

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были отданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все пометки, примечания и другие записи, существующие в оригинальном издании, как минимум о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

2° Hint. 55 $\frac{m}{1}$

mk

+

F. L. Schmittler Jr. Vienna.

JOAN. CHRISTOPHORI
DE JORDAN,
S. R. M. Hungariæ & Bohemiæ
Confiliarii Bohemici Aulici,
DE ORIGINIBUS
SLAVICIS,
OPUS

Chronologico - Geographico - Historicum:

Ab antiquitate literis nota, ^{Muz. G. 1. 1. 1.}

In Seculum usque Christianum decimum:

Ex fontibus ipsis antiquis

Scriptorum tum Romanorum tum Græcorum,

Et ex historiis

Variarum aliarum Gentium,

Ad res Slavicas illustrandas facientium, deductum;

In Tomos II. divisum:

Quorum prior

INTRODUCTIONEM IN ORIGINES SLAVICAS,

Nec non

CONSPECTUM GENERALEM IN TOTUM OPUS,

Et

INDICEM TRIPLICEM,

Chronologicum, Geographicum, & Historicum:

Alter

APPARATUM TRIPLICEM,

Chronologicum, Geographicum, & Historicum

continet.

VINDOBONÆ,

Typis Gregorii Kurtzböck, & Joan. Jacobi Jahn, Univ. Typogr.

MDCCLV.

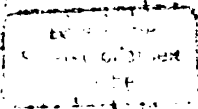
Fg V^h/63/5

1911

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

JOAN. CHRISTOPHORI
DE JORDAN,
S. R. M. Hungariæ & Bohemiæ
Confiliarii Bohemici Aulici,
DE ORIGINIBUS
SLAVICIS,
TOMUS I. seu PARS I.
INTRODUCTIO
IN ORIGINES SLAVICAS

In Capita XXIX. divisa,

De Slavis præcipuè, tum verò & de aliis
Gentibus,

Ad Slavicas res illustrandas facientibus :

Bojis, Illyriis, Marcomannis, Quadis, Alaman-
nis, Vandalis, Gothis, Herulis, Rugis, Scyris, Hunnis,
Langobardis, Gepidis, Bojoariis, Thuringis,
& Saxonibus, tractans ;

Cui accedit:

Conspectus Generalis in totum Opus,

Nec non

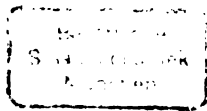
Index triplex locupletissimus,
Chronologicus, Geographicus, & Historicus.

VINDOBONÆ,

Typis Joan. Jacobi Jahn in P. I. & Gregorii Kurtzböck in reliquis.
MDCCLV.

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
LIBRARY
ANN ARBOR, MICHIGAN
48106-1000
SERIALS ACQUISITION
300 NORTH ZEEB ROAD
ANN ARBOR, MI 48106-1000
TEL: 734 763 1000
FAX: 734 763 1001
WWW: WWW.LIBRARY.MICHIGAN.EDU

OPERIS
De Originibus Slavicis
PARS I.

SEU

INTRODUCTIO IN ORIGINES
SLAVICAS.

CAPUT I.

De Bojis Celticis, quondam Bohemiæ
incolis.

A.U.C.

§. I.

160.

DE BOJORUM, aliorumque Gallorum prima, partim in Italianam, partim in Germaniam MIGRATIONE, sequentem in modum refert Livius: Tarquinius Prisco Romæ regnante (circa annum Urbis Romæ conditæ 160.) Ambigatus, Rex Celtarum, sororis suæ filios Bellovesum, & Sigovesum, in

Vid. App. Num.

515.

alias terras, quas Dii dederint, mittere statuit. Sigoveso fortibus dati Hercinii saltus: Belloveso via in Italianam obtigit. Bellovesus populum, quem secum duceret, ex Biturigibus, Arvernis, Senonibus, Heduis, Ambarris, Carnutibus, Aulercis, excivit: Taurino saltu Alpes transcendit, Tuscos acie fundit, Mediolanum urbem condit. Subsecuti Elitovio duce Canomani sedes, ubi nunc Brixia & Verona urbes sunt, capiunt. Post hos Salvii citra Ticinum amnem, expulsis Liguribus, confident. Poeninis Alpibus Boji, Lingonesque transgressi, cum jam inter Padum atque Alpes omnia tenerentur, Pado ratibus trajecto, non Etruscos modò, sed etiam Umbros agro pellunt: intra Apenninum tamen sese tenuere. Tum Senones recentissimi advenarum ab Utente flumine usque ad Aesim fines habuere.

§. 2. Sigovesus populum suum præcipuè ex Helvetiis, Volcis Tectosagibus, & BOJIS excivit. Helvetii, & Volcæ Tectosages inter Herciniam silvam, Rhenumque & Moenum amnes, Boji intra ipsam Herciniam silvam confederunt. Terra hæc Herciniis montibus undique cincta à Bojis Bojohemia, id est Bojorum

Pars I.

A

rum

A.U.C. rum patriæ, nomen accepit, & Hercinia ista specialis pars est *Hercinia magna*, quæ silvas Martianam, Odonianam, Spessartum, Buchoniam, Semanam, & Gabretam, dein montes Sudetos, & reliquos Bohemiæ, nec non Sarmaticos, & Carpaticos complectitur. Vid. App. Num. 516. a. 484. a. 490.

§. 3. Boji itaque tunc temporis triplices fuere: Boji nempe residui in patria antiqua Celtica; Boji in Italia; & Boji in Germania & Bojohemia. **BOJORUM ITALICORUM** potentia per semialterum seculum ad summum fœmè, ita ut Romam ipsam caperent, excrevit; ast ab inde mox iterum decrevit, & intra duo subsequa secula ad nihilum ferè redacta est; septimo mense enim ab urbe capta, pacto auri pretio, recedentes, à Camillo dictatore graviter cæsi, & dein successivè per varia tempora à Romanis bello afflictis, & cladibus multis attriti sunt. Reliquiarum imbelles, amisso nomine, aliis populis intermixtæ, in Italia quidem manserunt, sed armorum capaces ex Italia in Pannoniam emigrarunt, & apud Tauriscos habitarunt. **BOJIS** his **PANNONICIS** nec ibi locorum stabilitas obtigit, siquidem decurso necdum semialtero seculo, temporibus Jul. Cæs. à Boerebista Darorum Rege, unà cum Tauriscis, evastati & deleti sunt. Inde ergo *deserta Bojorum* nomen accepere, quorum situs ad latus meridionale montium Cetiorum in parte hodiernæ Austriæ & Hungariæ erat. Romani postea in desertis his colonias Sabariam, hodie *Stein-am-anger*, & Scarabantiam, hodie *Edenburg*, excitarunt.

§. 4. Bojorum **ALTERA MIGRATIO** magna legitur in historiis ad seculum quintum Romanum, duce scilicet Brenno, dein Leonorio, & Lutario, in Dardanos, Thraciam, Bithyniam, & Asiam, condito ibidem speciali regno Galatarum, seu Gallo-Græciæ, quod civilis belli tempore inter Julium Cæsarem, & Pompejum, anno scilicet U. C. 706. sub Rege Deiotaro adhuc vigeat. Distinguebantur tum in tres gentes: Tolistobojos, Trocmos, & Tectosages. Huic migrationi non tantum Bojos ex Italia, sed & Tectosages ex Germania inter Moenum & Herciniam Thuringicam, atque Bojos ex Hercinia Bohemica, interfuisse sentiendum videtur.

§. 5. **BOJI BOHEMICI** primum insultum passi sunt à Cimbris natione Germanica, quibus autem prævaluerunt. *Cimbri* à Bojis Bohemicis repulsorum fata hæc fuere. Recedentes ab Hercinia silva, ad Istrum seu Danubium, & Scordiscos Gallos (itaque ad eos, qui in Servia hodierna, ad Savum, non procul à Danubio habitabant: namque alii quoque Scordisci circa Thracias & Macedoniam sedebant) descenderunt, inde se ad Tauriscos in Noricum converterunt. Anno sequente Romanum consulem Papirium Carbonem ad Noreiam in Norico cædunt: obtentâ hac victoriâ verò ad Helvetios se conferunt. Posthæc M. Junium Silanum consulem: dein M. Aurelium Scaturum, legatum consulis C. Marii: porro Manilium consulem, & Q. Servilium Scipionem, castris binis exutum, vincunt. Demum verò à consule C. Mario ingenti clade, cæsis hominum CXL. milibus.

A.U.C. libus, captis LX. atteruntur. Valida itaque & potens adhuc A. Vid. App.
U.C. 640. debuit esse gens Bojorum Bohemicorum, quæ tam Num.
bellicosam & numerosam Cimbrorum gentem à finibus Bohemiæ
repellere potuit.

690. §. 6. Alter insultus Bojis Bohemicis imminuit à Marcoman- 525.
nis circa seculum septimum Romanum finiens, quorum armis im-
pares Boji sedes suas silvæ Herciniæ derelinquere coacti sunt.

694. Hi Boji erant, quos Julius Cæsar trans Rhenum incoluisse, 526. a. 527.
in agrum Noricum transisse, Noreiam oppugnasse, & Helvetiis
ad diripiendas Gallias se associasse, dum autem direptio hæc ma-
696. lè cederet, sedes pacificas apud Heduos cepisse, & hominum, qui
arma ferre possent, millia XXXII. fuisse dicit.

§. 7. Expulsio Bojorum ex silva Hercinia à Marcomannis,
adhuc in statu populari, seu sub directione optimatum constitu- 529. 539.
tis patrata, & ad statum regium sub Rege Maroboduo nullo mo- 567.
do rejicienda est.

§. 8. Mirum videri posset, Bojos Marcomannis resistere non 523. 524.
potuisse eadem fortitudine, quâ ante 50. annos Cimbris restite-
rant. Unde colligendum, Bojos, gloriâ nationis suæ partem
Illyrici & Asiæ tenentis incitatos, his temporibus jam ma-
gis & magis vestigia popularium suorum legisse, & ex Bohe-
mia maximam partem emigrasse.

C A P U T I I.

De Statu Illyrici, ejusque acquisitione per Romanos.

§. 1. **C**apite præcedente actum de statu antiquo Bohemiæ sub
Bojis Gallis; agendum nunc foret de statu ejusdem Bo-
hemiam sub Marcomannis, & dein de ingressu Slavorum in Bo-
hemiam. Ast quoniam & Marcomanni promiscuè in Illyrico se-
des fixere, & Slavi ex Illyrico in Bohemiam venere, præmitten-
da est conditio Illyrici.

§. 2. ILLYRICUM, restrictiùs acceptum, seu Illyris, com- 385. a. b.
prehendit Japydes, Liburnos, & Dalmatas: latissimè verò etiam 469. 759. b.
Noricos, Pannonos, Mœsos superiores, Dacos cis-Danubianos, 541.
& Macedones.

§. 3. ILLYRII, strictissimè accepti, inter Scardonam & Ma- 385. b.
cedoniam, primi fuerunt, qui sub potestatem Romanam reda-
451. ti sunt. Seculo quinto Urbis conditæ maris Adriatici oræ sep- 541.
tentrionales & orientales omnes suis propriis suberant imperiis.

524. Seculo sexto verò Teuca Regina Illyrii Romanos in se concitavit
necando legatos Romanorum, qui de atrociniis maritimis que-
525. stum venerant. Facinus hoc Romani vindicant, civitates Illy-
riorum capiunt, & principes eorum in deditionem accipiunt.

574. Illyriorum deinde Rex Gentius, ob maritimas incursiones in Ita- 543.
583. liam, apud Romanos offensam incurrit, ast purgat se. Perseo 545.
Mace-

- A.U.C. Macedoniae Regi contra Romanos rebellanti se sociat. Bello tri- Vid. Appo
Num.
 586. ginta dierum vincitur, & captivus Romam ducitur.
598. §. 4. Contra DALMATAS, qui socios Romani populi va- 546.
 599. staverant, parum prosperè primùm, postea feliciter pugnatum.
 637. Eos Cornelius Nasica consul domat. Deficientes Metellus con-
 679. sul iterum vincit. Dalmatarum dein maxima pars subigitur. JA- 549.
 584. PYDES Seculo sexto Cincibili Gallorum Transalpinorum Regis 545.
 625. socii erant, itaque nondum imperio Romano parebant: victi se- 546.
 culo sequente, & sub jugum Romanum missi.
544. §. 5. Lævinus consul, Hadriaticum atque Jonium mare pri- 542.
 mus ingressus, maritimas obtinuit civitates, Philippum quoque
 MACEDONIAE Regem, qui Hannibali Poeno se sociaverat, vin-
 549. cit; cum quo tamen pax demum convenit. Philippo autem
 583. mortuo filius ejus Perseus pacem solvit, & Romanos graviter cæ- 545.
 587. dit. Victus, captus, & triumphatus est Perseus.
571. §. 6. M. Claudius consul, Gallis ex provincia exactis, Istricum 542.
 bellum moliri cepit, literis ad Senatum missis, ut sibi in ISTRIAM
 573. traducere Legiones liceret; id Senatui placuit. L. Duronio com- 543.
 missa expeditio in Istros, eò quòd Tarentini Brudusinique nun-
 tiassent, maritimos agros Apuliae infestos transmarinarum na-
 576. vium latrociniis esse. A. Manlius consul ab Aquileia contra Istros 544.
 profectus, ad lacum Timavi castris exuitur; ea autem, oppres-
 sis ibi hostibus vino somnoque gravatis, recipit. Istrorum qua-
 577. tuor millia in acie cæsa. C. Claudius consul, excisis tribus op-
 pidis de Istris triumphat. Istri seculo Romano sexto nondum
 584. plenè sub jugo Romano fuisse videntur, itémque CARNI, quo- 545.
 niam Cincibili Gallorum Transalpinorum Regis socii erant, &
 Romam, de injuriis à Proconsule Cassio illatis quæstum, legatos
 miserant, ipsi quoque legatione à Romanis honorati sunt. Ami-
 ci igitur, non provincia Romanorum fuisse videntur.
661. §. 7. C. Geminius Prætor contra THRACES infeliciter pugna- 548.
 vit. Variis post annis Thraces in Macedoniam Romanorum pro-
 674. vinciam incursiones fecerunt. Dolabella Proconsul de Thraci-
 bus victis triumphavit. Ap. Claudius Proconsul ad Sarmatas us-
 676. que (nempe ad Pontum Euxinum habitantes) pervenit, & levi-
 bus præliis varias gentes, quæ Rhodopam incolebant, vicit. M.
 683. Lucullus Proconsul omnes Thraces subegit. Ita ditioni Roma- 550.
 næ sex Thraciarum provinciæ sunt conquistæ.
679. §. 8. C. Scribonius Curio post consulatum DARDANOS 549.
 & MOESOS subegit: primus Romanorum ducum ad Danubium
 usque, Dacia tenuis, id est, in Moesiam superiorem penetravit,
 681. ultra verò non, sed tenebras saltuum expavit. Idem Curio Dar-
 danos Thraciæ vicinos iterum vicit.
- §. 9. SCORDISCI, Gallica gens, sedes suas in Illyrico sæ- 470. 558.
 pè mutarunt, ad Illyriorum, Pannonum, Thracumque fines etiam
 619. progressi. M. Cæsonius Prætor in Thracia cum Scordiscis prospe- 546.
 640. rè pugnavit. C. Cato consul Scordiscis intulit bellum, igno- 547.
 641. miniosèque pugnavit. Didius Prætor vagos, & libera populatio-
 642. ne diffusos, intra suam repulit Thraciam. Drusus ulterius egit, &
 vetuit

DE ILLYRICO ROMANO.

A.U.C. 644. vetuit transire Danubium. Minucius Scordiscos toto vastavit Æbro. Vid. App. Num.

§. 10. Ex hucusque excerptis apparet : in Illyrico usque ad Julii Cæsaris primum consulatum populos juri Romano subjectos fuisse, Istros, Japydes, Liburnos, Dalmatas maritimos, Macedones, Thraces, Dardanos, & pro parte saltem Mœsos superiores. De Carnis ambigendum est, an tunc jam plenè recognoverint Romanum Imperium : item de Dalmatis interioribus in hodierna Bosnia, & parte Serviae, nec non partim de Mœsis superioribus. Certum autem est, totam Pannoniam, & Noricum utrumque, in libertate pristina persistisse.

§. 11. Sub Julio Cæsare nihil fermè in Illyrico accrevit Romanæ ditioni : ita enim tum Gallicis tum civilibus bellis distinebatur, ut ampliandi in Illyrico Romani imperii locus nullus daretur. 551. 552. 553.

695. Quin potius sub consulatu Cæsaris primo C. Antonius in Thra-

697. cia parum prosperè rem gessit. Cæsar ex Gallia bis in Illyricum

699. visendi potius quàm expeditionis gratiâ profectus est per Alpes Graias, dein Carnicas, à se Julias dictas. 551. 552.

§. 12. Sub Augusto Cæsare Dalmatia penitus subacta, PANNONIA tota acquisita, Marcomanni & Quadi ex Pannonia pulsi, & NORICUM utrumque quoque subjugatum. Ipsa etiam MOESIA (quod intelligendum de superiore) ditioni Romanæ accessit. Japydes quoque ab Augusto debellati & confecti sunt. Unde consequens est, CARNOS, qui permixti cum Japydibus habitabant, nec non Istros, jam omni ex parte Romanis provinciis cinctos, jugum Romanum plenè subiisse. 554. 555.

§. 13. *Dalmata* sub Augusto aliquoties jugum Romanum excutere tentârunt ; unde Cajus Cæsar in eos duas expeditiones bellicas duxit. 721. 556.

722. Iterum verò propter exactum tributum Julio & Fabio Maximo Coss. rebellionem fecere : & demum, Rege suo Ba-

744. tone Dysidiato auctore, sub consulatu M. Æmilii Lepidi, & L. Arruntii ; quæ rebellio M. Furio Camillo, & Sex. Nonio Quintiliano Coss. sedata est. 559. 560.

759. 561.

728. §. 14. Circa annum U. C. 728. *Mæsi* superiores plenè subacti videntur, sive de cætero jam antè contra eos M. Licinius Crassus (qui A. U. C. 724. consul fuit) bellum coeperit, aut post consulatum id gesserit. Idem M. Crassus *Thraces* refractarios eodem tempore, quo Augustus ipse contra Cantabros expeditionem suscepit, domuit. 557.

721. §. 15. *Pannonæ* Cajus Cæsar eadem expeditione bellica, quâ Dalmatas & Japydes, petiit ; unde colligendum, bellum id cum parte tantum Pannonum, Dalmatis & Japydibus vicinorum, fuisse. Non subjugati itaque tunc sunt Pannonæ, saltem omnes, 556.

738. quin potius, dum multò post in Istriam Romanam incursionem fecissent, & à Silio, ejusque legatis, incommodis affecti essent, 558.

742. pacem acceperunt. Demum autem à Tiberio plenè subacti sunt, armis ademptis, & junioribus Pannonum plerisque in alias regiones translatis. Breuci tamen, Pannonica gens in hodierna 560.

759. Slavonia, post adhuc, unà cum Dalmatis vicinis, rebellârunt, 561.

760. sed pacificatione ad obsequium altero anno reducti sunt. 562.

A.D.C. 738. §. 16. *Norici* Pannonibus in invadenda *Istria* se socios præ-^{Vid. App. Num. 558.}
 742. buerunt : unde & in eandem sortem servitutis inciderunt. In
 Pannonibus, itaque & *Noricis*, subjugandis egregiam operam
Scordisci, ad fines Pannonum inter *Savum* & *Margum* fluvios
 sedentes, attulerunt.

CAPUT III.

De varia mutatione populorum Illyrici.

§. 1. **E**X populis PANNONIÆ INFERIORIS, quos *Ptolemæus* 434.
 non pro ævo suo, sed pro statu florente Pannoniæ ad-
 huc liberæ, describit, in historiis de Cæsaris Augusti tempore
 non alii, nisi *Breuci*, *Scordisci*, & *Amanteni* occurrunt; de
Hercuniatibus autem, *Andiantibus*, & *Araviscis* jam nulla men-
 tio. Mirum id non est, quoniam tempore Julii Cæsaris *Boere-*
bistas *Dacorum* Rex in terras sibi vicinas & non subjectas ad *No-*
ricum usque vastitudinem intulit, Augustus Cæsar quoque Pan-
 742. noniorum devictorum juniores plerosque in alias regiones abdu- 558.
 cendos vendidit; unde ad scriptores Augusto posteriores nomi-
 na tantum quædam notiora pervenere.

§. 2. De populis PANNONIÆ SUPERIORIS, describente 389.
 eodem *Ptolemæo*, nec sub Augusto, minus post eum, superest
 memoria, nisi de *Latovicis*, quo nomine Prætorium in itinera-
 riis occurrit: & de *Bojis*, in conservata appellatione desertorum
Boicorum: nec non de *Cynis* in insula, quæ *Cytuorum* nomen
 (insula *Schüth*) ad posteros derivavit. Ab *Offeriatis* vete-
 ribus *Osi*, tempore Taciti Historici trans Danubium in tergo 464.
 Quadorum positi, descendisse videntur. Populorum Pannoniæ 554.
 partem ab evastatione *Dacica* raro cultore gaudentem *Marco-*
manni & *Quadi* occuparant, usque dum Augustus A. U. C. 738.
 & 742. omnes reliquos Pannonos subjugaret, & ut Pannoniæ
Danubius pro limite esset, *Marcomannos* & *Quados* ultra ripam
 pelleret.

§. 3. In ILLYRICO ORIENTALIORE vix non funditus 562.
 perierunt gentes plurimæ & maximæ: *Scordisci* *Thracici*, *Tri-*
balli, *Dardani*, *Autariatæ*, *Ardiæi*, *Dafaretii*, *Hybriani*: ita
 ut desertæ essent regiones per plurimum dierum itineris spatium.

§. 4. In has vastitates Romani libenter semper gentes trans-
 danubianas receperunt, easque agris, aliisque rebus necessariis
 providerunt.

§. 5. Sub Augusto *Ælius Catus* ex trans *Istrum* sitis partibus 484. b.
 à *Getis* in *Thraciam* quinquaginta millia hominum traduxit, qui
Myfi dein appellati.

50. §. 6. *Vannium* *Quadorum* Regem profugum secuti clientes 573.
 acceptis agris in Pannonia locati sunt. *M. Aur. Antoninus* in- 587.
 269. finitos ex gentibus in Romano solo collocavit. Sub *Claudio* 624.
 Imp.

DE MUTATIONE POPULORUM ILLYRICI.

7

- A.U.C. Imp. factus miles barbarus, & colonus ex Gotho. Probus cen-
 280. tum millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes
 fidem servârunt. Sed cùm & ex aliis gentibus plerosque pariter
 transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis, & Vandilis, illi
 omnes fidem fregerunt, & occupato bellis tyrannicis Probo, per
 totum penè orbem pedibus, & navigando vagati sunt. Vid. App.
Nam.
633.
295. §. 7. Carporum natio translata omnis in Romanum solum, 637.
 cujus ferè pars jam tum ab Aureliano erat. Id sic intelligendum:
272. Aurelianus Daciam propriam transdanubianam, à Trajano pro- 628.
 vinciam Romanam factam, omisit, novam Daciam cis Danu-
 bium inter duas Moesias constituit, & illuc Romanum militem
 Daciæ, & colonias abduxit. Carpi ergo (qui seculo secundo
 secundùm *Ptolemaum* inter Basternas & Peucinos medii ad Carpa- 486. b.
 tum montem federant) occupârunt sub Aureliano, seculo tertio,
 partem septentrionalem Daciæ transdanubianæ, & inde quasi
 pars ditionis Romanæ effecti sunt, quòd terram Romanam oc-
 cupaverint.
- §. 8. Constantinus in ditionem populi Romani liberum Bar- 642.
 baris aditum præbuit.

C A P U T IV.

De Marcomannis & Quadis.

- §. I. **U**Terque hic populus ejus nationis Germanicæ erat, quæ
 Suevica in commune vocabatur, & in multos popu-
 los particulares dispescebatur. SUEVORUM antiquissimorum 538.
 INSTITUTUM erat, ex centum pagis (id est districtibus, quos
 habitabant) quotannis singula, itaque centum millia armato-
 rum, bellandi causâ, suis ex finibus educere, reliquos domi ma-
 nere, se atque illos alere: anno post invicem hos in armis esse,
 illos domi remanere; ut sic neque agricultura, neque ratio at-
 que usus belli intermitteretur. Ab hoc evagatorio bellandi mo-
 do, à germanico vocabulo *Swemen* seu *Schweben*, quod est vagari,
 Suevorum nomen descendit.
690. §. 2. Conformiter huic instituto dicendum est: circa tem-
 pora Julii Cæsaris expeditionem bellicam unius anni à centum
 millibus armatorum Suevorum contra Bojos, Herciniæ silvæ Bo-
 hemicæ incolas, susceptam esse, & ita successisse, ut Boji, jam
 per crebras emigrationes in Illyricum & Asiam multum attenua-
 ti, sedibus suis planè pellerentur. Victores Suevi non pro in-
 stituto suo omnes domum reversi sunt, sed opportunum judicârunt,
 terram hanc sat fertilem, & cæteroquin undiq; fermè Suevicis gen-
 tibus inclusam, nec incultam & desertam relinquere, minùs verò
 aliis nationibus aditum intra Suevicas terras patefacere, sed eò
 partem gentis suæ, cum uxoribus, liberis, cæteraque familia,
 inducere. MARCOMANNI hi, Germanicè *Marckmänner*, vel
 à *Marcb* limite, quasi limitanei viri Suevicarum gentium versùs
Van-

8 ORIGINUM SLAVICARUM CAPUT IV.

A.D.C. Vandalos, & Danubium, quem fermè attingebant, vel à *Marck* Vid. App. medulla, quasi robusti viri compellati fuisse videntur. Num.

696. §. 3. Innotuerat Suevis, Helvetios ferè omnes jam per tres annos invasionem parâsse in Gallias, & anno 696. in ipsa directione Galliarum versari. Scitu, consensu, & societate Suevorum, *Ariovistus* Germanorum ductor Galliis hoc ipso anno cum CXX. millibus bellatorum se infuderat. Hanc occasionem diripiendarum, & fors possidendarum Galliarum Suevi non prætermittendam rati, coacto ex omnibus centum pagis milite, ad Rhenum confederunt, eúmque transire conati, at, cæso & ultra Rhenum fugato Ariovisto, domum reversi sunt, in ipso reditu ab Ubiis insequentibus non modicum detrimentum passi. 526. a. 536. 537.

§. 4. In copiis Ariovisti præter Triboccos, Vangiones, Nemetes (qui omnes secundùm *Tacitum de mor. Germ. cap. 28.* Rhæni superioris accolæ erant) Marcomanni reperiuntur. Ex hac conjunctione, & quòd ante Triboccos Marcomanni recensentur, hos ex superiori adhuc regione, & quidem ex novis incolis silvæ Herciniæ fuisse, adeoque speciales alios Marcomannos propiùs ad Rhenum fingendos non esse existimo.

700. §. 5. Marcomanni in statu adhuc populari extenderunt sedes suas ultra Hercinium saltum, & Danubium fluvium, in Pannoniam, usque ad Dravum. Dum autem Augustus omnes populos indigenas Pannoniæ devicisset, & limites Imperii Romani undique usque ad Danubium promovere statuisset, MAROBODUUS, novellus Rex Marcomannorum, ab Augusto Romæ beneficiis affectus, ex metu & reverentia Augusti, populares suos Marcomannos intra silvam Herciniam retraxit, & Quados quoque Pannoniâ ad sedes suas pristinas cedere fecit. 566. 567. 554. 587.

§. 6. Maroboduus popularem statum Marcomannorum mutavit in regium. Haud multò post populos fermè omnes, silvæ Herciniæ Bohemicæ versùs septentrionem circumjacentes, præcipuè Semnones, Lygios, Sîbinos, Gothones, imperio suo regio mancipat. Semnones secundùm Ptolemæum erant Albis accolæ. Lygii in hodierna Silesia inferiore sedebant: in superiore verò Sibini, qui Sidones Ptolemæi videntur: Gothones secundùm Tacitum erant supra Lygios ad Vistulam. 452. 453. 454. 464.

§. 7. Strabo ex his populis à Maroboduo subactis non Luios, id est Lygios, nec alios, quos memorat, sed solos Semnones pro Suevis habet. Suevos quoque tantùm ad Albim usque (exceptis Semnonibus, & pro parte Hermunduris & Langobardis) pertingere dicit. In hoc sensu igitur, quo Vandali ad Vistulam à Suevis natione separantur (quanquam *Tacitus de mor. Germ. cap. 45.* omnes eos populos ad mare usque Suevis annumeret) Marcomanni omnino limitanei Suevicarum gentium erant, & à *Marck* limite dicebantur. 565. 460.

§. 8. Potentia Regis Marobodui patet ex Vellejo Paterculo, qui sub Augusto & Tiberio vivebat, & ipsemet expeditioni in Germaniam ad Albim interfuerat. Is refert, Maroboduo exercitum pedestrem millium LXX. equestrem millium IV. fuisse.

§. 9.

A.U.C. 759. Chr. 6. §. 9. Marobodui potentia suspecta reddita est Augusto, qua propter hic illum armis invadere statuit, sed ad actualem expeditionem, ob rebellionem Pannoniorum & Dalmatarum, per-
Vid. App. Num. 568.
 ventum non est.

A.U.C. 770. Chr. 17. §. 10. Illiciente Druso, Germani inter sese vires atterunt. Arminius Cheruscus, libertatis Germanæ obtentu, in Maroboduum Regio dominatu invisum insurgit. A Maroboduo Suevæ gentes Semnones, & Langobardi ad Arminium deficiunt. Gravi prælio vincitur Maroboduus. Langobardi posthac ab Albi ad ripam Rheni sedes suas, magna saltem ex parte, transfulerunt.
569. 449.

A.U.C. 772. Chr. 19. §. 11. CATUALDA in Maroboduum insurgit, Regiam ejus irrumpit. Desertus undique Maroboduus ad Tiberii Imperatoris gratiam confugit, & Ravennæ in Italia exul recipitur.
570.

A.U.C. 773. Chr. 20. §. 12. Idem fatum Catualdam regni Marcomannici invasorem anno post excepit; opibus enim Vibilii Hermundurorum Germanorum Regis regno Marcomannico invaso pellitur, & à Tiberio Imperatore in Foro Julio Narbonensis Galliæ ut exul collocatur. Regno Marcomannorum à Romanis præficitur VANNIUS Quadicæ gentis.
571.

§. 13. Clientes utrumque Regem infaustum, Maroboduum & Catualdam, secuti, à Tiberio inter flumina Marum & Cumum, id est Marosch & Tibiscum sub Transylvania hodierna, sedibus datis collocati sunt.
571.

A.U.C. 790. Chr. 37. §. 14. Maroboduus Ravennæ mortuus: ubi ab exilio per duodeviginti annos consenuit, multum imminuta claritate ob nimiam vivendi cupidinem. Hinc colligendum, eum circiter A. U. C. 740. regno Marcomannorum potitum esse, quod suppositum ei 32. regni, 18. exilii, & juventutis ante regnum viginti, & quod excurrere posset, annos tribueret.
570.

A.U.C. 803. Chr. 50. §. 15. Vannius Rex Marcomannorum, & Quadorum, æque à Vibilio Hermundurorum Rege, & à propriæ sororis filiis, Vangione ac Sidone, regno pellitur.
573.

§. 16. Clientes Vannium secuti in Pannonia provincia Romana, acceptis agris, locati sunt.
573.

CAPUT V.

De imminutione potentiæ Marcomannorum.

§. 1. **P**otentia Marcomannorum (quam & florentissimum sub Augusto Romanum Imperium reformidare poterat) ut studio unius Marobodui intra paucos annos impetu quasi in summum culmen evecta, ita, dum Romani illam Marte deprimerent distinerentur, arte unius Drusi subito lapsu ad humilem ferme statum (quod Marcomannos in specie concernit) redacta est.
579
DRUSUS is Germanorum usus dissidio, utramque factionem,

Pars I.

B

hinc

A. Chr. hinc Marobodui regno, illinc communi cæterorum libertatis voto adherentem, in proprium invicem exitium concitavit. Vid. App. Num.

§. 2. Cherufcos ille primùm ARMINIO duce in Marcomannos illexit, eo eventu, ut non tantùm Marobodui vires valde attererentur, sed & duæ validissimæ nationes, Semnones, & Langobardi, in perpetuum regno Marcomannorum renuntiarent, & avellerentur. Hic ergo primus Marcomannicæ potentia lapsus fuit, atque eò gravior, quòd, eodem agente Drufo, *Catualda* in exitium fracti jam Marobodui institerit, eumque cum adherentibus suis solum vertere coegerit. 569.

§. 3. Arminio ab armis contra Marcomannos quiescente, ab illo ipso Drufo VIBILIUS Hermundurorum Rex excitatur. 571. Catualdam cæsum idem cum Maroboduo fatum exilii cum suis excepit. Hic est secundus lapsus, immo ruina ferè fortunæ Marcomannicæ, eò quòd per duplicem jam populi Marcomannici tum cladem, tum emigrationem, in viscera terræ ipsius sævitum, & pro cumulo malorum regium decus, Romanorum astu, à Marcomannis ad Quados in Rege *Vannio* translatum fuerit, unde Regiâ quoque in Quadorum terris exfurgente, Marcomanniam in deserti formam quandam incidisse necesse est.

§. 4. Locò disjecti Marcomannici, sub Vannio QUADICUM REGNUM summè quidem efflorescere cœpit, & teste *Plinio* à Vistula in Tibiscum usque extensum fuit. Sed in qualemcunque illud magnitudinem excreverit, felicitas illa diuturna non fuit, sed clade & exilio Vannii suorumque finem invenit. 490.

§. 5. Vannius is certè Jazyges (Metanastas, id est aliunde, nempe à Mæotide transductos, intra Tibiscum & Danubium collocatos) nec non Lygios supra Sudetos montes versùs Vistulam habitantes, itaque & omnes populos Lygiis ab una, & Jazygibus ab altera parte intermedios, Vistulâ superiore, dein montibus Sarmaticis & Carpaticis inclusos, usque ad Danubium sub potestate habuit. De Jazygibus, utrùm successoribus Vannii, Vangioni & Sidoni, imperio tenus, an societate tantùm vincti manserint, ambiguum, illud autem certum est, posterioribus temporibus, seculo secundo nempe, Quados Granuâ fluvio terminatos, & Jazyges sociorum, non subditorum loco, venisse. 573. 489. 490. 454.

§. 6. Illud quoque dubio caret, Lygios omnes jam ab ipso Vannio ad Vibilium Hermundurorum Regem defecisse. Unde hic tertius lapsus est regni quondam Marcomannici, & primus regni Quadici repentè everti, & iterum decrescens. Decrementum id eò magis nocuit rei Quadicæ & Marcomannicæ; quòd, arte itidem Romanorum, regnum, Vannio soli eousque obtemperans, divisum exinde inter Vangionem & Sidonem, adeoque & hoc medio, pro voto Romanorum, debilitatum fuerit. 573.

§. 7. Ab hoc tempore non ampliùs coaluit Marcomannicum & Quadicum regnum, sed in partes scissum mansit: quamvis de cætero utraque natio, jure sociali semper juncta, in id præcipuè totis viribus incubuerit, ut jugum Romanum à se amoliretur. tur.

DE IMMINUTIONE POTENTIAE MARCOMAN. II

A. Chr. tur, quin &, dum se præberet occasio, provinciarum Romanarum partem ad se traheret. Vid. App. Num.

§. 8. Prima occasio se obtulit, cum Domitianus, luxui tantum studens, rem Romanam variis in locis pessumdaret, & claudibus dissimulatis, emptam à barbaris pacem pro victoria apud Senatum Romanum venditaret, barbaris itaque illis liberam quasi facultatem provincias Romanas agendi ferendi relinqueret. Hoc tempore fanè Marcomanni, Quadi, Jazyges, PANNONIA ut suâ uti cœpère, nec inde ejecti prius sunt, nisi sub Marco Aurelio Antonino. 574.

91. §. 9. Domitianus Quados & Marcomannos ulcisci volens, quod contra Dacos nulla sibi subsidia misissent, in Pannoniam venit, bellum eis illaturus, sed cæsus & in fugam coniectus non tantum ab ulteriori expeditione destitit, sed & Dacis pacem antè negatam spontè obtulit. Unde colligendum, in parte Pannoniæ Romanæ tunc sedisse Quados & Marcomannos: quoniam si in propriis tantum terris transdanubianis se continuisent, Domitianus subsidiorum contra Dacos petendorum titulum non habuisset. 575.

§. 10. In Dionis relatis Lygii & Suevi sub imperio Domitiani reperiuntur circa Jazyges transdanubianos, & Mœsos cisdanubianos. De Suevis dubio fermè caret, quod fuerint populus ille Marcomannicus, qui cum Maroboduo & Catualda exules in hac ipsa regione positi. Lygii censendi illi, qui, à Vanhio deficientes, partim in terras Mœsiacas immigrarunt. Abhinc de Marcomannis & Quadis nulla fermè mentio usque ad imperium M. Aur. Antonini occurrit. 575.

§. 11. M. ANTONINUS Pannonias, Marcomannis, Sarmatis, Vandalis, simul etiam Quadis extinctis, servitio libera- 587.600.
vit: Marcomannos in deditionem accepit, plurimis in Italiam traductis. Servierat ergo Pannonia in superiore sui parte, à tempore Domitiani usque huc, Marcomannis, Sarmatis, id est Jazygibus, & Quadis: in inferiore verò parte Vandalis, sub quibus supradictos Lygios intelligo.

168. §. 12. Durante adhuc bello Parthico cœpit Marcomannicum. Bellum id à scriptoribus promiscuè etiam vocatur Germanicum, eò quod Marcomanni & Quadi soli non, sed simul alii Suevi Danubio vicini bello contra Romanos impliciti fuerint. 588. 590.

169. §. 13. Celtæ, qui trans Rhenum incolunt, id est Suevi varii, nec non Marcomanni, & Quadi, venere usque in Italiam, attulèrèque Romanis maxima & gravissima incommoda. 589.

170. fessa ab iisdem Aquileia, Opitergium excisum. Ast à Marco, operâ Pertinacis, graviter funduntur.

171. §. 14. Ad initium hujus anni cladem passus exercitus Romanus in Italiæ finibus, quapropter magnus timor populum Romanum incessit. Grandi autem apparatu bellico per hunc annum coacto, & appropinquantibus jam Illyrico Imperatoribus gentes barbaræ sese retraxerunt. 588-589.

12: . . . ORIGINUM SLAVICARUM CAPUT VI.

- A. Chr. §. 15. Marcus jam solus regnans, triennale primum bellum Vid. App. 589. seqq.
 172. gessit, contra Marcomannos, Quados, Jazyges: primo anno
 173. victoriam in Pannonia ipsa retulit: secundo anno fugientes in
 174. conglaciato Danubio assecutus cecidit: tertio anno Quados in
 propria ipsorum terra, magis Dei beneficio, & fulmine auxilia-
 torio, quam propria virtute contrivit. Locus hujus pugnae ter- 602.
 tiae fuit in Cotino, id est, in ea parte Quadiæ, quæ Sarmati-
 cos montes spectat.
174. §. 16. Post partam hanc victoriam gentes in gratiam rece- 594. seqq.
 ptæ, sed gravissimis pacis conditionibus: inter quas erat, quòd
 Quadi Marcomannorum societatem ejurare coacti sint.
175. §. 17. Annus unus dein bello his in partibus Danubianis 590. 597.
600.
 vacavit ob rebellionem Avidii Cassii.
176. §. 18. Alterum expòst cœpit triennale bellum, gentibus 600.
 rebellantibus tum ob absentiam Imperatoris, tum ob gravitatem
 conditionum pacis.
- §. 19. Quis tum fuerit populorum ad Danubium situs, or- 601. 602.
603.
 dine suo in apparatu explicatur.
- §. 20. Quantum per hæc bella imminutæ fuerint vires Mar- 604.
 comannorum & Quadorum, itidem apparatus adnotat.
- §. 21. Prosequitur idem apparatus fata ulteriora Marcoman- 605. 606.
607.
 norum & Quadorum sub Commodò. Marcomanni jam nec ali-
 menta, nec virorum amplius copiam, ob multitudinem illo-
 rum, qui peribant, & ob agrorum vastationem perpetuam ha-
 bebant. Commodus, cum eos ad internecionem delere nullò
 negotio posset, conditionibus tum paternis tum novis pacem
 tandem tribuit.
- §. 22. Marcus pater Quados jurare fecerat, non permisso- 594.
 ros se, ut per agrum suum Marcomanni iter facerent: agro Da-
 nubiano Marcomannos multaverat: sedes eorum vacuas Van- 597.
 dalis possidendas dederat: & Marcomannorum multitudinem 590.
 alias in terras abduxerat.
- §. 23. Ad ima igitur his temporibus fermè collapsa est fors
 Marcomannorum: & quæ abhinc subsequuntur, non tam no-
 men Marcomannorum, quam Quadorum, merentur, quan-
 quam ob celebrem olim Marcomannorum famam scriptores ali-
 qui, rarò tamen, compellationi Marcomannorum insistant, par-
 vi facientes, num gesta Quadis propriè debita Quadorum vel
 Marcomannorum nomine insignirent.

CAPUT VI.

De Statu Quadorum & Marcoman- norum usque ad Attilæ tempora.

§. 1. **S**eculo tertio inchoante res Quadorum & Marcomanno- 608.
 rum in eodem statu, ac tempore Marci Antonini, per-
 durabant: *devoti enim ac amici populo Romano audiunt*, itaque
ab

DE QUADIS ET MARCOM. USQUE AD ATILAM. 13

- A. Chr. ab invasione Romani Imperii quievêre, & suis se limitibus continuêre. Ac quanquam Antoninus Heliogabalus, vaticiniis sibi confectioem horum populorum destinatam credens, occasionem quæsierit, in eos, quietos licet, arma movendi, effectu tamen id caruit. Vid. App. Num.
251. §. 2. Seculo tertio medio Gothi mirum in modum rem Romanam in Illyrico, & Persæ in Asia affixêre. Gallus Imp. cum
252. Gothis foedus ignominiosum pepigit, & nec hoc à Gothis servatum. Pestis quoque per decennium devastavit Romanum Imperium. Gallienus post captivitatem patris Valeriani solus regnans, & luxuriæ indulgens, rem Romanam ubique terrarum quasi naufragio dat. 611.612. 613. 614.615. 620.
263. §. 3. Quadi, & Sarmatæ (Jazyges) Pannonias occupaverunt. Eusebius scriptor seculi initiantis quarti in occupatione Pannoniarum, Marcomannos Quadis non conjungit, quin nec de eis mentionem facit; ergo Marcomanni residui non Quadis in Pannoniam, sed Germanis aliis in Italiam sese associârunt. Disjunctio hæc ex seculo priore originem habet, quoniam Quadi sub M. Antonino societatem Marcomannorum ejuraverant. Cum itaque respectum semper ad Romanos haberent, huic datæ legi assueverunt. Eutropius similiter Quados solos, & Sarmatas in Pannoniis direptis memorat, ac Eusebius. 614.
- §. 4. Gallienus, amore filiæ Attali Germanorum Regis, Pipæ nomine, captus, eam matrimonii specie suscepit, concessâ per pactioem patri ejus parte Pannoniæ. Patrem hunc Sextus Aurelius Victor in libro de Cæsaribus vocat Regem Germanorum, in epitome verò, Marcomannorum. Trebellius Pollio hanc uxorem, Piparam nomine, & filiam barbari Regis appellat; non distinguendo, cujus gentis Rex is barbarus fuerit. Sanè Eusebius, & Eutropius Marcomannos non nominant inter invasores Pannoniæ, nec Marcomanni abhinc apud alios scriptores in Pannonia reperiuntur, ita ut pater Piparæ barbarus, Rex Germanus Quadus, non Marcomannus, censeri debeat, & Victor in epitome nomen gentis promiscuè accipiat, atque laxè Marcomannum vocet, quem propriè Quadum vocare debuisset. 620. 621. 622.
270. §. 5. Aurelianus nondum Imperator sed dux exercitus Claudii, contra Suevos & Sarmatas dimicavit, & victoriam retulit. Suevi hi de Quadis, Sarmatæ de Jazygibus intelligendi.
271. §. 6. Confirmato imperio Aurelianus cum Gothis pugnat dubiâ victoriâ, quam tamen pax secuta. Deinde in Alamannos se convertit, eosque, dum jam Italiæ imminerent, in Rhætia acie vincit. Alamannis junctæ erant remotiores, & finitimæ nationes, id est, Marcomanni & Suevi. Eodem anno Germani hi focii cladem magnam Romanis afferunt apud Placentiam, quapropter jussu Aureliani libri Sibyllini inspecti, & varia sacra expiatoria instituta. 626. 627.
272. §. 7. Peractis his sacris Alamanni & Marcomanni carptim vagantes perimuntur & vincuntur. Hinc jam ex Zosimo, qui Alamannos cum sociis, & ex Vopisco, qui Marcomannos simpliciter, invasores Italiæ dicit, clarum fit, Marcomannos Ala- 627.628.

A. Chr. mannis & Suevis in Italia diripienda, non Quadis in Pannonia ^{Vid. App. Num.} se socios præbuisse.

§. 8. Ab hoc tempore rara Marcomannorum mentio reperitur in scriptoribus, utpote qui jam in Alamannorum popularium suorum societatem & nomen transibant, & unà cum iis, partim Italiæ, partim Galliis sese infundebant.

§. 9. Vopisco teste, etiam sub Aureliano cum Quadis, & Sarmatis, scilicet Jazygibus, belliduce Probo, adhuc privato, res fuit. De Marcomannis autem, quòd cum Quadis fuerint, nulla mentio.

279. §. 10. Probus in Illyrico Sarmatas, cæterasque gentes ita contudit, ut propè sinè bello cuncta reciperet, quæ illi diriperant. Tunc ergo Quadi, cum fociis suis Jazygibus, cessere Pannoniâ, quam à tempore Gallieni, ut suam possederant.

295. §. 11. Victor cæsos Marcomannos sub Diocletiano, sed non ubi, refert. In Pannonia id esse non poterat, quoniam Marcomanni jam dudum in Pannonia nihil attentaverant: Quadi verò jam sub Probo Pannonias reliquerant. Circa Rhætias igitur cæsi Marcomanni esse debebant.

§. 12. Quadi sub Diocletiano ad finem seculi tertii *jugum Romanum* pariter ac Scythæ (id est Gothi) Alani, Basternæ, Carpi, Catti, subiisse dicuntur. Id aliter intelligendum non est, quàm sub Probo Quados, æquè ac alios nominatos populos, Romano Imperio devotos ac foederatos factos esse, pacto annuo donativo pecuniario, ut à provinciis Romanis abstinerent, & hostibus populi Romani hostes essent. Scythæ & Sarmatæ (sub quibus comprehenduntur Alani, Basternæ, Carpi) jam olim sub Tiberio subacti, ut loquitur *Eusebius*, id est, amici, ut inquit *Florus*, fuerant, & stipendia eos à populo Romano percepisse testatur *Aelius Spartianus* in Adriano. Cattis, & reliquis Germanis Rheno propinquis, jam promiserat Alexander Imp. omnia, quorum opus foret, se præbiturum, pecuniâque daturum magnâ copiâ, ut testis est *Herodianus*. Quadis igitur pariter, ac aliis gentibus, à Diocletiano stipendia & foedera concessa sunt. Confirmabitur hoc in gestis Valentiniani infra §. 33. ubi Quadis exprobrat ingratitude erga beneficia Romana.

§. 13. Sub Constantino Magno bella civilia cum Maxentio, & Licinio, dein sub Constantio II. cum Magnentio, quæ ingentes vires Romani Imperii consumpserunt, in causa fuere, ut barbaræ gentes, & inter eas etiam Quadi, reinvalerent contra Romanum Imperium.

358. §. 14. Sub CONSTANTIO II. motus primi exstiterunt. Permissi Sarmatæ & Quadi Pannonias & Moesiam superiorem cuneis incurfant dispersis. Constantius, coacta militum valida manu, transito Danubio, populandis barbarorum incumbit terris: primum in ea parte Sarmatiæ, quæ secundam prospectat Pannoniam, dein quoque circa Valeriam. Aderant illico Sarmatarum Quadi participes, ut antea focii noxiarum; cæsi autem in terras suas evadunt. Constantius eos in proprias terras

Qua-

DE QUADIS ET MARCOM. USQUE AD ATTILAM. 15

A. Cln Quadicas persequi parans, advenientibus jam multis populis pacem petentibus, in finibus Jazygum & Quadorum subsistit. Vid. App. Nola.

§. 15. Hic nulli jam Marcomanni, sed ex Germanis soli Quadi, & cæterum Sarmatæ, eorumque duplices sedes memorantur, nempe è regione Pannoniæ secundæ, circa Tibiscum in Bannatu hodierno Temesvariensi: & è regione Valeriæ à Tibisco fluvio, usque ad Granuam, Quadorum regni limitem. Sarmatæ circa Pannoniam secundam, Limigantes dicti, in dominos & servos distincti, erant populus ille, unde Slavi Bohemi, Poloni, Moravi, & Slavi Hungariæ superioris descendunt. De istis Sarmatis specialiter alibi agetur.

§. 16. Sarmatæ, circa Valeriam, erant Jazyges. Hi nec ab Hunnis, nec ab ullis aliis gentibus unquam loco moti sunt, sed posterius eorum in hodiernum diem iisdem in sedibus perseverant.

§. 17. Jazyges, Scythica gens à Moeotide oriunda, in terras Danubianas adhuc ante Christi nativitatem, sub Augusti imperio, dum is contra Cotisonem Regem Dacorum bellaret, venerunt, Dacosque sedibus, intra Granuam, Danubium, & Tibiscum, tempore Julii Cæsaris, sub Bœrebista Rege captis, depulerunt, Vannioque dein Marcomannorum & Quadorum Regi seculo I. christiano adhæserunt. 488.
489.
590.

§. 18. Teste Dione Decebalus Dacorum Rex nonnullam partem regionis Jazygum occupavit, quam cum Jazyges postea repeterent, Trajanus Imperator non restituit. Inde colligendum: à Trajano eam partem regionis Jazygum, quæ angulum terræ inter Danubii & Tibisci confluentiam occupat, & postea Aciminci nomine venit, Daciæ à se in provinciam Romanam erectæ incorporatam esse. 578.

§. 19. Regrediendo nunc ad gesta Constantii II. supra §. 14. cæpta, omnium primò super pace & conditionibus Constantius admisit Sarmatas, quoniam hi, ducente Zizai Regali, nec non Rumone, Zinafro, & Fragiledo sub-Regulis, primi supplices facti fuerant; & quanquam se & terras suas Romanis in deditio-nem omnimodam offerrent, non acceptavit tamen eam Constantius, sed jussi sunt Sarmatæ sedes suas obtinere *impavidi*, restituere captivos, obsides dare, & præceptis obedire; quod itaque clientelarem nexum involvit. 672.

§. 20. Secundo loco super pace actum cum Arahario. *Is transjugitanorum*, Quadorumque parti præerat, qui *nunquam antea pignora fœderis* exhibere compulsi fuerant. Hæ notæ quasi certificant, Araharium præfuisse Quadis, qui Austriam hodiernam trans-Danubianam in campis patentibus seu Marchfeld, atque Moraviam, & Silesiam superiorem inhabitabant. Illi Ammiano rectè vocabantur transjugitani, quoniam respectu aliorum Quadorum trans juga, nempe trans montes Hungariam hodiernam superiorem à parte Austriæ transdanubiana, dein à Moravia & Silesia superiore separantes sitierant. Ad Quados cisjugitanos in Hungaria pervenerat cum 673.
exer-

A. Chr. exercitu Marcus Antoninus Imp. non ad transjugitanos in Mo- Vid. App.
 ravia & Silesia, adeoque hi tum obsides non dederant. Num.

§. 21. Tertio loco actum est cum Ufasro. Hic quibusdam ⁶⁷⁴
Sarmatis præerat, *locorum confiniis & feritate junctissimis*. Hæ ⁶⁷³
 notæ denotant Sarmatas, quos jam Tacitus & Ptolemæus antè
 descripserant. Ptolemæus eos ponit supra lineam ab Australi ^{486. a.}
 sine Sarmaticorum montium, usque ad Carpatum montem, id
 est: à montibus Trentschiniensibus, usque ad Carpaticos circa ^{287.288}
 Comitatum Sarofienssem, itaque in Hungariæ hodiernæ superio-
 ris parte septentrionali, hinc Moraviam & Silesiam, illinc Po-
 loniam attingente. Hic situs erat junctissimus Quadis transju-
 gitanis, in Moravia & Silesia. Hos Sarmatas Tacitus intellige- ⁴⁶⁴
 re debuit, dum dicit: Gothinis (qui in ferri fodinis, ergo civi-
 tatibus Hungaricis montanis habitabant) & Osis, terga Quado-
 rum claudentibus, tributa partim à Quadis, partim à Sarmatis
 imposita fuisse.

§. 22. Cujus gentis specificæ & linguæ Sarmatæ illi fuerint,
 nec ex Tacito, nec Ptolemæo, nec Ammiano liquet. Ast cum
 populi totius Scythiæ seu Sarmatiæ Europæ, potissima ex par-
 te, ut latius *cap. XIV.* dicetur, Germanicæ fuerint originis, æquè
 idem de Sarmatis his, & multò magis, quoniam Quados Ger-
 manos pro superioribus agnoscebant, dicendum est.

§. 23. Propter hanc dependentiam à Quadis, Araharius pa- ⁶⁷⁴
 tris cum Ufasro pertinaciter obstrepuit, firmavitque, pacem,
 quam ipse meruit, Ufasro quoque debere proficere, ut partici-
 pi, licet inferiori, & obtemperare Araharii imperiis consueto.
 Verùm Constantius, qui magis Romanæ rei conducere crede-
 bat, populos à se invicem dissolvere, quàm unire, quæstione di-
 scussa, aliena potestate Sarmatas eripi, & pro se specialiter, tan-
 quam Romanorum clientibus, obsides offerre jussit, quod ii gra-
 tanter amplexi sunt.

§. 24. Quarto loco super pace actum est cum maximo nu- ⁶⁷⁵
 mero catervarum *confluentium nationum & Regum*, qui suspendi à
 jugulis suis gladios, id est pacem non bellum sibi dari, petebant.
 Precibus potiti etiam hi, *accitos ex intimis regni* procerum filios
 obsidatùs forte *opinione celerius* obtulerunt, & captivos Romanos
 reddiderunt. Sub his nationibus & Regibus, è longinquo veni-
 entibus, & ex intimis regni obsides, citius quàm sperabatur,
 adducentibus omnino remotiores populi, tum in Moraviæ & Sile-
 siæ parte, quæ Arahario non parebat, tum in Bohemiæ parte
 Moravis & Danubio viciniore, intelligendi sunt.

§. 25. Quinto loco dijudicata causâ inter Sarmatas Limi- ⁶⁷⁶
 gantes, & Victovalos. Illi, olim à servis suis patriâ pulsi, Vi-
 ctovalis, à quibus recepti, se subdiderant: nunc autem à Con-
 stantio nexu absolvebantur, & liberi Romanorum clientes, sub
 Rege illis dato Zizai, esse jubebantur. De his alibi plura.

§. 26. Omnibus his in barbarico solo, seu in finibus Qua- ⁶⁷⁷
 dorum & Jazygum, gestis, supererant Quadi cisjugita-
 ni, id est, qui in Hungaria hodierna superiore trans Danu-
 bium, à jugis supradictis, Hungariam, Austriam, & Mora-
 viam

DE QUADIS ET MARCOM. USQUE AD ATILAM. 17

A.U.C. viam dirimentibus, usque ad Granuæ exitum in Danubium, ha-
 bitabant, ac, victi in terra Jazygum, ad regionem suam aufuge-
 rant, inde verò ad castra Constantii pro pace petenda non venerant. Vid. App.
Nóm.
 In hos igitur contumaces Constantius castra Bregetionem versùs
 (id est, è regione hodiernæ civitatis Comorn) movit: atque
 tunc primùm ad preces vertuntur, & pacem itidem obtinent.
 Præerat illis Regalis Vitrodorus, Viduarii filius Regis, & Agili-
 mundus sub-Regulus. Erant quoque ibidem alii optimates, &
 iudices, variis populis præidentes. De situ horum Quadorum
 non dubitandum ex loco castrorum, qui prope Bregetionem,
 ergo in Comitatus Comaromiensis parte cis-Danubiana fuit.

§. 27. Vel maximè autem notandum: omnes hos populos,
 nullatenus uni Regi, ut olim, paruisse, sed in diversissima re-
 gimina discerptos, partim formâ quadam Monarchicâ sub Re-
 gibus & Regulis, partim Aristocraticâ sub optimatibus & iudici-
 bus, usos fuisse, adeoque à veteri quondam potentia multùm
 nunc distâsse. Quin immo Ammianus Araharium & Usafum,
 non Reges, sed Regales, & in optimatibus excellentes, ergo in
 re ipsa Primates optimatum vocat: quod idem quoque Vitrodo-
 ro & Agilimundo applicandum videtur, ita ut ubique apud Qua-
 dos forma Aristocratica obtinuerit.

364. §. 28. Tempore initiantis imperii VALENTINIANI & 684
 Valentis, quasi per universum orbem Romanum gentes Barbaræ
 motus ciebant: Gallias & simul Rhætias Alamanni, Pannonias
 Sarmatæ & Quadi, Thracias Gothi populabantur. En hîc cir-
 ca Pannonias soli Sarmatæ Quadis socii fuere, non Marcoman-
 ni. At hi, quotquot supererant, à communi invasione Roma-
 ni Imperii certè non vacabant: ergo sub Alamannorum foedere
 & nomine participes erant deprædandarum partim Rhætiarum,
 partim Galliarum.

373. §. 29. Quadorum natio (inquit Ammianus) motu est exci- 685
 ta repentino, parum nunc formidanda, sed immensum quantum
 antehac bellatrix & potens, ut indicant perpetrata, quondam
 raptim proclivia, obsessaque ab iisdem ac Marcomannis Aquileia,
 Opitergiùmque excisum, & cruenta complura perceleri
 acta procinctu, vix resistente Principe serio, Marco. En, ad ir-
 ruptionem tempore Valentiniani Marcomannos Ammianus non
 associat Quadis, in digressionem autem ad præteritum, nempe ad
 irruptionem sub tempore Marci Aur. Antonini A. 169. Marcomannos
 & Quados simul notat. Vivebat Valentiniani tempo-
 re Ammianus, & ipse expeditionibus bellicis intererat; ergo,
 dum Marcomannos præterit, indigitat, eos jam sic vocari desi-
 isse, & reliquias Alamannis adhæsisse.

§. 30. Quadi efferati in Romanos, quòd Valentinianus 685
 trans Danubium in ipsis Quadorum terris, quasi Romano juri
 jam vindicatis, ædificari præsidaria castra mandaverit: deinde
 quòd Marcellianus, Dux Valeriæ noviter constitutus, Gabinium
 Regem Quadorum, ad epulas corrogatum, violata hospitalis o-
 ficii sanctitate, trucidari fecerit.

374. §. 31. Quadi, sociis Sarmatis, Pannonias diripiunt, Legi- 686. 687.
 Pars I. C onem

A. Chr. onem obmotam Mœsiacam maxima ex parte interimunt, alte-^{Vid. App. Num.} ram Pannonicam omnem penè delent.

375. §. 32. Valentinianus, datâ jam Sarmatis veniâ & pace,^{693.} apud Carnuntum per continuos tres menses æstivos arma parat in Quados, Merobaudem ibi loci cum parte exercitûs in Quados immittit: ipse cum reliquo exercitu Acincum properè movet, & ex parte Jazygum transito Danubio, in Quados proficiscitur; cæsis & vastatis Quadis, Acincum revertitur, dein in hiberna Bregetionem tendit.

§. 33. Dum de pace cum Quadis agit, exprobrânsque in-^{694.} gratitudinem eorum vehementiùs irâ commovetur, sanguinis eruptione extinguitur. Vocavit Valentinianus Quadicam nationem beneficiorum immemorem, & *ingratam*; unde colligendum: pacem antehac cum Quadis, pro more Romanorum respectu aliarum quoque gentium, sic convenisse, ut certorum donariorum annuorum participes fuerint; quæ enim alia Romanorum beneficia in Quados derivari potuissent?

§. 34. Post tempora Valentiniani, ad finem sæculi quarti,^{747. b.} Marcomannorum memoria adhuc occurrit apud S. Hieronymum. Is, dum in epistola ad Geruntiam de devastatione Romani Imperii per plurimas gentes barbaras loquitur, non nominat Marcomannos sed Alamannos: ast in epistola ad Heliodorum Alamannos filet, Marcomannos citat; unde ipsi uterque populus promiscuè habitus. Vixit S. Hieronymus usque ad A. 420. conqueritur de fati Romani Imperii per 20. & 30. annos jam durantibus: vel maximè notat semibarbarum proditorem, id est Stiliconem, qui initiante planè sæculo quinto gentes barbaras, ipse genere Vandalus adeoque Barbarus, in Romanum Imperium illexit. S. Hieronymus tempus 20. & 30. annorum à fracto Danubii limite, id est ab A. 373. intellexit: rectè igitur^{747. c.} Marcomanni citantur, qui cum Alamannis Rhætiæ & Gallias^{654. b. 655.} invaserunt; inde autem nullatenus concludendum, Marcomannos in pristina claritate perseverâsse.

§. 35. Post hæc tempora finientis sæculi quarti, Marcomanni^{755. c.} adhuc in Historia Miscella prodeunt, & inter gentes, quæ Attilæ Hunnorum Regi in expeditione Gallica sæculo quinto medio adhæserint, numerantur. Facile quidem concesserim, Marcomannos inter socios Attilæ fuisse, qui jam antè toties Rhætiæ & Gallias incursârunt: nam cum Sydonius Thuringos, & Francos ad Nicrum, socios Attilæ faciat, quidni Suevi, Alamanni, & populares eorum Marcomanni, jam potiùs Alamannis intermixti extra patriam, quàm in patria degentes, eidem se associâssent, cum semper Galliis insisterint? Ast inde planè est, quòd Marcomanni rerum novarum avidi fedes suas veteres intra Herciniam silvam neglexerint, et, ut fors dedit, sive cum melioribus, sive cum paribus, dummodo novis, commutaverint.

§. 36. Hæc omnia dicta sunt, ut terram Hercinio saltui inclusam, id est Bohemiam, per tot migrationes & fata valde silvescentem, adeoque novæ Slavorum occupationi & culturæ opportunam nemo mirari queat.

CAPUT

A.U.C.

CAPUT VII.

Vid. App.
Num.

De Germanorum, præcipuè Alamannorum & Vandalorum, migrationibus.

§. 1. **I**nter objecta speciminis hujus de Originibus Slavicis primaria illud specialiter est, designare, quo tempore Czechus & Lechus fratres, cum popularibus suis Slavis, in Bohemiam, quondam Bojorum, dein Marcomannorum sedem, immigraverint? Ad hanc quæstionem infra pluribus deducam, migrationi huic, omnibus perpensis, optimè convenire seculum quartum circa annum Christi 374. sub Valentiniano & Valente Imperatoribus. Ut autem sententiam hanc firmare & evincere queam, necesse mihi est, ostendere, terram Hercinio saltu inclusam, id est Bohemiam, cultoribus, saltem ex parte, destitutam, obindèque recipiendi Czechi cum populo suo capacem fuisse: atque etiam circumvicinos Hercinio saltui populos desertæ ejus partis ex sua gente implendæ studio non incubuisse, quin potitius & ipsos ex propriis sedibus aliò commigrâsse, ac hoc modo Lecho, terras Vistulanas seu Polonicas suis auspiciis occupandi, novamque Rempublicam ibidem condendi occasionem dedisse.

§. 2. Attenuationem populi Marcomannici intra Bohemiam aliquot capitibus jam prosecutus sum; hinc autem specialiora quædam, eandem attenuationem confirmantia, ex historia Alamannorum adhuc adducenda. Attenuationem verò circumvicinorum Hercinio saltui populorum migratio Vandalicarum eisque vicinarum gentium subministrabit. Intermiscebuntur tamen pauca quoque de aliorum Germanorum in Imperium Romanum irruptione, quoniam elucidationi dicendorum de Alamannis & Vandalis inserviunt.

745. §. 3. Augustus Imperator bellum contra Germanos gerens, 540. eoque victor, ex Suevis & Sicambris quadraginta millia deditiorum in Galliam trajecit, juxtâque ripam Rheni sedibus assignatis collocavit.

§. 4. Sub Tiberio Imperatore, resolutis militiæ artibus, Gallia à finitimis gentibus direpta est. 572.

§. 5. Sub Alexandro Imperatore, Germani Rhenum Danubiúmque transgressi, Romanos in fines hostiliter intrârunt, exercitus Romanos ripis insidentes oppugnârunt, pèrque urbes & vicos magnis copiis excurrerunt. Conflictibus aliquot habitis, ex quibus Germani haud impares Romanis abierant, Alexander cratores de pace misit, qui pollicerentur, omnia Germanis Principem Romanum, quorum foret opus, præbiturum, pecuniâsque daturum magnâ copiâ. 609.

A.Chr. §. 6. In novum Francorum nomen plures populi Germaniæ, & inter eos Cheruscorum reliquiæ, Catti, Attuarii, Sicam- 623.
255. bri

A. Chr. bri, Chamavi, Bructeri coierunt, & in Imperii Romani fines Occidentem versùs magno impetu irruerunt. Vid. App. Num. 620. 617.

§. 7. Circa idem tempus gentes plures Suevicæ in nomen novum ALAMANNORUM coeunt. Alamanni, quasi *Halemänner*; id est conquirentes viri, dicti sunt: Germani verò, *Germaner*, conventuum viri. Flavius Vopiscus in Proculo Tyranno, qui contra Probum Imperatorem purpuram in Galliis sumpterat, dicit, eo tempore Alamannos adhuc Germanos (subintelligendum *etiam*) appellatos esse. Ipse enim Vopiscus Manlium Statianum apud Senatum Romanum in laudem neo-creati Imperatoris Probi (A. 277.) perorantem inducit: testes virtutis Probi esse Francos inviis stratos paludibus, testes Germanos & *Alemannos*, longè à Rheni submotos litoribus. Distinguit igitur Vopiscus ipse inter Germanos & *Alemannos*, ut hi saltem ipsi se jam ante Imperium Probi *Alemannos* profiteri debuerint. Eandem distinctionem inter Germanos & *Alemannos* facit Eusebius dudum ante Probum ad annos 260. 261. *Alemannos* quoque expressè nuncupat Eutropius ad annum 261. Victor ad eundem annum 261. & 270. nec non Zosimus ad annum 271.

§. 8. Alamanni vastatis Galliis in Italiam transfère: duntur à Claudio haud procul à lacu Benaco. Aurelianus intellecto, Alamannos cum remotioribus & finitimis sibi nationibus Italiam incursionibus vexare decrevisse, relicto Pannoniæ præsidio, versùs Italiam perrexit, & in extremis ad Istrum partibus conferto prælio, multa barbarorum millia delevit. Hic igitur Alamanni non soli, sed cum finitimis sibi nationibus, id est Suevis: & remotioribus, id est Marcomannis & aliis, Italiae insistebant, aut in Rhætia cæsi sunt.

§. 9. Probus Gallias, quæ occiso Posthumo omnes turbatae, & interfecto Aureliano à Germanis possessæ erant, cum ingenti exercitu petit, sexaginta nobilissimas civitates recipit, Germanos, cæsis propè quadringentis millibus, ultra Nicrum fluvium, & Albam removet, & Regulos novem diversarum gentium in deditionem accipit, urbes Romanas quoque & castra in solo barbarico ponit, atque illic milites collocat. Quod hic dicitur de Alba, non est Albis fluvius, sed regio montana & aspera in Suevia, *Die Ulbe* dicta. *Eckhard. rer. Franc. Lib. I. cap. 13.*

§. 10. Inter gentes diversas novem, hic à Vopisco commemoratas, referendæ sunt gentes quatuor, quas Zosimus ad Rhenum devictas recenset, nempe Logiones duce Semnone, Vandalos, Burgundos, Francos. Reliquæ quinque gentes ergo Alamannicæ, & Suevicæ fuisse videntur. Zosimus addit, ex populis his, quotquot vivos Probus in potestatem redigere potuerit, in Britanniam missos esse, qui sedes ibi nacti utiles Imperatori fuerint. Vandalorum pars, & Burgundi quidam, à Tabula Peutinger. Armalausi, id est populus nuperus dicti, tunc temporis circa Danubium superiorem ad fontes usque sedebant. Logiones iidem erant, qui aliis Lygii & Luiti vocabantur, & ex vicinia Vistulæ ad Rhenum migraverant.

§: 11.

- A. Chr. §. 11. Probus etiam Vandalos in Romanum solum transtu- Vid. App.
280. lit, sed hi fidem fregerunt, & occupato bellis Tyrannicis Probo, Numi.
per totum penè Orbem, pedibus & navigando vagati sunt, quos 633.
tamen Probus diversis vicibus, variisque victoriis oppressit.
297. §. 12. Sub Diocletiano Constantius Cæsar sexaginta millia 638.
Alamannorum juxta Lingonas in Galliis prælio interemit.
312. §. 13. Constantinus Magnus contra Maxentium Tyrannum 639.
pugnaturus exercitum suum, præter Britannos, ex redactis in
potestatem barbaris, Germanis, aliisque Celticis nationibus con-
flatum habebat, quibuscum ex Alpibus in Italiam Romam usque
movebat.
354. §. 14. Sub Constantio II. Alamannici populi sub diversis 645.
Regibus circa Rhenum, Nicrum, & Danubium fluvios, sedes su-
as habebant. Constantius Alamannis his bellum infert, pacem
dein petentibus tribuit.
- §. 15. Eodem tempore alii Alamanni, Lentiensis dicti, ad 646.
latus Rhætiae propriae, circa Lacum Brigantinum sedebant. Cum
his æquè Constantius bifariam diviso exercitu bellum gerit. A-
lamanni initio victores, redintegratâ pugna vincuntur, & gra-
viter cæduntur.
- §. 16. Sequentibus annis Alamanni, aliique barbari, Gal- 647. 648.
lias fermè omnes pervagantur & vastant. Ventum dein ad pu-
357. gnam est inter Romanos & Alamannos. Hos ducebant duo Re- 649. c.
ges aliis excelsiores Chnodomarius & Serapio; eos autem seque-
bantur potestate proximi Reges numero quinque, Regalesque
decem, & Optimatum series magna, armatorumque millia tri-
ginta & quinque ex variis nationibus partim mercede, partim
pacto vicissitudinis reddendæ quæsitæ. Cæsi Alamanni: sex mil-
lia corporum inventa sunt in campo constrata, & inæstimabiles
mortuorum acervi per undas fluminis ferebantur.
358. §. 17. Ex Alamannis Juthungi, Danubii accolæ, pace fra- 650.
cta Rhætias vastant. Hi (à Tabula Jutugi vocati) ad finem se- 491. 495.
culi tertii sedebant ad Danubium prope Marcomannos, & erant
Quadis intermixti, nunc autem Italiae imminebant. Hoc anno
quoque Suomarius Rex Alamannorum spontè, Hortarius autem
coactè se dedit sub certis pacis conditionibus.
359. §. 18. Julianus Cæsar expeditionem facit in reliquos pagos, 651. a.
id est provincias Alamannorum, hostiles. Suomarii Regis amici 651. b.
provinciam in Rheni ripis prope Moguntiacum intactam relin-
quit, & transitum Rheni ad inferiores ripas, circa Hortarii Regis
provinciam quærit, & invenit. Per hanc provinciam innoxie
transit. Ad Regionem cui Capellatii vel Palas (Pfaltz) nomen erat, 652.
ubi terminales lapides Alamannorum & Burgundionum confinia
distinguebant, castra eapropter posuit, ut Magrianus, & Ha-
riobaudes, germani fratres & Reges, pacem petituri reciperen-
tur, quod & factum. Post hos statim Rex quoque Vadomarius
venit, cujus erat domicilium contra Rauracos. Is non tantum
pro se, sed & pro aliis tribus Regibus Alamannorum, Urio, Ur-
ficino, & Vestralpho pacem petit: quam & hi accipiunt, post-
quam missis legatis, post messes incensas & habitacula, captos-
que

4. Chr. que plures & interfectos, ita supplicarent, tanquam ipsi hæc Vid. App.
Num.
deliquissent in Romanos.
361. §. 19. Alamanni à Pago Vadomarii exorfi vastant confines 653.
Rhætiis tractus. Contra eos missus Romanus Dux Libino cum
petulantibus Rhætiæ populo, & Celtis, seu Gallis, in fugam
conjicitur. Pòst Julianus Cæsar Alamannos transmissis clam no-
ctu Rheno incautos invadit, aliquos occidit, reliquis se deden-
tibus pacem dat.
364. §. 20. Tempore initiantis imperii Valentiniani & Valentis, 654. a.
barbari fermè ubique infestant Romanum Imperium. Gallias &
simul Rhætiâs Alamanni populabantur. Concitati sunt Alaman-
ni in Romanos ex duplici causa: nempe quòd eis certa & præ-
stituta ex more munera præberi deberent, minora & vilia autem
sint attributa. Deinde quòd Alamanni ab Urfacio tunc magistro
officiorum iracundo & sævo asperius tractarentur, adeoque con-
tumeliosè se despectos haberent. Per varios annos variè pugna-
tum.
370. §. 21. Alamannos dispersos aggressus per Rhætiâs Theodo- 654. b.
sius, ea tempestate magister equitum, quoscunque cepit, ad
Italiam jussu Principis misit, ubi fertilibus pagis acceptis tribu-
tarii circumcoluere Padum.
378. §. 22. Lentiensis Alamannicus populus, tractibus Rhætiâ- 655.
rum confinis, pagorum omnium incolis in unum collectis, cum
quadraginta armatorum millibus in Galliam irrumpit. Gratia-
nus Nannienum Ducem, cum Mallobaude domesticorum Comi-
te, Regèque Francorum, contra Alamannos mittit. Romani
primùm fugantur, sed per supervenientem Gratianum restituto
prælio, Alamanni cæduntur, ita ut ex prædicto numero non ni-
sì quinque millia evaderent, interfecto quoque Rege Priario.
Gratianus transito latenter Rheno universam gentem Lentensium
Alamannorum delere statuit. Confugiunt hi in invios montes,
per Romanos autem infecutos prælio victi, in altiores montes
secedunt, & tandem pacem precantur & obtinent. Data ab eis
juventus valida, & tyrociniis Romanis permixta est. Alamanni
focii fuerunt Gothorum in exercitu Regis Radagasti contra alias 789.
gentes Barbaras.
374. §. 23. Burgundionum octuaginta fermè millia, quot nun- 684.
quam antea, ad Rhenum descenderunt. Burgundiones partem 749. a.
413. Galliæ propinquantem Rheno obtinuerunt. Diversæ sedes Bur- 751. b.
gundionum usque ad A. 450. videantur *in Apparatu.*
- §. 24. S. Hieronymus inter invasores Romani Imperii in 747. b.
epistola ad Geruntiam ponit Quados, Vandalos, & Alemannos,
in epistola ad Heliodorum Quados, Vandalos, & Marcomannos,
ergo hos & Alemannos pro iisdem habere videtur.
406. §. 25. Suevi, Vándali, & Alani Gallias trajecto Rheno in- 749. a.
409. gressi. Iidem populi Hispanias ingressi. Sorte ad inhabitan-
411. dum sibi provinciarum dividunt regiones. Gallæciam Vandali
occupant & Suevi: Alani Lusitaniam, & Carthaginensẽm pro-
vincias: & Vandali, cognomine Silengi, Boeticam fortiuntur.
Hispani per civitates & castella residui à plagis, barbarorum per
pro-

A. Chr. provincias dominantium se subjiciunt servituti. Suevorum in-
gentem multitudinem (ut itaque Marcomanni & Quadi interfu-
isse censendi sint) in Gallias & Hispanias migrâsse, ibique sub
specialibus Regibus potentiâ supra alios populos crevisse, docet

Vid. App.
Num.
754. b, c.

Apparatus.

422. §. 26. Exercitus ad Hispanias contra Vandalos missus est. 749. b.

427. Gens Vandalorum à Gothis exclusa de Hispaniis ad Africam
transit.

C A P U T VIII.

Illatio ex dictis : migrationi Czechi
& Lechi in Bohemiam ex parte inco-
larum & accolarum nihil obstiisse.

§. 1. **I**N hoc capite numeri Romani revocant se ad priora capi-
ta, alii numeri additi designant paragraphos. Quod
verò in prioribus capitibus nondum dictum, sub numeris mar-
ginalibus Apparatus quærendum est.

§. 2. Incolæ Hercinii saltûs Bohemici, nempe Marcoman-
ni, ter spontè pro parte emigrârunt : exulante Maroboduo, et,
anno post, Catualdâ, ad terras transdanubianas in viciniam Da-
ciæ *IV. 13.* dein exulante Vannio in Pannoniam *IV. 16.*

§. 3. Sub Marco Antonino Imperatore Marcomanni pluri-
mi in Italiam & alias in terras traducti *V. 11. 22.* alii bello attri-
ti *V. 15. 18. 20.*

§. 4. Sub Commodo Marcomanni ob perpetuam agrorum
vastationem, penuriâ alimentorum urgebantur, & ob multitu-
dinem illorum, qui peribant, jam nec virorum amplius copiam
habebant, *V. 21.*

§. 5. Quadi à Marco Antonino adacti erant ejurare omne
commercium cum Marcomannis *V. 22.* & *VI. 3.* latus autem Bo-
hemiae, quod Quadis non erat contiguum, sed Danubium &
Noricum respicit, Vandalicis gentibus à Vistulæ fluvii vicinia ac-
citis possidendum tradebatur. *V. 22.*

§. 6. Quadis itaque & Vandalis, tanquam vallo quodam,
abscissi erant Marcomanni à Romano solo; & cum ærumnis
continuis multum debilitati essent, aliud eis non supererat, quàm
partes popularium suorum Suevorum capere, ipsorumque for-
tunæ meliori adhærere.

§. 7. De seculo subsequente tertio, cum jam plurimæ gen-
tes Suevicæ sub nomine novo Alamannorum coiissent, certum
est, Marcomannos in diripiendis & occupandis aliis terris so-
cios se præbuisset, ut expressè patet ex Zosimo, & Flavio Vopi-
sco *VI. 6. 7.*

§. 8. De eadem societate circa seculum quartum finiens pa-
tet ex S. Hieronymo *VI. 34.*

§. 9.

A. Chr. §. 9. Inde consequens est, tempore quoque intermedio Vid. Appi
Num. Marcomannos participes fatorum Alamannicorum in prosperis & adversis fuisse, paulatimque sedes suas in Hercinia silva deseruisse, & cum aliis ad Danubium, ubi Juthungi Alamanni VII. 17. ad Rhætiæ, ubi Lentienses VII. 22. & ad Rhenum, Nicrum, & Moenum; ubi plurimi alii Alamanni sub octo Regibus sedebant VII. 18. commutasse.

§. 10. Marcomannis posthac, id est seculo quinto, in Hercinia ipsa residuis, occasiq; magna sedes suas, vel in Gallias & Hispanias, vel saltem, in locum migrantium popularium suorum, ad Moenum, Danubium, & Rhenum transferendi obtigit, partim ad initium seculi quinti, Suevis & Vandalis in magna multitudine sedes ad Danubium & Rhenum deferentibus, & Rhenum transeuntibus VII. 25. partim circa medium ejusdem seculi, multis iterum gentibus Attilam in Gallias sequentibus. VI. 35.

§. 11. Ab illo tempore sanè memoria omnis Marcomannorum in historiis exteris evanuit; in historiis domesticis quidem Bohemicis & Moravicis, in bellis inter has gentes gestis, reperiuntur Germani, sed sub hoc generali, non speciali Marcomannorum nomine, qui in confiniis Bohemiæ & Moraviæ federunt, & Moravis semper contra Bohemos juncti fuerunt. Hi ergo reliquæ erant, seu ex Marcomannis, seu ex Quadis antiquis, domicilium mutare nolentibus, sed exordienti novæ Slavo-Moravorum Republicæ acquiescentibus.

§. 12. Hæc de incolis Herciniæ. Videndum nunc de accolis. Vicini versùs Occidentem, ipsiusmet Suevicæ nationis erant, & sedium aliarum capiendarum causâ nunquam Orientem, sed meridiem, & Occidentem ulteriorem versùs, in Italiam & Gallias, tetendisse leguntur.

§. 13. Vicini versùs septentrionem pariter Suevi erant: & ex his Semnones & Langobardi jam sub Maroboduo societatem Marcomannorum repudiârunt, & Langobardi Suevis ad Rhenum se conjunxerunt IV. 10. & V. 2.

§. 14. Vicini versùs Vistulam Lygii à Vannio omnes ad Vibillum Hermundurum defecerunt V. 6. inveniuntur posthac partim circa Moesiam V. 10. præcipuè verò sub Probi Imperatoris tempore ad Rhenum VII. 10. Lygii alii, qui Ptolemæo Luti Buri, id est Luiti seu Lygii Buri, vocantur, & ad Vistulam sedebant, apud Tacitum inter Quados & Jazyges reperiuntur. 454-464.

§. 15. Burgundi apud Ptolemæum sunt ad Vistulam, supra Semnones & Suevum fluvium. Seculo tertio finiente erant ad Rhenum VII. 10. seculo quarto verò, planè circa tempus migrationis Czechii nempe A. 374. octuaginta millia noviter ad Rhenum descenderant. VII. 23. 452.

§. 16. Vicini versùs Orientem Quadi non in Herciniam silvam, sed, ut plura capita superiora docent, in Pannoniam se extendebant.

§. 17. Vicini demum versùs meridiem seu Danubium sub Marco Antonino, seculo secundo, V. 22. Vandali, sub Probo, seculo tertio, jam Rheno appropinquabant VII. 10. multitudo

A. Chr. autem magna horum, & aliorum à Viſtula noviter emigrantium Vandalarum, relictis terris Germanicis Gallias ſeculo quinto initiante, petierunt. VII. 25. Vid. App. Num.

§. 18. Ex dictis ſequitur, nullius obſtaculi veſtigium in hiſtoriis reperiri, quò minùs Czechus & Lechus fratres cum populo ſuo Slavico, circa ſeculum quartum finiens, liberum aditum in incultas, & magna ſàltem ex parte deſertas terras factùs Hercinii habuiſſent.

§. 19. Quin immo, ſi Czechi & Lechi migratio etiam multò antè, v. g. ſeculo primo finiente, inſtituta fuiſſet, eà intentione, ut deſertam tantùm partem terræ incolerent, dicendum omnino videtur, id bona voluntate Marcomannorum obtineri potuiſſe. Traditio totius Slavicae nationis fidem facit, Czechum & Lechum, inquirendo terram, quietæ & ſinè armorum ſtrepitu acquirendæ habitationi aptam, ad montem Rzip, in mediantullo confluentium fluviorum Moldavæ & Egræ cum Albi ſitum, & Pragâ ſeptentrionem verſùs quinque milliaribus diſtanti ſubſtituiſſe, ibidémque primitùs ſedes ſuas fixiſſe. Porro hanc regionem eadem traditiones ſilveſtrem magis quàm campeſtrem depingunt, & immanes ſilvas exciſas & aratro ſubditas referunt. Id certè correfpondet Ptolemæi deſcriptioni geographicae horum ſituum, namque ſupra Regiam Marcomannorum Marobudum, id eſt ultra parallelum hodiernæ Pragæ verſùs ſeptentrionem, nullius civitatis nomen proditur: quod indicium eſt, partem illam Borealiorem Bohemiae, etiam florentiore adhuc ſtatu regni Marcomannici, ſilvis alendis magis, quàm urbium exædificationi inſerviſſe; unde impetratu facile Czecho fuiſſet, ibi locorum penates ſuos ſinè invidia Marcomannorum ſiſtere, & ex incultis terris manſionem ſibi & populo præparare: niſi id ſolum tunc temporis receptioni voluntariæ impedimento forſi fuiſſet, quòd Suevi antiqui, teſte Julio Cæſare, glorioſum ducerent, quàm latiffimè à ſuis finibus vacare agros. 468. 538

C A P U T IX.

De Gothis.

§. 1. Gothicorum & Hunnicorum populorum generalis quædam notitia idcirco Slaviciſ Originibus inveſtigandis neceſſaria eſt, quoniam populi iſti populos reliquos Scythicos, & Illyricos ferme omnes, trudendo modò hanc modò illam gentem, & transferendo ſedes ſuas modò in hanc modò in aliam plagam, quaſi in turbinem rotârunt, & variis modis exagitârunt.

§. 2. Gothos Jornandes ex Scanzia inſula arcticarum terrarum deducit, eiſque inde in Scythiam magnam progreſſis omnia longis temporibus ante Chriſtum natum à Getis & Dacis (quos eodem cum Gothis habet) geſta attribuit. 563.

Pars I.

D

§. 3.

- A. Chr. §. 3. Missis autem his antiquitatibus, potissimum à seculo
 251. tertio medio Gothi arma in Romanos verterunt, & Danubium Vid. APP.
Num.
611.
 inferiorem transierunt, Mœsiam & Daciam vastantes: in quo
 bello Decii pater & filius Imperatores perierunt.
- §. 4. Gallus successor, ut se liberaret à Gothis, foedus igno- 613.
 miniosum, pacto CC. Drachmarum aurearum tributo annuo, init.
 252. Hoc non obstante Gothi rupta fide ferocius agunt, & totum Il- 612. 613.
 253. lyricum orientale infestant. In Pannonias dein quoque provo-
 luti à duce tunc Legionum Pannonicarum Aemiliano, multitu-
 dine cæsa, reprimuntur.
262. §. 5. Græcia, Macedonia, Pontus, Asia, vastata per Go- 614. 615.
 thos. Eodem tempore Scythæ, conjunctis animis ex qualibet 617. 619.
 gente nationeque sua in unum congressi, parte quadam copia-
 rum suarum Illyricum agebant, ferebant, & civitates ejusdem
 vastabant, cum alia verò parte Italiam ingressi Romam perrexe-
 runt. Deside & luxui intento Gallieno, dum Senatus Roma-
 nus validum exercitum cogeret & objiceret, Gothi Italiam, di-
 reptam tamen, deseruere.
269. §. 6. Scytharum diversi populi (ait Trebellius Pollio) Peu- 624.
 cini, Trutungi, Austrogothi, Virtingui, Sigipedes, Celtæ etiam,
 & Heruli, prædæ cupiditate in Romanum solum & Remp. vene-
 runt, atque illic pleraque vastarunt, dum aliis occupatus est
 Claudius. Armatarum gentium trecenta viginti millia fuere.
 Hos Claudius brevi tempore attrivit, de his vix aliquos ad pa-
 trium solum redire permisit. Pugnatum est apud Mœsios, &
 multa prælia fuerunt apud Marcianopolim, multi naufragio pe-
 rierunt: plerique capti Reges, captæ diversarum gentium nobi-
 les foeminae: impletæ barbaris servis, senibusque cultoribus Ro-
 manæ provinciæ: factus miles barbarus & colonus ex Gotho.
 Pugnatum apud Byzantios: pugnatum apud Thessalonicenses:
 pugnatum in diversis regionibus: & ubique auspiciis Claudia-
 nis victi sunt Gothi.
270. §. 7. Gothi ex pugna ad Naifum superstites, curribus se 624.
 munientes, in Macedoniam, & post in Hæmum montem con-
 tenderunt: sed partim fame & pestilentia, partim ferro perie-
 runt; quotquot autem incolumes evasere, vel legionibus Ro-
 manis adscripti sunt, vel terram colendam nacti, totos agricul-
 turæ se dediderunt.
271. §. 8. Gothi transito Danubio Pannoniam invadunt: anci- 626.
 piti prælio per intervenientem noctem dirempto, trans Danu-
 bium recedunt; pacem precantur, & obtinent.
276. §. 9. Scythæ, transjecta palude Mœotide, per Pontum ad 630.
 Ciliciam usque sita incursionibus vexarunt: quos adgressus Ta-
 citus, partim ipse debellatos ad interneccionem delevit, partim
 Floriano designato Prætorii Præfecto debellandos tradidit.
279. §. 10. Probus per Thracias tendit, atque omnes Geticos 633.
 populos famâ rerum territos, & antiqui nominis potentia pres-
 sos, aut in deditioem, aut in amicitiam recipit. Centum mil-
 lia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem ser-
 vaverunt. Sed cum ex aliis gentibus plerosque pariter transtu-
 lisset,

- A. Chr. lisset, id est ex Gepidis, Gautunnis, & Vandilis, illi omnes fi- Vid. App. Num.
 dem fregerunt, & occupato bellis tyrannicis Probo, per totum
 penè orbem pedibus, & navigando vagati sunt, nec parum mo-
 lestiæ Romanæ gloriæ intulerunt; quos quidem ille diversis vi-
 cibus, variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum
 redeuntibus, quòd Probi evâsissent manus.
332. §. 11. Gothi reinvalescentes Sarmatis Limigantibus bellum 670.
 inferunt, sed ope Constantini Imp. centum millibus cæsis ad fe-
 des suas repelluntur.
367. §. 12. Novi per Thracias exciti sunt procinctus. Valens 656. a.
 arma concussit in Gothos, ratione justâ permotus, quòd auxilia
 misère Procopio civilia bella cœptanti. Castris prope Daphnem
 positis, & ponte contabulato, Danubium transit. Gothis autem
 ad montes Serrorum arduos confugientibus, provinciam Gothi-
 cam diripit. Anno secuto castris ad Carporum vicum locatis, 656. b.
368. non transito Danubio ob ejus exundationem, manet immobilis.
369. §. 13. Valens, transito ad Novidunum Danubio, Greuthun- 656. b.
 gos Gothos aggreditur, Athanarico Rege fugato, redit in hiber-
 na Marcianopolim. Paciscitur cum Athanarico in medio Da-
 nubio, quòd uterque cum suis nave vectus congregitur. Causa
 congressûs in fluvio erat Athanarici prætextus, se juramento 660.
 obstrîctum esse, ne unquam calcaret solum Romanum.
- §. 14. Marcianopolis civitas, & vicus Carporum erant in 656. c.
 Mœsia secunda, Thraciarum provincia: fedes igitur Gothorum
 in parte Walachiæ hodiernæ & Moldaviæ.
371. §. 15. Brevi post hoc tempus Gothi, qui seculo priore plu- 657. a.
 rimas alias gentes agitaverant, vices nunc ab HUNNIS recipi-
 unt, & sedibus suis undique exturbantur. Greuthungorum Rex 657. a. 658
 Ermenrichus, resistere Hunnis desperans, voluntariam mortem b.
 subit. Successor ejus Vithimiris aliquantisper restitit, post mul-
 tas clades autem in prælio occidit. Parvi filii ejus Viderichi cu-
 ratores Alatheus & Saphrax, abjectâ fiduciâ repugnandi, ad am-
 nem Danastrum fugam capiunt.
- §. 16. Athanaricus Thervingorum Gothorum Rex castra 657. b.
 locat æquè ad margines (inferiores) Danastri, partem exercitûs
 speculatum hostes mittit, sed icu veloci petitus ad effugia pro-
 perat montium præruptorum circa Transylvaniam.
373. §. 17. Pars major populi penuriâ cogente Athanaricum de- 657. c.
 ferit, Alavivo, & Fritigerno ducibus ripas Danubii occupat ver-
 sùs Thracias, & oratores ad Valentem Imp. mittit precaturos,
 gentem suscipi in Thracias, quietè victuram, & daturam auxi-
 lia, si res flagitâsset.
- §. 18. Interim Hunnorum innumeræ multitudines omnes 657. c.
 regiones circa Danubium à Ponto usque ad Quados & Marco-
 mannos pervagantur, & cuncta opplent montium juga. Intel-
 ligendum hoc, quòd Dacica montana præcipuè, non autem
 tunc adhuc Pannonias cis Danubium; neque terras Jazygum,
 & Quadorum, minùs verò Sarmatarum Limigantium trans Da-
 nubium infederint: populi enim veteres his in partibus adhuc
 sequentibus temporibus inveniuntur.

- A. Chr. §. 19. Hoc terrore novæ ex abditis trans Mœotidem terras ^{Vid. App. Num. 657. c.} gentis Constantinopolim perlato Valens ad Gothos in Thraciam recipiendos permotus est. Susceptis igitur Gothis Thervingis sub Alavivo & Fritigerno ducibus, alimenta pro tempore, & agri subigendi tribuuntur. Vithericus Greuthungorum Rex cum ^{660.} Alatheo & Saphrace tutoribus, nec non Farnobio, marginibus Istri propinquans, simili humanitate, ut Thervingos, se suscipi petit, aut repulsam patitur: quam quoque metuens Athanaricus cum reliquis Thervingis ad Caucalandensem locum silvis & montibus inaccessum (ergo ad Alpes Bastarnicas) recedit.
376. §. 20. Hoc & præcedente anno Gothi, inopiâ victus vexa- ^{659.} ti, à Lupicino & Maximo, quorum alter per Thracias Comes, alter Dux, ignominiosè tractantur, liberos, inter quos & optimatum filii, ut mancipia, pro victu dare coacti, quapropter feditionem & defectionem parant.
- §. 21. Id tempus opportunum nacti Greuthungi Gothi, qui ^{661.} æquè in Romanum solum, ut Thervingi, suscipi antea postulaverant, sed repulsam tulerant, nunc, sese authoribus, Danubium vi transeunt, & castra in Thracia, sed longè à Fritigerno Thervingorum Duce, ponunt.
- §. 22. Fritigernus castra sua Marcianopolim transfert: ubi ^{661.} corrogatis ad Lupicini convivium Fritigerno & Alavivo, cum plebs Gothica ab aditu urbis per militem Romanum arceretur, ad pugnam ventum est, & Romanis cæsis ac fugatis, ereptisque signis, Gothi armis induti Romanis, nullo vetante per varia grassabantur. Ab hoc tempore, refert Jornandes, Gothos coepisse, totas terras septentrionales Romanas usque ad Danubium suo quasi, & non jam peregrinorum & advenarum jure tenere.
- §. 23. Apud Adrianopolim Gothi cum civitatensibus ma- ^{662.} nus conferunt, dein Fritigerno juncti urbem oppugnant: aut consilio Fritigerni desistunt, & ad populationem Thraciarum vertuntur.
377. §. 24. Richomeres, à Gratiano cum copiis Gallicis Valen- ^{663.} ti in auxilium missus, confligit cum Gothis circa Hæmum montem: sed, dum æquo Marte pugnatur, nox certamen diremit. Farnobius cum manu Gothorum & Taifalorum, qui à clade cum Frigerido Duce Rom. supererant, prece supplici vivus servatur, & in Italia ad Mutinam, Regium, & Parmam collocatur.
378. §. 25. Valens copias Gratiani auxiliatrices non expectans, ^{664.} funestè cum Gothis confligit, & cum magna parte exercitûs ipse quoque perit. Gothi dein, Hunnis in societatem allectis, Con- ^{665.} stantinopolim oppugnare tentant: re infecta autem recedentes, provincias Romanas usque ad radices Alpium Juliarum pervagantur, & Pannonias tunc occupant.
379. §. 26. Variæ pugnæ à Romanis contra Gothos, Alanos, & ^{666.} Hunnos commissæ: hi tunc expulsi sunt ex Thracia ultra Istrum; de Pannoniis autem nulla mentio, itaque hæ in violenta detentione Hunnorum manserunt.
380. §. 27. Pax deinde cum Gothis Thervingis subsecuta. Jor- ^{667.} nandes quidem de Greuthungis Gothis sub Alatheo & Safrace ^{386.} idem

- A. Chr.** idem asserit; ast Idatius testatur, eos bello victos, & expugnatos Vid. App. Num.
esse.
400. §. 28. Gothi Thervingi, seu Vesegothi Alarico duce, postquam Gainæ Gothi consilium de invadendo Imperio, pessimè & cladi Gothorum cesserat, Italiam ingressi sunt. Ab Honorio autem Imperatore, ut Italiam ab eis liberaret, diriguntur in Gallias possidendas. Dum jam in itinere in Alpibus Cotiis essent, insidiis Stiliconis à Saulo Duce invaduntur, ast prælio superiores Romam vindictæ causâ repedant. 748. a, b, c.
402. Rhadagaisus alter dux Gothorum collectitiorum, qui Alarico possessionem Italiæ privativam invidebat, ac proinde æquè illuc jam penetraverat, in Thusciam cœditur. 748. d.
400. §. 29. Alaricus Rex Vesegothorum Romam capit & diripit. 748. a. e.
405. Mortuo eo, Ataulfus succedit in regno. Vesegothi, Ataulfo 748. d.
410. duce, Italiam deserunt, & Gallias ingrediuntur. 749. a.
412. §. 30. Vesegothis missis, tanquam ad origines Slavicas nihil amplius pertinentibus, subjungendum hinc adhuc restat, Thracias, Illyricum, & Pannonias, circa hæc tempora, Gothis penè omnibus, tam Vesegothis, quàm Ostrogothis vacuas fuisse, & hos ad terras Scythicas ultra Danubium sese recepisse. 252. b.
749. a.
748. e. 668

CAPUT X.

De Sarmatis ad Pontum Euxinum, & de Venedis Anthis.

- §. 1. **S**ARMATIA apud Veteres diversimodè accipiebatur. Pomponius Mela Sarmatiam vocat, quidquid terrarum est trans Vistulam & trans Danubium. Ptolemæus restrictiorem eam facit exclusis Jazygibus Metanastis, & Daciâ magnâ. Jornandes Jazygum Metanastarum non meminit, Daciam verò intra Scythiam comprehendit, itaque terras transdanubianas generaliter pro Scythia habet. Idem generale nomen Scythiæ terris illis antiquissimus scriptor Herodotus indit. Unde terræ hæc transdanubianæ apud veteres modò nomine generali Scythiæ, modò Sarmatiæ veniebant, & hæc quasi synonyma erant. 487. e.
486. a.
483. a.
488. a.
472. e.
487. d.
- §. 2. De Sarmatis his, qui & SCYTHÆ rectè appellabantur, & quidem de Sarmatis, Mœsiæ inferiori vicinis, ad Danubii extremum alveum, & Ponti litora, usque ad Borysthenis ostia, sequentia loca Historicorum intelligenda sunt: Appius Claudius Proconsul Thracas pluribus præliis vicit, & in Sarmatas usque pervenit. Tiberius Cæsar Dalmatas, Sarmatasque, in Romanam redegit potestatem. Domitianus expeditionem unam necessariò suscepit in Sarmatas, at infeliciter, cæsa enim legio cum legato. Adrianus audito tumultu Sarmatarum & Alanorum, præmissis exercitibus Mœsiam petiit. Maximinus pacatâ Germaniâ Syrmium venit, Sarmatis inferre bellum parans, atque
- A. U. C.** 676. 548.
761. 561.
A. Chr. 89. 574.
120. 579.
237. 610.

A. Chr. que in animo habens, septentrionales partes usque ad Oceanum in Romanam ditionem redigere. Vid. App. Num.

§. 3. Sarmatæ in expeditione Appii Claudii confines Thraciæ, igitur accolæ circa Pontum Euxinum esse debebant, quoniam Appius in eos ex Thracia militem duxit. Tiberius nunquam ultra Danubium arma movisse legitur; Sarmatæ igitur illi, qui in litoralibus Ponti inter Danubii & Borysthenis ostia, circa civitates ibidem à Græcis commercii causâ extructas sedebant, dum de gloriosis progressibus Augusti audirent, legatos miserunt, & protectioni Romani Imperii, pactis tamen annuis pensionibus, se commiserunt. Domitiani expeditio in Sarmatas suscepta est circa Mœsiam inferiorem, ibi enim Tacitus unum ex tribus exercitibus Romanis amissum refert. Adriani expeditio æquè per Mœsiam in Sarmatas versùs Danastrum fluvium tetendit, námque Sarmatis junguntur Alani, qui usque ad Tanaim incolabant. Maximini desiderium partes septentrionales ultra Danubium subigendi morte præventum est.

§. 4. Hucusque ergo, quod de Sarmatis refertur, nullatenus ad Sarmatas Venedos seu Slavos pertinet, sed hi primitus seculo tertio finiente Romanis innotuerunt, prout sequente capite pluribus dicitur.

§. 5. SARMATÆ VENEDI ex sedibus suis pristinis inter Tanaim & Volgam fluvios, per migrationes populorum, versùs Danubium subjacentium, exciti sunt; dum enim Gothi, eisque conjuncti alii populi Scythici, secundùm dicta capite præcedente, à seculo tertio medio, totum fermè Romanum Imperium, quin & Græciam & Asiam infestarent, maximámque armorum multitudinem per viginti annorum spatium ex sedibus suis educerent, multitudo autem hæc sub Imperatoribus Claudio, Tacito, & Probo, internecivè ferè partim ferro partim fame & peste deleretur, patebat occasio populis reliquis remotioribus, sedes suas in loca Imperio Romano viciniora promovendi.

§. 6. De Sarmatis Venedis, qui ANTHÆ posthàc dicti, circa Pontum Euxinum, prima mentio occurrit in Tabula Peutingiana, ut capite sequenti: dein verò sub Imperio Constantini Magni, qui contra eos ab Euxino Ponto erumpentes, & ad Danubium hinc & illinc sedes quærendo vagantes, bellum gefit, illudque crebris victoriis, præcipuè verò A. 322. occiso Rege eorum Raufimodo, confecit; quapropter & ludos Sarmaticos sex diebus continuis egit.

§. 7. Constantinus Sarmatis aliis Venedis (qui LIMIGANTES dicti, eò quòd ad limites Romani Imperii in parte ripensi Daciæ antiquæ Trajanicæ sederent) contra Gothorum invasionem auxilio venit, & Gothos, cæsis centum millibus, in pristinas sedes repulit. Pace autem cum Gothis firmata, & obfidibus acceptis, in Sarmatas versus est, qui dubiæ fidei probantur, id est in Anthas.

§. 8. Ex his à descriptore vitæ Constantini relatis patet, præter Sarmatas Limigantes, qui fidem populo Romano servabant, obindèque contra Gothos auxilia Romana meruère, alios adhuc fuisse

DE SARMATIS AD PONTUM ET ANTHIS. 31

A. Chr. fuisse Sarmatas dubiæ fidei, ergo circa Danubium inferiorem & Thracias. Itaque & hi fuere, contra quos Constantinus, decennio antè, bellum per quatuor annos gesserat. Confirmatur id per relata ex Codice Theodosiano ad annum 332. quòd nempe Constantinus, bello Gothico functus, reversus sit Constantinopolim, ubi &, docentibus id legibus ibi editis, per totum annum sequentem 333. mansit. Igitur in Sarmatas dubiæ fidei eodem adhuc anno 332. peracti belli Gothici, iter jam Constantinopolim meditans, versus est, eosque prope Mœsiam adortus compescuit. Vid. App. Num. 670.

§. 9. Huc quoque facit, quòd teste eodem Codice Theodosiano Constantinus pridie Idus Apriles Marcianopoli legem quartam de sponsalibus ediderit, ergo in Mœsia inferiore subsiterit, & per hanc provinciam Gothos invaserit, consequenter Sarmatis Anthis ad Pontum Euxinum in ipsa invasione Gothorum proximus fuerit.

§. 10. Tempus quoque Sarmatas hos armis invifendi opportunissimum suppetebat: teste enim Idatio in Fastis, Constantinus Gothos vicit. XII. Kal. Maji, igitur in Aprili finiente, ut alia expeditio commodè adhuc suscipi potuerit. 670.

C A P U T X I.

De Sarmatis Venedis, qui Limigantes & dein Slavini dicti.

§. 1. **E**X capite nono huc iterum recolligendum: quales in furiis Gothorum & Scytharum fermè universæ gentes à seculo tertio medio actæ, & sedibus suis, prædarum spe impellente, ad deglutendum quasi Romanum Imperium motæ: quot myriades hominum in Illyricum occidentale & orientale, ac in longinquas quoque Asiæ provincias educæ, ast fortunâ ad Romanos conversâ., diversissimis in locis, & præliis, ad internecionem ferè deletæ sint. Emigratio hæc & excidium Gothorum primam occasionem præbuit Sarmatis Slavis inter Tanaim & Volgam fluvium tunc consistentibus, sedes suas in emigrantium locum promovendi, & Danubio semper magis & magis appropinquandi.

273. §. 2. Altera occasio fuit, quòd Aurelianus vastam illam, à Trajano conditam provinciam Daciam, quæ à Danubio, inter duos fluvios Tibiscum & Alutam, ad montes usque Carpatos, Alpèsque Bastarnicas, extensâ erat, abductis inde copiis & coloniis Romanis, omnique gente in Illyricum peste decennali irruptionibusque barbaricis vastatum transductâ, plenè deseruerit, & vacuam cujuslibet occupationi fecerit: in quam igitur tum Carpianos (*vid. Cap. III. §. 7.*) tum alias gentes finitimas immigrasse, atque eis iterum Sarmaticas gentes situ remotiores successisse, omni rationi consentaneum est. 628. 613.

§. 3.

A. Chr. §. 3. Occasio tertia obtigit, dum Probus, pace demum Go- Vid. App.
280. this post tantas strages residuis data, tum ex ipsis his Gothicis ma- Num.
633. gnum numerum, tum ex Bastarnis centum millia hominum, tum
residuos à Gothica evastatione Vandalos Asdingos, in Dacia in-
teriore sedentes, in Romanum solum collocavit.

295. §. 4. Quarta demum occasio sub Diocletiano accessit, qui 637.
Carporum gentem universam ex sedibus suis novis septentriona-
lis Daciæ (vid. cap. III. §. 7.) itidem in Romanum solum recepit.

§. 5. Hac stante evacuatione maxima terrarum à Danubio
ad Slavos usque porrectarum, quis dubitaret, eos spe consequen-
di melioris soli, quin & famâ gloriosi Romanorum nominis mo-
tos, sedibus suis posthabitis, Danubium, utpote communem
fermè migrantium nationum scopum, petiisse, eique proximi-
ores, & insimul ad latus Romani Imperii tutiores sese ab alia-
rum gentium effræni impetu reddere anhelâsse, cùm facilè ad-
huc domi suæ rescire potuerint, qualia beneficia à Romanis in
gentes quietas & amicas promanare soleant. Tractabuntur hæc
pleniùs *infra cap. XIV.*

276. §. 6. His præmissis, ad testimonia Scriptorum antiquorum
procedendo, prima mentio, quæ meo iudicio Sarmatas Slavos
concernit, occurrit in Flavii Vopisci Tacito: Is ait: à Mœotide 630.
multos Barbaros erupisse, quos autem TACITUS Imperator *Consi-*
lio atque viribus, ut eò redirent, compulerit: ipsos autem *Mœo-*
tidas ita sese congregâsse, quasi accitu Aureliani ad bellum Per-
ficum convenissent, auxilium daturi Romanis, si necessitas po-
stularet. Notari meretur, à Flavio Vopisco his barbaris solum
nomen generale Mœotidarum, nullumque speciale dari; inde
certè colligendum, nec Scythas, nec Sarmatas veteres, nec Ba-
starnas, Peucinos, Rhoxolanos, Jazyges, Alanos, (quoniam
omnes hi populi Romanis tunc jam noti erant) sed ignotam hu-
cusque gentem fuisse.

§. 7. Dubio huic enodando optimè inservit Tabula Peu- 492: seqq.
tingeriana, quam non multis annis abhinc, sub Probo, condi-
tam esse, tot argumenta ferè invincibilia ostendunt. Tabula hæc
Venados Sarmatas ad latus orientale Alpium Bastarnicarum col-
locat. Eò usque igitur Slavi seu Venedi illi Mœotidæ suasu Ta-
citi recesserant: ubi quoque nec Romano Imperio vicini, nec,
utpote in locis aliarum gentium migratione & excidio vacuis,
ulli harum gentium oneri futuri erant.

§. 8. Eadem Tabula Venedos alios infra Pitos, Getas, &
Dacos, ad ostia Danubii & Pontum Euxinum ponit. Ergo tem-
pore Tabulæ Romani, & præcipuè Gothi vicini, alique Ger-
manici populi, utrumque hunc populum *Venedos* nomine gene-
rico appellabant.

280. §. 9. Secundùm omnem congruentiam Historicorum rela-
torum Venedi illi superiores, seu Slavini, qui suasu Taciti à fi-
nibus Romanis paulisper recesserant, post aliquod temporis in-
tervallum, quo de indole & genio eorum meliùs constare pote-
rat, & quidem, ut quàm maximè opinari licet, brevè post A.
280. in quo Bastarnæ ex latere septentrionali Daciæ, & Vanda-
li

- A. Chr. li Asdingi ex ipsa Dacia in Romanum solum translati sunt, ad ipsos limites Romanos annuente Probo Imp. descendisse oportet. Quam in rem sequens historia pertexenda venit. Vid. App. Num.
332. §. 10. CONSTANTINUS Imperator ad Sarmatarum Limigantium preces expeditionem in Gothos suscipit, eosque ab infestatione contra Sarmatas quiescere compellit. In hoc bello etiam Limigantes sua ex parte contra Gothos exercitum educabant, & ut eò validiores essent vires, servos quoque suos, datis armis, in numeros militares adsciverant. 670.
334. §. 11. Servi Gothico bello finito arma deponere, & ad servilia munia redire renuentes, sed libertatem, & æqualitatem jurium cum liberis & optimatibus, itaque regimen Democraticum, ob recens meritum liberatæ sua ope patriæ, sibi pervicaciter vindicantes, contra Dominos, nihil tale probantes, insurgunt, eosque, ut numero multum inferiores, laribus suis expellunt. Domini hoc fato pressi, cum uxoribus, liberis, & famulatio, quod rebellionem non consenserat, præcipue ad gratiam Constantini Imp. refugiunt, qui & eos libenter suscepit, & amplius trecenta millia hominum, mixtæ ætatis & sexûs per Thraciam, Macedoniam, Italiâque divisit. 670.
- §. 12. Quod de Italia dicitur, de ejus circuitu, ut tunc censebatur, comprehensis simul Istris, & Carnis, itaque de datis sedibus circa hodiernam Carnioliam, & Croatiam, intelligendum est. 341. 336. 339.
358. §. 13. CONSTANTII II. expeditio bellica in Sarmatas Limigantes, & simul in Jazyges & Quados, jam supra cap. VI. §. 14. & seqq. relata est.
- §. 14. Ammianus Marcellinus, scriptor planè coævus, expeditionem hanc describens, fidem omnimodam facit de rebellionem servorum limigantium contra Dominos. Non specificat tempus, sed dicit: potentes olim ac nobiles fuisse Limigantes Sarmatas, antequam conjuratio clandestina servorum Dominos ejecisset. Dominos perhibet confugisse ad Victohalos remotiores, & se iis in clientelam dedisse, ab hac clientela verò per Imperatorem Constantium, datò eorum Ductori Zizai Regis titulo, absolutos esse. 676.
- §. 15. Ly olim nihilominus temporis rationem, quæ ex aliis documentis eruitur, sat confirmat. Dictum est supra, Limigantium collocationem ad Danubium congruere in tempus Bastarnarum & Vandalorum translationis cis Danubium A. 280. Potentia ergo Limigantium seculo finiente tertio exordiens, & à seculo initiante quarto usque ad servorum rebellionem de A. 334. crescens rectè A. 358. per olim ab Ammiano explanatur.
- §. 16. Ammianus de solis Limigantibus Dominis, qui ad Victohalos, longius (id est, in latere occidentali Daciæ propriæ, nunc Transsylvaniæ) discretos confugerunt, non verò de reliquis mentionem facit, qui in numero trecentorum millium hominum in Romanum solum recepti sunt. Non contradicit hoc aliis scriptoribus, sed Ammianus historiâ suâ solum illos Limigantes, qui motuum de A. 358. participes, & Quadis, nec non
- Pars I. E Jazy-

A. Chr. Jazygibus transdanubianis focii erant, persequitur, non illos, ^{Vid. App. Num.} qui longè abhinc in Thracia, Macedonia, & Croatia quieti sedebant.

§. 17. Limigantium terras, à solis servis tunc inhabitatas, ^{678.} clarissimè describit Ammianus, eas nempe esse ad fluvium Parthiscum, id est Tibiscum, & quidem ad alveum ejus inferiorem atque influentiam in Danubium. Unde dubium esse nequit, eam regionem Limigantium convenire hodierno Bannatui Temesvariensi.

§. 18. Ammianus praelium Constantii cum Limigantibus ^{679.} Amicensibus non modò historicè, sed & geographicè describit, & sic intelligendus est: Amicenses ex regione sua trans Tibiscum, hortante Constantio, ad ejus castra in barbarico, nempe in sic dicto Aciminco, seu angulo vasto terræ trans Danubium, & cis Tibiscum posita, venientes, & proposita de recipiendo jugo Dominorum aut derelinquenda regione repudiantes, ad arma profiliunt, sed fusi, fugatique remeato Tibisco in regionem propriam se recipiunt, repetitum cæsi Marosch fluvium transnatant, at & tertio ibidem cæduntur.

§. 19. Absumptis penè & cæterum diffusis Amicensibus in ^{680.} Limigantes Picenses itum; hi clade Amicensium perterriti ad montana confugiunt, demum pacem precantur, Dominis se subjiciunt, & in terram aliam, quæ assignata fuerit, recedere assentiunt. Regio hæc Picensium secundum descriptionem Ammiani erat in parte Wallachiæ cis-Alutensi.

359. §. 20. Limigantes Servi (id intelligendum plurimi, & qui Dominorum suorum jugo non acquieturi credebantur) priore anno longiùs à Danubio & finibus Romani Imperii, versùs Tibisci superiores ripas & montes Carpaticos translati, paulatim sedes novas despiciunt & deserunt, Danubii ripis circa Valeriam ^{681.} sese insnuant, atque de populatione hostili suspecti fiunt: quapropter Imperator in Valeriam exercitum ducit; missis ad Limigantes duobus Tribunis cum interpretibus, sciscitatum de causa derelictarum sedium assignatarum, & vagationis circa ^{682.} Danubium, spem concipit, Limigantes finè armis sedari posse. Limigantes ad Imperatorem cis Danubium admissi insultum faci- ^{683.} unt, sed penè omnes trucidantur.

§. 21. Ex relatis hæctenus sequentia adhuc notanda veniunt: Ammianus regionem Limigantium Dominis restitutam, nominat *avitas* eorum *paternasque sedes*, ut ergo partim avi partim ^{681.} parentes illuc collocati esse potuerint, seculum finiens tertium circa A. 280. pro ingressu in has terras ponendum est.

§. 22. Tabula Peutingeriana circa ipsum hoc tempus condita, Limigantes Sarmatas nondum noscebat, remotiùs autem septentrionem versùs, ad latus orientale Alpium Bastarnicarum ^{492.} collocat *Venedos Sarmatas*; Venedorum ergo populus unus idèmq; cum Limigantibus censendus, & ille immigrando ad Danubium, ab eo, utpote limite Romani Imperii, Limigantium nomen apud Romanos attraxit. Non ambigendum autem ipsos Venedos sese linguâ propriâ jam tum Slavos, id est laudabiles, nuncu-

A. Chr. nuncupasse, ut *infra cap. XIV.* Sanè in his ipsis terris laudem sibi præ aliis Sarmatis comparavere, tum apud Claudium Imperatorem, cujus consilio moti, fines Romanos, ad quos tutandos venerant, spontè deseruerunt: tum apud Probum, qui illis, jam genere vitæ cognitis, denegatas antè sedes ad Danubium occupare concessit: tum apud Constantinum Magnum, qui ipsorum protectionem contra Gothos suscepit, immo multitudinem expulso- rum Dominorum in Romano solo collocavit: tum demum apud Constantium II. qui expeditione biennali Dominos in regionem paternam, & in Imperium servorum restituit.

Vid. App.
Num.

§. 23. Hos Limigantes, veros fuisse Slavos, verbum, li- 683.
cèt unicum, ab Ammiano, in relatione ultimi prælii adversus servos, relatum, *Marba* nempe, quod in signum prælii à Limigantibus exclamatum fuisse dicitur, comprobat. Vox hæc verè Slavica, & apud Croatas in constanti usu est, gregem quemlibet, boum & vaccarum, caprarum, ovium, suum, collectivè denotans; individuum autem ex grege vivum & validum *Marfe*, brevè perituum verò, aut jam exanimatum *Merba* dicitur, & hoc ultimum vocabulum *Mrcha* (ut Bohemicè scribitur) in usu apud omnes fermè Slavos servatur. Croatæ in ultimo præcepto Decalogi: non concupisces domum &c. proximi tui, *neque universa qua ejus sunt*, explicant in sua lingua: *ni Marbe nikakove blisnyega tvojeja*, nec gregis quidquam proximi tui. Apud veteres Slavos igitur, pugnam ordientes, audacia in hostes provocabatur, exclamando: *Marba, Marba*: id est, grex pecorum sunt, non timete eos, sed cædite.

§. 24. Slavi Domini, dum Quadis in infestationibus terra- 676.
rum Romanarum socios se præberent, pro belliduce habebant optimatum quendam Zizaim. Hunc Constantius eisdem reconciliatis Regem præfecit, & testatur Ammianus, quòd Zizais, ut res docuerit, insignibus regiis profectò aptus fuerit, & Romano populo fidelis. Mos Principes barbararum gentium Regis titulo honorandi, jam dudum apud Romanos inoleverat, tum ut Imperatorius titulus eò magis supra Reges emmeret: tum ut viderentur quasi ipsi imperare gentibus, quibus Reges dederant: tum ut per hos Reges beneficii memores totam gentem sibi addictam redderent. Sic Julius Cæsar, primum consulatum, & ex provinciis Galliam adeptus, id in Senatu perpulit, ut Ariovistus Germanorum Dux, Galliis finitimus, Rex & amicus declararetur. Sic Maroboduus Marcomannorum, Arminius Cheruscorum, & Vibilius Hermundurorum Rex populo Romano Regis titulum in acceptis ferre debebant, non populo suo, apud quem potius invisi hoc nomine redditi sunt. Regis igitur titulus Zizaim non re ipsa Regem fecit, sed, ut adhuc Procopius seculo sexto testatur, forma regiminis inter Slavos in Aristocrazia optimatum perseverabat. Id tamen innuit titulus iste Regius, populum Limigantium tanti habitum fuisse, ut ei Regni honos competere videretur.

§. 25. Quòd tam facilè Constantius Slavis Dominis associa- 672.
tionem cum Quadis ignoverit, & nec deditioem eorum spon-

A. Chr. taneam acceptaverit, sed eos sedes suas obtinere jufferit impavidos, id est nulla subjectione nexos, argumentum præbet, non magnam fuisse culpam, sed leves offensiones populo Romano suffecisse, ut populos finitimos in reverentia arcta tenendi, expeditionesque in eos ducendi ansam haberent. Non ergo totus populus, sed manipuli voluntarii, præcipuè ex servis, in invasione Romanorum Quadis juncti fuisse videntur. Quod & ex Procopii loco ad A. 549. colligendum, ubi negat: ante Justiniani Imperium Slavinos unquam cum exercitu Istrum transiisse. Dicit Procopius, *cum exercitu*, quod itaque nec hic fuit, gens enim tota exercitum non eduxit, sed globos voluntarios exire passa est. Vid. App. Num.

§. 26. Sub Imperatoribus VALENTINIANO & Valente fines Imperii Romani fermè undique pulsabantur: præcipuè verò in Europeis partibus Sarmatæ & Quadi Pannonias, Gothi Thracias, Alamanni Gallias & Rhætiâs persultabant. Non sinè ingenti irritamento hæc accidere poterant, & quod illud fuerit, Ammianus, ægrè licèt, & pro parte, prodit: omnia nempe infaustra, tum ex avaritia & rigore Valentiniani, tum ex immanitate Rectorum provincialium, ad exemplar Principis quidquid & impunè patrantium, originem traxisse. 684.

§. 27. Respectu Illyrici S. Hieronymus graviter taxat Equitium Comitem de iniquissimis tributorum exactionibus, & quòd provincias sibi régendas commissas ita eradere solitus sit, tanquam à Barbaris vastarentur. 684.

§. 28. Ammianus ipsum Præfectum Prætorio, Probum nomine, qui A. 374. & 375. Sirmii morabatur, gravius, quam Equitium, de multiplicatione tributorum & vestigalium, & de sordido quæstu divitiarum, & evisceratione optimatum taxat, addendo: quosdam optimatum Illyrici, ne perpetui essent carcerum inquilini, voluntariam mortem sibi conscivisse, alios extremorum metu exagitatos *sedes mutare compulsos* esse. 691.

§. 29. Inter hos, ex omni historica combinatione, numerandi sunt CZECHUS, LECHUS, & RUSSUS fratres, tunc in finibus Italiæ & Pannoniæ, in parte hodiernæ Croatiae, ad fluvium Krupa, in arcibus Krapina & Psari inquilini, & in sua gente optimates. Prænotandum id hic censui, quoniam gesta annorum 373. 374. & 375. luculentam mihi fidem facere videntur, migrationem Czechii & Lechi ex Croatia in Bohemiam circa hæc tempora pessimæ administrationis Illyrici contigisse. Et ne quid mirum videatur, Czechum & Lechum cum gente sua, ut ab iniquissimis oppressionibus eliberarentur, imperium Romanum respuisse, atque aliam potiùs regionem quietiorem sectatos esse, in promptu sunt aliarum gentium paria fata. 413. d. 414. a. b. c.

§. 30. Alamanni fermè omnes ab A. 361. Romano Imperio ita nexi erant, quasi in Romanam provinciam jam redacti forent. Duplex autem causa eos abalienavit, & jugo renuntiare fecit: quarum prima erat despectio gentis subtractis & imminutis donariis solitis annuis: altera verò dura & aspera ejusdem tractatio per Ursacium officiorum Magistrum. *vid. cap. VII. §. 18.* 654. a.

§. 31.

n. Chr. §. 31. *Gotbi* A. 373. in ipsum Romanum solum, in Thracias, Vid. App. Num. recepti erant, & pacifici fors Romano Imperio serviissent, ni abominabilis avaritia Rectorum Romanorum eos ad defecti-
nem, & ad arma capessenda, vi quasi adegisset. *vid. cap. IX. §. 17. & seqq.*

§. 32. Ammianus pro exemplo oppressionum in ipsis pro- 692.
vinciis Romanis, præter ea, quæ de Pannoniis præmiserat, *E-
pirotarum* Illyricorum miseram sub Rectoribus suis conditionem adducit.

§. 33. Idem Ammianus omnes illos populorum motus non 695.
tam ipsis populis, quàm Valentiniani moribus & defectibus ad-
scribit, dum eum taxat, quòd Rectores immaniter agentes, ut
Lycurgos, & columnina justitiæ prisca, prædicaverit, ad no-
xias vel leves acerbius vindicandas incitârît, & potiorum ducum
flagitia, ad querelas in eos motas aliquoties obsurdescens, pro-
gredi in majus siverit. Inde demum, dicit, Britannicos strepi-
tus, Africanas clades, & *Vastitatem emerfisse Illyrici*. His præmis-
sis historia Slavorum subnectenda.

373. §. 34. Defectionis à Romanis anfa fuit, tum propria, ut
dictum, oppressio, tum sociorum suorum Quadorum. Horum
terrís, tanquam Romano juri jam vindicatis, imponebantur 685.
præsidaria à Romanis castra, & dum Gabinius eorundem Rex
modestè de hac innovatione quereretur, ad convivium à Mar-
celliano Duce Valeriæ corrogatus, hospitalis officii sanctitate ne-
fariè violata, occiditur.

374. §. 35. Hujus rei tam atrocis rumor, per diversa dissemina- 686.
tus, & Quados, & *gentes circumstitas* efferavit. Unde Danubio
transito Pannoniæ direptæ, & promiscuæ cædes populi messe
occupati actæ. Dein Quadi & Sarmatæ Sirmium, ubi Probus
Præfectus Prætorio tunc degebat, progrediuntur, sed cum Sir-
mium tempestivè munitioibus & præsidiis ad defensionem in-
strueretur; ab inde recedunt, & in investigandum Equitium Il-
lyrici Comitem, quem auctorem malorum habebant, conver-
tuntur.

§. 36. Obmotæ illis sunt duæ legiones Romanæ, quarum 687.
una Mœsiaca, maxima ex parte cæsa, altera Pannonica, pene
deleta est.

§. 37. Agebantur hæc in Pannoniis. Ex parte verò Mœ- 688.
siæ superioris Sarmatæ Limigantes, in Wallachia sedentes, eo-
dem tempore irrumpebant in Imperium Romanum, sed à Theo-
dosio, qui postmodum Imperator, tunc autem Dux Mœsiæ erat,
aliquot congressibus victi, & adventu majoris exercitûs Galliea-
ni territi pacem petunt & obtinent. Si Procopio credamus,
qui ante Justiniani Imperium Slavinos *cum exercitu* in Romanum 805.
solum unquam irrupisse negat, nec hæc irruptio facta est cum
consensu, & exercitu totius gentis, sed per globos voluntarios,
qui autem levibus præliis facilè victi, genti anfa fuerunt, abo-
litionem horum motuum & pacem æquè facilè obtinendi.

§. 38. Valentinianus accepta à Probo Præfecto Prætorio re- 689.
latione de vastatione & cladibus Illyrici, in vindictam exarde-
scens,

A. Chr. scens, eodem adhuc anno cum valida manu expeditionem in Pannonias parat, ast abeunte jam autumno, consilio ministrorum acquiescens, propositum differt in ver proximum. Vld. App. Num.

375. §. 39. Pubescente jam vere Valentinianus Treviris, ubi hie-⁶⁹⁰maverat, in Pannonias movet. Ei adventanti legatio Sarmatarum offertur, orans, ut propitius veniret & lenis, *nullius diri facinoris participes populares suos* inventurus aut conscios; quibus responsum: hæc in locis, ubi dicuntur admiffa, quærenda verissimis documentis & vindicanda esse.

§. 40. Agens apud Carnuntum Imperator per continuos⁶⁹³ tres menses æstivos arma parabat & alimenta, pervasurus opportunè Quados, tumultûs atrocis auctores. De expeditione hac jam supra actum *cap. VI. §. 32. 33.*

§. 41. In ipsa pacificatione cum Quadis Valentinianus apo-⁶⁹⁴plexiâ extinctus est. Hac morte commemorata Ammianus historiam neque de Quadis, quomodo demum de pace conveniret, minùs de Sarmatis persequitur, sed abrumpit, & ad recensionem virtutum ac vitiorum Valentiniani convertitur, libro sequente autem ad novos motus in Oriente properat.

§. 42. Id tamen ex præcedentibus relatis colligitur: per⁶⁹⁰ Sarmatas, qui Valentiniano in Pannonias adventanti sinè mora legatos, pacem precaturos, obviam misère, ab Ammiano non intelligi Limigantes circa Mœsiam, sed Jazyges circa Valeriam. Illi Limigantes jam priore anno, dum adhuc cum Quadis & Ja-⁶⁸⁸zygibus bellum ferveret, arma deposuerant, & pacem à Theodosio Mœsiæ Duce obtinuerant, ut disquisitione nova, pacis præparatoria, opus non fuerit. Jazyges autem in armis perstiterunt: & licèt citiùs Quadis ad gratiam Valentiniani se converterint, petiti tamen disquisitio ad locum patratorum tumultuum, id est ad Valeriam provinciam, dilata est. Cùm verò Valentinianus per Acincum, itaque per Valeriam & Jazyges, in Quados iverit, præsumendum est, Jazyges jam ibidem admissorum veniâ & pace donatos esse. Notandum porro: Jazyges etiam pro exculpatione sua attulisse, motuum horum *non totam gentem consciam* fuisse. Unde multò minùs id de Sarmatis Limigantibus præsumendum.

C A P U T XII.

Generalia quædam Slavicas origines illustrantia.

§. I. **P**ræcedentibus disquisitionibus perventum nunc est ad ipsum tempus verosimillimum migrationis Czechi & Lechi ex Croatia in Bohemiam. Antequam autem de adventu hoc plenius disseratur, non abs re erit, vocabulorum quorundam, quibus scriptores rerum Sarmaticarum & Scythicarum sæ-
pissimè

A. Chr. pissimè utuntur, & historia originum Slavicarum vix carere potest, penitus examen inire, ut inde quoque sensus dictorum & dicendorum dilucidior reddatur, & apprehensioni de hujus vel illius vocabuli perversa interpretatione occurratur. Vid. App. Num.

§. 2. Vocabulum BARBARUS communiter auribus hominum, quibus non admodum familiares sunt scriptores antiqui, ita se ingerit, quasi gens, quæ inter barbaras olim recensetur, de pravo usu ingenitæ rationis, & de moribus perversis ac crudelibus infimularetur, gentique moratæ, æquæ, & justæ opponeretur. Acris quondam inter doctos Bohemiæ orta fuit disputatio, num origo Slavorum Bohemorum ex Roxolanis sit? quod plerique non argumentis modò sed & convitiis à gente sua amoliebantur, cui nihil commune cum Roxolanis, utpote barbaris, esse potuisset. De Roxolanis dicam & probabo *cap. XIV.* genus 696.697. 698. 699. ipsis, ut & Alanis Europeis, & Vandalis, fuisse Germanicum; unde Slavi nequam ab eis descendere potuerunt. Ast quicumque vocentur majores Slavorum, vox Barbarus nihil fugillationis secum fert; illa enim non aliud ex radice sua denotat, quàm *exterum* seu alienigenam, & omnes nationes olim hoc nomine afficiebantur à Græcis, quæ non Græcæ, à Romanis, quæ non Romanæ erant. Unde quoque nomen id, Romanis ipsis olim à Græcis inditum, à qualibet alia gente, moratissima licet, in historia gentis suæ antiqua ferri, & nec nunc in describendis originibus sinè mutilatione & detorsione documentorum antiquorum relegari potest. Sufficit toto cælo differre barbarum 698. natione, & barbarum ratione: ipsosque Græcos vocabuli hujus 701.702. inventores fateri, se & à barbaris provenisse, & ab iisdem docentibus sapientiam hausisse.

§. 3. SCYTHARUM nomen olim omnibus gentibus septentrionalibus commune erat, & arcu jaculantium interpretationem habet, unde nulli genti in existimatione quidquam derogat.

§. 4. SARMATARUM nomen non solos Slavos comprehendit, nec Græcæ, vel Slavicæ, sed Celticæ est derivationis: populos in latis campis, seu locis campestribus, inter montana Scytharum habitacula mediis, degentes connotat, idque contra-distinguendo Sarmatas proprios à Scythis propriis, namque laxè sumpta hæc nomina pluribus Scriptoribus synonyma sunt.

§. 5. VENEDORUM nomen æquè Slavicæ non, sed Celticæ est derivationis, iis populis olim dari solitum, qui inferiora terrarum spatia ad Oceanum vel mare vergentia incolerent. Triplices olim erant populi hujus nominis, ad Oceanum in Gallia, ad mare Adriaticum in Italia, & ad Oceanum septentrionalem in Sarmatia Europea. Sarmatici Venedi, de quibus Tacitus, & Ptolemæus, in oris illis maris Balthici federunt, ubi nunc 486. b. Borussi, Curlandii, & Livones sedent, & certè fuerunt Germanicæ nationis. *vid. cap. XIV.* Venetorum, & Henetorum seu E- 706. netorum populi diversi valde sunt: hi Paphlagones, illi Germani vel Celtæ, seu Galli. Slavis Sarmaticis, eò quòd ab Oceani septentrionalis vicinia venerint, appellatio Venedorum, ut distin-

A. Chr. distinctiva aliarum nationum , à novis vicinis suis Germanicis indita videtur. Vid. App. Num.

§. 6. ANTHARUM nomen erat illorum Venedorum proprium & distinctivum , qui ad Pontum Euxinum , & postremas ripas Danastri & Danubii , itaque ubique ad aquas sedebant. Nec illud est Slavicae sed Celticae derivationis. 707.

§. 7. SLAVORUM & Slavorum nomen est domesticae originis, illud genericum, Anthi etiam competens, hoc specificum, quo olim à Slavis Anthi, Ponti Euxini, & Danubii extremi accolis, Slavi alii, Danubii medii accolae, distinguebantur. Etymologia est à *Slava*, quod proprio horum populorum idiomate gloriam & laudem significat. Sclavorum loco Slavorum, & Sclavorum loco Slavorum compellatio corrupta est à palato Græculo, nullum vocabulum initialibus SL. consonantibus habente, eamque pronuntiationem per interjectum K. transformante. Quòd autem corruptum jam, & à Græcis in alias gentes propagatum id Sclavorum nomen successu temporis, dum Slavi Boreales ex sedibus suis mari Balthico imminentibus, nec non Slavi Sorabi ex terris ad Salam & Albim, ferme exterminarentur, & sub conditione fervili aliorum transferrentur, in synonymum fervorum planè degeneravit, nec sine exemplo aliarum nationum est, nec Slavis Bohemis, aliisque orientalibus, qui simili fato translationis nunquam subjacere, ullam maculam inurit. 708. 709. 710-711.

§. 8. Slavorum nomen quando à populo Slavico assumptum fuerit, vetustas non suppeditat. Ex iis autem, quae *suprà cap. XI. §. 22.* allata sunt, de moribus laudabilibus ipsorum jam Imperatoribus Claudio II. Diocletiano, Constantino Magno, & Constantio II. constabat. Si igitur Slavi hanc compellationem ex longinquis temporibus & terris nondum ad limites Romani Imperii secum attulerant, saltem ex tunc à laude, quam præ aliis populis barbaris apud Romanos adepti erant, sibi adsciverunt. *vid. cap. XIV. §. 26.*

§. 9. CROATARUM nomen, Slavice *Charvat*, derivatur à Charnis seu Carnis, in quorum provinciam Slavi à Constantino Magno suscipiebantur, & terminatio *Vat* addita est ex Slavico idiomate. Charvaty se igitur nominarunt Slavi, quòd ejusdem terræ cum Carnis, & ejusdem nexûs erga Romanum Imperium, fuerint incolae. 712.

§. 10. NOMADUM in casis humilibus vel etiam in curribus degentium, atque non multum agriculturæ sese dedentium, sed è pecore & lacticiis potissimum victitantium, scriptores antiqui mentionem perquam laudabilem faciunt, eosque justissimum hominum genus deprædicant. Nomadica hæc vita, non tantum Sarmaticis, & Scythicis penè omnibus, sed & aliis quibusdam gentibus, in genere victus saltem, communis olim, nulli earum in dedecus, sed potius in virtutis & temperantiæ testimonium cedebat. De cætero autem, quidquid de Slavorum adhuc supra Mœotidis Boreale latus consistentium vivendi instituto antiquissimo fuerit, certum est ex Ammiano Marcellino, eos, 713. 714. seqq.

A. Chr. eos, dum jam circa seculi quarti initium ad limites Romano-^{Vid. App. Num.}rum Danubianos accessissent, non vagis sedibus, minùs mobilibus habitaculis usos esse, sed loco affixos mansisse, atque mansiones, seu ut Ammianus vocat, *casas ex trabibus firmissimis compactas* habuisse, nec inde, (ut ex servis lares mutare iussis patet) nisi vi, avelli potuisse. ^{679. 680.}

§. 11. Inter alia, quæ Ammianus Marcellinus de Sarmatis refert, etiam is modus loquendi reperitur, quòd eos vocet peritissimum LATROCINANDI hominum genus. De hoc sciendum, nihil id involvere probrosi, sed peculiarem modum bellandi, in quo excelluerint Slavi, denotare. Non enim illi interesse putabant, utrùm (ut gloriosum apud Romanos erat) aperto Marte, acie utrinque instructa, & signo lituorum solenni dato, confligerent, an clam & inopinatò per stratagemata & insidias hostem opperirentur & funderent? Et hoc genus pugnae, cujus peritissimi erant Slavi, Romani ipsi sæpe præ acie approbabant, vitio vertentes, si quis ducum Romanorum aciem dubiam securiori bellationi per furta & latrocinia prælegisset. ^{718. seqq.}

§. 12. Caput hoc claudat Procopii Cæsariensis descriptio ^{721.} MORUM SLAVICORUM. Si scriptorem hunc Romano animo loquentem, & aliarum gentium instituta & vivendi genus, sive meritò sive immeritò, despectantem subintelligamus, merum encomium est Slavorum, quod profert, dum gentem naturâ robustissimam, victu, vestitu, & habitatione non luxuriantem, asperis bellorum laboribus assuetam, malignitatis atque fraudis expertem, & Deitatis cultu imbutam, testimonio sanè nullatenus ob affectum deprompto, collaudat. De assuefactione ad dura & aspera fortiter subeunda testimonium etiam in subsequis ^{940. 1072. 1073.}seculis, de Slavis Borealibus, perhibet *Witichindus Monachus*, & quotidiana adhuc docent experimenta bellica.

CAPUT XIII.

De Varietate opinionum super adventu Czechi & Lechi in Bohemiam.

§. 1. **A**ntiquissimus Bohemicarum rerum scriptor, seculi ^{722. 723.}nempe decimi, Christianus seu CHRISTIANUS, Ducis Boleslai Pii frater, Brzevnoviensis monachus, qui seculo decimo circa A. 980. vitam S. Wenceslai & S. Lidmilæ concinnavit, de conditoribus gentis Bohemo-Slavicæ specialiter (quod nec institutum ejus, martyrologium intendentis, requirebat) non meminit. Interim tamen ex relatis ejus generalibus colligere licet: imò dum Moraviæ eruditionem in fide Christiana aliqualem, quæ sub Hunnicis disturbiis brevè iterum evanuit, inde à S. Augustini temporibus, id est à seculo quarto finiente, orditur, & dein à temporibus Apostolorum Moraviæ SS. Cyrilli & ^{Pars I.} ^F [&]

A. Chr. & Methudii profequitur : econtra Bohemos usque ad Libuffæ Vid. App.
Numo regimen sinè lege, sinè principe, sinè urbe, exin verò usque ad Borzivogium sinè lumine veræ fidei vixisse ait, haud obscure prodit, se sensisse: Slavos Bohemos, non, ut à quibusdam junioribus scriptoribus creditum, à seculo v. g. septimo noviores, sed ævo æquè S. Augustini suppare Bohemiæ incolas fuisse. Si enim adventus Czechi non nisi tribus seculis Christiani ævo, & Czechi principatus non nisi medio seculo Libuffæ regimini anterior fuisset, ut quid in comparatione fidei Moravorum Christianus ad seculum sua ætate anterior sextum excurrisset, aut cur non saltem Czechi æquè ac Libuffæ meminisset? 2dò. Per verba : *sinè lege, sinè principe, sinè urbe*, apertè innuit, ante Przemislum, quem *primum Principem* facit, in Bohemia statum popularem, seu potiùs Aristocraticum, & quidem longissimis temporibus viguisse. Unde refelluntur ij, qui inter Czechum & Libuffam, præter interregnum decennale, non nisi unum vel duos Krocòs, eosque cum principali potestate, intercessisse statuunt.

§. 2. Ævo Christiani proximus, de quo constet, scriptor seculi initiantis duodecimi, COSMAS Pragensis Decanus, enucleatam historiam Bohemiæ non nisi à seculo decimo medio tradere in objecto habuit, origines autem gentis, quin & gesta sub initiante Christianismo, leviorè operâ pertractavit; unde nihilominus sequentes conclusiones decerpendæ veniunt: 1mò. Conditorem gentis, seu ductorem coloniæ Slavicæ in Bohemiam, fat, quanquam impropria locutione, manifestat, dum eum *Bohemum*, vocabulo à Bojis quondam incolis descendente, vocat, quem *Czechum* nominare debuisset: qua in re usui communi, quo Czech Slavicè, & Bohemus latinè, ut synonyma recepta tunc erant, & nunc adhuc sunt, sese conformare voluit. 2dò. Unde Czechus cum populo suo, quot. in animabus, & quando venerit? quoniam ad veritates compertas dicendas nimium properabat, simpliciter ad incerta rejicit, & quod dolendum, nec traditionibus recensendis, quæ ab ipso puriores sperari poterant, ullo pacto immorari voluit. 3tò. Tractum terræ inter Hercynios montes, quem colonia illa Slavica primitus occupavit, cultoribus destitutum, & *vastas solitudines, nemini obnoxias*, itaque occupatu liberrimas fuisse dicit: quod & fidei historicæ, ut *cap. VIII.* vidimus, omnino consentaneum est. 4tò. Conditorem gentis Czechum non Principis, nec Ducis, aut judicis, sed *patris & quasi domini* titulo insignit, igitur coactivam potestatem in populum ei non, sed voluntarii tantum obsequii & filialis quasi observantiæ honores attribuit. 5tò. Simpliciter in victu & amictu, & omnium rerum communionem in prima ætate coloniæ novellæ Slavicæ, exaggerativè, & ultrà, quàm credere fas est, adstruit. 6tò. Rectè autem, & coævorum scriptorum Romanorum, præprimis verò Procopii Cæsariensis traditis conformiter, paternæ primæ Czechi conditoris quasi dominationi universali substituit regimen particulare per familias divisum, ita ut quilibet in sua tribu & generatione (id est familia) ætate, moribus, opibus spectatior, rectorem in eadem sua familia egerit, 724
cique 725

DE CZECHI ADVENTU SENTENTIÆ DIVERSÆ. 43

A. Chr. eique spontaneâ obedientiâ, salva cœteroquin libertate à veri Vid. App.
Num. domini jugo, obtemperatum fuerit, atque hoc pacto forma novellæ Reipublicæ in optimatum moderatione conquieverit. Cumque Cosmas, regimen paternum universale Czechi conditoris, ætatem primam vocet, rectè quoque subsequum optimatum regimen ætas secunda appellabitur, eaque ætas nullatenus ad decennium (ut Hagecius, seriei principum inde ab exordio Reipublicæ Bohemicæ nimium & inconsultius avidus, voluit) constringenda, sed longissimo certè annorum intervallo pro ingenito populi more addicenda est. 7mò. Quod Cosmas de Kroco (subintelligendum secundo, duo enim Kroci pater & filius secundum traditionem communiorum fuere) dicit, ætatem tertiam sistit; is Krocus namque, tanquam vir in tota natione excellens, ex arbitro familiæ in arbitrum gentis, itaque ex optimate in *Primates* communi assensu & veneratione evasit, prætoriamque juris dicendi, atque compromissoriam communis utilitatis promovendæ potestatem adeptus est: quam & in filiam natu minimam, paternæ prudentiæ hæredem Libussam, annutu populi transmissit. 8vò. Ætas quarta apud Cosmam sequitur in transmutato regimine Primatus populi in *Principatum*, cui simul cum thoro Libussæ destinatus fuit Przemislus, ex nobili patrefamilias Stadicensis possessionis rector & moderator totius gentis cum potestate aliarum gentium imperio conformata.

§. 3. PULKAVA scriptor seculi 14ti hanc sententiam complectitur: 1mò. Conditorem gentis Bohemicæ Slavicæ expressè & proprio idiomate Czechum, terram verò itidem Slavice Czechiam, latinè Bohemiam, à Slavico *Buob*, seu Boh, *Deus*, derivatam vocitat, & præterea generale nationis nomen, *Slovani*, à *Slavo*, verbum, quasi gentem unius sermonis, deducit. Fallitur autem in hac derivatione, saltem Bohemiæ à Boh, cum certo certius constet, nomen Bojohemiæ originem suam Bojis, vetustissimorum, & ad sex secula ante Christi nativitatem excurrentium temporum quondam incolis debere. *Slavi* vocabulum quoque à *Slava*, laus, gloria, potius, quàm à *Slavo* descendit, quoniam Græci, qui hujus compellationis usum primi recepisse videntur, uti & Romani, non Sclovenos sed Sclavos, pro palatu suo interjectâ literâ k. seu c. dixerunt. 2dò. Pulkava, æquè ac Cosmas, & Christianus, quando, & quot in animabus Czechus advenerit, omittit: locum unde autem, inde à turri Babel & campo Senaar repetit: Croatiam pro postrema ante Bohemicum incolatum statione definit, & viam intermediam ex Asia per fretum Constantinopolitanum ductat, captui sanè perfacili, sed nimium incerta conjecturatione: quoniam Græci scriptores veteres à seculis saltem Christianis aliud seminarium Slavorum, nisi ex latere septentrionali Mœotidis, non nôrunt. Prodigioso porro incremento Pulkawa ex Czechis & Lechis 726. a. germine implet non tantum Bohemiam, & Poloniam, sed & Mifniam, Lusatiam, Moraviam, Russiam, & sedes Borealium quondam Slavorum circa hodiernas terras Brandenburgicas. 3tiò. Terram primæ occupationis Slavo-Bohemorum etiam Pulkava 726. b.

A. Chr. cum Cosma incolis destitutam & silvestrem rectè dicitur. 4to. Vid. App. Num. Consentit itidem Cosmæ in forma regiminis primæ ætatis sub Czecho, dum eam, soli ingenitæ rationi innixam, legibus, adeoque & potestate coactiva caruisse dicit. 5to. Communioni hujus primæ ætatis, etiam in feminis, Pulkava quoque assentitur, atque victui non nisi fructus silvestres, & pisces, sed amictui lintea & lanea tegumenta superaddit. 6to. Ætati secundæ optimatum seu patrum familias *multa tempora* Pulkava tribuit, rectiore judicio traditionis, quàm quòd decennio secundum noviores includi posset. 7mo. Krocum & Libussam in tertiâ ætate non principes, sed iudices seu arbitros, voluntaria populi devolutione jurgiorum, rectè cum Cosma facit. 8vo. Primum principatum in Przemislo demum cœpisse ipse titulus capituli tertii apud Pulkavam, & totus contextus prodit. 726. c.

§. 4. ÆNEAS SYLVIUS, scriptor seculi 15ti haud domesticus, Pontificali post dignitate exornatus, ad 1mum supra dictorum punctorum de Czecho gentis conditore dat manus, & Pulkavæ, de vocabulo Slavico non disceptans, largitur derivationem nominis Bohemi à divino, id est à *Bob*. Ad 2dum Czechi patriam priorem Croatiam fide historicâ dignam agnoscit, dubio commissis (*in capite historia sua precedente 2.*) aliis assertis Pulkavæ de primis Slavorum initiis nimium remotis, nec ad rem necessariis. Lecho cæteroquin progerminationem in Russiam (Polonicam, non magnam, intelligo) Pomeraniam, & Casubiam, non denegat; de reliqua extensione in alias terras jure tacet. Ad tertium: Silvestrem & incultam terræ, à Czecho primitus infessæ, superficiem, documento historiarum ævi prioris ad culturam non ita proclivis credere ipse quoque non dubitat. Ad 4tum, septimum, & octavum: dum originibus Bohemicis ex professo non immoraretur, tam Czechum, & Krocum, quàm Przemislum Ducis & Principis titulo maectat. Ad 5tum verò affectatam illam à Cosma & Pulkava nimiam simplicitatem in victu, amictu, & rerum omnium communiione, rectè explodit, & hominibus, qui in Croatia inter Romanos vixerant, tam vestium usum, quàm agriculturam, & rerum aliqualem saltem discretionem, si non ex integro Romanorum mores induerint, æquiore judicio vindicat. Ad 6tum: Pulkavæ *multa tempora* ætatis secundæ optimatum inter Czechum & Krocum Sylvius per ly *diu* effari contentus fuit. 727. a. 727. c. 727. a. 727. c.

§. 5. Joannes DUBRAVIUS, Episcopus Olomucensis, scriptor seculi 16ti sub Ferdinando I. Ad 1mum: Czechum conditorem gentis, & derivationem Bohemiæ à Bojis Gallis affirmat, adeoque à *Bob* Pulkavæ rejicit: Slovanorum etymon à *Slovo* suscipit, aliud verius autem à *Slava* superaddit. Ad 2dum: campum Senaar non moratur: Croatiam pro postrema habitatione Czechii habet: tempus cœptæ hujus postremæ habitationis Slavicæ, S. Hieronymi ac Imperatorum Gratiani & Theodosii ævo prius, designat; sed tempus adventûs Czechii in Bohemiam non determinat. Socios migrationis Lechum fratrem, utriusque cognatos, affines, amicos, clientes, vernulas, cum uxori- 728. b. 728. a. 728. c.

A. Chr. uxoribus & liberis, ac cœtera hominum ingenti turba, longo agmine secutos perhibet. Ad 3tium solitudines Bohemiæ confirmat. Ad 4tum Czechi regimen in prima ætate verbotenus quidem monarchiam nominat: re ipsa verò æquum cum suis jus, sinè ulla dominatûs ambitione, itaque cum Cosma paternum potiùs imperium statuit. Ad 5tum cum Cosma & Pulkava in genere vitæ Slavorum minimè convenit, sed in contrarium inquit: *Crona erant, tam edificare, quàm agros colere docti.* Ad 6tum ætatis secundæ popularem statum *sensim labascere* cœpisse ait, ergo longævum sensit. Ad 7mum Krocò in tertia ætate non jus Principis sed Prætoris addicit. Itaque & ad 8. verum principem primum non nisi Przemislum agnoscit.

Wid. App.
Num.

728. d.

728. d.

§. 6. Martinus KUTHENUS scriptor ejusdem seculi 16ti conditorem gentis Czechum, Croatiâ advenam, conformiter cum præcedentibus laudat: tempus, nempe annum 639. sub Constantino, Heraclii filio (is primùm A. 641. imperium & id quadrimestre tantùm, adeptus est) definit: Czechum dominum, itaque & principem deprædicat: originem Slavicæ novæ Reipublicæ ex homicidii fato excusat: ætatem secundam inter Czechum & Krocum longi temporis fuisse asserit: & Krocum non dominum sed judicem intitulat.

§. 7. Wenceslaus HAGECIUS, ejusdem cum Kutheno seculi scriptor, paulò posterior, Kuthenùmque in catalogo auctorum citans, in prologo varia variè de originibus Bohemicis disserit: demum narrationem adventûs Czechi ex Callimacho & Miechowsky præcipuè depromit: in exordio autem ipsius historiæ Kutheni præposterationem in anno corrigit, eumque 644. declarat: cæterùm in regimine Czechi describendo Cosmam potissimùm compendiat: ætatem secundam inter Czechum & Krocum novennio coarctat: & Krocum non tantùm judicem cum Cosma, sed simul dominum venditat.

§. 8. Procopius LUPACIUS, proximus Hagecio scriptor, annum Kutheni servat, locò Constantini filii autem, Heraclium patrem imperio restituit: de reliquo verò speciale nihil in medium affert.

§. 9. Sequeretur nunc in ordine Petrus CODICILLUS, specialis auctor sententiæ in anno adventûs Czechi, nempe 278. assignando; ast ut jam dudum Balbinus, ita & nunc ego dissertationis à Codicillo editæ copiam nancisci frustra conatus, Daniellem de WELESLAVINA, Codicilli asserta exscribentem pro Codicillo habeo. Weleslavinus is, Lupacio & Codicillo coævus, annum 278. adventûs Czechi (quanquam desultoriè Hagecii quoque opinionem admisceat) cum Codicillo statuere videtur: rectores Bohemiæ Czecho priores, ævo autem supparet, cum Romanis Imperatoribus belligerantes, Zalmaninum, & Turskonem laudat, quos historiæ Romanorum à me visæ non nôrunt. Czechum porro domini titulo, sed paterno imperio honorat: ætatem secundam inter Czechum & Krocum, conformiter Hagecio, novennio includit: & Krocum æquè principem, in patre & filio reduplicat.

732. a.

732. c.

732. a.

732. b.

732. c.

A. Chr. §. 10. Succedit nunc in seculo 17. inchoante Paulus STRAN- Vid. App. SKY, Num. cujus opinio infra *Cap. XV. §. 27.* plenius recensetur. Is annum Przemisli emortualem anno æræ Christianæ 632. alligans, & tam Przemisli, quàm Libussæ, & Krocorum regimen annis certis dimetiens, cum initiis Kroci senioris ad annum usque 526. pertingit: regimen popolare autem inter Krocum & Czechum indeterminatum relinquit, adeoque iudicium suum de adventu Czechum suspendit. Cæterum Czechum, duos Krocus, & Libussam, paterni magis quàm herilis imperii, & iudices propriè seu Prætores fuisse autumat.

§. 11. Superesset ex scriptoribus Bohemicis, speciale quid sentientibus, Balbinus; ast ille agmen claudet post scriptores Polonicos, utpote quorum relatis non modicum innititur. Inter hos scriptores Polonicos anteriorem locum hinc occupabit Mathias de MICHOVIA, ad quem ex Polonis solum Hagecius in compilatione originum Bohemicarum provocat. Michovia is 733. a. in deductione gentis Slavicæ à turri Babel, & migratione prima ex Asia in Europam, ad mentem Pulkavæ loquitur: Czechum & Lechum principes fratres, invertendo ordinem senioratûs à Bohemicis scriptoribus Czecho addicti, ex Croatia, simillimâ cum Bohemis sententiâ, deducit: terras occupationis Slavicæ 733. b. æquè incultas, & à nemine antè habitatas perhibet: terras verò Russiæ magnæ à Russ, nepote vel fratre Lechi, impletas cen- 733. c. fet.

§. 12. Martinus CROMERUS super adventu Czechum & Le- 734-735. chi multa differit, quorum pleraque in sequentibus capitibus XIV. & XV. aut suscipienda aut diluenda venient. Hujus loci autem hæc sunt: 1mò convenire, ait, inter omnes, Czechum, & Le- 734. a. chum, five Lachum, germanos fratres, hunc quidem apud Polonos, illum verò apud Bohemos primùm regnasse. Addit alio in loco: non fabulosum omnino habendum esse id, quod diu- 735. b. turno non tantùm Polonorum & Bohemorum populorum, sed cunctæ Slavicæ nationis consensu celebratur, Lechum & Czechum principes hisce Slavorum populis præfuisse, & nomina indidisse: an autem aliunde ad hoc regnum, & quo tempore ve- 734. a. nerint? an verò in Polonia five in Bohemia ipsa nati regnum ibidem quodam in tempore ad se traxerint? non perinde convenire. 2dò. Disputat contra eos, qui Czechum & Lechum, 734. b. vel filios aut nepotes Javani, vel propinquos ejus posteros faciunt, & non multò post diluvium five è Croatia, five è Pannonia in Bohemiam & Poloniam commigrasse dicunt; nil enim subsidii eos in historiis tam Romanis quàm Græcis, quin nec præsumptionis quidquam pro sua hac opinione invenire. 3tiò. Evidenter probatum tenet, usque ad Constantini certè primi tempora Poloniam à Germanis, non Slavis, habitam fuisse, atque non esse Germanos eos populos, qui nunc Bohemiam & Poloniam possident. 4tò. Certis authoribus demonstrabile asserit, 734. c. ante Constantinum tertium, quin & ante Mauritium Imperatorem, Slavorum gentem hæc loca tenuisse, quæ nunc Poloni tenent: id quod contra eos asserit, qui, ut v. g. Hagecius, Cze- 734. c. chum

DE CZECHI ADVENTU SENTENTIÆ DIVERSÆ. 47

A. Chr. chum & Lechum primùm circa annum 644. sub Constantino III. Vid. App. Bohemiæ & dein Poloniæ immigrâsse opinantur. Provocat præ- Num. primis ad Jornandem, & Procopium. 5tò. Rejicit opinio- 734. f. nem Blondi & Kranzii, qui è Polonia & Bohemia Slavos in Dal- matiam & Illyricum venisse volunt. 6tò. Propria Cromeri sen- 735. a. tentia eum in sensum colligenda videtur: Russiam magnam, & Sarmatiam seminarium fuisse Slavicorum populorum. Inde du- plicem migrationem Slavorum factam: unam nempe sub Justi- niano Imperatore in Thraciam, Macedoniam, Dalmatiam, & Illyricum, ubi & colonia hæc Slavica sub Mauritio Imp. & Pho- ca certum domicilium fixerit: alteram migrationem verò, tem- pore anteriorem, ante Attilam in terras hodiernæ Poloniæ ad latus Sarmaticorum montium & fontium Vistulæ, ex quo tractu terrarum Germanica gens Vandalica paulò antè in Pannoniam & Gallias excefferat. Porro eodem tempore, vel paulò poste- riùs circa Attilæ tempora, ulteriùs Slavos in reliquas terras ad Vistulam, & in Bohemiam immigrâsse. Statuit itaque Crome- rus, Czechum cum populo suo non ex terris cisdanubianis seu Croaticis, sed ex transdanubianis Sarmaticis & Polonicis in Bo- hemiam advenisse.

§. 13. Joannes HERBURTUS de Fulstin, senator Polonus, 736. indubium ex cunctæ Slavicæ nationis consensu habet, Lechum & Czechum Polonis atque Bohemis principes præfuisse, ideó- que alterum Polonis, alterum Bohemis nomen dedisse. Pro tempore adventûs autem ex Bernardo Vapovio annum 550. quo Lechus Polonis præfuerit, refert: & huic initio rerum Poloni- carum acquiescit, eò quòd de vetustioribus gentis Poloniæ tem- poribus exploratum habeatur nihil.

§. 14. Jacobus Ludovicus DECIUS opinioni Mathiæ de 737. Michovia, quem & citat, accedit, & cæterum confirmat, ma- jorum esse sententiam: Polonos, & Bohemos, ut usu loquen- di unitos, ita uno initio fundatos & multiplicatos esse.

§. 15. Alexander GUAGNINUS diversa, nec sibi sat cohæ- 738-739. rentia de Slavorum migratione, atque Czechis & Lechi adventu in Bohemiam scribit; interim id huic loco infert, Guagninum quoque sensisse, Czechum ex Croatia advenisse.

§. 16. Bohuslaus BALBINUS, rerum Bohemicarum perdi- 740. seq. ligens examiner, plurima suppeditat, quæ capitibus sequen- tibus XIV. & XV. usui venient. Hic loci autem tantùm ejus pro- pria & posterior sententia commemoranda est, quòd Czechum 744. inter annum 300. & 330. in Bohemicam terram advenisse dicat: quam in rem computus conjecturalis ejusdem Balbini à me in ta- 745. bulam contractus est.

§. 17. Croaticam denique nationem totam conformis esse 746. opinionis cum Bohemica & Polonica, in transitu Czechis & Lechi fratrum ex Croaticis quondam sedibus in Bohemicas & Poloni- cas, exemplo & documento esse potest Georgius RATTKAY: quæ igitur traditio loco ipsi, ubi nata, constanter inhærens, & per progenitores in sobolem derivata, fidem haud levem me- retur.

CAPUT XIV.

Verosimillima sententia de adventu
Czechi & Lechi in Bohemiam.

§. 1. **A**Nte omnia hîc SCYTHIÆ MAGNÆ (unde absque controversia Slavi provenerunt) geographica disquisitio aliqualis præmittenda est. Eam *Jornandes* fungo, in extremis Asiæ finibus primum tenuitur exordienti, dein latissimè & in rotundum se diffundenti comparat, itaque eatenus ab Oriente in Occidentem, de cætero verò à Danubio in Danastrum, igitur à meridie in septentrionem intuetur; quæ obversio quoque præfenti meo proposito magis inserviet. In hoc situ Scythiæ pars, quæ intra montes Carpatos, & fluvios, Tibiscum, Gerasum seu Pruth, & Danubium continetur, ac Dacia magna est, *inferiorem* Scythiam appellare lubet. In ea comprehenduntur hodiernæ provinciæ: Transsylvania, regio Temesiensis, Walachia, Moldavia. Reliqua Scythia in tres partes distingui potest: nempe in *occidentalem*: à Vistula fluvio, & mari Balthico, usque ad Borysthenem superiorem, & Tyram inferiorem; in *mediam*: in qua partes Ponto proximæ, & dein terræ inter Borysthenem & Tanaim; demum in *orientalem*: quæ ultra Tanaim ad Volgam fluvium, & mare Caspium diffunditur.

§. 2. Totam INFERIOREM SCYTHIAM tempore Augusti Imp. Daci seu Getæ habitabant: Augustus verò eos à vicinia Romani Imperii circa Tibiscum inferiorem submovit, quò dein Tiberius exules Marcomannos posuit. Trajanus Dacos terris intra Tibiscum & Alutam planè exegit, illucque colonias Romanas induxit, quas dein Aurelianus iterum sustulit, & cis Danubium in novam Daciam, Ripensem dictam, collocavit. Probo Imp. Vandali in his terris sedebant, sed eis per Gothos evastatis, & reliquis à Probo in Romanas provincias cis Danubium susceptis, Sarmatæ Limigantes seu Slavini (vid. cap. XI.) in regionem Temesiensem & partem Walachiæ Cis-Alutensem successerunt. Slavi Anthæ verò (vid. cap. X.) inferiores Danubii ripas in Moldavia: Gothi, quos *Jornandes* eisdem cum Getis facit, reliquam Moldaviam & Walachiam tenebant.

§. 3. Populi, qui OCCIDENTALEM SCYTHIAM tenuerint, recensentur à Ptolemæo, majores: Venedæ per totum Venedicum sinum; & super Daciam: Peucini, & Bastarnæ; minores gentes verò primo ordine, sequendo Vistulam, & dein Sarmaticos montes: Gythones (id est Guthones, vel Gothones) Finni, Bulanes, Frugundiones (id est Burgundiones) Avarini (id est Warini seu Warni) Ombrones (id est Ambrones) Anartofracti, Burgiones, Arsietæ, Saboci, Piengitæ, & Biessi juxta Carpatum montem. Populi hi omnes, & quos Ptolemæus adhuc in aliis ordinibus subjungit, Germanicæ originis dicendi sunt

A. Chr. sunt, licet Sarmatiam inhabitarent. *Venedos*, Fennos, & Peucinos Tacitus, *Bastarnas* Strabo pro Germanis agnoscit, & *Peucinos* speciem Bastarnarum facit. Plinius (*vid. cap. XXIX. §. 2.*) primum genus Germanicorum populorum Vindilos, id est Vandalos omnes, etiam Transvistulanos, quintum autem Peucinos & Bastarnas statuit. Dexippus, scriptor seculi tertii, Bastarnis Hermundurorum nomen applicat. Cum ergo hi populi maximam partem Scythiæ occidentalis possederint, dubium esse nequit, intermixtas minores gentes æquè Germanicæ originis fuisse: quod & eorum nomina, ut Gothorum, Burgundionum, Burgionum, Warnorum, Ambronum, Veltarum, seu Beltarum à Belt maris nomine, per se innuunt. Jornandes alios populos in hac parte Scythiæ, nisi Vividarios, Itemestos, & Agazirros, nominare non scivit, & his statim subjungit Bulgaros ad Pontum Euxinum; alibi tamen Bastarnas, & cæterum Sarmatas generali nomine commemorat; ipsos Gepidas quoque (Ptolemæi & Taciti Gothones) ad ostia Vistulæ quondam sedisse, iisque inde versum Mœotim migrantibus Vividarios successisse refert. *Vividarii* hi Jornandis rectius Vinidarii, id est Vinidi vel Venedi Germani, compellendi videntur. *Agazirrorum* nomen græcam nomenclaturam ab *ἀγαν* valde, & *εὐγείω* confluio, sapit, itaque populos diversos confluentes denotat, quod nomen Jornandes locò tot nominum à Ptolemæo proditorum usurpasse videtur. Ptolemæus non memorat, sed *Agathyrros*, tum in Sarmatia Europea, tum in Scythia intra Imaum montem: ita ut nomen hoc æquè commune pluribus gentibus, & ab *ἀγαν* valde, & *θηρ* fera, gentibus valde ferocibus applicatum videatur. Herodotus sua ætate *Agathyrros* in Scythia inferiore collocat, dicit enim Marim fluvium, id est Marosch, ex *Agathyrros* fluere, ut ergo *Agathyrros* hi vel in finibus, vel saltem in confiniis hodiernæ Transylvaniæ sedere debuerint. Ammianus autem pro suo ævo *Agathyrros* inter Alanos ponit.

§. 4. Ad SCYTHIÆ MEDIÆ incolas pertinent, ex Ptolemæi descriptione Sarmatiæ Europæ, ex majoribus gentibus: Jazyges, & Roxolani, per totum Mœotidis latus; & in interioribus seu mediterraneis: Amaxobii, & Alauni, id est Alani; ex minoribus gentibus plurimæ, quæ vicinæ Alanis populo majori, & Riphæis montibus, ex parte Occidentis longo ordine, & nominibus partim nomenclaturæ Germanicæ incorruptæ, ut Salorum, & Sturnorum, à Sala & Sturia fluviis, ac Boruscorum, recensentur. Dein verò referuntur Orientem versum inter Amaxobios & Roxolanos Racalani, & Exobygitæ; inter Peucinos & Bastarnas Carpiani; supra Carpianos (id est à septentrione Carpiarum) Gevini, & Bodeni; inter Bastarnas & Roxolanos Chuni; sub Bastarnis juxta Daciam Tagri, & sub his Tyragetæ. Ex Ptolemæi descriptione Mœsiæ huc quoque referendi: Arpii sub Tyragetis in litoralibus Ponti Euxini à borealissimo Danubii ostio usque ad Borysthenis ostium, & in interioribus quoque Daciâ magnâ exclusis usque ad fluvium Hierasum seu Pruth; & Britolagæ supra ostium Danubii Peucinum, ergo in hodiernæ Bessarabiæ parte, ostium Hierasi Daciam finientis contingente. Sa

A. Chr. clara est hæc Ptolemæi descriptio populorum ad Orientem ver- Vid. App. Num.
gentium : & poterat is quoque ordinatiùs describere Scythiam
Ponto Euxino vicinam , quoniam sub Ptolemæi ævo Græci in
litoralibus Ponti inter Danubium & Borysthenem plura emporia, 472. d.
commercii causâ à se , patientibus id in suum itidem favorem
Scythis , exstructa possidebant, obindèque de habitatoribus Scy-
thiæ Græcos populares suos, & Romanos (sub quorum prote- 815.
ctione erant) edocere facilè potuère. Advertendum autem pri-
mò : ex toto Ptolemæi contextu patet : *Roxolanorum* sedem fuif-
se ad Borysthenis inferioris sinistrum latus usque ad extremum
Mœotidis, quâ Ponto jungitur ; *Jazygum* verò ad initium Mœo-
tidis, & dein ad latus dextrum Tanais Orientem versùs, usque
ad terminos Europæ, cujus Scythiam seu Sarmatiam Ptolemæ-
us describit ; 2dò Ptolemæus pro more suo plerumque ex Occi-
dente & septentrione in Orientem & meridiem procedit. His
præmissis ordo & situs populorum sic intelligendus est : Inter
Borysthenem & Tanaim erant quatuor populi majores : *Amaxo-
biis* diffundebantur circa caput Tanais majoris, & contingebant
Jazyges circa Tanaim minorem ; *Alani* accolebant Borysthenem
superiorem, *Roxolani* inferiorem. Gentes minores intermediæ
erant duæ : *Racalani* *Amaxobiis*, *Exobygitæ* *Roxolanis* propin-
quiores. Porro supra Daciam magnam, seu ad septentrionem
Daciæ, sedebant gentes majores duæ : *Pencini* in montanis hu-
jus nominis, à *πεύνη* pinu compellatis, circiter in hodierna Po-
kutia ; & *Bastarna* circa caput Gerasi fluvii seu Pruth ; ubi & *Al-* 492.
pium *Bastarnicarum* nomen occurrit. Intra horum duorum
montanorum populorum sinum septentrionalem campestres de-
gebant *Carpis*, græcè fors à *καρπός* fructus sic appellati. *Carpianos*
à septentrione sequebantur *Gevini*, & *Bodeni* fors à Bode fluvio
Germanico nomen trahentes. *Bastarnis* proximi in Scythia me-
dia versùs Alanos ad Borysthenem erant *Chuni*, versùs Pontum
autem *Tagri*, & *Tyragetæ*. Ipsa litora verò Ponti *Britolagæ*, &
Arpii tenebant.

§. 5. Ptolemæus, quanquam Daciam non ex suo, sed Ma- 484. e.
rini ævo retulerit, Sarmatiam tamen & Mœsiam ex ævo suo se-
culi secundi descripsit, ut apparet ex combinatione cum relatis
Strabonis : non novit hic, nisi solitudinem Getarum ad ostia 484. c.
Danubii : *Tyrigetæ*, id est Tyræ seu Danastri accolæ : *Jazyges*
Sarmatas, & *Basilios* seu *Regios* : nec non *Urgos* : *Bastarnas*
dein, Germanis circa Daciam, & *Tyragetis* vicinos : atque *Ro-* 487. a.
xolanos inter Tanaim & Borysthenem incolentes : cætera om- 487. b.
nia ignorari dicit. Ratio est, quoniam Sarmatæ seu Scythæ in
litoralibus Ponti ab ostiis Danubii usque ad Borysthenem, circa 472. d.
civitates Græcas habitantes, anno quinquagesimo Augusti Imp. 561.
8. sese protectioni & potestati Romanorum commisere ; ita ut ex
eo tempore primùm, Strabone non superstite, notitiæ meliores
de terris Scythicis acquiri potuerint.

§. 6. Ammianus Marcellinus, pro statu Scythiæ in seculo 658. a.
quarto, tantùm occasione Hunnorum quædam de *Alanis* prodit,
quòd nempe in immensum extensas Scythiæ solitudines inhabi-
tent,

DE ADVENTU CZECHI SENTENTIA VERIOR. 71

A. Chr. tent, ex montium appellatione cognominentur, populos con-
terminos à se devictos ad gentilitatem sui vocabuli traxerint, in
Europam non tantum, sed & in Asiam ad Gangem Indicum us-
que dilatentur, & inter Europeos Neuri, Vidini, Geloni, A-
gathyrsi connumerentur. Jornandes pro eodem statu seculi 658. a.
quarti, æquè occasione Hunnorum, populos ad Mœotidem A-
lipzuos, Alcidzuos, Itamaros, Tuncassos, & Boscos specifi-
cat: de cætero Alanos quoque ab Hunnis subjugatos, & Go-
thos sedibus suis pulsos esse dicit. Procopius plurimos popu- 482. b. cf.
los, & inter eos quoque Vandalos, Alanos, nationis Gothicæ,
& ejusdem linguæ, olim verò Scytharum, Getarum, Sauroma-
tarum, Melanchlænorum, aliisque nominibus compellatos fuisse
dicit.

§. 7. *Tacitus* de Gallorum quondam Celticorum migratio- 516. b.
ne in Germaniam rectè ait: quantulum enim amnis (Rhe-
nus) obstabat, quò minus, ut quæque gens evalue-
rat, occuparet, permutaretque sedes promiscuas ad-
huc, & nullâ regnorum potentiâ divisas. Id sanè quàm
maximè etiam applicandum venit Scythiæ antiquæ, utpote quæ
non tantum potentiæ regnorum longissimè expers mansit, sed
& tantæ vastitudinis fuit, ut ei implendæ gentes undique con-
fluentes non sufficerent. Testatur id *Procopius* de suo adhuc
ævo seculi sexti, dum dicit: fluvius Ister amplam circuit 485. b.
regionem, cujus maxima pars humano cultu penitus va-
cat. Præprimis verò Scythia ex oris Borealibus Germaniæ
quondam tot gentes recepit, ut diversorium Germaniæ, quin
& nova Germania nuncupari potuerit. Hanc sententiâ *Regi-
no* quoque, scriptor seculi decimi inchoantis, in *Chronico ad A.* 747. a.
389. ex antiquioribus scriptoribus protulit, dicens: non im-
meritò universa illa (Scythiæ) regio, à Tanai fluvio us-
que ad occiduum, licet & propriis loca in ea singula
nuncupentur nominibus, generali tamen vocabulo Ger-
maniæ sæpe annumerabitur.

§. 8. De *Cimbris*, populo septentrionali Germanico, retu-
lit Strabo, scriptor seculi initiantis primi Christiani, retulit Po- 530.
sidonius, scriptor seculo anterior, eos quondam in Scythiam,
ad lacum Mœotim migrasse, ibidemque Bosphoro nomen Cim-
merii indidisse. *Getas*, Græcis antiquissimè notos, contendit
Jornandes, contendunt alii scriptores Gothici, eosdem cum 563.
Gothis, & jam Amazonum, atque Alexandri Magni tempori- 564.
bus, Scythiæ incolas fuisse. Sedes eorum antiquissimas perhi-
bet Jornandes juxta paludem Mœotidem: subsequas (tempore 475.
Julii Cæsaris, & Boerebistæ Dacorum regis) in Dacia magna,
nec non Mœsia inferiore, & Thracia: posteriores (à Trajanî
Imperio inchoando usque ad Hunnorum irruptionem seculo
quarto vergente) iterum supra mare Ponticum præcipuè circa
Tyram seu Danastrum fluvium. *Gepide*, pars Gothorum indu- 563.
bia, post migrationem ex Scanzia, primas sedes in extremo Scy-
thiæ

A. Ch. thiae occidentalis angulo ad ostia Vistulae fluvii fixere : circa seculum vero tertium initians in Scythiam mediam, & viciniam popularium suorum Gothorum, transfulere: ibique seculo tertio medio cum his ipsis Gothis pro sedibus amplioribus pugnare, sed repulsi, in sedibus his secundis usque ad Hunnorum irruptionem persistere: cum quibus demum in terras Danubio propinquiores immigraverunt. In plerisque his sedium mutationibus naturaliter plane contigit, ut aliqua portio Gothorum locis prioribus affixa maneret, iterumque successu temporis in populum, alio licet assumpto nomine, excresceret. Dissertè id confirmat Procopius de *Dory*, maritima regione circa paludem Mœotidem, ubi Gothorum pars, quam à fidelitate erga Romanos, & ceterum humanitate, atque agriculturæ & bellandi peritia laudat, ab antiquo degerit, & nec, Theoderico cum Gothis Italianam petente, se moverit, sed in antiquis sedibus & antiqua erga Romanos fide usque ad Procopii ævum persistit. Testatur idem Procopius, Gothorum speciem, *Tetraxitas* nominatam, tempore Hunnorum irruentium, regionis aquis Ponti ferme circumfusæ, id est hodiernæ Crimeæ, incolas fuisse, ibidemque cum Hunnis in unam gentem coaluisse. Pari prorsus modo Tyrigetæ ad Tyram seu Danastrum, & Exobygitæ inter Roxolanos & Amaxobios, id est inter Borysthenem inferiorem, & caput Tanais, à Ptolemæo (pro suo ævo, quo Gothica gens sedes principales non ad hos fluvios, ut olim, sed à Geraso usque ad Danubium habebat) nominati, reliquiæ videntur priscae Gothorum seu Getarum habitationis, nomine alio indito Tyrigetis à Tyra fluvio, & Exobygitis seu *Exobygetis* à græco ἕξ, sex, & τέτταρις, quatuor, quasi Getæ ex sex tribubus, sicut *Tetraxita* à τέτταρις, quaternio, quasi Getæ quatuor tribuum, denominati sunt.

§. 9. Si assentiamur scriptoribus Gothicis, Jornande posterioribus, uti res plana videtur esse: Gothos non ex sola Scanzia, seu Scania, sed ex tota Dania, Suecia, Gothlandia, Gothia, & Jutia, numerum populi sui, quanquam à sola Gothia, & Gothlandia cognominati, in Scythiam diversis antiquissimis temporibus eduxisse: dicendum est, ad hanc GENTEM GENERALEM GOTHICAM etiam Herulos, Langobardos, Rugos, Scyrós (de quorum origine & fati sequentibus capitibus agitur) pertinere. Omnes illi sedes suas inter Gothos quondam, & seculo inchoante quarto inter Hunnos, tanquam eorum focii, habebant. De *Herulis*, ultra jam alibi dicta, hic loci adhuc commemorandum: Heruli hi usque ad Ermanaricum Gothorum Regem, & tempora Constantini Magni, ad Mœotidem paludem, in locis stagnantibus, inter Gothos (qui & illos tunc sibi subjecerunt) sedebant, ac imposterum sub nomine Gothorum usque ad Hunnorum irruptionem latuere. Heruli hi iidem in statu priori integro, seculo tertio medio, æmuli fuerunt Gothorum in invadendo Romano Imperio; eos Syncellus ad expeditionem ipsorum Asiaticam A. 256. Ærulos, Mœotidis (id est viciniae Mœotidis ad Pontum) accolat: & Trebellius Pollio ad aliam direptionem Romani Imperii A. 269. Herulos: Zosimus

Vid. App.
Nism.
477. a.
477. b.

482. e.

482. c.

486. b.

564.

479.

782.

624.

econ.

A. Chr. econtra ad A. 252. in direptione Europæ, & ad A. 256. in direptione Asiæ Boranos vocat, ast Herulos Ponticos, dum eos inter nationes propter Istrum numerat, & per Bosphori incolarum opem in Asiam enavigasse dicit, itaque in vicinia ostiorum Istri ad Pontum collocat, cum Syncello intelligit. Colligendum hinc: Herulos à Græcis alio nomine quoque *Boranos*, id est pabulantes, à βορὰ pabulum, eò quòd in locis stagnantibus & pascuosis habitarent, appellatos fuisse. Unde & ulterius inferre licet, *Boiscos* Jornandis, quos ab Hunnis irruentibus raptos, id est subjugatos & associatos refert, cum Boranis & Herulis, ibidem loci irruptionis Hunnicæ ad Mœotidem habitantibus, eosdem planè, & paulò aliter tantùm à βοσκία pasco, sensu tamen eodem, tunc nuncupatos fuisse. In eodem loco Jornandis sub nominibus *Alipzurorum* & *Alcidzurorum* fors delitescunt *Scyri*: pars primi nominis *Alis*, ab ἄλις mare, secundi *Alci*, ab ἄλις robur, derivata, pars posterior autem utriusque ex *Score* Gothico vocabulo, litus denotante, & Scoringia patria quondam primæva Scyrorum, græcanicè corrupta esse, itaque prima compellatio Scyros maritimos, seu in ipso litore sedentes, altera remòtiores paululùm, cognomento robustos, denotare videtur. Confirmatur hoc ex Prisci Historia Gothica, qui *Alipzurorum* & *Alcidzurorum* quidem non meminit, sed *Amaldsurorum*, æquè ex græco ἀμάλλα manipulus, & Gothico score, quasi manipulus gentis Scyræ dictorum. Interpretatio hæc, si suscipiatur, tollit dubium ex historiis de hac gente (cap. XVII. §. 2.) exsurgens, an nomen Scyrorum & Turcilingorum, quod scriptoribus promiscuè usurpatur, unam eandemque gentem designet? accipienda etenim hæc nomina forent de diversa specie unius gentis, ita ut Scyri, solo patrio nomine, Græcis *Alipzuri*, *Turcilingi* autem *Alcidzuri* dicti fuerint. Nomen populi aliud à Prisco & Jornande ibidem additum, *Itamarorum*, certò itidem est græcæ derivationis (ab ἰταρόμα inferior evado.) populum subactum denotans; *Tuncassos* autem Jornandis Priscus *Tancassios* vocat, & hoc vocabulum quoque, quidquid de ejus derivatione sit, gentem Germanicam Scyris vicinam indicasse censendum est. Porro Scyros *Procopius de bell. Gotb. lib. 1. cap. 1.* pro gente Gothica habet, dicit enim: aliquantò antè (de Imperio Augustuli, ultimi in Occidente Imperatoris, itaque de tempore ante A. 476. loquitur) Romani Scirros, Alanos, & alias quasdam gentes Gothicas in societatem asciverant. Cæterùm de *Langobardis* hinc adhuc ex cap. XX. §. 1. 2. 3. insinuandum est: eos seculo quarto finiente ex oris maris Balthici in Scythiam mediam, primùm quidem ad Antharum prope Pontum Euxinum, dein Gepidarum jam Hunnis sociatorum, & mox Burgundorum sedes in mediterraneis migrasse, quin & Bulgaros in Scythia orientali ultra Tanaim accedere tentasse, ast repulso esse.

§. 10. Altera Scythica GENS GENERALIS ALANICA statuenda est; sub qua non tantùm *Alani*, simpliciter sic dicti, nec non *Roxolani* & *Racalani*, sed & plures aliæ gentes, licet diversi

- A. Chr. specifici nominis, originis tamen Alanicæ, seu quod idem est Vandalicæ, comprehenduntur. Strabo nominis generici Alanorum non meminit, sed Roxolanorum; eos maximè septentrionales in Scythia, atque campos inter Tanaim & Borysthenem incoluisse, bellica laude claruisse, & contra Mithridatem Eupatorem exercitum quinquaginta millium eduxisse dicit: Alanos ergo, Racalanos, & Amaxobios Ptolemæi, æquè ad Borysthenem & Tanaim habitantes non distinxit, vel potius distinctioni huic, sibi ex propria fassione ignotæ, non immoratus est. *Mithridates Eupator*, Rex Ponti, cum Romanis ab A. U. C. 662. usque 691. (*vid. Ufferii annales rerum Asiaticarum*) bellum gessit, & A. U. C. 674. Sylla Romæ dictatore, Bosphorum Cimmerium sibi subjecit: circa quod igitur tempus Roxolani, non soli, sed cum tota gente, sibi vicina & cognata, exercitum quinquaginta millium Bosphoranis itidem vicinis suis in auxilium misisse videntur. *Ælius Spartianus* Roxolanos vocat nomine generico Alanos ad initia Adriani seculo secundo, iisque Regem fuisse dicit. *Dio Cassius* de tempore seculi secundi vergentis refert: à 175. M. Antonio Imp. Jazygibus Metanastis, inter Tibiscum fluvium & Carpaticos montes. ad latus Daciæ occidentale sedentibus, concessum esse, per Daciam commerciorum causâ Roxolanos adire, quoties id *Princeps* horum permetteret. Notandum hinc interim: Roxolanis non formam regiminis popularem sed principalem fuisse, quem morem à populis Asiaticis Ponto ex adversa parte accolis à tempore fors Mithridatici belli traxerunt; prout & *Jazyges* solo fluvio Tanai ab Asia dirempti fecerunt, obindeque pars Jazygum horum *Regi* cognominati sunt. *Ammianus* 371. Marcellinus pro seculo quarto Alanos Greuthungis (id est Ostrogothis versùs Pontum) vicinos, consuetudine Tanaitas (à vicinia ostii Tanais) vocari, eosque Hunnis per Mœotidem irumpentibus, post clades varias, socios in debellatione Gothorum fuisse, alios autem Alanos (nempe ad superiorem Borysthenem sedentes) Vithimiro Ermanarici Gothorum Regis, inter hos motus Hunnicos mortui successori, sese contra Hunnos junxisse refert. Non ergo tunc amplius Roxolanorum sed genericum Alanorum nomen frequentabatur. *Procopius* pro seculo quinto inchoante, Mœotidis paludis accolæ, nec Roxolanos, nec Alanos, sed *Vandalos* appellat, eosque tractis in societatem Alanis (quos, ut & *Vandalos*, pro natione Gothica habet) ad Germanos Francos se recepisse, & Rhenum Godigifli (Godegifeli) ductu transisse dicit. Sanè conjunctio Alanorum cum indubiis Germanicis populis, in transitu Rheni, in possessione Galliarum, & Hispaniæ, in conflictu Germanorum contra filios Attilæ in Pannonia, &c. eorundem Alanorum originem æquè Germanicam sat demonstrat. 482. b. f. 749. a. 754 c. 755. b. 758. a. 759. a.

§. II. Historicis his notitiis correspondet græca ETYMOLOGIA nominis Alanorum: quemadmodum enim *Vandali* Germanicè à *Wandelen*, vagari, compellationem sortiti sunt, ita *Alani* Græcè ab ἀλαίωμα, vagor, pariter dicti. Vandali igitur, qui sedes Græcis civitatibus propinquiores circa Borysthenem cepe-

A. Chr. ceperant, græco more communiùs Alani audierunt: Vistulæ ve-
 rò propinquiores nomen Germanicæ derivationis retinuerunt. Vid. App.
Num.
Roxolani non tam à *ρωξ* fissura, quasi scissi & sejuncti Alani, quàm
 à *ρως* vertex, Alani sub uno vertice seu Principe, literam *o* At-
 ticè mutando in *ξ*, etymon suum deducere videntur. *Racalani*
 autem propriè à *ρανις* furculus seu ramus divisus Alanorum au-
 diunt. Ammianus Marcellinus, ut *suprà* §. 6. Europeis Alanis
 Neuros, Vidinos, Gelonos, Agathyrsos accenset: poterat is
 certè populorum horum certiorè notitiàm habere, cum sua
 ætate cum Hunnis in ipsum usque Romanum Imperium erump-
 erent. Sidonius Attilæ expeditionis Gallicæ coævus testis, &
 451. in ipsa Gallia Episcopus Arvernensis, inter populos, Attilæ ca- 755. c.
 stra sequentes, enumerat Rugos, Gelonos, Gepidas, Scyros,
 Burgundiones, Belonotos, Neuros, Basternas; omnes igitur hi
 populi, exceptis Gepidis, & sub hoc nomine quoque compre-
 hensis Ostrogothis, Vandalicæ erant originis, & habitationis
 tantùm Scythicæ, quibus pro parte à Græcis, qui Barbaros hos
 in emporiis Græcis ad Pontum frequentabant, *nomina Græcica*
superindita fuère: dico pro parte, id est respectu propinquiorum
 Ponto, quoniam remotiorum nomina ex distorta plerumque
 Germanicâ nomenclatura processisse videntur. Variârunt ta-
 men & nomina græca, ut gentes ipsæ: sic Ptolemæus seculo se-
 cundo *incolas litoris Pontici* inter Danubii & Borysthenis ostia *Ar-*
pios, ut videtur, non ab *ἀρη* falx, quasi messorès, sed ab *ἀρπια*
rapio, quasi rapidos, Jornandes pro seculo quarto *Alipzuros*,
Boiscos &c. vocat, quibus Tabula Peutingeriana nomen *Dacpeto-* 492.
porianorum ex Dacorum gentili vocabulo, & *πέτομαι*, volo vola-
 re, ac *πόρος* transitus compositum, quasi Dacorum velocis tran-
 sitûs pro seculo tertio finiente imponit.

§. 12. Nomina *hyperboreorum* ab *ὑπερ* super, & *βορέας*, quasi
 supra Boream habitantium: *Sauromatatum* à *σαῦρος* lacerta, & *ὄμμα*
 oculus, quasi acribus oculis præditorum: *Nomadum* à *νομία* Dori-
 cè pro *νέμω* pasco, quasi lacticiniis & pecore victitantium: *Ama-*
xobiorum ab *ἀμαξα* currus, & *εἶος* vita, quasi in curru viventium:
 & *Melanclanorum* à *μέλας* niger, & *χλαῖνα* superindumentum vil-
 losum, quasi hoc genere vestis nigro ad frigus arcendum tecto-
 rum, nullam nationem specificant, sed cuilibet genti respectivè
 sitûs Borealis, vel ejusmodi generis vitæ vel vestitûs, conveniunt.
 Talia nomina igitur nihil obstant, quò minùs gens quæcunque
 à Græcis sic insignita, Germanicæ originis esse potuerit.

§. 13. *Jazyges* & *Cbunos*, quos Ptolemæus (ut *suprà* §. 4.)
 memorat, quidam Hungaricarum rerum scriptores Hunnicæ ori-
 ginis esse putant; sed hoc tum Ammiano Marcellino, qui Hun- 657. c.
 nos, per Mœotidem seculo quarto in Scythiam Europeanam ir-
 rumpentes, *abditam*, igitur ignotam eousque nationem, immo
 glaciali Oceano ultra paludes Mœoticas propinquam asserere 715.
 non dubitavit: tum Prisco Historico, qui ulteriorem, id est Asia- 658. a.
 ticam ripam Mœotidis pro patria Hunnorum assignat: tum Aga- 812.
 thia, qui idem confirmat: nec non Procopio, qui Hunnorum 482. a.
 populos inter Caucasum, Mœotidem, & Tanaim collocat, ni-
 mium

A. Chr. miùm contrariatur; si enim Hunnica quædam natio sub nomi- Vid. App. Num.
ne Chunorum jam seculo secundo inter medios Getas, & sub nomine Jazygum prope ipsos Roxolanos sedisset, abdita seculo quarto natio dici nequivisset. Unde *Cbunus* à *Kone*, *Kune*, audax, vel quocunque vocabulo alio Germanico, *Jazyx* autem à græca præpositione, in compositione separationem ut plurimum significante $\Delta\iota\alpha$, & $\xi\gamma$ vivit, dictus videtur, quoniam Jazyges intra majorem & minorem Tanaim & cæterum Tauro monte Scythico inclusi, itaque ab aliis Scythis separati vivebant.

§. 14. Hucusque dicta eum finem habent, ut demonstretur, non tantum Scythiam inferiorem, sed & occidentalem, & mediam, usque ad tempora Attilæ, maxima saltem ex parte, septentrionalibus Germaniæ nationibus ex insulis vastis arcticis, & oris maris Balthici, nec non ripis Vistulæ fluvii, quin & ex Germania reliqua borealiore, generalis quasi diversorii loco, itaque habitationis Germanicæ fuisse: omnes autem eas gentes sub *duplex nomen generale*, seu latè sumptum, *Gothorum*, & dein *Vandalorum*, seu, quod ejusdem est significatûs, Alanorum reduci posse. Gothi sanè inter populos omnes, ex insulis maris Germanici & Balthici unquam excitos, eminebant, & primi dominatum in terris migrationis suæ affectaverunt, sub quo & aliæ plures gentes cum nominibus suis per alterna temporum intervalla delituerunt. *Vandali* non à fixis sedibus, sed à crebra mutatione sedium, compellationem fortiebantur, & hinc nec Tacitus, nec Ptolemæus Vandalorum meminit: sed hic Vandalorum reverà & professione talium nomina tantum particularia superaddita tradit: ille Vandalorum quoque species sub Suevorum syllabo comprehendit. Dio Cassius denique in seculo tertio notam specialiore, quousque in Germania Vandalorum compellatio extendatur, prodidit, dum dicit: *Albim ex montibus Vandalicis* de- 559.
currere; unde populi illi, qui à Ptolemæo, à Suevo fluvio & Sudetis hodiernæ Bohemiæ montibus, versùs & ultra Vistulam 548.452.
ponuntur, ut Buguntæ seu Burgundiones, Luti & Lugi, id est 453.454.
Lygii, Bateini, Corconti, Rugii, Elveones, Venedæ, Gytho- 486. b.
nes, Burgundiones iterum, Avarini, Ambrones, Burgiones seu Burgundiones in tertio loco &c. nomini generico Vandalorum accensendi sunt: cujus quoque participes facti sunt alii infra Suevum & Viadrum sedentes occidentales Germaniæ populi hoc ipso, quòd professionem migrandi versùs Vistulam susciperent. Variationis in sedibus exemplo esse possunt Burgundiones, qui, tanquam populus major, ut inquit Ptolemæus, jam hujus ævo in tribus distinctis sedibus, nempe intra Suevum 448.452.
& Vistulam, ultra Vistulam, & juxta Sarmaticos montes (ut 486. b.
suprà §. 3. dictum) seculo tertio medio verò in vicinia Gepida- 477. a. b.
rum & Gothorum, igitur circa Danastrum, inveniebantur, indeque iterum aliò per Gepidas expellebantur.

§. 15. His nihil obstat, quod Ammianus Marcellinus dicit: *Transito Tanai in immensum extentas Scythiæ solitudi- 658. a.
nes Alani inhabitant, ex montium appellatione cogno-
mina-*

A. Chr. minati &c. Item: Rex Vithimiris (Gothorum) restitit, Vid. App. Num. 657. a.
 (Hunnis irrumpentibus) aliquantisper, Alanis, Hunnis alius, fretus &c. per hæc posteriora verba enim, ut ex toto contextu apparet, non vult indicare, Alanos Hunnici generis, sed morum tantum similibus in invadendis aliis populis, ejusdemque roboris & methodi bellandi fuisse, adeoque feroci genti ferocem aliam objectam esse. Per verba antecedentia vero conceptum suum de derivatione Alanorum nominis ab Alano monte, Ammianus etymologiae incuriosior, vel ex Ptolemæo, qui Alanum montem in media Scythia, seu, ut ille vocat, Sarmatia Europea assignat, vel ex alio simili auctore deprompsisse videtur, non sat perpendens, quod ipse dicit, Alanos etiam in Asia ad Gangem usque nominari, & quod Ptolemæus quoque in 487. h. Scythia intra Imaum montem jam retulerat: *omnem Scythiam septentrionalem habitari à populis, qui communi vocabulo Alani Scythia nominantur*; inde enim concludendum ipsi fuisset, prout res est: Alanum montem à populo Alano, non populum à monte derivationem trahere. Præcoces tales etymologiae definitiones etiam in aliis auctoribus reperire licet. Sic *Procopius de Bello Vandalico lib. 1. cap. 2.* Gothorum Vandalorum, Visigothorum, Gepædum, aliorumque Gothorum speciales compellationes, eò quod omnes hi in lingua conveniant, à suorum quondam Ducum nominibus inditas fuisse credidit, cum tamen *Jornandes* planè aliud testetur, & Vandali plerique ex aliis oris quàm Gothicis egressi fuerint. Si autem & Alani à montibus cognominati revera fuissent, sufficit, quod *Procopius* Alanos ob linguæ commercium, 482. f. Gothicæ nationi annumeraverit, ut pro Germanis in genere omnino, & pro Vandalis in specie rectius habeantur. Demum accedit hic luculentissimum *M. Aurelii Antonini Imp.* testimonium, qui in epistola ad Senatum de victoria, contra Quados in Cotino, id est, in hodierna Hungaria superiore circa montanas civitates obtenta, agens ait: in meditullio Germaniæ, & in 593. finibus hostium eramus. Rectè ergo Cotinum fines Quadorum dixit, sed non rectè Cotinum meditullium Germaniæ dixisset, nisi terras vicinas septentrionales trans-Sarmaticas, hodie Polonicas, pro Germanis, ut reverà habitatione erant, habuisset. Per præmissa omnia igitur sat edoctum reor, quod jam pridem *Martinus Cromerus* Polonorum historiographus, tum argumentis historicis, tum traditione gentis suæ perpetua asseruit: usque ad Constantini primi Imp. quin & usque ad Hunnorum 734. b. ingruentium tempora, id est, usque ad finem seculi quarti, 735. a. Poloniam (dico ego: Poloniam, & Russiam usque ad Tanaim; seu, Scythiam occidentalem & mediam, nec non inferiorem) à Germanis (intelligendo iterum, potissimum) habitam fuisse; quidquid cæterum de minori commixtione & accessione alterius populi sit, utpote quæ in omni ævo & omni regione mundi obtinuit.

§. 16. Sequitur nunc SCYTHIA ORIENTALIS, id est, tota complexio terrarum, quæ à terris septentrionalibus, Pto-

Pars I.

H

lemæo

A. Chr. Iemæo incognitis, secundum meridianum fontium Tanais majoris ad ipsos hos fontes, dein (ut ego Ptolemæum capio) secundum lineam à fontibus Tanais majoris usque ad conversionem seu divertigium Tanais minoris in majorem, ac porro à latere orientali Tanais inferioris seu utriusque jam juncti, & Mœotidis paludis, in meridiem descendit, abhinc Colchide antiqua seu regione Lazicâ, atque Iberiâ, Albianâ, seu Caucasii & aliis montibus, nec non Hircano seu Caspio mari, aliisque limitibus ad Gangem, & Seres, ergo ultimos Ptolemæo olim in Asia notos populos usque, à meridionalioribus Asiæ terris fecernitur, & demum in septentrionem incognitum, vastissimo sanè circulo, redit. Hanc Ptolemæus trifariam dividit, in *Sarmatiam* 487. e. nempe *Asiaticam*, ab Occidente per dictum litem Tanais: ab Oriente verò per meridianam flexionis orientalissimæ Rha seu Volgæ fluvii usque ad mare Caspium, ita ut alveus Volgæ ubique sit in Sarmatia: à meridie verò Colchide, Iberiâ, & Albianâ inclusam; porro in *Scythiam interiorem*, & *exteriolem*, quas 487. h. Imaus mons à se invicem segregat. *Plinius Hist. nat. lib. 6. cap. 7.* de populis ad Mœotim & Tanaim in Asia hæc refert: A Cimmerico accolunt Mœotici, Vali, Serbi, Arrechi, Zingi, Pfesii. Dein Tanaim amnem, gemino ore influentem, colunt Sarmatæ, Medorum, ut ferunt, soboles, & ipsi in multa genera divisi. Sarmatæ hi à Medis originem trahentes intelligendi de populis, qui Hunni postea dicti. *Ammianus Marcellinus*, pro seculo quarto occasione Hunnorum tunc 658. a. erumpentium, summo supercilio tantum Scythiam Orientalem visit, eamque Asiaticos in tractus vergere, & ad Gangem usque dilatari retulit. *Jornandes* seculi sexti scriptor, æquè fugitivam 472. c. d. Scythiæ Orientalis mentionem historiæ suæ Gothicæ, itidem occasione Hunnicæ quondam migrationis, iniecit, eamque Scythiam ad Hunnos, Iberos, Albanos, & trans mare Caspium ad Seres extendi tradidit. *Procopius*, ejusdem seculi scriptor, ut 482. a. bellum Romanorum contra Persas in Colchide seu Lazica gestum intellectui melius objiceret, *lib. 4. de bell. Goth. cap. 2. 3. 4. 5. 6. 7.* geographiam omnium Ponto adjacentium terrarum ex professo præmittit, & ibidem Hunnorum patriam, trans Mœotidem & Tanaim, supra populos, ad litus Ponti Euxini & Mœotidis, Zecchos, & Bruchos (quorum hi Ptolemaicis & Plinianis Arre- 487. g. chis, illi Zinchis, eodem planè situ ad Pontum, convenire vi- 482. a. dentur) & supra Sagidas (qui fors Ptolemæi Sacones prope ostia Volgæ) tum in regione ipsa Eulyfia, ut ab Uturgurorum ibi habitantium commemoratione intelligendus est *Procopius*, tum ultra eam collocat. *Eulyfia* regio dicta videtur ab *eu* præpositione felicitatem denotante, & *lyfia* dissolutio, quasi felix & libera seu plana regio inter Caucasios montes & Tanaim. Demum brevissimè quidem, sed ad præsentem disquisitionem perquam accommodè adjicit: ulteriora ad septentrionem habent Antarum populi infiniti.

A. Chr.

§. 17. Conjungit ergo Procopius SEDES HUNNORUM, & Antharum seu SLAVORUM. Unde favebit mihi inclyta natio Hungarica, ut pauca quædam de ortu ejus & situ antiquo delibem; quod & ab instituto meo alienum haud est, cum utraque gens non tantum olim, testante Procopio, in extremis Asiæ ad Europam oris, sed etiam expost, migratione utrinque ad Danubium factâ, vicina arva incoluerit, & hodieum sub felicissimo eodem Imperio unita incolat, atque historia utriusque gentis antiqua ita connexa sit, ut altera sine altera intelligi vix queat. *Hungarica* igitur natio natale solum antiquissimum, Procopio non tantum, Jornande, ac Agathiâ, sed & Ammiano Marcellino *lib. 31. in princ.* & Prisco Rhetore, migrationis primæ Hunnorum respectivè coævo, & proximo teste, quem ultimum Jornandes citat, ultra Mœotidem, intra hanc, Caucasios montes, atque Tanaim, & Volgam inferiorem, habebat. Certificat quoque S. Hieronymus, tempori illi vel maximè coequalis, nos Asiaticum fuisse populum; quoniam in epistola ad Geruntiam: etenim Assur venit cum illis, oratoria comparatione dixit. Numerosissimam gentem fuisse docet Procopius, dum duos fratres quondam inter se regnum paternum partitos, & exin populum eorum alterum Uturgurorum, alterum Cuturgurorum nomen suscepisse, Cuturguros porro sedes avitas dereliquisse, & lares suos cis paludem Mœotidem fixisse refert. Theophanes, Nicephorus Patriarcha, & Miscella Historia de hac separatione gentis Hunnorum obscure quidem, ut in antiquitatibus, (*vid. cap. XV. §. 12. 13. 14. 15. 16.*) differunt, sententiam tamen eandem complectuntur, & Hunnis (quos & cum annexo Bulgaros à sede vocant) antiquam patriam ad Volgam fluvium, & cæterum usque ad Cuphim, hodie Lecop, seu Copa fluvium, ad Mœotidem extremam assignant. Videatur quoque *num. 800.* ubi Theophanes varias Hunnorum species, ad Bosphorum, & ulteriora Asiæ, ad Tanaim & Volgam scilicet, enumerat. Impensius hæc prosequi instituti mei non est, sed id indicasse sufficiet: ea quæ in historiis de Hunnis & Avaribus occurrunt, uni quidem nationi genericæ, sed non itidem uni genti specificæ attribuenda, & alia esse, quæ Cuturguris, Uturguris, Avaribus, alia, quæ Hungaris, in specie talibus, distincto semper loco & tempore, debentur: pari profusratione, ac alia quoque apud alias nationes genericas v. g. Germanorum & Slavorum sunt, quæ in historiis gentem specificam Germanicam Gothorum, Vandalorum, Saxonum, Francorum &c. aut Slavicam Bulgarorum, Antharum, Limigantium, Arcaragantium &c. afficiunt; historiæ namque veteres sat testatum reliquerunt: Hungaros in specie, unde hodierni descendunt, eam in locis primævis residuam gentem fuisse, quæ anno primùm 889. teste coævo scriptore *Reginone*, à Pezinacis vicinis, gente Turcica, sedibus pristinis partim expulsa, partim tædio intentatæ servitutis, & præ multitudine quoque exuberante, ut ait Regino, populi numero & virtute præstantis, spontè mota, tunc demum domicilium aliud quæsivit, antè autem in migratione distinctarum ex

Vid. App. Num.

482. b. c. 658. a. 812.

747. b.

481. a. 1099.

1008.

A. Chr. genere suo gentium partem non habuit, sed laribus antiquissimis inter Tanaim & Volgã inferiorem, quoad salva libertate licuit, adhæferat. Vid. App. Num.

§. 18. Ex Ptolemæi catalogo populorum Sarmatiæ Jazyges 487. g. h. j. Basilici, id est Regii, Modacæ, Hippophagi, Zacatæ, Suardeni, Aſii, Chenides, intra sinum interiorem Tanais majoris: Ptirophagi, Mateni, Nisiotæ, ad orientale latus Volgæ fluvii: Seraceni, & plurimi alii populi ex iis, quos Ptolemæus ad Coracem, Ceraunios, & Hippicos montes nominat, ad regionem Colchidis (quæ Lazica postmodum dicta) & Iberiæ, nec non Albanæ pertinere videntur. *Seraceni* Ptolemaici (de quibus nihil habet *Plinius Hist. Nat. lib. 6. cap. 7.* sed illorum locò Turcas substituit) fors Pezinaci Reginonis sunt, qui Hungaros demum ex sedibus suis pepulerunt. Ex Ptolemaicis igitur populis Sarmaticis tria præcipuè genera populorum manent, quæ Hungariæ & Slavicæ nationi applicari possunt, nimirum: *Jaxamatæ*, à *ιάχμα*, clamor, & in futuro *ιάχμα*, & *άμα*, simul, quasi clamore simultaneo prælium ordientes, quem morem de Hunnis Ammianus Marcellinus *lib. 31. in princ.* his verbis: *ineuntes prælia cuneatim variis vocibus sonantibus torvum*, testatur. *Perierbidi*, à *περι*, circa, *ερα*, terra, & *βιος*, vita vel victus, quasi ex terra victitantes, adeoque eam aliquantulum saltem colentes: & *hyperborei*, id est, septentrionalissimi Sarmatæ. *Jaxamatæ* à Ptolemæo *juxta Australem Tanais flexionem*, itaque infra Tanaim inferiorem à situ unde alveus australissimus fit, collocat. Certificat hunc situm Ptolemæus, dum dicit: est & alia Rha flexio, 487. f. proxima flexioni Tanais fluvii, cujus gradus sunt 75. 56. supra quam admiscuntur duo amnes à montibus hyperboreis fluentes: ergo ab illo situ, ubi Tanais & Volga sibi approximant, *Jaxamatæ* ad latus inferius Tanais in Ptolemæi idea collocandi sunt, & hic situs apprimè Procopii relatis pro Hunnis convenit.

§. 19. Procopius dicit: *ulteriora ad septentrionem habent Antarum populi infiniti: ergo qui supra Hunnos Urtuguros, & flexionem inferiorem Volgæ, intra verò flexionem septentrionaliore Tanais, & superiorem Volgæ, habitabant, Antæ Procopio, & Perierbidi Ptolemæo dicti, Slavi erant, sicut & reliqui Sarmatæ hyperborei seu septentrionalissimi, quibus tanquam remotis à commercio meridionalium populorum, & incognitis, Græci nomen speciale imponere non sciebant. Quòd autem Perierbidis hoc nomen indiderint, absque dubio ad distinctionem Sarmatarum *Hippophagorum* factum est, qui in sinu interiori Tanais majoris sedentes, ab *ἵππος*, equus, & *φαγω*, edo, quasi equorum esores, seu ex equis victitantes, & equimulgi à lacticiniis equinis dicti sunt. *Perierbidis* nota localis à Ptolemæo adjicitur, quòd *juxta flexionem septentrionalis Tanais*, igitur ubi alveus Tanais septentrionalissimus est, federint. Vocantur à Ptolemæo *gens magna*, quod reverà Slavicæ genti convenit, ex qua subsequens temporibus tot & tantæ provinciæ repletæ*

A. Chr. tæ sunt. Russici itaque Imperii hodierni terræ, quæ Volgæ & Tanai superiori subsunt, seminarium fuere, unde præter ipsos Russos, reliqui omnes Slavici populi originem trahunt. Vkl. App. Num.

§. 20. Videndum nunc de MIGRATIONE SLAVORUM in meridionaliores oras. De modo, quo resciverint Slavi, terras Europeas versùs Danubium & Romanum Imperium eorum receptioni patere, exigua admodum sollicitudo habenda est. Slavi, licet ultra Tanaim in Asiæ collimitiis degerint, humano tamen cum Europeis sibi vicinis commercio penitus expertes censendi non erant. Græcorum industria & lucrandi cupiditas jam ab antiquissimis temporibus diversa emporia ad Ponti oras tam Europeas, quàm Asiaticas, & ad Borysthenis ripas, inter medios Barbaros, exædificaverat. Chersonem urbem in litore Ponti Europeo, circa hodiernam Crimeam, Jornandes præcipuè de-
 prædicat, quod eò Asiæ bona avidus mercator importarit; Hunugaros etiam hinc notos antiquitus dicit, quoniam ab ipsis pel-
 lium murinarum venerit commercium. Si igitur ex Asiæ popu-
 lis aliis commercium ad litora Ponti Europea deductum sit, cur non idem de Slavis credendum? si verò emporia Ponti Europea
 nimium remota fors à Slavorum sedibus, & à Slavis non frequen-
 tata credantur, aliæ adhuc prostabant civitates, in ipsa Asiatica
 Sarmatia, Slavorum patria, ad ripas Tanais fluvii teste Ptole-
 mæo, nimirum: Tanais civitas sub gradibus 67. 54 $\frac{1}{2}$. Navaris
 sub gr. 70. 55. & Exopolis sub gr. 72. 55 $\frac{1}{2}$. Ex combinatione
 graduum Ptolemæi Tanai civitati situs ad ipsa ostia Tanais, ubi
 nunc est Azof, Exopoli verò ad ripam Tanais, ubi Tanais mi-
 nor majori illabatur, ob eandem fermè graduum dimensionem,
 ostiis & conversioni Tanais à Ptolemæo assignatam: conse-
 quenter Navari civitati situs intermedius æquè ad Tanaim com-
 petit, & hæ civitates Jazygibus in interiore sinu Tanais seden-
 tibus proximæ erant. Saltem ergo Slavis, has easdem civitates
 per provinciam Jazygum vicinorum suorum commercii causa
 accedere, perquam facile accidebat. Si autem ne id quidem
 molestiæ suscipere voluissent, Jazyges certè ipsi, quin & alii
 mercatores Asiatici lucro suo non defuisse censendi sunt, ut res,
 quibus abundabant Slavi, ab inde exportarent, & unà cum suis
 vendibilibus ad emporia deveherent. Poterant ergo Slavi vel
 per se, vel per alios, & præprimis vicinos suos Jazyges, in illis
 etiam antiquissimis temporibus, de statu Scythicarum & Danu-
 bialium terrarum versùs Imperium Romanum, notitias sat ido-
 neas pro capiendo migrationis consilio acquirere.

§. 21. Tacitus de Regno Quadorum sub Vannio Rege ait: vis innumera, Lygii, aliæque gentes adventabant, famâ
 ditis Regni, quod Vannius triginta per annos prædati-
 onibus & vectigalibus auxerat. Ipsi manus propria pe-
 dites, eques è Sarmatis Jazygibus erat. De iisdem Jazy-
 gibus circa Quados intra Granuam, Danubium, & Tibiscum flu-
 vios, extra patriam suam habitantibus, obindèque Metanastis di-
 ctis, refert Dio Cassius in gestis Marci Aurelii Antonini Imp. con-
 cessum

- A. Chr.** cessum ipsis esse à dicto Imperatore : ut per Daciam com-
merciorum causâ Roxolanos adirent, quoties id Prin- Vid. App.
Num.
ceps horum eis permetteret. Jam dudum ergo sub Imperio
Tiberii, & Regno Vannii, seculo Christiano primo, Jazygum
pars patriâ suâ intra Tanaim excefferat, & regno Vannii ad Da-
nubium & Imperium Romanum se conjunxerat : ut mirum vi-
deri non debeat, hæc vestigia vicinos Jazygum Slavos seculo
tertio post legisse, & in ipsâ iterum vicinia Jazygum Metanasta-
rum sub Tibisco ad ripas Danubianas sedes suas posuisse ; cum
etenim Jazyges Metanastæ morem antiquum, Roxolanos patriæ
suæ vicinos, & emporia Ponti ac Borysthenis obtinentes, com-
merciorum causâ accedere, servaverint, & seculo adhuc secun-
do ad finem vergente à Marco Antonino, qui eos unâ cum Qua-
dis devicerat, pacto pacis publico firmaverint, poterant certè
populares suos, Jazyges ad Tanaim, & hi iterum Slavos, vicin-
os suos, de statu Danubianarum terrarum edocere.
- §. 22. Dicto seculo secundo tota vicinia Ponti, & Mœotidis,
Romano Imperio haud incognita, sed admodum perspecta
fuit : ut & econtra dicendum sit, populos Ponti, & Mœotidis,
statum Romani Imperii non prorsus latuisse. Domitianus Imp.
89. arma Sarmatis ad Pontum per Mœsiam inferiorem intulit, sed 574-576.
103. cæsa tunc fuit Romana Legio cum Legato. Trajanus felicior 578.
extitit, namque non tantum Sarmatas Europeos, & Bosphoran-
nos ad Pontum, sed etiam Colchos, & Iberos, ex altera Ponti
parte Asiatica (supra quos Hunni, & dein Slavi, Asiam incole-
bant) perdomuit, & in fidem Imperii Romani recepit. Causa
belli fuit, quoniam Decebalus Dacorum Rex has aliasque Daciæ fi-
nitimas gentes per legatos contra Romanos sollicitaverat. Sub
120. Adriano Sarmatæ ad Pontum, & Alani seu Roxolani ad Bory- 579.
sthenem & Tanais ostium, tumultuabantur, sed ritè persolutis
173. stipendiis sedati sunt. Sub Marco Antonino cum Jazygibus, 590.
Quadis, aliisque populis Danubianis, populi plerique Scythici,
Bastarnæ, Peucini, Alani, Roxolani (Eutropius dicit : omnis 600.
Barbaria) contra Romanum Imperium conspirarunt ; devictis
autem Quadis, Jazygibus, & Marcomannis, pacatisque ob im-
minens bellum Parthicum & Britannicum aliis populis, Marcus 587.
infinitos ex gentibus in Romano solo collocavit, relictisque Sar-
175. matico, Marcomannicòque bello, contra Cassium Tyrannum 590.
profectus est, atque à proposito, Sarmatiam in Provinciam Ro- 600.
manorum redigendi, destitit. Sub eodem Marco plures populi
Scythici, Daciæ vicini, eam in provinciam à Romanis recipi, & 594.
socii eorum fieri affectabant, inter quos fuere Astingi, qui eti- 595.
am, quanquam acceptâ primùm repulsâ, demum tamen, cum
promissi sui aliquid in arcendis aliis populis præstitissent, sedes
ibidem in Daciâ consecuti esse videntur. Astingi hi gens erant
Vandalica, ut *infra* §. 27. dicitur.
237. §. 23. Seculo tertio tota fermè Scythia contra Romanum 610.
Imperium insurrexit. Maximinus Imp. pacatâ Germaniâ, Syr-
mium venit, Sarmatis inferre bellum parans, atque in animo
ha-

DE ADVENTU CZECHI SENTENTIA VERIOR. 63

- A. Chr. habens, usque ad Oceanum septentrionales partes in Romanam Vid. App. Nub.
 ditionem redigere, quod propositum autem morte ejus inter-
 251. cidit. Sub Decius Scythæ navalibus & terrestribus copiis om- 611.
 252. nia infestabant. Sub Gallo & Volusiano Scythæ nationibus sibi 612.613.
 finitimis turbas dabant, deinde paulatim progressi nulla Roma-
 254. næ ditionis gente abstinuerunt, & in Asiam usque provoluti,
 ast tunc adhuc ab Æmiliano repressi sunt. Sub Gallieno totum 615.616.
 undique quassabatur, & in extremum periculum adducebatur 617.
 Romanum Imperium: à Rheno Celticæ, id est Germanicæ, à
 Danubio Scythicæ nationes, ab Oriente Persæ instabant, &
 Scytharum quoque pars, Heruli nempe, trajecto Ponto,
 262. Asiæ incumbabant. Demum Scythæ conjunctis animis, 619.
 ex qualibet gente nationeque sua in unum congressi,
 partim Illyricum, partim Italiam, partim Asiam vastabant: Qua- 614.615.
 di verò & Jazyges Pannonias occupabant, & alii Germani in 620.
 263. Hispanias usque populando penetrabant. Porro sub omnibus
 his Barbararum gentium motibus populi Romanæ ditionis non 612.613.
 tantum bello, sed & lue pestilentissima decennali exhausti sunt. 618.619.
 Eodem tempore amissa fuere trans Istrum, quæ Trajanus quæ- 620.
 sierat; id est, Dacia, quæ ab Astingis Vandalis jam ab A. 175.
 pro parte tenebatur, nunc tota (exceptis locis præsidiorum &
 coloniarum præcipuis) ab iisdem Vandalis infesta fuit.
 §. 24. Sub miserâ hac conditione Romanum Imperium inge-
 269. nuit usque ad Claudium II. sub hoc autem respirare cœpit: nam- 624.
 que hic trecenta viginti millia Barbarorum maxima ex parte de-
 270. levit, & reliquos in servitute redegit. Recruduit tunc quo-
 271. que pestis, qua & Claudius extinctus est. Sub Aureliano Scy- 626.
 thæ iterum Pannonias invaserunt, sed commisso utrinque an-
 cipi bello, ultra Danubium retrogressi de pace egerunt, quæ &
 ab Aureliano, ob bellum ingens Marcomannicum Italiæ immi-
 niens, concessa est, inter cujus condiciones fuit, Daciam totam
 Barbaris cedere, quod & abductis in Illyricum præsidis & co- 628.
 loniis Dacicis factum est. Notandum hic; ab auctoribus ferme
 cœvis dici, *omne Illyricum & Mæsiam vastata* tunc fuisse, à tot ca-
 lamitatibus scilicet inde ab A. 251. per Barbarorum incursiones
 & pestilentialem luem perpeffis; unde mirum non est, Aurelia-
 num cessasse Daciâ, & sequentes Imperatores tot populis recipi-
 endis se faciles præbuisse.
 §. 25. Hucusque Scythæ, ad Pontum & Borysthenem us-
 que sedentes, promiscuè, tum Asiæ, tum præprimis Illyrico
 Romano, ast infelici demum exitu, & excidio, aut servitute,
 276. quotquot egressi sunt, sese infuderant. Sub initiis Imperium
 Taciti autem Scythæ hi ipsi, remotiores nempe, quibus sedes
 circa Danubium & Imperium Romanum vel non obtigerant,
 vel non placuerant, tractis in societatem remotissimis in 630.
 Europa ad Tanaim gentibus, Mœotide palude primùm, de-
 in Ponto trajectis (quæ trajectio *ex Mœotide*, consociatio-
 nem ibi factam, & populos Tanaitas simul fuisse socios, per se
 evidenter indicat) Asiatica ad Ciliciam usque sita incursarunt,
 ast tum à Tacito ipso, tum à Floriano fratre, designato. Præto-
 rii

A. Chr. rii Præfecto, deleti, & demum pauci, jam circumfessi, à Floriano, post mortem Taciti ad Imperium sibi afferendum recedente, dimissi sunt. Vid. App. Numo

§. 26. Hoc eodem tempore igitur, & hac opportunissima occasione, dum *Slavi*, ultra Tanaim in confiniis Asiæ ab antiquo sedentes, omnia sub se, in Europa, evacuari potissima ex parte viderent, ceperunt & illi consilium, borealiores has & rigidiores sedes suas cum tractibus amœnioribus Imperio Romano vicinis commutandi. Substituerunt autem in vicinia hæc, atque per legatos accesserunt Tacitum, accitos se ad bellum Persicum à Prædecessore ejus Aureliano causantes, & auxilium, si necessitas postularet, pollicentes: quos autem Tacitus, ut redirent, inducere scivit. Retrocesserunt sanè, ut morigeri & pacifici, qui invitis Romanis sese obtrudere, & vi uti nollent; non tamen in patriam suam, sed eò, ubi nec Romanis negotii quid facerent, nec aliis Scythicis nationibus molestiæ essent: videlicet, partim ad latus orientale Daciæ interioris (Vandalorum Astingorum sedis) in Moldavia, versus Gerasum superiorem seu Pruth fluvium: partim ad Istri extremum alveum & Ponti Euxini partem. Hi quòd aquas accolerent, vocati sunt à Germanicis circumvicinis nationibus *Anthe*, illi, domestica compellatione SLAVNI (id est, laudabiles) in græcum & latinum detortâ, *Slavini* nuncupati sunt. Uterque populus autem generalem appellationem Germanicam, *Venedi*, accepit, exemplo à Venedis ad mare Balthicum in hodierna Borussia deducto. Quemadmodum enim eo tempore Venedi hi oras maris septentrionalis, quæ Balthicum dicitur, ab antiquo tenebant; ita dum Germani à Slavis immigrantibus rescirent, aut ipsi antè absque eo fat à vicinis Slavorum edocti essent, eos ex partibus septentrionalis Oceani trans-Tanaiticis venire, & nomen hucusque distinctivum nec à Principe (quo, utpote sub optimatum regimine viventes, carebant) nec à fluvio, aut aliunde, sibi assumpsisse, Venedos illos æquè dixere. Porro quoniam vox *Slavni* apud novos hos advenas ad quodlibet objectum, quod extollere volebant, præsertim verò, & semper, in nominatione nationis suæ, à qua epitheton Slavni (scilicet *Slavny Narod nase*, laudabilis natio nostra) fermè indivisibile & tunc fuit, & hodie adhuc est, resonaret, & natio ipsa alio sese vocabulo nunquam insigniret, naturaliter valdè apud cæteras gentes itidem nomen Slavicæ seu Slavicæ nationis sibi attraxit. Aliter factum planè est cum Slavis, postremò, nempe seculo sexto, ad terras Danubianas progressis, qui, eò quòd vel ipsi se à Volga flumine Volgares dixerint, vel ex partibus, circa hoc flumen, exiisse professi sint, Volgares & Bulgares à reliquis quoque populis ad distinctionem Slavorum anteriorum cognominati sunt. 708. seqq. 705. 486. b. 709.

277. §. 27. Probus Imperator Imperium Romanum (exceptâ Daciâ trans-Danubianâ) plenariè restituit: præprimis verò Gallias liberavit, Vandalias nationes, Logiones seu Lygios, Burgundiones, & Vandalos in specie sinè superaddito nomine dicitos, ad Rhenum, & Francos in Gallia ipsa, cæsis quadrim- 631. 632. gen-

DE ADVENTU CZECHI SENTENTIA VERIOR. 65

A. Chr. gentis millibus compescuit, atque Regulos novem ex diversis Suevorum & Alamannorum gentibus circa Rhætias ad deditio-
 279. nem compulit: dein Illyricum à Barbaris recepitavit. Ecdem 633.
 quoque tempore per Thracias tendens, omnes Geticos seu Scythicos populos aut in deditio-
 280. nem aut in amicitiam recepit: de-
 mum Orientem perpacavit: facta hac pace cum Persis, ad Thracias rediit, centum millia Bastarnarum ex Scythia in Thracias, & aliarum gentium, nimirum Gepidarum, Gautunnorum (id est aliorum Gothorum) & Vandalorum (Astingorum in Dacia trans-Danubiana sedentium) pariter plerosque aliò in Romanum solum transtulit. Hæc relata Flavii Vopisci, proximi illorum temporum scriptoris, combinanda nunc sunt cum Jornandis ex Herennio Dexippo, Historico planè coævo, excerptis, 478. sed per admixtas domesticas traditiones Gothicas temporì debito ereptis, et, locò Probi, Constantino Magno applicatis. Dicit ille: tempore Geberici Regis Gothorum, qui prædecessor fuerit Ermanarici, Vandalos sub Rege Visumaro stirpis *Asdingorum* (quod interpretatur de genere belligerissimo) in terra illa, quam ævo Jornandis Gepidæ tenebant, sedisse, & à Geberico, ut *primitias Regni sui* in Vandalicam gentem extenderet, invasos, & maximam partem deletos, reliquos verò, regione hac infortunata cedentes, à Constantino M. in Romanum solum susceptos fuisse. Vicini Vandalis populi ante evastationem recensentur, à septentrione Ermunduri, ab Oriente Gothi, ab Occidente Marcomanni: à meridie verò Vandalos Danubio terminatos esse. Ex hac relatione Jornandis notandum: imò. edo-
 595. semur jam, qui fuerint *Astingi*, quos Dio Cassius Daciæ vicinos sub Imperio M. Aurelii Antonini memorat sedes in Dacia petiisse; fuerunt etenim origine Vandali, qui se Asdingos appellarunt, eò quòd ex patria primæva per quendam ex familia illustri Asdingorum educti, & ab hac stirpe, ad evastationem Gothicam usque, gubernati sint. 2dò. hinc conjecturare quoque licet: *Dancrigos* Dionis æquè Germanicam gentem fuisse, quæ à 595. *Dank-Rik* quodam sive educta, sive gubernata fuerit. 3tio. locus Vandalorum Asdingorum, quis fuerit tempore evastationis Gothicæ, dubio omni caret ex eo, quòd Jornandes eundem locum Gepidiam sui ævi affirmet; fuit itaque certè Dacia antiqua interior, seu hodierna Transsylvania. 4tò. Vicinos Vandalorum horum septentrionales vocat Jornandes, seu potiùs Dexippus, *Ermunduros*. Viciniæ huic ab omnibus aliis scriptoribus illorum temporum inferuntur Bastarnæ; quod igitur signum est, Bastarnas, vel omnes vel partem, origine Hermunduros Germanos fuisse. 5tò. Jornandes confundit translationem Venedorum à Constantino M. A. 334. factam, cum translatione Vandalorum à Probo A. 280. Si enim dictus annus 334. pro evastatione & translatione Vandalorum valeret, idem annus quoque pro *primitiis* seu initio *Regni Geberici* ponendus esset; & cum Ermanaricum, Geberici successorem, in ipsa eruptione Hunnorum, itaque circiter A. 371. in ætate 110. annorum (ut longævum ejus regimen denotaretur) fatis cessisse dicat Jornandes, 479.

A. Chr. curtum valdè utriusque, & Geberici, & Ermanarici, regimen Vid. App. Num. evaderet: alia quoque relata Jornandis, & ævum Dexippi historici, nec non tota historia Sarmatarum Limigantium, huic temporum distributioni contrariantur; ut igitur omnino dici debeat: evastationem & translationem Vandalorum in Dacia temporibus Probi, non Constantini, deberi.

§. 28. Nunc ergo pellucidè admodum TEMPUS ipsum se manifestat, quo Slavi, ab A. 276. in vicinia Daciæ, quasi expectabundi receptionis in vel ad Imperium Romanum, in neglecto, ab aliis gentibus domicilio, sedentes, ad ipsos usque limites Romanorum, id est, in ripensè partem Daciæ Trajanicæ, seu in hodiernam regionem Temesiensè & Walachiensè, quæ hæc Danubio usque ad Alutam proxima est, progressi sunt. Diversa hæc colligenda & combinanda, ac præprimis pro compertis habendæ sunt positiones sequentes: 1.º. sub Constantino M. 669. 670. duplices Sarmatæ trans Danubium federunt, Limigantes, postmodum Slavini dicti, & Anthæ. Constantinus contra hos, Romano Imperio infestos, bella plura gessit, & ab eis devictis inter reliquos titulos suos se *Sarmaticum* dixit; e contra illos non tantum contra Gothicos insultus tutatus est, sed & partem eorum, nempe sic vocatos liberos seu dominos, à servis suis pullos in Romanum solum recepit; *vid. cap. X. §. 6. & seqq. cap. XI. §. 10. & seqq. & hoc cap. §. 31.* 2.º. Locum habitationis Slavino- 473. a.b.c. rum Jornandes, pro suo ævo seculi sexti medii, assignat trans Danubium inter Daciæ Gepidicam, & Alutam fluvium, usque ad terminum septentrionalem Daciæ, & inde sub montibus Carpaticis & Sarmaticis usque ad fontes Vistulæ: Antharum, inter 473. c. Danastrum (inferiorem scilicet, quoniam versùs superiorem Slavinos posuerat) & Danubium, itidem inferiorem, ergo circa Thracias & Mœsiam inferiorem. Seculo quarto autem, de quo hæc agitur, sedes Slavino- 678. 679. 680. rum (qui tunc Limigantes à limitibus Romani Imperii dicebantur) erant in terris trans-Danubianis, non tantum Wallachiæ hodiernæ cis-Alutensè, sed & regionis Temesiensè, itaque à Tibisco inferiore usque ad Alutam inferiorem, ut clarè eas Ammianus Marcellinus, auctor coævus, describit. 3.º. Limigantes Ammiani, & Slavini Jornandis, ut ex sedibus, quas uterque assignat, patet, unus idemque populus, isque verè Slavicus fuerunt, quod & ex vocabulo, *Marba*, 683. ab Ammiano ex lingua Limigantium allato, comprobatur. *vid. cap. XI. §. 23.* Certum igitur est genus, certæ sunt sedes Limigantium Sarmatarum pro seculo quarto.

§. 29. Tempus, quo in has sedes venerint, eatenus quoque certum quasi est, quòd ante effluxum seculi tertii statui debeat. Ammianus enim Marcellinus, dum de Limigantibus Dominis per servos suos pulsos, itaque de A. 334. agit, Limigantes illos *olim* potentes fuisse dicit: dum autem eos per Constantium Imperatorem in Imperium servorum restitutos refert, itaque de A. 359. tractat, restitutos eosdem ait *in avitas paternasque sedes*, 681. quæ notæ temporis id saltem inferunt, initiante seculo quarto Limigantium restitutorum prædecessores, parentes, & avos, jam sedi-

A. Chr. sedibus in illis degisse. *vid. cap. XI. §. 14. 15. 21.* Videndum er-
 go superest de tempore inter annum 280. & 300. intermedio. Vid. App.
Num.
 Flavii Vopisci relatio talia immigrationi Slavorum necessaria an-
 tecedentia certificat, ut à vero haud multum aberrari possit, si
 281. inde inferatur; immigrationem eam anno 281. contigisse. Pri-
 mum antecedens necessarium erat, tollere obicem, quem Impe-
 rator Tacitus A. 276. posuerat, ne Slavi approximarent Roma-
 no Imperio, ut *suprà §. 26.* Secundum: ut locus vacuus sit,
 quò immigrare possent. Obex sublatus est A. 279. dum Probus,
 peragrando Scythiam Romano Imperio proximior, omnes
 populos ibidem aut in deditioem, aut in amicitiam, id est, in
 obsequium come erga Romanum Imperium, vel absque, vel cum
 foedere de percipiendis certis annuis solemnibus, recepit; inter
 alterutros enim, vel dedititios, vel amicos, Slavi in tergo Da-
 ciæ subsistentes, absque dubio connumerandi erant. Evacuatio
 opportuni loci secuta est A. 280. circa finem, dum Probus ex
 Persia in Thraciam redux, non tantum Bastarnas, prope quos
 sedebant Slavi, sed & Vandalos, ipsius Daciæ, in cuius partem
 ripensem tendebant Slavi, incolas, in Romanum solum cis Da-
 nubium transfudit. Tunc ergo agendum erat Slavis de assensu
 præciso Probi, ut eò lares suos promovere liceret: quem & fa-
 cile obtinere poterant, cum *Tabula* communiter *Pentingeriana* di-
 cta, rectius autem *Probiana* vocanda, utpote hoc ipsissimo tem-
 pore compilata, in antiqua ripensi Dacia, ob recentem evasta-
 tionem Gothicam, solitudines notet, quas tamen Slavi, silva-
 rum & paludum hinc abundantium situ, ceu pascuoso, gauden-
 tes, in usum suum pecuarium convertere apprimè nòrant.

§. 30. Tempore hoc quoque comperto, FINES LIMIGAN-
 TIUM Slavorum erant: à meridie Danubius; ab Occidente Ti-
 bificus: ab Oriente Aluta; qui iidem termini quoque olim Da-
 ciæ Trajanicæ erant, ita ut Slavi Daciam eam in ripensibus par-
 tibus omnino tenuerint. Quousque autem versùs septentrionem
 se extenderint, dubio subjacet. Dacia ea septentrionalior in
 tres partes distingui potest: in occidentalem nempe, orientalem,
 & mediam; occidentalem partem in seculo hoc quarto tenebant
 Victohali, ut eos vocat Ammianus Marcellinus, rectius, ut Ju-
 lius Capitolinus, *Victovali*, seu Victofali dicendi: orientalem
 Taifali: Germanici utrinque populi à *falen* germanico vocabulo,
 campos & regionem, vel à *Walen*, itinerationem denotante, di-
 cti, corruptà cæterum priore parte utriusque compellationis,
 & quidem in Victofalis fors ex *Wit*, seu *Weit*, peregrè: ita ut
 hoc nomen Marcomanni ex patria sua quondam cum Marobo-
 duo & Catualda Regibus profugi, & huc ad Daciam à Tiberio
 Imp. collocati vel sibimet ipsis indiderint, vel à vicinis gentibus
 susceperint. *Wictofali* ergo, & *Taifali* occupabant septentrio-
 nem Slavorum ex parte Occidentis & Orientis, atque hinc *Tai-
 fali* Romanis auxilio fuere in domandis Slavis servis, domino-
 rum suorum jugum recipere detrectantibus. *Taifalorum* situs
 etiam ex gestis Constantini M. comprobatur, dum is A. 328.
 329. cum Gothis & Taifalis bellum gessit. *vid. Nova editio Cod.*

A. Chr. *Theod. in chronol.* Mediam partem Daciæ, septentrionem versùs, Slavi ipsi, incertum quousque, implevère; námque cæsi à Romano exercitu in parte ripensi Daciæ infra Marosch fluvium, trajecto eo in partes interiores suas se receperunt: ut ultrà in septentrionem adhuc sedes eis competuisse necesse sit. Porro Limigantium fervorum partem refractariam Constantius Imp. ut eam à limite Romani Imperii removeret, A. 358. ex iisdem ripensibus partibus in fines septentrionales Daciæ ad Carpatos montes transfudit. Et hinc est, quòd Jornandes suo ævo, Slavini sedes à Wallachia in Danastrum usque assignet; mansit enim ibidem à temporibus Constantii Slavorum pars, & alia iterum pars (Picenses nempe Slavini) in Wallachia ripensi usque ad Jornandis ævum substitit, atque utrinque se multiplicavit: & demum, Taifalis, Gothorum semper sociis, è medio, unà cum Gothorum gente cis Danubium migrante abeuntibus, utraque pars Slavorum per totam Wallachiam eis-Alutensem diffusa est. Dico hoc de parte Slavinarum *Picensum*, quoniam, ut suo loco dicitur, Slavini *Amicenses*, seu in regione Temesiensi sedentes, eodem ævo Jornandis, ob viciniam invisam Langobardorum, & Gepidarum, trans Jazyges, vicinos & amicos semper suos, in terras olim *Quadicas*, sub montibus Carpaticis & Sarmaticis, ut Jornandes Slavinos ibidem quoque notat, emigrarunt, regnumque novum Slavo-Moravicum auspiciati sunt.

§. 31. Slavorum LIMIGANTIUM MIGRATIO ex terris ripensibus Daciæ ter contigit: imò. A. 334. partim ad Victofalos, partim in Romanum Imperium. 2dò. A. 454. iterum in Romanum Imperium. 3tiò. Post A. 526. in terras quondam *Quadicas*. Prima migratio, de qua jam aliquid *suprà cap. XI. §. 10. 11. 12.* insinuatum, hinc specialiter tractanda venit, de aliis alibi agetur. De veritate hujus primæ migrationis testantur, Auctor vitæ Constantini Magni, Ammianus Marcellinus, S. Hieronymus, & Idatius. Tempus specificat S. Hieronymus de anno 28. Imperii Constantini, & Idatius de consulatu Optati & Paulini, igitur de anno æræ Christianæ 334. Locum, ad quem, designat S. Hieronymus, & Idatius, genericè de Romano Imperio, Auctor vitæ Constantini specificè de Thraciis, Macedonia, & Italia; Ammianus autem alium locum migrationis superaddit ad Victofalos, Slavini Limigantibus ad Occidentem Daciæ vicinos: quòd tamen testimoniis aliis (ut *cap. XI. §. 16.* dictum) non contrariatur; ipsius enim objectum erat, Constantii factum erga Limigantes exules, sedibus suis restitutos: aliorum verò auctorum, Constantini factum erga reliquos Limigantium exules in Romanum Imperium confugientes, ibique posthabitâ patriâ persistentes celebrare. Porro, quòd vita Constantini de Thraciis & Macedonia, quorsum pars exulum à Constantino collocata sit, habet, intelligendum est de parte Limigantium *Picensium*, Alutæ fluvii in Wallachia hodierna cis-Alutensi accolarum, qui Thraciis propiores in has à furore fervorum suorum rebellium se receperunt, ibidemque & in Macedonia sedes nacti sunt. *Amicenses* econtra, regionis Temesiensis partem con-

fluen-

A. Chr. fluentiæ Danubii & Savi proximam incolentes, in Pannoniam: Vid. App. Num.
& demum interiores eorum, ad Marosch fluvium sedentes, in contiguam itidem Victofalorum regionem, perfugium sumpserunt, & tum ab his, tum à Constantino Imperatore, ut inquilini, agris datis recepti sunt.

§. 32. Ammianus ait: potentes olim ac nobiles erant 676. hujus indigenæ regni, sed conjuratio clandestina servos armavit in facinus. Vita Constantini: Servi Sarmatarum 670. adversum omnes Dominos rebellârunt: quos pullos Constantinus libenter accepit, & amplius trecenta milia hominum, mistæ ætatis & sexûs, per Thraciam, Scythiam, Macedoniam, Italiámque divisit. Idatius: Sarmatæ servi, universa gens, dominos suos in Romaniam expulerunt. S. Hieronymus: Sarmatæ Limigantes dominos suos, qui nunc Arcaragantes vocantur, facta manu, in Romanum solum expulerunt. Ex his relatis colligendum: 1mò. Limigantium regio magnam partem Daciæ antiquæ Trajanicæ, non tantum ripensis, sed & interioris, comprehendere debuit, quoniam Ammianus Limigantes *potentes*, & sedes eorum *regnum* vocat. 2dò numerositas gentis inde patet, quod præter eos, qui ad Victofalos recesserunt, in Romanum solum *ultra trecenta milia* emigraverint. 3tiò numerus hic inuit, non meros Dominos cum uxoribus & liberis suis, sed famulitium Dominis addictius, quod rebellionem non consenserat, & sortem suam in dominorum adhæsiõne meliorem censebat, simul migrasse. 4tò ex testimoniis his vel planè vel fermè coævis indubium evadit, distinctionem nationis Slavicæ in herilem & servilem neutiquam inventum esse hodiernorum, sed usum primævum antiquissimorum, à Romana servitute quoque nihil exempli trahentium seculorum; quod & vestigiis certis subsequentium, & in specie S. Wenceslai temporum comprobatur. 1051. 5tò populus in Romanum solum receptus singulari nomine *Arcaragantes* vocati sunt, quod græcæ derivationis esse videtur, ab *ἀρκεῖν*, arceo, propulso, *ἀρρα*, vis, impetus, & cæterum ex nomine genti à Germanis indito *Antium* seu Antarum. Arcaragantes itaque dicebantur Antes vi expulsi. Hinc etiam 6tò tractus terræ, quem Limigantes exules in Romano solo occupabant, iis, qui distinctivè de gentibus loqui volebant, Arcaragantium terræ seu coloniae nomine venit.

§. 33. Plerique rerum Slavicarum scriptores, ut *capite præcedente* relatum, unà cum tota natione Bohemica, Polonica, & Croatica, SEDES CZECHI ET LECHI fratrum immediatas, seu posteriores, unde in Bohemiam exierint, in Croatia ad Dravum & Savum assignant, arcésque eorum *Krapinam* & *Pfari* nominant. Sanè traditio, ut in factis per amplas circumstantias diffusis variare soleat, in iis simplicioribus saltem, quæ nec rudissimi cujusque comprehensionem aut memoriam effugere possunt, nempe, quæ genti patria anterior immediata? quis ei

A. Chr. in præsentibus sedibus primitus domicilium prioris fuerit? ubi in præsentibus sedibus primitus domicilium fixerit? &c. omnem fidem meretur, atque in ea omnis origo sacræ & profanæ historiæ, seculum scriptorum ferax prægressa, fundatur; quam traditionem ab assensu eliminare velle, idem est, ac nihil de antiquitate, ne probabiliter quidem, cognoscere velle. Eò magis autem traditioni gentili & perpetuæ, de qua hic, accedendum, quòd cœvis testimoniis Romanorum tunc temporis Scriptorum maximopere adjuvetur; dicunt enim illi, Limigantium exulum partem in Italia collocatam esse. De Italia id interiore, latinis coloniis abundante, & populis, ut tunc loquendi modus erat, barbaris, moribusque, & lingua dissimillimis conturbanda certè non, sed de exteriori intellexit conscriptor vitæ Constantini. Dudum jam Imperator M. Aur. Antoninus Barbarorum in interiora Italiæ, intra Ravennates nempe, recipiendorum periculum fecerat, cujus autem eum brevi post, dum illi novis rebus studerent, & ipsam civitatem Ravennatensem occupare ausi essent, poenituit; ita ut non modò non ampliùs in Italiam Barbarorum quemquam immitteret, sed eos etiam, qui priùs illuc venerant, in alias colonias educeret, indèque exemplum posteris relinqueret, ne simili aleæ se committerent. Legitur quidem Gratianus A. 377. ex Farnobii collecta manu Gothorum & Taifalorum eos, qui à clade superstites manserant, circa Mutinam, Regium, & Parmam in Italia ad rus colendum collocasse; sed parvæ illæ reliquiæ ex parvo exercitu erant, à quibus ad numerosum Slavorum populum haud exemplificandum est. Omnis igitur ratio suadet, Italiam hic de Italiæ finibus accipiendam esse. Fines hi tempore Augusti Imperatoris, teste Strabone, Ocrum, id est Alpes Carnicas, & Albios montes inter Carnos & Japydes, tempore ipsò autem, de quo hic agitur, Constantini, teste itinerario A. 333. confecto, quidquid terrarum nunc Carniola vocatur, comprehenderunt. Huc ergo, & non solum huc, sed & in confinia Italiæ, seu hodiernam Croatiam, specificè sic dictam, & vocabulum suum Carnis veteribus trahentem, collocati sunt, aut saltem brevi post in Croatiam eam hodiernam, quin & in partes montanas Cileienses, atque Dravo & Muro fluvio, haud procul ab eorum confluentia, interjacentes, se Slavi exules extenderunt.

§. 34. Traditioni modò dictæ, de sede quondam Czechi & Lechi fratrum in arcibus Krapina & Pfar, accedit alia traditio: PATRIAM S. HIERONYMI, seu Stridonem oppidum, eo oppido, quod hodie vulgò *Strigomo*, latinè autem usque nunc *Stridonium* appellatur, & inter insularem quasi amfractum Muri & Dravi fluviorum jacet, superesse. Traditionem hanc historicis argumentis illustrare promisit vir multæ eruditionis P. Josephus, ex clara Croatica prosapia Bedekovichiensium satus, Ordinis Paulinorum, quem A. 1743. in Csakatornyensi cœnobio invisi. Unde, ad illam elucubrationem provocans, satis mihi erit, duplex testimonium S. Hieronymi ipsius de patria sua depromere. Is in operum suorum Tom. 1. pag. 132. editionis Ant-

A. Chr. *verpiensis de A. 1579.* sic scribit: Hieronymus, patre Eusebio natus, oppido Stridonis, quod à Gothis eversum, Dalmatiæ quondam, Pannoniæque confinium fuit, usque in præsentem annum, id est, Theodosii Principis decimum quartum, hæc scripsi. Item *Tom. 3. pag. 207.* Iram, quippe Domini etiam bruta sentiunt animalia: & vastitas urbibus, hominibusque interfectis, solitudinem & raritatem quoque bestiarum fieri, & volatilium, pisciumque, testis Illyricus est, testis Thracia, testis, in quo ortus sum, solum: ubi præter cælum & terram, & crescentes vepres, & condensa silvarum, cuncta perierunt. Combinanda hæc sunt, ut genuinus sensus eliciatur, tum cum scriptis alibi ab Hieronymo ipso: tum cum geographicis descriptionibus terrarum Romanarum circa has partes. In chronico ille (ut *supra* §. 32.) scripsit, Limigantes exules in Romanum solum receptos nomine speciali Arcaragantium venire; in epistola ad Heliodorum scripsit: viginti & eo amplius anni sunt, quod inter Constantinopolim, & Alpes Julias quotidie Romanus sanguis effunditur. Scythiam (minorem in Thraciis) Thraciam, Macedoniam, Dardaniam, Daciam (Ripensem cis Danubium) Thessalonicam, Achaiam, Epiros, Dalmatiam, cunctasque Pannonias, Gothus, Sarmata (Jazyges intelligit) Quadus, Alanus, Hunni, Wandali, Marcomanni, vastant, trahunt, rapiunt. Porro quæ S. Hieronymus de everfione Stridonis per Gothos habet, combinanda sunt cum relictis Ammiani Marcellini ad A. 378. qui de Gothis, cum sociatis sibi solertissimis Fritigerni (ut inquit) Hunnis, & Alanis, Constantinopolim oppugnantibus, tandem autem re infecta desistentibus agens, subjungit: Barbari exinde digressi sunt effusorie per Arctoas provincias: quas peragrare licenter, ad usque radices Alpium Juliartum, quas Venetas appellabat antiquitas. Ex geographica descriptione terrarum Romanarum circa situm, de quo est quæstio, hæc notanda veniunt. Illyris in genere, seu *Dalmatia*, sub se comprehendebat Liburnos in littoralibus orientalibus Istriæ, ab Arsæ fluminis ostio incipiendo, & ad Colapis fluvii fontes & montes Albios progrediendo, per totum Flavianicum finem: dein ad Colapim fluvium Japydes: & de reliquo à Scardona usque ad Macedoniam, & versus Danubium usque ad Savum fl. & Mœsiam superiorem, Dalmatas in specie sic dictos in *Dalmatia* tam mediterranea (in qua hodierna Bosnia, & pars Serviæ) quam maritima. Terminus Dalmatiæ septentrionalis, hic maxime considerandus, erat Pannonia. Hanc Ptolemæus lineâ ductâ à fine occidentalissimo Cetii montis (id est à monte Gallenberg circa Savum confiniæque Carniolæ & Cileiæ) in litem inferioris

Vid. App. Num.

392.

747. b.

378.

665.

385. a. b.

386. 1099.

A. Chr. rioris Pannoniæ (quem modicum tantum meridionaliorem po-
nit Siscia civitate) terminat: ita ut, exceptâ ripæ meridionalis
exigua parte, Savus ipse tum inter partem Norici & Italiam, sub
qua Ptolemæus Istriam & Carnos complectitur, tum inter Dal-
matiam & Pannoniam, limitem constituerit. In Pannoniæ hu-
jus veteris parte, Dalmatis, Carnis, & Noricis viciniore Itine-
rarium Hierosolymitanum, sub Constantino Magno A. 333. 304.
confectum, loca Romana ad Dravum fluvium recenset, Rami- 498. b.
stam, Aquam Vivam, Populos, & Joviam civitatem, quæ hodi-
ernis locis Saurics, Margee, Szemovetz, & Ludbrin conveniunt. 435. h.
Interiora dein, & montano situ asperiora, vallibus tamen, mo-
dò arctis, modò patentioribus dissecta, versùs Savum fluvium &
Sisciam civitatem, Comitatus Zagoriensis (in quo Krapina, fe-
des quondam Czechii, Lechi, & Russi, sita) occupat. Occiden-
tior pars insulæ sic dictæ Csakatorniensis, ubi Stridonium S.
Hieronymi patria in hodierno oppido Strigowo visitur, & tota
reliqua vicinia, quorsum olim Limigantes Slavi positi fuerant,
ejusdem asperioris sitûs est. Planities autem fertiles, quæ Ro-
manarum Coloniarum animos attrahere poterant, inveniuntur 413. d.
circa Varazdinum, Petovium, Cileiam. 414. d.

§. 35. Ex hucusque dictis nunc colligendum: 1mò Roma-
næ coloniæ, servatis sibi sitibus felicioribus, parum solliciti de
asperioribus, ut gentibus aliis traderentur, esse poterant; cede-
bat enim id in illorum proprium commodum, & gentium ha-
rum labor & industria commercia illis adaugebat. 2dò non
commixtus est populus receptus cum coloniis Romanis, sed se-
paratim habitus, & Arcaragantium nomine à græcisantibus co-
loniis insignitus est: unde & separata quasi regio hæc à Pan-
nonia & Dalmatia fuit. 3tiò valde notandum: Pannoniam tem-
pore eo, quo scribebat S. Hieronymus, nempe post annum 378.
fuisse in possessione Hunnorum, sed usque ad Murum fluvium
tantum; pars autem, quæ Pannoniæ veteri inter Murum & Sa-
vum adscribebatur, apud Romanos manebat. *vid. cap. XXII. §. 5.*

¶. Rectè igitur S. Hieronymus terram hanc & patriam suam
confinium Dalmatiæ & Pannoniæ (intelligendo illam de pro-
pria, hanc de Hunnica sui temporis) nominavit, ut denotaret,
se ortu nec Pannonem, nec Dalmatam, sed Arcaragantem esse,
quem populum, unde sit, jam in chronico explicaverat. 4tò.
Hoc sensû itidem clara est S. Hieronymi lamentatio de vastitate
per Barbaros inducta; *tomo 5.* enim per Thraciam, Thracicas
omnes, per Illyricum Dalmaticas provincias usque ad Savum,
& per solum, in quo se ortum dicit, Arcaragantium terram à
Savo ad Murum usque extensam intelligit. 5tò. Hic loci Gothi
Stridonem oppidum everterunt, dum A. 378. à Constantinopoli
obsidione divertentes, provincias arctoas, ut ait Ammianus 665.
Marcellinus, usque ad Alpes Julias peragravere licenter, id est,
dum, ut ipse quoque S. Hieronymus alibi dicit, præter Thra- 747. b.
cicas & Macedonicas Provincias, in Dardaniam, Daciam Rip-
ensem, Dalmatiam, cunctasque Pannonias provoluti, omnia
per gyrum hunc usque ad Alpes Julias, consequenter & patriam
S. Hie-

A. Chr. S. Hieronymi, Pannoniæ & Alpibus interjectam, evastarent. 6tò. Vid. App. Strigna Blondi, Istriæ locus inter Pinguente & Capo d' Istria, & Num. alia loca Litoris Adriatici, quæ ab aliis auctoribus pro patria S. Hieronymi adstrui volunt, nullo modo conveniunt. Eusebii (qui pater fuit S. Hieronymi) sepulchrum, quod ibi inveniri dicitur, non probat, locum sepulturæ eundem esse cum loco prioris mansionis; poterat enim Eusebius, christianus factus, mansionem eam è medio popularium suorum ethnicorum in sedes alias, ubi christianitatis confortium majus, transferre, & ibi animam reddere. Sanè S. Hieronymus, ut Sacram Scripturam, ita & historiam professus est: Eusebii Historici chronicon Græcum in Latinum vertit, & ab A. 326 usque ad mortem Valentis Imp. A. 378. proprio stylo continuavit: adeoque tam geographiæ, quam historiæ gnarus admodum fuit, & nunquam se in confinio Pannoniæ Dalmatiæque ortum dixisset, si patria illa litoralibus maris Adriatici, Dalmatiæ quidem vicinis, sed à Pannonia, intermediente Liburniâ & Japydiâ, longinquè separatis deberetur. Si ille historiam ultra mortem Valentis, à qua primùm Gothicæ evastationes cis Danubium superiorem coeperunt, diducere statuisset, definitiùs omnino de loco & tempore eversæ suæ patriæ differendi ansam habuisset. Nunc tamen nobis id sufficere potest, quod ipse fat adhuc testatus est, & quod de cætero traditio perpetua, & oppidum ipsum Stridonium, ca- 413. c. pellâ in honorem hujus sancti exornatum, commonstrat. 7mò meritò igitur gloriatur natio Slavica de hoc sacro Ecclesiæ Doctore, ex gente sua, & ex genere dominorum expulso- rum, ante tot jam secula edito, & in Ecclesia Dei ob profundissimam doctrinam suam nunc usque radiante. Cui nihil officit, quòd non uno in loco *homines lingue sue* Latinos vocet; quemadmodum enim plurimi hodie Slavi v. g. Bohemi, qui Germanicam æquè ac Slavicam linguam unà cum lacte materno imbiberunt, Germanos lingue suæ homines verè compellare possunt: ita & S. Hieronymus latinam linguam, in terra sui ortus dominatricem, & in usu quoque saltem apud colonias intermixtas latinas vigentem, suam nominare poterat, si & illam nec à tenera ætate caluisset, multò magis verò cum nomen non gentile sed christianum patris sui Eusebii denotare videatur, Eusebium hunc jam Christo nomen dedisse, & gentilitati re & nomine renuntiâsse, itaque & filium à pueritia tam fide Christiana, quam latinitate imbutum fuisse: quod & descriptio vitæ ejus profitetur.

§. 36. LINGUÆ SLAVICÆ USUS hodie sequentibus in terris viget: 1mò. Dialectus Croatica incorruptior intra insulam anfractum Muri & Dravi fluviorum, quæ per fluvium transversim occurrentem Brosica à Styria dirimitur, & insula Csakatornyensis dicitur, incipit, dein Dravum transcendit, & Comitatus Warazdinensi, Zagoriensi, & Zagrabiensi intra Dravum & Savum, ultra Savum verò, quanquam jam alia dialecto mixta, pluribus provinciis, ita ut in vicis & oppidis tenuioribus nulla fermè commixtio alterius lingue fit, dominatur. 2dò. Dialectus Venedica in specie sic dicta seu Windica, quæ multa

A. Chr. ex Germanismo attraxit, supra dictam insulam in reliqua continente Muri & Dravi fluviorum, usque ad Ehrenhausen Muri, & Mährenberg Dravi (quæ intercapedo Windische Bühel, seu colles Venedici vocatur) dein ultra Dravum, usque Windischgrätz & Cileiam, in Comitatum hujus nominis, in Styria: ac porro in Carinthia, Clagenfurthum usque, in ripa læva Dravi obtinet. 3tiò. Dialectus Carnica in Comitatu jam Cileiæ Dialecto Venedicæ obviat, totam Carnioliam, & partem Fori Julii occupat. 4tò. reliquis terris inter Dravum & Savum, usque ad Danubium, Slavonica: & quæ meridionales sunt, inter Savum & mare Adriaticum, Dalmatica dialectus diversi usûs præest. Slavonica & Dalmatica dialectus non confundenda est, origine sua, cum reliquis tribus supra dictis; hæ enim cis Danubium per migrationem Limigantium Amicensium de A. 334. & 454. illæ per migrationem Antharum, & fors etiam Limigantium Picensium de A. 550. transplantatæ sunt.

§. 37. Nunc, ut reor, tum ex traditionibus gentis Slavicæ, per tot provincias longè à se distitas dispersæ, & ad ipsa ferme primordia sejunctæ, perpetuis & conformibus, tum ex Historicorum fide dignorum & propemodum coætaneorum testimoniis, tum ex ipsis linguæ Slavicæ ibidem locorum perseverantis vestigiis luculentis, pro comperto statuere absque invidia licet: imò. transitum primævum Limigantium Slavorum ex partibus Transdanubianis, & speciatim ex Daciæ antiquæ Trajanicæ ripensi parte, quæ nunc regio Temesiensis seu ad Temes-fluvium est, A. 334. ex perfidia servorum, contra Reipublicæ formam, & dominatum Optimatum rebellantium, atque, ex merito auxilii in bello communi contra Gothos præstiti, libertatem sibi & æqualitatem jurium, itaque Democraticum regimen vindicantium, contigisse. 2dò. maximam partem montana, avia, laboriosiora, à Romanis, utpote & aliud ob colonias veteres, uberiorum situum tenaces vix ausuris, concessa, & à Slavis, in partibus supra commemoratis Italiæ antiquæ Constantinianæ, nec non Dalmatiæ, & Pannoniæ limitaneis, infessa fuisse. 3tiò. Krapinam & Psari arces in Comitatu Zagoriensi (quorum sitûs, descriptio in Apparatu videatur) neutiquam vanè pro domicilio Czechii & Lechi fratrum, primorum gentis Slavo-Bohemæ & Polonæ conditorum, haberi. 4tò. populum eum Slavicum has in terras refugum speciali nomine Arcaragantium à circumvicinis civitatibus & coloniis latinis, Jovia ad Dravum, Petoviensi, Cileiensi, Æmoniensi, Sisciensi &c. insignitum, adeoque & gentem & regionem pro separata habitam esse.

§. 38. Populus is se ipsum, propriâ linguâ, ut supra dictum, *Slavni*, id est, Slavinos, nomine generico: CHARVATI verò nomine specifico dixit, cujus vocabuli ulterior explanatio in Apparatu itidem videatur. Nomen hoc gentilitium, Croatis *Horvat*, Bohemis *Charvat*, servant duo loca respectivè Croatiae, & Bohemiæ; illud Croatiae uno milliari magno à monte Krapina, situ versùs Occidentem hibernum, *Horvacka*: alterum Bohemiæ, uno itidem milliari magno, à monte Rzip, quem Czechus,

A. Chr. chus, novus advena, primitus ad perlustrandam futuram patri-
 am inscendit, & tum in summitate, tum in pede, in Ctinioves vid. App. Num.
 incoluit, in ipsissimo planè situ versùs Occidentem hibernum, 697.
Charvatecz vocatur, sub ipso Czecho conditum. Charvatæ hi 712.
 Slavi subsequis temporibus, corrupto à vicinis Germanis nomi-
 ne, *Charini*, *Charentani*, & *Carantani* vocati sunt. Et quoniam
 A. 454. per novam immigrationem populus crescebat, & ultra
 prima initia de A. 334. in Dalmatiam dilatabatur, Dalmatarum
 & Charvatarum nomen promiscuè apud quosdam sortitus est.

§. 39. His expeditis, ad MIGRATIONEM CZECHI &
 LECHI ex CROATIA hac in Bohemiam transeundum est. Cau-
 sæ hujus migrationis à primis scriptoribus Bohemicis *Christiano*, 723. 724.
 & *Cosma*, nec non à Polonico scriptore *Cromero* nullæ, ab aliis 734. c.
 verò variæ afferuntur. *Pulkawa*, scriptor seculi decimi quarti 726. a.
 post jam tunc elapsos fermè mille annos ab adventu Czechi, nec
 ignorantiam cum *Cosma* allegare, nec, ad inquirendum quid
 idoneum, antiquitati multum immorari voluit, sed fabellam vel
 in abjectis codicibus reperit, vel ipse sibi persuasit, ut ad ne-
 cem domini cujusdam spectati proclamaret. Hunc in hac par-
 te secutus, alioquin tamen persæpe refellens, *Aeneas Sylvius* ho- 727. a.
 micidium domi perpetratum, *Dubravius* cædem insignem, *Kutbe-* 728. b. 729
nus patratam inter suos cædem, *Hagek* frequentes cædes finium 730.
 causâ, *Weleslavina* Aureoli Tyranni & Romanorum Ducis in Il- 732. a.
 lyrico cædem; nec non Romani exercitûs cladem: ex Polonis
 autem scriptoribus *Micbovia* jurgia & cædes inter fratres princi- 733. a.
 pes, & cognatos: porro *Guagninus* domesticas seditiones causa- 739.
 tur. Asserta hæc omnia ne minimis, me iudice, Historicorum
 temporibus illis vel coævorum vel propinquiorum documentis ful-
 ciuntur: sed soli opinioni vel *Pulkawæ*, cujus scriptum in manibus
 plurimorum aliorum fuisse ex relatis conjecturare par est, vel
 cuicumque alteri auctori assentiuntur; unde eodem jure repudi-
 anda, quo oblata sunt. *Weleslavinæ* tamen, quoniam ex men-
 te *Codicilli*, quem exscribit, de Aureolo & clade exercitûs Ro-
 mani refert, itaque ad historiam provocat, aliquid *capite sequente*
 reponetur. Absque causâ tamen, ex puro placito sedium com-
 mutatarum, vel desiderio meliorum, Czechus & Lechus cum
 affecis suis & populo migrâsse censendi non sunt. Si sedes ad
 Savum & Dravum non arrisissent, ecurr A. 358. ad patriam pri- 680.
 orem, Daciam ripensem transdanubianam, translatis inde ac
 cæterum in ordinem redactis rebellibus servis à Constantio Im-
 peratore referatam, ad exemplum aliorum condominorum apud
 Victofalos exulum, non regressi sunt? aut cur seculo sequente
 A. 454. Slavorum in dicta Dacia residuorum pars, dum inter Ge-
 pidas in Dacia interiore, & Gothos in Pannonia, mediam ter- 759. b.
 ram incolere visum ipsis non esset, à Marciano Imp. sedes has
 easdem, de quibus à Czecho & Lecho relictis modò sermo est,
 studiosè expetierunt? si verò Bohemicas terras præcisè ut melio-
 res ambierint, quomodo hoc de solitudine (ut regionem Bohe-
 miæ borealiorem primitus infessam tam Ptolemæus jam seculo 468.
 secundo, quàm omnes historici Bohemi *cap. præc. XIII.* depingunt,

A. Chr. & Marcomannorum mos erat, fines suos quàm latissimè vastos habere) conjecturare, minùs scire poterant? Vid. App. Num. 539.

§. 40. CAUSA MIGRATIONIS igitur fuit; eam ego, quæ historico quodam documento seu adminiculo adstrui posset, aliam reperire nequivi, quàm quæ ab Ammiano Marcellino subministratur: Is, dum de expeditione bellica ultima Valentiniani Imperatoris, & de defectione Quadorum, Sarmatarum Jazygum, & Limigantium (quæ omnes populi, licet trans-Danubiani, nihilominus, victi vel beneficiis nexi dudum, ad ipsam quasi corpus Rom. Imperii pertinebant) igitur de A. 375. agit, & contra avaram noxiàmque administrationem Reipublicæ tum per ipsum Valentinianum, tum per Præfectum Prætorio Probum conqueritur, inter reliqua ait: denique tributorum onera, vectigaliumque augmenta multiplicata Optimatum, quosdam, ultimorum metu exagitatos, mutare compulerunt sedes; efflagitantium ministrorum amaritudine quidam expressi, cum non suppereret, quod daretur, erant perpetui carcerum inquilini &c. Subjungit dein de Valentiniano: parsurus tamen fortasse Pannoniis, si hæc, antè, ingemiscenda compendia comperisset. Stylus Ammiani quandoque obscurior est, & hoc ultimum sic intelligendum: si Valentinianus Rectorum, qui Pannonias, & ei vel subjectione, ut Arcaragantes cis Danubium, vel clientelâ, ut Quadi & Sarmatæ trans Danubium, annexos populos curabant, fordities & violentias in tempore comperisset, eisque medelam attulisset, potuisset parcere Pannoniis, seu ab eis evastationem per dictos populos illatam avertere. Hanc materiam *cap. XI. §. 26. & seqq.* jam exegi, inter quæ notari meretur, quod Ammianus dicit: ex obsurdescencia Valentiniani erga querelas subditorum *vastitatem* emerfisse Illyrici. Hæc ergo causa fuit, quod Czechus & Lechus, fratres Optimates in gente Arcaragantium, ob nimias oppressiones Præfecti Prætorio Probi ultimorum metu exagitati mutare compulsi sint sedes. Hoc si sit, factum est A. 374. quo Probus Præfecturam obtinuit, & Sirmii in Pannonia, ut provinciis eradendis proximior esset, residere coepit. Huiusmodi sanè naturæ & ordinis esse causa debuit, ut hæc nec totum populum, nec Czechum solum, sed fratrem simul & partem populi ad emigrandum perurgeret. Si etenim pro tempore migrationis v. g. annus 378. quo Gothi in Arcaragantes, ut in alias gentes, irruerunt, & Stridonem, patriam S. Hieronymi, everterunt, vel quiscunque alius annus, calamitate hostili ad totum populum redundante insignis, statui vellet, migratio generalis supponi deberet: quæ tamen ab omnibus rerum Slavicarum Historiographis, & à gentis traditione perpetua negatur, nec credi, si assereretur, posset, nisi annalium fides accederet: quoniam ex tot populis vicinis, & saltem ex populo migrationem alterius causante, scriptor aliquis emerfisset, qui huic gloriæ vel alterius vel suæ nationis annotandæ haud defuisset.

Cau-

A. Chr. **Causam** ab intra, seu ex ipso populo Arcaragantium promanantem, si hi inimicorum partes suscepissent, fidelitati renuntiassent, & rebus haud prosperè cedentibus solum vertissent, nec Ammianus, nec quisunque alius scriptor Romanus anterior vel posterior tacuisset. Causa solum Czechum tangens, eumque homicidii reum, ac propterea à laribus suis profugum faciens, meritò à Cromero exploditur. Causa autem immanitatis Rectorum Romanorum, quæ circa hæc tempora ex Ammiano liquet, talis erat, quæ totum populum, utpote commutationis temporum expectabundum, & de fortuna alibi meliore dubium, haud facilè, Czechum & Lechum verò, aliosque vel peculiariter præ aliis pressos, vel jugi impatientiores, vel ex parte quoque sanguine, nec non potestate herili Czecho & Lecho junctos, facilimè ad præeligendam quamcunque aliam solitudinem commovere poterat. Sanè præter eos, qui Procopii super transitu Slavorum differentis mentem (de qua *cap. sequente*) nimium extendunt, & transitum cum, itaque & migrationem Czechum, ad seculum sextum medium differunt, reliqui antiquitati intentiores auctores agnoscunt, Czechum adventum in Bohemiam, si non anteriori, saltem Hunnorum invalescentium tempori deberi: prout & hoc motivum, turbinum Hunnicorum evitandorum, accessorium Czecho & Lecho ad mutandas sedes, jam circa ipsum supra dictum annum 374. esse poterat, quoniam historiæ docent, 373. Hunnos jam præcedente A. 373. per omnem, quidquid ad Pontum à Marcomannis prætenditur & Quadis, circa flumen Histrum vagatos esse, atque regiones omnes & cuncta opplevisse montium juga. Quin & tertium motivum Czecho & Lecho pacis & quietis amanti ipso A. 374. accedebat, dum Quadi, ob proditoriè necatum à Marcelliano Valeriæ Duce Regem suum Gabinium, vastatorias manus trans Danubium in Pannoniam miserunt, plebem agrestem messe occupatam aut occiderunt, aut abduxerunt, latius quoque cum Sarmatis Jazygibus se pandentes, prædas ex ulteriore Pannonia egerunt, & Sirmium usque, quod oppugnare constituerant, processerunt, demum in Valeriam regredientes obmotas à Probo duas Legiones Romanas Mœsiacam & Pannonicam ferme deleverunt, immo & populares Arcaragantium, Sarmatæ liberi Transdanubiani in Wallachia sedentes, ex alio latere, nempe versùs Mœsiam inferiorem, cujus tunc Dux erat Theodosius postmodum Imperator, per globos prædatorios eruperunt, & Romanum Imperium infestârunt. Quibus ergo omnibus oppressionibus & motibus ut se subtraherent Czechus & Lechus, terræ hucusque possessæ valedixerunt.

§. 41. CZECHO IN BOHEMIAM ADVENTANTI, secundum unanimem Historicorum relationem, traditioni perpétuæ & fide omni dignæ innixam, prima cura fuit, ad cacumen quoddam præcelsum properare, unde, tanquam ex specula, subjacentem regionem, mansioni cum populo à fati destinam, quaquâ versum oculis perlustrare posset. Cacumen id hodie vetu-

A. Chr. sto adhuc vocabulo Rzip, noviore verò à capella inædificata, Vid. App. S. Georgii dicitur. *Raip* ferunt Historici in Slavinitimo veteri Num. montem significasse, ita ut cum *Rzebro*, costa, quod vocabulum sæpe montibus, præsertim disjunctis, applicatur, ejusdem sit radicis Slavicæ, & per Antonomasiam nomen hoc monti quem Czechus incendit, obtigerit. Quidam *Zrit* quoque, id est speculam, à *zrziti*, seu vetustè *zriti*, cernere (unde *zrzeteb* attentio vigilantior, & *uzrziti* conspiciere derivatur) pro synonymo hujus montis vetustò tradunt. Ex summitate hujus montis subjecta regio oculis objicitur usque ad eminentiores situs hos: prospectum ad Occidentem terminant montes haud procul à civitate Lauri exstantes, inter quos est Hoblik mons: dein declinando versùs septentrionem, montes *Mittel-Gebürg* dicti, inter quos *Milischoviensis* & *Kletschen* seu *Baschkapole* prostant, in distantia ubique ultra tria milliaria Germanica: ad septentrionem *Keltsch*, & reliqua montana supra *Litomericium* in distantia 2½ milliarium: Inter septentrionem & Orientem mons germanicè *Besik*, Bohemicè *Bezdiek* nuncupatus, duorum cacuminum, in quorum orientaliore monasterium Ordinis S. Benedicti cubat, in distantia ultra 4 milliaria: in Orientem rectum latè visus panditur: in meridiem verò ob interjecta silvosa coarctatur, sereniore tamen cœlo pinnaculum turris Metropolitanæ Pragensis observari potest. Situs est mons Rzip in meditullio terræ, circa quam fluvii *Ogra* seu *Egra* ex Occidente, & *Moldava* ex meridie, *Albi* commiscuntur. Ex hac historia perlustratæ novæ patriæ ex monte Rzip inferendum est: Czechum non advenisse per terras *Egrâ* fluvio borealiores, quoniam aliàs Czechus in dictis, Occidentem borealiorem & septentrionem præcingentibus montibus, aut si propiùs accedere placuisset, saltem ex monte, *Hafenberg* dicto, prope *Libochowitz* & *Egram* fluvium sito, eandem perlustrationem æquè commodè exequi potuisset. Porro ex historia secedentis *Lechi* cum parte populi Orientem versùs trans *Moldavam*, & ex extensione sedium primarum in meridiem, primò subsequis temporibus tentata, ut *cap. seq.* pluribus dicitur, concludendum itidem est: Czechum in sedes suas, in Bohemia ad *Albim* jam finibus Bohemiæ imminentem captas, nec per partes orientales, nec meridionales, itaque nec ex Polonia, nec ex Moravia, nec ex Austria, quæ *Moldavæ* superiori propinqua est, sed per fines occidentales *Egrâ* fluvio meridionaliores Bohemiæ advenisse. Unde considerato loco migrationis à quo ad quem, cum in antiquissimis defini nihil queat, verosimiliter conjecturandum venit: Czechum à sede sua *Krapina* ex finibus *Norici* & *Pannoniæ* rectà in septentrionem per montana *Norici* mediterranei, cultu hominum sub Romanis in seculo quarto finiente magis, quàm unquam antea, destituta, ad Danubium usque & oram Danubio & Bohemicis montibus *Moldavam* emittentibus intermediam penetrasse, abinde verò, circumactis ab Occidente montibus, intra quos *Marcomannorum* parti sedes adhuc esse dubitari vix poterat, in vici-

DE ADVENTU CZECHI SENTENTIA VERIOR. 79

A. Chr. viciniam demum hodierni Egrensis districtus, & tum, itinere in Orientem flexo, in ipsam Bohemiam processisse. Vid. App. Num.

§. 42. Vacuam receptioni Czèchi & populi ejus partem hanc saltem Bohemiæ fuisse, jam supra per *quatuor capita V. VI. VII. & VIII.* sufficienter, ut opinor, deductum est. De hac evacuatione, immo de vasta jam ab antiquo parte borealiore Bohemiæ Czechus, in Charvatia sua adhuc consistens, apprimè instructus esse poterat, cum migrationes Marcomannorum, semper Danubium & Rhenum versus tendentium, in notorio essent, & gentem, inter colonias Romanas Pannonicas, Noricas, & Rheticas sedentem, latere non potuerint. Quin & Slavis Limigantibus, adhuc Daciæ antiquæ Trajanicæ incolis, adeoque & Czèchi parentibus, ex traditione vicinorum suorum Victofalorum (qui ipsi ex Marcomannis cum Maroboduo & Catualda profugis descendebant) notum esse debebat, nec Marobodui tempore partem borealiorem Bohemiæ, Sudetis montibus vicinam, cultam, sed silvis alendis relictam fuisse. Ubi notandum: à Ptolemæo, qui proximo post Maroboduum seculo, itaque ex novioribus circa Bohemiam notitiis, scripsit, extremo occidentali Sudetorum montium longitudinem graduum 34: loco illi montium, in quo fontes Albis sunt, gr. 39. & extremo orientali gr. 40. latitudinem autem ubique graduum 50. assignari; ergo ille omnes montes, qui à finibus Culmbacensibus, & Voitlandicis supra Egrensem districtum, lineâ inde per Joachimi Vallem, Commotovicium, Litomericium, & sic consequenter usque ad fines septentrionales Comitatus Glacensis ductâ procurrunt, Sudetis montibus in latitudine æquali 50. gr. accensuit; in his montibus quoque, & citra eos, in intervallo medium Bohemiæ tangente, Marobodum seu Pragam versus, nullum locum ab hominibus habitatum prodidit; quod signum est, æquè hoc spatium, silvestre (ut ex parte adhuc hodie est) & culturâ destitutum, itaque partem solitudinis, florentibus adhuc Marcomannorum vastos fines amantium rebus, fuisse. Non terruit hæc facies futuræ patriæ Czèchum & populum ejus, sed allexit potius, nam silvas, ut testatur Jornandes, Slavini ob rem pecuariam amabant: silvis tum in antiquissima patria inter Tanaim & Volgam, tum in secunda ad Danubium Daciæ, tum in postrema ad fines Pannoniæ & Italiæ, immorabantur, easque industriâ suâ in usum pro exigentia frugalis victus convertere nôrant.

CAPUT XV.

Solutio Contrariorum

Et

De primordiis Reip. Bohemo-Slavicæ.

§. 1. **T**Ria præcipuè sunt tempora, nempe annorum 278. 550. & 644. quæ à veris natalibus Reipublicæ Bohemo-Slavicæ

A. Chr. vicæ removeri debent; cæterarum enim contrariantium sententiarum tempora intra has tres epochas fluctuant, nec documentum quoddam historicum speciale in medium adducunt, sed conjecturis & diversimodè compactis argumentationibus inniuntur. Tempus primum anni 278. in lucem protrahere, & natalibus Bohemo-Slavicis affundere conatus est Petrus CODICILLUS, cujus lucubrationem, ante me jam à *Balbino* (ut in *Epit. Histor. rer. Bob. lib. 1. cap. 10. in notis* testatur) frustra investigatam, per pauca decerptâ ad nostram memoriam perduxit *Daniel Adamus de Weleslavina*, in suam autem sententiam transformavit modò dictus *Balbinus*, dum adventum Czechi in Bohemiam longiùs aliquantùm differt, & intra A. 300. & 330. collocandum putat. Suo modo itaque defensor est *Balbinus* Codicilli sententiæ, historicam narrationem ejusdem de *Zalmanino* & *Turskone*, Bohemiæ ante Czechum Regibus, retinens, quam aliam à Codicillo adjunctam historiam *Aureoli Tyranni*, in solutione contrariorum ad objectionem primam rejiciens; sic enim secum ipse loquitur: **Obiectio prima**: cur igitur non assentiris *Weleslavino*, cum 30. aut 40. annis tantùm posteriùs Czechi adventum ponis? **Responsio facilis**: quia Czechi adventus, si A. 278. ponatur, chronologiæ prorsus adversatur: nam *Aureolus* (quod ipse telum validissimum putat) A. 262. occisus est, quo tempore Czechus ex Illyrico fugere non potuit, nam ætas repugnat; deinde non est occisus in Illyrico, sed ad *Mediolanum* in Italia ad pontem, qui hodiè que pons *Aureoli* dicitur, ut alibi probatum est. *Weleslavini* igitur sententiam de A. 278. chronologiâ contradicente, sequi non possumus. Pace *Balbini* dixerim, me tradita Codicilli non ad mentem *Balbini*, sed hunc in sensum capere: A. 278. regebat in Bohemia *Zalmaninus*, *Czechus* & *Lechus* fratres autem sedebant circa idem tempus in solo Romanorum, in hodierna Croatia, in arcibus *Krapina* & *Pfari*. *Zalmaninus* Rex Bohemiæ, bello cum Romanis Imperatoribus implicitus, fratres illos duos in auxilium evocavit, & sedem eis in Bohemiæ parte, per bellicas aliâsque calamitates, nec non migrationes vacua (ne quid mali, utpote exin vinculo subjectionis soluti, à Romanis timendum haberent) obtulit. Acceptârunt illi oblatas alibi fortunas eò promptiùs, quòd jam antehæc, cæde *Aureoli* ob impatientiam tyrannidis patrâtâ, Romanorum gratiâ exciderint; itaque cum omnibus suis Bohemiam & sedes assignatas petierunt, atque dein in castris *Zalmanini* contra Romanos militârunt. *Zalmanino* fati functo successit in regno Bohemiæ *Tursko* filius: hic autem, in prælio Imperatoris *Constantini* contra *Licinium* (ergo vel A. 314. vel 324.) interfectus, regnum Bohemiæ Principi *Czecho* reliquit. *Weleslavinus* in *Genealogia Princ. Bob. cap. 2.* æquè ex Codicillo refert: Czechum post Tur-

Vid. App.
Num.

732. 2.

744.

732. 2.

640. 641.

A. Chr. Turskonem XVII. annis regnâsse, interjecto autem interregno IX. annorum, ei demum Crocum I. A. 345. successisse. Apparet igitur, à Codicillo intelligi praelium primum Constantini contra Licinium ad Cibalas in Pannonia inferiore de A. 314.

Vid. App.
Num.

§. 2. Si Codicilli sententiæ nihil aliud, nisi quod Balbinus de chronologia movet, obstaret, facilè illa in totum suscipi posset. Non dicit ille, saltem quoad ea, quæ Weleslavinus excerptit, Aureolum occisum esse in Illyrico, sed Ducem Romanorum ibidem fuisse: nec dicit, Czechum & Lechum statim post cædem Aureoli ex Croatia migrâsse, sed cædem hanc *jam antè* contigisse, eamque causam fuisse, quòd apud Romanos gratiâ exciderint; quòd iterum necessariò Codicillus de Romanis intelligere debuit, qui ex Aureoli factione supererant, & statum Reipublicæ turbidum sub Gallieno (cui, teste Trebellio Pollio- 623. ne Aureolus multum placebat) severitati Claudii, Aureliani, Taciti, & Probi anteferebant. Quanquam ergo Aureolus jam A. 269. (non 262. ut impressum est in Balbino) apud Mediolanum, *judicio militum* ut inquit Trebellius Pollio (inter quos Codicillus Czechum & Lechum fors computavit) occisus esset, nihilominus migratio Czechii & Lechi usque ad A. 278. & acrius erumpentem contra se invidiam, differri poterat: quoniam cædes per se, eos publicè reos haud faciebat, dum Claudius, *missis ad populum edictis*, Aureolum *Tyrannum*, itaque impunè occidendum, judicaverat. Ast nec sic interpretata Codicilli mens satisfacit, nullo historico documento adjuta. Aureoli cædes de A. 269. si etiam à Czecho facta fuisset, non poterat A. 278. post tot jam charos & gloriosos Romanorum Principes (& cum Aureolus, teste Syncello, natione Celta, igitur non Romanus, 782. a. sed Barbarus, fuerit, obindèque ejus memoria tanti esse non potuerit) ad solum vertendum impellere. Historia Zalmanini, & Turskonis, si unquam rectores Bohemiæ Marcomannici sub hoc nomine exstiterint, saltem tempori suo erepta est, & sub hoc ænigmate fors Primates Marcomannorum latent, qui Czecho & Lecho, A. 374. in Bohemiam adventantibus, sedes in neglectis Bohemiæ partibus faverunt, eosque inde armis non repellendos censuerunt. Tempus anni 278. ad id rectè convenit, quòd tunc Sarmatæ alterius generis, quàm hucusque Romanis notum erat, ad Transylvaniam hodiernam à septentrione, & mox post à meridie, seu ad Danubium, federint. Sed quòd Codicillus eosdem hoc ipso tempore jam in Croatia federe, & inde in Bohemiam migrare faciat, fidem omnem historicorum exsuperat, qui in Croatia seu confiniis Italiæ Sarmatas Limigantes seu Slavos ante A. 334. non noverunt; quos autem cum Codicillus non consulisset, præproperè nimis Sarmatis Slavis sedes, in Dacia magna tantum competentes, simul in Croatia & Bohemia dedit.

§. 3. Tempus alterum anni 550. à pluribus rerum Bohemicarum & Polonicarum compilatoribus, solâ fermè auctoritate PROCOPII Cæsariensis nixis, præeligitur. Agens ille *Lib. 3. de bell Goth. cap. 38.* de anno belli Gothici decimo quinto, id est

Pars I.

L

de

A. Chr. de A. 549. & de irruptione magna hoc tempore à Slavis facta, ^{Vid. App. Num. 805.}
 549. ait: His peractis Thraciam omnem, atque Illyricum, impunè vastârunt, ac multa utrique castella obsidione ceperunt: qui antea nec muros oppugnare, neque in campum descendere audebant; enimverò ne tentaverant quidem unquam hi Barbari incursionem facere in Romanum Imperium: immo verò ante illud tempus, quod suprâ dixi, nunquam cum exercitu fluvium Istrum videntur trajecisse. Locus Procopii anterior, ad quem se revocat, est in *cod. Lib. 3. cap. 24.* ubi sic habet: Hunc (Chilbudium) Imperator (Justinianus) anno Imperii sui quarto (ergo A. 531.) militari Thraciæ magisterio ornatum, Istri fluminis custodiæ præfecit, atque operam dare iussit, ut annis transitu Barbari imposterum prohiberentur. Jam enim sæpe Hunni, Antæ, & Sclaveni, trajecto fluvio, Romanos pessimè fœdissimèque vexârunt. Recenset dein Procopius ab hoc tempore incursationes Slavorum cessâsse per triennium, & potius Chilbudium cum copiis Romanis incursâsse oras Slavorum, post autem cum gravi clade exercitûs ipsum Chilbudium quoque interiisse, & subjungit: ex quo Barbaris libera semper fuit annis transmissio, & Romana res incursibus eorum patuit. Assertum ergo Procopii *capite 38.* limitatum est ad tempora ante Justiniani Imperium. Patet id quoque ex ejusdem *capite 40.* ubi dicit: quo ^{806.} tempore Justinianus Germani patruus imperium obtinuit, Antæ Sclavenorum accolæ, transito Istro, in Romanorum fines cum magno exercitu irruerunt. Ex asserto autem *d. cap. 38.* plurimum Neotericorum sententia nata est: Slavos non antè, quàm seculo sexto medio, sedes in Illyrico, & speciatim quoque in Croatia, cepisse, obindèque nec Czechum & Lechum citius Bohemiæ immigrare potuisse. Sic dicit *Reiffenstuell in Topograph. Austr. pag. 70.* Interim eorum (Slavorum) in Carnioliam adventum post A. 548. differre necesse est, cùm, teste synchrono Authore Procopio, Slavini, seu Slavi, primum eo anno in Illyricum se effuderint, unde ad Noricum & Carnos deinde penetrârunt. Citat ibidem & exscribit Procopium, sed in alio huc non faciente loco *capitis 29.* de A. 547.

§. 4. Cùm Reiffenstuell, & omnes alii idem statuentes, in verba Procopii jurare videantur, mirandum adhuc est; illos eò condescendere, quòd Slavi saltem post annum 548. sedes stables in Illyrico posuerint; si enim verba sequi voluissent, cur non asserunt, nec tunc Slavos in Illyrico perstitisse? Procopius enim in eodem suprâ adducto *cap. 38.* in fine expressè addit: quo fa- ^{805.}
ctum

A. Cl. Etum est, ut domum omnes (Slavi nempe) reversi sunt, cum captivorum innumeris myriadibus. In gestis quoque ad annum 551. caput ultimum seu 40. libri tertii his verbis claudit: reliqui (à clade nempe) Barbari cum reliqua præda domum reversi sunt. Ut quid ergo contra eum concedunt, Slavorum partem in Illyrico permanisse, & hodièque ibi sedes obtinere? Procopius sanè nihil tale innuit, quod possessionem captam denotaret: quin potius, dum Slavos ab iterato trajectu Danubii de A. 550. in annum usque 551. in Dalmatia mediterranea mansisse sciret, pro licentiosa id *hibernatione* tantum, non pro domicilio capto habuit. Hoc ergo in passu ob veritatem compertam, ab A. 550. Slavos nunquam Dalmatiam dereliquisse, ut historica subsequorū temporum docent, à Procopio receditur: quoniam ei succensendum non erat, id pro hibernatione tantum accepisse, quod in perpetuum domicilium transire, utpote gloriæ Romanæ adversum, non optabat, nec contra votum suum transiisse, dum scriptionem non nisi usque ad annum inchoantem 553. continuaret, monere commodè poterat. Unde etiam tanti faciendum non esset, ab eodem Procopio in superius allato asserto recedere, si aliæ sufficientes adfint auctoritates. Sed salva maneat Procopii auctoritas, dummodo in sensu, quem ipse inculcat, accipiatur. Dicit ille: Slavi ante illud tempus, quod supra dictum, nempe ante Justiniani Imperium, *nunquam cum exercitu* fluvium Istrum videntur, vel proprie ex græco *φαινοται*, *apparent* trajecisse; ergo mens & sententia ipsius est, non liquere ex historiis ante Justiniani Imperium, Slavos unquam cum exercitu hostili, totius gentis voluntate emisso, transiisse Danubium. Sub hac modificata negativa itaque non complectitur transitum Danubii per globos particulares prædatorios, gentis totius assensu destitutos, adeoque pro exercitu gentis non habendos, minùs verò transitum amicum, ipso Imperatorum Romanorum consensu, & animo sese in terris Imperii Romani & sedibus ibidem datis subjiciendi, factum. De hoc transitu amico & subjeetivo in annis 334. sub Constantino Magno, & 454. sub Marciano Imperatore, mihi est quæstio. Unde si interrogatus fuisset Procopius super fide Conscriptoris vitæ Constantini, nec non S. Hieronymi, & Idatii, vetustiorum Procopio scriptorum, de transitu anni 334. & super fide Jornandis, coætanei scriptoris, de transitu anni 454: responsurus certè fuisset, se fidei eorum non derogare, nec transitum alium quam hostilem, & quidem *cum exercitu* gentis nomine, negasse.

§. 5. Procopii auctoritas igitur nec in minimo contrariatur Slavorum quondam ante Justinianum transitui ex terris trans-Danubianis Barbaricis in terras cis-Danubianas Romanas, cum transitus is pacificus, Romanorum expresso consensu nixus, & ad subjiciendum se Romano Imperio, itaque ad finem Romanis gloriosum directus fuerit. Sed hac occasione aliorum quoque Procopii auctoritas pro Slavicis originibus advocari & valere debet: nempe ut eadem evincatur: motus, qui ante Justinianum sub

- A. Chr. ne seniore, Valentiniano seniore, & Constantio II. in Slavis Vid. App. Num. contra Romanos exstiterant, non fuisse tales, qui nomen *exercitus à gente Slavica emissi* mererentur. De Leonis Imperio refert
473. *Jornandes*: Sarmatarum, id est Slavorum, Regem Babaim, trans 768. Danubium è regione *Singiduni*, ergo in Bannatu hodierno Temesvariensi, sedisse, & tumore superbiæ regnasse: Singidunum quoque civitatem alioquin Romanam possedisse, & nuper tunc de Camundo Duce Romanorum victoriam reportasse: à Theoderico autem, adolescente filio Regis Gothorum Theodemiri, invasum & occisum esse, ademptâ Slavis, nec tamen redditâ Romanis, sed appropriatâ sibi & Gothis civitate Singiduni. *Jornandes*, ut fortia utcunque facta Gothorum apparerent eò celebriora, non uno ea in loco exaggerare solitus est; igitur etiam hîc deprædicata victoria Regis, seu veriore vocabulo *Primatis Slavorum*, *Babai*, de Camundo Duce Romano, diminutivi fors significationem patietur, & saltem *cum exercitu*, hostiliter cis Danubium nomine gentis aut Primatis ducto, patrata non est, sed potius inter globos Romanorum & Slavorum, sive hi prædatores peculiare cis Danubium, sive illi, more Chilbudii sub Justiniano tempore, invasores trans Danubium fuerint, contigisse videtur: quoniam Procopius hanc velitationem pro transitu Danubii cum exercitu Slavico non habet, & alioquin talem transitum, qui 50. tantum annis ante Justinianum, & proximè ad Procopii ævum, evenerat, non negasset. Nihil etiam facit Singiduni civitatis, ad angulum confluentiæ Savi & Danubii sitæ, occupatio, quam Slavis exprobrat *Jornandes*; sive enim vindicta, sive deserti quasi conditio Slavos ad id permoverit, saltem iterum Romani possessionem istam, Gothis cis Danubium in Pannonia inferiore, & Slavis trans Danubium in Dacia antiqua Trajanica, vicinissimam, non magni fecere, quoniam eam per Gothos Slavis iterum ereptam ad suas manus retrahere non censuerunt.
358. §. 6. Ad Constantii II. imperium videatur relatio Ammiani Marcellini de Sarmatarum liberorum & fervorum irruptione in Romanum Imperium cis Danubium, cum Quadis auctoribus tumultuum principalibus A. 358. Sanè quòd tam facile, ut *cap. XI. §. 25.* jam dictum, Constantius Slavis Dominis associationem cum Quadis ignoverit, & nec deditionem eorum spontaneam acceptaverit, sed eos sedes suas nexu tantum clientelari obtinere jusserit *impavidos*, argumentum præbet, non magnam fuisse culpam, quæ in ævis subsequis, & apud Procopium, irruptionis *cum exercitu* nomen mereretur. Quòd autem Constantius Slavos servos acrius tractaverit, non tam hostilitatis apertæ erga Romanos, quàm infidelitatis erga Dominos suos Slavos vindicta fuit. De imperio Valentiniani senioris videatur relatio ejusdem Ammiani Marcellini *in Apparatu meo ad A. 374.* de repetita associatione Slavorum Dominorum cum Quadis, & invasione nunc separata Romani soli in parte Mœsiæ, cujus Dux tunc erat Theodosius, qui post Imperator. *Æquè hoc tempore, ut cap. XI. §. 37. & 42.* dictum, hostilitates non

A. Chr. non per exercitum cum consensu totius gentis Slavicæ, sed per VII. App.
Num.
globos peculiares voluntarios actæ sunt.

§. 7. Hic loci quoque commemorandum est, quæ causâ videri possit, cur Slavi in Dacia transdanubiana, per duo ferme secula usque ad Justinianum, cum Romano Imperio, exceptis suprâ dictis tribus motibus, iisque levioribus, pacifici, & clientelæ potius debitum (ut de adhæsione Romanorum castris contra Attilam in Gallia *cap. XXI. §. 2. 3. 4. 5.* dicitur) observantes, reverentiam illam sub Justiniani initiis irritam fecerint, & terras Romanas pulsaverint? ita ut Justinianus A. 531. Chilbudium, Thraciæ magistrum eapropter creatum, expressè Istri fluminis custodiæ præficere necessum judicaverit. Alia certè causa vix ex historiis illius temporis eruatur, quàm quòd gens Slavica omnes alios populos, ut tunc à Romanis vocabantur, Barbaros, ut puta Langobardos Pannoniâ, Herulos Daciâ cis-Danubianâ, alios aliâ Romani Imperii parte donatos honorari, se solam autem negligi videret: cui tamen sedes intra Danubium & solum Romanum eò acceptiores, immo ad securiùs vivendum necessariæ fuissent, quòd ab illius seculi initio jam Hunni Cuturguri cis Pontum Euxinum, junctis secum Bulgaris, novis à Tanai & Volga advenis, Slavis licèt, attamen Hunnorum dominandi cupidinem nimiùm sectantibus, reinvalerent, & Slavis quoque, antiquis Danubii accolis, subjugandis instarent. Slavi itaque nihil obtinentes, ad invidiam id & despectum pertinere rati, ipsi sibi sedes in Romano solo asserere, & armis, quæ possent, tueri non dubitârunt. Animadvertit sanè Justinianus, quorsum excursiones Slavorum tenderent, & propterea ipsis antiquam urbem, Turrim appellatam, trans Istrum sitam, à Trajano quondam conditam, tunc verò à longo tempore possessoribus vacuum, unâ cum agris circumjacentibus, pro jure veteri, quo ad Romanos pertinerent, addendo simul pollicitationes pecuniarias, obtulit: cum conditione, ut, icto secum foedere, Hunnis Romanum Imperium incurfare volentibus sese usque opponerent. Ast cum hæc liberalitas ex alieno quasi videretur, & Slavis, sedes *intra Danubium* tutiores acquirere, animo sederet, non profuit multùm hæc oblatio, sed, Gothis & Totilâ bello superioribus, rebus Romanis verò in pejus vergentibus, altero abhinc anno, & subsequis quoque, Slavi (Anthæ nimirum, 804. 805.
806. *vid. cap. XXI. §. 21. 22. 23. 24.*) evastationes Romani Imperii continuârunt, & demum in vastitates quas ipsi fecerant, in Dalmatias nempe mediterraneas, domicilium suum perpetuum collocârunt. Hac de vastitate *Procopius in historia arcana cap. 18.* sic loquitur: Illyricum, Thraciamque totam, Græciam, Chersonesum, & omnes, quæ à faucibus Jonii maris ad Byzantium usque suburbana interjectæ regiones populique sunt, ex quo tempore rerum potitus est Justinianus, Hunni, Sclaveni, Antæ, penè quotannis incursionibus crudelissimè depopulati sunt. Crederem.

A. Chr. Romanorum supra ducentena millia singulis irruptionibus, quæ fusa quæ in servitutem abacta; ut in his provinciis penè Scythicas solitudines videre sit. Vid. App. Num.

§. 8. Nunc progrediendum ad tertium tempus, quod HA-730.
 644. GECIUS pro originibus Slavo-Bohemicis, seu adventu Czechi & Lechi in Bohemiam, feligere censuit, anni nempe 644. Hagecius is in Czechi initiis Bohemicis, & populi primi moribus, simpliciter *Cosmam exscribit*: quoniam verò hic nullum tempus adventus Czechi nominaverat, iterum simpliciter, & sine ullius fontis aut auctoritatis citatione, annum adventus ponit 644. adijciendo Imperatoris tunc regnantis Constantini III. & Papæ Joannis IV. nomen, quanquam erroneo utrinque calculo chronologico. In præmisso auctorum, quos secutus est, catalogo alius, in anno Czechi proximè Hagecio accedens, vix reperietur, quam *Martinus Kuthenus*, qui annum 639. sub regimine ejusdem Constantini III. Heraclii filii, statuit. Unde in eam opinionem devenio, Hagecium ex ipso hoc Kutheno annum adventus Cze-729.
 chi emutuasse, & tantum in Chronologia reformasse, eò quòd A. 639. Constantinus Heraclii filius in veriore calculo nondum regnasset, sed A. 641. Martii 11. primum cœperit: quanquam Hagecius in alium iterum errorem chronologicum incidit, cum Constantinus III. nec integris quatuor mensibus regnaverit. Edidit Hagecius opus suum A. 1541. Kuthenus A. 1539. uterque in lingua Bohemica. Mirandum sanè est, quo fundamento Historiographi hi patrii (quorum ille, Hagecius nempe, excepta solâ chronologiâ antiquâ à Czecho usque ad Boleslaum I. in materiis cæteroquin ipsi his antiquis, ut in subsequis junioribus, & tunc simul in chronologica materiarum distributione meritò primas præ aliis scriptoribus Bohemicis obtinet) induci potuerint, ut tam diu Bohemiæ partem, quæ Czecho obtigit, à possessoribus vacasse, & tam serò Czechum cultorem denique invenisse crederent: cum vastitas Bohemiæ, si non citius, ut documentis historicis omnino consentaneum est, saltem à migratione magna Vandalorum & Suevorum in Gallias de A. 406. exstiterit, & circa Constantini III. initium de A. 641. certum & indubitatum sit, omnes fermè terras, quas Slavica natio olim tenuit, aut nunc adhuc tenet, populis ejusdem nationis refertas fuisse. Deductio specialis super his sedibus Slavicis, videlicet Anthartum & Bulgarorum trans Danubium ad inferiores ejus ripas & Pontum Euxinum: Slavinorum in Wallachia cis-Alutensi, & dein ad Carpaticos & Sarmaticos montes in tota veteri Quadia & hodierna Moravia: Dalmaticorum ex Anthis & partim Slavinis descendentium in Dalmatia, Histria, & Slavonia: Charvatarum seu Charentanorum in Croatia, Carniola, Carinthia, & parte Styriæ: aliis in capitibus hujus meæ elucubrationis inveniatur.

§. 9. Hic loci autem mentio adhuc facienda est de Slavis, Poloniæ, orarum Balthici maris, & Thuringiæ incolis. Poloniam à temporibus Attilæ à Slavis jam inhabitari cœptam evincunt

A. Chr. cuncti scriptores Poloni, quorsum me revoco : unicum tantum ex Procopio de bell. Gotb. lib. 2. cap. 15. testimonium, ab eo ex viris Thulitis, seu insularum arcticarum incolis, qui ad Romanos inde, ut dicit, venerunt, haustum, adeoque fide dignum in medium afferens ; verba ejus sunt : Hos (Herulos nempe, qui in septentrionali parte Gepidiæ, nunc Transsylvaniæ, à Gepidis recepti, sedibus illis derelictis, in patriam, Thulen insulam, remigrabant, vid. cap. XVI.) ducentibus multis, qui Regio sanguine creti erant, cuncti Sclavenorum populi per fines suos transmisere. Inde vastam solitudinem permensi ad Varnos veniunt : postea transcurreunt Danos : nusquam in ipsos vim suscipientibus illis Barbaris. Exin ad Oceanum progressi navigant, in Thulen insulam appellant, ibique manent. Slavi tunc, nempe brevi post A. 493. nulli inter Transsylvaniam, Danubium, Carpatos & Sarmaticos montes, sed Jazyges, & de reliquo in Quadicis quondam terris soli Langobardi, hostes Herulorum, inde ipso anno 493. expulso sedebant. Igitur Heruli per hos hostes suos non, sed ex latere septentrionali Carpatos montium (in quorum extremis ad Transsylvaniam à clade hæserant) per Poloniam, ad Vistulam, & postea ad Varnos in Ducatu hodierno Mecklenburgico, Danos, & demum ad patriam tetenderunt. Hæc via etiam inversè ex arcticis terris per Mecklenburgiam, Pomeraniam, Poloniam, olim à Gothis, Gepidis, Langobardis, & aliis migrantibus in Sarmatiam seu Scythiam nationibus frequentabatur, ut eam quoque redeundo tenuerint Heruli. Cùm ergo via ista reditus Herulorum usque ad solitudinem Varnis propinquam à Procopio per Sclavinorum fines designetur, necesse est, in Polonia trans Carpatos & Sarmaticos montes, nec non trans Vistulam, tunc sedisse Slavos, qui eousque jam in sedes vacuas Vandalorum ex sedibus primævis à Tanai & Volga fluviis immigraverant. De oris maris Balthici, quòd jam A. 591. à populis Slavicæ nationis possessæ fuerint, clarum testimonium præbent Theophanes, Simocatta, & Miscella Historia, cùm illarum orarum incolas Slavos Chaganus Avarum sollicitaverit pro suppetiis ferendis adversus Romanos : quapropter Slavi illi tres Legatos, à Romanis interceptos, ad Chaganum destinaverant, ut excusarent, ob longinquitatem itineris auxilio Slavos venire non posse. De Slavis Sorabis circa Thuringiam, inter Albim & Salam fluvios, certum est ex Fredegario & Aimoino, quòd A. 630. jam gens valida fuerint, quæ in vicinos Thuringos Francicæ ditionis non reformidavit irruptiones facere, & quos Thuringi soli repellere non sufficiebant. Unde consequens est, eos Slavos in has terras Thuringicas non noviter tunc, sed sæculo priore jam immigrasse. vid. cap. XXIII. §. 9. & seqq.

§. 10. Cùm ergo Slavi A. 644. jam ubique fermè (exceptâ solâ Bulgariâ cis-Danubianâ primitus A. 679. infessâ) fuerint, ubi imposterum inveniebantur, absolum & incredibile omnino est,

Vid. App.
Num.

734. c.

735. a.

785.

563.

477. a.

774-775.

824.

894. seqq.

A. Chr. est, Bohemiam, fertilitate nulli facile cedentem, & ut ut silvis Vid. App. Num. obducta fuisset, ingenitæ bonitatis documentis nunquam destitutam, solam intactam mansisse, & cæteris omnibus circumvicinis terris jam dudum occupatis, tunc demum cultores Czechum & Lechum fortitam esse. Hoc in supposito corrueret tota historia Polonica. Si Lechus primùm nunc migrationem ex Bohemia in Poloniam intendisset, qui fieri potuisset, ut in tam latis provinciis, per populos Slavos jam possessis, *nomen conditoris*, cum tam parva manu sodalium & sequacium suorum, acquireret? Porro Hagecius per hanc sententiam suam de adventu Czechii in A. 644. totam necesse habuit confundere, & confudit historiam antiquam Bohemicam; Czechum senescentem, & non nisi septendecim annis superviventem, in Bohemiam deducit: regimen post mortem ejus reassumptum Optimatum ad novem annos coarctat: Crocum dein successorem unicum tantum agnoscit: alterum Juniorem negat: Principum subsequorum annos, usque ad Borzivogium inclusivè, diminuit: quin & contra omnem fidem antiquiorum scriptorum Bohemicorum, & in specie Cosmæ Pragensis Decani, & Pulkavæ, Vnislauum, Wogeni filium, ex albo Principum expungit, eumque eundem cum Krzezomislò ad A. 831. facit. 1053-726. d.

§. 11. Nolo prolixior esse in re clara; in eo tamen non fatifecisse Hagecium curiositati posterorum doleo, quod præter allegationem Martini Kutheni, idem sentientis, nec verbulo, quem fontem vel ille, vel Kuthenus, aut saltem quam rationem secutus sit, indicatum reliquerit: sed in re tanti pro originibus Slavicis momenti dictatoriè planè egerit. Aliquid tamen grave eum, vel auctorem ejus Kuthenum, ad vim hanc originibus patriis inferendam percellere debuit. Domesticis testimoniis id non deberi videtur, quoniam anteriores scriptores, ut ex Cosma, Pulkava, Ænea Silvio, videre est, adeò exilem curam temporis habuerunt, ut hic perpetuò, illi usque ad baptismum Borzivogii, sinè chronologia scriberent. Ex Polonicis scriptoribus Hagecius Miechovium laudat, is autem æquè chronologiam adventus Czechii & Lechi moratus non est. Vapovium, qui tamen anterior, & A. 1535. mortuus erat, atque primus Polonorum annum 550. prodiderat, non vidit, & saltem in catalogo auctorum non recenset. Extera igitur quædam auctoritas in Hagecii, vel potius Kutheni, manus incidere debuit, quæ tempori Constantini, Heraclii filii, patrocinari videbatur. Quæcunque ea fuerit, mihi operæ pretium visum est, **TRADITIONEM GRÆCORUM ANTIQUAM**, à Miscella historia, 481. a. quæ seculo octavo compilata, nec non à Theophane, & Nicephoro Patriarcha, qui seculi noni initio floruerunt, literis conscriptam, primo intuitu, ob comixtas tum Hunnorum, tum Slavorum Bulgarorum origines, fabellæ per similem, remotis autem per applicationem veræ historiæ involucris, ad enodandas origines Slavicæ multum præjudicii afferentem, paulò penitiùs per vestigare.

§. 12.

A. Chr.

§. 12. Prænotanda autem sunt sequentia: 1mò nomen *Bulgarorum*, laxè pro accolis Volgæ fluminis sumptum; æquè tribui olim poterat Hunnis ac Slavis, quoniam utraq; hæc gens in Afa Volgæ antiquitùs adfedit. *vid. cap. XIV. §. 16. 17. 18. 19. 2dò.* Ab eo tempore, quo Bulgari, specificè sic dicti, Romano Imperio in Europa innotuerunt, id est ab A. 501. sedes iisdem iterum cum Hunnis Cuturguris commixtæ & vicinæ erant ad Pontum Euxinum. 3tiò. Hunni illi, & Bulgari Europei, ad invicem, statim ab initio sedium Europearum, foederati fuère: eam enim utramque gentem Vitalianus Tyrannus A. 514. in exercitu suo contra Romanum Imperium duxit. 4tò postquàm Hunni Cuturguri sub potestatem Chagani Avarum seculo sexto medio redacti essent, Bulgari eidem Chagano suberant, ut patet ex actis ad A. 597. quoniam Bulgari pacem, quæ cum Chagano facta erat, etiam sibi proficere contendebant. 5tò. Bulgari delectati sunt Abarum habitu, mutatâque veste etiamnum eo utuntur, ait Suidas in Lexico ad verbum Bulgari pag. 181. ergo Bulgari ita amici erant Avaribus, ut eorum mores & habitum imitarentur. 6tò non stetit hæc amicitia nisi usque ad A. 634. namque Nicephorus Patriarcha hæc refert: Sub idem fere tempus Cubratus, Organæ consobrinus, Hunnogundurorum dominus, contra Avarum Chaganum rebel-
lat, populùmque omnem, quem ab ipso acceperat, contumeliosè habitum, patriis sedibus expellit. Inde legatione ad Heraclium missa, pacem cum eo componit, quam ad finem vitæ usque suæ conservârunt. Nam & munera ad ipsum Heraclius misit, & patriatum detulit. 7mò Suidas dicta pag. 181. sic continuat: sub Justiniano Rinotmeto, ab amputato naso ita dicto, Terbelis Bulgarorum Dux floruit, cui & ipse Justinianus, & Constantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. Nam scutum, quo utebatur in bello, supinum collocabat, & equi sui flagellum, & pecuniam, dum utrumque tegeretur, ingerebat: & hasta in terra extensa usque ad ambasbras sericam vestem altè admodùm accumulabat, ac cistulas auro & argento refertas militibus dabat: dextram auro, sinistram argento replens. Idem Bulgari Abares vi subactos funditùs sustulerunt. Captivos autem Abares Crem ita rogavit: unde censetis ducem vestrum & totam gentem periisse? qui sic responderunt: causa prima fuit, quòd plerique inter sese accusârunt, & fortissimos ac prudentissimos quosque occiderunt. Deinde homines injurii, & fures, socii judicum evaserunt. Deinde ebrietas; magno enim vini proventu omnes fa-

Pars I.

M

Cti

A. Chr.

Et sunt ebriosi. Deinde corruptela munerum. Deinde negotiatio, facti enim omnes sunt mercatores, & alios alii deceperunt. Ac excidium nostrum has habuit causas. 8vò Suidas relationi suæ de habitu Bulgarorum, & alteri de subactione Avarum per Bulgaros, & Ducem eorum *Crem* vocatum, interjicit quidem mentionem de Terbeli Bulgarorum Duce, cujus ope Justinianus II. A. 706. in Imperium restitutus est; exinde tamen non inferendum: *Crem* Ducem post Terbelim præfuisse genti suæ, sed potius ante eum, circa eadem, vel paulò posteriora tempora, de quibus Nicephorus loquitur; Suidas enim materias sibi visas memorabiles in Lexico suo connectit, non tempora: & dum de habitu Bulgarorum dixisset, de moribus Terbelis subiungit. Quod Suidas de subactis & sublatis Avaribus dicit, de Avaribus, qui vicini sedibus Bulgarorum ad Pontum Euxinum incolebant, non de Avarum reliquiis in Dacia & Pannonia intelligendum est. Cæterum quoque Constantinus, de quo Suidas, quartus erat seu Pogonatus, Constantis II. filius, non tertius, Heraclii filius, qui Bulgaris in quadrimestri suo Imperio tributarius non fuit. 9nò. Constantinus is Pogonatus Bulgaris, magnam partem Thraciæ & Illyrici cis Danubium usque ad Pannoniam occupantibus, tributum spondere coactus fuit A. 679. ut Theophanes ad annum XI. Constantini Pogonati, & Ni-

Vid. App.
Num.

679.

832

10mò. Occasione hujus relationis uterque auctor digreditur in præteritum tempus ad descriptionem antiquæ Bulgariæ, & quomodo populi ejusdem Bulgariæ, quondam sub uno regimine juncti, in quinque familias & totidem sedes divisi & separati à se, idcirco autem etiam ab aliis populis procedente tempore subjugati sint.

§. 13. His præmissis, ad dictæ traditionis Græcorum anti-

481. 2.

quæ interpretationem transgrediendo, duplex ea objectum habet: 1mò descriptionem BULGARIE ANTIQUÆ, ex qua quondam progressi sint & Hunni, & Slavi; 2dò historiam hujus egressus, & separationis in quinque familias seu populos distinctos, atque subsecutæ ex hac divisione subjugationis omnium eorum per alias gentes. Ad primum, nemini curatius pensanti, & alias veteres geographicas descriptiones in auxilium vocanti, dubium hæere potest, describi terras Asiaticas, inter Tanaim, Volgam, partem Caspii maris, Caucasios, aliósque montes, partem Ponti Euxini Mœotidi paludi proximam, & ipsam Mœotidem. Hanc patriam Hunnorum, & Slavorum antiquissimam jam *cap. præc. XIV. §. 16. 17. 18. 19.* auctoritatibus firmavi. Qui eam latius perlustrare volet, adeat *Ptolemaum Geogr. Lib. 5. cap. 9. 10. 11. 12.* quem sub *num. 487. à Lit. e usque i* notis quibusdam additis, excerptis: adeat *Procopium de bell. Goth. Lib. 3. à cap. 1. usque ad sextum inclusivè*, ubi totius Ponti vicinias ex professo describit, & notitias fide dignissimas, utpote omni studio à se ævo suo collectas, tradit. In Ptolemæo advertendum est: 1mò quòd in Sarmatia Europea (quam meo captu, fàltem quoad descri-

487. 2.
1099.

A. Chr. descriptionem populorum, non per alveum ubique Tanais majoris, sed per lineam ex fontibus Tanais majoris, usque in confluentiam Tanais majoris & minoris, & dein primum alveo utriusque Tanais, ac post Mœotidis latere claudit) nullos populos intra sinum Tanais majoris usque ad dictam lineam collocet, sed illuc Jazyges Basilici seu Regii, Modacæ, Hippophagi, Zaccatæ, Suardeni, Asei, & Chenides, ex Sarmatiæ Asiaticæ descriptione pertineant. 2dò quòd Ptolemæus quoque in Colchide solos Lazos & Manralos: in Iberia & Albania autem nullos populos describat: ergo itidem hi ex descriptione populorum Sarmatiæ Asiaticæ, à Saracenis incipiendo, advocandi sint. Apparet id quoque ex Procopij combinatione, qui dicto cap. 2. Scymniam, Suaniam, & cap. 3. Amazonum quondam regionem Colchidi seu Lazicæ interiores dicit, cum Ptolemæus Scymnias, Suanos, Amazones, Sarmatiæ inserat. Dictam patriam Hunnorum & Slavorum traditio illa Græcorum antiqua, quasi in ænigmate, circumscribit tribus fluviis, *Atali, Tanai, & Cuphi*, seu, ut Miscella habet, Eucti. Per hos fluviis intelligendi sunt Volga, Tanais, & fluvius ex Caucasii montibus oriens, & in extremum Pontum Euxinum decurrens, quem Procopius cap. 2. in fine, *Phasm* vocat, & cap. 6. à quibusdam pro termino Asiæ & Europæ haberi dicit. Confundit autem hos fluviis traditio illa; perhibet enim Tanaim ab Iberiis portis ad Caucasios montes fixis profluere, quod Cuphi potius vel Phasi competit: item Atalim supra Mœotidem à Tanai diffindi, id est versùs fontes, itaque confluere, quod Volgæ & Tanai non, sed Tanai majori & minori convenit. Charta Imperij Russici novissima, per Philippum Joannem de Strahlenberg, qui ex Suecorum post cladem Pultawiensem captivorum numero multos annos in Russia egit, A. 1730. edita, situi ei, ubi Volga & Tanais sibi maximè appropinquant, interjicit montes, sub montibus verò ad meridiem inter Pantfchin oppidum ad Tanaim, & Zariza ad Volgam, flumen minus, quod Volgam & Tanaim jungit: dein supra montes ad septentrionem duo alia flumina, Ilawliam ad Ilowo oppidum, Tanai, & Kamischenkam ad oppidum ejusdem nominis, Volgæ influentia, & capitibus suis sese fermè contingentia, atque jussu Petri Russorum Imperatoris, canali manu hominum factò, juncta designat. Unde fieri potuit, ut vel hanc conjunctionem per tertium fluviis infra, vel approximationem per duos alios fluviis supra montes, Græci, traditionem non sat penetratam edentes, pro confluentia ipsius Atalis & Tanais habuerint. De confusione hac mirandum non est, cum æquè Jordanes Volgam, & Tanaim nobis notum, nomine eodem Tanais insigniat, & nomina fluviis variè valde apud veteres accepta sint. Quidquid autem de hac obscuritate sit, certum videtur, traditionem de terris Ptolemaicæ Sarmatiæ Asiaticæ, & de Procopii regione *Eulyfia* inter Tanaim, Volgam, Caucasios montes, Ponti Euxini partem, & Mœotidem loqui, in quibus terris Hunni infra approximationem Tanais & Volgæ, Slavi supra eam versùs septentrionem sederunt. Clarum id est ex ipsa

Vid. App.
Num.
486. c.
487. i.

487. g.

487. e.

475.

481. b.

A. Chr. traditione, dicit enim: in orientali circa Mœotidem plaga, ad Phanaguriam Ponti, & Iberiam regionem, hominum nationes plurimas (Zecchos, Bruchos, Abasgos, Lazos, & reliquos populos, Colchidis & Iberiæ incolas, ex Procopio & Ptolemæo) numerari, dein addit: ab ipsa verò palude usque ad dictum flumen Cuphim, ipsa antiqua magnaque Bulgaria sita est, & quæ Cotragorum, Bulgaris contribulium, vocatur regio. Probè igitur notandum: traditio Curguros Hunnos, Slavis Bulgaris *contribules* (non natione, nisi errore fors à Græcis assumpto, sed imperio) habet. Vid. App. Num.

§. 14. Exhinc orditur traditio alterius objecti nempe BULGARORUM MIGRATIONIS explanationem exequi, quæ (in supposito, ut dictum, necessario, Hunnos simul Bulgaros, & Slavos Bulgaros sub eodem quondam, ut & posthac imperio, junctos intelligi) aliquantò jam clarior est. Imò. Narratio ipsa ad tempora Constantini, qui in Occidente, retrocurrit, *ly, qui in Occidente*, græcè sinè addito verbo stare potest, & subintellectum habet, *imperium tenuit*; quod itaque Constantinum Magnum aperte denotat, à quo primùm sedes imperii Constantinopolim translata est. In Theophane nihil additur his verbis; librarius autem mancum locum & aliquid deesse credidit. Nicephoro adjicitur *obiit*, an ex ipsius, an librarii studio, ambiguum est. Constantinus I. obiit Ancironæ in villa publica apud Nicomediam in Oriente: Constantinus II. apud Aquileiam in Italia: Constantinus III. Constantinopoli; de Constantino IV. non potest esse quæstio, quoniam ex ejus regimine auctores, traditionem referentes, digressionem faciunt in præteritum. Miscellæ historiæ adjicitur, *regnavit*, quod bene convenit Constantino I. non autem tertio, qui Occidentem non possedit: nec secundo, qui Italiæ tanquam sedi Occidentis non, sed Galliæ præfuit. Porro Constantinus II. tantùm duos annos & decem menses, Constantinus III. nec integros quatuor menses regnavit: ut & hanc ob causam traditio illorum imperio non quadret. adò Regimen Bulgariæ & Cotragorum, id est Bulgarorum tam Slavorum quàm Hunnorum, eo tempore habuisse dicitur *Cubratus*, seu *Crobatus* seu *Orbatus* quidam, & præcepisse quinque filiis suis, ne se unquam separarent. An Cubratus nomen proprium, an dignitatis fuerit, dubitandum, & magis pro dignitatis compellatione habendum est, quoniam Hunnogundurorum Dominus sub Heraclii imperio ad A. 634. etiam à Nicephoro Cubratus appellatur. 3tiò. Non obstante patris prohibitione filii sese ab invicem separarunt, & frater primogenitus Batbajas, seu Bathajas, seu Basianus, solus in avito solo constitit, & demum posteris temporibus populus ejus à Chazarorum, seu Saracenorum, vel ut alibi vocatur, Turcorum gente subactus est. Hic primus frater Batbajas idem omnino censendus cum Procopii Uturguro, qui in avitis terris trans Pontum Euxinum mansit: & Batbajas, vel Basianus, nomen videtur dignitatis, sicut Chajanus. 4tò. Secundus frater Cotragus, Tanai flumine trajecto, ex adverso fratris primogeniti, sedes

A. Chr. fedes posuit; is ergo erat Cuturgur Procopii in verbis, ibi. (Sci-
 licet cis & trans Tanaim, statim post divisionem, antequam
 Mœotidem transirent) omnes degebant &c. nihil habentes
 commune cum populis trans paludem &c. Notandum: hic non dici: *trans Tanaim*. 5to. Quartus & quintus
 frater simultaneè migrârunt ad Danubium, ubi posteris temporibus
 quartus frater subactus est à Chajano Avarum; quintus autem
versus Pentapolim Ravenna perveniens Christianorum imperio
 subiectus fuit. Tertius frater Asparuch, Danapri, & Danastri
 (Dnieper & Dniester) fluminibus transitis ad Onclum
 alium amnem, Danubio magis Borealem (ergo Pruth) profectus,
 inter hunc & illos sedem & habitationem mediam habere constituit.
 Ubi notandum: iter hujus fratris, prout & de reliquis duobus idem
 intelligendum, describi per transitum Danapri seu Borysthenis,
 ergo, circumactis montanis Tauricis, à Tanai fluvio & ripis ejus Asiaticis
 venerunt.

Vid. App.
 Num.

481. 6.

§. 15. Sanè fabulosa illa ad speciem narratio, fabulæ eximi potest, si sequentem in modum deductis in capite præcedente, præcipuè §. 23. 24. 25. 26. applicetur. Circa A. 276. itaque triginta annis adhuc ante Constantini Magni Imperium, dum Hunni & Slavi Scythiam Europæam populis aliò migrantibus valde evacuari viderent, immigrationis consilium simul inter se, sive imperio, sive vicinitate tantum nexi, susceperunt. Hunnorum pars, quæ migrare censuerat, nomen ferens Cuturgurorum, sedes Jazygum derelictas trans Tanaim occupavit, usq; usque ad magnam illam Hunnorum migrationem in terras Europeas, Ponto & Danubio interjectas, per centum ferme annos institit. Altera pars, cui nomen Uturgurorum, in patria antiqua sub Bajano seu Principe suo mansit, & quanquam postmodum in dicta migratione magna Cuturguris in Europam se adjunxerit, tamen, Procopio teste, maxima ex parte in Asiaticos lares pristinos rediit. Slavi, quotquot ex eis migrârunt, sub reliquis tribus fratribus intelligendi sunt: illi Alanos & Gothos, ad flumina Dnieper & Dniester principalibus sedibus suis adhuc immorantes, pertransiverunt, dein bifariam se diviserunt: partim, qui Anthæ postea dicti, inter ripas posteriores fluviorum Gerasi seu Pruth & Danastri, circa Danubii infimam partem, se collocârunt: partim, qui Limigantes postea & Slavini dicti, ad fontes Gerasi & Alpes Bastarnicas se converterunt, à Tacito Imperatore sedes petierunt, repulsâ autem acceptâ, ibi, quorsum hucusque processerant, longè adhuc à Romano Imperio, substituerunt: usque dum demum Vandalis ex Dacia in Romanum seculum à Probo A. 280. receptis, ipsi quoque ad limites Romani Imperii admitterentur. In traditione illa Græca igitur Anthæ sub tertio, Limigantes verò sub quarto & quinto fratre veniunt. Horum pars sedibus illis novis Dacicis, usque ad Avarum seculo sexto ingruens imperium, adhæsit: quin & in Picensi regione seu Walachia Avarum imperio unâ cum Anthis affixa mansit.

276.

280.

334.

A. Chr. sit : pars altera autem, præcipuè ex Amicensi seu Temesiensi regione, jam inde sub Constantino I. ob rebellionem servorum recesserat, & in fines Italiæ, ad Aquileiam usque, itaque haud procul à Ravennatensi territorio, dicti christiani Imperatoris Constantini imperio subdenda, suscepta erat. Hæc videtur mihi historia sub parabola quinque fratrum latens : quod vocabulum totidem populos, partim genere & sanguine, partim vicinitate & amicitia junctos, me arbitro, denotat.

§. 16. Epocha illa migrationis à Constantini tempore suscepit denominationem, eò quòd Constantini clara facta primùm 371. erga Slavos eminuerint. Circa annum dein 371. incipit epocha, de qua Procopius, & plures alii meminerunt : Hunnos nempe, tum Uturguros ad Tanaim in Asia, tum Cuturguros ad Tanaim in Europa sedentes (congregatione factâ, ut Gothis & Alanis propellendis sufficerent : & transmissa Mœotide circa fauces ejus) rectâ in Gothos & Alanos irruisse : Uturguros postea domum rediisse : Cuturguros verò ibi sedes expulsorum à se Gothorum occupasse, iis partim institisse, partim mox ad Danubium medium in Daciam seu Transylvaniam progressos esse, & brevì post sese in Pannoniam usque dilatasse, atq; famoso Attilæ imperio condendo auctores fuisse. Hæc historia convenit traditioni, prout edita est. Editores loquuntur de *antiquitate*, & quidem, respectu imperii Constantini IV. & anni 679. ergo non de tempore Constantini III. triginta octo annis tantum anteriore, sed de tempore Constantini I. Loquuntur de antiquitate *Bulgarorum*, qui Constantinum IV. tributarium fecerant : hi Slavi, & iidem erant, qui ante 35. annos Avarum Chagani jugum excusserant, & Unnugunnos ad Pontum vicinos Avaribus æquè usquè eò parentes, ut supra §. 12. Nicephorus & Suidas testantur, sibi subjecerant : Hi tempore Constantini IV. sedebant in novis sedibus suis in Illyrico & Thraciis : & subjugaverant omnes alios Slavos ad Danubium inferiorem ; ergo antiquitas ea Slavos concernere debebat. Loquuntur simul de *Unnugunnis*, qui teste Simocatta, si- 320. cut alii populi, Sarfelt ; Var, Chunni, Tarniach, Cotzageri, Zabender seu Sabiri, species vera Hunnorum erant. Ideò autem loquuntur simul de Hunnis, quoniam pars Slavorum semper olim connexionem cum Hunnis habuerat, & tempore, de quo est locutio, nempe A. 679. Unnugunni, cis Pontum in sedibus olim Gothicis residui, potestatem Bulgarorum Domini recognoscebant. Per hanc Græcorum scriptorum traditionem igitur origines Slavorum, prout in priore capite deductæ sunt, confirmantur. Hæc hoc loco deducere censui, quoniam fortassis in manus vel Hagecii, vel Kutheni, traditio ista græca, de Originibus Slavicis sub Constantino loquens, incidere, & ad seligendum Const. III. permovere poterat ; quemadmodum ipse ego testis sum, quorundam in Croatia opinionem esse, Croatarum nomen à dicto Crobato, A. 634. Bulgarorum Principe, derivationem accepisse : unde & Hagecius vel Kuthenus credere poterat, intra 10. annos abhinc Bohemis Czechum Principem & factorem gentis Slavo-Bohemæ obtigisse. Pro conclusione parabolæ hujus Græcæ indulgebit mihi benevolus Lector, ut, pro assolidatione dedu-

A. Cuius deductarum inde Slavicarum originum, in quarundam compellationum, quibus historiæ veteres in explanandis Hunnicis originibus quàm maximè utuntur, ETYMOLOGIAM paulò excurram. Procopius nomen genericum Hunnorum usurpat, illudque in Uturguros & Cuturguros dispescit. Agathias nomen Hunnorum commune omnibus Scythis intra Imaum montem, & species principales Hunnorum Utiguros & Cotriguros, seu ut alibi, Utiguros & Cotriguros perhibet. Menander Utiguros & Cutriguros appellat. Simocatta Ogor gentem Hunnorum pro generica habet, eamque in Var & Churni (unde Pseudabares, Tarniach, Cotzageri, Zabender descenderint) distinguit. Theophanes Unnorum nomine generico utitur, in descriptione autem Bulgariae antiquae Unnobundobulgaros & Cotragos nominat. Nicephorus Patriarcha Onogunduros, seu ut alibi, Hunnogunduros, & prætereà æquè Cotragos: Miscella Historia Onogundureses & Contrageneses vocat. Jornandes præter Hunnorum compellationem genericam genti Ogor à Simocatta memoratæ Hunugaros, Menander autem Uguros & Uiguros substituere videtur. Nomen igitur Uturgurorum & Cuturgurorum, seu Utigurorum & Cutrigurorum speciale distinctivum: Ogor seu Ugurorum aut Uigurorum genericum: Hunnorum collectivum, diversis quoque nationibus commune: & Ono- seu Hunnogundurorum, nec non Hunugarorum ex Hunnis & Ogor compositum est. Nomina ambo distinctiva, nec non nomen genericum, meo videri, derivationis domesticæ sunt Hungaricæ: nomen latius patens Hunnorum verò Germanicæ. *Dictionarium Hungaricum Francisci Paris Papai* vocum huius incurrentium significationem hanc reddit: *út*, via, iter: *úti*, viarius, itinerarius: *Kút*, fons, puteus: *Kútya*, tugurium, gurgustium, tabernaculum, attegia, casa: *Ugrom*, *Ugordom*, salto: *Ugró*, saltans, prosiliens. Quemadmodum itaque (ut alibi à me dictum) Germani olim sese partim *Sassen* à fixis sedibus, *Wandelen* à mutatione frequenti sedium, *Swemen* à vagatione armata in vicinos, *Haalemannen* à conquirendis novis sedibus, & *Francken* à libertate sedium proferendarum dixerunt: ita & Hunnicas nationes à proferendis sedibus suis æquè sese Uguros seu *prosilientes* generatim: dein speciatim, qui fontibus salubribus repertis tabernacula sua animo permanendi figebant, nec inde sinè causa majore recedebant, *Cutiguros*: qui verò libertate sedium mutandarum gaudebant, *Utiguros* nominasse, conjecturare absque periculo licebit. Sanè compellationis genericæ radicem *Ugró* Slavi, proximi Hunnorum ab omni nota antiquitate & nunc usque accolæ, memoriæ servant, dum patrio suo sermone Hungaros *Ugri* & in Bohemica dialecto *Uvri* nominant. Porro Hunnorum nomen Agathias etiam Burgundis natione indubia Germanis applicat, & Scythis intra Imaum montem commune fuisse dicit; ut id alienæ omnino originis esse debuerit. Simocatta Hunnorum nomen reddit; cui consentiunt Francisci Scriptores, ut *Gesta Francorum Epitomata cap. 61.* *Gregorius Turonensis Hist. lib. 4. cap. 23.* & *Fredegarius cap. 48. & 72.* Ptolemæus (& similiter Plinius) qui

A. Cr. qui suo ævo nullos recenset Hunnos in Sarmatia Asiatica, sed eos, qui post Hunni dicti, aliis planè nominibus refert: in Sarmatia Europea verò Basternis origine Germanis, & Roxolanis, Chunos quosdam, utique æquè Germanos, jungit. Chunorum nomen igitur (ut cap. XIV. §. 13.) à Germanis circa Mœotidem habitantibus inditum potius est, & ex *Kone*, *Kune*, vel *Ghune*, audacem & bellicosum eum populum intitulavit. Hungari ipsi hodierni sese scribunt *Magyar*, pronuntiant *Madyar*: Plinius, ut supra cap. XIV. §. 16. Sarmatas situs illius, quorsum secundum omnes scriptores Hunni necessariò collocandi sunt, vocat *Medorum sobolem*: Scriekius *Medos* & *Mados* pro synonymis habet; fortassis ergo inde etymologia nominis *Magyar* accersenda veniet. Ex supra dictis colligendum nunc: nomina *Uturgur*, & *Cuturgur*, & his similia, non tam fratribus imperantibus, quàm populo ipsi ob genus vitæ diversum competiisse, itaque & traditioni Græcæ, de qua actum, satisfieri, si pro quinque fratribus quinque populi amici, ut non unius generis, sed partim Slavi, partim Hunni accipiantur.

§. 17. Dictum supra est, **LECHI ADVENTUM IN POLONIAM**, si secundum Hagecii sententiam post A. 644. contigisset, nimis serum fuisse, ut conditoris honorem apud Polonos sibi assereret, quoniam tum jam dudum Polonia à Slavis infessa fuerat. Nunc ergo commonstrandum: Polonicas terras post eum annum, quem præcedens caput pro adventu Czechi & Lechi in Bohemiam competere contendit, occupationi Lechi patuisse. Hac in re quædam iterum præmittenda sunt. Omnis historia & traditio Slavica asseverat: aliquo tempore ab adventu in Bohemiam, Czechum & Lechum fratres in communione noviter intra Moldavam, Egram, & Albim fluvios occupatæ terræ perstitisse, dein verò Lechum à Czecho, non quidem in aliam provinciam, sed in alium tantum, eumque haud procul distantem, immo quasi contiguum locum, Kurzimensem nempe districtum, ultra Moldavam, ab Oriente sedium primarum situm, secessisse, ibique separatam principatum (seu provinciam à Czecho divisam) & urbem Kurzimam, seu, ut expòst dialectus Bohemica vocitavit, *Kaurzimam*, condidisse; porro post mortem Czechi, Lecho cum populo suo visum fuisse opportunum & gloriosum, provinciam eam populo Czechico extendendo cedere, alias autem sedes pro se inquirere, & hunc in finem Vandalorum terras, in Orientem longius dimotas, petere. Utrumque hoc factum. Kurzimensem provinciam *Borzislao*, ex Optimatibus Czechicis, obtigisse, Lechum verò ad *Vistulam* usque processisse, ibidemque *Gnesnam*, & *Cracoviam*, civitates & simul arces noviter à se erectas, pro principalibus sedibus suis delegisse. Hagecius, hæc ex fide dignis historiis anterioribus & traditionibus antiquissimis colligens, tempus de cætero sic distribuere censuit, ut secessionem Lechi in Kurzimensem districtum novem annis, migrationem verò ulteriorem in terras Vandalicas viginti novem annis ab ingressu utriusque fratris Czechi & Lechi in Bohemiam contigisse putet. Lechum deni-

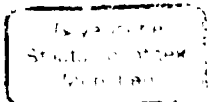
A. Chr. denique fati functum in Polonia statuit A. 711. itaque in com- Vid. App.
Núm.
putu Hagecii ab A. 644. tanquam primo ingressus in Bohemiam, annis jam sexaginta septem, à morte verò Czechi quinquaginta evolutis. Ita *imparis ætatis* illè Lechum facit, quem Poloni scriptores, traditionibus æquè suis nixi, seniozem Czecho fratrem fuisse ferunt. Unde non injuriâ hîc statim Hagecius studii abbreviandarum nationis Czechicæ primarum epocharum inconsultus sectator postulari potest & debet, quoniam traditio Polonica, ut in præripienda primogenitura nimium sibi persuasisse videri possit, tam gravem tamen errorem comminisci nunquam potuisset, ut fratrem Czechum seculi dimidii spatio præmortuum, eumque tunc senem, nativitate minorem assereret. Ponamus etenim, Lechum, dum vitam deponeret, 100. annos habuisse; detractis 67. remanebunt pro ingressu in Bohemiam 33. anni. Si jam Czechus unico anno Junior Lecho supponeretur, addito ad triginta duos annos tempore exacti post regiminis septendecim, ut vult Hagecius, annorum, è vivis abiit Czechus non senex, ut vult iterum Hagecius, 86. sed vir mediam ætatem complens 49. annorum. Econtra si Hagecii opinioni, mortuum esse Czechum quinquaginta annis ante Lechum, ætatis 86. annorum insistatur, addito hoc utroque numero Lechus, si gemellus Czechi fuisset, ætatem 136. annorum attigisset, quod omnem fidem, præterquam in primis mundi aut diluvii temporibus, superat. Sin autem Lechus ætate cum Moyfi quondam 120. annorum par evasisset, ex hoc, & 50. annorum intervalli inter Czechum & Lechum supposito, mortuus ab Hagecio dici debuisset Czechus septuagenarius, non octuagenario major; unde cum hæc sit traditio, quam & alii scriptores pro antiqua agnoscunt, necesse est, Czechum non 17, sed circa 30. annos populo suo præfuisse. Hoc suppositum annos Czechi & Lechi ita distribueret: A. 374. adveniendò in Bohemiam, Czechus 56. Lechus 33. annorum ætatem egisset; moriendo autem Czechus post 30. Lechus post 67. annos superadidos, ille ætatem 86. hîc 100. annorum complèssset. Si igitur conjecturandum sit, conjectura verosimilior præeligenda est.

379. §. 18. Vistulanæ terræ, habitatoribus & cultoribus suis *Vandalis* adhuc gaudebant circa A. 379. Ita nos docet Historia Langobardica ex coævo scriptore illorum temporum Prospero Aquitanico, qui dicit: Aufonio & Olybrio Consulibus, Langobardi ab extremis Germaniæ finibus, Oceanicæque protinus litore, Scandiæque insula magna, multitudine ingressi, & novarum sedium avidi, Iboreâ & Aione Ducibus, Vandalos primùm vicerunt. Ubi locorum Vandali illi degerint, declarat Paulus Diaconus, dum refert: illo tempore Ambrum, & Assum, fuisse Vandalorum Duces, qui vicinas quoque provincias (id est, cis Vistulam extra proprium Vandalorum regnum sitas) bello prefferint, itaque sub sua potestate habuerint: Langobardos, patriâ egressos, primùm in Scoringia, (ubi Vandalos vicerunt) aliquot annis substitisse,

Pars I.

N

dein

A, Chr. dein Mauringiam in ultiores terras transire statuisse: cum autem à Vandalis prohiberentur, certamine singulari transitum sibi parasse, Gollandam intrasse, eamque aliquo tempore incoluisse: inde in Anthabet, mox Bathaib, & post Vurgundaib migrasse. Scoringia, sive Scyrorum primitiva patria, erat in regione litorali Chersonesi Cimbricae, Mauringia in Ducatu hodierno Mecklenburgico; *Golanda* autem seu Gothlandia cis mare Balthicum, proprie eam terram denotabat, quam Gothi antiquissimo tempore, ex Scanzia Insula navibus advecti, primitus inscenderunt, & Gepidæ, adventum tardantes, longis temporibus, usque ad seculum tertium medium, dein, iis ad Danastrum migrantibus, Vinidarii seu Venedæ tenuerunt, & Jordanes uno in loco Gothi-Scanziam, in altero insulam Vistulæ amnis vadis circumactam vocat. Hæc eadem est, cujus incolæ Ptolemæus Gythones sub Venedis habitantes, Tacitus Gothones, ad quos Catualda ex Marcomannorum Regno fugerit, nominat, & de quibus alibi refert: trans Lygios Gothones regnantur. Golandia ergo Pauli Diaconi erat ad Vistulam inferiorem. Ex hac Golandia ille Langobardos immediate ad Anthabet, id est ad Antharum sedes, itaque à Vistula extrema ad Danastrum extremum, seu ab oris maris Balthici ad oras Ponti Euxini, sine tentata in intermedio quodam loco sedium captione, deducit: quod signum est, Vandalos & Alanos adhuc hæc intermedia loca tenuisse. Aperiebantur autem demum Vandalicæ terræ gentium aliarum occupationi A. 406. dum Vandali & Alani in maxima multitudine illinc emigrarent, & Gallias, dein Hispanias, peterent, ibique plures provincias populo suo replerent.

§. 19. His præmissis de tempore novennali, quod Hagecius adhesionem Czechi & Lechi tribuit, non est, quod quæstio instituat; circa tempus enim veri adventus Czechi & Lechi in Bohemiam, seculo ad finem vergente quarto, valde incelebre fuit Marcomannorum nomen, & ut *cap. VI.* ostensum, Marcomanni jam potissimum fortunas popularium suorum Suevorum & Alamannorum, propriis neglectis, sectabantur: ut & aliquanta commoratio Czechi & Lechi, quam traditio fert, si definite cum Hagecio loqui placeat, sive per novennium, sive per paulo pauciores, aut plures annos, absque taxatione explicari possit.

§. 20. Aliud ab Hagecio, *migrationi* ulteriori *Lechi ex Marcomannia in Vandaliam* præfixum tempus viginti novem annorum ab adventu in Bohemiam, si verior opinio de A. 374. suscipiatur, rectè & aptissime ad 32. annos, nempe ad annum usque 406. quo Vandali Vistulanas terras maxima ex parte evacuârunt, extendendum est. Tunc jam Lecho non tantum gloriosum, sed & tutum videri poterat, in terris his derelictis separatam à populo Czechico Remplicam suis sub auspiciis condere. Populi, qui A. 406. in Gallias, & inde A. 409. in Hispanias migrârunt, à Prospero Aquitanico, qui eo tempore in Galliis, & ab Idatio Episcopo, qui in Hispaniis vivebat, nominantur Vandali,

A. Chr. li, Alani, Suevi; Idatius de Hispaniarum occupatione addit: Vid. App. Num. 749. a.
 Barbari, ad pacem ineundam Domino miserante converſi, ſorte ad inhabitandum ſibi provinciarum dividunt regiones. Gallæciam Vandali occupant & Suevi, ſitam in extremitate Oceani maris occidua: Alani Luſitaniam & Carthaginienſem provincias: & Vandali, cognomine Silengi, Bœticam fortiuntur. Hiſpani, per civitates & caſtella reſidui à plaga (à cæde nempe, & peſte, ut in præmiſſis dixerat) Barbarorum per provincias dominantium ſe ſubjiciunt ſervituti. Notandum hîc eſt: 1mò. Ptolemæus in interioribus Sarmatiæ Europææ ponit Alanos & Amaxobios: in exterioribus verò, juxta Mœotidem & Pontum, Jazyges & Roxolanos: juxta Daciam magnam, Baſtarnas, Carpianos, Peucinos, ita ut Baſtarnæ initium Carpati orientale, Peucini occidentale, & Carpiani medium Carpati attingerent. Juxta Sarmaticos montes, à Carpati initio occidentali incipiendo, ponit Bielloſos, Piengitas, Sabocos, Arſietas, Burgiones, Anartofractos, Ombrones: & in altero ordine interiori, à Peucinis montibus incipiendo, Tranomontanos, Ciſtobocos, Igiliones: juxta Viſtulam à capite ejus incipiendo, Avarinos, Frugundiones, Bulanes, Finnos, Gythones: & in altero ordine interiori, ab Alanis incipiendo, Stavanos, Sudinos, Galindas: ad latus occidentale Sarmatiæ, in oris ſinûs Venedici, ſeu maris Balthici, in ſeptentrionem progrediendo, Venedas, Veltas, id eſt Beltas, Oſios, Carbones. Porro ad latus orientale Carbonum, Oſiorum, Veltarum, à ſeptentrione in meridiem ordines ſibi ſubjungendo, ponit ſeptem ordines, eòſque in interiora Sarmatiæ deducit uſque ad Riphæos montes, id eſt fontes Tanais majoris, & reſpectivè uſque ad Alanos. Ex hac deſcriptione Ptolemæi haud obſcurè prodit *ſitus Alanorum*: cingebantur nempe præcipuè populis ſequentibus: ad Orientem ſeu fontes Tanais, Amaxobiis: ad meridiem, ſeu verſùs Pontum, ad Boryſthenem inferiorem, Roxolanis: ad Occidentem, Carpianis, & Stavanis: ad ſeptentrionem, Sturnis. Principales ergo ſedes Alanorum erant circa Boryſthenem medium, & illis accenſendi ſunt ex Ptolemæo Racalani, Exobygitæ, Gevini, Bodeni, Amadoci, Navari. 2dò Pro *Vandalis* habendi omnes populi, quos Ptolemæus à Carpaticis & Peucinis montibus ſupra Sarmaticos montes & Viſtulam duplici ordine collocat, nec non plures alii populi ſeptentrionaliores. 3tiò Tempore irruptionis Hunnicæ A. 373. Vandali omnes, nec non Alani Borealiores ad ſuperiorem Boryſthenem, manſerunt in ſuis ſedibus. Alani meridionaliores autem, & Roxolani, qui æquè ſpecies Alanorum, junxerunt ſe Hunnis, & migrârunt unà cum illis ad Danubium, eorum & Gothorum expulſorum ſedibus per partem Hunnorum retentis. 4tò A. 406. Alanos ſuperiores, & Vandalos, maxima ex parte emigrâſſe, & ſedes ſuas evacuâſſe neceſſe eſt, quoniam quatuor magnas provincias, & potiorem partem

A. Ch. tem Hispaniarum oppleverunt. 2to Iter Alanorum & Vandalorum ex Lithuania hodierna, & Polonia, ad Danubium superiorem, Rhenum, & Gallias, recta per Moraviam, & Bohemiam, partim saltem, institutum fuisse videtur: quo in transitu Suevi-Quadi, & Marcomanni, vicinorum jam sibi Hunnorum jugum pertimescentes, nec non alii posteriores Suevi ad Moenum & Danubium, qui Gallias antehac quoque infestare soliti erant, Alanis & Vandalis migrantibus sese adjunxerunt: prout & Suevi, junctim cum parte Vandalorum, in Hispaniis Gallaciam infederunt, expost vero Reges suos peculiare ibidem habuerunt, & supra alios populos creverunt. 754. c.

440. §. 21. Bene igitur convenit historia Lechi ex Bohemia in Poloniam transeuntis, si adventus ejus cum Czecho fratre in Bohemiam circa A. 374. supponatur, non item, si multum vel anticipetur, vel tardetur; in priore enim casu Vandali locum occupationi nondum fecissent, in posteriore Slavi in antiqua patria inter Volgam & Tanaim in maxima multitudine adhuc superstites, evacuat per Alanos vicinos suos terras non tantum ex se replerent, sed & posteriores Vandalorum sedes preoccupassent, ita ut Lechus ad obeundum conditoris munus jam ferò venisset. Supposito autem adventu Czechi & Lechi in Bohemiam anno 374. jam rectissime Lecho conditus Reipublicae novae Slavicae in Polonia vindicatur; & rite quoque correspondet traditio altera Slavicae nationis: Russum, tertium fratrem Czechi & Lechi, eodem tempore cum his Croatiâ exiisse, ad populum suum originarium rediisse, & magnae hodiernae RUSSORUM MONARCHIAE fundamenta jecisse.

§. 22. Russicae hujus propaginis exegetin, ob temporis angustias, praeterire mihi necesse est, & id indicasse sufficit: optime & convenientissime Russicas origines in eadem tempora cum Slavo-Bohemicis & Polonicis collocari. Quam contingentiam ex omnibus iis, quae in elucubratione hac de historia Scythiae antiqua attuli, mihi sic persuasam habeo. Imò. Nunquam Slavicae rei proficuum, minus tutum videri poterat, migrationem ex partibus suis, Tanai & Volgae intermediis, in Asiam meridionalem ad mare Caspium vel Pontum Euxinum instituere, quoniam utrobique Hunni, qui nunquam id tentaverant, praeracebant, & gentes bellicosissimae Caucasiis aliisque montibus asfidentes superandae, iis autem etiam superatis aliud vix expectandum fuisset, quam vel in servitute apud Saracenos, Parthos, Persas, vel in excidium apud Romanos ruere. Exemplo esse poterant Gothi, alique Slavis vicini Scytharum populi, qui à seculo tertio medio continuè quidem incursarunt Asiam, sed demum per Romanorum arma reinvalescentia internecione ferme deleti sunt. 2do. Migrare ultra Volgam in Scythiam Asiae intra & extra Imaum montem; idem ac pares sedes cum paribus commutare fuisset, & Alanici alique populi ibi sedentes gentem exteram intentatis armis haud admisisent. 3tio. Igitur Slavis pacifice migrare volentibus, sola supererat Scythia seu Sarmatia Europea, in quam quoque ad partes Moeotidi & Ponto proximio-

251.
276.

613 615.
630.

A. Chr. ximiores prima ampla ingressus occasio dicto seculo tertio ad finem vergente, partim emigratione, partim excidio pristinorum Scythiæ hujus incolarum, dabatur: ut hæc & consequentia de sedibus Slavorum tunc emigrantium novis ad Daciam septentrionalem, & Pontum, dein Daciam meridionalem, & inde ad Savaum & Dravum in hodierna Croatia, alibi jam dicta sunt. 4to. Inter hos emigrantes nobili loco erant progenitores Czechi, Lechi, & Russi fratrum, & hi ipsi, ut fert traditio, in Croatia postremum, ad Krapinam fluvium, tribus ibi conditis arcibus, quarum vestigia adhuc supersunt, sederunt. 5to. Czecho & Lecho 414. a. b. abhinc A. 374. in Bohemiam recedentibus, Russi frater tertius itidem recessisse, & novam suæ gentis in Russia Rempublicam condidisse legitur. Neesse igitur est, eum ad populares suos trans 406. Tanaim repatriasse, & subsecuta dein A. 406. migratione magna Alanorum vicinorum suorum, genti suæ, ut sedibus horum evacuatis immigret, auctorem fuisse, eamque dein institutis formasse. Cui muneri ille apprimè conveniebat, quoniam inter Romanas colonias educatus, ea, quæ felicitati regiminis conducere, & apud alias gentes usu servarentur, sibi comparaverat. 6to. Alio quàm hoc tempore, Russo nomen conditoris in gente sua obvenire non poterat; antehac enim Russia, quæ circa Tanais fontes est, Alanis & Amaxobiis adhuc replèta erat; post annum autem 406. præsumi nequit, Russiam Slavorum antiquis sedibus propinquissimam in vastitate perseverasse; si ergo gens Slavica jam ejusdem possessione absque Russo potita fuisset, rectoris is quidem, non verò conditoris nomen reliquum habuisset. 7mo. Demum Slavi omnes pristinarum sedium, partim Russo acquieverunt, partim Lecho accesserunt, & sic optione populi divisio terrarum Scythicarum inter duos fratres celebrata est: partim verò utrique sese exemerunt, & ad oras Balthicas progrediendo, novas easque separatas Respublicas excitârunt.

§. 23. CROMERO nunc respondendum; & perquam facile id fiet. Duo ille statuit sibi admodum contraria: compendiavi ejus sententiam suprâ cap. XIII. §. 12. Ibi positione prima agnoscit, traditioni, diuturno non tantum Polonorum & Bohemorum populorum, sed cunctæ Slavicæ nationis consensu celebratæ, Lechum & Czechum principes Polonis & Bohemis præfuisse, & nomina indidisse, fidem deberi. Positione 6ta verò asserit; Slavos ex Russia magna, ceu seminario totius nationis, duplici tempore migrasse: ante Attilam, attamen post migrationem Vandalicam, itaque post A. 406. in Poloniam, nec non vel tunc, vel paulò posterius, circa Attilæ tempora, in ultiores terras Vistulanas, & in Bohemiam: porro diu post Attilam, sub Justiniano nempe Imperatore, itaque post A. 527. in Thraciam, Macedoniam, Dalmatiam, & Illyricum, itaque & in Croatiam. His assertis salvare voluit traditionem in origine nominis *Polachorum* seu Lechitarum, à *Lacbo* seu Lecho, *Czechorum* à *Czechbo*, utpote quod Polachos & Czechios sibi vi nulla eripi passuros arbitrabatur: probè sciens, nomen Lechitarum 733. c. apud externos quoque populos, Russos, Tartaros, Bessarabes,

A. Chr. Hungaros, ab antiquitùs, testimonio originis nullâ maculâ domesticæ fictionis asperso, vigere. Ast, dum cætera omnia, & præprimis Czechi & Lechi, vel parentum, migrationem in Illyricum seu Croatiam: sedem eorundem ibi loci in arcibus Krapina & Pšari: recessum inde in Bohemiam: & Lechi demum transitum ex Bohemia in Poloniam negat: umbram traditionis retinet, rem repudiat, & totam traditionem, quanquam in recordatu facillimis, iisque simplicissimis, gentis principiis confiteret, falsitatis accusat. Devenit in hanc opinionem Cromeus, & devenire debuit, eò quòd Limigantes Sarmatas, jam seculo quarto sub Constantini Magni tempore Danubii accolas, & auctores coævos de iis scribentes, non moratus sit. Dedit igitur certè manus, si hæc tradita, nec non Croatarum, Bojariarum, Hunnorum, aliarumque nationum Danubii quondam accolarum historias rimari, propositi ejus & instituti historici ratio postulasset. Unde nec singula allata ejus, ad speciem tantum contraria, & unà cum supposito tam tardæ migrationis Slavicæ in Illyricum, absque alio impulsu corruentia, responsione indigebunt: sed ipsis, reor, per ea, quæ in hoc & præcedenti capite in medium attuli, sat jam factum erit.

§. 24. Per eadem hæc deducta cæteris quoque aliorum dissentientium objectionibus occursum est. Ut autem variis variè motis vel movendis scrupulis & quæstionibus uberius adhuc obveniatur, de anno eo, quem originibus Slavo-Bohemicis præstruxi, aliam contingentiam ex S. Hieronymi chronico adjicere juvabit. Dicit is ad annum dècimum Valentiniani Imperatoris:

374. Burgundionum LXXX. fermè millia, quot nunquam, 684. antea, ad Rhenum descenderunt. Prænotandum hìc est: imò. annus, quem immediatè subjungit, undecimus, quo consules eosdem, qui priore anno fuerant, permansisse refert, certè est 375. igitur dècimus certè fuit 374. quo consules Gratianus & Equitius creati, & in subsecutum annum continuati sunt: unde etiam is annus MIGRATIONIS BURGUNDIONUM ipsissimus est, quem ego migrationi Czechi & Lechi ex Croatia in Bohemiam competere credo. 2dò. Locus à quo Burgundiones migraverint, absque dubio erat Vistulana terra. Ptolemæus Burgundiones recenset inter gentes majores Germaniæ, eosque inter Suevum fluvium (id est Spree) & Vistulam collocat. Spree ergo & Vistula clauderant Burgundiones ab Occidente & Oriente. A septentrione autem eorum Ptolemæus locat Ruticlios ab Odera inferiore usque ad Vistulam inferiorem, juxta Oceanum, seu mare Balthicum; ad meridiem verò Lutos (id est Luos seu Lygios) Omanos, & ad Vistulam superiorem Luos Buros. Ex toto contextu Ptolemæi apparet, Lygios Omanos sedisse in inferiore hodierna Silesia: Lygios Buros verò in parte huic finitima Poloniæ cis-Vistulanæ. 3tiò. Ptolemæus quoque Burgundionum sedem extendit ultra Vistulam in Sarmatiam, ponit enim Avarinos ibidem ad caput Vistulæ, & immediatè sub his ad Vistulam paulò inferiorem Burgundiones; ergo Burgundiones sedibus suis dilatabantur per septentrionem & Orientem totius ferme

Vid. App.
Num.

452-448.

450.

450-448.

453-450.

486.b.

A. Chr. mè Silesiæ, atque inter eos & Bohemos intermediabant Lygii Omani, Lygii Buri, dein ad superiorem Silesiam Sidones, Cogni, & Visburgii. 4to. Locus migrationis Burgundionum ad quem, ex Socrate, si hic cum cœvo auctore Ammiano Marcellino combinetur, clarescit; debuit enim esse ad Rhenum in vicinia silvæ, Schwartzwald dictæ. 5to. In eodem loco jam A. 359. teste eodem Ammiano Burgundiones pro parte sedes habebant, ergo illuc jam sæpius antea immigraverant. Et hoc est, quod in verbis, *quot nunquam antea*, ipse S. Hieronymus testatur. 6to. Traditiones Bohemicæ ferunt, Czechum ex Croatia in Bohemiam non prima anni parte, sed media æstate (quapropter 15. Julii dicitant) advenisse. His præmissis mirum nemini videri potest, quomodo Czechus, migrationem in Bohemiam sibi proponens, sedes se ibidem vacuas reperturum confidere potuerit? si enim eorum quoque nihil esset, quæ hanc in rem *cap. XIV. §. 42.* attuli; certè fama migrantis ipso anno, de quo agitur, 374. versùs Gallias itaque solum Romanum, Burgundicæ multitudinis, ad colonias haud procul in Illyrico diffitas Romanas, & sic quoque ad ipsum Czechum, sat tempestivè, veno tempore illius anni, percrebrescere; atque eum, jam à quò sub Probi Prætorio Præfecti tyrannidem inciderat, sedes suas nauseantem, & quascunque præferendas solitudines spectantem, permovere poterat, sine mora migrationem cœptare, viam, quam Burgundiones ex patria tenuerint, quærere, eique, usque dum commoda mansio occurreret, si & in Vandalia foret, insistere. Quodsi autem nihil etiam de migratione Burgundica hujus anni, nec domi, nec in itinere, rescivisset, scire sanè debebat, similes migrationes, quanquam non tantas, antehac, tum à Burgundionibus, tum ab aliis Vandalis institutas fuisse, quæ argumentum probabile darent, se cum populo non amplo, ut omnes traditiones asseverant, facilè locum inventurum. Hanc intentionem habenti, & pacificè ad solitudines ubicunque investigandas migranti, nemo populorum intermediarum, quos transire necesse habebat, iter invidere aut præpedire voluisse censeri potuit. Fata autem à Dei nutu dependentia Czecho illi, gentis ejus ductori, ex qua tanta celebritas quondam in Ecclesia & regimine seculari promanatura sit, ipsam, dum attigerat, Bohemiam in sedem destinaverunt.

§. 25. Porro ne diversitas DIALECTI SLAVICÆ, quæ inter Slavo-Bohemos & Croatas obtinet, obesse credatur, ut propago utriusque nationis ex uno eodémque quondam populo specifico Slavinarum seu Limigantium asseratur; non me piguit, specimen quoddam grammaticale ex trium populorum Slavivorum, à Slavinis illis, specificè sic dictis, descendentiæ dialecto, *historico Apparatu num. 721. c. & seqq. literis*, cum interpretatione latina, pro affectu, quo erga Slavicum idioma studio & usu, non nativitate mihi comparatum feror, cum notis eò facientibus, interjicere. Ex specimine hoc sequentia præcipuè ad origines Slavicæ colligenda sunt. imò. Schemata grammatica docent, non magnam differentiam inter Bohemicam (si præ-

Vid. App.
Num.
448.454.

751. a. b.

751. b.

652.

731.

732. c.

721. c.

A. Chr. præsertim in plurimâs conformis usus antiquus spectetur) & Cro- Vid. App. Num.
 aticam dialectum, minimam verò, & quæ nec differentie no-
 men, spectato iterum antiquo usu, mereatur, inter Bohemicam 721. c.
 & Slavo-Hungaricam dialectum, quin potius id speciale pro Bo- 721. y.
 hemica dialecto reperiri, quòd illa idiotismos & nativam linguæ
 Slavicæ vim & efficaciam præ reliquis duabus dialectis conser-
 vaverit. 2dò. Dialectus antiqua Bohemica, dialecto Codicis Mo- 721. m.
 scuensis, Glagoliticæ dictæ, quâ vel S. Hieronymus, vel S. Cy-
 rillus, in sacris paginis populo Slavico edendis usus esse dicitur,
 magis multò, quàm Croatica, assimilari potest; cujus ratio est,
 quòd Croatica, ob varias vicinias Slavicæ variarum dialectorum,
 quandam sui à primævo usu immutationem evitare nequiverit.
 3tiò. Identitas fermè dialecti Bohemo- & Hungaro-Slavicæ eun- 721. u.
 dem quondam prodit fuisse populum: unde & non ambigen-
 dum, Slavo-Bohemos olim ex eadem extra patriam primitivam
 sede cum Hungaro-Slavis, nempe ex Temesvariensi Bannatu,
 progressos esse: & hos post A. 526. in terras Hungaricas supe-
 riores, olim Quadicas, in egressorum inde Langobardorum lo-
 cum successisse, & cum Quadorum reliquiis Moravicis novam
 Rempublicam Slavo-Moravicam condidisse: illos verò jam mul-
 tò antè, A. 334. cis Danubium in Croatiam, & inde A. 374.
 in Bohemiam secessisse.

§. 26. In solutione contrariorum ad REIPUBLICÆ SLA-
 VO-BOHEMICÆ PRIMORDIA demum, iniquæ, & in præ-
 conceptam de adventu Czechi falsam opinionem, ut necessitan-
 ter, ita studio compositæ mutilationi *Hagecii* eripienda me-
 accingi par est. Hagecio, ne quid novi ex me dicere videar,
 opponam *Paulum Stranskium*, scriptorem, ut commendat Bal- 741.
 binus, egregium, & chronologiæ tenacissimum, quo non me-
 liùs quisquam Synopsin Bohemiæ antiquæ systematicam con-
 cinnavit. *Hagecii positiones* sunt: Czechum in Bohemiam A. 644.
 advenisse, A. 661. ætatis 86. regiminis 17. annorum obiisse; po-
 pulum dein per novennium usque ad A. 670. absque rectore fu-
 isse; Crocum hoc anno in Principem electum, post 39. annos
 regiminis & 86. ætatis fatis A. 709. cessisse; ei in principatu Li-
 buffam filiam natu minimam A. 710. suffragiis populi successisse;
 viraginem hanc 13. annis principatam esse, A. 722. autem, ut
 populo Principem virum postulanti satisfaceret, in maritum sibi,
 & Principem populo Primislaum elegisse; Primislaum verò A.
 745. itaque post 23. annos Principatum cum vita commutasse.
 Primordia igitur Reipublicæ Slavo-Bohemicæ ab adventu Czechi
 usque ad mortem Primislai Hagecius solis centum annis includit.

§. 27. *Stranskius* in opere suo *de Republica Bojema* nec origi-
 nes Bohemicas ab antiquitate repetere, nec de anno adventus
 Czechi opinionem suam depromere censuit, sed ea de re *cap. 4.*
de incolis Bojemia & eorum moribus, lectorem ad Martini Cromeri
 historici Polonici disputationem, & *Matbia de Sudetis* Juris con-
 sulti Pragensis meditationes remisit, *cap. 8.* autem *de Principibus*
Regibusque Bohemia, res Bohemicas in tres præcipuè epochas, Ju-
 dicum, Ducum, & Regum, distinxit. Positiones ejus propriis
 verbis

A. Clir. verbis huc exscribam : §. 2. tales erant Judices (I.) Cze-
 chus Sc. is dolore populi omnis permagno , posteaquàm ex-
 plèssèt annos vita sex & octuaginta , fatis concessit , & Ctino-
 wesi est sepultus. Ei mortuo , longo quidem tempore , nemo
 surrogabatur : sed cùm societas novella gentis , ab hominibus
 inquietis , variis contentionibus perturbaretur , suffectus tan-
 dem illi est divinationibus clarus juvenis (II.) Crocus Hle-
 di filius , Toparcha Wladorzinus. Is Sc. dignitatem , quam
 tot annis gessit , in filium cognominem transtulit , qui fuit (III.)
 Crocus Junior Sc. Hic totidem , quot Czechus , vita ex-
 plotis annis , nullâ sexûs melioris relicta prole , in vivis essa
 desit. Ex superstitibus nihilominus ejus filiabus Sc. maxi-
 mè est visa idonea , ac propterea patri in dignitate substituta ,
 filia natu minima (IV.) Libussa virgo , Bojemorum Sibylla.
 Nata quinque & viginti annos fuisse fertur , cùm gerenda
 Reip. proficiebatur. Et quamvis non ut posterioris , literis
 utcunq; exculsi , avi , ita primorum gentis hujus temporum
 historia accuratè distinctèque ad posteritatem est conserva-
 ta , ut propterea ad gentis etatem propemodùm deciman-
 (id est ad mille annos retrò) de annis , in quos res quaque
 incidit , ^{innotuit} (id est , præcisè) scribere , religio ferè pos-
 sit videri ; edisserere tamen , quod ex comparata cum re-
 bus nostris accuratiore per ea tempora gentium ceterarum
 chronologia , ut verisimile probabilèque existimamus , piacul-
 lum vix fore ullum arbitramur. Perhibent igitur jus po-
 pulo dixisse à dignitate suscepta , Libussam viraginem , ante-
 quam nupsisset , annos ferè XIII. Crocum patrem XXXIX.
 Crocum avum L. Czechum senem XXVII. §. 3. Placuit
 populo omni , ut Remp. posthàc administrarent viri , cum ma-
 jestatis splendore , Duces. Numinis igitur , ut credebatur ,
 suggestione electus est Libussa quidem maritus , genti verò
 Princeps ab aratro (I.) Przemyslus , Stadicii pagi dominus
 Sc. Sextum & trigessimum , cùm ad sceptrum vocabatur , age-
 bat etatis annum , imperavit ferè quatuor & quinquaginta ,
 mortuus nonagenario major , anno Christiano 632.

§. 28. Rectè habet Stranskus ; piaculum nullum est , in
 rebus antiquissimis veritati nuspiam traditæ probabiles conjectu-
 ras substituere , cùm in hujusmodi rebus probabili con-
 jectura par sit esse contentum , ut in verbis inquit Straba
 Geogr. Lib. 4. dum disceptationem , an Veneti Italici à Venetis
 Belgis , an verò ab Henetis Paphlagonibus provenerint ? tractat ,
 & priori opinioni accedit. Quemadmodùm verò Stranskus in
 chronologia sua , ad tempora Judicum & Ducum Bohemiæ , par-
 tim

A. Chr. tim ab Hagecio, partim à Weleslavino recessit, ita & mihi licitum erit, tum ipsiusmet Stranskii, tum utriusque alterius auctoris opinionem, ubi mihi ex aliarum historicarum rerum combinatione visum fuerit, seligere. Secundum supra dicta triplex potissimum classis hucusque fuit opinionum de adventu Czechii in Bohemiam: præproperè nimis sentiunt Codicillus & Weleslavinus de A. 278. mediâ viâ incedunt Cromerus, Sudetinus, et, qui ad hos provocat, Stranskius, de temporibus Attilæ; nec non alii de seculo sexto medio; adventum autem nimis tardant Kuthenus, Hagecius, & qui hunc exscribunt. Chronologiæ hujus triplicis specificam deductionem in Judices & Duces Bohemæ, usque ad S. Wenceslaum, in tabellam *sub num. Apparatus 266* redégi, eidemque quartam columnam meæ combinationis, nec non notas quasdam ad exegefin facientes, addidi. Regimen Czechii accommodavi dictis *hoc cap. §. 17.* Parum autem in mea opinione refert, an regimen id 30. an 27. an 17. annorum fuisse credatur, quoniam quod 30. annis demeretur, regimini subsequo Optimatum adjici deberet. Anni regiminis Croci Junioris, & Libuffæ nondum nuptæ, unanimi traditione nituntur. Regimen Przemisli, Nezamisli, Mnatae, extenditur nimirum à Weleslavino & Stranskio, ut intercapedinem annorum, quos ab ipsis neglectum regimen Optimatum post Czechii mortem insumpsit, replerent. Non patiuntur hanc extensionem generationes ex Kascha Libuffæ sorore, quarum 5. tantum usque *266* ad Borzivogii Principis regimen, videlicet in filia Biela, nepote Sudipraw; pronepote Hruta, & abnepote Sukoslao (qui, unâ cum filio & respectivè atnepote Mileschio, contra Borzivogium arma movit) unanimiter, & in narratis conformiter, afferuntur. Unde hac in parte potiùs Hagecii opinioni adhærendum duxi. Wogeni regimini iterum conformiter anni tribuuntur. Wnislao Hagecius injuriâ ex numero principum expungit, quapropter à Wnislao usque ad Borzivogium Stranskii sententiam sequor. In Borzivogii baptismo, & Wratislai morte, à communi *1041. 1042. 1047. 1048.* sententia abeo ob deducta *in Apparatu.*

§. 29. Ex dictis hucusque duo nunc extrema Reipublicæ Slavo-Bohemicæ sub ethnicismo figenda, atque ex iis intermedia, & præcipuè primordia, paulò certius, quàm antehac ab auctoribus factum, determinanda sunt. Extremum anterius est adventus Czechii in Bohemiam, quod jam fat, ut puto, pro A. 374. adstruxi. Extremum posterius est BAPTISMUS BORZIVOGII: hic à me anno 877. à communi sententia autem anno 894. alligatur. Huic posteriori tempori demendi sunt 13. anni, quoniam tanto intervallo ante baptismum Borzivogii rebellantes Borzivogio Sukoslao abnepos, & Milesch atnepos Kaschæ, perierunt. Manet igitur pro tempore posteriore annus in mea opinione 864. in aliorum 881. Porro in tempore intermedio una epocha certo proxima est, nempe nativitas Biela, quæ fuit ultimò aut saltem tertio genita proles Kaschæ, post jam natos filios Rodislao, & Prostoslao; illa enim nativitas incidit circa primum annum regiminis Primislai. Suppono ego ætatem *266*
Bis-

A. Chr. Bielæ, dum post Chtibogium, & Lidomirum filios, tertio-^{Vid. App. Num.}genitum Sudipravum pareret, 40: Sudipravi, dum Hruta ei nascere-
tur, 50: Hrutæ, dum Sukoslaus lucem aspiceret, æquè 50: Et
Sukoslai, dum unâ cum filio, jam patrefamilias, & separataram
turmarum ductore Mileschio occumberet, 72. annorum. Æta-
tes hæ simul sumptæ conficiunt tempus 212. annorum. His demptis
ex prædicto numero posterioris temporis 881. remanent 669. ex
864. verò residui sunt 652, & hic annus 652. in mea, annus ve-
rò 669. in aliorum sententia pro primo anno regiminis Primis-
lai figendus est. Si autem etiam Bielæ usque ad dictam genera-
tionem 50. Sudipravo 60. Hrutæ 60. anni dentur, & Sukoslai
ætas 72. annorum, ut armis tractandis par adhuc fuerit, mane-
at, itaque ex 881. numerus ætatum collectivus 242. annorum
subducatur: saltem tamen annus inchoativus Primislai 639, a-
gnosci debet. Ab hoc anno, computando retrò in Czechum,
secundùm Weleslavinum usque ad A. 318. adepti regni, emer-
gunt anni intermedii 321: secundùm Stranskium usque ad Atti-
læ tempora, itaque v. g. usque ad mortem ejus anno 453. fiunt
anni intermedii 186. Weleslavinus computat pro regimine Cze-
chi 17. pro interregno 9. pro regimine Croci primi 50. Croci
secundi 39. Libussæ viraginis 13. ergo universim usque ad Pri-
mislaum 128, annos; his detractis ex 321. cogetur fateri Wele-
slavinus, & auctor ejus Codicillus: interregnum post Czechum
antè Crocum, ultra novennium, superadditis 193. annis durâs-
se. In sententia Stranskii verò, qui Czecho 27. Croco primo 50.
secundo 39. Libussæ 13. annos regiminis attribuit, dicendum
omnino est, *longum tempus*, quod ille interregno post Czechum
indefinitè applicat, 57. ad minimum annorum ab eo, si calcu-
lum generationum Kaschæ in medium vocare voluisset, dici de-
buisse; hi enim 57. anni anarchiæ, annis primorum gentis judi-
cum 129. additi, numerum ab A. 453. usque 639. intermedium
annorum 186. explent.

§. 30. Præter Hagecii igitur, & sequacium, ferotinam ni-
mîs & nullo pacto sustinendam opinionem, in omnium aliorum
sententia, tempus *valde longum*, quo post Czechum usque ad
Crocum nemo juri generaliter ad populum dicundo præsidebat,
asserî necesse est. Id tempus, cùm *Cosmas* regimen paternum
Czechi (ut *suprà cap. XIII. §. 2.*) ætatem primam vocet, rectè
ætas, seu epocha potius, secunda vocari poterit. Forma regi-
minis in prima epocha Czechi, apud Cosmam in verbis; Sc-⁷²⁴
nior, quem alii quasi dominum comitabantur &c. &
infra: quia tu, o pater &c. non veri domini seu Principis,
sed patris loco venit. Christianus, antiquissimus Bohemiæ scri-^{723,}
ptor, expressè testatum reliquit, primos Slavo-Bohemos usque
ad Przemislum sinè principe vixisse; ergo nec Czechus,
nec Crocus, aut Libussa principes fuerunt. Pulkava, ter-^{726. b.}
tius tempore scriptor, de iisdem primordiis sub Czecho di-
cit: Leges aut jura specialia non habebant, sed unicè
secundum ingenitam rationem vivebant. Ergo consentit

A. Chr. Cosmæ, & Czecho non legislativam seu principalem, sed partem potestatem attribuit. Vid. App. Num.

§. 31. FORMA REGIMINIS in epocha secunda luculenter à Cosma pro Aristocratica, seu regimine Optimatum, describitur, dum simplicitatem & concordiam primæ ætatis in discordias, ergo post Czechum, degenerasse conqueritur & subjungit: posthæc quicumque in sua tribu vel generatione, persona moribus potior, & opibus honoratior, habebatur, sine exactore, sine sigillo, spontanea voluntate, ad illum confluebant, & de dubiis causis ac sibi illatis injuriis salva libertate disputabant. Verba hæc: *in sua tribu vel generatione*, disertè Optimates, seu capita familiarum, denotant, adeoque quælibet familia & tribus à præcipuo quoque ejusdem, itaque ab Optimate, regebatur, & si quid ad populum in commune spectabat, id ab omnibus Optimatibus consultabatur. Hic modus regiminis convenit Procopii Cæsariensis testimonio, dum ait: & verò hi populi, Slaveni inquam & Antæ, non uni parent viro, sed ab antiquo in populari imperio vitam agunt. Huic formæ Aristocraticæ seu Optimatum institerunt Slavi Charvatæ usque ad annum 624. & tunc creatum primum Regem Samonem, & quoque Slavi Moravi usque ad annum circiter 690. & tunc creatum primum Regem Maroth seu Maravod, de quo *vid. cap. XXVII. §. 21. & 24.* Similiter quoque Slavi Poloni, ut historiæ illorum ferunt, primitus circa annum 700. Principem sibi elegerunt, Cracum nomine, & antea duodecim Palatinis, seu Optimatibus, regebantur; quin immo ante Palatinos, numero duodenario districtuum affixos, immediatè post Lechum, Optimatibus seu capitibus familiarum, quotquot fuerant, rectorum munus, conformiter instituto totius Slavicæ gentis, adhæsisse videtur. Idem mos erat Slavorum Borealiùm, maris Balthici accolarum, ut testati sunt ipsorum horum Slavorum legati ad Chaganum Avarum A. 591. missi, apud Theophanem, in verbis: *se verò à familiarum capitibus missos, qui eos apud Chaganum excusarent &c.* Ab hoc more subsequis temporibus teste Helmoldo soli recesserunt Slavi Rani, sive Rugiani, qui Regem sibi adsciverunt. 725. 721. 24. 891. 824. 502.

600. §. 32. Tertia epocha Reipublicæ Slavo-Bohemicæ infecuta fuit sub CROCI PRIMATU. Cosmas, Pulkava, Æneas Sylvius, Dubravius, Kuthenus, Hagecius, non agnoscunt nisi unicum Crocum; Weleslavinus, ex sententia Codicilli, eum duplicat in seniore & Juniore, seu patre & filio. Non est hic quæstio, an Crocus senior exstiterit, & Crocum Juniozem progeneraverit? hoc enim facilè cum tota genealogia, quam Weleslavinus affert; antiquissimæ traditioni tribuendum est. Sed dubium tantum in eo versatur, an Crocus pater ultra alios Optimates majorem, id est Primatis in gente, potestatem, pariter ac Crocus filius, habuerit? & id negandum potius est, silentibus, &

A. Chr. & unicum Crocum hujus gradûs participem facientibus, historiographis omnibus, Weleslavino antiquioribus; unde hic, vel Codicillus, evehendo Crocum patrem ex communi Optimatum ordine ad Primatum, immo in illorum opinione ad Principatum, succurrere voluit chronologiæ hiatui, quem non, nisi per quinquaginta annos regiminis sub Croco seniore injecti, obduci posse rebantur, dum Optimatum regimen solo novennio coarctare animo hærebat. Verius igitur Crocus senior par aliis Optimatibus, sed Crocus Junior Primas inter Optimates fuit, & hunc Primatum quoque in filiam Libussam, assensu populi, transmisit, ut *cap. XIII. §. 2.* dictum. Sanè Crocum Juniorem non egisse Principem populi sui, inculcant, excepto Ænea Sylvio, & Hagecio, alii fermè omnes scriptores. Christianus Principem negat ante Przemislum. Cosmas dum dicit: ad quem (Crocum) tam de propriis tribubus, quam ex totius provinciæ plebibus, velut apes ad alvearia, ita omnes ad dirimenda convolabant judicia, sat innuit, non potestatem legislativam & coactivam Croco competiisse, sed communi cum populi concursu & compromissione, in arbitrium totius gentis, ex æquali antea optimate, evasisse. Pulkava traditionem antiquam disertè sic complectitur: Crocus is provinciam probè moderatus est, non ut princeps, sed ut judex in commune electus. Dubravius æquè traditioni antiquæ inhæret, regimen ad Crocum, non ut ad Principem, qui ex arbitrio suo imperaret, sed ut ad Prætozem, qui ex æquo & bono jus diceret, delatum esse. Kutheno Crocus pariter, non ut Dominus, sed ut judex in commune electus, habetur. Omnibus illis consentit *Stanskius de Republ. Boj. cap. 8. §. 1.* dicens: quòd Judices primi (inter quos Crocum numerat) populum patria quadam *уѣдкованъ* (id est curatoria) vel, si multum velimus dicere, prætoria autoritate in disciplina tenuerint. Quòd autem Æneas Sylvius in *hist. Bob. cap. 3.* Crocum Duem & Principem nominaverit, impropria locutio est, quam dein Hagecius, & Weleslavinus majoris tituli gratiâ adoptârunt.

652. §. 33. PRIMUS PRINCEPS ergo gentis Slavo-Bohemæ fuit PRZEMISLUS, & cum eo quarta epocha rerum Bohemicarum, atque in meo quidem calculo A. 652. cœpit. Tradunt scriptores Bohemici: populum, dum à Libussa maritum & Principem peteret, ad aliarum gentium vicinarum mores & exemplum provocasse. Apprimè id correspondet dicto tempori. Vicini Slavo-Bohemis tunc erant Slavi Sorabi, Saxones, Thuringi, Slavi Croatæ, Slavi Moravi, & Slavi Poloni. De Sorabis testatur Fredegarius, quòd A. 630. unà cum Slavis Croatis, seu Charentanis, Thuringiam Francicam invaserint, Ducem, Dervanum nuncupatum, habuerint, & regnum suum Samoni Regi Charentanorum in clientelam dederint. Slavi hi Charentani teste eodem Fredegario Regem eum Samonem A. 624. primitus adsciverant, & regnavit ille 35. annis, itaque usque ad A. 659.

A. Chr. De Saxonibus Fabritius fidem facit, Regem eis A. 633. fuisse Sig-
 hardum; ante hunc autem nullius Regis Saxonum meminit, ni-
 si Bertholdi ad A. 628. qui Regem se quidem dixit, sed illo ipso
 anno in pugna contra Francos occubuit. De Thuringis Eck-
 hardi relata ex annalibus Francicis evincunt, Francico jugo sese
 primitus A. 640. eripuisse, à Radulpho, qui ipsis præerat, sus-
 cepto titulo regio. De Slavo-Moravis supra dictum est, con-
 stare, iis saltem circa annum 690. sub Regis titulo imperitasse
 Marothum. De Poloniis quoque supra mentio facta, principa-
 lem dignitatem apud eos circa annum 700. viguisse; quod ergo
 Moravi & Poloni circa seculum septimum medium intendebant,
 & Sorabi, Charentani, Saxones, & Thuringi jam paulò ante
 assumpserant, id, nempe principale decus, Slavo-Bohemi A.
 652. exoptabant, & à Libussa Primate sua obtinebant.

§. 34. Ad Slavicas origines, & primordia Reipublicæ Bo-
 hemo-Slavicæ quoque pertinet, quod Cosmas de MORIBUS
 simplicis & felicis, sub Czecho conditore & paulo ultra, æta-
 tis primæ refert. Afferere ille non dubitat: Slavo-Bohemos pri-
 mos Cereris & Bachi munera, quæ nec fuerint, haud novisse,
 fera prandia glande vel ferina carne solvisse, sitim aquâ levâsse:
 arva, & nemora, & cætera omnia, quin & connubia commu-
 nia habuisse: lanæ vel lini eis usum, ac vestis, ignotum existit-
 se, hyeme ferinis aut ovinis pellibus usos esse pro vestibus: nul-
 lius generis arma fuisse, tantummodò sagittas, & has propter
 feriendas feras habuisse: addit præterea, habitaculorum vicem
 tegmina arborum, & strati gramina, & frondes obiisse. Pulka-
 va aliquid ex his mutat, dum dicit: glande, fructibus silvestri-
 bus, ferinâ, & piscibus victitasse, simplici quodam linteo & la-
 neo tegumento, & hyeme ferinis & ovinis pellibus, pelliciorum
 locò, indutos esse. Æneas Sylvius narrata ea de communione
 omnimoda, nuditate virorum & foeminarum, victu ex glandi-
 bus & pomis silvestribus, inter fabulas numerat, & à Czecho
 potiùs indigenas, ejus loci superstites, in cultura terræ & præ-
 paratione panis, instructos esse credit. *Dubravius bist. Boh. lib. 1.*
 conformia Sylvio, & contraria planè Cosmæ & Pulkavæ dicti-
 tat, inter alia verò hæc habet: ibi (in Bohemia) quacun-
 que ibat (Czechus), aspectus fidem faciebat eorum, quæ
 auribus paulò antè acceperat, incultam videlicet, desertamque
 esse Bohemiam, à pecudibusque & armentorum gregibus potiùs,
 quàm ab hominibus obsessam, aded bene multi in illa greges
 pecudum, rarissimi autem incolarum apparebant. &c. Mox
 universos adhortatur ad ædificia & recta constituenda, & imprimis,
 ut se ad agros excolendos converterent, ne, ritù ferarum,
 venatu tantummodò & carne vitam tolerare inhuma-
 nam cogantur. Croatæ erant, tam ædificare, quàm agros
 colere docti: itaque pro se quisque animo alacri
 ope-

A. Chr. Operam pollicetur. Demum Hagecius ad regimen primum Czechi, in præmissis de ejus adventu, Cosmam, ut combinanti patet, ex latino in Bohemicum vertit, paucis exceptis, quæ partim ex Pulkava, videlicet de victu fructuum silvestrium, & piscium, partim aliunde, sibi ipsi in contrarium, & Dubravio conformiter, de opera diligenti in colenda terra, & eradican- dis silvis interjicit: & licet Pulkava quoddam linteum & laneum tegumentum concessisset, tamen ille utrumque negat, & Cosmam itidem hac in parte exscribit. Habitacula autem & cubilia, ex Cosma narrata, citò, & contra mentem Cosmæ, anno quinto adventus Czechi, tollit, & domorum ædificationem non tantum ad Czechi, & filii ejus Klen, sed & procerum aliorum usum, quin & vici integri, Klenecz dicti, exstructionem substituit. Tanti ergo fecit auctoritatem Cosmæ. Eâ autem sepositâ, ad minus certè tempus, & alterum, ut credere par est, adventus annum, non ultra, culturam & ædificia distulisset. Ita de primo anno, usque in Julium mensem, ut traditur, jam exacto, adeoque segetum novarum procreandarum inidoneo, & ad domos figendas ferotino, sentienti Hagecio, nec non Cosmæ, si idem sensisset, facile adstipulandum foret, Slavo-Bohemis in silvestrem prorsus & incultam regionem advenis non aliud superuisse, quam ex penu sua, si quam attulerant, & ex pecude secum acta, atque ejus lacticio, vesci, aut donis naturæ gratuitis, quæ novum domicilium in fructibus, feris, & piscibus offerebat, vitam in proximam messem sustentare, & usque ad domuum excitationem, quibuslibet ramorum & frondium contextibus, ab aëris injuriis defensari.

§. 35. Sic quoque & non aliter sentiendum est, ac propterea cautius Weleslavinus adventui Czechi ad diem XV. Julii, conditum vici Klenecz (non specificandò, quali posteriore tempore contigerit) immediatè subjungit. Cur autem Cosmas traditionem antiquam de vita & habitatione Slavo-Bohemorum primi anni, in ætatem, ut vocat, primam produxerit, levi opera ex ipsomet deprehendetur, si eum aliis in locis loquentem audire lubuerit. Manifestè ille se non uno in loco prodit, in contexendis gestis seculi noni finientis & decimi inchoantis, sibi ad manum, & pro fonte, fuisse Chronicon Reginonis Abbatis & Continuatoris ejus. Videatur huc *Apparatus num. 1054. 1054.* in tempore Baptismi Borzivogii de A. 894. & *num. 1057. 1058. 1057. 1058.* Combinentur relata Cosmæ ad modò dictum numerum 1057. cum Continuatore Reginonis ad eadem tempora, & pleraque ex hoc emutuata, quin & partim verbotenus transcripta reperientur. Videantur dein excerpta ex Reginone ipso, sub *num. Apparatus 747. a:* & conferantur cum Cosmæ traditione de primis Slavo-Bohemorum moribus sub *num. 724.* & apparebit fons, unde Cosmas descriptionem suam irrigavit; disertè enim Regino, de Scythiæ populis agens, eos perrarò agrum exercere, nec domum illis ullam, aut tectum vel sedes, *nullum scelus apud eos furto gravius*, quippe sinè tecti munimento pecora, & alimenta, armentaque habere, *lana his usum ac vestium ignotum esse* &c. asserit;

A. Chr. ferit; quæ asserta dein Cosmas ad mores Slavo-Bohemorum, ut-
 pote Scythiæ antehac incolarum, partim ad literam transcripsit; Vid. App. Num.
 partim in majorem facundiam dilatavit. Similia quoque Jor- 474
 nandes, si eum fors viderit, suppeditabat, dum in Scythiæ in-
 terioribus describendis hæc retulit: in Austro adsedit gens
 Agazirorum fortissima, frugum ignara, quæ pecori-
 bus & venationibus victitat. Si Cosmas Strabonem *Geogr.* 713.
lib. 7. & ex eo loquentem Homerum inspexisset, de supposita
 pro Slavo-Bohemis nomadica vita panegyricin instruere potuisset.
 Necessè tamen est, vel Strabonis, vel alterius auctoris, præter
 Reginonem, tradita, Straboni conformia, novisse, dum, æquè
 ut Strabo; omnia communia, uxores quoque, facit. Mirum
 etiam non est, à Cosma mores Slavo-Bohemorum primorum no-
 madicos ex Scythia, immediatè in Bohemiam transplantatos es-
 se, obstante traditione: eos primùm in Croatiam, Romanorum
 provinciam, moribus planè aliis cultam, & ex hac demum in
 Bohemiam migrasse; namque ut de Scytharum nomadica vita
 perceperat, ita & simile institutum antiquorum Germaniæ po-
 pulorum notum ei esse poterat; scribit enim Strabo, de Germa- 714
 nis Suevis loquens: commune omnium est, qui istis in
 locis degunt, facilis & expedita soli mutatio, ob tenui-
 tatem victus, & quòd neque colunt agros, neque fru-
 ctus recondunt, sed in casis habitant structurâ in unum
 diem constantibus; cibus eis à pecore plurimus, ut &
 Nomadibus. Scribit itidem Julius Cæsar de Germanorum mo- 714
 ribus: agriculturæ non student, majorque pars victus
 eorum, lacte, & caseo, & carne consistit; & alibi de Sue- 538
 vis in specie: neque multum frumento, sed maximam
 partem lacte, atque pecore vivunt, multumque sunt in
 venationibus. Cùm itaque prædecessores in sedibus Slavo-
 Bohemorum Marcomanni Suevi seu Germani fuerint, & pro
 parte vicini manserint, alios Slavo-Bohemis, quàm illis, mores
 attribuere Cosmas non censuit:

§. 36. Aliud planè dicendum fuisset Cosmæ, si traditionem
 domesticam adventus Czechii ex Croatia, ut tempore tanto no-
 bis superior, & modò non nimium ad propinquiora suæ ætati
 festinans, ad ingentem posteritatis gratiam evaluisset, penitus,
 collatis antiquorum scriptis, pervestigandi, animo & labori de-
 spondere noluisse. Deprehendisset etenim apud Pomponium 487. c.
 Melam, Sarmatas omnes, *gentem habitu armisque Parthica proxi-
 mam*, nominari, igitur carentiam habitus & armorum Slavo-
 Bohemis neutiquam applicandam esse; apud Strabonem: taber-
 nacula Nomadum, *ex lana coacta*, vehiculis, in quibus ii dege- 487. b.
 bant, infigi, ergo Slavo-Bohemis lanæ usum negari non posse;
 apud Ammianum Marcellinum: *lib. 17. cap. 12.* Sarmatis Limi- 671.
 gantibus seculo jam Christiano quarto, ad usum bellicum *basas*.
 longiores, & *Loricas* ex cornibus rasis & lævigatis, plumarum
 spe-

DE PRIMORDIIS REIP. BOHEMO-SLAVICÆ. 113

A. Chr. specię *linceis indumentis* innexas, ergo præter armaturam diversi Vid. App. Num. 679. 683. generis, *lincea indumenta*, & *cap. 13. casas trabibus compactas firmissimis* fuisse; *lib. 19. cap. 11.* quendam ex Limigantibus furore percitum, *palæo suo in tribunal* (Imperatoris Valentiniani) *contorto*, Marha Marha pro signo bellico exclamasse, itaque Slavos, unde Bohemi proveniunt, vestibus ad calceos usque non caruisse. Porro de Slavis Antis Slavinorum popularibus apud Theophanem ad A. 594. & 602. Imperatorem Mauricium Ducibus 827. 839. Romani exercitûs Prisco & Petro iussisse, ut cum exercitu in terris transdanubianis Slavorum hibernarent. Non causabantur tunc Romani milites ad evitandam hanc, attamen secutam, hibernationem, victus, potus, & habitationis defectum, sed hostilem sibi oppositum exercitum, & regionis tum hostilis periculum, tum aere infestæ intolerandâ frigora; ita ut Anthæ, non tunc Romanis sed propriis antiquis institutis viventes, omnibus ad humanam vitam necessariis instructi fuerint. His visis nulla Cosmæ dubitandi ratio occurrere potuisset, num Slavi Croatæ, Czechii & omnium Slavo-Bohemorum progenitores, in solo Romanorum cis-Danubiano quondam sedentes, & celebribus coloniis Romanis undique cincti, vitam nomadicam, si unquam antea, ulterius sectati essent, sed concludendum ipsi fuisset, Romano potius more vixisse. Pro superabundanti documento, Slavos Bohemos minime in nova sua sede Bohemiæ didicisse, sed secum intulisse peritiam terræ & segetum colendarum, vestitus aptandi, & habitationis efformandæ, inservire potest elenchus vocabulorum, ex quadruplici dialecto Croatarum, Bohemorum, Slavo-Hungarorum, & Polonorum, omni ex parte à Slavinis quondam Limigantibus transdanubianis descendentium, *numero Apparatus 721. z.* adjectus, quo multoties amplior ex vo- 721. z. cabulis instrumentorum rusticorum & domesticorum adferri posset. Si ergo in his vocabulis, inter gentes, partim ab ipso transitu Danubii, partim brevi post, à se invicem sejunctas, tanta identitas vel saltem affinitas reperiatur, quis non videt, ea non in posteris sedibus, sed dudum antè domi nata fuisse, & gentibus illis, unâ cum peritia objectum circa quod tractandi, adhæsisse.

§. 37. Hagecius exstructionem Civitatum, Castrorum, Villarum, & vicorum hanc specificat: Sub Czechii regimine, A. 649. (in computu haud genuino chronologico Hagecii) ab ipso Czecho conditus est vicus Klenecz: A. 653. à secedente Czechii fratre Lecho civitas Kaurzim: A. 657. vici duo, Charwatecz à Manuch cognato Czechii, Rabus à filio Manuchii Rabus nomine, & villa Czernaufs à conditore ejusdem nominis. Sub interregno post Czechum, Ctiniowes vicus sub monte Rzip à populo in honorem Czechii ibi sepulti. Sub Croci regimine, A. 671. villæ duæ, Tursko, & Cheinow; à fratribus Turesk., & Supan, cui filius erat Cheino nomine: A. 675. castrum Krokowecz in honorem Croci: A. 676. vicus Chirzia à Chirz: A. 677. villa Zdechowicze à Botak consanguineo Croci: A. 678. castrum & oppidum Budecz à populo pro sede Croci: A. 679. villa Przerow à Tunak. A. 682. villa Radicz à

Part I.

P

Rad:

A. Chr. Rad: A. 683. castrum Pſari, expōst Wiſchehrad dictum, à populo pro ſede nova Croci: A. 684. ſub hoc caſtro vicus Pſari à Croco. Vid. App. Num.

§. 38. Circa has traditiones ex Hagecio quaedam notabilia occurrunt. Refert is ad A. 686. à Croco mandatum exiſſe ad populum, ut tuguria ſilveſtria derelinquerent, domos ligneas commodis ad ripas fluviorum locis aedificarent, illas vicatim jungerent, atque circa circum ſilvas eradicando, agros pro ſegētibus pararent, cui & obeditum ſit. Hinc colligendus eſt mos in habitationis primævus Slavo-Bohemorum incolarum, quem & Procopius jam pridem deſcripſerat, dicens: Nomen etiam 791. a. quondam Sclavenis, Antisq̄ue unum erat, utroſque enim appellavit Sporos antiquitas, ob id, opinor, quia 715. *σποράδην*, hoc eſt ſparſim & rarè poſitis tabernaculis, regionem obtinent, quo ſit, ut magnum occupent ſpatium. Idem mos teſte Tacito Germanis antiquis erat, dum ait: nullas Germanorum populis urbes habitari ſatis notum eſt, ne pati quidem inter ſe junctas ſedes. Colunt diſcreti ac diverſi, ut ſons, ut campus, ut nemus placuit. Hunc ergo morem antecſſorum ſuorum in Scythia, Slavo-Bohemi extemplò poſt adventum in Bohemiæ deſerta ſibi deſtinata, in commune repetierunt, uſque dum Crocus habitationem vicatim jungendam aſſenſu populi præciperet; ipſe Czechus autem & primi procerum jam vicos ſibi & villas more noviore ex Croatia allato locaverant.

§. 39. In ſeceſſione Lechi ad A. 653. Hagecius Czechus, populique ejus, in captis intra Moldavam, Albim, & Egram primis ſedibus remanentis, ſollicitudinem & enixam rogationem ex traditionibus perhibet, ne ab iis Lechus longè recederet, & generi ſuo contra ingruentes forſ hoſtes auxilium ſubtraheret. Tranſiit ille Moldavam, & in diſtantia ſeptem milliarium à monte Rzip Orientem verſus progreſſus, in montanis ad latus meridionale Albis ſubſtitit, ibique civitatem Kurzimam condidit. Ad A. 657. itaque quartum à ſeceſſione Lechi, ſecundum ulteriora relata Hagecii, ſeceſſionem quoque fratres Hoſt, & Czernaufs, meridiem, id eſt, Pragam hodiernam verſus, meditati ſunt, ſed dehortatione Czechus deſtiterunt à propoſito, & haud procul à Czecho ſeptentrionem verſus habitacula ſua fixerunt; dixiſſe hac occaſione Czechus traditur: ex quibusdam ſpeculatorum ſuorum ſe didiciſſe, populum in ea plaga ſibi ignotum, ſermone diſparem, & fortassis ejus terræ, quam ipſe Czechus & populus intrâſſet, quondam poſſeſſorem, adhuc ſedere, atque eapropter haud periculo vacare, propius eum inceſſere, ne viribus & numero præpollens veterem poſſeſſionem repetitum veniat, novosque incolas depellat. Porro occaſionem exſtructæ à Tunak, quodam ex Proceribus, villæ Przerow Hagecius ad A. 679. hanc memorat: Tunacum illum, homicidii reum, ac propterea à Croco jam jam poenæ mancipandum, conſilio patris

a. c. patris sui Kamanī clam sese è medio proripuisse, & versùs Orientem convertisse, ibique sub monte Bielicze villam, nomine indito Przerow, condidisse. Przerovium adhuc hodie superest ad Albim fluvium, quinque milliaribus à monte Rzip, & duobus à civitate Kurzimensi. Transgrediendo igitur Moldavam, & progrediendo in viciniam Kaurzimæ Tanak jam se securum credit à potestate Croci.

Vid. App.
Nim.

§. 40. Ex his traditionibus, primordia Slavo-Bohemica respicientibus, & ex situ locorum §. 37. ex Hagecio adductorum, colligendum est: 1mò. tempus regiminis Czechī debebat esse ante A. 406. seu ante migrationem magnam Vandalorum & Suevorum, interque hos Marcomannorum, meridionaliorem, aliisque popularibus Suevis versùs Danubium viciniorem Bohemice partem incolentium, in Gallias. 2dò. A meridie non intravit Czechus Bohemiam, quoniam cæteroquin à speculatoribus primum, de populi ignoti ibidem adhuc hærentis sedibus, notitiam acquirere haud necesse, sed populum eum in transitu jam perspectum habuisset. 3tiò. Nec Czechus intravit ab Oriente seu per Poloniam, quoniam Lechus, in Orientem tendens, ante discessum à Czecho, locum, qui pro futura mansione sua vacaret, indicare non sciebat, sed indicium hoc igne & fumo incensarum silvarum editurum se spondit. 4tò. Igitur Czechus verosimiliter Bohemiam intravit ab Occidente, legendo viam, quam particulares Vandalorum & Burgundionum migrationes, ex terris Vistulanicis, per Bohemice partem borealiorem incultam ab antiquis & desertam, versùs Rheni ripas & Gallias, tenebant. 5tò. Haud amplam partem Bohemice Czechus ab adventu suo occupavit: quod signum est, ei quoque haud amplum populum viæ comitem fuisse, ut itaque ad ejus succrescentiam in populi potentis numerum, unum, quin etiam alterum seculum elabi necesse fuerit. 6tò. Lechus Kurzimensem à se infectum districtum probabiliter, ut alibi supra dictum est, post A. 406. & post magnam migrationem Suevorum & Vandalorum dereliquit, eumque (ut Hagecius ad A. 674. refert) cuidam Optimatum Czechici populi Borzislao cessit. Hic ergo Borzislau exinde ditionem suam in orientalia Bohemice, Moraviam versùs, extendisse censendus est. Econtra 7mò Proceres alii, qui Czecho in terris primis successerant, aliam in partem versùs Occidentem populum suum dilatârunt, donec demum collocata sede Primatis sui Croci in medietate Bohemice, ubi nunc Witschegrad & Praga est, fundamentum futuri Principalis, & generalis in totam gentem regiminis jacerent.

CAPUT XVI.

De Herulis.

493. §. 1. **H**erulos ex Thule Insula ORIGINEM trahere, ex Procopio colligitur: refert enim, Herulorum à Lango-
bar.

A. Chr. bardis cæſorum partem (quæ Iſtrum tranſire, & receptionem in Romano Imperio quærere volebat) permenſis cunctis Sclavenorum populis, dein Varnis, & Danis, in Thulen inſulam navigaſſe, ibique manſiſſe. Jornandes autem certam patriam eorum reddit, dum dicit: Dani Erulos propriis ſedibus expulerunt, qui inter omnes Scanzia nationes nomen ſibi omnimiam proceritatem affectant præcipuum. Vid. App. Num. 472. b.

256. §. 2. Herulorum SEDES extra patriam ſuam ad Ponti Euxini & Mœotidis litora, unde in orientales plagas latè vagati ſunt, jam memorant Græci ſcriptores ſub Imperio Gallieni. 782.

269. Mentio quoque apud Latinos ſcriptores ſub Imperio Claudii II. in Trebellio Pollione occurrit, dum dicit: Scytharum diverſi populi, Peucini, Trutungi, Auſtrogothi, Viringui, Sigipèdes, *Celta etiam, & Heruli*, prædæ cupiditate in Romanum ſolum & Remp. venerunt, atque illic pleraque vaſtarunt, dum aliis occupatus eſt Claudius. &c. In ſubſequentibus relatis Pollio jam de omnibus his gentibus *ſub nomine Gothorum*, & de victoriis Claudii circa Thracias loquitur, ita ut Celtae quidam Scythiæ incolæ, & Gothorum ſocii eſſe debuerint. Quod indubium quodque eſt de Herulis, utpote quibus alii etiam ſcriptores ſedes circa Mœotidem tribuunt. Ex Herulis Naulobatus quidam Dux cum ſuis, ſeſe Gallieno dederat, & propterea conſulatus Romani honorem adeptus eſt. Porro de ſæculo 4to initiante teſtis eſt Ablavius Hiſtoricus apud *Jornandem de reb. Get. cap. 23.* Herulos juxta Mœotidas paludes habitâſſe, atque ab Ermanarico Gothorum Rege ſubactos eſſe. Hæ ergo primæ ſedes Herulorum in Scythia ſeu Sarmatia juxta Mœotidem fuerunt. 782. 479.

451. §. 3. Poſthac Herulorum ſub Gothis jam deliteſcentium memoria reaſſumitur primùm circa tempora Attilæ, cui in expeditione Gallica ſe associarunt; nec non occasione ſubſecuti belli inter Langobardos & Herulos. 755.

493. §. 4. Procopius hoc bellum deſcripturus præmittit, quas ſedes Heruli tunc habuerint, & quorum morum erga alias gentes fuerint. *Trans fluvium Iſtrum olim eos habitâſſe, & procedente tempore ſupra omnes finitimos barbaros creviſſe, coſque præfertim Langobardos, ſibi vectigales feciſſe, demum autem ex mera animi libidine Langobardos quanquam tributarios, & nullius admitti reos, bello pulſâſſe dicit.* Paulus Diaconus locum prælii in Campis Patentibus *Feld* (hodie Marchfeld) nuncupatis, in ipſis tunc ſedibus Langobardorum deſignat. Inde imprimis certum eſt, ſedes eas Herulorum circa Sarmatiam ſecundas, à Procopio *trans fluvium Iſtrum* aſſignatas, in Hungaria hodierna ſuperiore tranſdanubiana, utpote Campis Patentibus vicina, quæri debere. Porro *ly olim* ad tempora Attilæ, *ly procedente tempore* verò poſt Attilam referendum eſſe videtur; ratio ad primum eſt, quia in expeditione Gallica Attilæ Heruli aderant, ergo aliquo tempore antè jam in vicinia ſedium Attilæ eſſe debebant, cum in ipſo itinere, vel in Gallia ex tam longinquis terris haud facile potuiſſent accedere; ratio ad ſecundum eſt, quia 782. 783. 783.

post

442. post Attilam primùm, & non sub Attila (qui omnes populos illorum locorum sub sua potestate habebat) crescere poterant Heruli supra alios Barbaros, ita ut tributarios eos redderent. Vid. App. Num.

§. 5. Antequàm Attilæ potentia in Pannoniis circa A. 430. invalesceret, Heruli sedes suas ad Campos Patentes usque extendere vix poterant: ad finem enim seculi præcedentis Quadi veteres, adhuc ad Jazyges usque, terras transdanubianas possidebant, *vid. cap. XXVIII.* Unde autem Heruli in has terras Quadicas advenierint, an ex terris trans Daciam è latere Mœotidis, an immediatè ex patria sua, Thule Insula, haud multùm refert; prima opinio nihilominus ex *suprà* §. 2. allatis comprobari videtur, quòd Heruli jam seculo tertio ex patria egressi, Gothorum societatem appetierint, adeoque & in Sarmatia, seu Scythia ad Mœotidem, usque ad eruptionem Hunnorum mansisse, dein verò sedes ad latus Hunnorum circa Pannonias, quà socii futuri, transtulisse censendi sint.

§. 6. Ex traditis Procopii, quòd Heruli finitimis sibi gentibus tributum imposuerint, inferendum ulterius: Herulos sibi supremum dominium in omnes terras transdanubianas septentrionales, olim Quadicas, vindicasse, & propterea à populis, qui secum ibi habitabant, tributum exegisse. Didicerant hoc ab Hunnis tempore Attilæ, & videbant idem, quoque à Gothis circa eorundem vicinias fieri post Attilam.

454. §. 7. Heruli non recensentur inter gentes, quæ post exactos Hunnos possessionem novam quæsierint in solo Romano; manserunt igitur in prioribus sedibus suis transdanubianis olim Quadicis: eo, ut præsumendum, sine, ne transferendo se cis Danubium in Illyricum, vel Romanis vel Gothis subjacere, contra arrogantiam suam compellerentur; sed ut ipsi potiùs in vastis terris possessionis suæ, alias gentes subjugandi occasionem haberent. 759. b.

476. §. 8. Passa tamen est fortissima Herulorum multitudo, sese, unà cum Rugorum & Scyrorum parte, ab Odoacro natione Rugo, ad Italiam occupandam, tanquam ad expeditionem gloriosam, & ambitioni suæ correspondentem, ex sedibus suis educi. Quæ educatione non obstante pars Herulorum in patria sua manens sufficere potuit, ad dominatum in populos ibidem coeptum retinendum; & ad Langobardos primùm ex post tributo subigendos: unde æstimare licet, quantus populus Heruli tum fuerint. 795.

493. §. 9. Heruli (ut Procopius perhibet) ex animi mera libidine (quanquam Paulus Diaconus causam aliam afferat) Langobardis foederatis suis & tributariis, in horum sedibus, Campis Patentibus, bellum inferunt; sed dum de victoria nimium persuasi segniùs rem gerunt, victi, clade maxima affecti, et, qui gladium evaserant, in turpem fugam coniecti sunt; nec enim ipsis sat tutum visum, ex hostium terris in patriam rediisse, sed hæc quoque cum liberis & uxoribus egressi, oras omnes Istro fluvio interiores (id est terras versùs Tibiscum fluvium & Carpaticos montes sitas) peragrant; ingressi dein *regionem olim à Rugis habitatam*, ibi consistunt; sed cum inculta à pluribus annis terra, 783.

A. Chr. itaque solitudo magis ibi esset, paulò post fame premente ad Gepidarum (id est hodiernæ Transsylvaniæ) fines accedunt. Ac primùm quidem Gepidæ illis supplicibus, ut *cum vicini sui essent*, tum inquilini forent, permiserunt; postea verò ab urbe vexare ipsos importunissimè cœperunt. App. Vid. Num.

§. 10. Per hæc relata Procopius prodit, ubi Rugi sedes suas, circa Danubium & Tibiscum primas, tempore Attilæ, & post Attilam (usque dum nempe partim locò Scyrorum, A. 472. à Gothis deletorum, in terras inter Danubium & Bohemiam, partim A. 476. cum Odoacrò in Italiam emigrarent) habuerint: fuerunt enim eæ, secundùm hanc descriptionem Procopii, inter Carpatos montes, ac Tibiscum superiorem, & Granuam fluvios; quippe Heruli ex Campis Patentibus seu Marchfeld, in patriam, Hungariam hodiernam superiorem, campis illis proximam, & ex hac iterum versùs Transsylvaniam fugientes, ibique terram cultoribus vacuam ad tempus occupantes, necessariò inter Granuam, Tibiscum, & Carpatos montes, in vicinia Transsylvaniæ subsistere debuerunt; alia etenim vicinia versùs Tibiscum inferiorem & Danubium à Jazygibus etiam tunc inhabitabatur, & hi possessione hac sua nunquam, nec ante nec post Attilam, quin nec in hæc nostra tempora moti sunt.

§. 11. Heruli, Transsylvaniæ novi inquilini, vicissitudinem nunc asperi dominii, quo ipsi erga alias gentes hucusque usi fuerant, à Gepidis recipiebant; ast impatientiâ abrepti consilium derelinquendi receptores suos rigidiores captant. Pars ad gratiam Imperatoris Anastasii confugere, & precibus sedes in Romano solo efflagitare, pars conditionem parendi aspernata, Thulen patriam antiquam repetere statuit. Hi à cunctis Slavinarum populis per fines suos transmissi, dein vastam solitudinem emensi, per Varnos, & Danos, sine ulla usquam in ipsos suscepta vi, in patriam appellant, ibique manent. Hinc colligendum: ex Transsylvania illos, metu Langobardorum hostium, non per Hungariam versùs Sarmaticos montes & Vistulam recta, sed circumactis Carpatos montibus per Poloniæ fines, dein Pomeraniam, Meklenburgum, Daniam, iter suum instituisse. Colligendum porro est, jam tunc, seculo finiente quinto, Poloniam à Slavicis populis habitatam fuisse.

§. 12. Reliqua pars Herulorum ab Anastasio benignissimè quidem cis Danubium suscepta, ast mores non mutans exercitu coërcita & cæsa est, reliquiis tamen misericordiam adeptis, & in Romano solo servatis, quanquam sine receptione in foedus, & attributione stipendiorum annuorum, ut alioquin erga barbaras gentes Romanis mos erat. Sub Justiniani Imperio Heruli hi loca quædam Daciæ Ripensis ad Singidonem, id est haud procul à Belgrado in hodierna Servia, sibi attributa incolebant, in foederatorum numerum quoque recepti, legatione missa ad Justinianum, stipendia, æquè ut aliæ gentes foederatæ, obtinebant, & Romanis in bello Gothico, & contra Slavos Danubium transgressos, auxilia præstabant.

A. Chr.
548.

§. 13. In bello inter Langobardos (quibus Romani assistebant) & Gepidas, Romano exercitui ex Herulis foederatis mille quingenti juncti erant, e contra ceteri omnes Heruli ad tria milia, qui haud ita pridem à Romanis defecerant, Gepidarum partes sequebantur; sed, dum in Romanos inopinato inciderent, una cum Duce suo Aordo, Regis Gepidarum fratre, cæduntur.

Vid. App.
Num.
846.

526.

§. 14. Abhinc historia ulterior quanquam tenuis Herulorum nihil amplius ad Slavicæ origines facit, ideoque omittitur. Illud adhuc subjiciendum, quòd Herulorum, qui domum redierant, pars Theoderico Gotho, Italiae Regi, foederata fuerit, & in Marchia Brandenburgica ad dextram Albis ripam coluerit.

773.2.852

CAPUT XVII.

De Rugis, Scyris, & Satagis.

§. 1. Rugos Tacitus Rugios, Ptolemæus Ruticlios nominat, situ ultimos in Germania veteri ad Oceanum & ostia Vistulae. Scyri aequè ab illis oris, & regione litorali Chersonesi Cimbricae, quæ Danicas insulas respicit, proveniunt, nomine deducto à Saxonico veteri *Score*, quod ripam & litus denotat; unde & hodie litoralia Danica & Suecica *Scheeren* nuncupantur. Apud Ptolemæum Scyrorum mentio non fit, sed ille inter Saxones & Ruticlios, itaque versus insulas Danicas, Farodenas & Sidinos collocat.

451.

§. 2. Inter Attilæ Hunnorum Regis Socios expeditionis in Galliam, à Sydonio scriptore coævo numerantur Rugi, & Scyri: à Miscella historia Turcilingi *sive* Rugi. Turcilingorum nomen superadditum videtur Scyris; id colligendum ex Sydonio, qui omnes populos Attilæ adherentes, & inter eos quoque Scyros nominat, Turcilingos autem omittit. Miscella historia dum, ut supra, dicit, Turcilingi *sive* Rugi, intelligenda est Turcilingi & Rugi; alibi enim inter populos Odoacro subjectos recenset Turcilingos *sive* Scyros. Paulus Diaconus Odoacro subjectos refert Herulos, Turcilingos, & Rugorum partem. Jornandes eidem genere *Rugo* (sub quo nationis nomine tacite etiam populus comprehenditur) Turcilingos, Scyros, Herulos addicit: alibi Odoacrum Turcilingorum & Rugorum Regem nominat. Itaque communiùs synonymi locò Scyris nomen Turcilingorum applicatur *vid. cap. XIV. §. 9.*

454.

§. 3. Post mortem Attilæ, dum filii ejus inter se de divisione regnorum contendunt, populi, in quos dominatum Attila sumpterat, excutiendi jugi occasionem arripiunt, Hunnos praelio fundunt, & ad litus Pontici maris fugant: sedes dein suas partim in terras per Hunnos possessas, partim & in alias Romano juri adhuc vindicatas, cum consensu Marciani Imp. transferunt. Rugis Bizis & Archadiopolis in Thracia speciali: Scyris, Satagariis, & cæteris Alanorum Scythia minor, & Mœsia inferior

A. Chr. rior obtigit. Intelligendum id ubique de parte tantum hōrum Vid. App. populorum, quia pars alia in sedibus prioribus mansit. Num.

§. 4. Oritur nunc quæstio, ubi locorum sederint hæ nationes, antequam cum Attila in Galliam irrumperent? sane ad latus sedium Hunnicarum, id est circa Pannonias aut Daciam seu Transylvaniam esse debebant; vix enim credibile est, gentes eas primum in ipsa expeditione Attilæ ex longinqua patria eorum Oceani septentrionalis accessisse. De Rugis ex Procopio scitur, eorum habitationem trans Danubium inter Granuam, Tibiscum, & Carpatos montes fuisse, vid. cap. XVI. §. 10. Ibi locorum ergo & Scyri, & Satagæ, & cæteri Alanorum commorati sunt, quoniam de aliis viciniis Hunnorum compertum est, eas ab aliis populis infestas fuisse, vid. cap. XXIV. §. 11.

§. 5. Altera quæstio est, ex quibus sedibus prioribus gentes illæ in has sedes Hunnis vicinas advenerint? De Scyris & Satagis Jornandes dubium tollit, quoniam eos nationi Alanorum 759. b. sub Duce Candace adnumerat. De Alanis in prima eruptione Hunnorum Ammianus Marcellinus sic memorat: Igitur Hun- 657. a. ni (circa A. 370.) pervasis Alanorum regionibus, quos Greuthungis confines Tanaitas consuetudo nominavit, interfectisque multis, & spoliatis, reliquos sibi, concordandi fide pacta, junxerunt, eisque adjunctis, confidentius Ermenrichi latè patentes & uberes pagos repentino impetu perruperunt bellicosissimi (Gothorum) Regis &c. Ergo Alani hi, seu Roxolani, ad inferiorem Borysthenem in vicinia Gothorum (ut cap. XIV. jam dictum) sedebant, & Hunnis à primordio eruptionis suæ in Gothos se sociabant: consequenter quoque iidem Alani, & inter eos Scyri, & Satagæ, Hunnis ad Daciam & Pannonias progressis, semper ad latus lares suos figebant; quorum receptioni autem nulla alia regio aptior esse poterat, quam quæ malè tum coherenti Quadorum Reipublicæ eò usque paruerat. De Rugis dubium manet, an etiam illi olim jam in Sarmatia circa Mœotidem sederint, & Hunnos ad Danubium secuti fuerint? an verò illuc immediatè ex patria primæva cis-Vistulana Germanica se contulerint? quidquid autem sit, historiam id non alterat, sed sufficit ex Procopio constare, Rugis sub Attila sedes in vicinia Hunnorum fuisse.

§. 6. Post mortem Attilæ, & expulsos Hunnos, nec Rugi, nec Scyri, nec Satagæ, sedibus suis sub Attila obtentis affixi manserunt, sed alias sedes quæsiverunt; ratio mutationis videtur fuisse gravis vicinia & dominatus Herulorum, utpote quorum mos erat, gentes finitimas tributo sibi subjugare.

469. §. 7. Satagæ etiam inveniuntur in interiore Pannonia. De 763. alia parte Pannoniæ id accipi nequit, nisi circa fluvii Arrabonis superiorem partem, è latere orientali Cetiōrum montium; quoniam reliquam Pannoniam Gothi possidebant.

472. §. 8. Scyri priore anno à Gothis, quibus foedere, eoque 765. (ut præsumendum, & Gothis mos erat) clientelari nexi erant,

ex

A. Chr. ex instinctu Suevorum deficientes, sed graviter cæsi, hoc anno *vi. App.* ad internecionem ferme delentur. *Num.* Habitabant Scyri *in viciis* Gotborum & Suevorum supra Danubium: itaque tam trans Danubium 767. in veteri Nariscorum terra versus Thuringos tunc temporis & Suevos, quam cis Danubium in parte Norici Ripensis versus Gothos Pannoniam obtinentes. 763.

§. 9. Scyri has sedes non acceperant tempore divisionis Regnorum Attikæ de A. 454. ergo tunc pars, quæ in Thraciam non transit, mansit in vicinia Herulorum in antiquis sedibus: sed eas brevi post ad dominatum Herulorum evitandum mutasse, & potius Gothis quam Herulis subesse voluisse videntur.

§. 10. Rugi bello Suevorum & Scyrorum contra Gothos 766. impliciti, ergo vicini quoque Gothis erant. Inde resultat novum argumentum confirmans eorum sedes in Hungaria hodierna superiore inter Granuara, Tibiscum, & Carpaticos montes; Noricam enim viciniam Scyri adhuc tenebant; Tibisci inferioris sedes, usque ad Granuæ influentiam in Danubium, Jazyges nunquam dereliquerunt; ergo Rugi cum Herulis terras alias non, nisi veterum Quadorum, mansioni suæ apertas habere poterant.

474. §. 11. Gothi omnes excedunt Pannoniâ; pars nempe sub 769. Videmiro Rege in Italiam, & mox inde in Gallias: pars altera sub Theodemiro Rege in Illyricum orientale versus Constanti- 770. nopolim. Jam ergo opportunissima sese Rugis offerebat occasio, dominatum Herulorum, sine formidine alterius Gothici jugi, effugiendi. Unde hoc tempore Rugi in excisorum sociorum suorum Scyrorum sedes, ab Herulis se junctas, commigravere. Sic intelligendus est Procopius dicens: Herulos post eladem de A. 493. regionem olim a Rugis, qui in Italiam cum Gotborum exercitu concesserant, habitatam ingressos, ibi constitisse; voluit enim Procopius dicere, Herulos regionem ingressos esse olim habitatam a Rugis, qui brevi post Gothorum emigrationem, cum 795. Odoacro in Italiam concesserant, quia Rugi cum Gothis non, sed duobus annis ferius cum Odoacro Italiam petierunt.

474. §. 12. Pars igitur Rugorum sedes suas priores in vicinia Herulorum A. 474. pars altera A. 476. deseruit, & illa in sedes Scyrorum ad Danubium & Noricum, hæc cum Odoacro in Italiam secessit. Hujus expeditionis in Italiam cum Rugis, & Herulis, socii erant quoque Scyri; unde necesse est, præter Scyros ad Noricum A. 472. deletos, alios adhuc Scyros ad latus Herulorum & Rugorum in terris quondam Quadicis superssivesse.

487. §. 13. Odoacer jam decem annis in Italia regnans, Feletheo Regi Rugorum Danubianorum & Noricorum, filioque ejus Friderico, ob sibi appropriata spolia monasterii S. Severini in- 798. fensus, exercitum ex Italia in hos populares suos Rugos ducit, Fridericum fugat, Feletheum cum uxore capit, regionem vastat, & populum maxima ex parte perimit. Post discessum Odoacri Fridericus, Felethei filius, ex fuga revertitur ad propria, sed iterum fugatur ab Annulpho Odoacri fratre, & populus Norici, Romanus dictus, id est gentis alterius quam Rugorum,

488. Pars I. *Q*

A. Ch. qui Feletheo tributarius fuerat; totus jussu Odoacri in Italiam ^{Vid. App. Num.} transfertur. De reliquiis Rugorum in Italiam simul translatis historia S. Severini nihil refert; sed illarum adhuc diu expost chartæ Ecclesiæ Passaviensis recordantur.

§. 14. Felethei regnum Paulus Diaconus in ulteriore Danubii ripa collocat; intelligendum hoc de proprio Rugorum regno, quoniam historia S. Severini docet, etiam cis Danubium in Norico civitates, quanquam paucas, Felethei ditioni tributo tenus subsuisse.

CAPUT XVIII.

De Gepidis.

§. 1. **G**epidas Gentis Gothorum partem fuisse Jornandes asserit, eorumque specialem in nomine diversificationem à Gothico vocabulo Gepanta, quod pigrum quid significet, deducit: eò quòd in migratione ex Insula Scanzia navis Gothos illos, unde Gepidæ prognati, vehens, alias naves assequi tardaverit. Grotius pro Gepanta legit *Gepaita*, & hoc sensu Gepidæ sunt reliqui seu residui Gothorum; potest quidem retineri Jornandis *Gepanta*, cum Germani æquè hodie unnißes Gebandi pro tardatione usurpent; ast priori derivationi ipse Jornandes (ut num. 477. a.) favet, nominando Gepidiam linguâ patriâ *Gepidojos*, ut itaque radix *Gepaita*, vel *Gebäite* prævaleat. Hæ sedes Gepidarum primæ extra patriam fuerunt circa ostia Vistulæ. Secundæ sedes in vicinia Gothorum in Scythia. Ex his secundis sedibus eodem tempore & fato Gepidæ, quo cæteri Gothi (nempe seculo tertio prædæ cupiditate) Danubii partibus, & Romano solo sese infuderunt, & Trebellio Pollioni ad annum 269. Sigipedes, S. Hieronymo ad finem seculi quarti Gepides, Procopio (& secundum derivationem quidem optimè) Gepædes, Paulo Diacono Gepidi, Jornandi autem Gepidæ nominantur.

451. §. 2. Cum Ostrogothis Gepidæ inter validissimos socios Attilæ in expeditione Gallica reperiebantur sub Rege Ardarico.

454. §. 3. Post mortem Attilæ, & exortam inter filios ejus super divisione regnorum contentionem, ille idem Ardaricus in Hunnos primus insurgit, & aliis gentibus jugum Gothicum junctis viribus excutiendi auctor est; ob quod meritum itaque Gepidæ optionem sibi de terris Hunnicis vindicant, &, assensu Romanorum, totius Daciæ veteris, id est Transylvaniae, fines potiuntur, nec non, ut foederati & amici, annua solennia, id est stipendia, à Romanis paciscuntur.

472. §. 4. Cum Alamannis, Suevis, Scyris, Rugis, Jazygibus, & Sarmatis Limigantibus seu Slavinis, contra Gothos ipsi quoque Gepidæ, licet origine æquè Gothi, insurgunt: quod ut mirum, ita signum est, Ostrogothos solita sua oppressione nec à Gepi-

4. Chr. Gepidis popularibus suis abstinuisse, adeoque universale odium omnium vicinorum incurrisse. Vid. App. Num.

§. 5. Quod Gothi Gepidas eodem loco, ac alias nationes nulliter sibi attinentes, habuerint, liquet ex oratione Langobardorum ad Justinianum Augustum, pro eo commovendo ad opem ferendam in bello contra Gepidas; ajunt enim: ante id tempus, cum Gothi vestigalem habuissent Daciam, Gepidas (Daciæ illius incolas) potentiam Gothorum adeo reformidasse, ut trajectum Danubii nunquam tentarint. Erant ergo Gepidæ vestigales seu tributarii Gothorum, sicut multæ aliæ nationes.

§. 6. Oratio eadem docet: Gepidas, tanquam foederatos & amicos Romanorum, amicitiae hujus nomine tum ab Imperatoribus fato functis, tum à Justiniano ipso, congiaria seu stipendia annis singulis plurima accepisse; ergo à tempore divisionis Regnorum Attilæ A. 454. ubi id à Romanis pacifcebantur.

§. 7. Oratio illa itidem patefacit: Gepidas à Romanis etiam cis Danubium possessiones quasdam, nempe celebrem quondam Pannoniæ inferioris civitatem Sirmium, in ripa Savi sitam, dono accepisse, ast tot beneficiorum immemores universâ Daciâ Ripensi cis-Danubianâ potiri statuisse. Colligendum hinc: Justinianum eodem regiminis sui initiantis tempore, ut Langobardis Pannonias, ita Gepidis Sirmium in finibus Pannoniæ, una cum tractu adjacente terræ attribuisse, eo consilio & fine, tum ut Langobardis & Gepidis juxta se positis gens gentem in observantia Romani Imperii finè Romanorum armis contineret, & ab ausibus ulterioribus cohiberet, tum ut utriusque hujus gentis amicæ vires Gothorum genti inimicæ opponerentur.

§. 8. Non sefellit hæc consulta dispositio Justinianum, namque dum Gepidæ occasione possessionum Dacicarum ripensium in Romanum solum excurrerent, Romanos pro libitu in servitutum abstraherent, & præcipuè totius Daciæ Ripensis acquisitionem animo conciperent, inde autem Langobardi servitutem sibi impendentem non vanè timerent, ventum ad bellum est, & Romani partes Langobardorum auxiliaribus copiis tuendas suscepere.

§. 9. Gesta hujus belli tempore infra, ubi ad Langobardos & Hunnos perventum fuerit, recensentur.

§. 10. Eventus belli pro Gepidis funestus & exitialis fuit. Prælium grave unum, ductante Langobardos Rege Auduino, & Gepidas Rege Turisendo, eosdem Gepidas magnum in modum attrivit. Prælium alterum decretorium, inter Reges jam Langobardorum Alboinum, & Gepidarum Cunimundum, stantibus quoque ex parte Langobardorum Hunnis, dum hi à tergo, Langobardi à fronte instarent, Gepidas ad incitas redegit: ita ut, Rege simul perempto, & regnum decus in perpetuum, & terrarum jure proprio tenendarum jus amiserint, & qui ex iis superstites manserant, sub jugum partim Langobardorum, in Dacia nempe Ripensi, partim Hunnorum in Dacia propria veteri seu Transsylvania concesserint, ab eo tempore enim Hunni, qui & Avars dicti, pro pactione cum Langobardis inita,

A. Chr. in præmium lati auxilii, totâ Daciâ veteri, quondam sub Attilâ etiam à popularibus suis possessâ, iterum potiti sunt. Vid. App. Num.
 601. §. II. Posthâc nomen Gepidarum obscurum valde est, & 832.
 626. non nisi inter gentes Chagano Avarum subditas occurrit. 835.

CAPUT XIX.

De Ostrogothis.

§. 1. **D**E Gothorum (in genere) origine & fati, nec non de Vefegothorum transitu primùm in Italiam, & deinde in Galliam, *suprà cap. IX.* actum est. Succedit igitur nunc Ostrogothorum historia ad Slavicæ origines enodandas faciens.

§. 2. Ante Attilæ tempora & sub Attila Ostrogothi vel maximè circa Danubium inferiorem, seu circa Mœsiam & Thracias agebant, sedes non rarò in ipso Romano solo, partim cum, partim absque assensu Romanorum, ponebant, potissimùm tamen sedes fixas & locum quasi refugii trans Danubium, modò propiùs Romano Imperio in Wallachia, modò remotiùs in Moldavia ad Danastrum, habebant.

§. 3. Ostrogothi Attilæ & Hunnis, ut in direptionibus Romani Imperii sæpe antè in Illyrico, ita in expeditione Gallica cum numerofo exercitu, Valamiro, Theodemiro, & Videmiro 755. b. c. fratribus ductantibus, socios se adjunxerunt.

§. 4. Cæsis & exactis ab Illyrico ad Pontum Euxinum Hunnis, Ostrogothi cum assensu Marciani Imperatoris Pannoniam inhabitandam acceperunt. Eam tres fratres sic inter se dividerunt: ut Valamir Saviam seu hodiernam Slavoniam: Theodemir Pannoniam primam ad Lacum Peisonis, hodie Neusidlensem vocatum, & ad ripas inferiores Arrabonis fluvii: Videmir partem mediam inter fratres, nempe Valeriam provinciam, Arrabone, Danubio, & Dravo inclusam, nactus sit. 759. b. 761. a.

§. 5. Attilæ filii à Ponto Euxino redeuntes, & Ostrogothos sub pristinum jugum revocare tentantes, super Valemirum solum, in Savia imperantem, irruunt, ast illius quoque solius copiis coactis superantur, & ad priores sedes Ponti Euxini & ostiorum Danubii rejiciuntur. 761. a. b.

§. 6. Consanguinei Attilæ Emmedzur & Ulzindur anno 759. b. priore sedes in Dacia Ripensi, Pannoniæ Saviae contermina, Romanorum benevolentia etiam in his & aliis partibus Romani Imperii ad recipiendos Hunnos commotâ, obtinuerunt. De Hunnis imposterùm, istis in sedibus, nihil auditur, sed secundùm dicta capitibus præcedentibus Dacia Ripensis partim Herulis, partim Langobardis, partim Gepidis ad inhabitandum tradita est; unde inferendum: Hunnos illos exercitui filiorum Attilæ, dum per Daciam Ripensem in Saviam tenderet, ad debellandum Valemirum sese consociasse, spe autem frustratos, & simul cum Attilæ filiis in fugam actos, sedes novas beneficiarias, utpote 761. a.

A. Chr. pōte Gothis offensis proximas, in possessione retinere reformidasse, obindēque ad Pontum usque fugæ focios exstitisse. Vid. App. Num.

462. §. 7. Ostrogothi à Marciano Imperatore A. 454. simul cum possessione Pannoniæ foedus, & promissionem annuorum stipendiorum meruerant. Cùm autem Marciano A. 457. mortuo successor ejus Leo exsolutionem tardaret, cupidè illi pro more gentis, fatente ipso Jornande Gotho ex prædis vicinorum viventis, ad deprædationes Romani Imperii provolant: cui malo autem Leo exsolutione stipendiorum de præterito, & promissione eorundem ritè præstandorum in futurum occurrit, & pacem cum Ostrogothis firmat.

469. §. 8. Quæstu itaque per arma parando ex parte Romani Imperii sublato, Ostrogothi in Satagas Alanicæ originis, qui in interiore Pannonia, id est ad latus orientale Cetiorum montium circa Arrabonem superiorem & deserta quondam Bøjorum, sedebant; arma parant; ast, oborta irruptione Hunnorum, in hos convertunt. Meretur hinc notari, quod Jornandes dicit, Ostrogothos ad ostentandam virtutem cœpisse vicinas gentes circum circa prædari. Id ergo rei licitæ quasi accensebatur.

§. 9. Cum Hunnis irruerat Rex Dintzic filius Attilæ, qui Bassianam Pannoniæ Saviæ civitatem obsidebat, & simul vicinas deprædabatur, cæsus autem & repulsus ad sua revertitur, & posthæc ab Ostrogothis abstinet.

470. §. 10. Quiescentibus abhinc etiam Hunnis, aliam occasionem bellandi spectabant Ostrogothi, quæ & à Suevis oblata. Abduxisse hi dicuntur armenta ex terris Gothicis, dum ad prædationem Dalmatiarum transirent: invigilasse autem in reditum eorum Theodemirum, & cæcidisse Suevos ad Lacum Peisonem seu Neusidlensem, id est sub Cetiis montibus in vicinia Viennæ, & parte tunc Scyrorum habitationis, haud procul à lacu Peisone: receptos autem esse Suevos in pacem & amicitiam.

471. §. 11. A Suevis vindicare se volentibus stimulat Scyri arma capessere in Ostrogothos prælio gravi victi sunt.

472. §. 12. Conatu Scyrorum irritato facto, in Ostrogothorum dominationem nimium quantum effectatam confurgit tota vicinia trans-Danubiana, sed Ostrogothi superiores prælio evadunt.

473. §. 13. Ostrogothi victoriæ nuper adeptæ insistentes, in regione sua Pannonia prima Danubium gelu concretum hyemali tempore transeunt, ripas ulteriōres in Thuringiam veterem ad Danubium extensam legunt, ibique improvise à tergo in Suevos ruunt, eosque vincunt & vastant.

§. 14. Eodem adhuc anno Theodericus, octodecim annorum adolescens, Theodemiri Regis filius, collecta sex millium manu, specimen bellici ardoris edit: transito Danubio Slavos, Limigantes quondam dictos, circa Temeswariensem Bannatum sedentes, incurSAT, Regem Babai perimit, & prædis actis ad suos revertitur.

474. §. 15. Ostrogothi, terrarum suarum, deficientibus jam vicinorum spoliis, pertæsi, alias bello petere statuunt: pars eorum sub Videmiro Rege, cui fato functo successit Videmir filius, Ita-

A. Chr. Italiam intrat : sed à Glycerio Imperatore, ut Italiam ab hospi- Vid. App. Num.
tibus inacceptis liberaret, in Gallias dirigitur : quorsum & per- 749. a.
veniens cum Vesegothis popularibus suis regiones quasdam ibi- 752. a.
dem ab A. 412: possidentibus jungitur, unumque corpus effici-
tur.

§. 16. Theodemir cum reliqua gente Ostrogothorum eo- 770.
dem tempore Pannoniâ excedit, Savum fluvium, qui limitem
Pannoniæ constituit, transit : militibus, id est præsiis Roma-
nis in Dacia Ripensi adhuc jus Romanum recognoscente, nec non
Sarmatis, nempe Slavinis è regione Daciæ Ripensis trans Danu-
bium sedentibus, si transitui Savi obstarent, bellum interminat :
hocque terrore effectum consecuto Naissum, hodie Nissam, oc-
cupat, & inde in Illyricum ulterius orientale penetrat, sedesque
ibidem pactis cum Clariano Patritio nomine Imperatoris Con-
stantinopolitani ablegato initis capit.

§. 17. Mortuo Theodemiro filius Theodericus succedit. Is 762.
quondam puer à patre in pignus pacis Constantinopolitanis ob-
fes datus, & ibidem educatus, nunc verò Rex jam Gothorum ab
Imperatore Zenone Constantinopolim evocatur, variis honori- 771.
488. bus afficitur, tandem verò dimissionem cum populo suo, & fa-
cultatem, Italiam jure beneficiario Imperatorum Constantino-
489. politanorum occupandi, & à jugo Odoacri Rugorum Regis vin-
dicandi efflagitans & obtinens, cum tota gente sua in Italiam se-
transfert. Hæc Jornandes. *Procopius autem de bell. Goth. lib. 1.
cap. 1.* Gothos Thraciæ incolas contra Zenonem rebellasse, obin-
deque hunc Theoderico, ut populum ad Italiam potius ex ma-
nibus Odoacri vindicandam & possidendam abduceret, suasisse
refert. Theodericus igitur in Italiam adveniens, Odoacrum si-
490. bi cum exercitu occurrentem ad pontem Sontium seu Goritiam, 772.
491. & in campis Veronensibus bis, dein ad Ducam fluvium tertio,
493. & prope Ravennam quarto cædit, demum verò insidias molien-
tem Ravennæ interimit.

§. 18. Ostrogothi, licet in Italia jam consistentes, tamen
gentes multas extra Italiam sub jugo suo usque ad initium belli
535. Gothici, annum scilicet 535. retinebant. Procopius gentes il-
las nominat, Dalmatas, Liburnos, Istros, Siscios, Suabos, Car- 773. b.
nios, Noricos, Dacas, & Pannones. Per Suabos intelligit par-
tem Alamannorum in Tyroli, quam illuc receperat Theoderi- 773. a. 852.
496. cus Rex Gothorum ; reliqui enim Alamanni cum Suevis sub 773. a.
ditione Francica erant, quam apertè turbare Gothi, nè & Fran-
cos inimicos haberent, non censuerunt. Immo Procopius ex-
pressè in dicto loco eximit Suabos Francis parentes à Gotho-
rum dominatu. Procopius quoque Slavorum Charvatarum,
Hunorum Noricorum, & Bojoariorum nominatenus non memi-
nit ; unde Slavi apud eum sub Carniis, Hunni sub Noricis com-
prehenduntur : Bojoarii autem ideò inter populos Gothis sub-
jectos omittuntur, quoniam jam saltem A. 526. post mortem
Regis Gothorum Theoderici Francorum Imperio accesserant.
De tribus his populis infra suo loco latius agetur.

CA

CAPUT XX.

De Langobardis.

§. 1. **L**angobardi illi, qui postea in Italia regnarunt, originem ducunt ex Scandinavia seu Scanzia, quæ Regna tria, Sueciam, Gothiam, & Norwegiam complectitur. Primitus dicebantur Winuli, dein Langobardi à longis barbis, quas alebant. Alii planè erant à Langobardis Suevis, Straboni, Vellejo Paterculo, Tacito, & Ptolemæo in seculo primo & secundo jam notis, & in originaria sua sede Albim accolentibus, qui à longa ripensi terra nomen traxerant. Jornandes inter populos Scanziae recenset Vinoviloth, qui iidem ac Winuli. Ita in notis ad Paul. Diac. de reb. gest. Langob. cap. 1. num. 12.

§. 2. Langobardi Winuli primùm seculo quarto egressi sunt ex Scanzia. Sedes illorum primæ fuerant in Scoringia, seu regione litorali Chersonesi Cimbricæ, quæ Danicas insulas respicit, ubi Vandalos, his provinciis extra Vandasiam propriam quoque Imperantes, vicerunt. Transeuntes dein Mauringiam, seu Mooringiam, id est regionem palustrem terrarum hodiernarum Meklenburgicarum, secundas sedes in Golanda posuerunt. vid. cap. XV, §. 18. Inde iterum brevi post in Anthabet seu Anthaib, mox in Bathaib, demum in Vurgundaib migrarunt. Sedes hæ in Antharum Slavorum, Batharum seu Gepidarum, & Burgundorum terris circa Pontum Euxinum, & Borysthenem fluvium fuere.

§. 3. Langobardos quoque transitum Tanais tentasse, ex Paulo Diacono colligitur, qui eos cum Bulgaris conflixisse, & in eo prælio Agelmundum primum Langobardorum Regem occubuisse refert, cujus mors secundum Prosperum Aquitanicum circa A. 423. contigit: prælium igitur trans Tanaim in patria primæva Bulgarorum fuit, cum extra hanc patriam arma eorum primùm seculo 6to initiante sub Anastasio audita fuerint.

§. 4. Langobardi in sedibus Sarmaticis non tantum sub Attilæ temporibus, sed & aliquantò post manserunt. Cum autem populi, qui Hunnos secuti erant, & haud procul ab Hunnis inter Daciam veterem, Pannoniam, montes Carpaticos, & Sarmaticos, id est in sedibus quondam Quadorum, confederant, Rugi nempe, & Scyri penitus, Heruli verò pro parte (vid. cap. XVI. & XVII.) sedes eas evacuarent, & Odoacro Rugo, Italiam occupaturo, adhererent, jam Gudehoc, quintus Langobardorum Rex, eam occasionem optimam ratus, Danubio, & Romano Imperio, gentium omnium meliora sperantium tunc scopo, appropinquandi, Langobardos à vicinia Borysthenis ad Tibiscum movet, Rugorum terras derelictas occupat, simul autem Herulorum ibi dominantium legi tributariæ se subdere non aspernatur, eique in regno, ibidem terræ, succedit Claffo filius.

§. 5.

- §. 5. Eualtatis per Odoacrum Italiae Regem Rugis, qui ab vid. App. Num. 796.
 487. A. 474. Scyrorum per Gothos (*vid. cap. XVII. §. 12.*) deletorum fedes è regione Norici occupaverant, Tato Langobardorum Rex septimus, Claffonis filius, Langobardos ex priore Rugilandia in postremas Rugorum fedes è regione Norici inducit. Sub eodem Rege Tatone Langobardi egrediuntur de altera Rugilandia, & veniunt in Campos Patentes, id est campos Quadicos olim, hodie *Marchfeld* dictos; per triennium ibidem pace gaudent, sub tributo tamen Herulorum. Colligendum hinc quoddam Heruli Campos Patentes, olim Quadicos, pro parte ditionis suae habuerint, itaque omnem antiquam Quadiam, exclusâ solâ hodiernâ Moraviâ, suo juri & imperio vindicaverint. 777. 781.
491. §. 6. Heruli ex pura libidine vicinos opprimendi Rodulfum Regem suum ad bellum cum Langobardis cogunt, & exercitum in Campos Patentes Langobardorum inducunt, praelio inito autem, maxima ex parte, & cum Rege suo, perimuntur, reliqui fuga dilabuntur, & amplius Regem super se non habuerunt. 783.
497. §. 7. Tato Rex Langobardorum victoriâ ab Herulis reportatâ non diu lætatus est; irruit namque super eum Wacho seu Vaces, filius germani sui Zuchilonis, & eum ab hac luce privavit. 842.
- §. 8. A Tatone secundum Paulum Diaconum relictus erat filius Hildechis, qui contra Wachonem regni invasorem confligens, sed victus, ad Gepidas confugit, ibique ad finem vitæ usque permanfit. Aliter hæc recenset Procopius scriptor cœvus: nepotem Wachonis (absque dubio ex patris sui Zuchilonis fratre, Rege Tatone, itaque filium Tatonis, qui saltet Wachone mortuo à populo, utpote hæres legitimus, ad regnum revocari debuisset) nominat Risulfum, hunc exilio multatum, & ad Varnos profugum, instigatione Wachonis occisum, ex filiis duobus verò, quos apud Wachonem reliquerat, alterum morbo extinctum, alterum fugâ ad Slavinos servatum esse. Hunc vocat Ildisgum, & alibi, nempe *de bell. Goth. lib. 4. cap. 27.* Ildigifalem; unde dubium esse nequit, quòd is Ildigifal Procopii idem cum Hildechi Pauli Diaconi, adeoque nepos descendens ex Tatone, non filius, fuerit, nec tunc fugerit ad Gepidas sed Slavinos; & confundere videtur Paulus filium Tatonis Risulfum, qui praelio Wachonem depellere tentans exilio damnatus ad Varnos fugit, cum Ildisgo seu Hildechi nepote, qui ad Slavinos se recepit. 842.
522. §. 9. Audoin, Regis pueri Walthari tutor, puero hoc repente per morbum oppresso, Rex fit: Langobardos dein ex Campis Parentibus in Pannoniam Danubio tantum separatam ducit. 844.
526. Justinianus Imperator Langobardis, novis in Romanum Imperium advenis, Pannoniæ munitiones & civitatem Noricum, id est Vin- 843. 846.
 dobonam cedit & donat.
543. §. 10. Bellum, finium causâ, inter Langobardos & Gepidas oritur. Hac occasione Ildisgus seu Hildechis apud Slavinos exulans, cum numerosâ Slavinarum manu, & cum Langobardis, 844.
 qui

A. Chr. qui se ei adjunxerant, ad Gepidas se contulit, ac sperabant Gepidæ fore, ut illum in regnum inducerent. Vid. App. Num.

§. 11. Romani auxiliariis copiis adjuvant Langobardos 846. contra Gepidas, Herulorum Gepidis junctorum catervam sternunt, ast Gepidæ hoc terrore moti cum Langobardis bellum pace dirimunt, quo intellecto Romani recedunt.

§. 12. Pace hac facta extemplò Audoin à Gepidis, tanquam 841. amicis, Ildisgum repetiit. Hi tradere nolentes hominem hortati sunt, ut inde, quocunque vellet, evaderet. Nullâ is interpositâ morâ cum suis, ac nonnullis Gepidis voluntariis, sese ad Slavinos secunda vice retulit.

§. 13. Ildisgus in Italiam à Slavinis profectus, Totilam, 841. Gothosque adire instituit, armatorum 6. millia secum habens. Agrum ingressus Venetum, cum obviam Romanorum manu, quam Lazarus ducebat, confligit, eaque in fugam actâ, multos occidit. Nec tamen se admiscuit Gothis, sed iterum *transito Istro flumine* ad Slavinos jam tertia vice concessit.

§. 14. Paulus Diaconus (studio, ut videtur, nationis suæ) 842. Langobardorum epocham à Wachone Rege usque ad Audoinum vitio invasionis affectam perfunctoriè valde & mutilè tractat, atque ad gloriosiora gentis, nempe ad bellum cum Gepidis, & dein ad occupationem Italiæ properat. Unde in anterioribus gestis magis Procopii coævi & impartialis, quàm Pauli relatis insistendum.

549. §. 15. Haud multò post, ruptâ pace inter Langobardos & 847. Gepidas, acies utrinque educuntur, & prælium committitur, in quo Turismodus Turisendi Gepidarum Regis filius ab Alboino Audoini Langobardorum Regis filio occiditur, & pars exercitus Gepidarum perit. Secutæ hoc prælium induciæ biennales, ut intereâ temporis controversiæ amicè dirimi possint.

551. §. 16. Finitis induciis absque compositione dissidiorum, 849. bellum iterum exardet. Ad illud Romani diversas copias auxiliatrices pro parte Langobardorum sub diversis Ducibus destinaverant, ex quibus autem tantum pars sub Duce Romano, Amalafrido, natione Gotho, Langobardis se junxerat. Langobardi cum Amalafrido Gepidarum fines ingressi, Gepidas vincunt.

553. §. 17. Tertium prælium decretorium, quo Gepidarum ex- 850. haustæ vires, commissum est, Langobardis, & Hunnis sociis in Gepidas è diverso, id est Langobardis à fronte & è regione Danubii fluvii, Hunnis verò à tergo seu ex parte Carpatiorum montium, ruentibus, atque totum fermè Gepidarum exercitum proterentibus, occiso quoque Cunimundo Rege; ita ut Gepidæ ab hoc tempore Regem ultrà non habuerint, sed reliquiæ sub jugum partim Langobardorum, in Dacia scilicet Ripensic-Danubiana, partim Hunnorum in Dacia transdanubiana veteri missi sint.

§. 18. Ex historia hujus belli notandum: Langobardos 849. 850. Romanis contra Totilam Gothorum Regem A. 551. copias auxiliares in Italiam misisse, & hac occasione primitus Italiam visisse, ejusque aliquando adipiscendæ fors ideam concepisse.

Pars I.

R

§. 19.

- A. Chr. §. 19. Narfes Eunuchus, à Justino II. Imp. A. 566. Patri- Vid. App.
 567. ciatu Italiae pessimo consilio privatus, in vindictam evocat Lan- Num.
 gobardos ad occupandam Italiam. 851.
568. §. 20. Langobardi, Pannoniâ sociis suis Hunnis cessâ, cum 851.
 tota gente sua in Italiam se transferunt; eodem anno, & tem-
 pore jam autumnali, ineunte indictione secundâ, coepere præ-
 569. dari ad Vincentiam, Veronam, &c. in Italia; In autumno ve-
 rò sequente, & inchoatâ jam indictione tertiâ coeperunt domi-
 nari in Italia.

CAPUT XXI.

De Slavinis & Anthis.

- §. 1. **S**armatas, qui ex terris trans-Tanaiticis advenientes, se-
 culo tertio, sub Claudio II. Imp. cis Danastrum ad se-
 ptentrionem Transylvaniæ, dein verò sub Probo in Bannatu
 Femesvariensi ad meridiem Transylvaniæ, nec non in parte
 Walachiae confederunt, & ab infestis Romani Imperii limiti-
 bus Sarmatæ *Limigantes* dicti sunt, proprio nomine distinctivo
 cum Jornande *Slavini*, alii verò eorundem populares, qui ad
 Ponti Euxini litora, & Danubii ripas postremas, se converte-
 runt, *Anthæ* imposterum nominari deberent, sed scriptores ea
 nomina promiscuè usurpant.
451. §. 2. Inter Attilæ socios in expeditione Gallica, nec Hi- 755. c
 storia Miscella, nec Sydonius scriptor planè coævus, Sarmatas
 ullos memorat; econtrâ Jornandes, seculi sequentis scriptor, 755. b
 Sarmatas inter auxiliares copias Romanorum contra Attilam ex-
 pressè numerat. Sarmatarum, qui extra Romanum Imperium,
 & in confiniis ejus federint, tria tunc erant genera: Jazyges è
 regione Pannoniæ Valeriæ: Slavini è regione Pannoniæ inferioris,
 & Mœsiæ superioris: Anthæ è regione Mœsiæ inferioris. Jazy-
 ges in meditullio quasi Hunnorum, inter Pannoniam & Daciam
 veterem, habitabant: Anthæ, sedibus ad pontum Euxinum ca-
 ptis, in manus Gothorum inciderant; Anthæ igitur aliud,
 quàm quod Ostrogothis Romanorum tunc inimicis, Jazyges,
 quod Hunnis placeret, velle non poterant.
- §. 3. Slavini econtrâ, tum pluribus Romanorum beneficiis
 (*vid. cap. XI.*) affecti, facilè ad opem ferendam, & vicem red-
 dendam commoveri valebant, tum quoque Hunnorum aut Go-
 thorum metu haud magnoperè distinebantur; terra enim eorum
 Romanæ ditioni Mœsiacæ quasi continens, intermediente tan-
 tum Danubio, tam diu in tuto locata erat, quoad Romanæ res
 illic non interiissent. Unde judicandum est, societatem armo-
 rum contra Attilam Slavinis deberi, nisi dici velit, Slavis Char-
 vatis, in solo Romano & sub ditione Romanorum sedentibus,
 adeoque castra Romana subjectionis lege sequentibus, nomen
 auxilium copiarum improprie attribui.

§. 4.

A. Chr. §. 4. Alii populi Romanis vicini, Heruli, Langobardi, Gepidæ, Gothi, Hunni, Alani, Suevi, Alamanni &c. ut supra competentibus locis jam dictum, simul ac ab infestatione Romani Imperii cessare sponderent, & foedus reciperent, à Romanis annuas pensiones in præmium exigere solenne habebant. Nullum tale beneficium autem Slavini unquam appetiisse leguntur, quod, ut optimo consilio factum, ita eventu optimo non caruit: namque hoc modo nec Romanis nimis arctè obstricti, nec populis aliis de novatione suspecti, neutri parti invisi reddebantur, atque libertate sua & quiete imperturbatè gaudebant. Vid. App. Num.

§. 5. Mirum certè alioquin fuisset, quomodo populus is inter tot turbines bellorum Hunnicorum, Gothicorum, aliorumque, fermè medius, sedibus suis non evulsus fuerit, sed potius in diversas amplissimas gentes diversis in sedibus excreverit.

454. §. 6. Slavini hi Romanis foederati, post Attilæ mortem, & pulsos ex Illyrico Hunnos, non tantùm pristinas sedes suas conservârunt, sed partim etiam in Romanum solum commigravêre; 759. b. atque sedes sibi datas ad castrum Martenam in Illyrico, id est in Norico tanquam parte Illyrici magni, ad civitatem hodiernam Mahrburg, in ripa Dravi fluvii, inter populares suos Charvatas A. 334. jam illic susceptos, incoluère, qui ex tunc unum corpus effecti, & nomine distinctivo utrisque communi Charinorum (quasi Charnorum) & Charvatarum appellati sunt, de quibus *cap. seq.*

472. §. 7. Hoc tempore Slavini trans Danubium sedentes, à 766. causa communi aliorum populorum trans-danubianorum contra Gothos, nimium quantum inquietos, raptui ex vicinis populis deditos, & dominationem undique affectantes (*cap. XVII. §. 8. cap. XVIII. §. 4.*) sese disjungere non poterant: at superior contra omnes hos populos evasit fortuna Gothorum, & illi prælio cæsi sunt.

473. §. 8. Theodericus, 18. annorum adolescens, Theodemiri 768. Gothorum Regis filius, Constantinopoli, ubi obses fidei Gothorum fuerat, recentissimè redux, & alti quid spirans, ex ardore juvenili, incio patre, cum sex millibus virorum emenso Danubio, in Regem Sarmatarum Slavinarum Babai, pacato jam prioris anni dissidio nihil hostile expectantem, irruit, eum incautum & imparatum adoritur, & interimit, terram ejus vastat, Singidonum dehinc civitatem (quam Babais, victo, ut vult Jordanes, Romanorum Duce Camundo, in possessionem acceperat) invadit, & capit, eamque non Romanis reddit, sed suæ subjugat ditioni. Ex his relatis clarum fit, sedes Slavinarum sub Rege Babai fuisse trans Danubium, & è regione Singiduni, id est hodierni Belgradi, ergo in Temesvariensi Bannatu. Unde quoque ulterius sequitur, Slavinos in his suis sedibus, seculo tertio finiente obtentis, usque huc, nihil officientibus motibus Hunnicis, immotos permanisse.

474. §. 9. Minuentibus se jam vicinorum spoliis Gothi partim 769. in Italiam, partim in Orientem migrant. (*cap. XIX. §. 15. 16.*) 770. Theodemir cum parte sua Gothorum in Illyricum orientale,

- A. Chr. Thracias, & Macedoniam tendens, Savum fluvium tranfit, & Naiffum, hodie Niffam, in Dacia tunc cis-Danubiana occupat. Hæc via commonftrat, Savum, ut montana ei incumbentia evitarentur, in vicinia Sirmii, itaque haud procul à Slavinarum regione trans-danubiali, tranfitum effe: ficut & eandem viam per Sirmium Theodemiri filius Theodericus, A. 489. cum tota gente ad Italiam poffidendam perrecturus, relegit. Dum ergo A. 474. ante primum Savi tranfitum, militibus, & Sarmatis, fi impedimento effent, bellum interminabatur, per milites intelliguntur præfidia Romana Mœfiæ fuperioris feu Daciæ Ripenfis, & per Sarmatas Slavini Danubio tantum discreti; id quod iterum confirmat, Slavinos in Temesvariensî Bannatu fediffe. Vid. App. Num.
489. §. 10. Gothi, licet in Italiam jam translati, dominatum tamen priorem Illyricarum gentium non dimiferunt, fed potius quasdam gentes, quibus antea non imperabant, fub jugum noviter traxerunt. Gentes illas Gothis fub initium belli à Romanis moti, id est A. 535. fubjectas recenfet Procopius: Dalmatas, Liburnos, Iftros, Suabos (id est Alamannorum partem in Tyroli, ut num. 773. a. & 852.) Sifcios, Carnios, Noricos, Dacas, & Pannonos, ergo totum Illyricum Occidentis fuo juri, quâ Italiæ poffeffores, afferuerant, Illyricum autem Orientis Constantinopolitanorum Imperatorum juri, utpote à quibus Italia ipsis in beneficium cefsa erat, refervaverant. Sub Carniis comprehenfi erant Slavini, qui ibi terrarum A. 334. & A. 454. fedes ceperant. Aft Sarmatis feu Slavinis trans-danubianis nulum gentium à Procopio memoratarum nomen convenit, obindeque illi, ut prius à Romanorum, ita tunc à Gothorum imperio immunes perfiftebant. 773. b.
530. §. 11. Procopius ad annum quartum Imperii Iuftiniani excurrit in præteritum tempus querelis fuis de invafionibus Hunnorum quondam, nec non Antharum, & Slavinarum, aft tempus fpecificum non addit, atque in aliis hiftoriis anterioribus de Hunnorum tranfitu Danubii multa, de Slavorum verò perrara reperiuntur testimonia. Tempus id præteritum (vid. cap. XV. §. 3.) alio in loco Procopius de ordiente Imperio Iuftiniani declarat; aft ibi *Antas Sclavenorum accolæ* folos de invafione notat. Porro dum Romanorum Dux Chilbudius copias Romanas trans Iftum, itaque hoftiliter, traduxiffet, & à populis trans-danubianis opprimeretur, jam hos populos Procopius fimpliciter Slavinos vocat, atque hoc nomine quafi generico totius nationis Slaviciæ utitur. Sanè Chilbudium Procopius ipfe Thraciarum Magiftrum militum dicit, cui vicini Anthæ, non Slavini in fpecie fic dicti, faltem Amicenfes, longè abhinc ad Mœfiam fuperiorem fedentes, erant, adeoque his nifi extra fedes fuas vagis, nihil commune cum Anthis facilè effe poterat. Melius ergo paulò poft ad A. 545. folos Anthas invafores Thraciæ nominat, quin & Slavinos à confortio Antharum abfolvit, dum inter hos ipfos bellum actum, & Anthas à Slavinis victos effe afferit. 801.
534. §. 12. Ad annum decimum tertium belli Gothici apertius jam fe prodit Procopius, quòd Slavinarum nomen tanquam generi- 801.
545. 801.
547. 801.

A. Chr. nericum Slavicæ gentis usurpet, dicit enim, Slavinorum copias, trajecto Istro flumine, totum Illyricum, Epidamnum usque, foedè vastâsse, obvios occidisse, vel in servitutem abegisse, & castella regionis illius plurima nemine resistente cepisse. Continuat dein Procopius irruptiones recensere ad subsequentes annos. Inde autem liquet, irruptiones eas adscribendas esse Anthi, non Slavinis specificè sic dictis. *vid. infra §. 14.*

Vid. App.
Num.

548. §. 13. Bellum inter Langobardos & Gepidas, quod in sextum annum, intercedentibus tamen biennialibus induciis, protractum est, multum lucis ad dignoscendas res Slavinorum affundit; præcipuè verò notari meretur historia de Ildisgo, verò & legitimo, ast per tyrannidem Wachonis excluso, & apud Slavinos exule Regni Langobardorum hærede, quæ videatur *suprà cap. XX. §. 8. seqq.* Ildisgus is, insidias Wachonis in vasoris metuens, ex regno Langobardorum ante annum 515. dum adhuc Langobardi in Campis Patentibus olim Quadicis degerent, ad Slavinos confugit: anno 548. autem, nato inter Langobardos, jam in Pannonia existentes & Gepidas bello, ad Gepidas, spe regnum, illorum ope, recuperandi se contulit: at, pace eodem anno in itâ, spe sua frustratus, & dum ejus extraditionem Langobardorum tunc Rex Audoin à Gepidis, ut amicis, peteret, iterum ad Slavinos se recepit: quin & tertia vice, postquam à Slavinis excursionem cum manu militari in Italiam fecisset, asylum suum apud eosdem Slavinos repetiit. Nulla à Procopio mentio fit, quod Audoin extraditionem Ildisgi æquè apud Slavinos quæsierit; inde igitur colligendum venit, primò Slavinos populum sejunctum, & sub sua lege liberum, nullique vicino populo obnoxium fuisse, obindèque nec Wachoni, nec Audoino consultum visum, postulando Ildisgum repulsæ se exponere. 2dò genti Slavinorum ex receptione & tutamine Ildisgi etiam tunc civilitatis & hospitalitatis laudem deberi.

549. §. 14. Hoc anno, rupta pace prioris anni, prælium primum inter Langobardos & Gepidas committebatur; posteriores autem hostilitates pactis biennialibus induciis suspendebantur. *vid. cap. XX. §. 15.* Hunc primum congressum *Procopius lib. 4. cap. 18.* 847 per modum connexionis recenset; *Lib. 3. autem cap. 38.* jam præ- 805 miserat, quæ eodem anno 549. à Slavis Anthi patrata erant: nempe Slavinos (ut ille vocat) cum exercitu *Danubium*, dein *Hebrum fluvium transisse*, post autem exercitu in duas partes diviso bifariam contra Romanos, scilicet in Thraciis, & in Illyrico, egisse, Romanos utrique exercitui diviso occurrentes vicisse, & in fugam coniecisse, his peractis Thraciam omnem atque Illyricum impunè vastâsse, multa utrique castella obsidione cepisse, & demum cum captorum multitudine domum reversos esse. Interim hæc notandum: Slavos post transitum Danubii, & quoque Hebrum, exercitum divisisse partim versùs maritima Thraciarum, partim versùs mediterranea Illyrici. Necessè igitur erat, hos Slavos Danubium circa Thracias, non verò circa Mœsiam superiorem transisse, quoniam, transeundo hæc loci, pro diripiendis mediterraneis Illyrici, nullo modo Hebrum fluvium Thracias

A. Chr. cias permeantem accedere opus habuissent, sed partem exercitûs in via ipsa ad Thracias, quæ alia non est, quàm per mediterranea, reliquissent, & cum parte altera tantùm ulteriùs in Thracias & ad Hebrum fluvium processissent. Sequitur ergo, exercitum hunc non Slavinorum ex parte Mœsiæ superioris, sed Antharum ex parte Thraciarum fuisse. Vid. App. Num.

550. §. 15. Hoc anno induciæ erant inter Langobardos & Gepidas. Quoniam verò Gepidæ in auxilium sibi destinaverant Hunnos Cuturguros cis Pontum sedentes, hi immaturè, & nondum finitis induciis, cum duodecim millibus advenientes, ad prædandum interea solum Romanum à Gepidis diriguntur, quos autem Justinianus, excitando Uturguros, alios Hunnos trans Pontum, ab Imperio Romano avertit, ita *Procopius lib. 4. cap. 18.* Pro eodem anno autem idem *Lib. 3. cap. 40.* refert gesta Antharum hæc: Slavi cum catervis, quantis nunquam antea, ad Romanos fines progressi, trajecto Danubio, Naissum venerunt, consilio Theffalonicam petendi, hoc verò per interceptos prodito, & bene instructa defensione Theffalonicæ, iter versùs Theffalonicam coeptum abrumpunt, & omnibus Illyrici montibus superatis, Dalmatiæ mediterranæ, unà cum nova Slavorum manu, quæ illos secuta erat, sese infundunt. Non deerat suspicio, Slavos multâ pecuniâ in Romanos à Totila pellectos & immisos esse. *Divisis tripartitò copiis*, toti Europæ damna gravissima intulerunt, non cursim populabundi, sed perinde, acsi in suis essent finibus, *sinè ullo hostium metu hibernantes*; quanquam Romanus exercitus Salonis in Dalmatia maritima, adeoque in vicinia, æquè hyemem transigeret. 848. 806.

551. §. 16. Finitis induciis Langobardi Gepidas jam secunda vice, & acerrimo prælio fundunt. Slavi eodem anno, ad Adrianopolim, Thraciæ mediterranæ urbem, Romanos acie vincunt, vexillum Constantiani Ducis capiunt, Asticam regionem populantur, & ad muros longos diei itinere Byzantio distantes perveniunt: sed pars eorum exercitûs ibidem cæditur, recepto magno captivorum Romanorum numero, & vexillo quoque, quod antè amissum erat. Reliqua pars Slavorum cum reliqua præda domum revertitur. 849. 807.

553. §. 17. Tertia pugna decretoria inter Langobardos & Gepidas, quâ horum regno finis impositus, commissa est. *vid. cap. XX. §. 17.* In hoc anno finit Procopius historiam belli Gothici, & nihil de Slavis memorat. 850.

§. 18. Ex dictis à §. 13. usque huc colligendum nunc est: non potuisse Slavinos, si etiam sedes pristinas in Temesvariensi Bannatu & parte Walachiæ cis-Alutenfi hucusque tenuissent, in magno numero adesse expeditionibus eis, quas gens æquè quidem Slavica, sed nomine distinctivo Antharum propriè veniens, in Romanum solum susceperat. Considerandus imprimis situs: is Gepidis in Dacia veteri, seu Transsylvania, & Langobardis in Pannonia intermedius erat. Considerandæ quoque circumstantiæ temporum, quòd uterque populus in armis contra se fuerit. Anno 548. acies utrinque educebantur, aderant Langobard-

A. Glr. gobardis Romani auxiliares, & cædebant socios Gepidarum Herulos. Anno 549. primum comittebatur prælium à Langobardis ipsis. Anno 550. quidem erant induciæ, sed gens Cuturgurorum à Gepidis in Romanum solum immittebatur. Anno 551. bellum prælio altero vel maximè reservebat. Anno 553. prælium decisivum & pro Gepidis internecivum subsequēbatur. Quis itaque crederet, Slavinos (si eo in situ tunc adhuc erant) inter hos bellicos motus utriusque vicinæ, tam incurios rerum propriarum fuisse, ut iis derelictis ad prædam aliarum terrarum excurrerent? nunquid enim Langobardi occasionem prætermisissent, sese de Slavinis vindicandi, eorumque terram viribus destitutam subvertendi, eò quòd Ildisgo regni Langobardici proco, ad Gepidas hostes Langobardorum se conferenti, manum militarem addiderint, & spe irrita facta refugium apud se præstiterint? nunquid Romani, qui Langobardis A. 548. & 551. cum exercitu aderant, suis & Langobardorum sociorum copiis pollentes, à Slavinorum ruina sibi temperassent, si hi prædationis in Romano Imperio rei, & nec domi fuissent?

vid. App.
Num.

§. 19. Præter hæc argumenta autem alia adhuc suadent, deprædationes Romani soli ab A. 545. non Slavinis specificè sic dictis, sed Slavis Anthis adscribendas esse. Secundùm dicta *supra* cap. XVI. XVII. & XX. Quadicas terras, Moraviâ hodiernâ exceptâ, post Attilæ tempora, seu post seculum quintum medium, non Quadorum populi, sed Rugi, Scyri, Heruli, & Langobardi obtinebant, & superstes Quadorum veterum progenies, montibus Moravicis inclusa delitescēbat, atque in theatro bellorum circa se excitatorum nuspiam prodiisse legitur. Secundùm infra dicenda, omnis historia Moravica & Hungarica abundè testatur, seculo septimo novum Moravorum regnum multò potentius & latius, quàm unquam antea antiquum Quadorum regnum, evasisse: illudque maxima ex parte in natione Slavica, & sub Regibus è Slavorum genere, constitisse. Hujus novi regni incrementum primum, nec citius nec multò serius, quàm circa tempus transitus Langobardorum ex terris olim Quadicis trans Danubium, in terras Pannonicas cis Danubium, id est circa annum 526. collocari potest. Hanc occasionem Moravi, si reinvalere cupiebant, omittere haud poterant, nec omiserunt, ut testatur potentia eorum seculo subsequente. Tam vastas terras autem, Langobardorum abitu vacuas, gens sola Moravica ex se replere nequibat: unde gentibus quoque vicinis, optima voluntate Moravorum, subintrandi locus dabatur. Ex parte septentrionis & Occidentis sedebant novellæ adhuc Republicæ, illinc Slavorum Lechitarum seu Polonorum, hinc Slavorum Czechiorum seu Bohemorum; uterque hic populus suis coloniis firmandis & ampliandis sat terrarum in propinquo habebat, ut deducendis aliis coloniis ansa defuerit. A meridie omnis gens ad Noricum sedens, Bojoarica, Slavica Charyatica, & Hunnica, in maximo motu erat, sedes suas versùs Italiam & Rætiâs promovendi, ita ut à tergo desertas Langobardorum sedes simul occupandi, & vires suas bifariam distrahendi, nec desiderium esse

A. Chr. esse potuerit. Supererant ergo ex partibus orientalibus trans-
danubianis Sarmatæ Jazyges, & Slavini. Utraque hæc natio Vid. App-
quondam amicissima erat Quadis, & fatorum communium so- Num.
cia, ideóque præ aliis omnibus acceptabilis. Jazyges inter Mo-
ravam & Granuam fluvios nec olim nec hodie, sed inter Gra-
nuam & Tibiscum reperiabantur & reperiuntur, ut satis ipsis vi-
sum fuerit, sedibus pristinis integrè, remotis aliarum gentium
turbibus, frui. Slavini solo Tibisco à Jazygibus separabantur,
cúmque his terras adimere contra foedus pristinum fuisset, tran-
sire eos, & terras ultra Granuam petere necesse habebant.

§. 20. Non tota autem natio Slavinarum simul & semel se-
des priores Temesvarienses & Walachicas reliquit, sed pars ibi-
dem substitit. Utrumque, nempe migratio Slavinarum in se-
des vacuas Langobardicas, & retentio sedium priorum per par-
tem populi, ex Jornande, teste coævo, qui historicam narrati-
onem suam usque ad gesta anni circiter 545. deduxit, & A. 551. 473. a. c.
scripsit, fat adstruitur. Slavinos is ponit ab Aluta fluvio usque
ad Danastrum, & inde sub montibus Carpaticis & Sarmaticis
usque ad fontes Vistulæ; ergo Slavini, adhuc pro parte, id est
Picenses, insistebant Walachicæ, tanquam sedi pristinæ, & pro
parte, Amicenses nempe ex Temesiensi regione, migraverant in
terras olim Quadicas, inter Granuam, Danubium, & Moravam
fluvios, nec non montes Carpaticos seu Sarmaticos.

545. §. 21. Procopius distinctione inter Slavinos & Anthas ulti-
mo loco utitur *lib. 3. cap. 14.* ubi, excepta digressionem ad præte- 801.
ritum occasione cæsi à Slavis Chilbudii, Romanæ militiæ Ducis,
de anno undecimo belli Gothici agit, & dicit: postea inter
Antas & Sclavenos orto dissidio, res ad manus & pu-
gnam venit: quâ ab hostibus Antæ victi sunt. &c. Sub
idem tempus Antæ, facta in Thraciam irruptione, Ro-
manorum illic degentium multos expilârunt, & in pa-
triam abripuerunt captivos. &c. Anno igitur 545. Anthæ
in terras Slavinarum in Temesvariensi Bannatu & Wallachia
adhuc sedentium, animo illos sibi subjugandi, irruperant: sed
Slavini & montibus arduis defensi, & viribus non destituti, ala-
criter Anthas exceperunt, & à finibus repulerunt.

§. 22. Hæ itaque inimicitie Antharum, jam Bulgaris novi-
ter ad Danubium progressis sese sociare parantium, & aliæ in-
super inter vicinissimos sibi Langobardos & Gepidas, ob com-
mixtas utrorumque possessiones extra regna propria in Dacia
Ripensi seu cis-danubiana, propediem exarsuræ, documento
Slavinis esse poterant, tutas sibi amplius sedes inter tot inquietos
vicinos non fore. Unde verosimillimum est, non totam qui-
dem gentem Slavinarum, sed potissimam eorum partem, Ami-
censes nempe, in Temesiensi regione sedentes, trans Jazyges,
in terras à Langobardis quondam possessas, emigrandi, & po-
pularibus suis ibidem jam (ex particularibus, & minoribus pri-
oribus migrationibus post A. 526.) consistentibus, ad novam
Rem-

A. Cl. Rempublicam à motibus ingruentibus immunem condendam, sese adjungendi consilium cepisse. Vid. App. Num.

§. 23. Huic mutationi sedium convenit historia Ildisgi Langobardi. Ildisgus hic ante annum 515. Wachonis tyrannidem effugerat in Slavinos, adhuc tunc sedibus pristinis se continentes. Tutum hoc asyllum omnino erat à violentia Langobardorum, æquè in prioribus sedibus, nempe Campis Patentibus, longè à Slavina diffitis commorantium. Anno 548. econtrà, dum Langobardi à veteri Slavina Danubio tantùm segregarentur, nec Ildisgo spe sua apud Gepidas frustrato, adeoque ad Slavinos redeunti, nec Slavinis consultum fuisset, eodem loco, quo antea, asyllum petendi, & præstandi; de Langobardis enim, qui victores semper contra Gepidas eyasère, & à Romanis, nec non demum ab Hunnis, adjuvabantur, præsumi non licebat, id Slavinis, si vicinissimi adhuc coluissent, inultum relicturos, quòd Ildisgum manu militari instructum ad Gepidas hostes Langobardorum miserint. Fugerat ergo Ildisgus secunda vice ad Slavinos jam à Langobardis remotos, & in longinquiore regione consistentes.

§. 24. Omnia igitur, quæ in historiis ab A. 545. de Slavinis in genere dicuntur, Slavinis specificè sic dictis (saltem Amicentibus) non, sed Slavis Anthis, & ad summum parti Slavinarum Picensi, in Walachia remanenti, attribuenda sunt: nec enim Slavinarum Amicentium, jam in terris Quadicis sedentium, utpote à Romano Imperio (prout tunc, teste ipso Procopio, coarctatum erat) totà Pannoniâ & Norico separatorum, ullum commercium cum Romanis, qui nunquam Pannoniam & Noricum receperunt, silentibus historicis, intercessit, nec facîle intercedere poterat. 485. b. 843. 844.

§. 25. Inter jam relata de Anthis comprehensâ est eorum migratio, non quidem totalis, sed partialis, in terras cis-danubianas Dalmatiæ mediterranæ, & Pannoniæ Savix. De his cis-Danubianis Anthis *cap. XXIII.* agetur.

§. 26. Hic superest, ANTHARUM, qui trans Danubium remanserant, & Avarum imperio adhæserant, fata in seculum octavum usque ex *Theophane*, aliisque *Græcis scriptoribus*, prosequi. Prænotandum autem: ab iisdem scriptoribus, ad exemplum Procopii, Slavos omnes, tum Anthas ad Mœsiam inferiorem, tum Slavinos Picenses in Walachia ad Mœsiam superiorem & Daciam Ripensem sedentes, quoniam post seculum sextum medium sub unum dominatum Chagani Avarum coaluerant, nomine generico *Slavinos* compellari, abolito quasi vocabulo specifico Antharum; unde Slavini ubique pro Anthis intelligendi sunt.

559. §. 27. Hunni & Slavi cum maximis copiis in Thraciam irruunt, variâque loca diripiunt, & capiunt; territi autem cœcto Belisarii exercitu, & armaturâ navali in reditum eorum in Danubio parata, libertatem ad sua remeandi petunt, & obtinent. 809.

582. Circa quartum Imperii Tiberii Constantini annum centum ferè millia Slavinarum in Thraciam irruerunt, & Thraciam 819.

- A. Chr. am multasque alias regiones prædati sunt. Chaganus Slavino- App. Vid.
 584. rum gentem ad Thraciam invadendam armis instruxit, quæ au- Num.
 592. tem à Comentiolo Duce Romano repulsa. Chaganus pacta tri- 822.
 buta augeri à Cæsare contendebat, cui cum aures non darentur, 825.
 continuo bellum molitur, & Slavinis bonum numerum paran-
 593. dorum actuariorum ad Istrum trajiciendum indicit. Imperator 826.
 Mauritius Priscum, cum Romanorum copiis omnibus, ad Istrum
 flumen ablegat, ut Slavinorum gentes amnem trajicere molien-
 tes impediret. Priscus Istro trajecto Ardagasti regionem deva-
 stat, & hoc successu audentior factus interiores Slavinorum par-
 tes penetrat, magnam stragem edit, & Musugium Regem vivum
 comprehendit.
594. §. 28. Priscus iterum Danubium occupavit. Imperator 827.
 Mauritius dein exercitum Romanum in Slavinorum terris hyber-
 nare jubet; exercitus renuit, oppositum sibi Barbarorum exer-
 citum, hostilis & infestæ regionis periculum, & intoleranda fri-
 gora causatur; Priscus tamen suavibus verbis militem ad hy-
 596. bernandum ibidem flectit. Sub novo exercitu Rom. Præfe- 828.
 cto Petro, Mauriti Imp. fratre, mille Romani in sexcentos Sla-
 vinos ad Marcianopolim in Thracia prædantes incidunt, eosque
 597. cædunt. Petrus porro trajecto Istro contra Peregastum Slavi-
 norum Præfectum expeditionem suscepit, infelici successu, qua-
 598. re & potestas Ducis ei ab Imperatore adimitur. Priscus receptâ 829.
 exercituum præfecturâ trans Istrum supra Novas superiores (er-
 go in vicinia Orsovæ, in terra trans-Danubiana Chagano pa-
 rente) prædas agit.
600. §. 29. Priscus educto exercitu Singidonem (prope hodie- 831.
 rum Belgrad) versus proficiscitur, Chaganus autem collectis vi-
 ribus in Mœsiam inferiorem irrumpit, & Tomeam civitatem
 occupare molitur; quare Priscus, relicta Singidone, proximus
 ad Chaganum in Mœsiam accedit. Comentiolus ab Impera-
 tore in auxilium Prisco missus, dum confligitur, ordines turbat,
 Romani cæduntur & fugiunt, Barbari Thracias diripiunt. Bar-
 baros pestis invadit, & innumeram populi multitudinem extin-
 guit. Demum pax concluditur, *Ister ad Romanorum Avarumque*
fines dirimendus constituitur, & tributo annuo à Romanis vicena
 aureorum millia adduntur.
601. §. 30. Comentiolus versus Istrum acie educta pacem cum 832.
 Barbaris initam solvit; re accepta Chaganus copias colligit, &
 Romanas provincias invadit, filios autem suos cum exercitu ad
 tutandas proprias terras relinquit. Quatuor prælia facta sunt:
 primum cum exercitu filii Chagani commisso, in Temesiensi re-
 gione, quo nocte dirempto, dein tertia die renovato, victoria
 cessit Romanis. Secundo prælio ipse Chaganus cum exercitu
 separato cædebatur. Tertio prælio, vel potius improvise insul-
 tu, triginta millia Barbarorum, diem festum concelebrantium &
 convivantium, ceciderunt. Quarto prælio atrocissimo ad Tis-
 sum (id est Tibiscum) fluvium, cum restaurato Chagani exer-
 citu, Barbari magna virtute victi, & aquis submersi sunt: cum
 quibus etiam Slavinorum pars maxima interit, Servati & ca-
 pti.

- A. Chr. pti, obtentâ victoriâ, Avarum tria millia, aliorum Barbarorum sex millia ducenti, & Slavinorum octo millia. Mauritius Imp. Vid. App. Num.
602. iterum Romanum exercitum, ne ex publico commeatum præbere cogeretur, in Slavinorum agris hybernare jubet; milites autem tumultuantur, & rebellione Constantinopolim serpente Mauritius occiditur. Sub Phoca Romana res omnis labefactata fuit, Avaribus Occidentem, Persis Orientem vastantibus, 833.
620. quod & in annum usque decimum Heraclii continuavit, quod demum pax cum Chagano facta est. Anno decimo sexto Heraclii Persarum Rex Chosroës Avarum, Bulgaros, Slavos, Gepidas, 834.
626. ut cum exercitu Persico sub Duce Sarbara Constantinopolim simul invaderent, concitavit: in Avarum exercitu aderant Slavinorum auxiliares copiae bene multae; sed caesi stratagemate Slavini (inter quorum cadavera Slavinæ quoque mulieres inventae sunt) obsidionis ac morae pertaesi in patriam revertuntur. Sub 835.
664. Constante II. Slavinorum quinque millia in Asiam commigrarunt, & in Apamaeorum agro habitaverunt. 836.
679. §. 31. Bulgari in Thraciam irrumpunt, Romanos, in fugam nullo excitante actos, sternunt, sedes in Thraciis circa Odyssum civitatem capiunt, Slavinorum gentem illic in propinquo degentem in potestatem redigunt, partem suorum in eo limite, qui Avarum respiciebat, collocant, alios Romanorum finibus objiciunt, dilatatis autem hunc in modum & expansis ditionis suae terminis Romanae Reip. urbes & oppida deprædari coeperunt; ex quo Imperator Constantinus IV. coactus pacem cum eis agere, & pactam annuatim pecuniam eisdem solvere. Condiderunt igitur tunc Bulgari regnum separatum, à Chagani potestate liberum; & provincia illorum in Thraciis & Illyrico ab eo tempore Bulgaria dicta est. Bulgari hi, Slavicæ originis, & Volgæ fluvii quondam accolæ, unde & nomen sortiti sunt, 837.
501. Romano Imperio primitus innotuerunt sub Anastasio Imperatore, dum sponte sua excursionem in Illyricum & Thraciam fecerunt. A. 514. Vitalianus Tyrannus eos inter copias suas in 799.
539. Thracias induxit. A. 539. jam sub duobus regibus Rempublicam suam formaverant, & duabus turmis grandibus in Scythiam minorem, ad extremum alveum Danubii & Mœsiam inferiorem, arma inferebant. Hinc patet situs eorum, quem & Jordanes expressè confirmat: sedebant nempe tunc, unâ cum Hunnis A. 454. post mortem Attilæ ex Pannonia profugis, ad Mœotidem & Pontum Euxinum. Post seculum VI. medium Chaganus Avarum tam Hunnos Cuturguros ad Pontum, quàm Bulgaros ibidem, nec non Slavos ad Danubium, in suam potestatem redigit; cui autem Unnogunduri, id est, Hunni Cuturguri, & 802.
634. Slavi Bulgari, sub Duce Cubrato A. 634. (*vid. cap. XV. §. 12. 13. 14. 15. 16.*) se eripuerunt. 836.
679. §. 32. Slavi trans-Danubiani, tam Picenses quàm Anthæ, circa tempora Bulgarorum invalescentiæ, sedes pristinas, maxima saltem ex parte, dereliquisse, in terras cis-Danubianas transisse, & sub Bulgarorum popularium suorum potestatem 837.
688. concessisse videntur. Justinianus II. in Bulgariam (jam sic nominatam) 838.

- A. Chr. minatam) & Thraciam eduxit exercitum, & ex Slavinorum gen-
 tibus circa Theſſalonicam degentibus, partim bello, partim de-
 ditione, in poteſtatem acceptis, immenſum numerum, in Opſi-
 692. cianam Aſiæ regionem tranſtulit; ex eiſque triginta millia arma-
 torum elegit, quos populum ſeu militem peculiarem (græcè
 λαὸν περιούριον) nuncupavit. Juſtiniano ei in Imperium reſtituen-
 705. do Terbelis Bulgarorum Rex, cum omnibus Bulgarorum & Sla-
 vorum copiis, adjutor fuit: unde apparet, Slavorum quondam
 trans-Danubianorum reliquias nunc Bulgaris popularibus jun-
 ctas fuiſſe.

CAPUT XXII.

De Slavis Charvatis ſeu Croatis.

- §. I. **D**E Slavinorum in ſpecie ſic dictorum, ſeu, ut aliter
 334. quoque vocabantur, Limigantium migratione ex Da-
 cia antiqua trans-Danubiana in Romanum Imperium, ad con-
 finia Italiae, & terras, quæ nunc Croatia & Carniola vocantur,
 nec non de ſubſequenti migratione Czechi & Lechi cum parte po-
 374. puli ex noviore hac patria Croatica in Bohemiam, jam actum
 eſt ſuprà *cap. XI. XIV. XV.* Hic nunc agendum de ſtatu & con-
 ditione populi illius, qui poſt reſceſſum Czechi & Lechi terris
 his affixi, & ſub poteſtate Romanorum manſerunt. Poſt mor-
 454. tem Attilæ, & fugam filiorum ejus ex Pannonia ad Pontum Eu-
 xinum, accrementum Croatis Slavis acceſſit ex popularibus ſuis
 trans-Danubianis. De veritate migrationis hujus in Romanum
 ſolum dubitare non ſinit Jornandes, qui dum Gepidas ſibi jure
 759. b. victoriæ terras Hunnorum trans Danubium in Dacia vindicâſ-
 ſe, Gothos autem Hunnorum eorundem cis-Danubianas terras
 ſeu Pannoniam à Marciano Imperatore petiſſe, & obtinuiſſe,
 retuliſſet, tertio ſtatim loco ſubjicit: Sauromatæ verò, quos
 Sarmatas diximus, & Cemandri, & quidam ex Hunnis,
 in parte Illyrici ad caſtrum Martenam, ſedes ſibi datas
 coluere.

§. 2. His ipſis verbis Jornandes LOCUM, quò Sarmatæ
 illi collocati ſint, tripliciter connotat: in parte nempe Illyrici;
 ad caſtrum Martenam: & ubi Hunni ſimul ſuſcepti. Hæc om-
 nia conveniunt ſedibus, quas Sarmatarum horum populares jam
 ab A. 334. in confiniis quatuor provinciarum Romanarum,
 nempe Dalmatiæ, Italiae, Norici, & Pannoniæ, tenebant. Hæc
 541. confiniæ erant in parte *Illyrici magni*, ut quod præter Dalmati-
 as, aliâſque terras, etiam Pannoniam & Noricum comprehen-
 debat. Hoc Illyricum latè ſumptum Jornandes intellexit, non
 verò ſpecificè ſic dictum, utpote quod Dalmatiæ nomine apud
 759. b. eum venit. Porro cum Sarmatæ Slavini in parte Pannoniæ,
 764. Norici, & Carnorum, ſedes ceperint, Jornandes illud ſolum
 no-

A. Chr. nomine generali Illyrici, quod omnia comprehenderet, appellare voluit. Castrum *Martena* latinæ derivationis à Marte non, sed Germanicæ à *Mabr* vel quocunque simili vocabulo, esse videtur, & rectè convenit civitati hodie adhuc Mahr-burg dictæ; *Burg* enim castrum est, *Mabr* Martenæ compellationem servat, neutiquam à Muhr fluvio descendente, cum Mahr-burg non ad Murum sed Dravum cubet. *Hunni* à clade & fuga residui posteris temporibus alibi in Illyrico non, nisi in confiniis Pannoniæ & Norici ad Murum & Arrabonem fluvios, itaque haud procul à Mahrburg, & demum in toto Norico intra Anasum fluvium, inventi sunt. Hunc situm testantur Historiæ Hungarorum, & itidem Bojoariorum. Omnis historia Hungarica loquitur: Aladarium Attilæ filium, ex matre Germanica susceptum, non cum aliis fratribus Hunnicæ solius propaginis Hunnicam olim patriam repetisse, sed patriæ, quæ ipsi ex patris dominatione & matris origine obtigerat, instituisse, atque ei tum Germanos, tum (ut habent historiæ Hungaricæ) *paucos* Hunnos, cæterasque reliquias exercitûs Attilæ adhæsisse. Pauci Hunni hic intelligendi de paucis primoribus Hunnorum, qui cum reliquiis exercitûs Attilæ Hunnicis & Germanicis Aladario imposterum principi habendo acquieverint, & novam Rempublicam, Romanorum superioritati sese subdentem, auspicati sint; pauci enim universim esse non poterant, qui 54. annis post, nempe A. 508. se junctum à Romanis, aliisque gentibus, regimen, in toto Norico infra Anasum, & in parte quoque trans-Danubiana Austriæ hodiernæ inferioris, nec non in parte extrema Pannoniæ, Cetiis montibus contigua, ubi quondam sub Bœrebiſta Dacorum Rege Boji veteres federant, orsi sunt.

Vid. App. Ntin.

759. d. 968
857. 858.

§. 3. Ad LIMITES Gothicarum, Hunnicarum, Slavicarum fedium dignoscendos observanda sunt tradita Jornandis sequentia: **454.** *Cap. 50.* Pannoniam, quæ Gothis cessit, circumscribi Moesia superiore, Dalmatiâ, Norico, & Danubio, & primam civitatem ejus esse Sirmium (Mitrovitz ad Savum) extremam, Vindominam seu Vindobonam. *Cap. 52.* Ex hac Pannonia ob- **761. 2.** tignisse portiones fratribus Regibus Gothorum, Walamiro inter Scarniungam (Dravum) & aquam nigram (Savum) fluvios, itaque Pannoniam inferiorem seu Saviam: Theodemiro juxta lacum Pelsodis (aliter Peisonis, hodie Neusidler See) itaque maximam partem Pannoniæ primæ: Widemiro inter utrosque prædictos fratres, itaque maximam partem Valeriæ. **469.** *Cap. 53.* Inter vicinas Gothis gentes sedisse Satagas in *interiore Pannonia* (prope Hunnos tunc, ad latus Cetiorum montium) contra quos Gothi ad ostentandam virtutem arma moverint. **470.** *cod. 53.* Hunnimundum (Chunimundum, qui Gibuldo successerat ut *nam. 796.*) Suevorum Regem, dum ad prædandas Dalmatias regionem Gothorum transfiret, armenta Gothorum in campis errantia abegisse, direptis Dalmatiis autem in reditu ad lacum Pelsodis, id est in Austria hodierna inferiore inter Cetios montes & lacum Neusidensem, repentinè nocte intempeſta seu **471.** *dia* oppressum & captum esse: nec non Scyros tunc temporis sit-

A. Chr. pra Danubium, id est tam trans Danubium in hodierna parte ^{vid. App.} Austriae versus Bohemiam, quam cis Danubium in parte Norici ^{Num.} Ripensis, habitasse. Ex his colligendum: imò. Gothi non possederunt totam Pannoniam ab Occidente, quatenus ea ante Attilam ad Noricum & Cetios montes usque extendebatur, sed in has partes Cetio proximas, à Muro fluvio incipiendo, Romani residuos sub Aladario Attilae filio Hunnos, morigeram & pacificam vitam spondentes, ut hoc pacto aliquam saltem portionem Pannoniae ab Attila possessae retinerent: supra has Hunnorum sedes verò, in reliquo latere Cetiorum, Vindobonam versus, Cemandros, qui iidem cum Satagis esse videntur, collocarunt. 2dò. Gothi neque possederunt totam Pannoniam à meridie, quatenus ea in ævo Ptolemæi, ad Japydes usque Liburnis & Illyridi seu Dalmatiae specificae accensitos, excurrerat: sed illuc, intra Murum nempe & Savum, inter Arcaragantes jam ab A. 334. ibi sedentes, Romani Sarmatas ejusdem cum Arcaragantibus generis posuerunt. 3tiò. Per Dalmatas, quos deprædati sint Suevi *vicini*, Jornandes intelligere debuit modò dictos Arcaragantes Sarmatas, qui Vindelicis & Rhætis, sub generali nomine Suevorum seu, ut Procopius eos vocat, Suaborum comprehensis, vicini erant, non Liburnos, non Dalmatas anteriores, inter quos & Vindelicos ac Rhætos magna distantia intercedebat. ^{764.} ^{773. b.}

§. 4. Quousque Hunni A. 454. confinia Pannoniae & Norici habitaverint, indicem meliorem habere non possumus, quam possessionem in subsequis temporibus seculi sexti ad A. 508. dum & ipsi, & Slavi, & Bojoarii, sedes eò usque angustiores in alias partes sibi proximas dilatarent. Secundum historiam Boicam Slavi à Muri dextra ripa in fontes usque Muri, Dravi, & Savi, ^{857.} ^{858.} in Occidentem: Hunni à ripa sinistra Muri per totum Noricum infra Anasum, in Septentrionem, se extenderunt. ^{868.} Historica hæc traditio fide digna est, quoniam hodie adhuc, à Muri ^{415. a.} dextra per omnem illum tractum à Slavis antiquis occupatum lingua Slavica perseverat. Si ergo Hunni seculo sexto inchoante non nisi ad Murum usque coluerint, nec quoque seculo quinto vergente aliam possessionem ceperunt.

§. 5. Hinc etiam jam ad tempora priora inferendum venit, Hunnos quidem (*vid. cap. XXIV. §. 4. 5. 6.*) Pannoniae possessionem A. 378. armis coepisse, & ab A. 401. tacito, ab A. 427. autem expresso consensu Romanorum continuasse: ast tota hæc possessio de Pannonia usque ad Murum fluvium, quoad hic speciali alveo procurrat, post ejus conjunctionem verò cum Dravo, etiam ad Savum fluvium usque accipienda est; & in hac eadem extensione, excepto latere Cetiorum montium, Gothi Hunnis A. 454. successerunt. Hanc Pannoniam Hunnicam S. Hieronymus (*vid. cap. XIV. §. 34. 35.*) intellexit, dum patriam suam *Dalmatiae Pannoniaeque confinium* vocavit; patria enim illa Arcaragantium erat inter Pannoniam Hunnicam Muro fluvio terminatam, & Dalmatiam propriè sic dictam, ad dextram Savi à Japydibus & Liburnis orientem.

§. 6.

- A. Ch. §. 6. Hæc de loco migrationis. De STATU hujus coloniae vid. App. Nigra
 Slavica civili haud ambigendum est, ditionem omnimodè ab ipso initio ad Romanos spectasse. Num autem forsitan ditio ea ab Hunnis, præcipuè sub Attikæ invalescente dominatu, interversa fuerit? dubitationi quidem aliquis, ast negationi potior locus est. Videatur *caput XXIV. §. 4. & seqq.* ibi deductum: Hunnos, instigantibus & sociis Gothis, cum Romano Imperio A. 378. inimicè, dein verò, postquam Gothi A. 380. à societate per pacem abstracti, & A. 382. iterum in Romanum solum in Thraciam recepti essent, amicè egisse, hancque amicitiam usque ad mortem Theodosii Imperatoris, ad speciem saltem, aluisse, tunc autem vi jam non simulata, & absque prætextuum exquisitorum furore, evertendis Romanis rebus instituisse. Quodsi igitur ultimæ expeditiones Attilæ in Gallias & Italiam pro voto cessissent, absque dubio Slavi Croatæ, ut alii Italiæ adjacentes populi, utpote tantis viribus impares, & præterea nullis munitio- nibus aut præfidiis defensi, exiguo aut nullo adhibito armorum strepitu, Attilæ imperio mancipati fuissent; quos autem præ- mature suos facere, & inde molimen ad summam rerum ten- dens denudare, Attila certè haud opportunum censuisset. Non ergo dominatus est Attila Slavis Croatis, sed hi Romani Imperii ditioni adstricti manserunt.
450. §. 7. Idem, & multò magis, dicendum post mortem Atti- læ, quoad Romani Imperii in Occidente honor & reverentia stetit. Nam etsi Gothi (ut *cap. XIX. §. 8. & seqq.*) vicinas sibi gentes in Norico, & trans Danubium infestarent, Carnios ta- men, seu Croatas, Italiæ propinquiores, armis petiisse non le- guntur; nec præsumendum est, illuc, nullà acceptà injuriâ, impetum facere, atque violati erga Romanos foederis notam in- currere voluisse. Quodsi nihilominus secus quidquam contigis- set, attentatum id exiguæ consequentiæ fuit, namque Gothi omnes brevè post Pannoniâ excesserunt.
474. §. 8. Ab anno autem 476. jam absque dubio ditio Romana in Croatas manum mutavit, & in Odoacrum Rugum Italiæ in- vasorem & Regem transit; is etenim, exturbato Augusto Oc- cidentis Imperatore ultimo, totius Italiæ jure potitus, & Ra- yennæ in confiniis Croatarum seu Carniorum ut plurimum resi- dens, appertinentias Italiæ proximas, Rhæticas, & Carnicas, quin & remotiores Noricas, non omnino omisisse censendus est. Dico, non omnino omisisse, negligenter enim valde eas habuit, dum præfidia Romana in locis munitis, subtractis stipendiis so- litis, diffluere sineret, & in Feletheum Rugorum Regem, qui Norici Ripensis quoque partem obtinebat, aliam Jurisdictionem non, nisi evastando Rugos Feletheo subjectos in Norico, & ab- ducendò in Italiam reliquum populum, Romanum dictum, exer- ceret, adeoque Noricum quasi pro derelicto haberet; quod idem de Carniis seu Croatis, nec non de Hunnis, parti Norici & Pan- noniæ insistentibus, atque de aliis gentibus Italiæ finitimis di- cendum: ita ut nunc fundamenta jacta sint triplicis Reipublicæ suæ

A. Chr. suo propemodum jure viventis, nempe Croatarum, Bojoariorum, & Hunnorum Noricorum. Vid. App. Num.

§. 9. Odoacri Regnum in Italia sustulit Theodericus Rex Gothorum. Is, Italiam suafu Imperatoris Constantinopolitani Zenonis (*cap. XIX. §. 17.*) ingressus, Odoacrum A. 489. ad 489. Montium fluvium (Lifonzo prope Goritiam) primo, ad Vero- 772
490. nam secundo, A. 490. ad Ducam fluvium tertio, A. 491. pro-
491. pe Ravennam, ubi obsidebatur Odoacer, quarto praelio vicit. De exitu hujus obsidionis refert *Procopius de bell. Gotb. lib. 1. cap. 1.* sequentia: jam annos tres Theodericus & Gothi Ravennam circumfederant frustra, cum hinc Gothos obsidionis tedium, inde Odoacri defensores penuria cibariorum ad hanc perpulit pactionem, cujus conciliator fuit Antistes Ravennae: ut in ea urbe Theodericus atque Odoacer ex aequo viverent. Aliquandiu quidem mansere pacta, postea vero Theodericus, detecta, ut prohibent, fraude, quam Odoacer ipsi struebat, cum dolose ad epulas invitatum occidit. Caedes ea facta est, teste Cassiodoro, Albino V. C. Consule, A. 493. Hoc ergo belli intestini Italici disturbio gentes supra dictae Croatarum, Bojoariorum, & Hunnorum Noricorum, ampliorem nunc occasionem, sese in libertatem asserendi, nanciscebantur.

§. 10. His iisdem disturbii usi sunt quoque Reges Francici ad dilatandas ditiones suas, quibus A. 491. Thuringos, A. 496. 794
496. Burgundiones Galliae, nec non Alamannos & Suevos, ultra Ly- 773. cum fluvium in Germanicis Danubii & Rheni oris degentes, adjecerunt. Theodericus Rex Gothorum, & nunc Italiae, eam acquisitionem Francicam impedire nequivit: Alamannos tamen in Rhætia, Italiae proxima, suae jurisdictioni vindicavit. Suevos vero intra Lycum, seu in Vindelicia, nec Theodericus Rex Italiae, nec Clodoveus Galliae, sibi, ut invidiae mutuae temperarent, directe & aperte asserere censuerunt. *vid. cap. XXV. §. 11.*

§. 11. Haec aemulatio inter Theodericum & Clodoveum oportunitatem maximam praebuit novis tribus Rebus publicis Croatarum, Bojoariorum, & Hunnorum Noricorum, sedes suas, ex parte Hunnorum in totum Noricum infra Anasum & Murum fluvium, ut *supra §. 4.*: ex parte Bojoariorum ab Anaso fluvio usque ad Lycum, ut *infra cap. XXV.*: & ex parte Croatarum à Muro fluvio usque ad ejusdem, nec non Dravi, & Savi fontes, ut quoque *supra §. 4.* proferendi. Huic extensioni neuter Regum obstitit, quin potius uterque apprimè favit: haud vana spe ductus, suam acquisitionem fore, quocumque commodo tempore parvas illas Respublicas suo nexui illigare visum fuerit. Nec defuit eventus ex parte Francicorum Regum: siquidem brevi post 508.
527. mortem Theoderici Gothi, Bojoariorum res spontaneâ deditio- 863.
ne Francico Regno accesserunt.

§. 12. Ex parte Croatarum autem Regi Franciae, nec nunc, nec longo tempore post, nexus obtigit; quando autem sub Go-
tho-

A. Chr. thorum ditionem Croatæ, & quo nexu, an clientelæ, ut vide- vid. App. Num.
 tur, concefferint? dubium, illud tamen ex Præcopio certum
 535. est, ante tempus belli Gothici Gothos, ut aliis pluribus nationi- 773. b.
 bus, ita quoque Carniis & Noricis imperâsse. Per Carnios in-
 telligendi Croatæ Slavi, per Noricos Hunni, quoniam Norici
 Bojoarli ditioni Francorum, non Gothorum, adhæserunt.

§. 13. Procopius porro refert: statim anno primo belli 773. b.
 Gothici, Dalmatiam, Liburniamque omnem à Justiniano rece-
 ptam esse: nihil autem ibidem addit, quando recepti sint Istri, Si-
 scii, Carnii, Norici, & Pannonæ, quos initio belli (græcè
 dicit *καθ' ἀρχάς*, quod intelligendum, versùs initia belli) æquè
 Gothis subfuisse alibi dixerat. Sanè de Pannoniis constat, eas
 jam ad primordia imperii Justiniani, itaque novem annis ante 841.
 bellum Gothicum, à Langobardis occupatas, & sive tunc, sive
 paulò post iisdem à Justiniano confirmatas esse, quod & ipsemet 844.
 Procopius tradit. Croatæ igitur seu Carnii vel eodem tempore,
 quo Langobardi Pannonias intrârunt, vel saltè primo anno belli
 Gothici, unà cum Dalmatis & Liburnis, sub quorum laxiore
 compellatione Procopius hic loci Istros & Carnios (æquè ut Jor- 759. c. 764.
 nandes) complecti videtur, à Gothico jugo liberati sunt, & in
 Romanorum potestatem redierunt. Idem de Hunnis Noricis sen-
 tiendum est; ita enim, ab initio belli, Gothi Romanorum ar-
 mis alibi & præcipuè in Italia distinebantur, ut gentium extra
 Italiam sub jugo conservandarum curam gerere nequiverint.

§. 14. Fuerunt igitur Slavi Croatæ, & Hunni Norici, tem-
 pore belli Gothici Romanæ ditionis: unde quædam hic subjun-
 genda, quæ Procopius de Hunnis & Slavis, in eo bello Roma-
 536. norum castra secutis, refert: *lib. 1. cap. 27.* de anno secundo bel-
 li Gothici agens hæc habet: Advenere Martinus & Valeria-
 nus cum mille sexcentis equitibus, quorum plerique
 Hunni erant, Slavæni, & Antæ: qui trans fluvium
 Istrum, non procul à ripa, sedes patrias habent. (ex
 græco textu esse debet: qui supra fluvium Istrum non longè ab
 illius ripa *ἰδενται* collocantur) Re creatus eorum præsentia
 Belisarius, jam hostem præliis fatigandum putavit. *Lib.*

537. *2. cap. 4.* ad tertium annum belli Gothici: Jussus à Belisario
 Valerianus, Hunnis secum eductis omnibus, in eo lo-
 co ad Tiberis ripam castra ponere, tum ut liberiùs equos
 alerent, tum ut Gothis facultas minor esset, longius à
 suis castris evagandi ad libitum: mandatum exequitur.
 Hunnisque, ubi magister militiæ præscripserat, meta-

539. tis, in urbem redit. *Lib. 2. cap. 26.* ad quintum annum belli Go-
 thici: id (Gothum hostem vivum capere) se facillè effecturu-
 rum Valerianus recepit, cum in suorum haberet nume-
 ro Slavænos aliquot (ex græco textu: esse enim quosdam
 sequacium ex gente Sclavinorum) qui sub angusto Saxo aue

A. Chr. virgulto quolibet obvio delitescere, & hostem quemlibet rapere consuevissent: hoc illos ad Istrum fluvium, ubi sunt gentis sedes, in alios Barbaros ac Romanos factitasse. (ex græco textu: hujusque semper juxta fluvium Istrum, illic sanè collocantur, inque Romanos, ut & alios Barbaros indicantur) *Lib. 3. cap. 22.* ad annum duodecimum belli Gothici: Tullianus, collectis illius regionis (Lucaniæ) agricolis, fauces angustissimas infederat, ne Lucaniam hostes infestarent. Custodiam conjunctè agebant Antæ trecen-
 546. ti, quos Tulliani rogatu ibi Joannes antè reliquerat. Et enim peritiâ pugnandi in salebris angustisq; cunctos antecellunt hi Barbari &c. Demum Antæ virtute sua, quam situs loci difficilis adjuvabat, cum Tulliani agricolis, in fugam hostes verterunt, affeceruntque ingenti clade. Ex his relatis Procopii, qui ipsemet, cum Belisario, huic bello Gothico intererat, colligendum est: in castris Romanorum perpetuum quasi tunc militem Hunnicæ & Slavicæ nationis (proût aliorum foederatorum populorum, Herulorum, Isaurorum) eumque per diversorum ducum Romanorum, uti hîc Martini, Valeriani, Joannis, copias dispersum fuisse; idem igitur hoc etiam indicat, gentem quandam peculiarem Hunnorum & Slavorum in ipsis provinciis Romanis sedisse; atque in ditione Romanorum extitisse: quemadmodum Isauri in Oriente, & Heruli in Occidente, & hi quidem in Pannonia secunda sub protectione Romani Imperii erant. Unde inferendum quoque venit: Hunnos, *Romana militia adscriptos*, ex Norico Hunnico, Slavos ex terra Arcaragantium inter Savum & Murum adlectos & eductos fuisse. Huic illationi non contrariantur notæ, duplici in loco suprâ à Procopio adjectæ: quòd Hunni, Slaveni, & Antæ trans fluvium Istrum non procul à ripa collocentur, & quòd vivum hostem ex insidiis rapere mos sit Slavorum ad Istrum fluvium sedentium; ex his enim neutiquam concludendum, illos ipsos Hunnos & Slavos, qui toto belli tempore Romanorum castrorum *sequaces* erant, ex partibus trans Danubium adlectos fuisse, sed ex eadem tantum gente, quæ usque tunc ultra Istrum *principales & potissimas sedes* habuit, originem trahere, id quod omnino verum fuit. Detur autem, Procopium, quod tamen nullo modo liquet, credidisse, eos ipsos Hunnos & Slavos, de quibus loquitur, ex trans-Danubianis extitisse; non poterat ille, multis hinc illinc missionibus à Belisario distractus, ortum cujuslibet militis indagare: adeoque ei nec vitio vertendum foret, si in patrio loco Hunnorum & Slavorum Romanæ militiæ insertorum immediato, sub Romanæ provinciæ Noricorum & Carniorum compellatione obscurato, errâset, atque patriam genericam & mediatam transdanubianam substituisset. Non affingenda autem est hæc credulitas Procopio, utpote qui alibi Hunnos Cuturguros, nec non Anthas, & Slavenos, trans
 Istrum

Vid. App. Num.

801. 803.
804. 805.
806. 807.

A. Chr. Istrum habitantes, inimicos Imperii Romani, de foedissimis, Vid. App. Num. iisque toto tempore belli Gothici continuatis, devastationibus accusat: ita ut ex illis militem legere, Romanis certè visum non fuisset. Aliud planè erat sentiendum de Hunnorum & Slavorum progenie illa, quæ jam per seculi spatium, ab anno nempe 454. & respectu Slavorum multò antiquiùs adhuc ab A. 334. à consortio gentis originariæ separata, quin & respectu Slavorum ex diversa ab Anthis specie descendens, Romanos mores & animos induerat.

548. §. 15. Ad finem belli Gothici ditio Romana in Slavos Croatas à Francis Regibus intercepta fuit. Huc afferenda ex *Procopio de bello Goth.* sequentia loca: *lib. 3. cap. 33.* ad annum decimum quartum belli Gothici: Belli hujus initio, Gothi, ut in libris dixi superioribus, tota Galliæ parte, sibi subdita, Germanis (id est, Francis) cesserant, illis ac Romanis resistere se simul non posse rati. Quod ne fieret, adeo non impedire Romani potuerunt, ut Justinianus Augustus id confirmaverit. &c. Jam Gothis ac Totilâ bello superioribus, Franci maximam agri Veneti partem occupârunt nullo negotio; cum nec Romani illos arce-
re, nec Gothi utrisque arma inferre possent. *Lib. 4. cap. 24.* ad annum decimum septimum belli Gothici 551. sed digrediendo ad præteritum tempus anni 548. Paulò antè Francorum Rex Theodebertus morbo obierat, cum sibi nullo negotio tributaria fecisset nonnulla Liguriæ loca, Alpes Cottias, agrique Veneti partem maximam. Etenim, Franci, arreptâ belli, quo Romani Gothique erant impliciti, opportunitate, sinè discrimine ditionem suam iis locis auxerunt, de quibus illi pugnabant. Venetorum pauca oppida Gothis supererant, nam Romani maritima, Franci cætera occupârant. *Lib. 4. cap. 26.* ad annum eundem decimum septimum belli Gothici: Cum proximè agrum venisset Venetum (Narses Dux Romanus) misso nuntio ad Francorum Duces, qui loca illa tenebant præfidiis, postulavit, ut sibi, tanquam amicis, transitum darent. Illi Narseti, se nullo id pacto permissuros, respondent. &c. Prætextum hunc parum speciosum confingunt, quòd secum Narses Langobardos duceret, capitales Francorum hostes. Jam ergo Slavi Croatæ, per Francicos Reges Veneti territorii possessores, abscissi erant à Romano Imperio: & hinc *Procopius* ad annum 551. *dicto capite 26.* inter Barbaros Narseti's Castra sequentes, Herulos, & Langobardos, non ampliùs Hunnos & Slavos, memorat; sed hi ab A. 548. quasi Republicæ sui juris esse coeperunt.

- A. Chr. §. 16. Ab hoc tempore igitur Franci, Slavorum Croatarum subjugationem meditabantur, & per Bojoarios sibi jam devinctos id efficere, sed absque successu, conabantur. Quam in rem sequentia relata historicorum faciunt. *Aventinus in annalibus Bojorum* refert. Thassilonem Bojorum Regulum, jussu Childberti Regis Francorum, contra Venedos, id est Croatas Slavos, ab Orientis ora Bojis conterminos, arma movisse, & Venedos superasse: dum autem, Thassilone ad sua redeunte, Venedi Francorum ac Bojorum jugum detrectassent, obindeque duo millia Bojorum Venedos repetitum invasissent, supervenisse Chaganum Regem Venedorum, & Bojos omnes, ne nuntio quidem cladis superstiti, trucidatos esse. De utraque hostili invasione consentiens est *Brunnerus*; quod autem *Aventinus* ex prima victoria subjectionem statim Venedorum inferre velit, sibi ipsi contrariatur, dum Chaganum Avarum Hunnorum, simul Regem Venedorum nuncupat. Ex his relatis Boicæ historiæ colligendum est: Slavos Croatas, dum per Francorum occupationem territorii Veneti ab Imperio Romano avulsi essent, sese cum Hunnis Noricis primum, & fors etiam cum Langobardis, Francorum hostibus, in Pannonia sedentibus, ab eorum exitu verò ex Pannonia A. 568. & ingressu in Italiam, cum successoribus eorum Avaribus, ad tuendam communem libertatem, contra Regum Francorum, & eis addictorum Bojoariorum attentata consociasse, atque sic quoque, quoad Avarum potentia substitit, immunes à jugo Francico mansisse. Huc etiam pertinet, quod *Paulus Diaconus* refert: Agilulfum Regem Langobardorum obsedisse & cepisse civitatem Cremonensem auxilio Slavorum, quos ei Chaganus Rex Avarum miserat. Item ex eodem Paulo Diacono dum ait: His temporibus, mortuo Thassilone, Duce Bojoariorum, filius ejus Garibaldus, in Agunto à Sclavis devictus est, & Bojoariorum termini deprædantur. Resumptis tamen Bojoarii viribus, & prædas ab hostibus excutiunt, & hostes de suis finibus pepulerunt. Idem quoque refert *Aventinus*. Circa hæc tempora igitur, Slaviv Croatia, seu, ut eos *Aventinus* vocat, Venedi Chariones; Francis aut Bojoariis nullatenus, Chaganis Avarum autem nexu, qui ex societate & protectione paulatim in dependentiam & subjectionem degeneravit, adstricti erant. Quidam tamen Slavorum, nempe qui in Comitatu Cileiæ sedebant, ut jugum Avarum amolirentur, in protectionem Langobardorum sese conjecerunt, obindeque certam pensionem Foro-Julianis Ducibus Langobardicis quotannis pendebant.
- §. 17. Circa eadem hæc tempora *Hispania*, quondam ex manibus Gothorum A. 535. unà cum tota Dalmatia recepta, & nunc usque Romanis parens, primum devastatur, dein à Slaviv insidetur: *Paulus Diaconus* ait: Inter hæc (scilicet dum Agilulfus Langobardorum Rex, & unà cum hoc Avarum Chaganus, legatione tenus Reges Franciæ ad pacem & foedus invitarent.) Lan-

Vid. App. Num.

861.

864.

889.

890.

874.

889.

830.

Lan-

A. Chr. Langobardi, cum Avaribus & Sclavis Histrorum fines ingressi, universa ignibus & rapinis vastaverunt: & alibi: Vid. App. Num.

611. Hoc nihilominus anno (mortem Theodeberti II. Regis Franciæ præcedente) Sclavi Histriam interfectis militibus (præfidiis Romanis) lachrymabiliter deprædati sunt. Langobardis igitur auctoribus, utpote qui Histriæ possessionem Constantinopolitanis Imperatoribus invidebant, & suæ Italicæ possessioni adjicere volebant, Avars primùm & Slavi unà cum Langobardis Histros vastârunt, dein Slavi soli exitio eorum institerunt, et, ut credendum, ab eo tempore ipsi terras eas occupârunt, quas quoque Slavica natio imposterum semper retinuit. Hæc devastatio & occupatio autem Slavis Croatis non, sed Dalmaticis, seu quondam Anthis dictis, & A. 550. Dalmaticas terras mediterraneas, animo & eventu permanendi, ingressis attribuenda est.

§. 18. De Statu Slavorum Croatarum, circa tempus, de quo hic loci agitur, seculi nempe initiantis septimi, singularia nos edocet *Fredegarus Scholasticus*, scriptor Francicus illorum temporum proximus. Ex ejus relatis ad annum XL. Clotharii 891.

624. II. Francorum Regis notanda sunt sequentia: imò. Slavos Croatas ille vocat Sclavos cognomento Winidos. Hic reflectendum est ad ea, quæ alibi pluribus in locis à me dicta sunt: Venedorum nomen, juxta tradita Jornandis, generaliter omnibus Slavis: Slavinarum verò specificè Slavis in ripensi parte Daciæ quondam Trajanicæ: & Antharum aliis Slavis, ad aquas, seu ad Pontum Euxinum & inferiores ripas Danubii, Danastris, & Borysthenis sedentibus inditum fuisse: idque ita obtinuit apud Gothicas aliàsque Germanicas gentes, & apud scriptores Latinos. Scriptores Græci econtrà nomen Venedorum non adhibuerunt, sed Procopius ad initium historiæ de bello Gothico Slavos secundùm sedes dictas distinguit in Slavinos & Antas: dein promiscuè his nominibus utitur; & cum Slavini, specificè sic dicti, circa finem belli Gothici, sese ex partibus Danubianis Daciæ antiquæ Trajanicæ in terras olim Quadicas transfulerint, adeoque annalibus Romanis subtraxerint, jam Procopius, & omnes posteriores scriptores Græci, partem Picensium Slavinarum in Dacia Trajanica residuam, Anthis Slavis junctam, & Hunnorum Avarum imperio acquiescentem, modò Antharum (quanquam rarò & apud Procopium tantùm) plerumque autem Sclavenorum & Sclavorum nomine, sinè ullo discrimine gentis aut sedium, compellârunt. Desiit ergo in usu esse Venedorum nomen apud scriptores Romanos & Græcos: usus autem ejus mansit apud Germanicas nationes cis-Danubianas, & apud Germanicos scriptores, in specie verò Fredegarium. Unde *Winidi* Fredegarii non denotant gentem Slavicam illam, quæ Procopio aliisque Græcis scriptoribus nota mansit, & in partibus trans-Danubianis primùm se tenuit, deinde quoque pro parte Danubium transit, & in Dalmatiis confedit: sed gentem specialem Slavicam, quæ sedes trans-Danubianas dum

A. Chr. dum antè mutaverat, & confiniis Norici, Pannoniæ, & Italiæ **vi. App. Num.** intulerat, atque ibi Germanicis populis nomine Venedorum, à Gothicis populis usurpato, innotuerat. Hoc ergo argumentum aliis alibi adductis accedit, Fredegarii Winidos distinctam, sedibus tenuis, gentem à Slavis & Slavinis Romanorum & Græcorum fuisse.

§. 19. Secundo loco ex Fredegario notandum: ab eo Hunnos, de quibus ille agit, appellari Avaros cognomento Chunos: simul autem distingui notâ illâ speciali adjectâ, quòd Chunos illos intelligat, qui ad hiemandum annis singulis in Slavos veniebant: ubi addenda ratio: quoniam Hunni more patrio non urbes & vicos, sed castra toto anni tempore habitabant; à quo more autem Hunni Norici recedebant, & hinc ad habitationes Slavorum se recipiebant. Hinc ergo clarum est, quòd historiam hinc loci nectat de Hunnis in Norico & Pannonia jam inde à tempore Attilæ residuis, tanquam Slavorum Venedorum seu Croatarum sedi proximis, non verò de Hunnis Avaribus Romanorum & Græcorum scriptorum, in Dacia Trajanica, alibi que trans Danubium, post perpeffas varias cladum & pestilentiæ calamitates superstitibus: quorum vires nunc, non in populo proprio Avarico, sed præcipuè in subiectis sibi Slavis, Bulgaris, & Hunnis Cuturguris consistebant.

§. 20. Tertio loco notandum: societatem illam, quam Slavi Croatæ ad finem belli Gothici, ut ab imminente Francorum jugo securiores existerent, cum Hunnis Noricis, & post bellum Gothicum & egressum Langobardorum in Italiam, cum novis Pannoniæ Langobardicæ possessoribus Avaribus contraxerant, nunc in tyrannidem & oppressionem degenerasse, & tyrannidem istam, decrepantibus licèt, ab A. 601. à clade tum multiplici, Avarum rebus ab Hunnis Noricis & Pannonicis continuatam esse. Hanc indignitatem autem diutius passi non sunt Slavi, sed consilio & ope cujusdam advenæ Franci, Samonis nomine, jugum Hunnorum excutiunt, Hunnos vincunt, & Samonem Regem sibi creant, itaque nunc in plenissimam libertatem sese vindicant, ac Republicam propriis auspiciis ordiuntur.

§. 21. Iniria hujus novæ Republicæ perquam celebra invidiam tum Bojoariorum vicinorum, tum Francorum, quibus hi **627.** parebant, excitârunt. Unde Dagobertus, qui à patre Clothario **892.** Franciæ Rege, Austrasiam Francicam in terris Germanicis regendam acceperat, Bojoariis sub hac Austrasia comprehensis auctoribus, animum adjecit, ditionis suæ terminos in vicinos Bojoariis Slavos Croatas, & Hunnos Noricos, proferre. **629.** Ade- **893. 895.** rat occasio, in Slavos arma movendi, eò quòd apud eos, Samonis Regis jussu, occisi perhiberentur & spoliati mercatores Francici transitum ibidem ab itinere Constantinopolitano habentes. Dagobertus igitur, jam patre defuncto Rex Franciæ, tum copias proprias Bojoariorum, & Alamannorum, sibi subiectorum, tum mercede conductas auxiliares Langobardorum, in Slavos tribus exercitibus diversim irruentibus immittit. Alamanni, &

DE SLAVIS CHARVATIS SEU CROATIS 151

- A. Chr. & Langobardi sua ex parte victores existunt, & prædas abigunt, Bojoarii verò graviter cæduntur. Unde & victoriæ ab Alamanis & Langobardis obtentæ incassum reciderunt. Aventinus omnes tres exercitus Regulis Bojorum attribuit, & Slavos sub Francorum nec non Christianæ religionis jugum missos, ubique erroneè asserit, *historiam Salisburgensem* tempora non discernentem incuriosius amplexus. Historia hæc circa A. 865. conscripta Slavos Croatas seu Slavicè magis Charvatas, nomine in Germanismum transformato, Charentanos, Charantanos, & Carantanos promiscuè appellat. Vid. App. Numb. 876.
630. §. 22. Croatæ Slavi victoriâ animosiores facti, & vindictæ cupidi, in Thuringiam, Francorum æquè provinciam, irruunt. Ad Croatarum partem deficiunt quoque à Francis Slavi Sorabi, inter Albim & Salam sedentes, & ipsi sua ex parte Thuringiam deprædantur. Deprædationes hæc sequentibus duobus annis continuatæ sunt. 894. 896. 898. 899.
631. 632. 659. §. 23. Per triginta quinque annos, quibus Samo Rex Croatis præfuit, omnia prosperè cedebant, & gens sui juris & in libertate manebat. Ei mortuo, an & quis in regno successerit, per annales nihil proditum exstat. Præsumptio autem est: Croatas, quemadmodum ad amoliendam Hunnorum dominationem, regimine pristino optimatum relicto, Samonem Regem, seu potius Primatem & Belliducem creaverant, ita eo decedente, & quiete à vicinis durante, ad regiminis formam primævam regressos esse. 891. 935.
744. §. 24. Manserunt res Croatarum in statu hoc libero usque ad seculum subsequens, & ingruentem tunc novam Hunnorum multitudinem, quæ postliminio omnes quondam Hunnorum antecessorum possessiones retrahere statuerat. *vid. cap. XXVIII.* Hunni Norici, Croatarum vicini, & nunquam locò moti, hac gentis suæ reinvalente potentiâ elatiores redditi, dominatum in Croatas æquè sibi reasserere nitebantur. Qua vicissitudine urgente, Croatæ Regis iterum creandi consilium capiunt. Rex istum erat Boruth nomine. Quoniam verò impares sese tantis Noricorum antiquorum, & advenarum novorum Hunnorum viribus sentiebant, nunc tandem ad protectionem Francici Imperii confugere necessitabantur. Missus ipsis ex regno Austrasiæ exercitus auxiliaris Bojoaricus, & repulsis Hunnis, Croatæ Regibus Franciæ in clientelam, obsidibus fidei Caratio Boruthi filio & Chetamaro ex fratre nepote datis, se dedunt. Nunc quoque Christianorum albo nomina dare incipiunt; antè verò nec ditionem Francicam nec fidem Christianam agnoverant, quoniam historia Boruthi ad seculum 8vum absolute pertinet. 884. 935. 880. 930.
750. §. 25. Mortuo Borutho Croatis per jussionem Francorum remissus est pro successore in Ducatum Caratii, & post hunc 754. Chetamarus, uterque jam Christianus. Dein successit Walinch, 774. An autem Ingo, eo tempore, quo Arnon episcopus Salisburgensis Virgilio successit, quod A. 785. III. Idus Junias contigit, Dux Croatarum, an Dalmatarum Slavorum fuerit? dubium, illud autem 933. 934.

A. Chr. autem certum est, Croatas Regibus Franciæ Aufrasiis usque ad interitum stirpis Carolingicæ obediētes fuisse. Vid. App. Num.

CAPUT XXIII.

De Slavis Pannoniæ inferioris & Dalmatiæ, nec non de Sorabis tum Dalmatiæ, tum Thuringiæ.

§. 1. **D**E IRRUPTIONE seu transitu Slavorum armato ex trans-Danubianis in cis-Danubianas terras, post Attilæ tempora, vetustissimum est, quod apud Jornandem cap. 55. legitur: Theodericum, filium adolescentem Theodemiri Gothorum Regis, collectis sex virorum millibus, Danubium transiisse, & super Babai Sarmatarum Regem; *qui tunc, de Camundo Duce Romanorum victoriâ positus, superbia sumore regebat*, discurrisse, & occiso eo terram quoque ejus diripuisse, dein remeato Danubio Singidonem civitatem, quam ipsi Sarmata occupaverant, invasisse, eamque non Romanis reddidisse, sed suæ ditioni subdidisse. Nullum dubium hic esse potest, per Sarmatas, qui Singidoni veteri prope hodiernum Belgradum vicini fuerint, intelligi Limigantes in Dacia veteri ripensî, seu hodierna regione Temesiensî, quondam Danubii accolas. Hac de re jam actum est supra cap. XV. §. 5. hic autem adjungendum: Occasio ejus occupationis hæc videtur fuisse: Singidon limes erat Pannoniæ inferioris & Mœsiæ superioris, seu ut promiscuè vocabatur, Daciæ Ripensis cis-Danubiænæ; utriusque hujus provinciae detentio violenta apud Attilam fuit. Attilâ mortuo, & Hunnis fugatis, Romani consenserunt, ut Pannoniam Gothi, Daciam consanguinei Attilæ Emmedzur & Ultzindur, pacatè vivere spondentes, possiderent. Possessio ista Daciæ per Hunnos ultra annum 469. quo Dintzic filius Attilæ Pannonias repetitum venit, ast cum omnibus adhærentibus popularibus suis repulsus est, haud duravit, quoniam ab eo tempore de Hunnis circa Daciam nulla amplius mentio occurrit. Hanc igitur occasionem Babai, Sarmatarum Limigantium Primas, in attribuenda sibi Singidone, solo Danubio à sedibus suis separata, arripuit, eamque armis contra vindicias Camundi Romanorum Ducis tutatus est, possessione tamen hac, & vita, brevî post à Theoderico Gotho exutus.

§. 2. Abhinc in historiis non legitur eruptio Slavorum, nisi primùm ad initia imperii Justiniani; de his autem refert Procopius: anno quarto imperii Justiniani Chilbudium Thraciæ Magistrum Istri fluminis custodiae præfectum fuisse, ut annis transitu Barbari *imposserum* prohiberentur; addit Procopius: Jam enim sæpe Hunni, Antæ, & Sclaveni, trajecto fluvio, Romanos pessimè foedissimèque vexarant. Recenset dein, per tres annos Chilbudii vigilantiam Danubium ab omni

A. Chr. ni infestatione Barbarorum immunem servatum esse, & Romanas potius copias in adversam Barbarorum ripam excurrisse; atque strages & captivitates egisse: tum verò insecuta Romanorum incurfantium clade, & Chilbudii ipsius nece, Danubium liberæ Barbarorum transmissioni patuisse. Slavi itaque ad initia Justiniani sæpe Romano solo arma, superato Danubio, intulerunt. Ansam huic inquietudini, præter vicissitudinem Romanis vexationibus nunc rependendam, præbebat, quòd sub ipsis Justiniani initiis, liberalitate hujus Imperatoris, Slavi vicinos suos Gepidas Sirmiensi tractu, & Dacia Ripensi, Langobardos Pannoniis, alios aliis possessionibus donatos, se autem despectos, & nulla parte Romani soli honoratos viderent; unde & illi, in confuso tunc ob Gothicas & Francicas turbas Romanæ Reip. statu, commodis suis & amplioribus fortunis quærendis deesse non censuerant.

Vid. App. Num.

§. 3. Slavi trans-Danubiani ab eo tempore, quo nece Chilbudii limitem Danubii petruerant, & à libero transitu nec à Romanis, Gothico abhinc bello implicitis, nec à Gothis ipsis, irruptioni potius ad distrahendas vires Romanas faventibus, arcebantur; animo semperolvebant, sedes suas pro parte ultra Danubium in Romanum solum proferre: quod verò ad effectum deduci nequibat, quoad Romanæ res superiores Gothicis erant. Dum autem ab A. 541. novi Regis Gothici Totilæ fortunæ crederent, non tardarunt Slavi consilium, sed cum multitudine Romano solo sese infuderunt, quanquam repressi pro tunc ab Herulis Romanorum auxiliariis, fortuito in eos incidentibus. Non latuit tamen Justinianum Slavorum propositum sedium aliarum avidum: proindeque ille civitatem quondam Romanam, trans Danubium, seu, ut loquebantur Romani, in barbarico sitam, Turrin appellatam, cum circumjacentibus agris pro domicilio capiendò, additis pollicitationibus pecuniariis, obtulit: defungi hoc modo volens liberalitate, compendium Romani soli minimùm lædente. Assensu quoque sunt Slavi; ast vel illi ipsi, vel alii eorum populares, brevi post, trajecto Istro flumine, totum Illyricum incursarunt, castella quoque plurima, nemine obdistractas alia ad bella copias resistente, ceperunt, & impunè quovis penetrarunt: quin & postmodum exercitus Slavorum, ex tribus tantùm millibus virorum constans, & bipartitò divisus, exercitus Romanos numero longè superiores disjicere scivit.

§. 4. MIGRATIO autem maxima Slavorum trans-Danubianorum facta est A. 550. Tunc enim Slavorum catervæ, quantæ nunquam antea, prodierunt, & trajecto Istro flumine Naissum (hodie Nizza) venerunt. Animo federat, Thessalonicam urbem petere, eamque, ut & reliquas circumjacentes urbes obsidione capere; quo consilio autem ob tempestivè illuc commotas suppetias Romanas irritò facto; Slavi iter Thessalonicam versus abrumpunt; & timore Germani, Romanæ militiæ Ducis, non ausi amplius in campos degredi, omnibus Illyrici montibus

Pars I.

U

super-

A. Chr. superatis, Dalmatiam mediterraneam, à Dalmatia maritima montium jugis dissectam, intrant. Vid. App. Num.

§. 5. Circumstantiæ hîc notabiles sunt. 1mò. Gothi minimè erant contrarii huic migrationi Slavorum, quin potius, referente Procopio, non deerat suspicio, Slavos *multà pecunià in Romanos à Totila pellectos & immisos esse.* 2dò. Romani Dalmatiam mediterraneam jam dudum pro derelicta habuerant: idem enim Procopius Dalmatas inter populos tempore initiantis Gothici belli Gothicis subjectos numerat; unde & Romani nunc A. 550. Slavorum ex Dalmatia mediterranea expellendorum solliciti non erant, sed in Dalmatia maritima Salonis hybernantes altero vere in Italiam ad majorem ibidem belli molem properabant. 3tiò. igitur, quod Procopius dicit: *divisis tripartitò copiis Europæ damna gravissima intulerunt, non cursim populabundi, sed perinde, acsi essent in suis finibus, finè ullo hostium metu hybernantes, ejus eventus reverà fuit, quòd Slavi ex hac hybernatione sedes perpetuas sibi in Dalmatia tunc paraverint, ubi & in hodiernum diem inveniuntur.* 4tò. subjungit quidem Procopius: in Slavos postmodum ab Imperatore egregium destinatum esse exercitum, qui eorum *partem* offenderit ad Adrianopolim urbem *Ibracia* mediterraneam, & quanquam clade sua, invaserit: resumptis autem viribus Constantinopolim versus palantem insecutus fuerit, & cæciderit; ast de parte Slavorum vaga id ipse interpretatur, adeoque ad Slavos, Dalmaticis noviter captis sedibus pacificè insistentes, non extendendum est.

§. 6. Posthæc Slavi Dalmatæ sub NEXU quodam Chagani Avarum fuisse videntur. Jussit is A. 574. dena millia subjectorum sibi in Gepidia quondam, nunc Transylvania, Hunnorum Cutrigurorum trajicere fluvium Savum, & vastare Dalmatiam. 818.

A. 579. dum Chaganus Sirmium occupare parabat, inter Sirmium & Singidonem castra posuit, & fluvium Savum ponte jungere suscepit, prætextu utens, se, non ut quicquam mali Romanis machinaretur, pontem struere, sed ut contra Slavinos expeditionem susciperet, ob injuriam sibi illatam, quòd tributum quotannis conventum, & per eas partes indictum denegarent, & legatos à se missos sustulissent. 819.

A. 600. Chaganus pacem cum Romanis feriens, atque limitem sui & Romanorum Imperii Danubium agnoscens, adeoque à præensione civitatis & tractus Sirmiensis remittens, expressè nihilominus potestatem contra Slavinos, itaque Dalmatas, Danubium trajiciendi sibi stipulatus est. Porro A. 604. Chaganus Avarum Agilulfo Langobardorum Regi Slavos (utique Dalmaticos) ad subigendam civitatem Cremonensem in auxilium misit; unde eodem in potestate habuisse dicendus est. 831.

§. 7. Theophanes ad annum 16. Imperii Constantis II. ait; Imperator in Sclaviniam expeditionem suscepit, pluribusque Barbaris in captivitatem actis, provinciam subegit. 836.

A. Cl. **begit.** Hæc relatio de Slavina trans-Danubiana intelligi ne-
quit; ibi etenim Romanæ potestati nihil circa hæc tempora pa-
ruit. Igitur Slavi Dalmatæ à Constante subacti sunt; concide-
rat namque jam tunc Avarum potentia, à qua trans Danubium
Hunni Cuturguri, & Slavi Bulgari A. 634. citius ipsis autem,
nempe A. 624. Slavi Croatæ cis Danubium supra Dalmatiam
sedentes defecerant, ita ut Slavos Dalmatas Constantinopolitano
Imperio proximos sub potestatem reducere Constanti facile fue-
rit.

Vid. App.
Num.

817. §. 8. Sub Carolingicis Imperatoribus Dalmatia tota à Sla-
vis inhabitabatur. Qui Dalmatiam maritimam incolebant, sub-
diti erant Imperatori Constantinopolitano, & Præfesto ejus,
Jaderæ (hodie Zara) residenti. Qui Dalmatiam Savo medio
subjacentem; Croatis vicinam, tenebant, Imperatoribus Roma-
nis Carolingicis Francicis parebant, & per Ducem Foro-Julien-
sem regebantur. Pannoniæ inferiori seu Saviæ, à Siscia civitate
inter Savum & Dravum ad Danubium usque, quæ hodie Sla-
voniam dicitur, Liudevitus Dux, Carolingicis Imperatoribus sub-
di nolens, ideoque bello petitus, imperabat. In interioribus
Dalmatiæ erant Sorabi in parte hodiernæ Bosniæ & Serviæ, alii
verò Obotriti dicti; in partibus extimis sub Savo in reliqua Ser-
via hodierna Gudusciani, & alii Timotiani, Timoc fluvii Serviam
& Bulgariam hodiernam separantis accolæ. Gudusciani & Timo-
tiani noviter tum à Bulgaris desciverant, & Imperatoribus Caro-
lingicis se dediderant. Inter Duces particulares Dalmatiæ Bor-
na Dux eminebat Francis seu Carolingicis addictus. A. 827.

952. 955.

953. 954.
955. 956.

956.
958. 957.

953.

827. §. 9. Ad Bohemicam historiam elucidandam facit populus
Dalmatiæ, SORABI dictus; quoniam ex hoc populo A. 567. co-
lonia in Thuringiam Bohemiæ vicinam, inter Albim & Salam
fluvios, occasione irruptionis Avarum deducta est, quæ & no-
men Soraborum ibidem implantavit. Sorabos populos in Dal-
matia fuisse certum est ex historia Liudeviti, quondam Ducis
hodiernæ Slavoniæ; Adelmus enim ad A. 822. dicit: Liude-
vitus, Siscia civitate relicta, ad Sorabos, quæ natio ma-
gnam Dalmatiæ partem obtinere dicitur, fugiendo se,
contulit. Annales Francorum Fuldenses ad A. 823. id confir-
mant in verbis: Liudevicus qui superiore anno, propter
exercitum contra se missum, relicta Siscia civitate, ad
Sorabos, qui magnam Dalmatiæ partem obtinere di-
cuntur, fugiendo se contulit, & iterum, cum in Dal-
matas ad Emuhslum (Lidomislum) avunculum Bornæ
Ducis pervenisset, dolo ipsius interfectus est. Porro par-
tem Soraborum in Thuringia Dalmatas vocatos fuisse, etiam ex
annalibus Francorum Fuldensibus ad A. 856. & A. 880. certum
est. Etymologia nominis Soraborum à *srb* seu *srp*, falce, &
quæ

511.

940.

956.

1025. 1031.

939. 942.

quæ 943. 944.

A. Chr. quæ terra tum in Dalmatia, tum in vicinia Bohemiæ, nomen id Vid. App.
Num.
adhuc hodie retineat, videatur in Apparatu.

§. 10. De Sorabis igitur Thuringicis hîc loci quædam subnectere lubet. Exierunt illi A. 567. ex Dalmatia cum Avaribus, Thuringiam Francorum Regibus subjectam depopulaturi. Eckhardus quidem putat, eos jam excursioni Avarum in Thuringiam de A. 561. se sociasse: sed verius videtur, id primùm in secunda irruptione de A. 567. contigisse. *vid. cap. XXIV, §. 25. 26.*

630. §. 11. Dum Samo Rex Slavorum Croatarum seu Carantanorum exercitum ad deprædandam Thuringiam mitteret, Derivanus Dux Soraborum Thuringicorum, Fidelitati Regum Francorum renuntians, ipse quoque Thuringiam reliquam Francicam sua ex parte diripit, & prædicto Samoni se cum regione sua tradit, id est in clientelam ejus transit. 894. 896.
897.

631. §. 12. Durantibus incurfibus Soraborum Dagobertus Francorum Rex Saxonibus tributum annuum remittit, erga promissam operam, cohibendi Sorabos ab invasione limitum Francorum Saxonie vicinorum, quæ tamen promissio effectu caruit. 896. 898.
899.

632. §. 13. Continuatis adhuc Slavorum tum Croatarum tum Soraborum incurfionibus in Thuringiam, Rex Francorum Dagobertus filium suum Sigebertum Austrasii Rectorem præposuit, cujus industriâ *irruptiones refranata* sunt Slavorum. Non dicit Aimoinus, Sorabos iterum Francico Imperio subjugatos esse: ut videatur, eos suo jure potiùs tunc, & usque in seculum subsequens vixisse, ac Reges Francicos non nisi comiter observasse, nullos enim motus historie produnt. 898.
900.

741. §. 14. Circa hoc tempus diversæ familie Slavorum Soraborum recipi solebant à diversis Ecclesiis & Diocæsisbus ad incolendas terras sub censu annuo, præcipuè in Diocæsi Wirzeburgensi, nec non ad Mœnum & Radantiam fluvios. Slavorum quoque Serborum & Soraborum mentio fit in privilegiis Wirzeburgensibus. 936.
937.

779. §. 15. Witechindus Rex Saxonum simul Slavis Sorabis imperasse videtur, imposuit enim ipsis magistrum domûs filium 912.

782. suum: eos quoque socios in prædanda Thuringia Francicam habuit. 940.

789. §. 16. Slavi Sorabi erant in exercitu Caroli M. contra Slavos Boreales, Wilzos dictos. Sorabi Misniam & Lusatiam superiorem incoluerunt, ac partem Saxonie superioris ad Hercyniam. 939.

CAPUT XXIV.

De Hunnis, & Avaribus.

§. 1. **I**N historia Hunnorum, sinè qua Slavica tradi nequit, quatuor EPOCHÆ discernendæ sunt; *Primo epocha à seculo*

A. Chr. culo vergente quarto, seu ab A. 373, quo Hunni Romanis primitus innotuerunt, orditur: quæ potentiam subito formidabilem, sub Attila autem, à quo solus regnavit, ad fastigium, exitio fermè Romanæ Rei imminens, elatam, ast transactis usque ad Attilæ interitum octoginta annis, subito iterum collapsam complectitur; & ab inde in partibus Romani Imperii non nisi in reliquiis gentis Hunnicæ, circa Murum inferiorem, & Arrabonem superiorem fluvios, seu in Hunnorum parte, quos *Noricos* voco, superstes fuit. *Secunda Epocha* cum Hunnis, Avarum nomine post primùm insignitis, in auxilium Langobardorum contra Gepidas à Ponto Euxino evocatis, seculo sexto medio inventa est. In hac epocha *quadruplex gens Hunnorum* memoranda venit: superior nempe Avarum, seu (ut *Simocatta* vocat.) Pseudavaram, apud quam potestas resedit; & inferiores seu associatæ tres: Uturgurorum, Cuturgurorum, & Hunnorum antiquorum Attilanorum seu Noricorum. Potentia ejus non tantùm in hos populos Hunnos, sed & in Slavos Croatas, & Dalmatas cis Danubium, Picenses, Anthas, & Bulgaros trans Danubium, se exeruit, & usque ad seculum septimum initians crevit: exin autem cladibus variis, præcipuè de A. 601. nec non defectione Slavorum Croatarum de A. 624. Hunnorum Cuturgurorum de A. 634. & simul Slavorum Bulgarorum, quibus Slavi alii trans-Danubiani adhæserant, imminuta est; demum verò contrariâ potentiâ tum Slavo-Moravici, tum Francici, tum Langobardici regni, fermè concidit, & circa partes saltè Danubiî interiores, in angustum valdè, seu in Noricum infra Anasum fluvium, coarctata, atque ex partibus trans-Danubianis superioribus, Transsylvaniâ hodiernâ tenus, ad inferiores versùs Pontum Euxinum repressa fuit. *Tertia epocha* seculo octavo, circa annum 744. (adveniente, & in Transsylvania primùm sedes capiente, tum in terras regni Moravici ad Granuam fluvium usque, & in totam Pannoniam se extendente, atque antiquis Hunnis Noricis juncta multitudine innumera Hunnorum, ex oris Ponti Euxini & Mœotidis tum Europæis, tum Asiaticis, itaque ex populis Hunnicis ab anteriore utraque epocha residuis collectâ) inchoavit, ast eodem adhuc seculo A. 799. sub Catolo M. finem invenit. *Quarta epocha* demum hodiernæ Hungaricæ inclytæ nationis propria est, cujus majores, teste Abbate *Reginone* coævo, ad amoliendum Turcicæ gentis Pezinatorum jugum, sedibus suis in Scythia Asiatica, Volgæ inferiori vicina (vid. Cap. XIV. §. 17.) moti, itaque Hunnorum anteriorum, Ponto Euxino & Mœotidi proximorum populares quidem, sed diversæ speciei, ex gente antiquissima, *Simocattæ Ogor* dicta, *Hunni Ogori*, & contractè *Hunnugari*, & Hungari appellati, Tanai fluvio transmissi, & peragrata regione Taurica, reliquaque Scythia Europæa, ad Danubianas terras A. 889. pervenerunt, & soli in posterorum suorum generosa, & omni bellico decore clara, his sanè turbulentis temporibus ad inconcussè conservandum Augustissimæ Dominatricis Domûs Austriacæ statum admodum proficua progenie perseverant. Hic mihi de epocha prima & secunda, Hun-

A. Chr. norum nempe primævorum, & post Avarum, sermo est; in *capite XXVIII.* ad regnum Slavo-Moravicum necessariò simul pertractanda epocha tertia. Quartæ demum epochæ pauca quædam *cap. XXIX.* commemoranda sunt. Vid. App. Num.

§. 2. De PATRIA antiqua Hunnorum intra Caucasios montes, Pontum Euxinum, Mœotidem, Tanaim, & Volgam, jam actum est *suprà Cap. XIV. §. 17. 18.* Procopius refert: populos hujus regionis olim Cimmericos, dein, divisâ eadem inter duos fratres, partim Uturguros, partim Cuturguros vocatos fuisse: utrosque postea Mœotidem paludem trajecisse, Gothis cis paludem sedes ademisse, Cuturguros accitis liberis & uxoribus illic confedisse; Uturguros verò cum parte Gothorum, Tetraxitis nempe, in patriam priorem Asiaticam rediisse, & in Procopii ævum sedes illas diversas respectivè in Asia & Europa, hinc à Cuturguris, illinc ab Uturguris, retineri. Historica igitur relata sub Cuturgurorum, seu, ut alii vocant, Cutrigurorum, vel Cotragurorum nomine, de Hunnis ad Pontum Euxinum in Europa, Uturgurorum autem, seu Utrigurorum, vel Utigororum, de Hunnis ad Pontum eundem in Asia intelligenda sunt. Jordanes originibus Hunnicis fabellas quasdam à Gothica invidia affictas admiscet: cæterum verò ex Prisco, Attilæ cœvo, fide digna de migratione gentis Hunnicæ ex Asia in Europam per Mœotidis ipsius transmissionem profert; sive ea, ut ille sibi persuadet, indice cervâ, vado: sive ratibus, aliisque ejus generis compaginationibus ad trajiciendum aptis, facta fuerit. Sanè emporia Græca jam tunc dudum ad Pontum & Borysthenem existebant, quibus navium fabricatio & usus incognitus esse nequebat: Agathias transmissionem Mœotidis, qua parte in Euxinum Pontum fertur, pro veritate affirmare non hæsit, modum autem dubio committit, transvadationi, ut videtur, non assentiens. Idem situm Hunnorum ad Pontum & Mœotidem in Asia ad Persicum regnum usque confirmat, dum eos circa eam Mœotidis paludis partem, quæ subsolanum ventum versùs spectat, itaque ad Orientem, habitasse, *Onoguros*, speciem Hunnorum, cum Colchis Persiæ vicinis olim præliasse, Sabiros alios Hunnos, & Nephtalitas, itidem Persis junctos fuisse ait; quòd verò Hunnos quoque Tanai flumine magis septentrionales dicat, de Tanai minori, & parte Sarmatiæ, quæ inferiori flexioni Volgæ subjacet, quorsum Ptolemæus Jaxamatas collocat, ut *suprà cap. XIV. §. 17. 18.* quin & de partibus Scythiæ intra Imaum montem ultra Volgam, intelligendum est; disertè enim & alias barbaras nationes, quotquot intra Imaum montem in Asia confederunt, communiter Scythas & Hunnos vocari asserit. Quin & laxiori hoc vocabulo *Burgundos*, reverà natione Germanos, comprehendit. Unde primum est colligere, apud veteres Scriptores Hunnorum nomen (æquè ac de Alanis, Vandalis, Scythis, Sarmatis &c. *cap. XIV.* dictum est) latè patens fuisse, & populos multos, licet natio-

A. Chr. natione inter se diversos comprehendisse. Hoc sensu etiam Am- Vid, App. Nuni. 715
 mianus Marcellinus Hunnos *ultra paludes Mœoticas* non tantum, sed & *glacialem Oceanum accolentes* tradit. In strictiore quoque nominis Hunnorum acceptione diversa admodum vocabula apud scriptores occurrunt. Menander Ugurorum Persis confinium : 818.
 Theophanes Sabirorum ad portas Caspiae, & Gordæ Hunnorum Bosphoro proximorum Regis Christianitate imbuti : Evagrius 799.
 Abarorum ultra Caucasum sitorum, cum uxoribus ac liberis ad Bosphorum venientium : Simocatta Abdelarum seu Nephtalitarum, Abarorum, & Ogor gentium, à Chagano Turcico Asiatico subactarum, mentionem facit. Porro Simocatta præter Hunnos Sarfelt, Unnugunnos, & Sabiros, ad quos Pseudabares confugisse dicit, & qui itaque iidem cum Uturguris & Cuturguris aliorum scriptorum Ponto vicinis fuere, gentem quandam genericam Hunnorum cæterorum, fluvium Til seu Nigrum in Asia accolentem, *Ogor* compellat, & ex iis principes vetustissimos Var & Chunni, nec non populos hujus nominis : ex his verò ipsos Pseudabares, Tarniach, Cotzageros, & Zabender processisse refert. Simocatta is ex disquisitione speciali super origine Hunnicæ gentis, & *nihil à veritate abiens*, ut inquit, scribit ; Ex ejus igitur relatis id hic ad combinanda reliquorum scriptorum tradita inferre licebit : Hunnos in prima epocha ex Cuturguris solis : in secunda partim ex Ogor, respectu Pseudabaram scilicet, & de reliquo ex subactis Uturguris, Cuturguris, & primæ epochæ reliquiis : in tertia ex residuis tunc harum quatuor gentium : & in quarta ex Ogor gente, in Asia ab antiquo superstite, admixtis iterum cæterarum reliquiis, coaluisse. Per *veros Abares* autem Simocatta, utpote quos inter gentes Scythicas ingenio omnibus, nimirum etiam ad nostram (Simocattæ) ætatem antecellere dicit : *Abios* fors, non tantum Straboni, sed & Homero celebratos, intelligit. Hæc, ut tulit occasio, ad elucidanda Historicorum relata, Hunnicas & Slavicas origines simul concernentia, de Hungarorum stirpe adducere censui : nihil tamen præjudicii veriori, si qua est, opinioni in re non mea allaturus.

§. 3. Hunni ergo *Cuturguri* fuerunt, qui in *epocha prima* ex oris Ponti & Mœotidis Asiaticis in oras Europæas migrarunt, 657. a. Alanos primùm illic colentes disjecerunt, & partim sibi associarunt : 658. a. Gothos dein sedibus circa Danastrum expulerunt : regiones omnes ad Marcomannos & Quados usque, atque cuncta 657. c. montium juga, Bastarnica nempe & Dacica seu Transylvanica, oppleverunt, & circa flumen quoque Istrum cum caritatibus suis vagati sunt. TEMPUS, quo Hunni in terras Danubio proximas advenerunt, certum est ex tempore, quod illi per Ammianum Marcellinum conjungitur, transitus Danubii à Gothis 658. c. per Hunnos pulsos in Thracias ; inde quoque conjecturandum, tempus ipsius eruptionis Hunnorum per Mœotidem uni vel alteri ex præcedentibus annis deberi.

- A. Chr. §. 4. Gothi, ut inquit Ammianus Marcellinus, Hunnis, & Alanis permixti, quos miris præmiorum illecebris sibi sociârat solertia Fritigerni, agros circa Perinthum vastant, Constantinopolim dein contendunt, sed ab oppugnatione, Saraceno-
 378. norum ope, repulsi, digressi sunt effusorie per arctoas provincias: quas peragravere licenter, ad usque radices Alpium Juliarum. Nunc ergo Hunni, sociique eorum Alani Germanicæ nationis, instigantibus Gothis, Romanum Imperium cis Danubium totis viribus incursarunt. Et quanquam cæsi à Theodosio, noviter in Imperium adscito, Thracias reliquerint, & trans Istrum se receperint, de Pannoniis tamen relictis
 379. dubium est, & cum Gothis anno sequente ob ægritudinem Theodosii pax, atque A. 382. sedes iterum in Thracia data sit; Hunnos & Alanos Pannoniæ instituisse verius est. Diserte eam in rem facit Marcellini Comititis testimonium, qui ait: Hierio & Ardabure Coss. (id est A. 427.) Pannoniæ, quæ per quinquaginta annos (ergo ab A. 378.) ab Hunnis retinebantur, à Romanis receptæ sunt.
401. §. 5. Historiæ Hungaricæ tradunt: Hunnos pacifica Pannoniæ possessione potitos anno Dom. incarn. 401. ab ingressu verò eorum in Pannoniam anno vigesimo octavo, Attila solo & Buda fratre, Capitaneis gentis primævis, superviventibus: atque tunc Attilam unanimi voto & consilio populi regiâ dignitate elatum esse. Traditioni cujusque gentis, in rebus simplicioris comprehensionis & memoriæ, semper aliquid tribuendum: unde & hic annus vigesimus octavus ingressus in Pannoniam, id est, à quo Hunni sedes Pannoniæ propinquissimas in Transsylvania locarunt, Pannoniamque ipsam, confusis tunc Romanorum rebus ob motus Quadicos A. 373. in ipso ingressu Hunnorum ortos, sæpe incursarunt, non vanè in memoria mansisse censendus est: cui & historiæ Romanæ ipsæ opitulatur. Romani, teste modò adducto Marcellino Comite, Pannonias jam ab A. 378. pro derelictis habuerant: & nunc noviter Hunni de Romana Republica bene meruerant, dum Gainas Gothus, ob simulatam fidem comitivâ Romanâ donatus, ast cum factione sua Gothica, inter Romanos æquè tolerata, invasi imperii reum se faciens, & clade accepta per Thracias ad suos in Scythiam fugiens, ab Hulde Hunnorum Duce mense Decembri A. 400. cæsus, & caput ejus ab eodem Hulde III. Nonas Januarias A. 401. Constantinopolim, in tesseram amicitie erga Romanas res, transmissum esset: quam amicitiam quoque Hulses in Romanos continuavit, dum in Rhadagaifo devincendo, & ab Italia rejiciendo auxiliarem se præbuit. Nihil igitur obstat, quò minus credi possit, Romanos Hunnis ab hoc tempore quietas sedes in Pannonia favisse. Regni autem delatio, quæ Attilæ facta dicitur, aut pro simultaneo regimine cum patris Optare & Roua in diversis Hunnicæ ditionis territoriis intelligenda, aut ad annum 430. ut mox dicitur, differenda est.

- A. Chr. §. 6. Hunni A. 425. operâ Aëtii in auxilium Joannis Tyranni Ravennam acciti, ejusdem Aëtii studio ad propria reversi sunt. Hoc novum meritum, quòd poenitentiae Aëtii acquieverint, FOEDUS inter Hunnos & Romanos primum conciliavit. Quod itaque Marcellinus Comes ad A. 427. dicit: Pannoniæ, quæ per 50. annos ab Hunnis retinebantur, à Romanis receptæ sunt, non accipiendum, quasi Hunni cesserint Pannoniâ, sed quòd se Pannoniam hucusque armis obtentam, imposterum jure beneficiario Romanorum, erga pensionem annuam, & alia amicitiae pacta, possessuros professi sint. Pensio illa, quam Hunni percipiebant, erat teste Prisco trecentarum quinquaginta auri librarum. Priscus hic A. 430. Optare, Hunnorum Rege jam mortuo, ad ATTILAM legatus Romanorum fuit, eique duplicatam pensionis summam septingentarum auri librarum spondit. Optar Rex, dum bellum contra Burgundiones circa silvam Marcianam seu Schwartz-Wald gereret, mortuus est, cui Attila in regno successit: Rouâ quoque altero Rege brevi post mortuo, Bleda seu Buda frater ab Attila in consortium regni susceptus est. Nunc ergo certè Hunnicæ gentis totius, ut ex Prisco, & Socrate patet, Attila Rex fuit, quidquid de particulari quodam regimine anteriori sit, utpote quod & Huldi Hunnorum Duci in certa alia portione circa Thracias competiisse videtur. De Attilæ Regia plura sequentur ex Prisco: hic autem interim notandum, quòd ultra Danubium circa Transylvaniam hodiernam fuerit. Videantur hæc in *Apparatu* fusiùs.
- §. 7. Videndum nunc, quousque Attila amicè cum Romano Imperio egerit: A. 432. Aëtius, Patritius Romanus, ab insultu inimici ex agro Romam, dein in Dalmatiam, & demum in Pannoniam ad Hunnos confugiens, fugæ suæ cum effectum consecutus est, ut, orto dissidio inter Romanos & Hunnos, illud pro amicitia, quam cum Hunnis nunc & antea occasione Joannis Tyranni contraxerat, ex parte Romanorum ad id interpellatus, composuerit. A. 436. Gothi à Romanis in Gallias recepti, Vesegothi nempe, rebellârunt; duravit hoc bellum usque ad A. 439. quo pax cum Vesegothis firmata est. Bello isti auxiliares Romanorum interfuere Hunni: itaque proficuos se præstiterunt Romano Imperio, quanquam nullo exitu felici obtento: namque & Romanorum & Hunnorum copiæ Vesegothis prævalere nequibant, & Romani, clade magna accepta, humiliùs quàm unquam, pacem ipsi petere necessitabantur. Hinc colligendum: imò. Attila jam occasionem nanciscebatur speculandi Gallias, quas imposterum invaderet, dominatùs quaquaversum dilatandi ambitionem auspicaturus. 2dò. Acclinis jam ex nunc status Imperii Occidentis cerni dabatur, quem ad lapsum impellere Attila, fucatâ primùm amicitia, dein vi aperta non destitit.

- §. 8. Opportunum valde Attilæ proposito accidit, quòd in Oriente tota vis Persarum, Saracenorum, Zannorum, Isaurorum, & Hunnorum Attilæ popularium in Asia, Uturgurorum

- A. Chr.** nimirum, in Romanorum ditiones ibidem ruerit, quapropter vid. App. Num.
Attila & Bleda seu Buda fratres, Hunnorum Reges in Scythia Europæa & Pannonia, Illyricum sibi proximum, id est, Dalmatias, & Daciam cis-Danubianam, suæ potestatis facere tentarunt, prout & Singidunum Mœsiæ superioris, & Naissum Daciæ, tanquam loca præ cæteris munitiora, expugnârunt: anno
442. sequenti quoque in totum reliquum Illyricum, & in Thracias arma exeruerunt. Ad Attilam igitur legationem decernere Theodosius Imperator, & recessum ex terris Romanis, millibus librarum auri sex, redimere, atque pro pace ulterius agenda annuarum mille librarum tributum promittere cogitur. Attilæ, his fortunis & compendiis aucto, ad prehensandum meliore vice Orbis Imperium latius, oberat consors frater Buda, quo fraudibus, itaque assentatione fors Attilæ amicorum perempto, Attila, Monarcha jam, & multarum gentium Dominus, ac exercitu quingentorum millium stipatus, magnæ parti Orbis formidandus evasit. 752. c. 753. b.
447. A. 447. Attila alterum bellum, priore majus, contra Rom. Imperium, eductis simul omnium gentium sibi devinctarum Germanicarum copiis, orsus est, quo latè in Rom. Imperium sæviit; quam ob rem iterum legatio Romanorum, & in ea idem qui supra Priscus, decernitur. Regia Attilæ clarius nunc à Prisco indigitatur, & esse debuit ad Tibiscum superiorem in latere Transylvaniæ sub Carpaticis montibus. Meditullium hoc quasi erat dominatûs Attilæ, qui ab inde versûs Septentrionem & Orientem per totam Scythiam Europæam, à meridie per Daciam veterem magnam, & ab Occidente per Pannonias & Quadicas terras antiquas protendebatur. Plura hîc occurrunt notatu digna, quæ videantur in *Apparatu*. 753. a. b.
 §. 9. Extrema, eaque haud jam simulatè inimica Attilæ hæc brevibus commemoranda sunt. Vix. A. 450. Theodosius Imperator fatis cesserat, cùm Attila anno sequente, simulatâ quidem erga Vefegothos Galliæ incolas pariter, ac Romanos, amicitia, sed intentione verâ utrinque sat animadversâ, in Gallias ingentium suarum tum aliarum devinctarum gentium exercitu quingentorum millium irrumperet; sed cæsus ad sua inglorius rediit, & partem exercitûs quoque, quam in Hispaniam à se diviserat, non receptavit. 754. a. 755. a. 755. b. c. 754. b.
452. A. 452. Attila redintegratis viribus Italiam petit, Aquileiam capit, & solo æquat, Mediolanum, Ticinum, aliasque civitates vastat, flexus autem S. Leonis Pontificis precibus, Italiæ ulteriori parcat, & in sedes suas revertitur. A. 453.
453. Attila alteram expeditionem in Gallias suscipit, sed simili infelici eventu, ut antea. Demum redux ad sua, & novas nuptias celebrans, vel circa finem anni 453. vel initium anni 454. pro-
454. prio sanguine suffocatur, & Orbem metu magno liberat. Hæc de gestis Attilæ. Nunc ad ea progrediendum, quæ ex epocha Hunnorum prima ad origines Slavicæ faciunt. 758. a. 757. c. 758. b.
 §. 10. SEDES Hunnorum primariæ erant in Dacia veteri, seu Transylvania, & in Pannoniis, ibidemque ut Jornandes ait: cum diversis subditis nationibus habitabant. Id sic intelligi-

A. Chr. ligendum: Hunnis mos erat, non oppida muris & cœmentis exædificata, sed castra quasi perpetua, pluribus in sitibus opportunis intra ingentem circuitum locata, vallis firmissimis & fossis munita, & fabrefactis receptaculis ligneis instructa, quæ à scriptoribus Hringi compellantur, habitare. Mos hic per tres priores epochas Hunnorum usque ad tempora Caroli M. duravit, quibus novem tales Hringi seu circuli principaliores inveniebantur. In oppidis ergo & vicis communibus gentem indigenam juxta se haud inviti, utpote his habitaculis non egentes, immo necessitate adduci patiebantur, quoniam testibus Jornande & Procopio mores eorum describentibus, terræ colendæ haud ipsi, sed armis vacabant; unde alias gentes tolerare debuerant, à quibus victui necessaria exigerent. Et inde est, quòd & vicinas sibi que non immixtas gentes sub jugum mittere studuerint, ut abundè haberent, quibus collationes imponerent, & prætereà in bellicis expeditionibus focia arma imperarent. Exceptis autem oppidis apertis, & vicis, munitas civitates, quæ detrectantibus jugum populis tutum refugium præstare possent, nec non castella, nisi quæ Hringis intercepta & circumvallata erant, Hunni aut solo æquabant, aut defensionem saltem omnem destruebant.

451. §. II. Ex syllabo populorum, Attilæ in expeditione Gallica prima junctorum, à Sydonio scriptore cœvo, & Miscella historia seculi octavi, tradito, liquet, populos eos tum Daciæ veteri seu Transylvaniæ, tum Danubio, à Tibisci confluentia, ad fontes Danubii & Rhenum usque, circumvicinos fuisse. Ex parte orientali & septentrionali Daciæ, in Moldavia, & ad Danastrum, nec non versùs Carpatiorum montium initium, sedebant Ostrogothi, Gepidæ, Basteri, Geloni, Neuri, Bello-noti. De Gothorum sedibus trans Danubium non est ambigendum; licèt enim magna eorum pars ab A. 379. in Thraciis cis Danubium confederit, paulatim tamen inde iterum Gothi partim sponte in Italiam & Gallias excesserunt, partim Romanis armis exterminati trans Danubium se receperunt. Ex parte meridionali Daciæ in Wallachia cis-Alutensi, & Bannatu Temesvariensi, ab A. 334. inveniebantur Sarmatæ Limigantes seu Slavini; de his nulla mentio societatis cum Attila. Ex parte occidentali Daciæ, supra Sarmatas Limigantes, ad Tibiscum inferiorem, usque ad Granam fluvium, ab antiquo, nempe à seculo primo, persistebant Jazyges, origine sua nis quondam ad Mœotidem & Tanaim vicini, & nunc ad Danubium Hunnicis populis circumsepti; unde de illorum societate nec dubitandum, nec specialiter quidquam memorandum veniebat. Superfunt igitur reliqui socii Attilæ, Heruli, Rugi, Scyri, Turcilingi, Quadi, Marcomanni, Thuringi, Suevi, Franci ad Nicrum, Burgundiones, & Bructeri. Quatuor primis populis necessariò (ut de his jam actum) assignandæ sunt sedes Jazygibus, Quadis, & montibus Carpaticis ad superiorem Tibiscum, atque Sarmaticis usque ad Moravam fluvium intermediæ. Quadi tunc in Campis Patentibus adhuc

A. Chr. usque ad Sarmaticos montes, & in parte hodiernæ Auftriæ transdanubianæ, extensi esse poterant: quibus Marcomannorum reliquiæ à latere occidentali, tum in Nariscorum quondam terra, præcipuè hodierna Bavaria transdanubiana, tanquam Suevis popularibus vicina, tum in Bohemiæ parte Quados attingente adhærebant. Thuringi eo tempore trans & cis silvam Thuringicam, ad Moenum usque (*vid. cap. XXVI.*) inter Moenum & Danubium autem partim Suevi, partim Franci veteres sedebant. Suevi reliqui Danubium exordientem accolebant. Burgundiones partim jam in Galliis (qui Romanos contra Attilam juverunt) partim in solo adhuc Germanico Rhenano (qui Attilam secuti) & ibidem quoque Bructerorum reliquiæ consistebant. Populi hi, à Marcomannis incipiendo, non ut subjecti coactè, sed ut jam dudum assueti & avidi Gallias sectari, voluntariè Attilæ cum exercitu eos transeunti sese prædæ causâ adjunxisse censendi sunt.

§. 12. Series populorum horum, quos Attila secum in Gallias traxit, index est VIÆ, quam tenuit: ex Dacia enim principali sede sua (ubi & Regiam habebat) cum suis, & circumvicinorum sociorum copiis in Pannoniam (ubi altera Regia Budæ fuerat, quam Hungarici scriptores Sicambriam vocant, *Bonfin. rer. Ungar. Decade 1. lib. 4. & rectè: vid. num. 420.*) movens, et, ut opportunissimum erat, inter Cetios montes & Quados, prope hodiernam Viennam, Danubium iteratò transiens, ibidemque auxiliariis Quadis & aliis se conjungens, permeatis deinde, ac in societatem collectis Marcomannis, & Suevis, attractis quoque Thuringis, Francis, Burgundionibus, & Bructerorum reliquiis Moeno & Rheno adherentibus, silvam Marcianam, seu Schwartzwald, petiit, & Rhenum transiens Gallias intravit. Transitus Rheni ad silvam Marcianam certus est ex Sydonio, dicitur is: Herciniam citò in lintres cecidisse, & Rhenum alno sive lintribus texisse; cum itaque alia pars Herciniæ magnæ, quam silva Marciana, Rheno non immineat, hæc itum fuit.

§. 13. De altera expeditione in Gallias testatur Jornandes: quòd Attila per dissimiles anterioribus vias in Galliam recurrerit, in animo habens, Alanos trans flumen Ligerim confidentes suæ redigere ditioni, quod consilium autem Thorismundus, Vesegothorum in Gallia Rex, Attilæ tempestivè occurrens, eumque prælio vincens, & in fugam conjiciens, interverterit. Hinc colligendum: primò Attilæ viam, à priori diversam, non facile aliam esse potuisse, quàm quæ ex Pannonia per Noricos, Rhætos, & Helvetios ducit: secundo Attilam hac vice non tanto exercitu, nec tot copiis auxiliariis stipatum fuisse, quoniam, sine Francis & Romanis, Alanorum & Vesegothorum vires ei repellendo suffecerunt.

§. 14. ATTLA MORTUO Ardaricus Rex Gepidarum in filios Attilæ, inter se de regnorum divisione contendentes, primus insurgit, exemplo suo alias quoque gentes jugum Hunnorum pertæsas ad arma communia commovet, & Hunnos peremptis triginta millibus, ad litora Pontici maris fugam capessere compellit.

A. Chr. lit. Notandum hic ex Jornande: Hunnos illuc, ubi prius, id est, ante eruptionem primam Hunnorum circa A. 371. Gothi federant, ergo ad Danastrum & Borysthenem fluvios, ibique residuos adhuc populares Cuturguros confugisse. De Chronologia Hungaricæ ratione videatur *Apparatus*. Vid. App. Num. 760.

§. 15. Gentes victrices inter se provincias Hunnis vacuas, atque alias etiam sedes in Romano solo, consentiente Marciano Imperatore, fortiuntur. Hoc beneficio nec exclusi sunt Hunni, quos ex prælio & fuga residuos, fastu dominationis deposito, pari jure & quiete cum aliis gentibus victuros opinari licebat. Inter eos Emmedzur, & Ulzindur, consanguinei Attilæ, cum populo sibi adhærente, in Dacia Ripensi seu cis-Danubiana inter duas Mœsias: multi alii Hunnorum quoque alibi in Imperio Romano collocati sunt. De illis, quod ex historia evanuerint, jam dictum *cap. XIX*. De reliquis Jornandes suo tempore adhuc memorat existisse Sacromontios & Fosatios, aut nec hi ad origines Slavicas quid faciunt. 759. b.

§. 16. Econtra Hunnorum iterum alii vicinas planè sedes cum Sarmatis Limigantibus, seu Slavinis, in Norico, ad castrum Martenam, adepti sunt. Hi neutiquam prætermittendi in historia Slavorum. Sanè Norici partem circa seculi hujus finem, & alterius initium, à gente quadam Hunnorum post Attilam residua possessam, adeoque castrum Martenam, de quo Jornandes refert, in eadem regione, & non alibi in Illyrico, situm fuisse, omnis historia & traditio Bojoariorum (*vid. cap. XXV. §. 1. 13.*) item Hungarorum loquitur, & Francica historia (ut supra *cap. XXII. §. 19.*) nec non Gothica (*ut cap. XXII. §. 1. 2.*) confirmat, quas omnes falsitatis arguere, idem ac sibi non visa nescire velle est. 857. 858. 759. d. 968. 891. 759. b.

455. §. 17. Attilæ filii à Ponto Euxino redeuntes, & Ostrogothos sub pristinum jugum revocare tentantes, vincuntur, & rursus in fugam aguntur. Hunnorum Rex Dintzik filius Attilæ, idem postremò tentat, sed eo pariter hac vice cæso & repulso, imposterum Hunni ab excursionibus abstinere. Is fuit epilogus epochæ Hunnorum primæ circa Pannonias, & Danubium; ex qua non nisi de reliquiis memorandum quid superest, quæ duplices adhuc exstiterunt: Hunni nempe, post cladem filiorum Attilæ, Noricis quondam desertis Bojorum in vicinia Dravi & castri Martenæ, ad Murum præcipuè & Arrabonem superiorem se ingerentes, quos à sedibus captis *Noricos* voco: & Hunni cum filiis Attilæ profugi ad viciniam Ponti, & sedes quondam Gothorum circa Danastrum & Borysthenem fluvios, quos Hunnos Historiæ nomine pristino *Cuturgurorum* insigniunt. 761. 763.

§. 18. HUNNOS NORICOS memoriæ restituunt annales Bojoariorum. Rebus Imperii Occidentis per invasionem Odoacri Rugi, ab A. 476. & Theoderici Gothi ab A. 489. nec non per Francicorum Regum molimina mirè turbatis, & denudato Occidentis Imperatorio solio, populi Norici triplicis linguæ, Germanicæ, Slavicæ, Hungaricæ, in triplicem à Romano jure separatam formam regiminis Bojoarici, Slavici, & Hunnici, com-

A. Chr. niventibus aut instigantibus ad deprimendum magis Romanum Imperium Gothicis & Francis, coierunt. Non contenti autem eo solo fuere populi hi, sed A. 508. quod reliquum à Romano Imperio citra Italiam erat, & tum à Gothicis tum à Francis negligebatur, æquis fermè partibus inter se dividerunt, & Respublicas distinctas auspicati sunt. In hac divisione terrarum Hunnis Noricis, ad Murum præcipuè & Arrabonem deserta quondam Bajorum inhabitantibus, reliqua major pars Norici infra Anasum obtigit. Ab eo tempore verò, usque ad epocham secundam Hunnorum Avarum, nihil memorabile cum Hunnis his Noricis actum est. Vid. App. Num. 857. 858. 868.

§. 19. HUNNI alii, EX EPOCHA PRIMA RESIDUI, qui secundum dicta ad populares suos Cuturguros cis Pontum Euxinum recesserunt, inter epocham primam & secundam triplici solum tempore in historiis Romanis memorantur. Theophanes ad annum 23. Anastasii ait: Vitalianus (invasor Imperii) occupatâ universâ Thraciâ, Scythiâ, & Mysiâ, ducens secum ingentem Unnorum & Bulgarorum numerum, cepit Anchialum, & Odyssopolim, ipsûmque Thraciæ militiæ Magistrum Cyrillum, prædis quaquâ versûs ad Byzantium usque abactis comprehendit. Procopius *lib. 3. cap. 14. de bell. Goth.* in digressionem ad præteritum dicit: Hunc (Chilbudium) Imperator (Justinianus) anno Imperii sui quarto, militari Thraciæ magisterio ornatum, Istri fluminis custodiæ præfecit, atque operam dare iussit, ut amnis transitu Barbari imposterum prohiberentur; jam enim sæpe Hunni, Antæ, & Sclaveni, trajecto fluvio, Romanos pessimè, foedissimèque vexarant. Quod uterque auctor hic de Hunnis refert, necessariò omnino de populis Hunnicis Thraciæ vicinis, itaque de Cuturguris cis Pontum intelligendum est. Porro idem Procopius *lib. 4. cap. 18. de bello* inter Langobardos & Gepidas, & speciatim de induciarum bien-
 514. 799. nualium tempore agens refert: cùm autem esset opinio, laturos opem Langobardis Romanos, ab his timentes sibi Gepædes, *Hunnorum* aliquos in societatem sibi asciscere statuerunt. Quamobrem legatione missa ad Principes Cuturgurorum, qui cis paludem Mœotidem habitant, eos rogârunt, ut arma secum in Langobardos caperent. Confestim illi armatorum miserunt duodecim millia, quibus præter alios imperabat Chinialus, vir bellica laude clarissimus. Dubitari igitur nequit, relationes de his tribus temporibus ad Hunnos Cuturguros cis Pontum habitantes, adeoque ad illos quoque Hunnos, qui cum Attilæ filiis A. 454. ex Pannonia fugerunt, pertinere. Historia horum Hunnorum Cuturgurorum in hoc tertio tempore ulterior hæc est: Gepidæ ad-
 531. 848. venien-

A. Chr. venientes præproperè & durante adhuc induciarum tempore Cuturguros interim Romano solo immittunt. Justinianus, ut amoliretur invisos hospites, in eorum populares domi manentes excitat Hunnos Uturguros trans Mœotidem in Asia incolentes, quorum Regem Sandil nuncupat: quibus Tanaim transeuntibus, & in Cuturgurorum terris cædes & vastationes patrantibus, Cuturguri in Romano solo prædantes sese retraxerunt. Ex popularibus eorum domi per Uturguros victis duo millia ad Romanos confugerunt, quos Justinianus in Thracia confidere iussit.

App. Vid.
Nunt.

§. 20. Ad EPOCHAM SECUNDAM HUNNORUM AVARUM nunc transeundum est, quædam tamen anteriora de Hunnis Uturguris, qui epochæ hujus partem constituunt, præmittendo. A. 516. Hunni trans Mœotidem, quibus Saber (seu 516. Sabiri) appellatio, *Caspiarum portarum limitibus emensis*, Armeniam, Cappadociam, Galatiam, & Pontum incursârunt. A. 521. 521. in bello Romanorum contra Persas Justino Imperatori Zeliobes Hunnorum Rex suppetias ferre promisit. A. 528. Regina Hunnorum Sabirorum cum Justiniano Imperatore societatem armorum contra Persas fecit, duosque alios Hunnorum Ponto & mari Caspio interiorum Reges, qui per illius regionem Persis in auxilium cum copiis pergebant, acie vicit. Eodem anno memoratur tertius Hunnorum Bosphoro proximorum Rex, Gordas nomine, Justiniano foederatus, & christianitate imbutus, qui verò domum redux à populo, & fratre Muagere gentili, regno & vitâ exutus fuit: hæc ex Theophane. Agathias, qui tempora posteriora Justiniani descripsit; & ipsemet patriâ Smyrnæus ex Asia (ita *Lexicon Buddei*) erat, Hunnorum populos *lib. 3.* 511. vetusto nomine Onoguros vocat, *lib. 4.* Sabiros, & Nephtalitas in specie recenset, *lib. 5.* autem quatuor præcipuè nomina edit: 521. Cotrigororum, Utigororum, Ultinzurorum, & Burgundorum. Hos duos populos posteriores usque ad Leonem Imperatorem (is in imperio successit Marciano A. 457.) celebres fuisse, sua ætate autem, id est seculo finiente sexto, amplius non nosci dicit. Ex Agathiaë relatis ibidem notandum: latè ab eo accipi Hunnorum nomen, ita ut & Alanos Europæos & Asiaticos comprehendat; cum itaque Alani Europæi post Attilæ tempora in Scythia non invenirentur, utique Ultinzuri, & Burgundi Germanicæ potiùs originis, ibi locorum memoriâ jam exciderant. Porro Cotrigoros, & Utigos, hos sub Sandilcho, illos sub Zabergan Ducibus, tempore Justiniani, & pestis Constantinopolitanae, 541. salvos, & maximi nominis: Utigos Romanis foederatos, 513. Cotrigoros verò Romani Imperii invasores fuisse refert; & demum concludit, utrosque mutuis inter se cædibus subversos patriam appellationem amisisse, eoque calamitatis Hunnicæ istas nationes redactas, ut si aliqua adhuc eorum pars reliqua sit, sparsim aliis inserviat, & ab illis appellationem acceperit.

§. 21. Populi Hunnici, sub quorum dominatum Cuturguri & Uturguri (ut cum Procopio loquar) concesserunt, fuere Avars,

- A. Chr. vares, qui præcipuam partem epochæ Hunnorum secundæ faci- Vid. App. Num.
unt. Subactio ipsa ex multis Historicorum relationibus subse-
quis certa est; sed in circumstantiis, dum auctores plerique tem-
pora non distinguunt, laboratur. Paulus Diaconus dicit: obiit 850.
interea Turisendus Rex Gepidorum, cui successit Cunimundus
in regno; qui vindicare veteres Gepidorum injurias cupiens,
rupto cum Langobardis foedere, bellum potius quam pacem ele-
git. Alboin verò (Langobardorum Rex) cum Avaribus,
qui primùm Hunni, postea à Regis proprii nomine A-
vares appellati sunt, foedus perpetuum iniit, dein ad præ-
paratum à Gepidis bellum profectus est. Eventus belli fuit ever-
552. sio Gepidarum Reipublicæ, dominatus Hunnorum in Gepidia
553. seu Dacia, id est hodierna Transylvania, & investio epochæ hu-
jus dominatûs secundæ circa terras Danubianas. Dicit Paulus:
Avars primùm Hunnos, dein à Regis proprii nomine Avares
appellatos esse; ergo non statim ab eo tempore, quo Gepidas
deleverunt, & Gepidiam occupârunt, sed expòst dicti sunt A-
vares. Per hanc distinctionem temporis omnia relata reliquo-
rum auctorum, & non aliter, combinabilia fiunt. In supposi-
to hujus distinctionis jam tempus ipsum specificum posterius à
557. Theophane subministratur; dicit enim ad annum 31. Justinia- 808.
ni: sub idem tempus (anni 557. finientis) gens prorsus
insolens atque incognita, Abares ei nomen, Constan-
tinopolim advenit. Sic jam intelligitur Evagrius, qui ex im- 815.
perio Justinii II. Imp. in præteritum excurrens, Abaros à Turcis
finitimis gravi detrimento affectos ad Bosporum, id est ad Pon-
tum & Hunnos ibidem degentes Uturguros, tandem verò ad
Danubium, dum cum omnibus populis intermediis depugnâs-
sent, itaque Uturguros & Cuturguros vicissent, venisse, & le-
gatos pro receptione sui in Thracias ad Justinum Ducem mi-
fisse, qui eos legatos Justiniano transmisit. Sic intelligitur Me- 816.
nander Protector, dum ex professo de Abaris scribens refert:
legatos Abarorum à Justino Duce ad Justinianum Byzantium
transmissos, foedus sub conditione, inimicos Romano Imperio
Hunos invadendi, initum, & ab Abaris quoque Hunnos Uigu-
ros, postea Zalos, debellatos, & Sabiros everfos esse. Sic nunc
etiam Agathiæ superiora relata clariora evadunt, & scitur, Ava-
res fuisse, qui eò calamitatis Hunnicas alias nationes, Cutrigo-
ros, & Utiguros redegerunt, ut pars eorum reliqua Avaribus
serviret, & ab illis appellationem acciperet.
553. §. 22. Alboin igitur Rex Langobardorum, cum Hunnis, 850.
qui post Avares dicti, foedere perpetuo inito, postremum cum
Gepidis prælium committit: invadit ille Gepidas à fronte, tran-
seundo ex Pannonia sua Danubium in Daciam trans-Danubia-
nam Gepidarum; Hunni focii, ut cum Langobardis statuerant,
aggrediuntur Gepidas à tergo, seu ex parte Daciæ, quæ Carpa-
ticos montes, & fluvios Scythiæ Pruth, & Niefter respicit. Lan-
gobardi & Hunni victores evadunt, Gepidas ad internecionem
cædunt,

A. Chr. cædunt, & reliquum ex eis populum partim Hunni, partim Langobardi sibi subjugant. Vid. App. Num.

557. §. 23. Avars dein, ut dictum, A. 557. supervenerunt, primitus Danubio circa Thracias appropinquarunt: suscepti in foedus, sub conditione alios inimicos Hunnos debellandi, in Cuturguros & Uturguros ad Pontum reverterunt, eos partim exciderunt, partim sibi subjugarunt: & hoc modo quoque potestatem in novos Gepidiæ incolas Hunnos extenderunt. 816. Quod

559. Theophanes ad annum Justiniani 32. refert: Unnos & Sclavos cum maximis copiis in Thraciam irruisse, plurima loca diripuisse, & demum, pacto sibi libero transitu Danubii, ad sua rediisse, de Bulgaris & Slavis potius intelligendum est. Præter legationem autem primam Avarum de A. 557. finiente, vel 558. inchoante, aliam adhuc prodit Menander, quæ ad Justinum Ducem, & Justinianum Imp. aliquot annis post missa esse debuit: quoniam ibi jam Avarum legati munera consueta, ergo per debellationem aliorum Hunnorum promerita, exigebant, & Menander adjicit, tunc jam ab Avaribus terram quondam Herulorum propriâ auctoritate in solo Romano occupatam fuisse, & quod inimicitia inter Avars & Romanos ex tunc coeperint; ut igitur aliud posterius tempus omnino requiratur, quàm quo primitus advenerunt, & pactis conditionatis acceptis ad alios Hunnos Romano Imperio inimicos debellandos recesserunt. Legatis his secundâ vice advenientibus soluta quidem munera consueta, sed, ob suspectam fidem, coempta Constantinopoli arma ex mandato Justiniani per Justinum in transitu Thraciæ adempta sunt. Hanc Menander inimicitiarum inter Avars & Rom. Imperium exortarum causam adducit. 809. 817.

§. 24. Quadruplices ergo tunc temporis circa Romanum Imperium Hunni existerunt: nempe 1mò. Hunni antiqui seu Norici. 2dò. Hunni novæ immigrationis, Avars dicti; 3tò. Uturguri illis subjecti & immixti; & 4tò. Cuturguri æquæ Avaribus parentes. Avars *Procopius* in sua historia belli Gothici, quæ in anno 553. finit, nondum nominat, nec nominare poterat, quoniam primùm quatuor annis post Romano Imperio innotuerunt.

561. §. 25. Hunni, qui & Avars (inquit Paulus Diaconus, id est, Hunni Norici, qui & ipsi brevi post à novis in Daciam Gepidicam seu Transsylvaniam ab A. 558. advenis Avaribus, ob agnitum in se dominatum, Avars dicti sunt) comperta Clotharii Francorum Regis morte, super Sigebertum ejus filium irruunt: quibus ille in Thuringia occurrens, eos juxta Albim fluvium potentissimè superavit, eisdemque petentibus pacem dedit. *Eckhardus rer. Franc. lib. 8. cap. 3.* ex Venantio Fortunato opinatur: Hunnos, ut in Thuringiam Francicam irrumperent, instigatos esse à Saxonibus & Thuringis, qui jugum Francicum excutiendi occasionem hisce in turbis quæsierint, armæque unâ cum Normannis five Danis fociis suis in Sigebertum sumpserint. Credit porrò *ibidem cap. 2.* Hunnos eos fuisse ex Gepidarum regione. Ast verius videtur, Hunnos eos non fuisse Avars, sed Noricos, 854.

Pars I,

Y

ricos,

A. Chr. ricos, ex filiorum Attilæ fuga de A. 454. residuos, & ab A. 508. per totum Noricum sub Anafo diffusos. Ita disertè tradunt Boicæ historiæ: & credibilius quoque est, hos Hunnos Noricos, Thuringorum ad Danubium usque tunc extensorum parti vicinos, solos sinè Avaribus, hanc expeditionem suscepisse: quoniam Avarès primò ad initium anni 558. in Gepidiam advenerant, itaque intra tam breve tempus & in novella sua Republica vix sibi fidissent, præter similtates cum Romanis exortas, etiam invidiam Regum Francorum in se concitare. Quidquid autem de hac circumstantia sit, si nempe etiam Avarès statim ab ingressu suo de A. 558. cum Hunnis Noricis, utpote popularibus, se confociaverint, & A. 561. uterque hic populus Hunnicus in Thuringiam irruerit: saltem confociatio pari tempore cum Slavis Dalmatis, in specie Sorabis, in Bosnia longè ab utroque Hunnorum populo sedentibus, nimium festina, adeoque incredibilis est.

Vid. App.
Numa
861,

567. §. 26. Hunni, rupta cum Francis pace, iteratò in Thuringiam irruunt, & Sigeberti Regis Franciæ exercitum gravissimè cædunt. Ipse Sigebertus, in loco quodam inclusus, haud multum à captivitate distabat; ast magnis donis libertatem obtinet, & pacem perpetuam cum Hunnis facit. Huic alteri expeditioni in Thuringiam Avarès omnino adfuere. Expressè id testatur Menander Protector, dum Justino Juniore Imperii solium adepto Avarum legatos Byzantium ad exigenda munera à Justiniano Prædecessore dari solita venisse, iis autem à Justino II. negatis, ad suos contribules Avarès se recepisse: hos verò tantam fortitudinem Justiniani admiratos, obindèque longè ab eo profugientes, & terga vertentes, in Francorum regionem abiisse. Ex his relatis colligere licet: Avarès, ademptis à Justino subsidiis pecuniariis, soli Daciæ Gepidicæ, utpote ab Hunnis popularibus suis A. 553. vastatæ, & incolis, qui terram colerent, destitutæ, insistendum non duxisse: itaque ad inquirendas alias sedes animum adjecisse, & hunc in finem Francicam regionem Thuringicam invasisse; ut autem vires huius proposito suppres forent, sese cum Hunnis antiquis Noricis non tantum, sed & cum Slavorum Dalmatarum parte, qui se Sorabos nominabant, & ipsi quoque alias latiores sedes optabant, conjunxerunt. Victoria contra Francos successit: occupata tunc quoque pars Thuringiæ Franciæ inter Albim & Salam per socios Avarum Slavos Sorabos, & pacis vinculo per Sigebertum Regem Franciæ confirmata est; sed ipsi Avarès donis amplissimis receptis ad sua regressi sunt.

854. 860.

818.

854. 511.

§. 27. Causa recessus Avarum absque dubio fuit, quòd à Langobardis Pannoniam obtinentibus edocti sint, se propediem sedibus Pannonicis excessuros, & Italiam, Narsete per Justinum Patritiatu Italiæ privato ad id invitante, occupaturos, Pannoniâque in manus Avarum sociorum suorum deposituros, cum in finem, ut rebus Langobardorum in Italia feliciter cedentibus, Avarès Pannoniis imposterum quoque fuerentur, sin minùs, iis

reca-

A. Chr. 568. recapessendis cederent. Consummatum hoc pactum est brevi post, nempe prima Aprilis A. 568. VM. App. Num. 851.

§. 28. Stabiliti jam hunc in modum Avarum, despectionem Justiniani in mentem revocabant, & ultionem opportuno tempore meditabantur. Accessit hoc paulò post, dum Justinus eodem male perpenso consilio, quo erga Avarum usus erat, Persis quingentas auri libras, limitum communium Romanorum & Persicorum ab insultibus barbaricis tutandorum causâ, inde à secundis induciis quinquennialibus Persicis A. 551. à Justiniano pendi solitas, denegavit, atque hinc diuturnum illud Persicum bellum reaccendit: A. 574. autem magnam cladem, ob quam & in phrenitin incidit, passus est. Ad hunc annum Theophanes prodit, grassatos esse Avarum in provincias Danubio conterminas, & Tiberium excubitorum Comitem contra eos à Justino missum ex improvise ab hostibus oppressum esse. 810.

§. 29. Huc ergo spectat, quod Menander refert: Bajanum, id est, Chaganum seu Principem Avarum, per legatum suum Targitium ab Imperatore petiisse, à Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam quod esset sua privata & domestica possessio: & quia ab ipso Gepidarum res essent everse, neque quicquam præteritis annis ex pecuniis, quas Justinianus Hunnis quotannis pendebat, acceperant, omnes simul persolvi, & ita imposterum earum annuas collationes valere, & eas Romanos præstare. Ad idem tempus spectat, quod ibidem dicit Menander: Bajanus jussit dena millia Cutrigurorum, qui dicebantur Hunni, trajicere fluvium Saum, & vastare Dalmatiam. Ex hoc colligendum: Avarum ex nunc in omnes Dalmatas Slavos jus superioritatis prætendisse, & armis quoque extorsisse, ut gesta subsequa docent. Sprevit Justinus etiam nunc Avarum postulationem, & Tiberius Cæsar exercitum contra Avarum duxit: sed eo ab Avaribus superato primùm induciæ pactæ, dein foedus cum Avaribus sancitum est. Huc & ad A. 575. applicandum, quod Menander pag. 104. per digressionem ad præteritum dicit: Bajanum Avarum per legatum Targitium pro induciis pacificendis Sirmium, atque pecunias, quas Cutriguri & Utiguri à Justiniano accipere soliti erant, petiisse, & obtinuisse. 810.

§. 30. A. 579. Chaganus Avarum foedera, quæ cum Tiberio initio ejus imperii fecerat, rupit, & cum omni exercitu movens, inter Sirmium oppidum (hoc ex insidiis capere cogitabat) & Singidonem castra ponit, & fluvium ponte jungere suscipit: ita Menander. Foedus de initio Tiberii, quæ Cæsar, dum tota fermè gubernatio ob valetudinem Justiniani apud ipsum esset, itaque de A. 575. ut supra, ruptio foederis autem de A. 579. intelligenda est. Nunc itaque Chaganus, prætextu Slavorum, superioritati affectatæ refractariorum, in Dalmatiæ seu hodiernæ Serviciæ parte Sirmio opposita sedentium, castra prope Sirmium fixit, & tandem aperta jam vi Sirmium ipsum obsedit, 819.

- atque sequente A. 580. urgente simul fame, in deditioem ac-
 580. cepit. Sirmio capto ad foedera ventum est, quibus Romani de-
 pacta jam antè, sub Tiberii quà Cæsaris initio, octoginta millia
 auri librarum, Avaribus, in emptionem argenti, & variæ vestis,
 & aliæ suppellectilis, singulis annis se præstatueros sponponderunt.
 Ex prætextu, quem Chaganus pro castris Sirmio admovendis A.
 579. prehensavit, se nempe nil mali Romanis machinari, sed in Scla-
 vinos tributum solitum negantes expeditionem, & transitum Sa-
 vi fluvii parare, apparet, Slavos plerosque Dalmatas circa hæc
 tempora jam potestati Avarum quodammodò obnoxios fuisse.
583. §. 31. Ad initium Imperii Mauriti Avars non contenti
 pactis A. 580. annuis octoginta millibus auri, pactorum horum
 augmentum ad viginti millia petunt, & pacis conservandæ cau-
 sâ obtinent. Dum autem iterum his jam pactis 100. millibus
 alia viginti millia superaddi postularent, & repulsam acciperent,
 pacem solvunt, Singidonum vastant, & alias multas Illyrici ci-
 vitates capiunt.
584. §. 32. Chaganus Avarum in Thracias Slavos Anthas immi-
 fit, qui usque ad longos muros versùs Constantinopolim præ-
 dando pervenerunt.
587. §. 33. Chaganus Mœsiam inferiorem & Scythiam invasio-
 nibus valdè affligit, multas quoque subvertens civitates: sed à
 Romanis ex insperato in eum irruentibus cæsus fugâ salutem in-
 venit.
591. §. 34. Chaganus etiam Slavos Boreales, maris Balthici ac-
 colas in Romanum Imperium concitare, sed frustra, nititur.
592. §. 35. Chaganus iterum quærebat augmenta pactorum à
 Romanis accipere, denegato autem eò Singidunum iteratò de-
 vastat, & contra Sirmium castra movet: sed à Priscò cæsus, li-
 terisque fictis quibusdam delusus, pacem init.
- §. 36. Ab hoc anno 592. usque ad A. 598. Chaganus hostili-
 ter per se directè non egit, sed Slavos Anthas incursionibus Roma-
 ni Imperii vacare sat duxit. Tunc verò, quòd Priscus Rom.
 Dux sub prætextu venationis ripensè Daciam antiquam intrâs-
 set, in inimicitias erupit, Dalmatiam Romanorum maritimam
 devastavit, sed clade accepta iterum dereliquit. A. 600. Thra-
 cias invasit. Post variam dein armorum fortunam, peste quo-
 que inter Avars sæviente, pax redintegrata est, additis Cha-
 gano ad tributum annuum viginti millibus librarum auri.
601. §. 37. Anno sequente Comentiolus Dux Romanus, à Cha-
 gano de prodito exercitu apud Mauritium accusatus, pacem dis-
 solvit, & copias ad Viminacium, Istri insulam (prope Uipalan-
 kam hodiernam) colligit. Istro transito cum Avaribus sæpiùs
 configitur. Primo prælio per noctem primùm dirempto, dein
 bis renovato, cæditur exercitus à Chagano quatuor filiis suis ad
 custodienda vada Danubii traditus. Romani præliando pelle-
 bant Avars versùs stagnum, ubi multitudo occisa, & filii quo-
 que Chagani perierunt. Circumstantiæ loci monstrant, prælium
 illud exstitisse in Bannatu hodierno Temesvariensi. Secundo
 prælio ipse Chaganus, ab excursione cum exercitu separato ex-
 Ro-

A. Chr. Romanis provinciis redux, funditur. Tertia vice magis cædes Vid. App. Nugl.
quàm prælium erat, improvisò obrutis & trucidatis triginta mil-
libus Barbarorum in sedibus propriis, dum diem festum agerent,
& convivarentur. Quarto prælio Chaganus ipse iterum cum
novo collecto exercitu ad Tisum fluvium, id est Tibiscum, vin-
citur, occisus & ex parte submersis plurimis, captisque tribus
millibus Avarum, præter alios Barbaros.

§. 38. Epocha prima potentiae Hunnorum antehac finierat
clade & fugâ filiorum Attilæ A. 454. Epocha secunda Hunno-
rum, qui specialiter Avarès dicti, coeperat A. 553. nunc autem
ab A. 601. valde declivis facta fuit potentia illa, & gesta Ava- 893. 894.
rum, quæ abhinc ad annos 602, 612, 619. occurrunt, Thracias
respiciunt ad Danubium inferiorem. Ad Danubium verò me-
dium jam invalescebat nova Respublica Slavo-Moravica; de qua
infra cap. XXVIII.

599. §. 39. Langobardi sub Agilulfo pacem perpetuam ineunt 889
cum Avaribus. Inter hæc Langobardi, cum Avaribus & Slavis
Croatis Histrorum fines ingressi, universa ignibus & rapinis va-
staverunt.

604. §. 40. Agilulfus Rex Langobardorum egressus Mediolano 889
mense Julio, obsedit civitatem Cremonensem cum Slavis, quos
ei Chaganus Rex Avarum in solatium miserat, eamque ad solum
usque destruxit.

611. §. 41. Circa hæc tempora Chaganus Avarum, cum exerci- 889
tu Venetiarum fines ingressus, Ducem Forojuliensem Gifulfum
cæcidit. Quæ in posterioribus his duobus paragraphis de Ava-
ribus dicuntur, de Hunnis & Avaribus, qui in Norico & Pan-
nonia remanserant, intelligenda videntur.

624. §. 42. Slavi jam contra Avaros cognomento Chunos, & 891
Regem eorum Gaganum coeperunt rebellare, ait Fredegarius,
id est: Slavi Croatiae seu Carantani, qui tributarii erant Chaga-
no Avarum, seu *Hunnorum Noricorum*, excutiunt jugum hoc,
& exercitum contra Hunnos educunt. Francus quidam, nomi-
ne Samo, huic expeditioni se adjunxerat, & dum ejus ope &
consilio multitudo Hunnorum prostrata fuisset, Slavi Samonem
cum super se eligunt Regem, qui 35. annos regnavit feliciter.
Plurima prælia contra Hunnos in Samonis regimine Slavi inie-
runt, & ejus consilio & ope Slavi semper vicerunt.

§. 43. Tunc ergo vires quoque fractæ sunt Hunnorum No-
ricorum, & cum jam tres populi vicini, nempe Slavi Croatiae,
Bojoarii, & Moravi, potentiâ invalescerent, quietos se & pa-
cificos Hunni Norici in sedibus suis continuerunt.

§. 44. Posteriora gesta horum Avarum seu Hunnorum Norico- 836
rum Paulus Diaconus recenset lib. 5. de tempore Grimoaldi Regis
Langobardorum A. 672. mortui, & post necem Constantis II. Imp.
sub Constantino IV. qui imperare coepit A. 669. in Julio: ut itaque
gesta hæc circa A. 670. contigerint. Substantia relatorum Pauli hæc
est: Grimoaldus, ad evitandum civile bellum inter Langobardo-
rum principes, Avarum Chaganum, amicum & foederatum suum,
advocat, ut in Forum Julii, contra Lupum Ducem, cum exerci-
tu

A. Chr. tu veniret, eumque bello protereret; quod & factum est: Chaganus venit ad locum, qui *Fluvius* dicitur, id est, ad civitatem hodiernam Fiume, seu S. Viti ad sinum Flanaticum maris Adriatici; venit ergo ex Norico per Comitatum Cileiæ tunc Langobardis tributarium. Lupus Dux, in vicinia imperans, cum parte sua Foro-Julianorum per tres dies contra Chagani exercitum conflixit feliciter, cæso magno numero Hunnorum. Quarto die autem, amissa jam quoque suorum non parva manu, impar multitudini Hunnorum, ipse occumbit, & exercitus ejus in castella se recipit. Hunni regionem devastant, & Grimoaldo, qui oppresso Lupo jam intentionem suam affecutus erat, & Chagano recessum cum exercitu intimaverat, per legatos mandant, se armis parto Foro-Julio non cessuros. Grimoaldus, dum vi non fideret, stratagemate Hunnos domum recedere inducit, collectum exercitum suum, diverso habitu, variisque armis aliter & aliter instructum, ante oculos legatorum, per aliquot dies, quasi novus semper exercitus prodiret, transire faciens, & minas addens: hoc ingenti exercitu Hunnos se exterminaturum, nisi velociter finibus excesserint. Nuntiatis per legatos Chagano his visis & auditis, mox ille cum exercitu suo ad propria revertitur.

Vid. App. Num.

§. 45. Hic est epilogus Pauli Diaconi de Hunnis & Avaribus, quorum in historia sua, ad seculum abhinc adhuc excurrente, nullam amplius mentionem facit: quod sanè signum est, amicitiam & foedus pristinum inter Langobardos & Hunnos cessasse, & nihil amplius sibi ad invicem commune fuisse.

§. 46. Hunni jam undique fermè viciniis infestis circumdabantur. Langobardi, ut dictum, renuntiaverant amicitiae, quæ in exitium eorum vergere incipiebat. Slavi Croatæ à tempore Samonis Regis acriter, & victoriosè semper ex parte sua, excipiebant, & reprimebant Hunnos, ut *suprà* §. 42. Bojoarii à tempore depositi Garibaldi I. & restituti A. 590. in Ducatum Thassilonis I. usque ad Grimoaldum A. 725. à nutu Francorum pendebant, itaque Hunnis, qui vetus amicitiae cum Francis foedus A. 856 596. ruperant, obsistere necesse habebant. Regnum novum Moravicum seculo initiante octavo (*infra* cap. XXVIII.) potentissimum erat, atque in Pannoniam, & versùs Transylvaniam se extendebat: ut igitur Slavo-Moravi seculo præcedente septimo Hunnos Pannoniæ insistentes ad arctiores limites circa Noricum compulerint. Hunnis, Procopio & Jornande teste, mos non erat, solâ terræ culturâ & fructu vitam sustentandi; populi igitur alii ad subministrationem necessariorum adigendi, his autem se servituti huic subtrahentibus, lares alii exquirendi erant. Unde consequens est, Hunnos maxima ex parte, relictis hætenus possessis sedibus, versùs posteriores Danubii ripas emigrasse, ibidemque popularibus suis Avaribus adhæsisse.

§. 47. AVARUM, qui TRANS DANUBIUM adhuc sedes 619. retinuerant, fata hæc fuerunt: A. 619. Avars in Thraciam arma moverunt. Heraclius autem Imperator, missis ad eos legatis, pacem firmari exposcebat. Chagano eam se compositurum spon-

834

- A. Clir. spondenti Heraclius, sponsioni de futuro nimium fidens, eam-que pro praesenti habens, obviam ivit Constantinopoli usque ad longum murum; ast dum Chaganus, pactum inchoatum missum faciens, eum armis adoriretur, vix fugam elabebatur. A. 620. Vid. App. Num.
620. Heraclius, quoniam ob imminens bellum Persicum pacem cum Avaribus optabat, missis iterum legatis de fide violata conqueritur: Chaganus itaque nunc serio pacem componit, sed caro pretio, pactis namque sibi annuis ducentis nummorum millibus. Neque haec pax diuturna fuit, quoniam A. 626. sollicitationibus Chofrois Persarum Regis aurem dedit, & Duci ejusdem Sarbarae ad obsidendam Constantinopolim se cum exercitu Avarum seu Hunnorum popularium suorum non tantum, sed & Bulgarorum, Slavorum, & Gepidarum, sociavit, Constantinopolim per decem dies obsedit, ast magna parte exercitus amisam inglorius ad sua rediit.

- §. 48. Fortuna hunc in modum undequaque ex partibus cis-Danubianis contraria, ultimum malorum Chagano accessit, potentiamque in trans-Danubianis terris hucusque residuam penitus disjecit, dum Cubratus, Hunnogundurorum (ut vocat Nicephorus Patriarcha, id est, ut *cap. XV. §. 12. 13. 14. 15. 17.*) deductum est, tam Hunnorum Cuturgurorum, quam Slavorum Bulgarorum, cis Pontum Euxinum sedentium) dominus, contra eundem Chaganum Avarum rebellavit, jugumque excussit: & ut eò fidentius quibusvis vindictis & ausibus Chagani obviam posse, cum Heraclio Imperatore, legatione ad eum missa, foedus perpetuum paciscitur. Posthac rara mentio Avarum: immo Theophanes, dum Mardaitarum Libani incolarum foedus, & inde quoque Arabum, nec non horum exemplo, omnium occidentalium nationum pacem, Romano Imperio obvenisse commemorat, Chaganum Avarum simpliciter Principem, caeterarum vero gentium moderatores, praeter Castaldos & Duces, etiam Reges appellat, ita ut in obscuro tunc Avarum quondam gloria recondita fuerit.

- §. 49. Ex defectione Bulgarorum simul necessario ferme inferenda est defectio plerorumque aliorum Slavorum trans-Danubianorum seu Antharum: vicinarum enim provinciarum incolae ad Danubium inferiorem erant, ut & illi aequè jugo amoliendo hac peropportuna occasione haud defuisse censendi sint. Comprobant id relata Historicorum subsequa: namque Bulgari A. 679. eò jam virium creverant, ut, translatis sedibus ex trans-Danubianis in cis-Danubianas terras, Romanorum offensam nihili ducerent, sed magnam partem Thraciarum & reliqui Illyrici ad Pannonias usque occuparent, & suo nomine deinceps Bulgariam insignirent: Slavos quoque Anthas, & partim Dalmatas suo imperio asserent: quin & Romanos seu Constantinopolitanos tributarios sibi efficerent. Hic jam de Avaribus nihil occurrit, nisi nomen *Abaria*, quasi cujusdam specialis provinciae, cujus potestas nec Romanis nec Bulgaris formidanda amplius erat. Unde etiam posteriores Historiae Romanae seu Constantinopolitanae nomen Avarum non, sed Bulgarorum & Slavorum insinuant.

A. Chr.

§. 50. Nunc ergo epocha secunda Hunnorum, qui Avars dicebantur, exiit, & reliquiae Avarum ex Dacia, aliisque trans-Danubianis partibus, vel Hunnis antiquis Noricis inter Slavos Croatas & Moravos degentibus coaluerunt, vel aliò dilapsæ sunt. Illud ex historiis epochæ Hunnorum tertiæ seculi octavi comptum est, Hunnos, tunc novos advenas, in primis suis sedibus Transylvanicis nullos populares suos, sed eos primùm in Pannonia post conflictum cum Moravis, inter hos ipsos, & quidem ex iis, qui post Attilam ibidem remanserant, ergo Hunnos Noricos, quanquam & illi ipsi nomen Avarum ferrent,prehendisse.

Vid. App. Num.

744.

968.

CAPUT XXV.

De Bojariis.

§. 1. **E**Ximiam lucem Slavicis Originibus affundit historia Boica, præcipuè verò in eo, quòd referente ex annalibus domesticis Aventino, seculo sexto ineunte, in Norico tres populi, Bojarii, Slavi, & Hunni, commorati sint, et, confusis tunc Romanorum rebus, sedes suas in totum Noricum, & simul in Vindeliciam protulerint: ita ut Slavi eam Norici portionem, quæ à fontibus Muri, Dravi, & Savi, ad Aquileiensem agrum usque extendebatur, id est, partem Styriæ ad dextram ripam Muri, atque totam Carinthiam & Carnioliam: Hunni Noricum infra Anasum, id est hodiernam Austriam inferiorem: Bojarii verò reliquum Noricum supra Anasum, nec non Vindeliciam occupaverint. Per hanc traditionem Historicorum Boicorum locus primæ & secundæ migrationis Slavorum Limigantium ex Bannatu Temesvariensi in confinia Italiæ & Pannoniæ intra Murum & Savum fluvios, de A. 334. & 454. (ut cap. XI. & XXI.) nec non hac secunda vice simul Hunnorum in Pannoniæ & Norici partem, Cetiis montibus contiguam, ad Murum fluvium (ut cap. XXII.) certificatur.

857. 858.

§. 2. Brunnerus pleraque relata Aventini, de primordiis Gentis Boicæ, ut fabulas traducit, & partim ex suo sensu transformat: in tempore autem exortæ Bojoariorum Reipublicæ Aventino conformis est, dum dicit: Theodonem, primum Bojorum Principem, A. 508. in Vindeliciam venisse, tutò credi, quòd domestici annales omnes, qui cæteroquin in profectiois hujus consiliis, aggressione, progressionibusque, mirè discrepent, hac tamen in re & anno assignando sinè formidine conspirent. De reliquo Brunnerus, an juxta Bojoarios simul Slavi & Hunni Noricum incoluerint, & sedes ex sua quoque parte promoverint, simpliciter prætermittit, quòd signum est, nihil eum in domesticis scriptoribus invenisse, quo Aventinum refelleret.

862.

§. 3. Schönleben econtrà apertè in contrarium secedit, & miratur, quomodo Megiserus Slavos in Carinthia habitasse,

&

A. Chr. & Theodoni Duci Bavariae A. 510. militasse, ex Aventino, Paulo Æmilio, & aliis affirmet, cum Slavorum immigratio vix ante A. 548. evenerit. Hunnos porro incolas Carnioliae circa tempora Attilae agnoscit Schönleben, sed qui ex itinere Attilae, de A. 452. in Italiam, remanserint, & post Attilae mortem partim iterum in Scythiam recesserint, partim alibi per Pannonias dispersi fuerint; Avaribus autem permanentem sedem demum circa A. 551. in Carriolia obtigisse. Cum Schönleben consentit Reiffenstuell in adventu Slavorum circa A. 548. autoritate Procopii motus, qui negat Slavos ante Justiniani imperium unquam *cum exercitu* fluvium Istrum trajecisse. Ast Schönleben, & omnes alii idem sentientes, Procopium, de violento transitu Danubii loquentem, perperam ad pacificam immigrationem, ab ipsis Romanis Imperatoribus A. 334. Slavis, A. 454. Hunnis & Slavis iterum concessam trahunt, ut abundè dictum *suprà cap. xv.* Hoc itaque fundamento corruente, dicat mihi Schönleben, cum adhærentibus suis: ubi est Italiae pars, in qua vel vestigium tantæ multitudinis Slavorum à Constantino Magno A. 334. transductorum inveniatur, nisi in Carniolia, veteri Italiae Ocrum & Albios montes comprehendenti inclusa? ubi est castrum Martena, in cujus vicinia consensu Marciani Imp. A. 454. tam Hunni quàm Slavi terras incolendas acceperunt, nisi ad ripas Dravi in Styriae & Carnioliae confinibus? Si teste Brunnero domestici Boici annales omnes in occupatione Norici per Bojos, & in anno 508. assignando conspirent, nunquid & iisdem, referente Aventino, tutò sat credi potest, cum Bojis simul Slavos & Hunnos Norici incolas fuisse, & ampliationi sedium suarum incubuisse?

§. 4. Ast, ut appareat, cui, Aventino, an Brunnero, potior fides (in antiquitatibus nempe, salva utriusque laude quoad reliqua) habenda sit, videamus, quàm feliciter in aliis quoque recensionibus Originum Boicarum conatus Brunneri cesserint. Aventinus Bojorum veterum evastationem in Pannonicis & Noricis sedibus per Boerebistam Regem Dacorum rectissimè ad tempora refert Julii Cæsaris. Brunnerus, novæ sententiæ contra Aventinum avidus, evastationem illam ad tempora Augusti Imp. & annum U. C. 744. incongruentissimè rejicit: quia, supponendo hoc tempus, Boerebistas ultra septuaginta annos in Dacia regnare debuisset, antequàm in Bojos & Tauriscos expeditionem suscepisset. Simili planè modo, & perfunctorio calamo, eidem tempori alligat expulsionem Bojorum Bohemicorum per Marcomannos: transductionem secundam Marcomannorum ex Pannonia & Valeria per Maroboduum in statu jam Regio factam, cum prima Marcomannorum in statu adhuc populari ex partibus Germaniæ circa Rhenum in Bohemiam suscepta expeditione, & Bojorum expulsionem confundens.

§. 5. Aventinus Bojos Pannonicos seu Noricos à Boerebista Dacorum Rege totaliter extirpatos negat, sed loco motos, & trans Danubium abductos, inter alias gentes delituisse, ex usque seculo sexto novam Remplicam Boicam exsurrexisse,

præfertim verò Hirros, Schiros, Buros, Boicæ genti adscriben- Vid. App. Num. 857.
 dos esse asserit. Porro alibi sub nominibus Schirorum, Schira-
 diorum, Hirrorum, Burorum non tantùm, sed & Tranorum,
 Saliorum, Salingorum, Haliorum, Stirorum, Stiracrorum, po-
 pulos Boicos comprehensos fuisse autumat. Brunnerus econtrà
 has gentes pro Boicis non agnoscens ait: Buros Taciti, Ger- 862.
 manicam gentem, ad Bojos non pertinere; Stiros, Stiracrios,
 Tranos tunc nullos, reliquos verò Germaniæ magnæ populos,
 plerosque sedibus longissimè inter se, & à Bojis diffitos fuisse, 522. 2.
 adeoque Aventinum, res Boicas narrare professum, iis deficien-
 tibus, stipem ex tota Germania, longiusque collegisse, sæpe
 etiam reluctantes in Bojorum album, in quo nunquam steterint,
 populos inferuisse. Pace Brunneri liceat mihi ex Aventini nar-
 ratis, alioquin pro stylo ejus sub-obscuris, verosimilem ejusdem
 mentem elicere. Tam peregrinum in antiquitatibus historicis
 Aventinum non censerem, quòd Scyros Jornandis (quos ab Aventi-
 no, nomina populorum transformare solito, sub Schiris &
 Schiradiis intelligi existimo) nec non Herulos Procopii, & Pau-
 li Diaconi (quos pro Aventini Hiris habeo) atque Buros Taciti 759. b.
 originetenus Bojos facere voluisset; Jornandes enim Scyros 472. b.
 genti Alanorum adnumerat, idem Herulos ex Thule insula de-
 ducit, Tacitus Burios sermone cultuque Suevos referre ait, Pto- 464.
 lemæus de anteriore ævo, Marini nempe, loquens, Buros spe- 454.
 ciem Lygiorum Vistulam accolentium facit: ut itaque origini
 Boicæ nullus locus sit, & Aventinus aliter, quàm in sedibus ha-
 rum nationum plurimos Bojos immixtos fuisse, intelligi neque-
 at. Porro Aventinus reliquorum Bojorum in novam rempubli-
 cam coadunatorum nomina, non ex usu seculi sexti, sed ex ævo
 posteriore emutuasse, adeoque Tranos, quos ad fluvium & La-
 cum Traun, Salios & Salingos, quos ad fluvios Archi-Episco-
 patûs Salisburgensis, Saal & Saltzag, Halios, quos ad Lacum
 Hallstattensem, Stiros & Stiracros, quos in Styriæ, novius sic
 nominatæ, partibus refugium ab evastatione Dacica olim quæ-
 sisse, & usque ad tempora resuscitatæ Bojorum Reipublicæ de-
 lituisse crediderat, non suppetentibus antiquioribus nominibus,
 vocasse censendus est. Unde idem est, acsi Aventinus dixisset:
 seculo sexto pro nova formanda Republica reliquias Bojorum
 undique, tam ex Norico, quàm ex transdanubianis viciniis con-
 fluxisse. Bene procedit sententia hæc, dummodò subintelliga- 868. seqq.
 tur: novam Rempublicam Bojoaricam non, ex meris reliquiis
 Boicis, sed aliis diversarum gentium augmentis vel maximè coi-
 isse, & nomen Boicum sibi præcipuè ob Ducis ex hac gente ori-
 ginem adscivisse.

§. 6. Audiamus nunc, quam Brunnerus sententiam repro-
 batæ Aventinianæ substituat. Non hæret ille in invenienda gen-
 te, quam post semi-sextum seculum obductæ Bojorum memo-
 riæ Boicam faciat, & Theodoni primo Principi subdat, sed fa-
 cilè se expedit, dum eam omnem ex proximo trans Danubium 862.
 agro Narischorum advocat. Ast hæc sententia omnibus subsidiis hi-
 storicis destituitur: Seculo tertio finiente, tempore scilicet com- 492.
 pi-

A. Cl. pilatæ tabulæ, Peutingerianæ dictæ, ripam Danubii septentrionalē tenebant Alamanni, Armalaufi, Vandali, Jutugi. Vid. App. Num. Seculo quarto circa dictam ripam Armalaufi & Vandali amplius non, sed Alamanni varii, quibus jam accesserant Jutugi seu Juthungi, inveniebantur: *vid. cap. VII. §. 14. 17.* Seculo quinto medio, inter Francos ad Nicrum, & Quados, soli memorantur Suevi, Thuringi, & Marcomanni: *vid. cap. 24. §. 11.* A. 475. Thuringi, Moenum transeuntes, Suevorum partem usque ad Danubium occupabant: *vid. cap. XXVI. §. 2. 5.* in reliqua verò ripa Danubii post Attilæ mortem usque ad A. 472. Scyri: *vid. cap. XVII. §. 8.* abhinc usque ad A. 487. Rugi: *vid. cap. XVII. §. 11. 12. 13.* Dein usque ad A. 491. Langobardi *vid. cap. XX. §. 5.* habitabant. Ubi hinc Brunnerus Bojos inveniet, nisi eos sub nomine aliarum gentium latuisse cum Aventino dixerit? Si hoc autem concesserit, estne credibile, tantam Bojorum multitudinem in hac vicinia aliis indubiæ diversissimæ originis gentibus admixtam fuisse, ut se solâ Noricis & Vindelicis populis subigendis sufficeret?

§. 7. Causatur quidem Brunnerus anniversarias clades Vindelicorum, & eorum abductionem in Italiam per Odoacrum Regem: itaque necesse fuisse, Vindeliciam, possessoribus penè vacuam, novis colonis, nempe Bojis, tradi. Eo sine id dicit, ut suffecisse videatur solus annus Theoderici Regis Gothi, post peremptum Odoacrum in Italia regnantis, ad occupandam quilibet exigua manu Vindeliciam. Ast egregiè fallitur Brunnerus: Rugos populares suos, erga S. Severinum impios, in Austria hodierna tunc sedentes, cæcidit, evastavit, & reliquias in Italiam transtulit Odoacer, *vid. cap. XVII. §. 13.* non Vindelicos, quos nec pertransivit, utpote viam rectam per Alpes Julias eundo & redeundo tenens. 795.

§. 8. Aventinus de expeditione Boica in Noricos & Vindelicos sic tradit. A. 508. Bojos cum sociis, Norici & Vindeliciæ partem, tunc à Romanis possessam, invasisse, & expugnata Augustâ Tiberii, quæ exinde Reginoburgium vocata, occupasse: Justiniano & Valerio Consulibus (itaque A. 521.) à Theodone, transito Oeno fluvio, in Campo posthac Mordfield dicto, Romanum exercitum cæsum, Augustam Vindelicorum everfam, & regionem totam ad Alpes usque occupatam esse, Romanos pluries victos, in Italiam se recepisse. Brunnerus principis cæptis inhærens, inficiando simpliciter defungitur, dicens: de Theodonis pugnis, perpetuisque triumphis, solum Aventinum conscium, & testem fabulosum esse. 857. 858. 862.

§. 9. Utrum ex historicis adminiculis, an ex præconceptâ opinione sua, hanc condemnatoriam Brunnerus hauserit, dispiciendum paulò penitiùs est ex statu populorum in Vindelicia, & circa eam versùs Alpes & Rhenum. Eugippii historia de S. Severino docet: omnes populos supra Noricum, ad Lycum, & ultra versùs Alpes, & Rhenum; receptiore tunc vocabulo Alamannos indistinctè vocatos fuisse: eos autem, qui Noricis proximi, itaque in Vindelicia erant, Regem habuisse Gibuldum, hoc

A. Chr. hoc mortuo Chunimundum nomine ; sub utroque Rege autem Vid. App. Num.
 crebris Alamannorum incursionibus & devastationibus Noricum usque ad Anasum patuisse : quibus resisti haud facillè potuerit, eò quòd Romanus miles, stipendiis in turbato Romanorum statu non adjutus, ex praesidiis diffluxisset. Jornandes populos 767.
 eosdem modò in Suevos & Alamannos distinguit, modò promiscuè his compellationibus utitur. Teste eo Gothi semel tantum in Suevos & Alamannos expeditionem duxere, & quia improvisi irruerunt, Suevis damna illata sunt, sed vires eorum 764.
 haud ita multum debilitari poterant. Gallia id experta est, in 767.
 473. quam multitudo Alamannorum & Suevorum irrupit, & vix non Clodovei Regis Francorum exercitum oppressisset, nisi Clodoveus rebus suis jam nutantibus, voto Christianitatis concepto, Dei potius beneficio, quam suis viribus, victoriam adeptus esset. Notari meretur, quam arduum opus, & quantae felicitatis, Theodericus Rex Italiae, in gratulatoriis ad Clodoveum literis reputaverit, Alamannum acerrimum à Clodoveo devictum, & innumerabilem nationem partim ferro, partim servitio subjugatam esse. 773. a.

§. 10. Hæc igitur gens fuit, cum qua Bojoariorum novæ Reipublicæ de summa rerum contendendum erat. Maxima & potentissima pars quidem, illa nempe, quæ in Rhætia Theoderico, & trans Licum usque ad Rhenum Clodoveo jam parebat, favore utriusque hujus imperantis jam præoccupato (de quo infra) à Bojoariis abstinere necesse habuit; at supererat non minus adhuc se solâ pollens gens intra Oenum, & Licum, quæ jugum à novello populo sibi imponi, intentatis armis, & demissis manibus, certè passa non est. Ut quid ergo meras fabulas hîc videt Brunnerus? an ipsum offendit oratorius ornatus, gesta bellica populi Bojoarici contra populum Alamannicum, in pompam pro affectu, quo ferebatur, describens? an nomen exercitus *Romani*, quem cæsum, & *Romanorum*, quos in Italiam fugatos dicit Aventinus? priore notâ sanè nec se ipsum Brunnerus, nec facillè alium quempiam vel antiquiorum vel noviorum scriptorum, gentis specialis sibi conjunctæ facta enarrantem, eximet; posterior verò nota ex usu seculi illius purgatur. Quemadmodum enim Eugippius in vita S. Severini omnes provinciales Norici, passim Romanos, limitem eorum Romanum, imperium in eos Romanum vocat, quanquam ex coloniis vix quisquam verorum Romanorum superfuerit: ita Aventinus Vindelicos pro Romanis, & exercitum eorum pro Romano habet, quòd Romanum suo modo Imperium, æquè ac Norici, adhuc respicerent. 796. seqq.

§. 11. Aventinus Boicæ expeditioni in Vindelicos eam circumstantiam addit, quòd instinctu Regis Francorum Clodovei suscepta sit. Brunnerus indirectè hoc refellit, dicendo: *Theoderico Italia Rege volente*, Bojos in Vindelicia sedem posuisse, nec 862.
 527. aliter ob ejus potentiam potuisse: post Theoderici mortem verò, dum Reges Francici ad Bojos usque arma proferrent, Bojos rebus suis voluntaria deditione consultum ivisse; cùmque in Theoderi- 863.

- A. Chr. derici successoribus nihil spei esset, maluisse orientem fortunæ Francicæ solem, quàm Gothicum jam in occasum vergentem, adorare: leges quoque à Theoderico Rege Francorum suscepisse. Rectè habet Brunnerus, quòd Bojoarii, Rempublicam specialem in Norico meditates, consensu Theoderici Regis Italiae omnino indiguerint; Rhætius enim Theoderico subjectis ad Comitatum Tyrolensem confines erant Vindelici, & jure Italiae tam ditio in Vindelicos, quàm in Noricos ad Theodericum pertinebat. Ast quid obstat, Bojoarios itidem Clodovei Francorum Regis assensu; quin & instinctu, fultos fuisse? Franci, à quo tempore occidentale Romanorum Imperium seculo quinto diffluere cœperat, rei suæ augendæ intenti, Regiam suam à Mœno in Belgium transferebant; ibique Romanis magnam partem terræ adimebant. Romani contra nitebantur: & horum exemplo quoque novi acquirentes Italiae, Odoacer Rugus, & Theodericus Gothus. Ille Thuringos, dum Francicas terras ad Mœnum occupassent, in protectionem suscepit, & possessionem harum terrarum ab Augustulo confirmari curavit. Orto inter Odoacrum & Theodericum Gothum bello, Clodoveus Rex Franciæ occasionem captat, Thuringos jam ad Danubium latè, ad Noricum usque, extensos, bello invadendi, & sub jugum mittendi, cujus expeditionis tamen fructu, eò quòd Thuringi protectorem alterum in Theoderico invenirent, caruit. *vid. cap. XXVI. §. 2. 3. 4.* Clodoveus igitur interim in aliam partem, in Alamannos nempe Regno suo infestos, movet, eosque subjugat, ut *suprà §. 9.* Huic acquisitioni, utpote per bellum extortum partæ, Theodericus Gothus contraire nequens, id tamen gratulatoriis suis, reverà dehortatoriis literis egit, ne Clodoveus ansam prehensaret, ultra eam partem Alamannorum, que irruptionis in Franciam rea fuerat, omnes Alamannos & Suevos, adeòque & Vindelicos jugo suo attrahendi. Quod itaque Clodoveus propriis armis exequi distinebatur, concitatis Bojoariorum armis effecit, atque inde sibi novam Regni portionem, quocumque commodum fuerit tempore, facilè capeffendam præparavit. Effectus is omnino, non quidem se vivente, sed Theoderico filio regnante, post mortem Theoderici Gothi subsequutus est.

§. 12. Cæterùm Aventinus novæ Bojoaricæ Reipublicæ terminum ponit Italiam & Danubium. Italia intelligenda de Rhætia; certum est enim, Alamannos in Rhætia subfuisse Theoderico Gotho, Regi Italiae: Rhætia igitur terminus erat ad Meridiem, ad septentrionem verò Danubius. Terminus is correspondet descriptioni Pauli Diaconi, qui diserte Danubio claudit Bojoariam; conformis quoque est Jornandes, qui à septentrione Thuringos locat. *Eckhardus de reb. Franc. orient.* per plures auctoritates probat, Thuringiam tunc temporis ad Danubium usque extensam fuisse. *vid. cap. XXVI. §. 2.*

§. 13. Ex dictis hucusque id pro originibus Slavicis fat me evicisse puto, per historias Boicas constare, quòd dudum ante seculum sextum medium, itaque ante migrationem Slavorum

A. Chr. Antharum in Dalmatias, Slavi alii, seu specifico nomine Slavini, circa terras Noricas, & partim in iisdem, domicilium habuerint. Unde & rectè argumentari licet, inde quoque Slavos, qui post Bohemi, dudum itidem ante seculum sextum medium, in seculo nempe quarto finiente, in Bohemiam emigrare potuisse. Quod verò Aventinus hac occasione addit, tam Slavos, quàm Hunnos Noricos, usque ad A. 508. *incertis sedibus vagantes* fuisse, vel conjectura est ex proprio sensu Aventini deprompta, vel si id in historiis domesticis legit, eam interpretationem habet, quòd neuter populus propriis tunc adhuc auspiciis terras, quas incolebat, tenuerit, sed juri clientelari & beneficiario Romanorum nexus fuerit, certas autem sedes, & regiminis proprii, demum tunc jure armorum sibi comparaverit.

Vid. App. Num.

§. 14. Id porro pro originibus Slavicis usu venit ex historia Boica Aventini: Hunnos, qui audita morte Clotharii Francorum Regis in Franciam antiquam, & Thuringiam arma moverunt, ex Norico infra Anasum fuisse. Boicæ sanè historiæ hìc credendum est, quia vicinissimæ sedes Hunnorum Noricorum & Bojoariorum erant, & Bojoarii simul cum Francis contra Hunnos pugnârunt.

§. 15. Brunnerus S. Ruperti adventum in Bojoariam ad annum 616. collocat; ast ex historia Salisburgensis Ecclesiæ patet, eum non ante annum 699. advenire potuisse, quoniam tunc adhuc Episcopus Wormatiæ erat. Repugnat quoque adventui de A. 616. Dies obitûs S. Ruperti, nempe VI. Cal. Apr. A. 718.

§. 16. Duces Bojoariorum sæpius jugum Francicum à sese amoliri, & independentes se reddere nisi sunt. Inter hos præcipuè fuit Garibaldus I. qui Thassilonem I. absentem pro mortuo Regis titulum sibi attribuit, ast eapropter à Childeberto Rege Franciæ Ducatu privatus est, restituto in Bojoariam Thassilone.

§. 17. Carolus Martellus bello petit Grimoaldum Bojoariorum principem, dein successorem ejus Hugibertum: Bojoariosque ad officium & fidelitatem Regum Franciæ reducit.

§. 18. Thassilo III. demum, Odilonis filius, totis viribus, & variis vicibus, jugo Francico se subtrahere studet. Triplici autem exercitu Francorum petitus Carolo Magno quidem se submittit, & terras suas in feudum ab eo accipit; sed sequente anno à fidelitate resilit, Hunnos in Francicum Imperium concitat: ideoque in Comitibus à proceribus tum Bojoaricis tum Francicis condemnatus Ducatu deponitur, & unà cum filiis duobus in monachum tonsuratur, Bojoaria verò imposterum à Carolo Magno Comitibus regenda traditur, itaque in provinciam Francicam redigitur.

CA.

CAPUT XXVI.

De Thuringis.

- §. 1. **P**tolemæus Teuriochæmas collocat *supra* Sudetos mon- 448. 457.
tes, (ergo à septentrione Bohemiæ) & Nariscos *sub*
dictis montibus, (ergo ad occasum Bohemiæ) dein Gabretam
silvam. Thuringi itaque tunc erant vicini Bohemiæ circa Al-
bim, & hodiernam Thuringiam. Seculo quinto, dum Clodio
Rex Francorum (qui A. 428. regnare coepit) populares suos 792.
Francos in Belgium duxisset, bonâ ejus veniâ Thuringi Franco-
rum sedes veteres à Boda amne usque ad Visurgim occupârunt.
451. Sydonius Thuringorum mentionem facit inter socios Attilæ. 755. c.
464. §. 2. Regem Thuringiæ Bisinum Regina Basina deserit, in 793.
Franciam venit, & Childerico Regi conjungitur, unde natus
475. Clodoveus. Bisinus Rex Thuringorum Francicos pagos (id est
provincias) Salageve, & Wirogeve, seu Franciam ad Moenum,
in vindictam avulsæ uxoris, vastat. Porro Thuringi Moenum
476. transgressi terras Suevorum ad Danubium usque occupant, ultra 793. 797.
Danubium quoque in Noricum grassantur. Hi Thuringi Nori-
cum Ripensè circa Anasum, Alamanni circa Ænum vexârunt, 796. 797.
ût de utrisque S. Severini historia testatur. Augustulus Impe-
rator Thuringis sedes in Francorum regionem extensas confir- 792. 793.
mavit; unde ab illo tempore Thuringia ad Danubium usque ex- 509. 510.
tensa fuit, in eâque erant fluvii Reganus (Regen) Nabis, Moe- 512. 873.
nus, Radantia (Rednitz) Sala, Tubera (Tauber) & civitates
Wirzeburgum, Norimberga &c. 921.
491. §. 3. Thuringi hucusque tuti erant à vi Francorum, patro- 793.
cinio Eurici Vefegothorum, & Odoacri Italiæ Regis. Dum ve-
rò bellum inter Odoacrum, & Theodericum Gothorum Regem 794
in Italia adhuc ferveret, Clodoveus Francorum Rex occasionem
commodam sibi adesse ratus, injuriam Francis sub patre Childe-
rico à Thuringis, Odoacri patrocinio superbis, illatam vindi-
candi, Thuringis bellum infert, eosque Francis tributarios fa-
cit.
500. §. 4. Thuringi nihilominus comiter tantum auctoritatem 794.
Clodovei colebant, quin etiam eidem se subtrahere moliebantur.
Hermenfredus enim Rex Thuringorum amicitiam ac pro-
tectionem Theoderici Regis Italiæ sibi acquirit, ductâ Amale-
bergâ, nepte ejus ex sorore Amalofrida. Ex eo Franci à vi in
Thuringos desistère.
527. §. 5. Post mortem Theoderici Gothi, Theodericus Fran- 852.
cus, Austrasiæ Rex, bellum contra Thuringos movet, fratre
suo Clothario Sueffionum Rege adjuvante, qui separato exerci-
tu Thuringos ad Nabim colentes domat & subjugat. Theode-
ricus suis copiis adversus Herminfredum Regem Thuringorum
non prævalens, Saxones sibi in auxilium conciliat: auctis sic vi-
ribus

- A. Chr. ribus Herminfredum iteratò aggreditur, castrum ejus capit, Vid. App. Num.
534. Thuringos ad interneccionem fermè cædit, & tributo annuorum quingentorum porcorum imposito (quod duravit usque ad tempora Henrici Sancti Imp. A. 1002.) sub jugum Francicum mittit. Thuringia adhuc ad Danubium usque extensa mansit; sed ab ea ultra Harticos montes pars septentrionalis avulsa, & Sa- 509. 510. 852.
554. xonibus in præmium præstiti auxilii attributa est. Clotharius 853. Thuringiam vastat, ob suppetias Saxonibus rebellantibus latus.
561. §. 6. Hunni Norici, compertâ Clotharii Francorum Regis 854. 860. morte, super Sigebertum ejus filium irruunt; quibus ille *in Thuringia occurrens*, eos *juxta Albim fluvium* potentissimè superavit, eisdemque petentibus pacem dedit. Thuringi & Saxones irruptionis hujus auctores fuisse perhibentur, utpote qui jugum Francicum excutiendi occasionem hîsce in turbis quæservere, armâque unâ cum Normannis sive Danis fociis suis in Sigebertum fumpsere.
562. §. 7. Prælium cum Saxonibus, Danis, & Thuringis gestum 854. est ad amnem Frisiæ Bordaam, iique usque ad Lohnam fluvium à Francis cæsi & fugati sunt.
567. §. 8. Hunni, rupta cum Francis pace, iteratò in Thuringiam 854. 860. irruunt, & Sigeberti Regis Franciæ exercitum gravissimè cædunt. Pax tunc sempiterna inter Francos & Hunnos inita.
- §. 9. Quoniam circa hæc tempora Slavi Sorabi inter Sa- 511. lam & Albim inveniuntur, putat Eckhardus, eos jam A. 561. focios expeditionis Hunnicæ primæ fuisse, & terras eas in possessionem accepisse, quæ pace de A. 567. confirmata fuerit. Ast Boica historia circa expeditionem primam solos Hunnos Nori- 860. cos memorat, ut Slavi Sorabi tanquam clientes Avarum, non Hunnorum Noricorum, secundæ expeditioni tantum adfuerint, & sedes novas tunc primùm acceperint. *vid. cap. XXIV. §. 25. 26.* Per Sorabos Slavos itaque Sigebertus ex hac parte, sicut per Hunnos, novos amicos, ex altera parte, Danubiî scilicet, Thuringos intermedios in officio continere posse sperabat.
596. §. 10. Childeberto II. Francorum Rege mortuo, Hunni à 856. Pannonia in Thuringiam ingressi, bella gravissima cum Francis gesserunt. Brunichildis tunc Regina, cum nepotibus adhuc puerulis Theudeberto, & Theuderico, regebat Gallias, à quibus Hunni acceptâ pecuniâ, ad propria revertuntur.
- §. 11. Seculo septimo initiante, dum in Francia Majores 885. Domûs creari cœpissent, & res Franciæ, ob distractam inter Reges & Majores Domûs potentiam, segnius, præsertim in Austriæ Regno, gererentur, Saxones & Thuringi paulatim in majorem libertatem sese vindicabant. De Slavorum Croatarum irruptione in Thuringiam *vid. cap. XXII. §. 22.*
640. §. 12. Radulphus Thuringorum Dux apertè rebellat Sige- 887. berto III. Regi Franciæ, Regiam potestatem affectat: bello petitus, & in castro quodam obsessus Francos cædit; pacem obtinens comiter tantum Reges Franciæ & verbis observat, factis autem dominationi eorum resistit, cum Slavis aliisque gentibus
- ami-

- A. Chr. amicitias contrahit, itaque gentem suam in libertatem quasi as-
ferit. Vid. App. Num.
704. §. 13. Hedenus Thuringiæ Dux Wirtzburgi in hodierna 512. 921.
Franconia sedit, eamque Franconiam hodiernam unà cum Thu-
ringia hodierna gubernavit. Thuringia ejus temporis à Francia
Rhenensi Speffarto silvâ distinguebatur, ad Danubium usque ex-
tensâ, atque Sueviæ & Bojoariæ confinis erat. 873.
717. §. 14. Hedenus Dux Thuringiæ, & Thuringus filius ejus, 922.
in Vinciacensi prælio, inter Chilpericum Regem Franciæ, &
Ragenfredum Majorem Domûs ex una, & Carolum Martellum,
itidem Majorem Domûs, ex altera parte, commisso, in quo hic
victor evasit, interierunt. Contra Carolum Martellum Chil-
pericus & Ragenfredus Saxones concitant, qui hac occasione
Thuringiam Duce destitutam invadunt.
724. §. 15. Thuringia hoc tempore divisâ erat in Occidenta- 513.
lem, & Orientalem. Hæc à Visurgi usque ad Salam Albi influ-
entem sese extendebat, & Thuringos nunc adhuc sic dictos,
comprehendebat. Occidentalis autem terras Nicro, & Danu- 923.
bio fluviis, atque Odonicâ, Speffarto, & Buchoniâ silvis inclu-
sas complectebatur. Francones hodierni tunc dicebantur Thu-
ringi.
740. §. 16. Thuringi occidentales à jugo Saxonum liberati, & 923. 924.
Francico Regno incorporati sunt. Unde regio illa sensim respec-
tu Franciæ Rhenensis antiquæ nova Francia, item respectu ejus
Franciæ ad Occidentem sitæ Francia Orientalis, nec non dimi-
nutivè Franconia compellata fuit.

CAPUT XXVII.

De Saxonibus.

§. 1. **D**E populi Saxonici SITU & STATU antiquo usque
ad seculum nonum medium Originibus Slavicis quæ-
dam necessariò interferenda fuerunt: Saxones enim imò. non
tantùm à seculo septimo Slavis diversis Borealibus inter Albim
& mare Balthicum sedentibus, & Slavis Sorabis latus Bohemiæ
tunc ad septentrionem cingentibus vicini coluerunt, sed etiam,
dum fastigium Romani Imperii in Henrico Aucupe virtu-
te sua acquisivissent, unà cum Slavis plerisque Borealibus Sla-
vos Sorabos & Bohemos potestatis suæ fecerunt, & respectivè
nexui Romano-Germanici Imperii illigârunt; unde videndum
mihi fuit, à quo tempore eos inter & Bohemos gestum quid per
historias prodatur. 2dò. Ut sit, quod Francicis annalibus anti-
quis ad quoslibet Slavorum, jugo cum gravitate immodica mox
intentato haud acquiescentium, sed pro aris & focis ac liberta-
te, quoad spes affulsit, ferro decertantium motus, vel leves eti-
am, meras statim rebelliones inclamantibus, atque huic vestigio
pariter insistentibus novioribus aliis scriptoribus rationabiliter

A. Chr. opponeretur, Saxonicae omni decore bellico ab antiquitus & victoriâ plurium populorum illustri gentis exemplum mihi adducendum erat, ut testarer, Slavis æquanimi iudicio succenseri haud posse, quòd, ut primùm fortunam suam inclinatam, & victos sequadantenus viderint, meliore vice fors victores & libertatis suae vindices se fore animo non desponderint, sed aleam armorum repetitum tentandam duxerint, probè gnari, quid hoc in merito libertatis ac larium tuendorum præter alias gens vicina Saxonica polleat, utpote quam à seculo sexto medio usque in seculum nonum contra Francicos dominationis proferendæ procos sub armis sudare contemplati sunt. Hanc duplicem ob causam igitur cùm Saxoniorum primordiorum quoque serie, ea tamen generaliori tantùm, indiguerim, sufficere instituto meo ratus sum, synopticas mihi profuturas narrationes ex *Georgii Fabricii Chemnicensis opere rerum Germania Magna & Saxonia univèrse memorabilium* decerpere, & has patrias traditiones ex fontibus uberioribus antiquis delibatas, in rebus præcipuè Francicis, tanquam ad scopum meum quàm maximè facientibus, ex chronico *Reginonis Abbatis, Annalibus Francorum Fuldensibus*, & cæterùm ex collectore Francicarum originum perdiligente *Joanne Georgio ab Eckhard* in commentario de rebus *Franciae Orientalis*, pro elucidatione & firmitate interpolare & supplere. His præmissis sedes Saxonum primævas Ptolemæus, seu potius Marinus Tyrius, inter fluvios Albim, & Chalufum (qui Trave hodie censendus) itaque in Holsatia hodierna, collocat; & cùm idem Ptolemæus Saxonibus & Sudetis montibus intermedios recenset Angilos Suevos, Langobardos, Semnones, Illingas, Lucones, Bænochæmas, Teuriochæmas, Bateinos, & Corcontos: longè tunc adhuc difsi erant Saxonès à Bohemia.

§. 2. Saxonibus historiæ patriæ easdem adhuc sedes seculo quarto, in litoralibus nempe Oceani Germanici, assignant. Et quemadmodùm reliqui populi Germanici, animo & viribus præstantiores, bellicæ laudi sibi comparandæ omni conatu & labore incumbabant: veluti Cimbri antiquissimi, pariterque Gothi, & Vandali, peregrè arma inferendo, & per totum penè Orbem grassandò: nec non Suevi, gentes sibi circumvicinas armis exagitando: ut hæc suis locis alibi ex scriptoribus antiquis allata sunt; ita quoque Saxones veteres tum gentibus juxta se positis, tum longè dissitis præsertim Gallicis, tum quoque mari ipsi, utpote rei nauticæ admodùm periti, bellum vix non perpetuum intentabant. Unde Slavis etiam, dum illi partibus Europeis innotescerent, quòd bellici non minùs ardoris & roboris specimina edere gestierint, vitio vertendum non erat.

§. 3. Saxonum nomen à gloriosis facinoribus commendatum in populo solo, cui primitus adhærebat, non conquievit, sed seculo quinto potissimum in alias latè gentes, quæcunque inter Rhenum & Suevum fluvios è latere Francorum, hoc nomine tunc adinvento insignitorum, dein Cattorum, Thuringorum, & Suevorum, in Oceanum usque sese diffudit. Gens quoque hæc magnâ sui parte lares antiquos extensioni popularium suorum

- A. Chr. cedens in Angliam transfretavit, atque navata ibidem egregia militari opera, ad quam accersita ab indigenis fuerat, Regni specialis condendi & suo nomini asserendi facultatem assecuta est. Ubi & posteritas ejusdem & nomen in hodierna usque tempora perseverat. Vid. App. Num. 504. 505. 790. 791.
449. §. 4. Saxones patriæ primævæ insistentes, seculo sexto Francis auxiliares se contra Thuringos præstando, itidem ibi locorum in mediterranea Germaniæ sedes suas proferendi occasionem nanciscuntur, & Thuringiæ veteris partem borealiorem seu Northuringiam ad Salam fluvium usque à Theoderico Francorum Rege possidendam accipiunt. 509. 852.
534. §. 5. Dum autem his acquisitionibus non contenti, sed more majorum potestatem suam magis magisque propellere cupientes, fines Francicos carpere satagunt, clade ad Visurgim accepta à Clothario I. Franciæ Rege repelluntur. Pacem deinde petentes, ast nullo pacto exorare valentes, cum Francis configunt, eorumque exercitum penè delent, ita ut hi pacis exorandæ vicissitudinem subire necesse habuerint. 853.
554. §. 6. Rebus his secundis elati Saxones, & ultrò in vindictam abolorum jam jurgiorum à Childeberto Francicarum partium Rege instimulati, pacem cum Clothario compositam dissolvunt, Galliam invadunt, ast fortunâ ad causam meliorem Clotharii conversâ superati, jugum, quo sinè quieti esse poterant, sibi arcessunt, & TRIBUTO subjiciuntur; quod dein dum ægrè ferrent Saxones, & affulgente qualibet opportunitate & spe à se se amolirentur, totius bellicæ inter Saxones & Francos molis, à seculo hoc sexto in nonum usque vario Marte protractæ origo & ansa exstitit, ut nunc brevibus pro exemplificatione rerum Slavicarum insinuandum erit. 859.
556. §. 7. Prælium cum Saxonibus, Danis, & Thuringis, gestum est ad annum Frisiæ Bordaam, ñque usque ad Lohnam fluvium à Francis cæsi, & fugati sunt. 854.
562. §. 8. Langobardis Italiam occupaturis Saxones jugi invisi Francici tædio ultra viginti millia virorum, se jungunt; in quorum emigrantium locum Sigebertus Rex Austrasiæ Suevos & Hassos inducit. Suevi hi magnam partem Dioecesis Halberstadenensis trans Bodam fluvium occupavere, ubi Pagus, seu provincia, Suabigau dictus, diu adhuc postea, nempe A. 748. superstit. Pagus Hassorum, Hassingau, extendebatur usque ad Salam fluvium, & limites ejus Sala, Willerbach, & Wipperera fluvii erant. 506. 804.
572. §. 9. Saxones in Italia inter Langobardos propriis legibus vivere non permitti, Langobardorum autem imperio subjacere renuentes, per Gallias in patriam redire statuunt; à Mumolo Patritio Romano victi, tandem à Sigeberto Rege Franciæ reditum in patriam obtinent, ast à Suevis & Hassis, qui eorum sedes occupaverant, repelluntur. 856.
573. §. 10. Seculo septimo initiante, dum in Francia Majores Domûs creari cœpissent, & res Franciæ, ob distractam inter Reges & Majores Domûs potentiam, segniùs, præsertim in Austrasiæ 885.

- A. Chr. siæ regno, gererentur, Saxones & Thuringi paulatim in majori libertatem sese vindicârunt. Vid. App. Num.
604. §. 11. Saxones Westphali cum Francis pugnant, magna strage utrinque edita. 886.
631. §. 12. Dagobertus Rex Franciæ Saxonibus tributum annuum 500. vaccarum inferendalium, erga promissam operam, cohibendi Slavos Sorabos, Franciæ regno ad Thuringiam finitimos, remittit, quæ tamen promissio nullâ factorum efficaciam est stabilita. Anno sequenti igitur Dagobertus filium Sigebertum III. Austrasiæ regno, ut motus posteriores suâ præsentiam cohiberet, præposuit; & inde jam cessârunt irruptiones Slavorum. 886. 898.
692. §. 13. Ditericus Rex Saxonum patri Sighardo succedit, & patris ditionem contra Reges Francorum annis quinquaginta acriter defendit. 888.
715. §. 14. Saxones, diffidio Regni Francorum in suum commo-
717. dum usi, Pagum Hattuariorum seu Hazzuariorum, id est Cat-
718. torum seu Hassorum devastant; Thuringiam dein Duce destitu-
722. tam invadunt; sed à Carolo Martello victi sunt. 901. 922.
724. §. 15. Carolus Martellus cum Frisiis & Saxonibus, armis
738. decertat; Saxones debellat, & regione devastata gentem Saxo-
740. num ex parte tributariam facit. 901.
- §. 16. Thuringi, qui post Francones, à jugo Saxonum li-
berantur, & Franciæ regno, remisso quoque tributo, incorpo-
rantur; ergo Saxones contra, quàm Eckhardus ad A. 717. & 901. 922.
718. asserit, non abstinerunt antea, sed nunc primum à Thu-
ringia Franconica. 923. 924.
743. §. 17. Edelhardus Rex Saxonum, primum bellum gerit con-
tra Carolomannum Caroli Martelli filium, in finibus Westphali-
æ, quod pactis dirimitur. 902.
744. §. 18. Pace rupta Edelhardus secundum bellum movet, ope
Diterici, qui fratris Bertholdi filius erat. Ditericus à Francis
capitur. Hoc bello non tantum Westphali sed & Ostphali Sa-
xones impliciti fuere. 903.
747. §. 19. Tertium prælium Edelhardi cum Francis. Saxones
tunc à Pipino ad tributum 500. Vaccarum, à Clothario olim im-
positum, à Dagoberto verò remissum, iterum adacti sunt. 904.
753. §. 20. Quarto prælio ad Visurgim Pipinus, jam Rex Fran-
ciæ, cruentam victoriam de Edelhardo & Saxonibus refert. 905.
758. §. 21. Quinto prælio Edelhardus vitam amisit; Saxones
si tributo annuo equorum trecentorum subjiciuntur. 906.
772. §. 22. Coepit bellum Saxonicum Caroli Magni, quod tri-
ginta tribus annis protractum est. 907.
- §. 23. Saxones tunc divisi fuerunt in Westfalaos, five oc-
cidentales ad Isallam pertinentes: Osterlingos aut Ostfalaos si-
ve Orientales à Visurgi ad Albim extensos: & Angarios seu An-
grivarios, montibus Teutonicis à Westfalais, Visurgi ab Ostfa-
lais, & Dimola ab Hassis distinctos. Westphalia dicebatur an-
tiqua Saxoniam. 908.

- A. Chr. §. 24. Witechindus Rex Saxonum Wittebergam à se di- Vid. App. Num. 912.
 779. ctam condit, & filium sibi cognominem Sorabis Magistrum Do-
 mûs ibidem constituit.
782. §. 25. Saxones se subdunt iterum Carolo Magno, seditio- 914.
 fos extradunt, ad quatuor millia quingentos viros. Hi partim
 interficiuntur, partim exilio damnantur; ex quibus multi per
 deserta Dioecesis Wirzeburgensis in Franconia locati sunt, ut
 sub certo censu terram excolerent.
796. §. 26. Hoc & sequentibus annis multitudo Saxonum in alias 919.
 798. terras translata. Slavi Obotriti quoque partem Saxoniarum 920.
 terrarum consecuti sunt.
803. §. 27. Hoc anno bellum Saxonicum, exceptis Wigmodiis, 958.
 & Transalbinis Saxonibus, ad finem perductum est. Saxonia
 plenariè fermè transit in ditionem Francorum: amisit enim jus
 principum ex propria gente seligendorum, jus Magistratum
 creandorum, jus legum ferendarum, jus judiciorum, & jus
 conventuum publicorum, sua autoritate congregandorum.
804. §. 28. Pacificata quoque nunc Saxonia in Wigmodiis, Ho- 959.
 stingis, & Transalbinis populis, eorum translatione in diversas
 alias regiones. Terras Transalbinorum Obotritis, Slavis Borea-
 libus, possidendas dedit Carolus Magnus.
- §. 29. Capitulare Saxonicum à Carolo M. anno 803. edi-
 tum, ab *Eckbarde lib. 27. cap. 17.* exscriptum docet, Saxones di-
 stinctos fuisse in nobiles, ingenuos, & serviles, seu Germanicè
 841. in *Edelinge, Frilinge, & Lûde*, seu *Lassen*. Libertini & homines 960.
 proprii magnam conspiracyonem contra formam regiminis Fran-
 cicam, & dominos seu Nobiles fecerunt, assumpto sibi nomine
 842. Stellingarum, id est, restitutorum in prisca jura; oppressa au-
 tem est anno sequente gravibus suppliciis hæc conspiratio.
852. §. 30. Comites & judices à Francis Saxoniarum præpositos non 961.
 usquequaque Justitiæ & æquitatis sectatores, sed potestate mul-
 tifariam abusos fuisse, docet historia de Ludovici Germanici iti-
 nere per Saxoniam, judiciorum visitandorum causâ suscepto.

CAPUT XXVIII.

De Regno Moravorum.

§. 1. **I**N Regno Moraviæ commentariis historicis illustrando præcipuè desudavere Thomas Joannes Pessina de Czechorod, Episcopus quondam Samandriensis, & Metropolitanæ Ecclesiæ Pragensis Decanus, atque Joannes Georgius Stredovsky, Proto-Notarius Apostolicus, & Parochus Pawlowicensis; opus illius, *Mars Moravicus*, hujus, *Sacra Moraviæ historia*, intitulatur. Egregiæ uterque diligentiae fuit; ast in primordiis novi Regni Moravici, Quadicum infecti, aliter planè ordiendum, & in tanta antiquitatum obscurita-

A. Chr. te omnis scintilla fermè ex aliarum gentium historiis elicienda est. Vid. App. Num.

358. §. 2. REGNI QUADICI ad finem vergentis STATUS ex Ammiano Marcellino sat adhuc eruitur sequentem in modum. Primò in Campis Patentibus seu Marchfeld Austriæ hodiernæ: nec non in parte Moraviæ & Silesiæ, Hungariam hodiernam superiorem attingente, Arahario ut Regali, seu potius ut inter Optimates Primati, suberant Quadi Transjugitani; *vid. cap. VI. §. 20. 27.* Secundò in remotiore parte Moraviæ ad latus Bohemiæ: dein in Bohemiæ parte, Moravis vicina: & in alia Bohemiæ parte, Austriæ vicina: nec non in ipsa Austria inter Danubium & Bohemiam, diversi erant populi, Suevicæ originis, sub Regalibus & Optimatibus; *cap. VI. §. 24.* Tertiò in Hungariæ hodiernæ superioris transdanubianæ parte septentrionali, Moraviam, Silesiam, & Poloniam attingente, sub Ufasro Regali seu Primate, habitabant Sarmatæ à transjugitanis Quadis dependentes; *cap. VI. §. 21. 22. 23.* Quartò in parte ejusdem Hungariæ meridionali à montibus Austriam ab Hungaria separantibus, usque ad Granuæ fluvii exitum in Danubium, sub Regalibus, seu Primatibus, Vitrodo & Agilimundo, atque partim sub aliis Optimatibus & iudicibus, sedebant Quadi Cisjugitani; *cap. VI. §. 26.*

§. 3. Infra Quados cis Danubium erat Noricum & Pannonia: has provincias sub Constantio II. juri & ditioni Romanorum ex integro subfuisse, ex tota historia ejus certum est. Sub Quadis trans Danubium sedes obtinebant duæ iisdem Quadis foederatæ nationes Sarmaticæ, nempe Jazyges à divertigio Granuæ fluvii, usque ad Tibiscum: *cap. VI. §. 16. 17.* dein sub his Limigantes, seu Slavini, inter Tibiscum, Danubium, & Alutam fluvios, & Transylvaniam, in Banatu Temesvariensi, & parte Wallachiæ; *cap. XI. §. 17. seqq.*

373. §. 4. De debilitate Quadici Regni circa hoc tempus, testatur Ammianus, dum Quadorum nationem parum nunc formidandam, sed immensum quantum antehac bellatricem & potentem vocat. Respectu potentiæ de præterito provocat ad gesta Quadorum & Marcomannorum sub tempore Marci Aur. Antonini Imperatoris; ergo & ab illo tempore deducit imminutionem potentiæ Quadicæ, & rectè; *vid. cap. V. §. 20. 21.* 685. 588. 589.

§. 5. Mirum videri posset, cur Ammianus jam hoc tempore nationem Quadicam *parum formidandam* dicat, cum, excepta Pannonia superiore, omnes terras adhuc, ut quondam sub Marco Antonino, possideret; principalis igitur causa emarcescentis Regni Quadici fuit discerptio populorum in tot regimina & Respublicas particulares: quibus idem fatum, quod aliis Germanicis Rebuspublicis, evenit, ut, dum singulæ pugnarent, universæ vincerentur. Memorat quidem Ammianus Regem Quadorum Gabinium: quem ad epulas corrogatum Marcellianus, Dux Valeriæ Romanus, trucidari fecerit; sed secundum Ammiani priora relata ad A. 358. Gabinius ille pro *excellente in-* 685. 673.

Chr. *ter Optimates* potius, seu Primates, & quidem in parte tantum gentis, quam pro vero Rege habendus est. Vid. App. Nuntj.

375. §. 6. Humiliationem Quadorum Valentinianus Imp. adau-
xit, dum duplici exercitu eos, ex parte Carnunti circa Campos
Patentes Duce Merobaude, & ex parte Jazygum circa Granuam
fluvium se ipso ducente, invasit, cecidit, & vastavit. 693.

378. §. 7. Circa eadem hæc tempora Hunni ex terris trans Moco-
tidem erumpunt, Gothos omnes sedibus pellunt, Daciam ve-
terem seu Transylvaniam occupant, & terras trans Danubium
fitas ad Quados & Marcomannos usque, *cap. IX. §. 15. 18.* quin
& provincias Romanas cis Danubium, usque ad radices Alpium
Juliarum, pervagantur, *cap. IX. §. 25.* Demum sedes pacificas
401. etiam in Pannoniis, circa A. 401. *cap. XXIV. §. 5.* consequuntur,
& circumjacentes populos plerosque suo dominatui mancipant;
cap. XXIV. §. 10.

451. §. 8. Inter hos populos subactos certè Quadi fuere, quo-
niam vicinissimi Hunnis in Pannonia erant, & solo Danubio
discernebantur; unde & Hunnorum socios in expeditione Galli-
ca Attilæ se præbuerunt; *cap. XXIV. §. 11.* 751. 61

§. 9. In superioribus capitibus sat, puto, per auctoritates
& argumenta fides facta est, ut nunc hic per compendium asse-
ri possit, ditionem Quadicam partim sub Attila, partim post
Attilam, ex veteri amplissimo ambitu in limites solius Moraviæ
hodiernæ, & partis superioris Silesiæ, coarctatam fuisse. He-
ruli primarias sedes suas trans Danubium, à jugis montium, Au-
striæ hodiernæ Transdanubianæ partem, seu Campos Patentes,
hodie Marchfeld, ab Hungaria superiore determinantium, ver-
sus Granuam fluvium habebant: paulatim verò dominium suum
in omnes terras transdanubianas septentrionales, quondam Qua-
dicas, finitimis sibi gentibus jugum tributarium imponendo,
extendebant. *vid. cap. XVI. §. 4. 5. 6. 7.* Gentes, quæ circa He-
rulos dictis terris Quadicis pro tempore insistebant, erant Rugi:
cap. XVI. §. 10. cap. XVII. §. 10. seqq. Scyri: cap. XVII. §. 4. 8. 9.
Langobardi. *cap. XX. §. 4. 5.*

491. §. 10. Pro meliori elucidatione, quo loco veterum Quado-
rum res circa hæc tempora fuerint, examinetur systhema de An-
493. nis 491. & 493. Ex dictis *ad cap. XVI. & XX.* certum est: Lan-
gobardos tunc in Campis Patentibus, seu Marchfeld Austriæ ho-
diernæ, Herulos verò in vicinia Langobardorum, in aliis terris
Quadicis, nempe in Hungaria superiore transdanubiana sedisse.
Antea Rugi in eadem Hungaria superiore circa Tibiscum supe-
riorem habitaverant, nunc eam regionem Procopius vocat *in-*
cultam solitudinem, eò quòd Rugi inde jam A. 474. & 476. migra-
verint. Idem dicendum de sedibus Scyrorum, qui eas itidem
ibi locorum A. 476. deseruerant; *vid. cap. XVII.* Procopius dicit,
Herulos, non habentes, quos deinceps invaderent, 783.
Langobardis, licet jam tributariis suis, ex mera animi libidine
bellum movisse. Non abs re hinc inferre licet, nec Quados, He-
rulis (æquè ut Langobardi) vicinissimos, à tributario jugo im-
munes

A. Chr. munes perstitisse. Dein verò ex dictis necessariò sequitur, nec in Campis Patentibus nec in Pannonia superiore locum ampliùs Quadis veteribus fuisse: sed hos jam dudum regiones eas omis-
 & partim aliò migrâsse, partim in Moraviam hodiernam ac Sile-
 siam superiorem, tanquam residuas sedes suas, sese contraxisse.

§. 11. De MIGRATIONE dubium esse nequit, quoniam Moravia & pars Silesiæ toti populo ex aliis terris Quadicis reci-
 piendo non suffecisset. Migrationi Quadorum occasio præci-
 puè duplex obtigerat: prima, dum A. 406. Vandali, Alani, & Suevi in Gallias, & dein A. 409. in Hispanias concederent: ibi-
 démque Vandali, & Suevi simul, Gallæciam: Vandali Silengi
 autem Bœticam provinciam, pro sedibus suis fortirentur. Qua-
 di natione Suevi, & situ Vandalis ad Vistulam vicini erant. Cùm igitur Hunnorum dominatus circa idem tempus jam Qua-
 dis immineret, quidni migrationi popularium & vicinorum suo-
 rum se adjunxissent? Sub Imperatore Marco Aur. Antonino
 Quadi, quoniam Marcus in ipsorum finibus aliquot castella ex-
 strui mandaverat, quod illi ferre volebant, tota cum gente sua
 mutatis sedibus ad Semnones migrare conati sunt, & intentio-
 nem hanc executi fuissent, nî Marcus itinera, quibus eis trans-
 eundum erat, obstruxisset, & hoc modo eos impedivisset. Haud
 ambigendum ergo, illos idem consilium migrationis cepisse,
 dum seculo quinto graviora incommoda non tantùm ab Hun-
 nis, sed & à fociis eorum Herulis, Rugis, & Scyris, terras Qua-
 dicas pro lubitu occupantibus, impendèrent.

§. 12. Altera occasio emigrandi accedebat cum ipso Attila, A. 451. Gallias invadente; illi ergo Quadi, qui Hunnis & Herulis vicini eousque in patria manserant, & conditionem suæ servitutis senserant, nunc certè opportunitatem arripuère, jugo sese eripiendi, & vel in Gallia, vel in reditu, ad Rhenum & Danubium, popularibus suis ibidem confidentibus, posthabito patrio solo tot calamitatibus afflicto, adhærendi. Illud fanè
 constat, Quados Attilæ socios in expeditione Gallica se exhibuisse, & magnum numerum ex fociis Attilæ domum non redi-
 isse, sed in Hispanias transivisse: inter quos ex omni præsumpti-
 one Quadi Suevi, utpote popularium ibidem suorum celebra-
 te allekti, numerandi veniunt. Porro Paulus Diaconus fidem
 facit, à Langobardis, post devictos & expulsos Herulos, etiam Suevos subjugatos esse: quod de aliis non, nisi de Suevis Qua-
 dis ob connexitatem sedium, intelligi potest. Hic ergo fuit re-
 rum Quadicarum epilogus.

§. 13. Dispiciendum nunc, quandonam ex ruinis Quadici novum Moravicum Regnum exsurrexerit. Clades & emigra-
 tio Herulorum nondum rem Moravorum sublevare poterat, quamdiu Langobardi in Campis Patentibus hærebant; dubitari enim nequit, Langobardos victores in devictorum locum sedes suas extendisse: quin immo illi, ut jam dictum, in dominatum quoque Herulorum erga vicinas gentes successerant. Dum au-
 tem Langobardi terras trans-Danubianas derelinquerent, & totam gentem suam in Pannonias transferrent, jam amplam oc-
 casio-

causam Moravi, sese in pristinas Quadorum predecessorum suorum terras dilatandi, nanciscuntur, quam negligere nequibant, si unquam reinvalere cupiebant. 714. App. Num.

§. 14. Omnibus illis terris replendis cum sola colonia Moravicae nullatenus suffecissent, necesse omnino fuit, aut aliarum gentium arbitrio, quae immigrare vellent, acquiescere, aut certam gentem in societatem sedium adsciscere. Quidquid autem horum factum sit, certum est, Slavos fuisse, qui Moravis in nova Republica coaluerunt. Id docet lingua Slavica, posthac in Moravicis terris principaliter & vulgariter frequentata: docent historiae, Moravos Slavorum nomine vocitantes: docent nomina Regum subsequorum Slavicae derivationem habentia. Dialectus linguae Slavicae, quae hodieque in Moravia & in Hungaria superiore viget, proxima est Dialecto Bohemica; unde inferre licet, Slavos Moraviae & Hungariae superioris, eandem cum Slavis Bohemis originem trahere, ac proinde aequè à Sarmatis Limigantibus, seu Slavinis, quondam Temesvariensis Banatus & Walachiae incolis, descendere. 721.

526. §. 15. Hos Slavinos in terras olim Quadicas brevi post egressum Langobardorum immigrare coepisse, dein circa annum 548. vel integraliter, vel saltem potissima ex parte, commigrasse, seseque Moravis conjunxisse, per varia argumenta, auctoritatibus fulta, jam *suprà cap. XXI. §. 19. 20. 21. 22. 23.* deduxi. Nunc ergo coepit nova RESPUBLICA SLAVO-MORAVICA, cui omnes terrae olim proprie Quadicae trans Danubium, usque ad Hercinios saltus Bohemiae, Vistulae fluvii ortum, montes dein Sarmaticos & Carpaticos, patebant. Nunc novi Regni Slavo-Moravici fundamenta jacta sunt, quod successu temporis, nempe seculo septimo initiante, in Pannonias cis Danubium, & ad Tibiscum usque trans Danubium se extendit, & in florentissimum statum crevit; deinde verò à seculo octavo, primùm à nova tunc ex terris trans Mosotidem immigrante Hunnorum multitudine, postea à Francis quoque in varios turbines actum est, usque dum seculo initiante decimo densus planè concideret.

§. 16. Dico, seculo sexto, post migrationem Langobardorum in Pannonias, *Rempublicam* exsurrexisse Slavo-Moravicam; de Regio nomine enim & Regibus creatis ex historiis ante seculi septimi finem nihil suppeditatur: nec facile ante hoc tempus Regum verorum usus invaluisse censendus, quoniam utriusque gentis, Slavicae, & Suevicae seu Quadicae, mos antiquus patrius erat, in Aristocratica Republica vivere, & per Optimates regi, ut Procopius de illa, & Ammianus Marcellinus de hac testatur. 721. a. Vocat quidem Ammianus Rectores Quadorum sui temporis, seu seculi finientis quarti, partim Reges & Subregulos, partim Regales: sed vim vocabuli explicat adjiciendo, eos inter Optimates excellisse, ergo proprie Primates Optimatum, non Reges fuisse. Porro Zizai *Sarmatarum Limigantium Regalem*, igitur aequè Primatem, Regis titulo noviter à Constantio II. Imp. maclatum dicit, sed hic titulus vix aliquid potestatis majoris apud gentem suam Zizai attribuit. 766. 768.

Pars I.

B b

rum

A. Cl. rum Rectores, Babaim, & Beugam, itidem quidem Reges nominat: ast rursus Romanorum potius more, qui devictos gentium ductores bellicos, Slavis Woywodas dictos, Reges compellere, victoribus gloriosius reputabant, quam quod in effectu Regia potestas eis adhæserit. Vide App. Num.

§. 17. Novam illam Rempublicam Slavo-Moravicam à sua 553. crescentia repentina ultra proprias olim Quadicas terras secun- 558. da immigratio Hunnorum Ponti accolarum in Gepidiam, seu Transylvaniam, dein brevè post aliorum Hunnorum, qui se Avars nominabant, continuit. Avars hi, jam Gepidis everfis Daciæ veteris domini, dominatum suum quaquaversum dilatant, fatagentes, de Dacia Ripensi cis Danubium & Sirmio (quam utramque Gepidarum quoque possessionem jure victoriae sibi vindicabant) Romanis molesti sunt, ab armis autem, usque dum, 568. Langobardis in Italiam migrantibus, totâ Pannoniâ potirentur, temperant: interim tamen in Thuringiam Francorum provinciam, ad Danubium usque extensam, & post in Romanas provincias irruunt: varias deinde belli & pacis vicissitudines ferunt; 601. demum verò, multis cladibus attriti, ex terris trans-Danubianis superioribus, & Pannoniis maxima saltem ex parte aliò dilabuntur. Videantur hæc cap. XXIV. §. 21. seqq. Horum Avarum præpotentia durante, Reipublicæ Slavo-Moravicæ magis curæ esse debebat, à vicinis talibus illæfos se intra ditionem suam conservare, quam augmenta extra eam quærere: unde in eodem statu, quo cœperat, mansit; nihil enim in historiis proditum existat, Avars ultra Pannoniam in septentrionaliores terras, olim Quadicas, impetum fecisse: sed præter excursiones aliquot in Occidentem, seu Francorum provinciam Thuringicam, principale objectum armorum semper in meridiem & Orientem contra Constantinopolitanum Imperium tendebat.

§. 18. Recedentibus secundùm dicta Avaribus propriè sic dictis, remanserant in Norico & Pannonia Hunni antiqui, quos ad distinctionem Avarum Noricos voco: eis immixtam adhæsisse partem quandam Avarum, qui sedes relinquere, & Orientem sequi volebant, credibile omnino est; exercuerunt enim illi, ad exemplum planè Avarum, quorum & nomen retinuere, potestatem quasi supremam in reliquos vicinos populos, Slavones, Dalmatas, Croatas: atque ut eò validiores essent, cum Langobardis & Francis foedera, haud tamen stabilia, neciebant. 599. Pri- 624. mi, qui jugo huic recalcitrârunt, Slavi Croatæ seu Carantani fuere, consilio ac operâ Samonis cujusdam Franci: quem ob id quoque, præter morem suum, Regis nomine sibi imperare passim si sunt. Hoc ducente Croatæ non tantum primo prælio victores, sed & per 35. annos Regni Samonis, Hunnis semper superiores existiterunt.

626. §. 19. Tertio anno Regni Samonis Avars, rem suam circa Pannonias malè agi cernentes, invitatoriis Chosrois Persarum Regis locum dederunt, atque propositæ fortunæ meliori Orientem petendi obsecuti sunt; ast magna parte exercitûs multati, domum reliqui inglorii redierunt. *vid. cap. XXIV. §. 47.* Tunc

ergo

A. Chr. ergo partim armis Croatarum, partim emigratione illa nova, vires Hunnorum vel maximè diffuere cœperunt. Tunc jam cogitandum erat Reipublicæ novæ Slavo-Moravicæ, ad exemplum Croatarum, ex eadem secum gente Slavica prognatorum, Hunnis utrique genti intermediis instare, eosque in pristinos Norici sub Anaso limites, seculo præcedente ex condicito cum Croatis & Bojoariis obtentos, reconstringere.

Vid. App.
Num.

670. §. 20. Ultima gesta Hunnorum, circa Pannonias adhuc agitantium, concernunt tempora Grimoaldi Regis Langobardorum. Ast ab hoc tempore fœdus Hunnorum cum Langobardis extinctum est, & Hunni jam undique infestis viciniis circumdabantur: *cap. XXIV. §. 44. 45. 46.* ita ut Hunnorum potentia, in epocha eorundem secunda, planè conciderit, & econtrà Slavo-Moravorum ad fastigium ascenderit.

690. §. 21. Circa hoc tempus primus in historiis & traditionibus Moravicis Rex proditur *Marotb*, seu Maravod, de quo *Pessina* refert, Regiam ejus sedem Vesprinii in Pannonia fuisse, ac regiminis ipsius tempore Regnum Moraviæ florentissimum existisse. Hic nunc accedo *Pessinæ*. Priores autem Reges, quos asserere nititur, historiæ non ferunt.

473. §. 22. Vult ille primum Regum BABAKUM, eundem illum, qui à Theoderico Regis Gothorum filio A. 472. (A. 473.) in conflictu occisus sit. Narrat porro: Babakum hunc de Bogi, *Antarum* Regis, in Dacia (magna scilicet) quondam *sub Valente Imp.* dominantis, ac postmodum à *Vitbimiro* Gothorum Rege prælio victi, & cum aliquot filiis ac septuaginta Primatibus gentis occisi, progenie fuisse: filium Bogi unum cladem evasisse: *in Marcomanniam veterem* (ubi Quadorum terras simul intelligit) venisse: *homines sue Lingue* offendisse: hospitium petiisse: & facile, utpote apud *populares* suos impetrasse: ex ejus posteris Babakum prodiisse, & post mortem Attilæ, dum aliæ nationes à jugo Hunnico in libertatem, assumptis ex suo gremio Regibus, se assererent, apud suos Primatum obtinuisse: magna bella cum *Gepidis* primùm, dein Gothis gessisse: demum à *Theoderico* occisum esse. *Pessina* paucis tantùm primordia Regni Moravici, ad uberiores gestorum seculi octavi campum nimiùm festinans, attigit: obindèque proximam occasionem, quâ genus Slavo-Moravorum ex antiquitate educere posset, arripuit. Incidebat igitur ille in relationem *Jornandis* de reb. Get. cap. 48. **658. b.** ubi is historiam de *Vinithario* Ermanarici successore, ejusque victoriam de Booz Antharum Rege pariter, ut *Pessina*, refert. In *Ammiano Marcellino*, auctore cœvo, æquè inveniebat *Pessina*, **657. a.** successorem Ermanarici seu Ermenrichi nominari *Vitbimirem*. Historiam igitur *Jornandis* amplexus est, & Bogum Antham, Slavo-Moravorum Regiæ stirpis factorem, Babacique progenitorem fecit. Sanè Babakum hunc ex Bogi Antharum Regis progenie deducere, nulla necessitas *Pessinæ* visa fuisset, si ad eas auctoritates, quæ (ut *cap. X. §. 5. seqq. & cap. XI. §. 6. seqq.*) *Sarmatas* Limigantes, sub Constantino Magno, è regione Pannoniæ secundæ & *Mœsiæ* superioris, trans Danubium, in hodierno Te-

Ch. mesvariensi Bannatu sedentes, diversos planè à Sarmatis Anthiis via. Num. Ponti Euxini accolis faciunt, reflexisset. His visis Babakum genere Antham, & Marcomanniæ Regem nunquam statuisset. Taceo de filio Bogi, qui in Marcomannia *populares suæ lingue* offendisse dicitur, quod certè in Moravia, de qua tractat Pessina, tempora post, non ante Attilam requirit, ut *suprà* §. 15. dictum. Taceo *bella Babaci cum Gepidis*, de quibus historiæ nihil produnt, sed potius Gepidas cum Slavico populo Babaci, aliisque vicinis, socios libertatis vindicandæ contra Gothos referunt. Id tantum adhuc commonendum: Jornandem, ubi locorum regio Babaci fuerit, sat indicare, dum Singidonum Romanorum civitatem ab eo occupatam fuisse dicit, quæ secundum itineraria Romanorum alibi non, quàm in vicinia hodierni Belgradi, è regione Bannatûs Temesvariensis, sita fuit. Babakus igitur, seu, ut Jornandes eum vocat, Babai, nullatenus suo tempore, quo Heruli terris Quadicis potissima ex parte dominabantur, Slavo-Moravorum Rex esse poterat, sed Rex, vel potius Primas & Woywoda erat Slavorum Limigantium seu Slavinorum, qui post quinquaginta annos à morte Babaci ad Moravos commigrare coeperunt.

§. 23. A Babako incipiendo, de serie Regum Slavo-Moravorum non interrupta Pessina persuasus, filii ab historiis dicitur successores ejusdem, usque ad SAMONEM, qui demum per Pannoniam, Noricum, & Moraviam ab anno 629. usque 664. regnaverit. Samo hic secundum Annales Francicos, & chronologiam à Regibus Francicis, qui cum eodem Samone bellam gesserunt, deductam, Rex fuit Slavorum Croatarum seu Carantanorum ab A. 624. usque 659. Regnum ejus erat ad utrumque latus Dravi superioris, à Carinthia ad Slavoniam hodiernam usque. Vicini ejus erant versus Occidentem Bojoarii, versus Septentrionem & Orientem Hunni Avaribus permixti. Hi Noricum infra Anasum, & Pannoniam, itaque terras Croatis & Moravia intermedias adhuc tunc possidebant, & A. 670. illarum virium erant, ut magnum exercitum in Forum Julium contra Lupum Ducem mitterent, & Langobardorum Regi Grimoaldo restitutionem Fori Julii denegare auderent: *vid. cap. XXIV. §. 44.* Stantibus his credibile non est, tempore Samonis Croatas & Moravos, ex nulla parte vicinos, in unum Regnum coaluisse; fedus tamen inter utramque gentem de reprimendis in antiquos limites Hunnis intercessisse, tum communis securitas, tum nationis paritas suadet. Hoc ergo Samone ex serie Regum Slavo-Moravorum omisso, quærere non refert, an filius, ut Pessina opinatur, an quis alius ei in Regno successerit? Quin nec Samo successorem Regem habuit, sed ex omni præsumptione forma regiminis Aristocratica reassumpta est, usque dum demum seculo subsequente ingruentes novi motus Hunnici creationem Regis exigent.

690. §. 24. Ante supradictum MAROTHUM igitur Rex Slavo-Moravorum agnosci nequit. Tunc autem ex dictis *cap. XXIV. §. 46. seqq. & cap. hoc XXVIII. §. 17. seqq.* Hunnorum rebus in epocha

720. **Act.** cha secunda maxime depressis, potentia Reipublicæ Slavo-Moraviciæ ad fastigium excrescebat. Tunc ergo etiam more aliarum gentium Slavo-Moravi pro ulteriore tutamine tam vastorum limitum Regem sibi statuendi ansam habebant. Vid. App. Num.

744. §. 25. Marotho in Regno Moraviæ successit filius Suates seu SUATOSS. De hoc Rege eò minùs dubitandum, quoniam præter historias domesticas Moravicas etiam Hungaricæ luculentum testimonium perhibent. Sub hoc Rege cœpit *tertia Hunnorum* imperii circa terras Danubianas *epocha*. Progenies Hunnorum illorum, qui seculo quinto medio post mortem Attilæ Pannoniâ expulsi ad Pontum Euxinum remigraverant, nunc sedes pristinas repetitum venit. Gens ea, primùm in Transsylvania septem divisis exercitibus & castris (unde & Regio illa septem castrensis, seu Slavice Sedmi-hradsko vocata) se locat: dein ad Regem Moraviæ Suatossium legatos cum donis mittit, receptionem in terras regni tunc Moravici petit, &, dum de inculta parte regionis Suatossius agi crederet, facile obtinet: mox verò omnes terras quondam ab Hunnis possessas sibi cedi postulat; repulsâ acceptâ Moravos vi adoritur, bino prælio fundit, & ad Vagum fluvium usque, in confinia hodiernæ Moraviæ recedere cogit.

§. 26. Pessina dicit: eâ plagâ Rex Suatoss non solum utramque Daciam, cis & ultra Tibiscum, quatenus à Grano flumine cum Danubio ad Pontum Euxinum usque excurrit: verùm & Pannonias amisit. Nimiùm quantum hic extendit Pessina regni Moravici priores fines ad Pontum Euxinum usque. Danubium inferiorem accolebant eo tempore Slavi Anthæ & Bulgari, quos sub imperio Moravorum fuisse nulla historia prodit. Quin nec Transsylvania Regem Moraviæ respexisse videtur; alioquin senim Hunni, novi advenæ, ibidem propria autoritate castra sua non posuissent, aut saltem de hoc ausu in prima legatione pacifica ad Suatossium excusationem quandam attulissent: quod non fecerunt, sed solummodò de extensione ulteriori sedium suarum Suatossium interpellare censuerunt; ut nihil juris ei in Transylvaniam competiisse, sed regnum Suatossii, ut quondam Vannii, saltem Tibisco fluvio finitum fuisse dicendum sit. Porro Pannoniam inter Dravum & Savum partim Slavones, partim Croatæ Slavi: latus autem Pannoniæ ad Murum & Arrabonem superiorem, unà cum Norico infra Anasum, Hunni post Attilam ibi residui possidebant. 964, 965, 999, 490,

§. 27. Secundo prælio Pessina Baruchum Carantanorum Ducem cum auxiliaribus copiis Suatossio adfuisse scribit. Idem hic Baruch esse videtur cum *Boruth*, quem historia Juvavensis Ecclesiæ & Boici annales Carantanorum Ducem memorant, & circa hæc planè tempora regnasse asserunt. Contra hunc Boruthum in sua propria ditione novi illi advenæ Hunni (absque dubio post devictos jam Moravos, itaque post A. 644.) bellum gesserunt, sed ope Regum Francorum repressi sunt. *vid. cap. XXII.*

§. 24.

4. Chr. §. 28. Hungarici annales expressè testantur, in Pannonia ^{Viâ Appo-} Hunnos post Attilam mansisse, & modò contra novos advenas, ^{Num.} cognatos suos, ex ignorantia hujusce cognationis, Suatossii ^{968.} Moravi castra secutos esse. Id prætermittit Pessina. Videatur *cap. XXIV. §. 42. & seqq.* ubi dictum, Hunnos hos antiquos à tempore Sâmonis Carantanorum Regis Noricis sedibus suis reinclusos esse. Cùm verò Moravis sese auxiliares præbuerint, sequitur: eos, si non clientelæ, saltè amicitiaë foedere Moravis adstrictos fuisse.

§. 29. Hungarici annales Suatossium in fuga ex prælio aquis ^{966. 968.} Danubii periisse perhibent: Pessina verò eum incolumem evasisse, in oppido Welehrad novam Regiam condidisse, nec non ^{969.} ad vada fluvii Vagi munitiones, atque alibi alias tutaminis species ordinasse contendit.

§. 30. Suatossio in Regno Slavo-Moravico successit SAMO- ^{972.} MIR Baruchi seu Boruthi Carantani minor natu filius. Historia quidem Juvavensis Ecclesiæ & annales Boici (*vid. cap. XXII. §. 24.*) de alio Boruthi filio, quàm Caratio, non meminerunt, fides tamen adhibenda est authoritatibus à Pessina ex Comenio allatis, adeoque Samomiri imperium incideret circa annum ^{750.} mortis Boruth 750. Is regni Moravici fines denuò ultra Vagum fluvium protulisse, & Polonos quoque Slavos, quanquam irritò ^{760.} conatu, armis circa annum 760. infestasse dicitur.

§. 31. Samomirum in Regno Moravico excepit SAMOS- ^{972.} LAW. De hoc sequens historia à Pessina refertur: Carolus M. A. 791. expeditionem contra Hungaros suscipit, exercitum in duo agmina dividit, cum uno ipsemet per Bavariam & Noricum vadit, cum altero Duces suos per Bohemiam & Moraviam ire jubet. Rex Moraviaë Samoslaus Francos à transitu prohibere conatur, monita amica de transitu in communes hostes innoxio spernit. Franci itaque, effracto per fortia in regnum aditu, & exercitu Moravico limitaneo profligato, Regiam Moraviaë Welehradium, & in ea Regem ipsum obsident, atque ad deditio- nem compellunt. Pessinæ relata excubant & sequitur *Stredomsky lib. 1. cap. 9.* Hæc historia ex malè intellecto Reginone, Adelmo, Aimoino (quos citat Pessina) compilata est, & aliquantum ei suffragantur annales rerum gestarum à Carolo M. Collectionis Reuberianæ, qui ad A. 791. inter alia referunt: alias verò copias, quibus Thedericum, & Meginfridum præfecerat, per Bohemos viâ, qua venerant, reverti præcepit. Res autem ex aliis annalibus sic se habet: Carolus M. *om-* nem suum exercitum collegit *Ratisbonam*, & duxit à latere meri- ^{946. 947.} dionali Danubii usque ad *Anasum fluvium*: ergo usque ad limites hodiernæ superioris & inferioris Austriaë. Dein peracto tridua- no jejunio eum sic divisit, ut ipse in ripa Danubii meridionali cum parte exercitûs maneret, & versùs *Comagenos* civitatem, hodie *Zeiselmaur*, ubi munitio una Hunnica erat, altera pars exercitûs autem, sub Theoderico & Meginfredò cum copiis Saxonis & Thuringicis, transito Danubio, in ripa septentriona- li

A. C. li versùs alteram munitionem Hunnicam ad *Kamb* fluvium; haud procul à *Crembs*, tenderet. Classis porrò in flumine media inter duos exercitus ferebatur. Hunni tantam vim contra se venire cernentes, non expectârunt impetum, sed dimissis præsiidiis munitionum in fugam se converterunt, uterque autem Caroli exercitus Pannoniam introivit. Ex hac descriptione itineris apertum evadit, potuisse quidem Saxones ex patria sua per Bohemiam iter agere Ratisbonam; inde autem ad Anasum & *Kambum* fluvios ulterius iter per Moraviam minimè convenire: quidquid de reditu in patriam per Moraviam sit, quem annales reliqui quoque jussu Caroli rectè institutum commemorant; sed de tanta deflexione versùs *Welchradium* ejusque obsidione & captivitate nulla fit mentio.

Vid. *Apr. Num.*

§. 32. Sanè, ut detur, in hoc reditu Moravos Caroli copiis restitisse, victosque vel fugatos esse: præsumendum non est, Francicos scriptores de tam gloriosa Regiæ Moraviæ *Welchradensis*, & simul idololatriæ expugnatione (vult enim *Pessina* civitatem non modò deditam, sed & conditionem fidei Christianæ suscipiendæ à Moravis initam) tacuisse, si reverà ita res se habuisset.

973.

793. §. 33. Sub Rege *Samoslao* *Pessina* memorat incidisse primum bellum Moravorum cum Bohemis vario Marte gestum, pace demum inter utramque gentem compositum. Res ipsa per historicos omnes Bohemicos comprobatur; circumstantiæ quædam exceptionem patiuntur. *Pessina* occiduiæ Regni Moravici plagæ Præfectum vocat *Drzevicensem*, quem cum popularibus suis, nec non cum *Hermundurorum* *Marcomannorum*que montana incolentium reliquiis in Bohemos Slavos *Samoslaus* immiserit. *Hermundurorum* nomen, olim florente Romanorum Imperio celebre, nunc aliquot seculis oblitteratum erat, & *Hermunduri* vel in nomen *Thuringorum* concesserant, vel cum *Alamannis* & *Marcomannis*, *Rhenum* versùs, sedes suas, itidem amisso nomine, transtulerant. Quem pro *Drzevicensi* Præfecto (*vid. cap. XXIX. §. 25.*) habuerit *Pessina*, non declarat. *Dervanum* Ducem gentis *Soraborum* ibi *Loci*, ubi nunc est *Misnia*, memorat *Fredegarius* ad annum octavam *Dagoberti* Regis *Francorum*, Christi 629. & 630. ibique terrarum olim *Hermunduri* federant; sed inde *Moravis* auxilium nunc, dum de *Teutobroda* & limitibus *Moravici* regni agitur, ferri non poterat. Assumptum igitur in *Pessina* nomen *Hermundurorum* ad libitum est pro populi illius veteris reliquiis, qui ex genere *Suevorum*, sive *Marcomannorum*, sive *Quadorum*, in montanis *Bohemiæ* & *Moraviæ* conterminis remanserant, & hinc *Slavis* *Moravis*, illinc *Slavis* *Bohemicis* intermediis incolebant. Præterea *Pessina* in præcedente *Historia* de A. 791. *Mnatam* Principem *Bohemiæ* simpliciter, in hac verò de A. 793. vel *Mnatam* vel *Krzesomislum* nominat. Inter *Mnatam* & *Krzesomislum* *Wogenus* & *Wnislus* Principes, quorum ille 28. hic 22. annis regnasse dicitur, intercesserant: ita ut nulli alternative in regimine *Mnatæ* vel *Krzesomislum* locus

974. 975.

800.

894. 896.

A. Chr. locus esse possit, & omni ratione dicendum sit, Krzezomisli vi² App.
Num.
temporibus utramque historiam deberi.

§. 34. Samoslao Regi Moravorum fati functo successisse refert Pessina LECHUM, Lecho occiso autem HORMIDOREM. 976.
Lechus ex catalogo Regum Moraviæ (ut ipse Pessina quoque non adversatur) expungendus est; fuit enim ductor exercitus 1014.
Neclani, Principis Bohemiæ, in bello contra Caroli M. filium 805.
Carolus A. 805. dum Bohemia sub jugum dicti Imperatoris missa est.

CAPUT XXIX.

Corollarium ad origines Slavicas.

§. 1. **O**Rdine, quem hucusque sectatus sum, nunc capitibus adhuc aliquot res Slavo-Bohemorum & Moravorum (quæ primarium mihi in originibus Slavicas contexendis obiectum sunt) per tempora Carolingicorum Imperatorum Francicorum, & ultra in Ottones Saxonicos (ubi demum ad dilucidiora, tum in patriis, tum in exteris annalibus, pervenitur) profequi, instituti ratio exigere videretur. Complexionem eam originum jam ab olim (à quo nempe specimen industriæ octennalis Academicæ, de Archi-Pincernatu, & connexione, Regni Bohemiæ cum Imperio Romano Germanico, in alma Universitate Pragensi, 17. Augusti A. 1716. edere præsumpseram) ceu fundamentum speciminis istius, qualemcunque id eruditorum calculum mereretur, conari & explere pro viribus, animoolvebam; ast abstruso huic, & fatigationibus frequentius interpolatis vix cedenti labori exantlando, otium non nisi per fata ultimò elapsi quadriennii à fine anni 1740. nactus sum. Quantum igitur per hocce tempus (paucis antehac excerptionibus præmissis) mihi annisu haud levi licuit, tantum cum præcedens introductionis Series, tum Apparatus hanc in rem triplex complectitur. Quod æqui bonique, pro temporis præferenter officio, quo fungor, impendendi angustia, benevole Lector, ut consulas, te obnixè rogatum velim. Colophonem nunc operi imponere, obindéque quæ mihi latius adhuc molienda forent, in arctum sub Corollario capitis hujus fastigiare necessitor.

§. 2. Originum, in specie Bohemo-Slavicarum, ad Carolingica & Ottoniana tempora deducendarum, basis quasi est notio distinctior, quibus populis ante immigrationem Czechi & Lechi, fratrum & ductorum gentis Slaviciæ, tum infessa tum circumdata fuerit Bohemia. Populos indigenas vetustissimos sat, ut reor, alibi in hoc opere invisit; nunc circumspicere superest vicinias. Luculentam hac in disquisitione facem pro ævo suo Tacitus de moribus Germanorum, & Ptolemæus in Geographia, prætulere; subsidia etiam quædam in Strabonis Geographia, in

A. Chr. in Velleji Paterculi Histor. lib. 2. nec non in Historia belli Marcomannici & Quadici sub temporibus Imp. M. Aurelii Antonini, & demum in Tabula Peutingeriana seu potius Probianana inveniuntur. Ad primos quatuor fontes excerpta *Apparatûs mei à num. 448. usque 468*: ad quintum *Nus. 601. 602. 603*: ad sextum *Nus. 491. & seqq.* faciunt. Ad meliorem autem intelligentiam dicendorum præmittenda est idea generica Plinii & Taciti de Germaniæ totius populis. *Plinius Hist. nat. lib. 4. cap. 14.* sic habet: **GERMANORUM GENERA** quinque: Vindili (Vandali) quorum pars Burgundiones, Varini, Carrini, Guttones. Alterum genus Ingævones: quorum pars Cimbri, Teutoni, ac Cauchorum gentes. Proximi autem Rheno Istævones: quorum pars Cimbri mediterranei; Hermiones: (ergo etiam proximi Rheno, ex alia tamen parte) quorum Suevi, Hermonduri, Chatti, Cherusci. Quinta pars: Peucini, Bastarnæ, supradictis contermini Dacis. Econtra à *Tacito de mor. Germ. cap. 2.* tres tantum populi generales perhibentur: proximi Oceano Ingævones: medii Hermiones: cæteri Istævones: Ideam Taciti sic capio: dividit ille omnes Germanos in *Est*-seu *Ost-wobners*, id est orientales: in *Hin-wobners*, seu versus Oceanum & Occidentem habitantes: & in *Her*-vel *Har*-seu *Herd*-& *Erd-wobners*, id est mediterraneos, seu etiam in *Herd-mannen* id est terræ mediæ viros; *Hertum* enim Tacitus pro Deo terræ cultum refert. Plinius Istævones subdividit in tria genera: *Istævones specificè dicti* apud eum sunt proximi Rheno versus Orientem, Rhæti, Norici (quos *cap. 13.* Germaniæ adnumerat) dein ultra Danubium Quadi, Marfigni, Gothini, Osi, & Buri Taciti, quos Cimbros mediterraneos vocat. *Istævones Vandali*, qui sedes sæpe mutabant, nempe Burgundiones intra Suevum & Vistulam fluvios, dein Guttones (Gothones Taciti, Gythones Ptolemæi, Gepidæ Jornandis in antiquissima sede) Carrini, & Varini trans Vistulam in Sarmatia Ptolemaica usque ad Peucinos. Demum *Istævones Peucini, & Bastarnæ*, qui trans Carpatos montes æquè in Sarmatia habitabant. In Ingævonibus Tacitus & Plinius conveniunt, quod sint Oceani accolæ, à Vistula nempe usque ad Rhenum; à Vistula usque ad Albim erant Teutones, & Cimbri, qui Ptolemæo Saxones: ab Albi deorsum non nominat Plinius, nisi Cauchos, sed eò quoque pertinent populi, quos postea recenset, Marsarii (Tacito Marfi) Sturii, Frisiaboni, Frisii, Caninefates. Ad Hermiones valde notandum, quod Plinius eos non removeat à Rheno, quin potius sub proximis Rheno, ex parte scilicet septentrionali (quorsum spectant Chatti ad inferiorem, Suevi ad superiorem Rhenum) comprehendat. Hermonduri in specie sequebantur ad Danubii superioris latus septentrionale: & Cherusci denique intimi erant Germaniæ inter Visurgim & Albim fluvios. Huic interpretationi adversatur quidem *Hardunnus in notis ad novissimam Plinii editionem Parisiensem de A. 1741. d. cap. 4.*

A. Chr. num. 22. & 23. & in emendatione CV. dum verba Plinii hunc in mo- Vil. Appo
Num.
 dum: Proximi autem Rheno Istævones; quorum pars
 Cimbri. Mediterranei Hermiones: quorum Suevi &c.
 puncto (ita ut epitheton mediterranei non Cimbris, sed Her-
 mionibus jungatur) interfecat, nomen antiquum Cimbrorum
 Istævonum trans-Rhenanis accolis Bergensibus, Marchicis, Cli-
 venibus, & demum Frisiis occidentalibus addicit, Cimbrōs med-
 iterraneos nullos, nec Hermiones Rheno proximos, sed In-
 gævonibus & Istævonibus tantum intermedios agnoscit. Ast
 mihi interpretationi contrariæ, ut supra, adhærendum videtur,
 quam sequentibus adhuc firmare lubet. Imò. Ea communi Au-
 thorum sententiæ, per Istævones denotari Orientales Germa-
 nos, correspondet; Ingævones enim, quos tam Tacitus, quam
 Plinius, Oceani accolas indefinitè nominat, ad solos Cauchos,
 Cimbrōs, & Teutones, in septentrione Oceani, restringi ne-
 queunt, sed & occidentalem Germanicum Oceanum occupasse
 dicendi sunt. Ingævones itaque fuere omnes Oceani accolæ à
 Rheni ostiis usque ad Vistulam; Istævones verò, populi ad
 utramque ripam Vistulæ, usque ad fontes ejus, & Sarmaticos
 montes, qui Istævones superinditum nomen Vandalorum ha-
 bebant: dein sub his montibus populi omnes usque ad Danu-
 bium & divertigium Granuæ fluvii, ibique incipientes Jazyges
 Metanastas: seu populi omnes, qui Quadorum nomine genera-
 li postmodum venerunt: nec non sub Danubio Norici & Rhæti
 usque ad fontes & partem superiorem Rheni. His ita positis,
 rectè jam Hermiones, mediæ terræ Germanicæ inhabitatores
 nuncupabantur, quoniam præter partem mediam Rheni, quam
 ipsi occupabant, undique ab Ingævonibus & Istævonibus cir-
 cumdabantur. In Harduini opinione autem Hermiones tantum
 Istævonibus ab Occidente, & Ingævonibus à septentrione me-
 dii forent, & Vandali ad Vistulam, atque Germani alii, quos
 Plinius cap. 12. inter Pannonica hiberna Carnunti & Jazyges
 trans Danubium locat, uti & Norici & Rhæti, quos cap. 13.
 Agrippa sub Augusto, ante eorum devictionem, id est ante A. 558.
 U. C. 739. Germaniæ accensuit, sub generali divisione Germa-
 niæ populorum Ingævonum, Hermionum, & Istævonum non
 comprehenderentur. 2dò. In divisione hac antiquissima popu-
 lorum Germanicorum non manendum est apud limites Germa-
 niæ, prout ea à tempore extensionis Romani Imperii sub Augu-
 sto usque ad Danubium & Rhenum coarctata erat, sed recur-
 rendum ad antiquiora tempora Julii Cæsaris, dum A. U. C. 696. 537. 521.
 Vocio, & A. U. C. 700. Critasirus, utique Germani Principes,
 Norico, quod in parte Istævonum fuit, imperarent, ast tunc
 imperium eorum per Boerebistam Dacorum Regem everteretur,
 & Romanis exin, Noricum & Rhætiam, utpote debilitatas jam
 valde provincias, impostèrùm, nempe post devictum A. U. C. 522. b.
 738. atque Dacicis, hodie Transylvanicis, montibus reinclu-
 sum Boerebistæ successorem Cotisonem, suo dominatui manci-
 pandi occasio præberetur. 3tiò. Reflectendum hìc ad historiam
 dicti

PROLOGIUM AD ORIGINES SLAVICAS. 493

A. Chr. dicti Boerebistæ Dacorum Regis, qui sub Julio Cæsare regnum suum ex Dacia propria in omnes fermè transdanubianos populos, quin & cis-danubianos Noricos extenderat; quod regnum verò, adhuc vivo Boerebistâ, seditione interna, convulsam & valde imminutum fuit. Unde tunc non tantùm Jazyges, à Mœotide venientes, obindèque Metanastæ seu extra patriam degentes dicti, Dacos terris transdanubianis à Granuæ divertigio usque ad Tibiscum expulerunt, sed & Germani possessionem quondam suam à montibus Sarmaticis usque ad Granuæ divertigium, in Hungaria hodierna superiore, recuperârunt. Tacitus Marginos, & Burios, qui fermone cultûque Suevos referant, præter Gothinos & Ofos, ibidem loci collocat. Ptolemæus, ex Marini ætate, Buris sedes pristinas ad Vistulam assignat. Margini Taciti iidem, qui alibi ab eodem, nempe *de mor. Germ. cap. 2.* Marfi vocantur, censendi sunt. Hos populos igitur, cum ex partibus Oceani Germanici advenerint, Plinius nomine communiori & notiori Cimbrum, cum adjecto sedes novas specificante, mediterraneos appellat, ut eos à Cimbris in originaria sede ad Oceanum Germanicum permanentibus, nec non à Cimbris dudum antea ad Ponti Euxini Bosphorum, Cimberium obinde nominatum, progressis, quâ litoralium utrinque, & non mediterraneorum inhabitatoribus, contradistingueret.

§. 3. His præmissis, **POPULI AD ORIENTEM BOHEMLÆ**, seu versùs Vistulam fluvium in hodierna Silesia, varii, generalibus nominibus Suevi, aut Vandali, aut Lygii dicti, in parte Moraviæ verò Quadi sedebant. De his Quadis sufficienter actum in anterioribus capitibus. Ad populos veteres Silesiæ autem præmittendi ex Ptolemæo populi, qui Vistulæ inferiorem Germanicam ripam occupabant. Juxta Oceanum dicit ille ab Jado fl. (Viadro seu Odera) usque ad Vistulam fluvium, habitare Ruticios, (Rugios) dein Elveones minorem populum, & sub his à Suevo fluvio usque ad Vistulam Buguntas (Burgundiones) majorem populum. Ptolemæus inter Farodenas (Warinos cis-Vistulanos) & Sidinos, in oris Oceani, & itidem inter Semnonum, & Burgundiones, in mediterraneis, Suevum fluvium pro termino facit. Unus idemque is esse nequit, sed Suevus Warinorum necessariò intelligendus est fluvius Warne ad Rostok, vel Rekenitz ad Damgard, in finibus Ducatus Mecklenburgici, & Suevus Semnonum Spree usque ad conjunctionem cum Havela fluvio. Hunc Suevum Semnonum statuunt quoque omnes fermè scriptores Lusatici ab *Hoffmanno* A. 1719. editi. Rugii igitur tenebant olim Pomeraniam trans Oderam, Burgundiones terras inter Spree & Vistulam fluvios: Elveones verò ad Vistulam intermediarii erant. Porro sub Burgundionibus ponit Ptolemæus circa Asciburgium montem (qui de montanis vel in Lusatia, vel in Silesia inferiore, circa finem Sudetorum montium Bohemiæ intelligendus) Lutos Omanos, qui Tacito Lygii Manimi vocantur, & Lugos (id est Lygios) Didunos, dein usque ad Vistulam Lutos seu Lygios Buros, id est aratores, quòd plus vacarent agriculturæ, quàm alii: sub his verò versùs fontes

A. G. tes Vistulæ, supra Orecynium nemus, ergo supra montes Gla- Vid. App.
 censem Comitatum & Moraviam à Silesia separantes, in parte Num.
 Silesiæ inferioris, & in Silesia superiore, Sidones, Straboni Si- 460.
 binos dictos, dein Cognos, & Visburgios. Tacitus ultra con- 464.
 tinuum montium jugum, Sueviam dirimens, id est ultra Herci-
 niam, plurimas gentes agere, ex iisque Lygiorum nomen, in
 plures civitates diffusum, latissimè patere dicit, & præcipuos
 Lygiorum, Arios, Helveconas (Ptolemæo Elvecones) Mani-
 mos (Ptolemæo Omanos) Elyfios, Naharvalos nominat, Bu-
 rios autem terga Quadorum claudere refert. Burii igitur; Ta-
 citi ævo, saltem pro parte, inveniebantur ad Danubium, pro-
 pe Jazyges & Daciam: quod & historia Trajani, M. Aur. An- 577-598.
 tonini, & Tabula Peutingeriana seu Probiana confirmat. Ta- 491.
 citus quoque Burgundionum inter Suevos trans Herciniam non
 meminit; econtrà Plinius, scriptor Tacito paulò antiquior, ut
 suprà, Varinos, Guttones, Carrinos, & Burgundiones Vanda-
 lis annumerat. *Orosius hist. lib. 7. cap. 32.* refert: Burgundiones
 quondam, subacta interiore Germania à Drufo & Tiberio, per
 castra dispositos (id est, terram castris vel Burgis inhabitantes)
 in magnam coaluisse gentem; ut ergo silentium Taciti Burgun-
 diones à Vistulanis sedibus non excludat. In Ptolemæo autem 272-464
 notandum, eum partim ex suo, partim ex Marini ævo scribere.
 §. 4. AD SEPTENTRIONEM BOHEMIÆ, ab Oceano
 incipiendo, & Bohemiam versùs inter fluvios Visurgim & Via-
 drum seu Oderam progrediendo, sequentes ordines populorum
 à Ptolemæo produntur. *Primus ordo ad oras maris*: à Visurgi ad 448-450
 Albim, in Ducatu Bremensi, Cauchi majores: ab Albi ad Cha-
 lusum, seu Trave fluvium, in Holsatia, Saxones: à Chaluso
 ad Suevum, seu Warne fluvium, in Ducatu Meklenburgico,
 Farodeni, seu Warini: à Suevo ad Viadrum, in Pomerania cis
 Oderam, Sidini. *Secundus ordo in mediterraneis*, sequendo Al- 448-450
 bim versùs caput ejus: à Visurgi usque ad Albim medium, situ,
 qui orientior ex parte sit Langobardis, in partibus Luneburgi-
 cis, & Marchiæ veteris Brandenburgensis, Suevi Angili, popu-
 lus major: sub his, & in idea Ptolemæi sub Albi, secundum
 Strabonem verò, & Vellejum, ad utramque ripam Albis, in 460-461.
 Ducatu Magdeburgico, an der Langen Boerde / Langobardi. 777.
 Sub his, itidem sub Albi, usque ad Misniam, Dulgumnii: è re-
 gione horum populorum autem, supra Albim, usque ad Sue-
 vum fluvium, intra Albim Havelam & Spree, Semnones, po-
 pulus magnus: sub his, supra Albim, usque ad Misniam, Illin- 453
 gæ. *Tertius ordo*: sub Cauchis majoribus, sub Visurgi in parte
 Circuli Westphalici, Angrivarii: sub Saxonibus & Warinis, 452 908.
 inter Albim & Viadrum, usque ad Semnones, in partibus Me-
 cklenburgicis & Brandenburgicis, Teutonoari, Viruni, Teu-
 tones, & Avarpi. *Ordo quartus*: Cherusci, ad Visurgim supe- 461.
 riorem secundum Vellejum: Chamavi ad Melibocum montem,
 circa Comitatum Mansfeldensem: Lucones apud Albim fluvium 455
 ex utraque ripa: sub his Bænochæmæ, in Misnia usque ad Bo-
 hemiam: dein Bateini, in Lusatia inter Semnones & Bohemiam:
 de-

A. Cl. *demum* æquè inter Semnones & Bohemiam sub Asciburgio monte Corconti. Lucones, Bænochamæ, Bateini, Corconti, Hermundurorum generi accensiti videntur, quoniam Vellejus Al-
 bim Semnonum Hermundurorumque fines præterfluere, & Tacitus Al-
 bim in Hermunduris oriri dicit; si enim Corconti Ptole-
 maici usque ad jugum illud Sudetorum montium, quod Albis
 fontes tenet, ex parte septentrionis se extenderint, rectè Albi in
 Hermunduris, id est finibus eorum, ortus addicitur. Sæculo
 tertio tamen, teste Dione Cassio, qui Albi ex montibus Van-
 dalicis decurrere pro suo ævo refert, jam accolæ septentrionales
 illius jugi non Hermunduri sed Vandali vocabantur. 559.

Vid. App.
 Num.
 453.
 461.
 462. 463.

§. 5. AD OCCIDENTEM BOHEMIÆ Ptolemæus ponit
 quatuor ordines. *Primo ordine*, ab *Oriente* Abnobarum monti-
 um, & *supra* Suevos (Rhenicolas, seu Abnobis montibus &
 Rheno inclusos, ergo situ septentrionali) recensentur Casua-
 rii, seu Chasuarii, ut Tacitus de mor. Germ. cap. 34. Chatuarii,
 ut Strabo lib. 7. Attuarii, ut Vellejus Hist. lib. 2. inter alios
 populos sub Visurgi, Caninesates, Bructeros, Cheruscas refert:
 itaque species Chattarum, seu Cattorum, ad finem septentri-
 onalem Ptolemaicorum Abnobarum montium, circa Moenum in-
 feriolem: Nertereanes, seu Neccæreanes, fluvii Necker, seu Ni-
 cri-accolæ, trans Abnobas montes, versùs Danubium: Danduti,
 inter Franconiam & Danubium, Ratisbonam versùs. *Secundo*
ordine: Turoni, seu Tuberoni, ad fluvium Tuberam seu Tauber
 in Franconia: Marvingi, ad fluvium Rednitz. *Tertio ordine*: Chat-
 tæ, Catti, seu Hassi hodierni: Tubanti in occidentaliore parte
 hodiernæ Thuringiæ, & parte quoque septentrionali Franco-
 niæ, seu ad Werram superiolem in Thuringia, & ad Salam
 Franconicum: *supra Sudetos montes* Teuriochamæ, in orientali-
 ore parte Thuringiæ ad Salam superiolem Thuringicum, dein in
 partibus Bohemiæ propinquis ad septentrionem vergentibus,
 usque ad Misniam. *Quarto ordine*: *sub Sudetis montibus* Varisti,
 seu Narisci, in parte Voiglandiæ, quæ jam ad Occidentem est
 Bohemiæ, & in Marchionatu Culmbacensi, usque ad Gabretam
 silvam seu Fichtelberg, & fluvium Naab; sub Marvingis Cu-
 riones, Chætuori, & usque ad Danubium fluvium Parmæcam-
 pi. Hi tres populi igitur utramque ripam Nabis fluvii accolo-
 bant, à fontibus usque ad confluentiam cum Danubio. *Ad me-*
ridiem Bohemiæ hic adjungendi quoque sunt Adrabæcampi,
 quos Ptolemæus sub Marcomannis, & Sudinis, usque ad Danu-
 bium, ergo inter Bohemiam meridionalem & Danubium in ho-
 diernæ Austriæ superioris parte transdanubiana, ponit. 448.
 456.
 461.
 457.
 458.

§. 6. Ad populos ex Ptolemæo recensitos relata quædam
 Taciti de mor. Germ. huc exscribenda veniunt. Ait is Cap. 32.
 Proximi Cattis certum jam alveo Rhenum, quique ter-
 minus esse sufficiat, Usipii ac Tencteri colunt. Cap. 33.
 Juxta Tencteros Bructeri olim occurrebant, nunc Cha-
 mavos, & Angrivarios immigrasse narratur, pulsus Bru-
 cteris,

A. Chr. 559. 462. 448. 463.

steris, ac penitus excisis. *Cap. 34.* Angrivarios & Chamavos à tergo Dulgibini, & Chasuari (hi sunt Casuarii Ptolemæi, æquè ex suo ævo) cludunt, aliæque gentes haud perinde memorabiles. A fronte Frisii excipiunt. Majoribus, minoribusque Frisii vocabulum est, ex modo virium. *Cap. 35.* Hactenus in Occidentem Germaniam novimus. In septentrionem ingenti flexu redit. Ac primò statim Chaucorum gens, quanquam incipiat à Frisii, ac partem litoris occupet, omnium, quas exposui gentium lateribus obtenditur, donec in Cattos usque sinuetur. *Cap. 36.* In latere Chaucorum Cattorumque, Cherusci nimiam ac marcentem diu pacem illacessiti nutrierunt. Tacitus dein Cheruscorum res ruinam passas esse subjungit. Omnes igitur hos populos Tacitus pro suo ævo Germaniæ occidentali inserit, & latus eorum orientale primùm Chaucis & Cattis, dein Cheruscis claudit: reliquam verò Germaniæ partem à Suevis populis impleri subjicit: Bructeros quoque penitus excisos, & Cheruscòs (tum per Cattos vicinos, tum per Drusi, & dein Tiberii expeditiones bellicas) ad ima redactos sua ætate refert. Ptolemæus econtrà Bructeros, qui Bructeri videntur, & Cheruscòs, pro integris habet, Chamavos duplici in fede, sub Cattis & supra Cheruscòs, locat, & Dulgumnios, qui Dulgibini Taciti videntur, Albi fluvio propinquos facit. Porro Ptolemaici Varisti, Curiones, Chætuori, Parmæcampi, & Adrabæcampi, nomine generali Nariscorum: Corconti, Bateini, Bænochæmæ, Teuriochæmæ, Tubanti, Turoni, Marvingi, & Danduti, nomine itidem generali Hermundurorum Tacito veniunt. Hinc igitur colligendum: Ptolemæum in Germania populos plerosque non ex suo sed Marini ævo describere, atque Marini notitiis suas, quanquam in Germania rariùs, admiscere.

§. 7. Ex Tacito ulteriùs notandum: non ille statos & certos limites Germaniæ, sicut Ptolemæus Rhenum, Danubium, lineam à Danubii conversione borealissima apud Granuam usque ad caput Vistulæ, & dein Vistulam usque ad mare, assignat; sed excepto Rheni alveo è regione Cattorum, & Danubii alveo usque post Quados, qui uterque alveus à temporibus Augusti in haud dubium jam limitem evaserat, id terrarum pro Germania habet, quod Germani populi suo jure tenebant, & id pro Romano solo, in quod ultra Rhenum, ultraque veteres terminos magnitudo populi Romani (ut ipse de mor. Germ. cap. 29. ait) Imperii reverentiam protulerat. Hac de causa cap. eod. subjungit: non numeraverim inter Germaniæ populos, quanquam trans Rhenum, Danubiùmque confederint, eos qui Decumates agros exercent: id est, quibus ob navatam militiæ operam, vel alia bene merita, Romani agros in devictorum Germanorum trans-

A. Chr. trans-Rhenanorum terris sub onere decimarum ad annonam militarem præstandarum assignaverant, obindèque eos beneficiarios Romanos effecerant. Germani econtrà jus fâsque sibi censebant, agros, ubicunque vacarent, occupare. Ita, dum de iisdem agris ad Rhenum inferiorem Tacitus Annal. lib. 13. cap. 55. ad Consulatum Imp. Neronis III. & Valerii Messalæ agit, Ansibariorum Germanorum, qui eosdem infederant, Legatum Bojocalum loquentem inducit: Chamavorum quondam ca arva, mox Tubantum, & post Usipetum fuisse: sicut cœlum diis, ita terras generi mortalium: quæquæ vacuæ, eas publicas esse. Ultra Quados quoque, an populi illorum terga claudentes Marsigni, Gothini, Osi, Buri, Germanis accenseri debeant, dubitat Tacitus de mor. Germ. cap. 43. dubium autem ibidem sibi solvit, dum Marsignos & Buri, eò quòd *sermone cultique Suevos referant*, Germanis, Gothinos autem Gallis, & Oso Pannonibus, ob linguæ commercium, addicere videtur. Paulò antè verò nempe cap. 28. aliter de Osi senserat, dicens: Sed utrum Aravisci in Pannoniam ab Osi Germanorum natione, an Osi ab Araviscis in Germaniam commigraverint, cùm eodem adhuc sermone, institutis, moribus utantur, incertum est: quia pari olim inopiâ ac libertate, eadem utriusque ripæ bona malâque erant. Oso igitur ibi, quoniam inter Germanos habitabant, pro Germanis, & terram eorum pro Germanica, aut saltem non Romana habet, ex regula, quam subjicit, utrumque populum, Araviscos in Pannonia cis Danubium, & Oso in Quadia trans Danubium, olim, id est ante Augusti Imp. tempora, iisdem bonis, nempe libertate, gavisum, & iisdem malis, nempe inopiâ, pressum fuisse. Diversi itaque etiâ circa Danubium medium limites erant Romani Imperii, & eundem locum nunc libertas nunc nexus tenuit. Ultra Vistulam Ptolemæus nihil Germaniæ, sed totum Sarmatiæ Europeæ attribuit, dubium autem non decidit, an non Sarmatia Europea idem connotet, ac Sarmatia Germanica? Sanè M. Aur. Antoninus Imp. Cotinos, id est Taciti Gothinos, in meditullio Germaniæ dixit, ergo Sarmatiam Germanicam sensit. Tacitus de mor. Germ. cap. 1. Germaniam omnem à Galliis, Rhætiisque, & Pannoniis, Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Dacisque, mutuo metu aut montibus separari prohibet, ergo minimè Vistulam pro limite inter Germaniam & Sarmatiam, quæ alia sit quàm Germanica, agnoscit, quin & cap. 46. Venedos, Fennos, Peucinos, Sarmatiæ ultra Vistulam quondam incolas, ut *suprà cap. XIV. §. 3.* dictum, Germaniæ accenset. Porro Plinius, ut *suprà hoc capite, §. 2.* Vandalos ad & ultra Vistulam, nec non Peucinos, & Bastarnas, qui trans Carpaticos montes in Sarmatia Ptolemaica debebant, Germaniæ adnumera-

Vid. Appi
Num.

58.

464

434

593

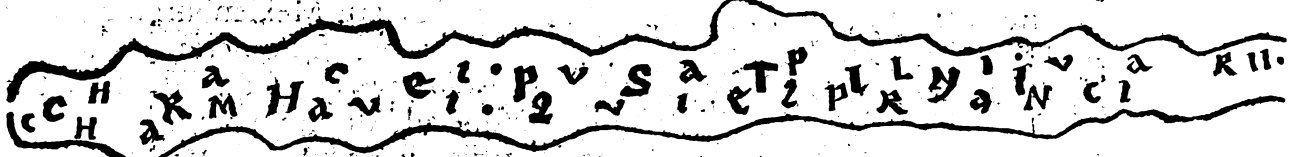
mitro... §. 8.

A. Clr. §. 8. Sub Imperio M. Aur. Antonini, SECULO SECUNDO (quod & ævum Ptolemæi erat) populi Romano Imperio vicini, circa Bohemiam, plerique in eodem situ, ac tempore 172. Taciti, seculo eodem inchoante fuerant, perseverabant. Julius Capitolinus eos enumerat Marcomannos (in Bohemia, nec non Austria transdanubiana) Nariscos (ad Occidentem Bohemiæ) Hermunduros (ad ulteriorem Occidentem sub Nariscis) Quados (in Moravia, Silesia superiore, & Hungaria superiore usque ad Granuam) Suevos (circa fontes Danubii) Sarmatas (Jazyges, inter Granuam, Tibiscum, & Danubium) Victofalos (ultra Tibiscum ad latus Transylvaniae) Latringes (supra Victofalos) Buros (supra Jazyges sub Carpaticis montibus). Prælium cum Quadis M. Antonino fuit in Cotino, seu in sedibus Gothinorum Taciti, supra Quados in Hungaria superiore sub Sarmaticis montibus. Ex Taciti populis autem Marfigni, & Osi, jam non ampliùs memorantur: neque Narisci in Austria transdanubiana usque ad Quados extendebantur, sed Marcomanni eam intercapedinem Danubii & Bohemiæ ex se repleverant: tunc verò ad trigésimum octavum stadium à Danubio recedere jussi sunt. Factum hoc est, ut Vandali illuc collocarentur, tanquam custodes Noricæ & Pannonicæ Romanorum provinciæ ex hac, sicut Jazyges & Buri in tergo Quadorum ad Danubium ex altera parte. Ex Dione quoque, coævo illius temporis scriptore, qui & ipse Præfecturam Pannoniæ gessit, discimus, populos Germaniæ ad Vistulam, usque ad Bohemiæ montes, qui Albim fluvium emittunt, Vandalos nominatos fuisse: quanquam Tacitus eos Suevis annumeret, ob eam, ut videtur, rationem, quoniam Maroboduus Suevus nationes illas sibi subjugaverat, adeoque hæ à populo dominante denominationem Suevorum susceperant. Nec ipse Tacitus huic refragatur, dicit enim de mor. Germ. cap. 2. plures Germanorum gentis appellationes, Marfos, Gambrivios, Suevos, *Vandalios* affirmari, addendo: *etque vera & antiqua nomina*. Ut igitur necesse sit, multos populos, quos ille, suæ ætatis morem secutus, Suevos compellat, Vandalos antiquo more insigniri debere.

§. 9. SECULO TERTIO quinque præcipuè populi validiores Germaniæ exstiterunt: Vandali, Suevi, Saxones, Franci, Alemanni. Postrema duo nomina noviter tunc exorta, reliqua antiqua erant. Vandali, & Suevi, à Germanico *Wandelen*, & *Sueven*, id est à mutatione frequenti sedium, compellationem sortiti sunt: quæ quidem haud sibi absimilis in utroque populo est, attamen id discriminis infert, quòd Suevis per terras natives & vicinas tantum, Vandalis autem etiam peregrè per totam Sarmatiam, sedes alias sectari mos fuerit. Saxones malo ego, cum Reinero Reineccio & aliis, à voce Germanica, distinctum à Vandalis & Suevis vitæ institutum connotante *Sassen*, id est incolas, qui sedibus semel captis animo permanendi insistant, generatim, & sic quoque habitatores hodiernæ Holsatiæ, tanquam primariæ quondam Saxonum sedis, *Holsassen*, quasi Holt-

Holt-sassen, seu silvestrium incolas, speciatim dictos credere, quàm non sat communem à teli specie, quo peculiaris Saxonius populus usus fuerit, denominationem petere.

§. 10. In nomine Francorum adstipulari nequeo solertissimo alioquin rerum Franconicarum indagatori, Joanni Georgio ab Eckhard de reb. Franc. Orient. dum lib. 1. cap. 4. etymon ex antiquis vocabulis *Warge, Wrac, Fraec, Frac*, invenire nititur; sed acquiesco derivationi aliis probatæ à *Fray*, liber, & terminatione Germanis familiari *ingk*; ut itaque nomen *Fraingk*, & per syncopen *Frangk*, à populis variis Germanicis seculo tertio medio assumptum, id denotare videatur, populo ei noviter coeunti institutum placuisse, liberum ab alieno nexu dominatum ordiri, eumque, in quas visum fuerit regiones quasi naturali jure adhuc communes, quoad arma valerent, inferre. Huic etymologiæ correspondet usus conservatus in gallico adjectivo *Franc, Franche*, & etiam in Germanico *frey und franc*; nec non tota historia hujus noviter collecti populi Francici, qui ab inde mox libertatem, sedes suas in terris Romanis, præcipuè Gallicis, figendi, sibi vindicavit, & demum quoque Imperio Galliarum, atque aliarum expost terrarum potitus est. Populos illam collectionem constituentes recenset laudatus Eckhardus lib. 2. cap. 1. Cheruscorum reliquias, Cattos, Attuarios, Sicambros, Chamavos, Bructeros: præter historica illius temporis testimonia ad Tabulam quoque Peutingerianam provocans. Tabula illa eò magis ad rem facit, quòd circa eadem fermè tempora sub Probo Imp. 491. seqq. compilata dici debeat. Ea, in exemplari antiquissimo hìc Viennæ asservato, ad alveum Rheni infimum populos trans-Rhenanos (more Romanorum loquendo) sic adnotat:

Literæ medio situ: CRHEPSTINI, atramento, reliquæ omnes minio pictæ sunt. C primum minus rubeum ad Chacos, id est Chaucos, in superiore, & ad Chamavos in inferiore ordine pertinet. Figura, & situs literarum omnium, nec non puncta, quotquot inveniuntur, cura diligenti ex exemplari ipso hìc expressa sunt. Figura sanè Romanis Probi Imp. temporibus convenire haud videtur. Quiscunque igitur posterior descriptor Tabulæ hujus Probianæ fuerit, mendosam operam hìc exhibuit, cum toti antiquitati *Aplivarii & Crhepsini* incogniti sint. *Bertius* legendum putat:

CHAUCI AMPSIVARIL
CHERUSCI
CHAMAVI QUI ET FRANCI.

Mallem ego ob relata *Taciti supra §. 6. in princ.* literas sic componere & transformare:

H AUC I A N G R I VARIL
C C H E R U S I C I
H A M AVI QUI ET F R A N C I.

Pars I.

D d

Tot

A. Chm. Tot sunt literæ in hoc schemate, quot supra in Tabulæ exem- Vid. App.
Num.
plari. Quidquid autem de scriptura sit, res certè loquitur, eos
populos hic intelligi, qui in nomen commune Francorum cum
aliis pluribus coierunt. Porro vel hæc sola nomina common-
strant, Tabulæ primam compositionem Probianis temporibus
deberi.

§. 11. In nomen **Alemannorum** novum eodem tempo-
re coierunt diversi Suevici populi, qui idem, quod Franci, sed
præcipuè contra Rhætiæ & Italianam sibi proposuerant, atque
nomen tantum diversum *Haale-mannen*, id est virorum bellato-
rum & conquirentium adsciverant, ut *cap. VII. §. 7.* jam dictum.
De his Alemannis certum est, aliunde non advenisse, sed indige-
nas ad Danubii superiorem partem & montes Abnoba fuisse &
mansisse; ut itaque etiam Francos cum Eckhardo à mari Bal-
thico ex Wagria, Saxonum tunc sede, velut exules, tacentibus
historiis, arcessere, minimè necesse, sed sentiendum potius sit,
Francorum nomen, æquè ut Alemannorum, domi, & primitus
in parte Hermundurorum circa Salam Franconicum (unde ipse
Eckhardus lib. 2. cap. 9. vetustissimæ Francorum legis Salicæ sub
Pharamundo primo Rege originem repetit) natum, & mox in
alias supra recensitas gentes propagatum esse. Simili planè mo-
do Saxonum compellatio, quæ antè ad maris Balthici partem
tantum audiebatur, in plurimos populos Germaniæ intra Visur-
gim & Albim, qui post Saxones Ostvali, & sub Visurgi, qui
Westvali dicti, summatim itaque in omnes Plinii & Taciti In-
gævones, & partem simul Hermionum se diffudit. Fœderibus
igitur coaluerunt gentes generales Saxonum, Francorum, &
Alemannorum, non autem armis societas illa coacta est.

§. 12. Præter dictos quinque generales populos Germaniæ
fuerunt & alii duo: populus nempe Hermundurorum, & Mar-
comanno-Quadorum. De hoc in anterioribus sat actum, &
agetur adhuc infra. Populus Hermundurorum, unà cum
Nariscis, tempore Taciti magnam Bohemiæ partem sedibus suis
cinxit. Seculo tertio medio verò pars Hermundurorum ad Salam
Franconicum, ut dictum est, in Francicum, pars Danubio pro-
ximior in Alemannicum nomen transivit. De reliquis Hermun-
duris in longè distitis quidem terris ad Daciam à Dexippo facta
est mentio, ut videndum *suprà cap. XIV. §. 27.* sed hic loci hi-
storiæ tacent, & eorum vice imposterum, quantum seriùs ad-
huc, Thuringi occurrunt. Sicut igitur antehac Hermunduri
Herminonum veterum, de quibus Tacitus meminit, reliquiæ
fuerant, ita posthac Thuringi reliquias Hermundurorum sistunt.
Latè *Falkensteinius* in novissimè collecta *historia Thuringica lib. 1. cap.*
2. §. 1. & 2. in sententias de origine & nomine Hermundurorum
inquiri, & §. 3. concludit: Duringorum nomen ex vocabulo
veteri Hermun-Durorum, omiſsa prima parte, ut usum famili-
arem abbreviationum Germanicarum per plurima exempla
adducit, esse contractum, atque hanc contractionem jam olim
quoque obtinuisse, Turonos enim Ptolemæi æquè pro Turin-
gis

gis habet. Sententia hæc omni ratione nititur, & eò acceptabilior est, quòd reliquæ sententiæ de Thor Idolo, Thur fluvio Helvetico, & quæ aliæ sunt, minimè satisfaciant. Vetustum itaque *Hermen-Duren*, vel, quod idem, *Hermen-Duringen*, ex *Hermen* seu Herminonibus, & verbo Germanico *Duren*, superesse, durare, compositum, rescisso & subintellecto *Hermen*, in *Duren* & *Duringen* solum transivit. Rectè quoque Falckenstein Turonos Ptolemæi pro Hermunduris habet, & eò etiam Tubanti Ptolemæi, Franconiæ hodiernæ ad Salam, & Thuringiæ hodiernæ occidentalioris accolæ, pertinent; sed mirum, quòd Teuriochæmas Ptolemæi, reliquæ hodiernæ Thuringiæ, nec non sic dictæ Ostlandiæ Thuringicæ, inter Salam Thuringicum & Albim, sub Nariscorum parte olim incolas præterierit, cum hi propriè *Durbemen*, ergo idem ac *Duringen* sonent, Turoni autem, ob situm ad fluvium Tubarim, seu Tuberam, ab hoc potius Tubaroni vel Tuberoni, sinè contractione, denominati videantur. Porrò hic quoque statim, cum de populo per longum circuitum Bohemis vicino agatur, adnectendum est, populum illum ex Hermunduris residuum, & seculo tertio, dum ex eo magna pars in nomen Francicum & Alemannicum transiret, admodum coarctatum, procedente tempore, præcipuè seculo quinto, iterum ad Mœnum, & ultra ad Danubium, Nabitim, & Reganum usque sese diffudisse. Ex professo hanc rem Eckhardus in toto opere de reb. Franc. Orient. quin & in præfatione, cui delineandæ immortalus est, & post eum Falckensteinus d. Hist. Thur. l. i. cap. 3. tractat, unde hic pro originibus Slavicis, & in specie Bohemicis, per compendium tantum monendum: Thuringiæ hodiernæ fines esse, ad Orientem, Salam fluvium Thuringicum: ad meridiem, silvam Thuringicam: ad Occidentem, Werram fluvium, qui dein Visurgis dicitur: ad septentrionem, Unstrutum fluvium: Thuringiæ veteris magnæ verò fines fuisse, ad Orientem, Albim fluvium, & Bohemicos montes ab Albi usque ad Reganum fluvium in hodiernæ Baviariæ parte transdanubiali: ad meridiem, Danubium fluvium, restrictè tamen usque ad hodiernum circulum Suevicum, quamquam Eckhardus, pro subsequis temporibus, Danubium usque ad Nicrum intelligere velle videatur: ad Occidentem, Hassiæ partem, inclusâ Thuringiæ Buchoniâ, seu principatu Fuldensi: ad septentrionem, silvam Hartz in latere Ducatus Grubenhagen.

280. §. 13. Brevi post hanc transformationem populorum, seculo tertio vergente, *Tabula*, à possessore ejusdem posterioribus temporibus Peutingero Peutingeriana vocata, rectius autem ab auctore Probo Augusto Probiana vocanda, utpote sub Probo circa A. 280. compilata, quâ nunc Cæsarea Bibliotheca Vindobonensis gloriatur, populos Romano Imperio trans Rhenum & Danubium vicinos, à Mogontiacò ad Rhenum, usque Argentoratam, Suevos, inde in angulo inter Rhenum & Danubium circa silvam Marcianam, itaque in hodierno circulo Suevico, Alamannos collocat, abhinc autem ripam Danubii usque ad Arrabonem fluvium in tres partes dividit, & primæ Armalaufos, secundæ

A. Ch. Marcomannos superiore, & Vandulos inferiore ordine, tertie Vid. App. Nume. verò Quados & Jutugos, intermixtis quidem, sed illos majoribus rubeis, hos minoribus nigris literis, adnotat, igitur supra-jacentem ripæ illi continentem sic dispertitur, ut ad fluvios, hodie Rednitz & Naab vocatos, Armalauſi, in Bohemia Marcomanni, sub Bohemia Vanduli seu Vandali, in Moravia & Hungaria superiore Quadi, sub Moravia in Austria Transdanubiana Jutugi habitaverint. Notandum hinc venit: imò. ex Tabula apparet, quinam populi nomen novum Alamannorum paulò antè susceperint, Suevi nempe & Hermunduri, Danubii capiti, & Rheno superiori usque Argentoratum, id est Rhæticiſ provinciis Romanis, utpote quas tentare statuerant, vicini; reliqui verò Suevi, hinc Alamannis, & inferiùs Francis noviter quoque confociatis intermedii, gentile prius nomen retinuerant. 2dò. Hermunduri Danubio vicini, qui se unà cum aliis Suevis Alamannos dixerunt, nempe, si nomina à Ptolemæo tradita adhuc tunc obtinuerunt, Marvingi & Danduti, ex sedibus suis in sedes Alamannicas circa Marcianam silvam transiſſe, atque ut Armalauſi peregrè subintrarent, locum dedisse videntur; Armalauſorum enim vocabulum Græcæ à Romanis coloniis vicinis inditæ nomenclaturæ ex *αίρμωι* nuper, & *λαδο* populus, censendum est, & populum denotavit, qui nuper primùm eò immigraverat. 3tiò. Sub Bohemia & inibi degentibus Marcomannis Vandali, ut tergum Romanorum contra Marcomannos claudent, & irruptionibus horum obſisterent, seculo priore vergente à M. Aur. Antonino collocati erant; hi ergo erant Vandali, quos Tabula sub Marcomannis adnotat. 4tiò. Jutugi, à Tabula sub Quadis positi, Logiones fors, seu Lygii Vandali, quos Probus A. 277. à Rheni infestatione repulerat, sicut Armalauſi fors Burgundiones, fuerunt.

358. §. 14. SÆCULO QUARTO quis fuerit status populorum circa Noricum, & Pannoniam, Romanas provincias, jam remissivè ad Caput hujus introductionis sextum dictum est in *cap. preced. XXVIII. §. 2.* nempe in Bohemiâ versùs Austriam hodiernam, & in Austria ipsa transdanubiana sedebant dispersi in plures parvas Respublicas populi Suevici seu Marcomannici: in Bohemia versùs Moraviam, & in Moravia ipsa septentrionaliore idem regimen dispersum obtinebat: in reliqua Moravia versùs Hungariam & Austriam, atque in Campis Patentibus Austriacis, seu Marchfeld, obtinebat major quædam Respublica Quadorum transjugitanorum sub Primate Arahario: in Hungaria superiore in confiniis Silesiæ & Poloniæ sedes ceperant jam ab olim, testibus Tacito & Ptolemæo, Sarmatæ ex trans-Carpaticeſ terris, Germanicæ originis: in Hungaria eadem meridionaliore usque ad Danubium degebant Quadi Cis-jugitani in duas majores, sub Primatibus Vitrogoro & Agilimundo, nec non in alias minores Respublicas sub suis Judicibus itidem distracti. Hic jam notandum est imò. Hæ Respublicæ discerptæ non reunite sunt, nisi seculo sexto medio per associationem Slavorum ex Temesiensibus sedibus suis emigrantium, eaque associatio Moraviæ

A. Chr. raviæ & Hungariæ superioris tantum, non verò Bohemiæ, saltem remotioris, terras respexit. 2dò. Non habuit ea Respublica nova Slavo-Moravica veros Principes, nisi à fine seculi septimi, ut *cap. preced.* dictum. 3tiò. Nullum jus eadem in Bohemiam sibi attribuere tentavit, nisi sub finem seculi octavi, ubi primum bellum inter cognatas gentes Slavo-Bohemicam & Slavo-Moravicam exortum fuit. 4tò. igitur ad origines Slavo-Bohemicas nihil ex parte Moraviæ dicendum superest, nisi usque ad dictum tempus seculi octavi.

Vid. App.
Num.

374. §. 15. Illo ipso tempore, quo Czechus & Lechus ex Croatia in Bohemiæ plagam borealiorem ab antiquità vastam, silvis horridam, cætera inconditam, cum populo suo haud magno, ex impatientia asperæ admodum tractationis hucusque in Illyrico à Præfecto Prætorio Probo toleratæ sese receperunt, & domicilium Romanum, quondam sub Probo Augusto & verè probo in Temesiensi regione coeptum, & inde in Croatiam propagatum, nunc sub Probo omnis probitatis experte mutârunt, vicinia Romani Imperii alios quoque advenas, nempe Burgundiones Vandalos, in magno sanè numero octuaginta millium (ut supra *Cap. XV. §. 24.*) ex terris Vistulanicis Bohemiæ contiguus, suscepit. Locus receptionis certè fuit, teste S. Hieronymo coævo, Rheni ripa Germanica, & in specie regio circa silvam Marcianam, ergo Alamannica; ibi enim teste Ammiano Marcellino itidem coævo jam A. 359. pars Burgundionum, & expòst A. 430. teste Socrate, proximo illorum temporum scriptore, magna Respublica eorundem Burgundionum, quæ Hunnico Optaris Regis dominatui sese opponere, & quietem armis sibi comparare suffecit, inveniebatur. Inde colligendum nunc 1mò: quoniam jam seculo vergente priore, sub Probo Imperatore, Burgundiones & Logiones, seu Lygii, utriusque Vandali, & iterum alii Burgundiones seculo, de quo mihi nunc locutio, quarto, teste S. Hieronymo in verbis, *quot nunquam antea*, sæpius, & speciatim A. 374. in numero 80. millium, terris patriis Vandalicis Vistulanicis exierunt, necesse est, cultores earundem terrarum rarefactos esse, obindèque Czechi coloniam Slavicam in Bohemia, quod sibi à populis illis Vistulanicis in propaganda nova Republica timeret, non habuisse. 2dò. Cùm seculo priore Burgundiones, Lygii, aliique Vandali, ad Rhenum progressi, sed inde à Probo repressi, ad Danubium saltem, & quidem sub nomine ipsis indito Armalausorum circa Bavariam hodiernam, sub nomine Jutugorum circa Moraviam, sedem vacuam invenire, Vandali autem reliqui sinè superaddito nomine, in sedes jam tempore M. Aur. Antonini sub Bohemia obtentas regredi potuerunt: signum est evidens, discerptas Respublicas Marcomannicas & Quadicas, Bohemiæ & Moraviæ immorantes, nec his sedibus sibi contiguus pro populo suo extendendo eguisse, nec, ut ab aliis caperentur, adversatas esse, minùs ergo posthac Slavis Czechis, quin vastitates Bohemiæ antiquas in habitationem sibi converterent, invidisse. 3tiò. Quòd Burgundiones A. 359. circa silvam Marcianam lapides terminales cum

A. Chr. Alamannicis possessionibus habuerint, & A. 374. aliis octuaginta millibus ibidem locandis solum non defuerit, signum itidem est manifestum, Alamannos jam circa hæc tempora maximam partem in novis abhinc in historia celebratis Alamannicis sedibus cis-Danubianis, id est in Rhætiis egisse. 4to. Igitur Slavi Czechii, novi tunc in vastitudines Bohemicas advenæ, præ hostilitatis metu, tam ab Occidente, quàm à meridie, & Oriente, in utramque aurem securi dormire poterant. Vid. App. Num.

406. §. 16. SEculo QUINTO initiante multæ myriades hominum, ex Alanis, Vandalis, & Suevis, primùm Gallias, dein Hispanias, quasi inundârunt, & regiones ibidem inter se ita diviserunt, ut Alanis provincia Lusitanica & Carthaginienfis: Vandalis, cognomento Silengis, Boetica: Vandalis aliis & Suevis Gallæcia obtingeret. Vandali hîc produntur duplices, Silengi nempe, & alii sinè superaddito nomine: illi separatam provinciam, hi communem cum Suevis fortiti sunt: quod indicium facit, ante migrationem quoque illos longè à Suevis, hos mixtim, aut in vicinia coluisse, proptereaque societati ad invicem adhæfisse. Suevi in Hispania supra utrumque alterum populum creverunt, & A. 440. Boeticam quoque & Carthaginiensem provincias sibi subjecerunt: unde Suevi in migratione de A. 406. potissimùm, non qui antehac Rhenum & Danubium superiorem accolebant, & posteris etiam temporibus ibidem reperiabantur, sed qui remotioribus in sedibus agebant, intelligendi sunt; aut si illi maxima ex parte sedibus excefferint, alios remotiores in eorum locum immigrasse necesse est. Quidquid horum sit, consequens ex alterutro semper est, Suevos circa Quados, & Marcomannos, summoperè diminutionem multitudinis passos esse, adeoque & Slavo-Bohemis exinde occasionem sese dilatandi abundè dedisse. 749. 754. c.

428. §. 17. FRANCI statim à tempore associationis suæ, seculo tertio adhuc, in Occidentem, seu in Gallias tendebant, fortunarum ibi fat habentes, earumque Orientem versùs simul promovendarum tunc haud cupidi. Quin potius Clodio Rex Francorum, dum principalem eò usque Francorum sedem, Dispargo arce circa Salam Franconicum, in Comitatu hodierno Hennebergico (ut vult Eckhardus, & consentit Falckensteinius. *in Hist. Thur. Lib. 1. cap. 5. §. 7.*) quondam sita, Cameracum in Belgium transferret, favit Thuringis, Hermundurorum reliquiis, ut possessiones quasdam eò usque Francicas ad Bodam & Weram fluvios occuparent. Hac occasione autem, cum populi potentes vicini, Franci, Alamanni, Suevi, Galliis & Rhætiis instarent, excrevit novum Regnum Thuringicum, atque in partes quondam Hermundurorum & Nariscorum, usque ad Danubium & Bohemicos montes, sese dilatavit. Potentia illa tamen invidiam demum Regum Francicorum excitavit, unde hi subsequis temporibus non destiterunt, donec Thuringos in suam redigerent potestatem. Factum hoc est, ut vult Falckensteinius *d. l. §. 42.* A. 524. ut vult Eckhardus, post mortem Theoderici Gothi, Regis Italiæ (ergo post 30. Aug. A. 526.) & post aliquot 792. 793. 852.

A. Chr. 534. quot annorum belligerationem A. 534. Citat ille pro sua opinio-
 ne chronicon antiquum Ducum Brunsvicensium, hic Proco- Vid. App.
Nump.
 pium coævum scriptorem, qui expressè tempus post Theoderi-
 cum Gothum, & protractionem belli asserit. Meum non est
 decidere, potiùs tamen assentior Eckhardo ex Procopio, cum
 constet, circa hæc tempora non omnibus annalibus in chrono-
 logia fidem tutò adhiberi. Ex Thuringica historia veteri, præ-
 ter fata Soraborum Slavorum partis Thuringiæ antiquæ quon-
 dam incolarum, de quibus infra, haud multum ad Slavicas ori-
 gines suppetit; unde eam hic uberiùs profèqui supersedeo, &
 ad dicta jam suprâ *capite XXVI.* me revoco: ex quibus apparet,
 id tantùm ad res Bohemicas facere, nihil inter Thuringos & Bo-
 hemos, quod statum publicum tangeret, sed totum inter Thu-
 ringos, Saxones, & Francos actum, & Bohemiam ex Thurin-
 gica vicinia nil inquietudinis passam esse.

§. 18. De SAXONIBUS par illatio ad origines Slavo-Bo-
 hemicas usque ad tempora Saxoniorum Imperatorum, seu us-
 que ad Henricum Aucupem facienda: & nec antè Saxones Bo-
 hemiæ vicini coluère, nisi postquam Soraborum, latus Bohe-
 miæ septentrionale obeuntium regio Saxoniam incorporata fuit.
 Fata eorum usque ad Caroli M. Imperium, cui se subdere ne-
 cesse habuerunt Saxones, recensita sunt compendio suprâ *Capite*
XXVII. ex quibus id pro rebus Slavo-Bohemicis usu venit, quòd
 uti Slavo-Bohemi sequioribus Francicorum jam Imperatorum,
 ita Saxones anterioribus Francicorum tantummodò Regum tem-
 poribus, libertatis pristinae tuendæ honesto studio totis viribus
 incubuerint.

§. 19. In tota vicinia Orientali Bohemiæ sedebat populus
 cognatus Slavorum Lechitarum seu POLONORUM, cum quo
 intra tempus, cujus origines Slavicas scribo, nihil negotii, quod
 statum publicum respiceret, intercessit. Unde liberrimè quo-
 que illa ex parte Respublica Slavo-Bohemica egit. Restant igitur
 SORABI ad septentrionem Bohemiæ. Quousque Sorabi
 terras ibidem tenuerint, fidem faciunt *Scriptores rerum Lusatia-*
rum ab Hoffmanno A. 1719. editi. Ibi Tomo 1. parte 1. *Manlius Com-*
ment. rer. Luf. lib. 1. cap. 30. §. 1. hæc refert: Luticii supra
 Suevum ad Albim usque in inferiore Lusatia confedère.
 Superiorem Sorabi, antiquissimum Sarmatarum nomen
 referentes, obtinuerunt, unà cum Misnia tota (oppres-
 sis in hac Hermunduris Suevica gente) & principio Sa-
 xoniæ superioris ad Herciniam. Unde dictæ regiones
 uno nomine Sorabia appellatæ sunt. Quicquid enim
 terrarum est supra Albim, usque ad montes Sudetes ver-
 sùs meridiem, ab ortu verò ad caput Suevi fluminis,
 & ab occasu secundùm Salam, usque ad hujus cum
 Albi confluentem, id omne Sorabi incoluerunt. Idem
Manlius lib. 2. cap. 3. subjungit: Medii inter Sorabos & Ve-
 nedos

A. Chr. nedos (id est Slavos Boreales) ad Suevum amnem fuere Vid. App. Num.
 Lusatii. Hi tres Slavorum populi, Sorabi inquam, Venedi, & Lusatii, non contenti amplitudine occupatæ terræ, diu multumque ex una parte Turingorum initio, deinceps Francorum, qui Turingos sibi subjecerant, ex parte altera Saxonum arma exercuerant: illorum ad Salam terras, horum ultra Albim ad Lunepurg agros, perpetuis deprædationibus infestando atque carpendo, adeò ut utrique sæpe vim bellicosissimarum gentium ægrè ac difficulter sustinuerint & represserint.

§. 20. Sorabos etiam vocatos fuisse Sorbios, Serbos, Sworbios, Swerbios, Sirbios, Swirbios, *Tom. 2. Nefenus in hist. Luf. §. 13.* refert. Etymologia nominis videatur in Apparatu meo 943
num. 943. Etyma Lusatiae diversa ex auctoribus colligit & recenset *Tom. 2. Frencelius in Nomenclatore utriusque Lusatiae ad vocabulum Lusatia*, ipse autem sententiam eam complectitur: natales vocolæ Lusatiae non alios quærendos esse quàm Slavicos sive Sorabicos: ex veritate ab Aventino Lufatos vocari gentem paludibus septam: communem sententiam esse, ab Luzicis sive Luficis, vel Luzice, seu inferiore Lusatia, translatum ac propagatum vocabulum Lusatiae fuisse in superiorem regionem: obindeque ortum natumque esse ex vocabulo Sorabico *Suza* / seu Bohemico *Sauze* / palus, lacus. *Nefenus d. Hist. Luf. §. 2.* sic inter alia habet: alii verò Luiticios, sive Luticios Slavos, quorum frequens in annalibus Francorum, ac antiquis historiae Germanicae scriptoribus memoria, Lusatiae nomen dedisse conjiciunt. At enim Luiticiorum Slavorum generale quoddam nomen fuit, hos quatuor complexum populos, Tholenzos, Redarios, Circipanos, & Kyzinos: id quod Helmoldo lib. 1. cap. 2. affirmanti credimus. Præterea ex eodem Helmoldo aliisque clarum, Luiticiorum sedes ad Occidentem declinasse; cum Lusatia magis ad Orientem vergat. Restat igitur dicamus, Lusatiam à Luzicis, qui iidem fortè cum Lunsin-
 zanis à Continuatore Reginonis ad A. 963. laudatis, sive Luficis, peculiari Slavorum gente, nomen accepisse. §. 3. Ab his Luficis ipsa, quam incoluerunt, provincia Lufici & Lufiz fuit dicta, cujus mentio fit in diplomate Ottonis I. de fundatione ecclesiae & episcopatus Misnensis A. 968. item in Ditmari Mersburgensis Chron. lib. 7. & aliis junioribus. Eodem *Tom. 2. Kunsbke in diff. hist. de Lusatia Sect. 1. §. 5.* illorum sententiae accedit, qui à populis Luficis, aut Luzicis, regionem eam nomen suum accepisse dicunt; §. 3. quoque hanc in rem affert, per historias tradi, Luiticos

A. Chr. ticos etiam in Lusatia fuisse, & nomen illuc secum intulisse. Vid. App. Num.

§. 21. Quo tempore Sorabi in has terras advenerint, scriptores rerum Lufaticarum apud dictum Hoffmannum in dubio relinquunt. *Manlius in Comment. rer. Luf. lib. 1. cap. 28. §. 1.* contentus est dicere, à Slavis occupatas esse terras Lufatiæ longè ante Caroli M. imperium. *Krüger Disp. hist. de Serbis puncto 2. §. 3.* omnium optimam & probabilissimam dicit sententiam eorum, qui putant, circa tempora Attilæ, Vandaliâ à suis incolis desertâ, Germaniâ per Hunnos vastatâ, & reliquis inter se dissidentibus, non quidem simul & semel, sed successivè in Germaniam immigrâsse. Idem §. 4. subjicit: Cæterùm, quòd videntur quibusdam Serbi nostri è Serbia Bosnensi descendisse, indèque nomen suum derivâsse, nobis lusus vocabulorum videtur. Multò minùs credimus, Sorabos omnes esse colonos per Czechum Ducem Bohemiæ in hasce terras introductos. In notis ibidem, sententia Curæi in anal. Siles. affertur: à Czecho immisos novos colonos in illum tractum, qui est inter Albim atque Salam, Sorabos dictos, & alios ad mare Balthicum Windos appellatos. *Cramer Disp. chorograph. de Lusatia. §. 20.* Sententiæ Curæi insistit, Vandalos (ita compellat Slavos) Lufatiam sub Czecho, fratre Lechi, gentis Sclavoniæ ductore, invasisse, & sedes à Suevo fluvio ad ipsam usque ditionem Brandenburgensem extendisse. *Nesenus in Hist. Lusat. §. 11.* pro verosimili habet, imperante Valentiniano III. (ab A. 425. usque 455.) immigrationis hujus initium factum esse. *Mirus in Orat. de reb. Lusat. idem sentit. Kunschke Diss. Hist. de Lusat. Sect. 3. §. 4.* Slavos in Lufatiam post advenisse existimat, quàm Attila cum Hermunduris Suevos & alios Germaniæ populos secum in Galliam duxit, cæsúsque ab Aëtio fuit. Idem in fine ibidem addit: Verùm enim verò, quòd circa Slavorum in Germaniam adventum nihil certi auctores in medium proferre audeant, alii contrà plerumque in diversa abeant, nullam aliam subesse causam existimo, quàm quia Slavicæ nationis populi non una vice, sed sæpiùs repetitis, Germaniam inundarunt. Econtrà *Falckensteinus in Historia Thuringica* (quam ex omnibus aliis collegit) *lib. 2. Sect. 1. cap. 5. §. 2.* statuere non dubitat: post cladem Hunnorum in Thuringia ad Albim per Sigeberti Regis Franciæ arma victoricia de A. 561, tractum Thuringiæ Franciæ, inter Salam & Albim, cum incolis firmè careret, à Sigeberto Venedis Slavis, seu Sorabis, eo pacto, ut Francis fidi essent, concessum esse, §. 3. ex Venantio Fortunato colligit, Hunnos à Thuringis & Saxonibus ad invadendam Thuringiam pellectos fuisse. §. 4. dein addit: invasione per Hunnos A. 567. repetitâ, & obtentâ contra Sigebertum victoriâ, ac pace perpetuâ compositâ, simul inter partes, ut conjecturari fas esset, convenisse, ut ratæ & firmæ

A. Chr. mæ haberentur sedes ibi terrarum per Sorabos Hunnorum socios ^{Vid. Appa} captæ. Idem planè sentit *Eckhard de reb. Franc. Orient. lib. 8. cap. Num. 511.* 2. & 15. Materiã hanc tractavi *suprà Cap. XXIII. §. 9. & 10. & Cap. XXIV. §. 25. 26.* ubi ejus opinionis sum, Sorabis Slavis non A. 561. sed 567. sedes obtigisse in Thuringia. Nec facilè aliud creditu est, illo enim anno Hunni cæsi & fugientes, hoc autem anno victores & longiusculum in terra devicta commorantes erant, ut hoc, non illo anno, de colonia ex sociis relinquenda cogitare potuerint.

630. §. 22. Sorabi hi Thuringici seculo subsequente septimo jam in eas vires excreverant, ut fidelitati erga Francos hucusque conservatæ renuntiare, in Samonis Charentanorum Slavofum Regis protectionem se conjicere, & unà cum Charentanis Thuringiam reliquam Francicam ultra Salam fluvium armis lacefferè præsumerent. Tractata hæc materia est *suprà Cap. XXII. §. 21. 22. & Cap. XXIII. §. 11. 12. 13.* in Apparatu verò à *num. 892. usque 899.* Causa defectionis ea fuisse videtur: *Falckensteinius in Hist. Thur. lib. 2. sect. 1. cap. 9. §. 6. in nota a.* ex Aimoino & Fredegario refert, à Dagoberto Franciæ Rege devictis à se civitatibus Sorabibus præfectum fuisse quendam Dervanum, qui belliciducis Francici officio functus fuerat; hunc itaque, vi imminenti resistere desperantem, sese quoque Venedis, id est Charentanis, & Samoni, in depopulandis terris Francicis adjunxisse. Franci ergo, qui in receptione Soraborum in terras Thuringicas A. 567. eorum solo clientelari nexu, quem gentis patrii mores & genius ferebant, contenti erant, nunc Sorabos subjectionis lege devinctos voluere, iis verò refragantibus civitates eorum occupavere, & Præfectum ipsis Francicum constituere: unde illi, occasionem irruptionis Charentanorum nacti, libertatis recapessendæ voto tenebantur; quod & aliqua saltem ex parte successisse videtur, ut *Cap. XXIII. §. 13.* dictum. Hanc causam defectionis ita se habere indigitat Fredegarius, dum Da- 892. gobertum ad subjiciendos sibi Avaros seu Hunnos Noricos, & Sclavos seu Charentanos, à vicinis gentibus Austrasiæ, id est à Bojoariis jam Franciæ jugum ferentibus, impulsus esse dicit; unde idem consilium adversus Sorabos Thuringicos arctius subi-gendos captum est.

§. 23. Ex his originibus Slavorum Soraborum Thuringicorum ad origines Slavo-Bohemicas sequentia colligenda nunc sunt: imò populus Slavicus, qui primitus inter Albim & Salam beneficio Francicorum Regum confedit, non fuit colonia à Czecho, gentis Slavo-Bohemæ conditore, emissa; omnis enim traditio & historia Bohemica fidem facit, Czechum longè à monte Rzip sedes populi sui, utpote haud ampli, non protulisse, minùs ergo ultra longinquiores montes Bohemiam claudentes populum à se dimisisse, cum ægrè valdè Lecho fratri consenserit, ut partem populi in sedes novas, quanquam Czechicis contiguas, in Kurzimensem tractum educeret. 2dò. Nec toto temporis intervallo à Czecho usque ad Primislaum, id est usque ad A. 652. in mea sententia, vel saltem usque ad A. 639. (*vid. Cap.*

A. Chr. *Cap. XV. §. 28. 29.*) coloniam illam à Slavo-Bohemis exiisse cre- Vid. App.
Num.
 di potest, quoniam Slavo-Bohemi vastitatum, quas ad culturam
 redigerent, sat in propinquo, id est in ipsa Bohemia, habebant,
 ut eas ultra Bohemiam quærere minimè necesse fuerit. Docu-
 mento esse potest, quòd, referente *Hagecio Hist. Bob. ad A. 821.*
 sub Wogeno principe adhuc, diu post Primislaum, circa civi-
 tatem hodiernam Caadanensem, quæ cis montes, habitationem
 veterum Soraborum Thuringicorum respicientes, jacet, cultor-
 es defuerint, & tunc ibidem habitaculum primum exstrui cœ-
 ptum sit. 3tò. Sorabi Hunnorum focii ante A. 567. vel saltem
 ante A. 561. non infederunt terram inter Albim & Salam, cum
 tunc à Fredegario aliisque scriptoribus adhuc Thuringica ter-
 ra vocetur, & de Sorabis vel aliis Slavis indigenis nulla fiat men-
 tio. 4tò. Circa id tempus autem, & non ferius, Sorabi pos-
 sessionem ibidem cepisse dicendi sunt, cum post circiter sexa-
 ginta annos, scilicet A. 630. motus contra Francos & Thurin-
 gos ciere non dubitaverint, adeoque viribus suis jam fiderint.
 5tò. Sorabi illi ex se quoque impleverunt terrarum partem ul-
 tra Albim in Lusatia hodierna superiore, quoniam ibi, ut te-
 stantur omnes scriptores Lusatici, idem nomen Soraborum ob-
 tinuit. 6tò. Econtra, iisdem testibus, Slavi in inferiore Lusa-
 tia peculiaris populus Slavicus fuerunt, qui æquè non ex Bohe-
 mia, sed ex terris borealioribus, & ut vel maximè opinari li-
 cet, Luticiorum Slavorum, immigrârunt, & postmodum in
 unam gentem cum Sorabis Slavis coaluerunt. 7mò. Sla-
 vo-Bohemi nec A. 567. cum Hunnis & Sorabis, nec A. 630. &
 sequentibus cum Slavis Charentanis & Sorabis, in invasione
 terrarum Thuringicarum Francicarum, tacente omni desuper
 historia, ullam partem habuerunt. 8vò. Econtra iidem quo-
 que ab omni infestatione Francorum hucusque, ut in *Apparatu* 9ca.
num. 900. pluribus dictum, immunes, & suis montibus clausi,
 securi, & pacifici degebant. 9nò. Nihilominus nunc, ingruen-
 tibus circa se motibus vicinorum populorum, ansam abundan-
 tem nacti sunt, à regimine primævo Optimatum, in Primatum
 & paulatim in Principatum, more aliarum gentium, ut quis
 pro necessitatibus improvisis rector populi cum auctoritate cer-
 tiore & efficaciore esset, deflectendi.

§. 24. Nunc ad SLAVO-MORAVOS redeundum est. Nec
 Bohemica, nec Moravica, nec ulla alia historia, altercationem
 priorem inter Bohemos & Moravos, quàm sub Carolo M. non
 quidem jam Imperatore, sed adhuc Rege Franciæ, & nomina-
 tim de A. 793. prodit. Præerat tunc Slavo-Moravis Samoslaus 972.974.
 Rex, Slavo-Bohemis; ut continuato errore ab adventu Czechi
 supputat Hagecius, Mnata nepos, sed omnino substituendus est 266.
 Krzozomislus atnepos, seu quintus descendens Przemisli seu
 Primislai, primi veri principis. Causa belli inter has cognatas,
 & à seculo sexto, à quo Slavorum Limigantium Amicensium seu
 Temesiensium residua pars in terras olim Quadicas, ex tunc Mo-
 ravicas, immigraverat, pacificè sibi invicem, hinc in Moravia,
 illinc in Bohemia; accolentes, summa rerum fuit. *Capite præc.*

- A. Chr. **XXVIII. §. 25. & seqq.** dictum, quantum res Slavo-Moravica sub Vid. App.
Num.
744. Suatossio Rege per adventum & terrarum Danubianarum inundationem tertiam Hunnicorum populorum, passa sit decrementum: ita ut Slavo-Moravi ex amplissimo Regni ambitu, intra Moraviam specificam, & paucas terras, ad fluvium Hungariæ Vagum usque, coarctarentur. Immediatus successor Suatossii Samomir (ut *ibidem* §. 30.) ditionem denuò protulit paulò ultra Vagum, & extensionem ulteriorem, quam Hunnorum potentia non ferebat, in vicinos ex altera parte, quanquam populares suos Slavicæ ejusdem Limigantium originis, Polonos molitus est. Conamine hoc in irritum recidente, temperavit sibi quidem Samomir à cupiditate Regni aliorum dilatandi; ast (ut *ibidem* §. 33.) alter successor Samoslaus non æquè.
760. 793. Calcar addebat Pipinus Caroli M. filius, qui bello Hunnico totis incumbens viribus, Slavo-Bohemos, ne fors quicquam hostile molirentur, bello Moravico distinendos existimabat. Immo certè aliud quid adhuc Pipinus in mente versabat: subactis nempe, ut proximè sperabat, Hunnis & Saxonibus, Bohemorum quoque terras, sicut & Moravicas, Francicæ adjicere ditioni, & interim in finis ejus præparationem populos hos inter sese collidere, & alternas vires enervare. Bellum id Bohemo-Moravicum per incursiones Germanicarum in finibus Moraviæ reliquiarum, ut gradus fieret, & majoris bellicæ molis ansa à Moravis prehensaretur, coeptum, dein aperto, ast vario, nec omnibus utriusque populi viribus fulto Marte, in septennium usque languidiùs protractum, demum verò interventu utriusque
800. populi magnatum pace compositum est. 975.
976.

§. 25. *Capite precedente* §. 33. aliqua mentio facta est de Præfecto *Drewicensi*, cujus ductu refert Pessina irruisse Germanos Moravos A. 793. in Bohemiam: & de Duce *Dervano*, qui duxor fuit Slavorum Soraborum, dum unà cum Slavis Charentanis A. 630. invaderent Thuringiam Francicam. Dictum quoque suprâ *hoc capite* §. 22. ex historia Thuringica: Dervanum eum antea functum fuisse Belliducis Francici officio. Lubet nunc conjecturam subjungere de utroque hoc nomine. *Drewicensis* ille Præfectus nomen gessisse videtur à loco præfecturalis tunc residentiæ, cui bene convenit hodierna civitas Trebicz, in Circulo Moraviæ Iglaviensi ad fluvium Jglavam, & haud procul à confiniis Circuli Znoymensis, sita, nomine deducto à Slavico *Drewo*, lignum, & mutatis tantum per abusum literis D. & W. in affines T. & B. Etymologia par Sorabico alteri Dervano Duci ab eodem *Drewo* applicari, & sedes ea Ducalis assignari posset Gerlicium civitas superioris Lusatiae, quæ ante A. 1131. *Drewnow* vocabatur, & munitio erat; eo autem anno post deflagrationem à Sobieslao Duce Bohemiæ restaurata nomen antiquum in *Zgorzelice*, ut Frenzelius in Nomenclatore utriusque Lusatiae, seu in *Zborzelec*, ut Hagecius, & Beczkowsky, seu etiam in *izborelik*, ut Continuator Cosmæ Pragensis in Hist. Boh. habet, mutavit. Nomen hoc novum, licet tripliciter secundum diversam dialectum Slavicam pronuntietur, idem est: locum exustum, à præ-

A. Chr. à præpositione Z, ex, & *boriti* antiquè vel *borxiti* noviùs, arde- re, significat : & *izhorelik* propriè Slavico antiquissimo con- venit, cùm præpositio Bohemica & Polonica Z. Glagolitiè per *iz* vel *is* scripta fuerit, & Croaticè per *iz* adhuc sæpe, ubi nem- pe, ob concurrentes alias consonantes, sonus z sono *iz* proxime accedit (v. g. in *iz-vust*, ex ore) scribatur & pronuntietur. Vid. App. Num. 721. m. & c.

Ad montana igitur Iglaviensia, & in reliquis confiniis Bohemiæ colebat A. 793. populus ex antiquis Suevicis Bohemiæ & Moraviæ incolis superstes, qui & Hermundurum cum Pessina, vocabulo laxè pro Hermionibus Suevos comprehendentibus sumpto, vocari poterat. Per hunc populum contra Bohemos bellum convenientius aperiri, Moravi censuisse videntur : quoniam ille quasi repetitum sedes pristinas veniebat. Id sanè ex Hagecio aliisque historicis Bohemicis constat, Moravos in primis motibus bellicis tum à principe Kurzimensi, tum à Pragensi pro recessu postulasse, ut Bohemi omnes Moravis se dederent. Quibus pactis autem demum, fractis jam tantisper armis Moravicis, pax inita fuerit, scriptum non exstat.

§. 26. Abhinc non nisi triplici tempore inimicitiae inter Bohemos & Moravos coortae sunt. Primo post modò dictam pacem status quidam particulares, qui possessiones suas Moraviæ vicinas habebant, nempe Proftislaw, Czaslaw, Wozislaw, Polemil, Budhost, & Newrzes, Moravorum itidem particularium grassationes & deprædationes pati nolentes, collectis armis non solum manipulos eos grassatorios partim trucidarunt, partim abegerunt : sed et, insequendo eosdem in Moraviam, ibidemque obvia vastando & deprædando, par pari retulerunt. Paravit quidem in eos postmodum Hormidor Rex Moraviæ copias ducere, sed morte ejus brevè secuta propositum id effectu caruit : ita refert *Hagecius ad A. 810. & 811.* 2dò. Sub Neclano, Bohemiæ Duce, Krasnicus Kurzimensis Princeps, eò quòd regimen totius Bohemiæ affectaret, bello petitus, & principatu suo pulsus, ad Moravos fugit, eorumque auxilium pro recuperando principatu petiit, & obtinuit : sed Moravis caesis, & Krasnico simul interempto, inimicitiae quoque illae finitae sunt : *Hagecius ad A. 865.* 3tiò. Sub Hostivito, Bohemiæ Duce, Mstibogius frater ejus, Kurzimensis Princeps, cupiditate finium suorum in Moraviam proferendorum captus, bellum contra Moravos orsus est, & fratrem Hostivitum, quanquam frustra, ad arma conjungenda incitavit, sed morte subitanea ambitionem & vitam deposuit : *Hagecius ad A. 887. usque 890.* Chronologia Hagecii hic turbata est, & in veriore Weleslavini, Stranskii, Pessinae, & aliorum sententia, quae Hostivitum A. 856. fatis cessisse dicit, recensita in hoc paragrapho ab A. 800. usque 856. contingere debuerunt. Interim id ad origines Slavo-Bohemicas & Moravicas facit, inter populum utrumque, à pace A. 800. composita, non nisi leviores motus bellicos, & ad rerum summam non pertinentes, incidisse.

§. 27. Ad origines Slavicæ spectat epilogus epochae Hunnorum tertiæ, quoniam occasio reliquiarum Hunnicarum, ad

- A. Chr. fidem Christianam converfarum, à Moravis autem & Bohemis bello impetitarum, jugum Francicum tributarium utrique nationi obvenit. Cœperat ea epocha Hunnica (ut *cap. XXVIII. §. 25.* dictum) circa A. 744. & finiit A. 799. Sedes principales Hunnorum per Hringos seu Circulos, hinc & inde per regiones, in modum castrorum perpetuorum, fossâ, vallo, sepibus, aliisque id genus defensionibus munitos, disponebantur, talisque Hringi circa finem tertiæ epochæ, in terris Danubianis per Hunnos possessis, numero novem reperiebantur. De duobus Hringis, nempe propè hodiernum oppidum Zeiselmair in Austria cis, & prope Cremsium ad fluvium Kamb itidem in Austria trans Danubium, nec non de tertio in hodierna Hungaria ad fluvium Tibiscum, constat ex historiis. De reliquorum situ specifico nihil traditum est. Hunni illi tertiæ epochæ ab Historicis plerumque appellantur Avari, seu Avars, quod nomen reliquis Hunnorum ex secunda epocha adhæsit, & à noviter A. 744. advenientibus Hunnis assumptum est. Quoad Hunni hi seu Avars vicinorum suorum Slavo-Moravorum & Charentanorum arma exercebant, potentiæ eorum nihil deceffit. Dum verò Francorum Regum ditionem Foro-Juliensem; & Bojoaricam, instigante quidem Thassilone Bojoariorum Duce, duplici exercitu lacefferent, non tantum repulsi tunc & victi sunt, sed & Carolus M. quamprimùm alias ob expeditiones licuit, terras Hunnorum manu forti intravit, & per plura bellorum interval- la rem Hunnorum eò redegit, ut partim in ultiores Scythicas terras se reciperent, partim autem potestati victoris se committerent, simulque hi Christianæ religioni manus darent. Hac occasione in suum quoque commodum usi Moravi populas magna ex parte terras Hunnicas vellicare, atque pristinam in eas dominationem proferre cœperunt, sed ob hanc ipsam causam quoque jugum Francicum aliunde imminens sibi maturârunt.
- §. 28. Quo tempore jugum illud subierint Slavo-Moravi, in comperto non est, quanquam Pessina annum 791. quo Carolus M. Hunnicum bellum cœpit, affirmare non dubitet, ut dictum *cap. XXVIII. §. 31. 32.* Statuendum tamen omnino est, Moravos, si non citiùs, saltem eodem tempore cum Bohemis, id est A. 805. potestatem Caroli M. reveritos esse; illo enim anno Bohemi, ut infra dicitur, triplici exercitu Francorum territi, sub legem tributariam concesserunt: adeoque Moravi vel spontè tunc, ne copias Francorum in se verterent, vel jam antè, Francorum arbitrio acquieverunt. Quin & Rex Moraviæ Mogemir, quamprimùm Moraviæ fasces post Hormidorem tenuit, absque exemplo Bohemiæ; quæ diu adhuc paganismo adhæsit, id adjecit, ut & ipse se Christianæ fidei accingeret, & populo pariter Christianis sacris paulatim initiando auctorem fore polliceretur. Innuere id videntur ea, quæ Pessina de Mogemiri itinere Francofurtensi A. 822. & Stredovsky de literis Eugenii II. Papæ de A. 826. refert, nec non Salisburgensis Historia Ecclesiastica confirmat.

§. 29.

- A. Chr. §. 29. Comperta tamen hæc Christianæ fidei professio de Vid. App.
Num.
 828. Mogemiro Rege non est, ut ipsius, & Brynnonis, cui, quæ Du-
 ci subordinato, pars aliqua Regni Moraviæ gubernanda, nem-
 pe circa Nitraviam & Posonium in hodierna Hungaria, nec non, 979.
 ut vult Aventinus, circa Brunam in Moravia ipsa, à Mogemiro 993.
 commissa erat. Brynno hic, quoad Ducatui suo præerat, Chri-
 sti gregi non accesserat, sed Ducatu eo pulsus, & exul, Trais- 979.
 mæ, id est in Traismaur oppido Austriæ ad Danubium, Baptis-
 mum unà cum filio Hezilone, patrino Ludovico Germanico, su-
 scipit, novem annis dein privatâ vitâ exactis, & defectione ad
 837. Bulgaros arrepta, sed brevi emendata, in Charentanis tractum 980. 981.
 848. quendam, primùm beneficiario dein liberiore jure, regendum
 accepit. Cùm ergo Brynno, Moraviæ adhuc immorans, voto
 tantum, non Baptismo, Christianus fuerit, idem & multò mag-
 846. gis de Mogemiro dicendum: cùm, ne Brynno, ob Christiani-
 tatis procul dubio studium, à populo gentilitatis tenaci laribus
 exigeretur, impedire nequiverit, & immediatè post mortem ejus
 contra Radislaum nepotem, in vivis adhuc ex regione Charen-
 tanorum jam Christiana pro successore accitum, tumultus à po- 986. 987.
 pulo gentili excitatus fuerit; ut itaque, non nisi occultè fors, Mo-
 gemir sacra Christiana colere potuerit. Cæterùm vult Pessi- 982. 983.
 na, post Hormidorem usque ad Radislaum duos Mogemiros,
 nec non Brynnonem in Moravia tota, regnâsse; veriùs autem 985.
 est, unicum Mogemirum fasces tenuisse, & Brynnonem nun-
 quam vera Regia sed Ducali tantum potestate in parte Moraviæ
 polluisse.
846. §. 30. Radislao Mogemiri successori, quanquam firmita-
 tem folii regalis Francis deberet, & illorum ope ulteriore ad po-
 pulum suum maxima ex parte gentilem in obsequio tenendum
 indigeret, non bene convenit cum Francorum nimium quantum 988. 989.
 855. absolutam subjectionem festinante imperio. Unde mirum non
 864. est, ad defectionem & arma in Moravis ventum esse, quæ ta-
 men pactis intervenientibus paulisper iterum quievêre; gravita-
 869. te autem conditionum pacis premente identidem recruduere,
 præsertim cùm libertatis plusculum recuperandæ spem tum
 civilia dissidia Stirpis Carolingicæ, tum motus simultanei Slavo- 990.
 Bohemorum & Soraborum injicerent. Ea tempestate, ut quon- 991.
 dam Mogemirus Brynnonem, dein Radislaum, ita Radislaus is
 liberis carens Suatoplucum ex fratre Bogislao nepotem ex Cha- 992. seqq.
 rentanis accitum parti Regni Moravici præfecerat. Suatoplu-
 cus hic, tametsi in Christiana fide natus & educatus credi possit,
 nihilominus Francorum dominationi primitus unà cum patruo
 Rege sese opposuit; mox autem, fremente licet, & ob id quo-
 870. que insidias struente patruo, nexui Francico, cum haud immo- 995.
 dicè excreturum confidens, se dedit; patruum verò inimicè in-
 sequentem comprehendit, & Carolomanno Ludovici Germanici
 filio extradidit. Fidelitatem igitur eximiam aggressus est Suato-
 871. plucus; ast dum ea ipsi privationem Regalis potestatis, & capti- 996. seqq.
 vitatem, Regno verò suo exspoliationem, & provincia Francicæ
condi-

A. Chr. *conditionem* pareret, vindictæ inde, & defectionis vix non perpetuò duraturæ anfa ei exstitit. Vid. App. Num.

§. 31. His in motibus tamen nexum cum Francicum, æquis, sibi gentique non inhonorificis conditionibus, in se suscipere minimè adversatus est Suatoplucus: quin potius id per interpolationem Alamanni cujusdam captivi à se dimissi, Berthrammi 1001.
 873. nomine, nec non brevi pòst per legatos suos ad Ludovicum Germanicum missos, expressè egit. Demum quoque conventum est, ut Suatoplucus Regi Ludovico fidelis esset, censum per annos singulos (id est tributum, ut jam tempore Caroli M. conventum erat) penderet, cætera verò quietè & pacificè à Rege Ludovico viveret, id est, summam rerum apud suos, quæ fidelitati Regis nihil derogeret, retineret. His pactis addita affinitas, 1002.
 876. ductâ à Suatoplucò in uxorem Adelhaidâ Ludovici Germanici ex Carolomanno nepte, Arnulphi sorore, quæ marito suo tributi nuper renovati liberationem in dotem attulit. Hunc, salvo tributo, liberum cætera statum Moraviæ obtinuisse docent 1003.
 884. annales Francici, qui de termino Regni Bajowariorum, 1004.
 contra Maravanos, item de termino Bajowariorum, quem fratres Vuillihalmus & Engilschalchus ad illos, id est Maravanos seu Moravos, prætenderunt, itaque de Francia ad Moravos usque limitata loquuntur. Mortuo jam Ludovico Germanico A. 876. Carolomanno A. 880. Ludovico 265.
 Juniore A. 882. dum Arnulphus ab A. 880. Charentanorum provinciam, unâ cum Pannonia, regeret, Carolus Crassus autem à morte fratrum Carolomanni, & Ludovici Junioris, in Austrasiæ Regnum successisset, Suatoplucus quidem Pannoniam contra filios 1004.
 884. Wilhelmi & Engelschalki (qui Arbonem, Pannoniæ locò 1005.
 patrum suorum legitimè præfectum, auxilio quorundam optimatum Bojoariorum, violenter deturbaverant) armata manu, ut foederato sibi Arboni succurreret, & absentis Regis legitimi Caroli Crassi jura defenderet, intravit, & multis damnis affecit; ast propterea notam infidelitatis apud Carolum Crassum non incurrit, sed præstito in manus reducis Caroli vasallagio, summam 1006.
 885. rerum apud suos non lædente, imperturbatè administrationem Regni sui continuavit, & paulò pòst quoque cum Arnulpho, qui dictis invasoribus faverat, reconciliatur.

§. 32. Circa hæc tempora eximie crevit Regnum Moravicum. Annales Fuldenses ad A. 892. referunt: ab Arnulpho, 1007.
 qui cum exercitu Moraviam populabatur, legatos ad Bulgaros (infra Pannoniam in Mœsia superiori antiqua, & reliquis subjacentibus Danubii partibus habitantes) non terrestri itinere (id est ex Moravia rectâ per Pannonias) sed per Regnum Brazlavonis (Wratislai) per fluvium Odogra & fluentes Savi fluminis (ergo Wratislaus erat Rex in hodierna Croatia ad Savum) missos esse; unde hi legati infidias Suatopluci per Pannoniam evitabant, & per Bojoarios in Croatiam, exinde ad Bulgaros sub Savo degentes, iter instituebant, adèoque Suatoplucus, in bello contra filios Engelschalki & Wilhelmi magnam Pannoniæ partem

- A. Chr. tem suæ ditioni adjecerat. Porro dum Arnulphus A. 887. in ^{Vid. App.} locum depositi à regnis Caroli Crassi, patru sui, Austrasiæ ^{Nura} regnum occepisset, non tantum Suatoplucio possessionem Pannoniæ confirmare necesse habuit, sed & spontè, ast inconsultè, aliis eum titulis augere destinavit. Concessit enim ei, ut ait Regino, Ducatum Bohemensem: id est, quod juris Arnulpho in Bohemiam acquisitum erat, cessit impostèrùm Suatoplucio Moraviæ Regi: ut itaque Bohemia à nexu erga Francicum Regnum Austrasiæ immediato in nexum mediatum Regis Moraviæ incideret. De hoc uberiùs agetur postèa, dum ad Bohemiæ fata perventum fuerit. Hic autem pro serie dicendorum nudum factum illud commemorasse sufficiet.
890. §. 33. Vix elabentibus duobus abhinc annis cita pœnitentia Arnulphum cepit de liberalitate erga Moraviæ Regem Suatoplucum exercita. Fidem hic & omnia promissa fregisse dicitur ab annalibus, facta autem specialia fœdifraga silentur. Ingratitudo tanta vix credi potest, ut Suatoplucum sola procacitas, & arrogantia, in Arnulphum affinem, compatrem, & exitium fautorem moverit. Ut ut verò sit, ad arma ventum, & biennio inter partes pugnatum est, ad excidium ferme Moraviæ, cuius pristina claritas intra postremum novennium ab A. 884. effulgere cœpit, sed nunc subito iterum eclipsata est; brevi posthac etenim Suatoplucus pacem petere, tributo pendendo noviter se obstringere, terras suas Danubio viciniore cedere, & filium suum Suatobogium obsidatùs pignore tradere necesse habuit. Pax ea in autumno A. 894. convenit, & haud multo post Suatoplucus diem extremum clausit.
892. §. 34. Hic jam mentio facienda *quarta Hunnorum* circa terras Danubianas *epocha*, cujus generosa propago hodierni Hungari sunt. Advenerat populus ille, specificè Hungaricus dictus, teste Reginone scriptore cœvo & omni fide digno, A. 889. ex antiquissimis suis Scythiæ magnæ sedibus, ut jam supra *cap. XIV. §. 17. & cap. XXIV. §. 1.* dictum. Sedes has patrias Asiaticas Regino ad dictum A. 889. in Scythicis regnis & paludibus, quas Tanais sua refusione in immensum porrigit, & proximus illorum temporum sub Ottonibus Impp. scriptor Liuthprandus inter populos Pizenacos & Chazaros (in Colchide, Iberia, & Albania) & Russios (supra Tanaim) collocat: ut itaque vix dubitari possit, eas inter Mœotidem Paludem, Caucasios montes, Volgam, & Tanaim fluvios sitas fuisse. Post generalem gentis Hungarorum descriptionem, pro circumstantiis illorum temporum exaggeratam, Regino specialem ulteriorem mentionem gestis anni 894. & morti Suatopluci subjicit, quòd Ungari in Marahensium regione omnia usque ad solum depopulati sint; protestatur enim ipse ad A. 892. se posthac recentiora non omnia scripturum. Non dissimulatè autem de factis Arnulphi posterior Liuthprandus, quanquam stylo æquè illis temporibus accommodato, scripsit, eumque inculpavit, Hungaros in auxilium evocasse, ut unicum Maravanorum Ducem debellaret. Porro annales Francorum Fuldenses tempus, quò primitus Hungari

A. Chr. 892. ^{Num.} gari novi advenæ Arnulpho contra Moravos auxilio fuere, te-
 statum reliquerunt ad A. 892. Hinc ergo ad Slavo - Moravicas
 origines notandum venit : imò. Hungari ab adventu suo A.
 889. usque ad A. 892. nullibi in terris Francicis aut aliis Ger-
 manicis prodiisse leguntur : igitur in terris trans - Danubianis
 Dacicis se continuasse , & citrà nihil negotii, nisi postquam ac-
 citi erant, fecisse videntur. 2dò. Dum jam acciti Suatoplucum
 debellare juverant , magna ipsis portio cessit Regni Moravici.

§. 35. Ad epilogum Regni Moraviæ procedendo imminuit
 is, à quo Suatoplucus infauftum & turbinibus variis actum regi-
 men morte commutavit. Filios ille Regni hæredes duos reli-
 quit , Suatobogium , qui apud Arnulphum obses fidelitatis pa-
 ternæ erat, & Mogemirum. De horum gestis id solùm ad Sla-
 vicas origines commemorandum venit , quòd Bohemis vicinis ^{1010.}
 suis, eodem quondam genere editis, infestos se præbuerint , &
 tandem contra se invicem in civilia bella & contentionem de
 897. summa rerum eruperint, indèque vicinis occasionem dederint, ^{1011.}
 898. res Moravicas pro arbitrio involandi. Desolatam hoc modo & ^{1012.}
 899. 900. discerptum est celebre olim Regnum Moraviæ, cujus pars eximia ^{1013.}
 901. 908. hinc Hungaris, illinc Bohemis obtigit , eorùmque fortunas au-
 xit.

§. 36. Hucusque de Moravia. Nunc de SORABIS quæ-
 dam hinc injicienda , antequàm Bohemiæ status à Caroli M. ævo
 invisatur. Contra Sorabos magnarum inimiciarum fomes ab
 antiquo, ut suprâ dictum, Francis, Thuringis, & Saxonibus
 suppetebat ; unde Saxoniam A. 803. & 804. (*vid. cap. XXVII. §.*
27.) plenè subjugatâ, è re Francica & Saxonica omnino erat,
 invisos & infestos Sorabos, saltem cis-Albinos seu in hodierna
 Misnia, quòd Albis-abhinc futuris fors incursionibus limes certi-
 or fieret, in ordinem redigere. Sorabos trans-Albinos seu Lu-
 faticos negat *Mansius Comment. rer. Lusat. lib. 1. cap. 42. §. 4.* armis
 Caroli M. tentatos esse ; alii, ut *in notis ibidem*, hac super re di-
 scèptant. Communem tamen scriptores Lufatici ab *Hoffmanno*
 editi complectuntur sententiam cum *Kunschke Diss. Hist. de Lusat.*
sect. 3. §. 9. adventum Saxonum in Lusatiam in Henrici Aucu-
 pis tempora incidere, eosque, quamvis unâ cum finitimis
 Francis, imperantibus Carolo M. & Ludovico Pio, multas ex-
 peditiones in Sorabos & Luficos instituerent, & sæpius ex sen-
 tentia rem gererent, firmam tamen stabilemque sedem Henrici
 Aucupis tempore demum invenisse. Idem *Kunschke sect. 5. §. 4.*
 ait : fide celeberrimorum historicorum constat, Slavo-
 rum nomine, sub quo etiam Venedi per Lusatiam com-
 prehendantur, Caroli M. tempore nihil fuisse illustrius.
 Hæc eadem verba habet *Nesenus in Hist. Lusat. §. 17.* & *Mirus*
 in *Orat. de Lusat.* Porro *Kunschke §. 7.* subjungit : aliquoties
 igitur victi, animum tamen, pristinam libertatem re-
 cuperandi, Sorabi non deposuerunt. Cùm enim bel-
 lis intestinis familia Carolingica se ipsam conficeret,
 opti-

ACN. optimum Venedi tempus esse ducebant, quo in liber-
 tatem se vindicare possent. §. 8. Rebelles verò Sorabos Vid. App.
Num.
 cum reliquis Slavis ita depressit Henricus I. Rex Germa-
 niæ, ut Hunnos vocare in auxilium cogerentur. Nihil-
 ominùs tamen felicissimis laudati Henrici armis eò re-
 ducti sunt, ut jugo Saxonico colla devicta subderent.
 Et infra: & quò faciliùs Venedorum machinationes re-
 primeret, captum Soraborum agrum in Marchias di-
 stinxit, iisque Marchiones præfecit. Inter reliquos scripto-
 res Rerum Lusaticarum *Krüger in Disp. Hist. de Serbis puncto 6. §. 1.*
 hæc habet: ut Sorabes omnis miseræ atque laboris pati-
 entes: sic cujuscunque servitutis impatientes cum om-
 nibus Slavinis populis. Inde semper omnibus modis
 eò laborarunt à prima ætate, ut monarchiam, alio-
 rumque dominatum in se fugerent: contra verò in De-
 mocrata sive Aristocrata viverent. Quod hic dicit Krü-
 gerius, longè antiquioribus jam temporibus testatum reliquit
Witichindus Monachus Corbejensis Hist. lib. 2. de bellis Ottonis Ma- 1072.
 gni contra varios Slavorum populos inter alia sic inquit:
 Illi verò (Slavi) nihilominùs bellum quàm pacem ele-
 gerunt, omnem miseriam caræ libertati postponentes.
 Est námque hujuscemodi genus hominum durum &
 laboris patiens, victu levissimo assuetum, & quod no-
 stris gravi oneri esse solet, Slavi pro quadam voluptate
 deducunt. Transcunt sanè dies plurimi, his (Saxonibus)
 pro gloria, & pro magno latòque imperio, illis (Slavis)
 pro libertate ac ultima servitute variè certantibus.

805. §. 37. His ad illationes infra dicendas præmissis, annales
 Francici sat certificant, A. 805. BOHEMIAM armis Caroli M. 1014.
 atque triplici quidem exercitu, ex partibus Bojoaricis, Franco-
 nicis, & Saxonis irrupente petitam, atque hac multitudine
 copiarum ita exterritam esse, ut Bohemi in acie contra hostes
 stare animum desponderint, & in intimis saltuum latebris refu-
 gium quæsierint. Exercitus Saxonicus, antequàm Bohemiam
 intraret, Soraborum Regem Samelam vicit, atque duas ejusdem
 civitates expugnavit. Ex Bohemis occisus refertur Letzo, seu
 Lecho, id est Lech, Dux eorum. Non fuit ille Dux provinciæ,
 sed belli ex magnatibus Neclani Principis adhuc impuberis: cui
 & alii duo viri bellicosi Milidruh & Styru in rebus bellicis
 gerendis assistebant; nec historiæ Bohemicæ ullum noverunt
 Lechum Bohemiæ verum principem. Historia Soraborum, ut
 ex *Miri Oratione de Lusatia apud Hoffmannum Tom. 2. p. 283.* videre
 est, etiam Ducem Bohemiæ Neclanum, ejusdem autem fidissi-
 mum & peritissimum belliducem Lechum asseverat, qui à Necla-
 no ditionem ad Spreyum fluvium, ubi nunc Budissinensis ager,
 bene-

- A. Chr. beneficiario jure possidendam acceperit, & filiam Suatanam Vid. App. Num. Witikindo Saxonum Duci in matrimonium collocaverit. 1015. Cau-
sa belli in Bohemos à Reginone & annalibus Laureshamensibus
affertur, quòd Slavi, & nominetenus quoque Bohemi, Avaros
(nuper tunc Christianos factos) in sedibus suis (in Austria ho-
dierna cis- & trans-Danubiana) infestaverint. Hos à Francica
evastatione ab A. 791. usque 799. residuos, & ditioni Francicæ
adjectos Hunnos à Moravorum & Bohemorum (à quo pacem
inter se A. 800. inierant) vi defensare, tum Imperii Francici ho-
nor, tum pietas erga religionem suadebat. Non minor autem
causa belli alio ex latere Francorum, Saxoniae nempe, aderat;
Francorum enim & Saxonum res exigebat, Sorabos nimium vi-
cinos & immixtos, nec non ab antiquitus inquietos comescere:
his verò Bohemi, quò terga à serpente ultra Sudetos montes
potentia Francorum tutiora forent, auxilio non deesse censue-
runt; unde & eadem expeditione Francica in Sorabos & Bohe-
mos itum est. Repetitur hoc quoque anno sequenti: 1017. Caro-
lus enim junior, Caroli M. filius, qui priore anno triplici exer-
citu in Bohemiam, inter Moldavam & Egram fluvios, testibus
annalibus Francicis, deducto præerat, nunc exercitum in Sora-
bos duxit, alia autem manus ex Bojoariis in partem Bohemiae
missa est. Utrunque, tam in Sorabia, quàm in Bohemia alibi
loci ac prius, & quidem in Sorabia trans-Albina seu Lusatia,
in Bohemia verò in parte orientiori trans Moldavam, quor-
um elapso anno penetratum non fuerat, actum fuisse videtur.
Colligendum id ex annalibus Francicis Moissiacensibus, qui pri-
ore anno Regem Soraborum Samelam in situ circa Weissenfel-
sam, itaque cis Albim victum, & obsidibus filiis datis pacifica-
tum, sequente verò alium Soraborum Regem Misitonem, igitur 1017.
trans Albim, occisum produunt: & cum Carolus junior, victo-
riam contra Misitonem potitus, cum exercitu *regressus*, non verò
Bohemiam, Bojoariis ibidem jungendus, ingressus dicatur,
pars Bohemiae superiore anno devicta, Sorabis vicina, sine mo-
tibus degisse, & novo jugo acquievisse dicenda est.
- §. 38. Mortuo Carolo Magno, sub Imperio Ludovici Pii, 1018.
816. annales Francici motus tantum Soraborum ad A. 816. nullos ve-
rò nec nunc nec sequioribus annis ex parte Bohemorum pro-
dunt; memorabilia autem alia hoc sub tempore occurrunt:
817. imò A. 817. Ludovicus Pius divisionem regnorum inter filios
fecit, in eaque Ludovico filio, qui Germanicus dictus, Bojoa-
riam, Behemios, Carentanos, Avars, atque Slavos,
qui à parte orientali Bajoariae sunt, igitur & Moraviam
822. & Bohemiam concessit. 1019. 2do A. 822. Ludovicus Pius in Fran-
conofurt Conventum generalem habuit, & ad hunc ex regnis
suis optimates convocari jussit; præter hos autem compa-
ruerunt ibidem legati varii, Slavorum imprimis Abotritorum,
Soraborum, Vilforum, *Behemannorum*, *Maruanorum*, Predene-
centorum, nec non *Avarum* in Pannonia residentium, & de-
mum Nordmannorum, id est Danorum. 3tio. Post divisionem
regno-

- A. Chr. regnorum de A. 817. Ludovico Pio ex altera uxore Juditha, A. 819. ducta, natus est A. 823. filius Carolus, qui Calvus dictus; Vid. App. Num.
829. hunc postea vix sexennem instigatu Judithæ A. 829. Regem declaravit, eique regnum in terra Alamannica & Rhætica, & parte Burgundiæ assignavit, indignantibus, ac propterea, nec non alias ob causas rebellantibus reliquis filiis natu majoribus, quibus portio hæreditaria minuebatur. Unde ab hoc tempore inquietum & dissidiis scissum fuit Imperium Francicum, & populis aliis devictis majoris libertatis occasio dabatur. Latè hæc tractat & ex omnibus annalibus Francicis colligit *Eckhardus de reb.*
839. *Franc. Orient. lib. 28.* 4to A. 839. mortuus est Neclanus Dux Bohemæ, eique successit filius Hostivitus. Historia Bohemica fidem facit, Hostivitum ex Bohemæ Ducibus primum fuisse, qui foedus novum & æquum cum Imperatore Ludovico Pio, paulò post mortuo, percussit, & imperii socius factus sit, id est, summam rerum apud suos sibi confirmari fecerit. Anno eo 839. Ludovicus Pius, ut annales Fuldenses referunt, mense Januario Rhenum transit; ad initium Quadragesimæ in Franconofurt: ad Pascha in Alamannia: post Pascha mense Majo Wormatiæ: & à mense Julio in Aquitania commoratus est. Dum Wormatiæ esset, Hlutario filio suo (inquiunt annales) de Italia in fidem ejus venienti reconciliatur, regnumque Francorum inter eum & Carlum filium suum minimum dividit: Hlutario quidem, qui natu major erat, nominis sui dignitatem & sedem regni tribuens, Hludovico verò filio suo minori, pro eo, quòd eum offenderat, Bajoanorum provincia tantum concessa. Ad
840. A. 840. pergunt annales Fuldenses: Hludovicus filius Imperatoris, partem regni trans Rhenum, quasi jure sibi debitam affectans, per Alamanniam facto itinere, venit ad Franconofurt, multorum ad se orientalium Francorum animis prudenti consilio convertis. Quo comperto Imperator de Aquitania infecto negotio redire, compulsus, &c. in Aquisgrani Pascha celebravit. &c. Post Pascha autem Imperator collecto exercitu filium per Thuringiam usq; ad terminos Barbarorum persequitur, exclusumque à finibus Regni per Sclavorum terram cum magno labore Bajoaniam redire compellit. Ipse verò rebus in partibus illis ordinatis, ad Saltz villam Regiam (Palatium Salæ Franconico adfitum, ita Eckhard lib. 29. cap. 93.) reversus, dies letaniarum, & ascensionis Domini solemnia celebravit. &c. Imperator verò illis diebus morbo correptus ægrètare cœpit, & per Moenum fluvium navigio ad Franconofurt, inde post dies paucos in Insulam quandam Rheni fluminis prope

- A. Chr. Ingilnheim delatus, morbo invalescente XII. Cal. Jul. ^{Vid. App. Num. 1020.} diem ultimum clausit. 5to. Mortuo Ludovico Pio Franci Lotharium locò patris super se regnaturum suscipiunt. Cui autem non consentientes reliqui fratres Ludovicus Germanicus, & Carolus, contra Lotharium insurgere parant. Lotharius initis cum Ludovico induciis contra Carolum in Galliam movet. Ludovicus, ut de terris Germanicis securior esset, Orientales Francos, Alamannos, Saxones, Thuringos, sibi fidelitatis juramento confirmat. De Bojoariis non fit mentio, eò quòd illi dudum, patris & fratrum voluntate, ad eum pertinerent. 6to.
842. Abhinc cœpit gravissimum bellum civile inter fratres hos, per quod vires Francici Imperii penè exhaustæ sunt. 7mo. Pax tandem & divisio Regnorum in tres partes inter tres fratres convenit: Ludovicus citra Rhenum omnia accepit, indeque Germanicus dictus est. 8vo. Bellum hoc civile & scissio Imperii Francici nationibus exteris per Francos antehac devictis occasionem majoris libertatis capeffendæ adauxerunt. ^{1021. 1022.}

§. 39. Hic jam videndum est, quo loco RES BOHEMORUM SUB CAROLO M. ab A. 805. & sub LUDOVICO PIO fuerint? Populi Germanici à Francis devicti in provincias Francicas redigebantur. A. 740. (ut *cap. XXVI. §. 10.*) magna Thuringiæ pars, ab inde nova Francia & Franconia dicta, Regno Francico incorporabatur. A. 788. (ut *cap. XXV. §. 18.*) Bojotria Thassilone Duce deposito, Comitibus imposterum regenda tradebatur. A. 803. (ut *cap. XXVII. §. 27.*) Saxonia amisso jure priorum Principum, Magistratum, Legum, Judiciorum, conventuum, in unum idemque corpus cum Francia jungebatur. Nihil tale Slavicis populis per Francos devictis evenit: sed, ut natione & linguâ sejuncti, ita & suorum jurium compotes manserunt, & non obstante nexu fidelitatis erga Imperium Francicum, & tributis quotannis pendendi, summam rerum apud suos retinuerunt. Factum hoc similiter cum Hunnis seu Avaribus, Austriæ & partis Pannoniæ sub Carolo M. incolis, ut expressè testantur annales Francici. Hunc solum nexum agnoscunt historiæ Bohemicæ, *Cosmas* enim scriptor seculi XII. inchoantis *Lib. 2. Chron. Boh. ad A. 1040.* Legatos Brzetislai I. Ducis Bohemiæ ad Henticum III. Imp. missos sic loquentes inducit. Semper salvo tenore vestræ legis fuimus, & hodie sumus sub imperio Caroli Regis: & ejus successoribus nostra gens nunquam extitit rebellis: & tibi in omnibus bellis mansit & semper manebit fidelis, si justitiam tantum nobis facere velis. Talem nobis legem instituit Pipinus Magni Caroli Regis filius, ut annuatim Imperatorum, successoribus CXX. boves electos, & D. Marcas solvamus. Marcam nostræ monetæ CC. nummos dicimus. Hoc testatur nostratum ætas in ætate: hoc omni anno sine refragatione tibi solvimus, & tuis successoribus solvitur.

vere

A. Chr. vere volumus. At si aliquo præter solitum legis jugo nos aggravare volueris, mori potius prompti sumus, quam infuetum ferre onus. En genium & indolem nationis, quæ perire maluit, quam sub legibus alienis vivere, tributum autem, & fidelitatem generalem, ceu libertati haud officientia, non averfata est. Pipinum Cosmas nominat, qui legem tributi Bohemis dederit, quanquam ex annalibus Francicis constet, non Pipinum, sed fratrem ejus Carolum juniorem expeditioni in Bohemiam de A. 805. præfuisse. Errorem tamen in nomine non crediderim: ut dicendum potius sit, Bohemos ad Pipinum tanquam mediatorem apud patrem pro pace concilianda recurrisse, ejusque officiis eandem obtinuisse. Carolus Magnus A. 806. post jam devictos Bohemos, in charta divisionis Imperii Francorum, pro pace inter filios conservanda, apud *Eckbardum de reb. Franc. Orient. Lib. 27. cap. 34.* inter alia ait. Quicquid autem de Regno nostro extra hos terminos fuerit, id est Franciam, & Burgundiam, excepta illa parte, quam Ludovico dedimus: atque Alamanniam, excepta portione, quam Pippino adscripsimus: Austriam, Nivstriam, Turingiam, Saxoniam, Frisiam, & partem Bajoariæ, quæ dicitur Nortgovv, dilecto filio nostro Carolo concessimus. Nihil hic dicit Carolus M. de Sorabia, Bohemia, Moravia, Avaria: utpote quæ terræ, tributariæ tantum, & extra corpus Imperii Francici constitutæ, eum ob finem armis domitæ, & nexu fidelitatis generali obstrictæ erant, ut tuti ab invasionibus essent limites Imperii Francici. Hinc quoque Carolus M. libenter quidem Chagani Avarum conversionem ad fidem Christianam suscepit, sed Slavos Moravos, Bohemos, & Sorabos, in gentilitate perseverantes, ad fidem recipiendam, ut Saxones, quos corpori Francico uniendo volebat, haud adegit: quin potius Moravi longo adhuc, Bohemi verò & Sorabi longissimo tempore, ritibus paganici innexi relinquebantur: quod factum certè non fuisset, si eos quoque Carolus M. corpori Francico destinasset. Ludovicus Pius, ut §. *preced.* allatum, A. 822. ad Conventum Francofurtensem *Optimates ex regnis suis* convocari jussit; inter hos minimè reperiabantur Bohemi, sed horum, uti & aliorum Slavorum, nec non Avarum, & Danorum, quæ *exteriorum* & ad corpus Francicum non pertinentium populorum *legati* ad tributa offerenda & fœdera renovanda admissi sunt. Sub eodem Ludovico Pio ad A. 840. annales Francici *terminos Barbarorum ad Thuringiam* existere, & *à finibus Regni Francici Sclavorum* terram incipere, ergo Bohemiam extra corpus Francicum esse asseverant. Nihil his obstat: ad A. 817. in divisione regnorum per Ludovicum Pium facta, comprehendi Behemios, Avars, & Slavos, qui à parte orientali Bajoariæ sunt, id est, Moravos; quemadmodum enim Avars certè summam rerum sibi reservatam habebant, & Moravi eandem acriter (ut *suprà* §. 30. & *seqq.*) sibi

vid.

A. Chr. vindicabant, ita Bohemis nihil præjudicii generavit, quòd fo- Vid. App. Numb.
lius tributi nomine divisioni ei inferti fuerint.

§. 40. Ut autem Bohemis summa rerum intacta maneret, facile suadere poterat tum Slavici generis, sermonis, cultus, & morum disparitas, econtra libertatis nulli genti inferior & omnium periculorum contemptrix æmulatio, tum quoque apud Carolum M. fracta jam tot laboribus & bellis ætas, apud Ludovicum Pium verò, ejusque liberos, perpetua ferè discordia domestica, quæ animum ad plures populos Imperio Francico arctius illigandos haud adjicere poterat. Hinc etiam colligendum, veraciter referri à Bohemica historia, quòd Ludovicus Pius, anno emortuali suo, foedus æquum cum Hostivito novo Duce Bohemiæ percussit, per quod absque dubio summam rerum Hostivito apud suos, salvo tantum tributi annui onere, confirmavit: ut de cætero ille reverentiam erga Francorum Imperium, & quietem aleret, ac ingruente necessitate auxiliator contra hostes Francorum existeret. Opportunitas ad hoc foedus ineundum aderat maxima: offensam patris Ludovici Pii incurrerat filius Ludovicus Germanicus, eò quòd hic ditionem suam vivente & invito patre extendere voluerit. Pater ipsum armis per Thuringiam usque ad *finis Francicos, & terminos Barbarorum*, id est Bohemiam persequebatur, & per hanc regionem in Bojoariam suam sese recipere cogebat: dein ad Palatium suum in Francia hodierna ad Salam fluvium se conferebat. Hostivitus, nuper tunc, post mortem patris Neclani, Bohemiæ Principatum adeptus, qui Ludovicum Germanicum per Bohemiam fugere viderat, & horum motuum particeps esse volebat, omni ratione induci poterat, ut Ludovicum Pium haud longè à Bohemia commorantem inviseret, & studia sua pacis colendæ offerret; unde & gratanter susceptus, & condigno foedere sancito amicè dimissus est. Ludovicus ipse Germanicus, dum mortuo patre partes suas contra fratres fulcire nitebatur, præter Bojoarios, quos ut patrimonium à patre concessum dudum possidebat, & fidos sibi noscebat, Orientales Francos, Alamannos, Saxones, Thuringos, non verò Sorabos, Bohemos, Moravos, & Avaros, sibi fidelitatis juramento confirmavit. Plura talia extraneitatis & regiminis separati indicia in subsequis Carolingicorum gestis occurrant.

§. 41. Ipsam censûs annui aut tributi pensitationem minime parere incorporationem vel subditelam, docent exempla illustrium quarumvis orbis gentium. Macedones & Illyrii, antequam ob perpetuos motus in provinciam veram Romanam redigerentur, victi sæpius, triumphati, tributo addicti sunt: liberi tamen, sub suis legibus & magistratibus, manserunt. Galli & Britanni æquè primitus sub tributo liberi, dein provinciæ Romanæ fuerunt. Thuringia seculo sexto libertatem annuo quingentorum porcorum tributo redemit: & demum seriùs sub jugum proprium Francorum cecidit. Saxonia, ut Saxones scriptores omnes tuentur, non nisi sub Carolo M. in deditionem omnimodam venit: antea verò tributum quingentorum boum, dein

A. Chr. dein trecentorum equorum ferre salva libertate non recusavit. Vid. Appa
Num.
1079.
 Ipsa Carolingica Stirps Galliae dominatrix, quae juga aliis gen-
 tibus imponere assueverat; seculo nono Normannis seu Danis
 tributaria fieri non dedignata est. Romanum Imperium, quo 1077.
1078.
1080.
 nihil unquam Augustius, Gothis, Hunnis, Persis, Bulgaris, &
 postremum seculo decimo Hungaris, tributum spondere & pen-
 dere necesse habuit: ast propterea gentibus illis lege subje-
 ctionis non serviit. *Tacitus* jam pridem agnovit, tributa non 1077.
 unionem imperii sed extraneitatem sapere. *Hugo Grotius* quo- 1080.
 que summum imperium pensitatione certi cujusdam annui haud
 imminui sensit.

§. 42. Prosequendo ulteriorem BOHEMICARUM RERUM
 SERIEM SUB STIRPE CAROLINGICA, dictum jam est in
 Apparatu, ab A. 840. quo Bohemiae Dux universalis Hostivitus 1032.
 cum Ludovico Pio, paulò ante hujus mortem, foedus æquum
 inierat, in nullis Francicis annalibus quidquam memoriae pro-
 ditum esse, unde constaret, dictum Ducem universalem Hosti-
 vitum, & eo mortuo, filium & successorem Borzivogium, hosti-
 libus illis Bohemorum specialium principum, aut Toparcharum,
 incursionibus in terras Francicas implicitos aut consentientes
 fuisse. Testem nunc (præter *Cosmam*, supra §. 39. citatum) ad-
 voco impartialem, coævum, & omni fide dignum, *Reginonem Ab-* 1033.
bàtem, qui in A. 890. affirmare non dubitat, *Bohemenses*, qui ha-
 stenus principem suæ cognationis ac gentis super se habuerint,
 Francorum Regibus fidelitatem promissam inviolato
 foedere conservasse. Fidelitatem Regino hic ipse per adjecta
 explicat, & eam, quæ *fæderi* congrua est, non autem, quæ ex
 subjectionis nexu procederet, intelligit. Omnia igitur, quæ an-
 nales Francici de invasionibus & perfidia Bohemorum memo-
 rant, particularium territoriorum sub-Regulis & Toparchis au-
 ctoribus adscribenda sunt.

§. 43. Ad hanc illationem solidandam necesse est, statum
 Bohemiae interiorum pro illis temporibus, in quantum historia
 domestica antiqua, mutila licet & nimium incuria, suppetit, pe-
 nitius pervestigare. Hac in re tria potissimum consideranda ve-
 niunt: 1mò. Descendentes sororum Libussæ, quæ familiae prin-
 cipalis Przemisleæ mater & origo fuit. 2dò. Collaterales fami-
 liae hujus Przemisleæ. 3tiò. Optimatum aliorum in genere or-
 do, & inveterata arrogantia, res familiae; cui praelatus quisque,
 ad modum suum gubernandi. Descendentes sororum Libussæ
Weleslavinus in Genealog. Princ. Bob. ex vetustis traditionibus per
 aliquot tantum generationes memoriae posterorum repræsentavit.
 Primogeniti Kassæ Rodislai filius Rodovius, secundo-
 geniti Prostolai filius Chleboslus, & nepotes Zbraslaus &
 Rod, noscuntur in historiis: reliquæ generationes verò in ci-
 neres oblivionis abierunt. Filia Kassæ Biela nepotem historiis
 cognitum tertio-genitum Sudipravum, pronepotem Hrutam, ab-
 nepotem Sukoslauum, & Atnepotem Milessium, qui unà cum
 patre Sukoslao bellum utriusque infelix contra Borzivogium gef-
 sit, nec non Stuymirum seu Stroymirum, Anti-Principem Bor-

A. Chr. zivogii, incertum quo gradu generationis, edidit. De femine autem primogeniti ex Biela nepotis Chtibohi, & secundogeniti Lidomiri, quoniam paribus facinoribus caruerunt, siletur. Tetkæ, alterius sororis Libussæ, unica tantummodò generatio in filio Hes ab inventione ferri minerorum posteritati commendata est: reliqua propago silentio communi accessit. Non dubitandum autem, semen Croci, æquè in posteris Kassæ & Tetkæ, ac Libussæ, longè ultrà, quàm historiæ ex solis peculiari- bus gestis recordantur, durâsse, & singularem sibi inter reliquos optimates præminentiam vindicâsse. Illud ad præsentem materiam sufficiet, constare, Toparchas Bilinenses, & Mileffovien- ses, Sukoslaum, Mileffium, Stuymirum, aufos esse, familiæ principali sese opponere, & regimen ejus involare: ut sat su- pérque credatur, hos & alios, Croci sanguine tumidos, de om- nibus gestis suis, & præprimis de vindicandis vicinorum Germa- norum injuriis, aut etiam, si luberet, de testificanda (ut illi ge- nio suo abundantes credebant) heroica & Croci sanguini digna indole in incurforiis viciniarum, quoquo prætextu excusandis exercitationibus, rationem familiæ principali, Regentique ejus, reddere, haud necesse existimâsse: sed pro suo arbitrio plerum- que, donec impunè liceret, versatos esse. Ad hanc descendenti- am Croci & sororum Libussæ retulerim superbiam Krasnici, Kurzimensis quondam Reguli, præter familiam principalem, at- tamen, ut ipse apud Regem Moraviæ gloriatus est, illustriori cæteris prosapia orti: quem Hagecius ad A. 859. & ex eo alii, non altius nisi à patre Dolifone repetere sciverunt, & ejus teme- ritatis arguunt, ut verum Pragensem Principem principatu exu- ere, séque in dominatum universalem evehere anniteretur; cum autem id malè & in privationem pristinæ possessionis cederet, Regi Moraviæ se subdere, ejusque arma in populares suos pro- vocare, vano licèt eventu, haud ambigeret.

§. 44. Collaterales familiæ principalis Przemisleæ certio- rem in historiis Bohemicis locum invenerunt. Ex iis ad epo- cham, de qua mihi modò agitur, Carolingicorum Imperatorum, duæ lineæ commemorandæ veniunt: imò. Vnislao, quinto post Przemisium Duci, frater fuit Wratisslaus, princeps Lucensis seu Satecensis: cui in principatu filius successit Wlastisslaus, qui Ne- clano legitimo Principi ex una, sicut antè dictus Krasnicus Kur- zimensis ex altera parte, de principatū universali litem movit; sed armis per Styrum Neclani Belliducem oppositis oppressus est. 2dò. Ut Principibus Pragensibus nunquam deessent æmuli, Ne- clanus, præter Hostivitem legitimum successorem, progenuerat Mstibogium; qui post mortem patris Kurzimensem principatum adeptus arma primitus fratri de summa rerum: iis autem haud ad opinionem cedentibus, Moravis vicinis, suis solis auspiciis, ad suum interitum, & reprobante consilium Hostivito fratre, intulit. Incidenter hinc notandum: ab Hagecio, ex abbrevia- tionis epocharum Bohemicarum ob suppositum adventus Cze- chi nimis serum studio, Mstibogii filium, quem Weleslavinus Radslau & Celidruh nominat, cum Drslao, qui contra S.

Wen-

Vid. App.
Num.

A. Chr. Wencéslaum in pugna stetit, in unum idémque individuum compingi : magna sat credulitate, nepotem Neclani Drslaum, cum abnepote S. Wencéslao in Campo Martio concurrisse. Intermedium itaque Radslaum inter Mstibogium & Drslaum æquè Hagecius hic in linea collateralis, ac alibi in linea principali Vnislauum inter Wogenum & Krzezomislum, erat.

Vid. App.
Num.

§. 45. Ad Optimatum ordinem monuisse interim satis erit, quod *suprà* §. 26. dictum est : optimates tales sex, Moraviæ vicinos, suis itidem auspiciis, contra Moravos, æquè particulares, bellum coeptasse : cui auctor Princeps nullatenus, & ex neutra parte, præsumi potest ; quoniam pax generalis inter utramque gentem, paulò antè convenerat, obviis quibuslibet & aliter tollendis de causis haud temerè infringenda. Unde etiam motus hi, ut privatim coepere, ita & privatis utrinque damnis conquire, atque eapropter gens genti aperto bello inimica facta non est. Docet autem exemplum hoc, si posthac in annalibus Francicis arma Bohemorum audiantur, id nec pro insolito quocquam, nec pro facinore totius gentis, sed liberiorum potius optimatum, aut tandem principum simul Satecensium particularium, reputandum esse ; his enim interclusi & abscissi quasi à Francicis terris erant Principes legitimi, titulo & jure universales, re ipsa verò non nisi Pragenses seu Wissehradenses, quibus ad tempora usque Imperatorum Saxoniorum Lucenses seu Satecenses sub-Reguli perpetuò obnitebantur.

§. 46. Ad narrata ipsa annalium Francicorum nunc progrediendo : A. 846. Ludovicus Germanicus ab expeditione in Moravos reversus dicitur ab annalibus Bertinianis ob intestina bella cum fratribus, & ob hostium victoriam. Ultimum hoc

987. 1013.

explicant annales Fuldenses, quòd per Bohemanos cum magna difficultate & grandi damno exercitus sui reversus sit. Hoc in regressu, ex Moravia per Bohemiam in Franciam, permeari tantum poterat pars australior Bohemiæ, unde & ibi, absque scitu Principis Wissehradensis, per tumultuariè collectam optimatum manum exercitus Ludovici damnum passus est. Expeditio, cujus annales Bertiniani ad A. 847. & Fuldenses ad A.

1024.

848. 848. contra Bohemos meminerunt, una eadémque, anno tantum transposito, contra Bohemos australiores fuisse videtur ;

849. subsequens verò de A. 849. certò de iisdem intelligenda est, quoniam ei expeditioni *Hernustus partium illarum Dux* præfuisse dicitur, is autem, ut docet *Eckhardus de Reb. Franc. Orient. lib. 30. cap. 69.* Marchio limitis Austriaci erat. Notandum hic : 1mo.

A. 848. Bohemi pacis gratiâ legatos mittere, & obsides dare coacti : legati quoque illi simul cum aliis legatis fratrum Ludovici & Nordmannorum admissi, & absoluti sunt ; quod certè incorporationem Bohemiæ ad Francicum Regnum minimè sapit.

2do. A. 849. Bohemi per legatos, non ad Ernestum primarium Francorum Ducem, sed ad Tachulphum Sorabici limitis (id est Thuringiæ, Eckhard. *ibid.*) Ducem, tanquam scientem leges & consuetudines Slavicas, directos, promittunt, se

226. ORIGINUM SLAVICARUM CAPUT XXIX.

- A. Chr. obsides datus, & imperata (quæ scilicet cum legibus & consuetudinibus Slavicis, seu salva cæterum libertate subsistere possent) facturos. 3tio. dum reliqui optimates Francici arbitrium pacis Tachulfo inviderent, & rupto pacis negotio in Bohemos incompotè ruerent, aut cæderentur, ipsi Franci à clade residui pro securo regressu ad sua obsides Bohemis victoribus dare necesse habuerunt. Vid. App. Num.
851. §. 47. Sorabi in Thuringia A. 851. magis fame quam ferro 1025.
 856. perdomiti, & qui ex iis Dalmatæ vocabantur, A. 856. tributarii (quod intelligendum, iteratò) facti sunt; ergo nihil miri, quòd Bohemorum pars æquè circa hæc tempora tributario nexui refragata, & in omnimodam libertatem se reasserere conata sit. Dicuntur autem tunc nonnulli ex eorum Ducibus in deditionem, id est in tributum nexum, venisse, & quidem illi, quos Ludovicus Germanicus ex Thuringia in Bojoariam transibat, itaque Bohemi occidentales in principatu Satecensi. Ex verbis: *nonnullos ex eorum Ducibus*, apparet, Francis tot pro Ducibus Bohemæ habitos fuisse, quot optimates in fronte collectæ ex sua tribu manus, ut Woywodæ seu Ductores, pugnæ se offerebant. Interpretatio hæc necessariò fuit ex narratis annalium Fuldensium ad A. 845. ubi quatuordecim ex Ducibus Boëmanorum cum hominibus suis Christianam religionem desiderantes susceptos & baptizatos esse refertur: qui itaque ne optimatum quidem, seu primorum ex qualibet familia aut tribu speciale, sed procerum seu statuum nomen commune potius merebantur. Porro gesta Anni 857. sat commonstrant, ubi locorum in Bohemia hucusque Francis actum fuerit: nempe in ea parte, ubi civitas *Scalalugati*, seu, ut aliter editur, *Sclavitago* 1026. id est vel Slawnici, vel Slawatæ, in principatu Satecensi, reperiebatur; hæc civitas à multis annis rebellis dicitur, ergo ei, & vicinæ, non verò Prageni principatui, cui nullum ex proditiis Ducibus nomen convenit, motus hi, & anteriores, debentur, neque, si iam libero statui Pragenis principatûs ullatenus offecit, quòd Ludovicus Germanicus profugum in Moraviam fratrem Sclavitagonis, principatu Satecensi, titulo tenus, non re, 858. investierit; cum sequenti anno nec Sorabi, minus itaque Bohemi, à motibus abstinerint. 1027.
869. §. 48. Gesta anni 860. docent, Bohemos, qui terminos Boëmanorum in incursionibus infestasse dicuntur, intelligi Bojoariæ ad Moldavam superiorem, nec non Moravia vicinos. Alii quoque Bohemi Thuringis vicini, ergo circa principatum Satecensem sedentes, Thuringiam invaserunt, dein verò dextras sibi à Carolomanno dari petunt & accipiunt. A. 871. iterum de 1028.
871. Bohemis, qui irruptionem in Bojoariam moliebantur, ergo de 1029.
 872. vicinis huic provinciæ, agitur. A. 872. ex his in fugam per Francos acti referuntur Duces quinque, quorum nomina non nisi particularibus optimatibus, & ut Pessina interpretatur, Suento- 1029.
 slao Bilinensi, Witoslao Cadanensi, Hermanno cuidam Thuringo, Spitimiro Werschowitzensi, & Mstislao Kadanensi, conveniunt. §. 49.

A. Chr.

§. 49. Reliqua gesta usque ad A. 890. fat testantur, quo loco fuerint res Francicæ, & econtra vicinorum Slavorum. Francia propriè Salâ fluvio, Thuringico nempe, terminabatur: cis eum residebat Dux limitis Sorabici: trans eum erant Slavi Sorabi (A. 874.) Nec non Dalmatii (A. 880.) Slavi Salæ proximi seu accolæ erant Francis Fideles (A. 880.) An hæc fidelitas subjectionem, an tributum tantum pensitationem importaverit, dubium quidem, ast ultimum verius est; *Scrvitium enim pristinum* (de quò ad A. 874. & 877.) in hoc posteriore anno de solito censu, itaque tributo explicatur. Par erat tributum conditio Bohemis, salva tamen cæterum libertate; & quanquam *Regna Slavorum Beheimensium & Marabensium*, divisioni regnorum inter filios Ludovici Germanici A. 876. celebratæ, inserta nominetentis reperiantur: ea tamen insertio tributum commodum solummodò, aut ad summum spem, regna ea imposterum provinciam Francicam fieri posse, respicit; unde mentio illorum facta est, nè acquisitis fors regnis illis dubium de nova inter fratres pacificenda divisione oriretur.

Vid. App.
Num.
1030.
1031.
1032.

876.

890.

§. 50. Annus 890. inter maximè notabiles est pro systhmate antiquo Regni Bohemiæ; præterquam enim, quòd ex eo causâ corruptæ chronologiæ illorum & antecedentium temporum, apud Hagecium, ejusque sequaces, non modica ex parte petenda sit, ut infra pluribus dicitur: etiam annus is machinam invexit, quâ antiquum fastigium regium, primitus Marcomannicum, dein Slavo-Moravicum, convulsam, disjectam, & solo æquatum, atque partim in Hungaros, partim in Slavo-Bohemos delatum, ibidemque in splendorem perpetuum egestum est. Regnum illud, dum jam, abolito Marcomannico nomine, Marahense seu Moravicum vocaretur, ante tertiam Hunnorum epocham, id est ante A. 744. (ut hæc supra cap. XXVIII. dicta sunt) in maxima, post verò in minore quidem, modò demodò accrescente, ast semper adhuc eximia celebritate erat. A. 760. (ut §. 24. hoc cap.) Rex Moraviæ Samomir terras Slavorum Polonorum, A. 793. Samoslaus successor terras Slavorum Bohemorum, suæ ditioni, ex vetere fors jure Marcomannico, adjicere nitebatur: mollimen utrumque armis repressum: illud simpliciter exin neglectu, hoc pace terminatum est. Qui pax hæc convenerit, scriptores tacent; *Christianus* tamen, antiquissimus Bohemiæ scriptor, eum, qui Moraviæ tempore adventus SS. Cyrilli & Methudii præerat, id est Radislaum ab A. 846. usque 870. rerum potitum, Principem vocat, qui partibus in illis tunc dominabatur, & imperabat universæ terræ ceu magnificus Imperator. Idem Christianus paulò post de Borzivogii Bohemiæ Principis baptismo agens, eum quodam tempore, negotii sui populique sibi commissi causâ, Ducem suum vel Regem Zvvatopule (prædicti nempe Radislai successorem Suatoplucum) adiisse, & ab hoc benigne susceptum esse refert. Compellat ergo Christianus Regem Moraviæ magnificum Imperatorem, & Borzivogii Ducem vel Regem,

1037.

1039.

gem, quem ille populi sibi commissi causâ adierit. Denotant Vid. App. Num.
 hæc aliqualem omnino superioritatem Regis Moraviæ in Bohemiam, undecunque demum illa nata sit. Ignorantiæ & errori Christiani hîc nullus locus est: ipse enim familia principali factus, & Borzivogii pronepos, ætate sua à Baptismo Borzivogii nec seculo integro distabat, ut documento finientis seculi decimi originaliter adhuc exstante indubiè constat. Concessioni Arnulphi Cæsaris de A. 890. (de qua mox) non attribuenda est hæc superioritas: quoniam Baptismus Borzivogii anno multum anteriori, & in mea quidem opinione anno 877. debetur. Consequens ergo est, eam comem reverentiam, quâ Borzivogius causam populi sui ad Suatoplucum tanquam arbitrum deferre inductus fuit, ex triplici fonte: primatûs nempe Moravici inter Slavos Principes: juris quondam regni Marcomannici in Slavo-Moravos præcipuè translati: & pacis inter gentem Slavo-Moravicam & Bohemicam A. 800. compositæ, promanâsse. Primatum inter Slavorum Limigantium Republicas meritò sibi olim Croatia vindicabat; illa enim non tantum Slavo-Bohæmis & Polonis seminarium existit, sed & prima ex Slavo-Limigantibus coloniis Regnum, illudque celebre, sub Rege Samone A. 624. (ut cap. XXII.) in se excitavit: & ex familia sua regia (ut cap. XXVIII.) plurimos, si non ad unum omnes Reges in Moraviam transplantavit. Cùm autem seculo octavo medio (ut cap. XXII. §. 24. 25.) Regnum Charentanorum concideret, & sub Imperium Francicum redigeretur: meritò iterum primus honor inter Principatus Slavicos in Reges Moraviæ devolvebatur, ut hi comiter ab aliis colerentur. Jus quondam Marcomannorum, longè latèque dominantium, in Quados, & Quadorum in Slavo-Moravos transferat: ut saltem id Regibus Moravicis pro prætextu ad redintegrandos antiquæ ditionis limites, & præprimis in Bohemiam, tanquam sedem olim primariam Marcomannorum suffecerit: cùm historiæ ipsæ Bohemicæ testentur, in Bohemia Moravis vicina, populorum antiquorum Germanicorum, utique ergo Marcomannicorum & Quadicorum, progeniem seculo octavo finiente adhuc sedes habuisse: quas postliminio dilatare Rex Moraviæ Samoslaus statuerat. Armis dein utriusque eductis, & allis alternis viribus, de pace demum A. 800. convenit: quâ comem aliquam Bohemorum Principum erga Reges Moraviæ reverentiam pactam credere, nec honor Slavo-Bohemorum eò minimè imminuendus, nec aliud quid vetat; ast potius major utriusque cognatæ nationis ex hoc foedere contra externos securitas suadet: & testimonium vix non coævum Christiani ex familia principali Bohemica orti impellit. Hanc reverentiam observârunt Duces Bohemiæ, tum Hostivitus, dum (ut Hagecius ad A. 887. tempore tamen nimis serotino, & infra annum 856. retrahendo narrat) captos à fratre suo Mstibogio Moravos, sibi in ostentationem victoriæ transmissos, Regis Moraviæ potestati spontè reddidit: tum filius Hostiviti Borzivogius, dum (ut supra) A. 877. Suatoplucum, qui anno elapso fami-

COROLLARIUM AD ORIGINES SLAVICAS. 239

A. Chr. familiae regiae Francicae per matrimonium se junxerat, accedente, & foederis antiqui renovationem obire non distulit. Vid. App. Num. 1002.

890. §. 51. Hoc praenotato, ad gesta anni 890. regrediendo, nar-
rant annales Francici: inter Arnulphum Caesarem & Suatoplucum Moraviae Regem in Omuntesberg conventum celebratum esse, in quo Regi Caesar Ducatum Bohemensium concesserit. Rationes ad hoc moventes recensentur: quod Caesari, antequam in Regni fastigio sublimaretur, Rex familiaritatis gratiam (id est affinitate, ob uxorem Adelhaidam, Arnulphi sororem) fuerit connexus: & quod filium Caesaris Zundebolch (Suatoplucum) ex pellice natum, Rex a sacro fonte levaverit. Hinc apparet igitur, quanti id juris, quod in Bohemiam habuit, fecerit Arnulphus, cum tam facile ob affinitatis & cognationis spiritualis connexionem eo se abdicare non dubitaverit; unde nihil illud erat, nisi comis reverentia, & tributi haud magni pensitatio. Econtra ex parte Suatopluci liberalitas illa magni aestimanda erat; cum enim inter Slavo-Bohemos & Moravos paritas generis, sermonis, legum, & consuetudinum esset, sperare Suatoplucus poterat, Bohemiam sibi vel solo nationis titulo addictam, & ad omnia molienda auxiliatricem, quin & sensim, remota familia principali Bohemica, utramque gentem & regionem in unum idemque imperium coalituram fore: quod sane folium Moraviae augustum, & posteros Suatopluci gloriam & potentiam claros reddidisset. Non temperavit autem a praematura elatione animum Suatoplucus, sed tum nauseam sui Bohemis, tum poenitentiam facti Arnulpho, superbis & inimicis agitationibus acceleravit. Quae inde respectu Moraviae consecuta sint, jam supra §. 33. & seqq. dictum est.

897. §. 52. Quid ab hoc tempore cum Bohemis actum sit, ab annalibus Francicis ad A. 897. proditur, dum Duces Bohemorum, Ratisbonam ad Imperatorem Arnulphum venientes, de frequentibus hucusque per Moravos perpessis oppressionibus conquesti sunt, & oblatis muneribus regiis auxilium Arnulphi implorarent. Duces illi gratanter suscepti, verbis consolatoriis erecti, & donis honorati ad sua redierunt. Imperator autem totum tempus autumnale ibidem locorum ad Danubium & Reganum fluvium transegit, si qua forte necessitas Bohemis suppetias ferre exigeret. Nihil autem a Moravis imposterum contra

898. Bohemos tentatum est, quoniam anno sequenti 898. bellum civile inter filios Suatopluci Suatobogium & Mogemirum coepit. 1011.

900. Quin potius A. 899. Bojoarii, & A. 900. Bojoarii iterum, & simul eis juncti Bohemi ex una, sicut Hungari ex altera parte, Moraviae diripiendae incubuerunt: cujus quoque discerptio inter

908. partes bellum inferentes haud multis annis post secuta est. Ad finem anni 899. octavam Decembris mortuus est Arnulphus, & ei successit filius Ludovicus Infans, sub quo omnia turbata erant. Nunc igitur saltem, si non ab A. 890. Bohemi plena libertate gaudebant; Franci enim tributi jure se abdicaverant: Moravi potentiam suam cadebant, & maxima eorum portio Bohemiae

A. Chr. milia accrescebat. Omnia hæc autem ex præcoci Arnulphi con- Vid. App. Num.
filio de cedenda Suatoplucio Bohemia fluxerunt.

- §. 53. Libertas ea Bohemæ ad intra, jam omnibus numeris absoluta, alteri quoque præter Moraviam accremento ad extra occasionem dedit. Accrementum id Sorabia fuit. Terra illa, vel pars saltem, jam olim nexum cum Bohemiâ inierat: tradunt enim scriptores rerum Lusaticarum, ut *suprà* §. 37. Caroli Magni tempore Budissinensem agrum à Lecho Neclani Bohemæ Principis Belliduce, *beneficiario jure* ejusdem Principis, possessum fuisse. Avulsionem ejus terræ à nexu Bohémico *Pessina in Phosphoro, radio tertio, pag. 130.* ad tempora Hostiviti Principis, Neclani filii, refert. De tempore recuperationis *Frincelius in Nomenclatore utriusque Lusatia, verbo Budissa, Tom. 2. script. Lusat.* sic loquitur: accedit, quòd annum adeptæ à Bohemis Lusatia Bartholomæus Scultetus Gorlicensis, aliique,
900. DCCCC. post natum Christum subductis rationibus faciunt, Sorabi itaque, cum res Francicæ post mortem Arnulphi ad infantem recidissent, & spem nullam duraturæ Francorum gloriæ darent, popularibus suis Bohemis pro communi libertate tuenda sese adunârunt. Integer nexus is usque ad primum Saxonica stirpis Imperatorem HENRICUM AUCUPEM tenuit. Ab hoc autem, à principio statim imperii sui, Sorabiam partem cis-Albinam, seu Misniam, Saxonie suæ terminis adjacentem, & obinde bellum ei à Wratislao Duce Bohemæ motum, ast amica pactione sublatum fuisse vult *Pessina & Puczalka ad A. 1062.*
919. 919. *Gundlingius in Lib. Sing. de Henrico Aucupe §. 15:* ad eundem annum expeditiones Henrici Aucupis contra Burchardum Sueviae, & Arnulphum Bavarie Duces, regiam potestatem affectantes ponit, & demum ad A. 928: tam Sorabos Milzenos seu Lusaticos, quàm Dalemencios, post Misnenses dictos, devictos, & Saxonie unitos refert; ut eò usque quoque Bohemos in Sorabie possessione relictos fuisse, atque A. 919. desuper ob urgentiora Henrici molimina dilatoriam interim pactionem intercessisse, fidei consentaneum sit.
- §. 54. Eodem hoc anno, cum Henricus Auceps jam pri- 1064.
dem Sueviae & Bavarie Duces in ordinem rede-gisset: cum Carolo simplici Gallie Rege pacem & foedus composuisset: cum Hungaris inducias novennales firmasset: disciplinam militarem apud suos optimè ordinasset: Slavos omnes, sibi extra Bohemiam vicinos, Hevellos, Redarios, Milzenos, Dalemencios, 1064.
subjecisset: itaque nunc quoque Sudetos montes transcendere non amplius distineretur: in Bohemiam Thuringie & Misnie vicinam, id est in Principem particularem seu sub-Regulum Satecensem, nec non Toparcham Bilinensem, arma Henrici prolata esse, fides Continuatoris Regionis coevi, & Witichindi 1066.
Monachi Corbejenfis exitit. 1068.
930. §. 55. Anno dein 930. S. Wenceslaus Dux Bohemæ, jure omnino generalis & supremus, re ipsa autem, seu affectatione aliorum sub-Regulorum Kurzimentis, Boleslaviensis, & Satecensis,

COROLLARIUM AD ORIGINES SLAVICAS. 241

A. C. censis, quin & Toparcharum quorundam, Wischehradensi seu Vid. App. Pragensi districtui inclusis, armis Saxonum petebatur. De Prin- Numb. cipe hoc piissimo, & propagandæ Christianæ fidei in gentiles 1064. populares suos ferventissimo, ast de contrariis sub-Regulorum 1065. suorum, vel adhuc gentiliū, vel gentilissimo imperii sui conser- 1067. vandi causâ nimum conniventium studiis apprimè edocto, cre- dere cum Pessina fas est, eum arma Henrici, potentis, Chri- 1059. stiani, & pii itidem Regis, non ut pœnam aut tribulationem à Deo immissam, sed ut misericordiam super populo suo, & ma- ximum beneficium reveritum esse; quapropter etiam de vi, qua Henricus adversus S. Wenceslaum indiguerit, nulla apud scri- ptores mentio: immo verba Hermanni Contracti, Henricus Rex Bohemiam petit: & Witichindi, Pragam adiit cum omni exercitu, Bohemorum urbem, non inferunt obsi- dionem Pragæ, ut velle videtur Sigebertus Gemblacensis; sed S. Wenceslaus Henrico, antequam Pragæ appropinquavit, ob- viam factus est, & ei se cum urbe submitit. Unde Henricus ca- stra quidem Pragæ admovit, sed exercitū tantum locandi, non obsidionis & expugnationis gratiā. Quis effectus hujus, sui & Urbis, deditiois fuerit, tradit Witichindus dicens: igitur, 1067. Rex Bohemias tributarias faciens reversus est in Saxoniam, vocat ille Bohemias tributarias, quasi plures, quoniam Bohe- mia in plures principatus & dominationes, S. Wenceslai pote- statem, nisi à quo protectione Henrici fretus erat, leviter valde agnoscentes, discerpta fuit. Ad subjugationem arctiorem popu- li Bohemici, natione, linguā, moribus, & institutis admodum discrepantis, non processit Henricus, sed eum suæ libertati, salvo tributi & fidelitatis generali nexu, reliquit. Aliter planè in coadunanda Saxonie Sorabia è re sua censuit: quoniam enim limites Saxonie, non nisi incorporatis usque ad Sudetos mon- tes terris Sorabie, in tuto collocati viderentur, Sorabiam Sa- xonicam fecit, & ut *suprà* §. 36. præmissum, in Marchias di- stinxit, iisque Marchiones præfecit. Hoc ipsum nomen Mar- chiarum seu *Limitanearum præfecturarum* per se, non accedenti- bus aliis documentis, sat connotat, Bohemiam extra Corpus Imperii Saxonici, ut olim Francici, existisse, suarūque le- gum ac institutorum particularium compotem mansisse.

938. §. 56. S. Wenceslao, manu fratris, & consilio matris im- piæ & gentilis, martyrii palmam adepti, & Boleslao I. fratri- da rerum potito, inversus erat, respectu regiminis Wenceslai, status Bohemie: sub Wenceslao, antequam ipse Henrico Au- cupi manus dedisset, sub-Reguli vel maxime Saxonie refraga- bantur: sub Boleslao econtra sub-Regulus Lucensis seu Satecen- sis Saxonie adhærebat, & Boleslao indignanti obsistebat; qua- 1069. propter Boleslaus bello eum petiit, & civitatem ejusdem cepit, destruxit, & in solitudinem reduxit. Sub-Regulus ille erat Do- 1071. bromirus, ut testantur historie Bohemice. Imploraverat Do- bromirus suppetias ex Saxoniam ab OTTONE MAGNO, & im- 1070. petraverat: ast nec ea, nec anni sequentis expeditio Saxonica

A. Cr. felicem habuit exitum contra Boleslai undique contractas vires; & quanquam ipse Otto Magnus cum exercitu superinducto prospere uteretur fortuna; protractum tamen bellum id est usque in decimum quartum sui imperii annum. Vid. App. Num.

948. §. 57. A. 948. Boleslaus ille, Dux Bohemiæ, belli fastidium coeptans, obfides conservandæ impostero pacis ad Ottonem Magnum misit: quos hic populo suo præsentari iussit, satis super eis lætatus, ut inquit Witichindus. Pacta pacis interim

950. in certo collocata nondum sunt. Otto igitur altero anno denuo exercitum in Bohemiam duxit, & civitatem Novam, nunc veterem Boleslaviam nuncupatam, firmissimum tunc in Bohemia munimentum, inibi que clausum Boleslai filium obsedit. Non fervidè egit obsidionem Otto, sed prudenti consilio direxit (seu distulit) prælium, ne miles Saxonicus conscensus muris ad prædas dilaberetur, indeque aliquod periculum incideret. Protracta taliter obsidione Boleslaus senior seu Dux, qui Pragæ morabatur, considerata tum Ottonis virtute, tum exercitûs ejus multitudine, urbe (Prageni) egressus (& in castra Ottonis Boleslaviam veniens) maluit tantæ Majestati subjici, quàm ultimam perniciem pati, id est extrema exspectare: Subque signis stans, & Regem audiens, responsaque reddens, veniam tandem (id est pacem & obliterationem præteritorum) promeruit. Quæ responsa reddere, & quas excusationes afferre Boleslaus potuerit, ipse Witichindus alibi æquanimiter pandit, dum dicit: Transeunt sanè dies plurimi, his (id est Saxonibus) pro gloria, & pro magno latòque imperio, illis (id est Slavis) pro libertate ac ultima servitute variè certantibus. Variè omnino certabatur tum in aliis Slavorum terris, tum in Bohemia: & hîc locorum præprimis situs ingentibus montibus & silvis undique, ceu propugnaculo, cinctus, animos Bohemorum bello natos, & tuendæ libertati immori paratos, ad varietatem armorum quacunquè opportunitate tentandam provocare poterat. Unde quoque sat lætatus est Otto super obsidibus Boleslai, & demum eò res venit, ut Boleslaus nec extrema exspectaret, nec extrema passus sit, sed, salvâ rerum summâ apud suos, reverentiam imperii Saxonici induerit, & tributî pensatione annua coluerit. Chronologia anni 950. certa est tum ex Continuatore Reginonis, qui annum eum expressè habet, tum ex iis, quæ ex Witichindo num. 1075. dicta sunt. 1074. 1075. 1076.

§. 58. In hac submissione Boleslai ultimum notabiliorem **ERROREM CHRONOLOGICUM** Hagecius commisit, dum eam ad annum usque 964. distulit, & de cætero fabellis aspersit. Prodit hinc, se Witichindum in præmissis laterculo auctorum, quibus usus sit, honoris tantum causâ nominasse: quoniam eo viso & pensato, gesta inter Ottonem Magnum & Boleslaum, quæ Witichindus haud perfunctoriè tractat, simpliciter præterire, & illis longè alia substituere, verecundiæ duxisset: aliter quo-

A. Ch. quæque de bello Ottomâ contra Boleslum, ejusque terminatio-
 ne in decimo quarta impærii Octonis anno, peritiam usque 964. pro-
 ducendo, et loci demisset. Posthac autem Hagecius recte
 chronologiæ demum jungitur, & condigna laude tum a tempo-
 ris tum à materiæ digestionè prævandum non est. In anteriori-
 bus nihilominus id præcipui ei debetur, quod materiam ibi-
 dem plenius, quam quisquam ante se, ut ut tempori debito ere-
 ptas collegerit, & gratæ ob id posteritati tradiderit; cum, per-
 tissimum saltem, narrata suis locis ex combinatione aliunde
 adveniente restitui queant. Tota confusio chronologiæ anti-
 quiorum temporum in Hagecio ex duplici falso supposito, nem-
 pe adventus Czechi in Bohemiam de A. 644. & baptismi Borzi-
 vogii, primi Ducis Christiani, de A. 894. præmanare videtur.
 Intervallum hic comprehensum non nisi ducentorum quinquagen-
 tina annorum est: quod ita disperditur Hagecius, ut primordi-
 a Slavo-Bohemorum à Czecho usque ad mortem Primislai certum,
 regimen verò subsequorum Ducum, Nezamish, Mnatis,
 Wogeni, Vnislai (quem quidem plane expungit) Krzenomilli,
 Neclani, Hostiviti, nec non Borzivogii usque ad baptismum,
 centum quinquaginta annis includat, & Neclani in specie regi-
 men primum ab A. 892. regnante jam dudum in Francis nepote
 Caroli M. Ludovico Germanico, ordiatur; licet omnis historia
 Bohemica, quin & Sorabica, & Francica, Neclani impubertis
 initiis, & vicem ejus gerente Lecho belliduce, Bohemiam ar-
 mis ipsius Caroli M. objectam esse, sat superque loquatur. Et
 autem per hanc temporum translationem res Bohemicas redeat,
 ut vera licet in se, & materiæ serie bene cõnnecta, incredi-
 bilia tamen in tempore narret: prout ex multis unicuique exem-
 plum anni 869. documento esse potest. Hoc anno certissimum
 est ex cõvis annalibus Francicis, Bohemos ex parte Occiden-
 tis Bojoriam Francicam crebrò & forti manu incurssisse: ex
 parte septentrionis verò Sorabis contra Thuringiam Francicam
 socios fuisse: & nihilominus Hagecius in bilaterali hoc motu
 gentis bellico ad extra, maximum, quod unquam omnibus u-
 trinque viribus, & multo sanguine gestum est, & quod solum
 ex omni antiquitate describere censuit Cosmas, bellum civile ad
 intra inter Neclani belliducem Styrum, & Wlastislai Principem
 Lucensem seu Satecensem, eidem anno 869. alligare non
 hæsitavit: infallibili indicio: se nec literam Francicorum anna-
 lium vidisse; quod certè dolendum est, cum operam suam exi-
 miam, his aliisque subsidiis sibi comparatis, longè excellentio-
 rem reddere potuisset. Neclanum ergo Hagecius, ut anteces-
 soribus Principibus, eraso insuper Vnislao, locus esset, ad quin-
 quaginta ferme annos removit: & quoniam baptismum Borzi-
 vogii ultra A. 894. dimovere nequibat, gesta ejus usque ad
 hunc annum, nec non patris Hostiviti, loco 54. in 20. an-
 norum limites coarctavit. Nullo modo hæc chronologia
 convenit relatis Christiani, antiquissimi & proximi illorum
 temporum scriptoris. Dicit is 1mo. Borzivogius diem clau-
 dit

A. Ch. fit ultimum, tricesimum quintum vitæ suæ complens ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴³ annum; add. Spitignev (filius primogenitus Borzivogii) peractis vitæ suæ annis XL. luce ex hac migravit; 3to. genitore (S. Wenceslai Wratislao, postgenito Borzivogii filio) interim ex hac vita migrante annorum fermè XXXIII. ¹⁰⁴⁴ Vita XXXV. annorum in Borzivogio accipienda absolute est de ¹⁰⁴³ vita spiritali, seu à tempore baptismi, non verò de vita præcedente gentili simul; quomodo enim filius Spitigneus in ætate XL. annorum, patre adhuc vivo, & abdicato principatu vitam privatam agente, ut omnes historiæ Bohemicæ asserunt, præmori potuisset, si pater post ipsum moriens non nisi XXXV. annos in toto suo cursu complèssset. His consequens igitur est, à morte Borzivogii circa initium anni 911. baptismum ejus in tricesimum quintum annum retrò, id est in annum 877. non 894. reponi debere. Huic posteriori anno quoque refragatur ætas Wratislai XXXIII. annorum, dum moreretur: mors ejus ab Hagecio adscribitur anno 916. ab hoc anno in XXXIII. retrò computando, nativitas Wratislai incideret in annum 883. Habuit ille fratrem natu majorem Spitigneum; si ergo in nativitate supposititia Wratislai patri Borzivogio sedecim (ut minimum dicam) anni dentur, natus Borzivogius debebat esse A. 867. hinc autem usque ad A. 916. Hagecius computare debuisset 49. non 36. annos, ut erroneè facit. Nullatenus ergo subsistit ejus chronologia, ut in Apparatu pluribus dictum. Error ille in anno baptismali Borzivogii à Cosma assertus, atque ab Hagecio assumptus, ex anno 890. fluxit: quoniam enim Cosmas in Re- ¹⁰⁵⁴ ginonis Abbatis chronico, quod unà cum continuatione ejus ad ¹⁰⁵⁶ manum habuit, Bohemiam Suatoplucò Regi Moraviæ ab Arnul- ¹⁰⁵⁷ pho Imperatore concessam legerat, & Borzivogio ante hanc cessionem nihil cum Suatoplucò commune fuisse, erroneè, ut *suprà* §. 50. persuasus erat, baptismum Borzivogii ante annum 890. collocare veritus est, ac propterea annum 894. pro arbitrio elegit.

§. 59. Hucusque nusquam Melchioris Goldasti, qui prolixum sat de Regni Bohemiæ incorporatarumque Provinciarum Juribus ac privilegiis commentarium edidit, memini: sed ea, quæ origines, quas scribo, primariò concernunt, ex fontibus ipsis, quoad illorum aditus post tot temporum injurias patuit, haurire annisus sum; in iis verò, quæ ex aliarum gentium vicissitudinibus ad res Slavicæ necessaria aut proficua duxi, aliorum celebrium virorum industriæ, qui fontium eatenus specialium scaturigines collegerunt, acquievi: cum non nisi generalioribus, atque haud ita controversis exterarum epocharum adminiculis res mea indiguerit, atque pruritus immensarum citationum haudquaquam me corripuerit. Ne autem *Schminkii in præfatione ad Goldastum*, rerum gestarum commentatores plurimos, Goldasto inconsulto scribentes, Andabatarum more pugnare edifferentis censuram incurram, pauca de Gol-

Act. Goldasto subdicere opportunum nunc arbitror. Quæ instituto præfenti obveniunt, in Goldasti libro primo & secundo continentur: illo quidem, quæ fata Marcomannorum & Quadorum, nec non immigrationem Slavorum sistunt: hoc, quæ Slavo-Bohemorum & Moravorum perpetuam, ut ille demonstrare nimium quantum affectat, rebellionem, usque ad seculum decimum medium tanquam metam originum à me deductarum, respiciunt. Ad libri primi systema Marcomannicum, Quadicum, & Slavicum, in longè alia, tum chronologicè, tum materiâ tenuis, à me abitur, & abiri necesse fuit, ob disparem, quibus ille & ego usi sumus, fontium in gesta illa antiqua derivationem. Non succenseret mihi, ut confido, Goldastus ipse, si viveret, quòd antiquitates Marcomannicas, Quadicas, & Slavicas in genere ac specie, usque ad seculum decimum, tanquam partem minimam Commentariorum ejus, ego, tanquam totum objectum inquisitionis meæ, penitiùs rimari conatus sim. Quo successu autem id exegerim, erudito & æquo Lectori lubens submitto, operam meam sat compensatam laturus, si ea, in re tam abstrusa, & hæcenus ab aliis quibuslibet neglecta, non omni calculo albo exciderit.

Vid. App.
Num.

§. 60. Ad alterum librum Goldasti non deterret me laudati *Schminkii* in præfatione effatum: ingentia illa, quæ ipse viderit, excerptorum volamina, ex quibus pereruditus Goldasti liber enatus sit, vel sola fidem facere, quam assidue, quam ordinate, scripta sua elaboraverit, *quicquid ogganniant maleferant illi homines, qui fingunt tumultuariam ejus plerumque esse operam*: quin dicam, Goldastum in undecunque asserendas, & qualibet minima specie evincendas rebelliones Bohemorum, & Moravorum, tumultuarium omnino exercitum quasi auctorum, haud rarò ex ordine sequiori in primum prorumpentium, ex omni ævo excivisse, & rebelliones, quæ ex parte Bohemorum & incorporatorum pro tempore ipsi deficere videbantur, ex aliis Slavis ad corpus Bohemiæ neutiquam referendis (ut ex lib. 2. cap. 2. usque ad §. 10. & alibi, combinanti liquet) emutuasse. Censuram hanc maxima ex parte, me vel tacente, ipse *Schminckius* profert. Ait ille imò, in præfatione: Dicam quod sentio: sæpe nimis causæ, quam defendendam in se suscepit, velificatur: quod non satis moderatum partium studium haud rarò auctorem illum in diversas partes agit. Præterea sententiam suam frequenter ex turbidis rivulis, & incertis sub quarta demum luna natis monumentis adstruere conatur; immo nimia illa scriptorum multitudine, quorum vel nulla vel rara est fides, quique comòdè omitti potuissent, librum suum magis oneravit, quam ornavit: quicquid etiam in præfatione ad sui defensionem adferat. 2dò. Ad lib. 2. cap. 3. §. 1. 2. 3. 4. 5. 6. (ubi Goldastus duplicem tantum expeditionem Henrici Aucupis in Bohemiam de A. 928. contra quosdam sub-Regulos & Toparchas, & de A. 930. contra Ducem supremum Bohemiæ

A. Chr. S. Wenceslaum ut *suprà* §. 54. 55. in quinque bella & totidem rebelliones, saltem ad speciem, cum nihil de variante chronologia adjectum sit, dividit) Schminckius in nota (*) subjungit: Perstringit hic iterum Balbinus Goldastum, quod tot nova bella somniet, cum unum idemque bellum, saepe numero ac ferè semper in plures annos continetur. Verum si mentem auctoris nostri, methodumque probè inspiciamus, facile deprehendemus, nullam esse hanc Balbini animadversionem; nam verba multorum Historicorum profert, qui bellum illud describunt, uti in reliquis omnibus facit, non quasi putaret esse diversa variis ab auctoribus diversos ad annos relata bella, eorumque quemlibet novum bellum memorare, sed ut partim ipsis auctorum verbis expeditiones illas bellicas describeret, partim etiam varias circumstantias enarraret, quarum unus præ alio Historicus saepe plures habet. 3tiò. Ad lib. 2. cap. 2. §. 17. ad A. 849. & expeditionem Francicam in particulares Toparchas Bohemos (*vid. suprà* §. 46.) Schminckius in nota (*) post relatam Balbini animadversionem monet: quoniam Balbinum, aliosque Bohemos, id ægrè ferre video, quod omissa sint à Goldasto ex scriptoribus antiquis, quæ ad laudem gentis suæ faciunt; adjiciam imposterum omnia loca integra, ut conquerendi de malignitate Goldasti tandem finis sit. 4to. Ad librum 2. cap. 1. §. 4. in nota (***) Balbini animadversionem in generalem Goldasti exclamationem de rebellionibus Bohemorum perpetuis Schminckius sic diluendam putat: Distingue tempora, & multa, quæ absque Balbino videntur, conciliabis; si enim hæc (Balbini scilicet asserta: bella pro libertate, pro patria, pro aris & focis gesta, non omnia rebellionis nomine vocanda esse) de antiquissimis temporibus accipias, fortè neminem habebit sibi repugnantem. At, alia planè facies rerum Slavicarum fuit, cum Franci sub Carolingis prisca Germaniæ jura iterum vindicarent, & Bojemiam per peregrinam hanc gentem corpori suo abruptam Germaniæ restituerent. Victi dum saepe & in obsequium Germanorum sunt redacti Slavi, à quo cum frequentissimè recederent, postquam fidem dedissent, nonne eos rebellasse jure dici potest? In hac postremum excerpta nota Schminckius, ut opinor, *Witibindi monachi Corbejensis* excusationi *suprà* §. 36. allatæ: Saxones (& sic quoque Francos) pro gloria, & pro magno latòque Imperio, econtrà Slavos pro libertate ac *ultima* servitute variè pugnasse, aliquantum deferet: obindèque, si Franci pacis leges Slavis datas,

de

A. Chr. de summa rerum Principibus Slavicis apud suos, non obstante Vid. App.
Num. tributi fidelitatisque generali nexu, conservanda temeraverint, & Slavos *ultimam servitutem* subire renuentes, obsequio autem pactis convento minimè refractarios, armis ad extorquendum placitorum arbitrariorum implementum illatis, ad arma vicissim in defensionem capienda compulerint, rebellionem statim, & omni in casu cum Goldasto, vix inclamabit. Habebit Schminckius exemplum insigne ad A. 871. in Rege Moraviæ Suatoplucio, ex quo etiam omnes fermè motus Moravici ab A. 846. usque 884. dijudicari possunt, ut *suprà* §. 30. & 31. Dicta quoque §. 42. *seqq.* fidem non modicam ex ipsis Francicis annalibus facient, motus Bohemicos omnes, qui à Carolo Magno usque ad defectum stirpis ejus acciderunt, nunquam legitimo, & supremo Bohemiæ Principi, Pragæ residentis nec toti populo: sed particularibus tantùm Bojoariæ & Thuringiæ vicinis sub-Regulis & Toparchis adscribendos esse. Quin etiam, si non solis Francicis gloriosa domestica extollentibus, sed quoque Bohemicis historiis aliquid fidei tribuatur, cum hæ perpetuò Bojoariorum & Thuringorum incursationes cis montes Bohemicos incusent, & de armis Bohemicis ultra eos montes prolatis fileant, haud levis conjectura videri posset, Bojoarios & Thuringos terga horum montium intra Bohemiam sedibus suis, pro lubitu imposterùm in meditullium ipsum promovendis, omni occasione sibi vindicare, & armis asserere voluisse; quod autem, utpote rei Bohemicæ maximè perniciosum, Bohemi nunquam concedere poterant. His ita se habentibus Schminckius notis suis sat agnoscit, Goldastum omnia in odium Bohemorum à quibuscunque auctoribus prolata promiscuè corrasisse, bella & rebellia, ut numerus fieret, ex diversitate chronologiæ multiplicasse; quæ in laudem gentis forent, sicco pede præteriisse, & quamlibet contingentiam pro rebellionem exclamasse. Unde quæ lividè Bohemis appinxerat, à Balbino aliisque acerbè detersa sunt.

Hæc sunt, quæ ad ORIGINES SLAVICAS, præsertim verò SLAVO-BOHEMICAS & MORAVICAS, pro instituto meo, quod neutiquam Jus publicum Bohemiæ conscribendum profitetur, facere visa mihi fuere: & quæ in opere tantæ, cum vastitatis, tum, ut in antiquissimis plerisque, obscuritatis, primis quasi lineis adumbrare, mihi tempus ab exacto hinc quadriennio inter turbines bellicos fora remorantes indulfit.

F I N I S.

DAIWA

DA

DAIWA

CONSPECTUS GENERALIS OPERIS

De Originibus Slavicis.

Auctore JOANNE CHRISTOPHORO de JORDAN, S.R.M. Conf. Boh. Aul.

CONSPECTUS INTRODUCTIONIS

CAPUT I.

De Bojis Celticis, quondam Bohemiæ incolis.

- §. 1. Migratio Bojorum in Italiam & Germaniam circa A. V. C. 160.
3. Everti in Italia A. V. C. 566. migrant ad Tauriscos in partem Pannoniæ, & ibi demum æquè evertuntur per Dacos circa A. V. C. 700.
4. Migratio altera Bojorum in Asiam A. V. C. 471.
5. Boji Bohemici infestantur per Cimbros A. V. C. 640.
6. Expelluntur per Marcomannos circa A. V. C. 692.

CAPUT II.

De Statu Illyrici, ejusque acquisitione per Romanos.

- §. 3. Sub Consulibus Romano Imperio adjecti Illyrii A. V. C. 525.
4. Dalmatæ A. V. C. 599. Japodes A. V. C. 626.
5. Macedones A. V. C. 544. §. 6. Istri A. V. C. 577.
7. Thraces A. V. C. 683. §. 8. Dardani, & Mœsi inferiores A. V. C. 679.
9. Scordisci A. V. C. 644. §. 12. Sub Augusti temporibus, Carni.
14. Mœsi superiores A. V. C. 728. §. 15. Pannonæ A. V. C. 738. & 742.
16. Norici A. V. C. 738. & 742.

CAPUT III.

De varia mutatione populorum Illyrici.

- §. 1. In Illyrico plurimæ gentes veteres evertæ sunt.
4. In earum locum ab Augusto usque ad Constantinum alii populi ex partibus transdanubianis translati.

CAPUT IV.

De Marcomannis & Quadis.

- §. 4. Marcomanni Bohemici secuti Ariovistum in Gallias A. V. C. 606.
5. In statu adhuc populari extenderunt sedes suas in Pannoniam, unde autem in statu Regio se retraxerunt circa A. V. C. 742.
6. Econtra plures populos ad Vistulam sibi subjiciunt.
8. Potentia Regis Marobodui.
10. Oppressio ejusdem A. V. C. 772. Christi 19. per Catualdam.
12. Oppressio Catualdæ Anno sequente per Vibilium.
13. Clientes eorum ad Daciam locati.
15. Vannius Rex Marcomannorum per Vibilium regno pellitur A. C. 50.
16. Clientes ejus in Pannoniam recepti.

CAPUT V.

De imminutione Potentiæ Marcomannorum.

- §. 1. Primus lapsus sub Maroboduo. §. 3. Secundus sub Catualda.
4. Tertius sub Vannio, eò gravior, quòd regia dignitas unà cum sede Regni translata sit in Quados.
8. Reinvalescentia usque ad tempora M. Aur. Antonini.
12. Antonino acriter primùm restiterunt Marcomanni.
15. Victi dein, & conditionibus pacis gravissimis subiecti.
19. Ad ima fermè redacti sunt, & nomen abhinc ipsum Marcomannorum incelebre effectum est.

CAPUT VI.

De Statu Quadorum & Marcomannorum usque ad Attilæ tempora.

- §. 2. Sub Gallieno reinvaluerunt Quadi occasione motuum Gothicorum.
7. A tempore Aureliani iterum repressi sunt.
13. Sub Constantino reinvaluerunt. §. 14. Sub Constantio II. repressi.
19. Sarmatæ Limigantes, seu Slavi, Quadorum Socii, pace donati.
20. Ut & Quadici, ac Marcomannici populi diversi.
27. Marcomannia & Quadia regnum propriè tunc ampliùs non erat.
28. Motus Quadorum sub Valentiniano.
34. Rara ab hinc memoria Marcomannorum.

CAPUT VII.

De Germanorum, præcipuè Alamannorum, & Vandalorum migrationibus.

- §. 1. Attenuatio Marcomannorum in Bohemia, adeoque evacuatio sedium pro recipiendo populo Czechico est objectum hujus capituli.
3. Translata Germanorum parte per Augustum in Gallias, Germanis ardor crevit, Gallias sectandi.
6. Seculo tertio medio variæ gentes Germanicæ in Francorum, aliæ in Alamannorum nomen coeunt, illi Gallias, hi partim Gallias, partim Rhetias, & Italiam petierunt.
10. Tertius populus Rhenipeta Vandali erant. Omnes hi populi diversis temporibus per clades & translationes valde attriti sunt.
23. Vandalorum Burgundionum notabilis migratio ad Rhenum A. Chr. 374.
25. Migratio magna de A. 406. Vandalorum, Suevorum, & Alamannorum, quibus, ut antea sæpe versùs Italiam, ita nunc in Gallias & dein in Hispanias associati erant Marcomanni Bohemici.

CAPUT VIII.

Illatio ex dictis: migrationi Czechi & Lechi in Bohemiam ex parte Incolarum & Accolarum nihil obstuisse.

- §. 2. Synopsis Marcomannorum attenuationis in Bohemia.
6. Synopsis eorundem associationis cum Alamannis popularibus suis.
12. Vicini Bohemiæ ex nulla parte Bohemiam insedendam, sed alias terras petierunt.
18. Ergo nihil obstaculi circa Seculum quartum finiens Czecho erat, quòd minùs Bohemiam penè desertam intraret.
19. Quin & credibile est, Slavis, vasta sola, & pacificè quidem, appetentibus, multò antè, si voluissent, Bohemiæ borealiorè partem pro sedibus capiendis patuisse.

CAPUT IX.

De Gothis.

- §. 4. Gothi à Seculo tertio medio infesti fuere Romano Imperio.
7. A Claudio, & Probo victi, & partim eversi, partim in priores sedes repulsi, quieverunt.

§. II.

- §. 11. Sub Constantino, & Valente, iterum infesti reprimuntur.
 15. Sedibus pulsi ab Hunnis recipiuntur à Valente in Thracias.
 20. Malè habiti rebellant, Illyricum vastant, Valentis exercitum cædunt, Hunnis se jungunt.
 26. Ostrogothi bellò vincuntur, Vefegothi pacificati in Italiam & Gallias migrant.
 30. Ostrogothi ab hinc, ut populus, non nisi trans Danubium inveniuntur.

CAPUT X.

De Sarmatis ad Pontum Euxinum seu de Venedis Antis.

- §. 1. Apud veteres Scriptores Scythia & Sarmatia Europea easdem terras denotat.
 2. Relata Scriptorum de Sarmatis usque ad Seculum tertium medium Sarmatas Slavos non concernunt.
 5. Sarmatæ Slavi sub Tacito innotuerunt.
 6. Sub Constantino dividebantur in Antas, & Limigantes, qui & Slavini dicti; hos protegendo suscepit Constantinus, illos tanquam dubiæ fidei bello petiit.

CAPUT XI.

De Sarmatis Venedis, qui Limigantes & Slavini dicti.

- §. 1. Occasio migrationis Slavorum à Tanai fuit migratio & respectivè attritio populorum Scythicorum versùs Danubium præjacentium.
 6. A. 276. sub Tacito primùm Slavi Historiis Romanis innotuerunt, eorùmque pars ad latus Septentrionale Daciæ veteris seu Transylvaniae, pars altera ad Pontum Euxinum confedit.
 9. Illi, Limigantes dein dicti, circa A. 280. sub Probo in Daciam meridionalem ad Danubium, in Bannatum hodiernum Temesvariensem, & Walachiam Cis-Alutensem, itaque ad Limites Romanos recepti sunt.
 10. A. 332. Constantinus eos contra Gothorum insultus protegit.
 11. A. 334. Slavorum Dominorum seu liberorum pars à Servis expulsa à Constantino in fines Italiae ad Carnos recipitur.
 13. A. 358. Limigantes Slavi, sedibus Dacicis affixi, conjungunt se Quadis, & Jazygibus, in bello contra Constantium II. Fides Ammiani, Scriptoris coevi, initia Slavorum ad Danubium indubia facit.
 22. Accedit Tabulæ Peutingerianæ testimonium de Venadis sub Probo ad Alpes Bastarnicas.
 23. Ex *Marba*, voce per Ammianum tradita, patet origo Slavica.
 24. Constantius belliducem Slavorum Zizain Regio titulo ornat, ast propterea ex Primate in verum Regem apud suos transire non fecit.
 26. Sub Valentiniano & Valente Quadi Pannonias, Gothi Thracias, Alamanni Gallias & Rhætiæ pulsabant, quorum motuum præfecti provinciales Romanorum in causa fuerunt.
 34. Slavi Limigantes, Daciæ veteris incolæ, participes fuere hujus belli, & Socii Quadorum.
 42. Ast per globos voluntarios tantùm, unde & facilè abolitionem & pacem A. 374. ante Quados & Jazyges obtinuerunt.

CAPUT XII.

Generalia quædam Slavicas origines illustrantia.

- §. 1. Examinantur hic, remissivè ad Apparatus uberiorem deductionem, vocabula sequentia:
 §. 2. Barbarus. §. 3. Scythia. §. 4. Sarmata. §. 5. Venedus §. 6. Anta. §. 7. 8. Slavitus.
 §. 9. Croata. §. 10. Nomades. §. 11. Latrocinatio. §. 12. De moribus Slavorum, remissivè.

CAPUT XIII.

De Varietate opinionum super adventu Czechi & Lechi in Bohemiam.

- §. 1. Afferuntur hic Synopticè sententiæ Scriptorum Bohem. & Polon. sequentium: §. 1. Christiani. §. 2. Cosmæ. §. 3. Pulckavæ. §. 4. Æneæ Sylvii. §. 5. Dubravii. §. 6. Kutheni. §. 7. Hagecii. §. 8. Lupacii. §. 9. Codicilli. §. 10. Stranskii. §. 11. Miechovii. §. 12. Cromeri. §. 13. Herburti, §. 14. Decii. §. 15. Guagnini. §. 16. Balbini.

CAPUT XIV.

Verosimillima sententia de adventu Czèchi & Lechi in Bohemiam.

- §. 1. Scythia magna pro hoc opere dispescitur in inferiorem, quæ Dacia magna est, in occidentalem à mari Balthico usque ad Boristhenem superiorem & Tyram inferiorem, in mediam à Ponto usque ad Tanain, & in Orientalem à Tanai in ulteriora Asiæ.
2. Populi antiqui inferioris Scythiæ seu Daciæ magnæ.
3. Populi antiqui Occidentalis Scythiæ. §. 4. Populi antiqui Scythiæ mediæ.
5. Ptolemæus meliùs Strabone describere poterat populos Scythicos, ex notitiis Græcorum emporiorum ad Pontum & Boristhenem.
6. Alanorum nomen apud Scriptores est latè patens.
7. Scythia Europæa olim non immeritò Germania vocari poterat.
8. Cimbri, Germanicus populus, olim ad Pontum in Asiam usque se extenderunt; Getæ antiqui iidem cum Gothis perhibentur; Gepidæ, Tetraxitæ, Tyrigetæ, Exobygitæ erant species Gothorum seu Getarum.
9. Gothorum nomen generaliter sæpe applicatur gentibus arcticis Germanicis, Herulis, Langobardis, Rugis, Scyris. Herulis Græci alia quoque nomina Boranorum, Boiscorum, Scyris Alipzurorum, Alcidzurorum indiderunt.
10. Alanorum & Vandalorum nomen æquè generale fuit Germanicorum aliorum populorum, illud græcæ, hoc germanicæ derivationis, sed ejusdem significatûs.
12. Nomina Hyperboreorum, Sauromatarum, Nomadum, Amaxobiorum, Melanchlænorum, nullam gentem specificant, sed etiam generalia sunt.
13. Jazygum & Chunorum nomina per se originem Hunnicam non indigitant.
14. Germanæ igitur potissimùm originis fuere Scythiæ Europææ incolæ usque ad Seculum quartum finiens.
16. Populi Scythiæ Orientalis seu Asiaticæ.
17. Sedes Hunnorum antiquorum inter Caucasios montes, Mœotidem, Tanaim, & Volgam, sub approximatione horum fluviorum.
19. Sedes Slavorum antiquorum supra hanc approximationem, inter Tanaim & Volgam superiorem.
20. Status Scythiæ Europææ Slavos in Asia, ut immigrationis animum conciperent, latere non poterat.
23. Seculo tertio tota fermè Scythia Europea contra Romanum Imperium ex sedibus suis se movit.
25. A. 276. etiam remotiores Scythici populi inter Boristhenem, Mœotim, & Tanaim sedibus suis egressi sunt, & maxima ex parte armis Romanorum perierunt.
26. Hoc igitur tempus erat, quo Slavi usque ad Alpes Bastarnicas locis vacuis immigrarunt.
27. Circa A. 280. post translatos ex Dacia in Romanum Imperium à Probo Vandalos, Slavi, ad Daciam Septentrionalem tunc sedentes, ad Limites Imperii Romani seu Danubium in Dacia meridionali admissi sunt.
30. Fines Slavorum Limigantium.
31. A. 334. ex his sedibus pars Slavorum ad Carnos in confinia Italiæ migravit.
32. Notabilia hujus migrationis; Arcaragantium nomen eis inditum denotat *Antes vi expulsos*.
33. In montibus Krapina & Pšari ad fluvium Krapina in Croatia fuerunt sedes quondam Czèchi & Lechi, ut perpetua traditio fert.
34. S. Hieronymus fuit ex genere Arcaragantium seu Slavorum, & patria ejus Stridonium ad Murum fluvium, in confiniis Pannoniæ Hunnicæ Muro diremptæ, & Dalmatiæ propriæ Savo terminatæ.
36. Quousque lingua Slavica hodièque in partibus illis vigeat.
39. Ex hac Croatia migrarunt Czechus & Lechus cum populo suo in Bohemiam. Causa migrationis disquiritur.
40. Migrationis tempus annus 374. statuitur.
41. Czechus probabiliter ingressus est in Bohemiam ex parte Occidentis.
42. Vacua Bohemiæ pars pro receptione Czèchi cum populo fuit, eamque vacuum esse Czechus dudum antè rescire poterat.

CAPUT XV.

Solutio contrariorum, & de primordiis Reipubl. Bohemo-Slavicæ.

- §. 1. Annus 278. nimis festinus est pro adventu Czechi in Bohemiam, & Historiæ de Slavis repugnat.
3. Annus 550. vel quiscunque alius Seculi Sexti medii, æquè non subsistit.
4. Auctoritas Procopii nullatenus obstat sententiæ de migratione Limigantium Slavorum A. 334. in Croatiam, & inde A. 374. in Bohemiam.
5. Quin potius ad id valet ea auctoritas, ut asseratur, Limigantium Slavorum transitum Danubii circa A. 473. & occupationem Singiduni, ad formale bellum, & invasionem cum exercitu non pertinere.
6. Item irruptionem eorundem in Romanum Imperium de A. 358. & 374. non cum exercitu, totius gentis nomine, sed per globos voluntarios patratam esse.
7. Quæ causa videri possit, discutitur, quòd Slavi sub Justiniano Imperium Romanum per exercitus gentis nomine emissos vexaverint.
8. Annus 644. vel 639. nimum tardus est pro adventu Czechi in Bohemiam.
9. Slavi jam in Polonia sedebant Seculo quinto, ad mare Balthicum saltem Seculo sexto, & eodem Seculo in Thuringia.
10. Quin & ubique alibi, exceptis Bulgaris; ut igitur, Seculo septimo primùm Bohemiam à Slavis infestam esse, dici nequeat.
11. Traditio antiqua Græcorum, de Patria primæva Slavorum, & Hunnorum, eorùmque migratione sub Constantini Imperio, involucris fabulosis remotis, pro confirmatione historiæ Slavicæ, ut in præcedenti capite ad A. 276. 280. 334. supposita, adducitur.
17. Historia Polonica de Lecho gentis ibidem conditore, si adventus Lechi & Czechi ad Seculum finiens quartum asseratur, rectè convenit, non item, si adventus vel multùm anticipetur, vel differatur.
22. Idem obtinet in historia Russica de Russo gentis ejus conditore.
23. Cromero, Historiographo Polono, & aliis tempus Attilæ ad initia Slavo-Bohemica & Polonica applicantibus respondetur.
24. Sententia pro A. 374. multùm adjuvatur per migrationem Burgundionum ex Vandalia ad Rhenum de illo ipso anno.
25. Dialecti Croaticæ diversitas à dialecto Bohemica nihil obstat migrationi Czechi suppositæ ex Croatia in Bohemiam, sed supposita potius firmantur ex uniformitate Dialecti Hungaro-Slavicæ & Bohemicæ.
26. Coarctata ab Hagecio primordia Reip. Bohemo-Slavicæ rectiori chronologiæ restituuntur.
30. Sub Czecho patrum, post Czechum longissimo temporis intervallo primævum & genti Slavicæ agnatum Optimatum, dein sub Croco, & Libussa Primatum, demum sub Primislao Principum verorum regimen obtinuit.
34. Mores Nomadici in victu, amictu, & habitatione, inconsideratè à Cosma ex Scriptoribus de Scythicis quibusdam populis antiquissimis ad primos Bohemiæ incolæ Slavos tracti sunt.
37. Reliqua notabilia de primordiis Slavo-Bohemis.

CAPUT XVI.

De Herulis.

- §. 1. Herulorum origo ex insulis arcticis Germanicis.
2. Sedes primæ extra patriam in Scythia.
3. Tempore Attilæ federunt in Hungaria superiore supra Jazyges & Pannoniam veterem.
7. Manserunt in sedibus his post Attilam.
8. Anno 476. autem pars eorùm cum Odoacro in Italiam migrauit.
9. Reliquus populus, sedibus dictis adhærens, inde A. 493. à Langobardis pellitur, & Rugorum quondam sedes ad Tibiscum superiorem occupat, mox ulterius in Gepidiam seu Transylvaniam progreditur.
11. Asperè habitati à Gepidis partim in patriam primævam, circumactis Carpaticis montibus, & transitis Slavis jam in Polonia hodierna tunc sedentibus, repedant.
12. Partim Anastasii Imp. beneficio sedes in Rom. Imperio nanciscuntur.

CAPUT XVII. De Rugis, Scyris, & Satagis.

- §. 1. Populorum horum origo ex oris maris Balthici.
 2. Turcilingi erant species Scyrorum.
 3. Populis illis Attilæ fociis post mortem Attilæ sedes assignatæ sunt in Provinciis Romanis Thracicis.
 4. 10. Sedes sub Attila erant ad Tibiscum superiorem & Carpaticos montes.
 5. Ante Hunnorum eruptionem verò in Scythia inter Gothos & Alanos.
 7. A. 469. Satagæ inveniebantur in Pannonia ad Cetios montes.
 8. A. 472. Scyri in parte Norici Ripensis, & simul è regione trans Danubium.
 11. Rugi partim A. 474. Scyrorum delectorum sedes Noricas occupant.
 12. Partim A. 476. cum Odoacro in Italiam migrant.
 13. Rugi ad Noricum A. 487. ab Odoacro evastantur.

CAPUT XVIII. De Gepidis.

- §. 1. Gepidæ erant species Gothorum. Nominis Gepidarum derivatio.
 2. Gepidæ erant Attilæ Socii.
 3. Sedes post mortem Attilæ in Dacia ab Hunnis possessa.
 §. 4. A. 472. Gepidæ cum aliis gentibus contra Gothos pugnarunt.
 5. Gothi Gepidas, ut alias gentes, sub jugo quasi habuerunt.
 6. Gepidis stipendia Romani, & possessiones in Dacia Ripensi concesserant.
 8. Gepidæ everfi à Langobardis A. 553.

CAPUT XIX. De Ostrogothis.

- §. 2. Sedes Gothorum ante Attilam in Scythia.
 3. Gothi Attilæ adhæserunt. §. 4. Sedes Gothorum post Attilam in Pannonia.
 5. Attilæ filii à Ponto Euxino cum exercitu redeuntes tentarunt Gothos resubjicere, sed cæsi & fugati iterum sunt.
 6. Invasionis & fugæ socii fuerunt Consanguinei Attilæ in Dacia Ripensi sedentes.
 7. Ostrogothi Romanis fœderati stipendia percipiebant.
 8. In vicinos arma movent, imprimis Satagas, sed eodem tempore invasi à Dintzig filio Attilæ, in hunc arma vertunt, & victoriâ sibi quietem ab Hunnis imposterum parant.
 10. Ostrogothorum bella in vicinos quoslibet.
 14. In Limigantes Slavos in Temesvariensi Bannatu hodierno.
 15. A. 474. Pannonias deserunt, & pars in Italiam, dein in Galliam ad Vesegothos populares suos migrat.
 16. Pars altera Orientem seu Imperium Constantinopolitanum petit, ibique sedes novas accipit.
 17. A. 488. contra Zenonem novas res molitur, ab eo autem, ut se à populo hoc liberaret, in Italiam ab Odoacro invasore vindicandam, dirigitur; quam illi Anno 489. ingrediuntur, & A. 493. Odoacro occiso, soli obtinent.
 18. Ostrogothi, jure Italiæ, Illyrici gentibus, à Dalmatis usque ad Noricos & Pannonos, imperabant. Suevi & Alamanni autem Francis parebant.

CAPUT XX. De Langobardis.

- §. 1. Langobardorum origo ex Scanzia, seu Insulis arcticis Germanicis.
 2. Migratio prima A. 379. & sedes variæ in Vandalia & Scythia.
 4. Langobardi A. 476. ex Scythia in Rugorum derelictas sedes inter Tibiscum Superiorem & Carpaticos montes migrant, sub Rege quinto Gudehoc.
 5. Sub Rege septimo Tatone in alteram Rugilandiam ad Danubium Norici A. 487. dein in campos patentés, hodie Marchfeld Austriæ, A. 491. se transferunt.
 6. A. 493. Herulos superant, & sedibus pellunt, itaque Hungariâ hodiernâ superiore possiuntur.
 §. 7.

- §. 7. A. 497. Tato à Wachone Regni invasore occiditur.
 8. Historia de Risiulfo filio, & Ildigifale seu Hildechi nepote Tatonis, qui ad Slavos confugit.
 9. Langobardi A. 526. sub Rege Audoin sedes in Pannoniam transferunt, quæ & à Justiniano ex pòst. confirmatæ.
 10. A. 548. bellum ortum inter Langobardos in Pannonia, & Gepidas in Dacia; Hildechis spe Regni recuperandi à Slavis ad Gepidas se confert.
 12. Pace composita, Hildechis, ut extraditionem sui evitaret, ad Slavos redit.
 14. Paulus Diaconus historiam Wachonis & Audoini studio gentis suæ mancè tractat.
 15. A. 549. rupta pace bellum reparatur, mox induciæ biennales placent.
 16. A. 551. finitis induciis, Gepidæ acri prælio vincuntur.
 17. A. 553. decretorio prælio Gepidarum res evertuntur.
 18. Langobardi A. 551. Narseti contra Gothos auxiliarii, Italiam speculati,
 19. A. 567. à Narsete in Romanum Imperium concitati,
 20. A. 568. Pannonias Hunnis Avaribus cedunt, & Italiam occupant.

CAPUT XXI. De Slavinis & Antis.

- §. 1. Scriptores nomina Slavorum, Slavinorum, & Antarum confundunt.
 2. A. 451. Attilæ non, sed Romanis auxiliares fuere Slavi.
 3. Auxiliarii hi Slavini Limigantes fuisse censendi sunt.
 4. Slavini stipendia à Romanis, ad morem aliarum gentium, percepisse non leguntur.
 5. In conservationem eorum id, apud alias quoque gentes, cessit.
 6. Post Attilam A. 454. Slavinorum pars, in præmium præstiti auxilii, in Romanum Imperium, ad populares suos Charvatas, recepti sunt.
 7. A. 472. Slavini cum aliis populis contra Gothos pugnant.
 8. A. 473. Rex seu Primas Slavinorum Babai à Gothis occiditur, erepto quoque Singiduno, quod Slavini cis Danubium occupaverant.
 9. Gothorum historia confirmat sedes Slavinorum in Dacia Trans-Danubiana ad Danubium.
 10. Slavini, nec Romanis, nisi comi reverentia, nec Gothis jam Italiæ possessoribus, subfuerunt. Charvatæ Slavi autem Jure Italiæ Gothos recognoverunt.
 11. Slavini nec sub Justiniani insitiis irruptionum, ab Antis Slavis in Romanum Imperium paratarum, nisi fors per globos voluntarios, participes fuerunt.
 12. Procopius Slavinorum nomine, pro generico Slavorum, utitur, & de Antis intelligendus est.
 13. Historia belli Langobardici & Gepidici multum lucis originibus Slavicis affert. Fuga Hildechis, seu Ildigifalis, vel Ildisgi ad Slavinos ante annum 515. & iterum A. 548. denotat, eam primo tempore ad Slavinos in sedibus Dacicis, secundo ad eosdem jam in sedibus quondam Quadicis consistentes contigisse.
 14. Irruptio Slavorum in Rom. Imperium de A. 549. ad Antas pertinet.
 15. Ut & de A. 550. quo Antæ in Dalmatis perpetuum domicilium sibi fixerunt.
 16. A. 551. Antæ Thræcias diripiunt.
 18. Deducitur, irruptiones omnes in Romanum Imperium non à Slavinis, sed Antis factas esse, & Slavinos, potissima ex parte, in terras olim Quadicas, pòst ab Herulis, & demum à Langobardis possessas, ad condendam ibidem novam Remp. Slavo-Moravicam migrasse.
 21. Inter causas migrationis Slavinorum fuit, quod Antæ in Slavinos dominatum exerere voluerint, & arma propterea moverint A. 545.
 23. Historia Ildisgi mutatas Slavinorum sedes requirit.
 24. Gesta igitur ad Danubium inferiorem posthac Antas, non Slavinos, spectant.
 25. Antarum pars ab A. 550. in Dalmatis sedit.
 26. Reliqui Antæ Trans-Danubiani Hunnis Avaribus se sociarunt, Eis Scriptores applicanc nomen genericum Slavinorum.
 27. Gesta Antarum eorum ab A. 559. usque ad A. 664.
 31. Slavi Bulgari jam A. 634. jugum Chagani Avarum abjecerant.
 32. Idem de Slavis Antis dicendum, & hi vel tunc, vel saltem A. 679. sub Bulgarorum Imperium concesserunt. Justinianus II. ex Antarum gente A. 692. immensum numerum in Asiam transtulit, ex eaque exercitum 30. millium, nomine populi peculiaris indito, elegit.

CAPUT XXII.

De Slavis Charvatis seu Croatis.

- §. 1. Anno 454. novum acerementum Charvatis accessit ex popularibus Slaviniis Limigantibus.
2. Locus migrationis à Jornande certificatur, quod & sequentibus 3. §§. deducitur.
3. Gothi non possederunt totam Pannoniam, sed latus Cetiorum montium ab Hunnis & Satagis, seu Cemandris, pars verò ultra Murum fluvium à Charvatis seu Arcaragantibus possidebatur.
5. Nec Hunni sub Attila ante Gothos totam Pannoniam, sed usque ad Murum fl. tenuerunt, & inter Murum & Savum, in confiniis Pannoniæ Hunnicæ, & Dalmatiæ propriæ, erat Arcaragantium terra, & S. Hieronymi patria.
6. Charvatarum terra ante Attilam & post Attilam paruit Romanis, non Hunnis sub Attila.
7. Non Gothis post Attilam.
8. Ab A. 476. ditio ea in Odoacrum jure Italiæ devoluta est, qui autem eam negligenter habuit, ita ut Charvatæ, Hunni, & Bojoarii fundamentum separatarum Rerump. inde repetere queant.
9. Crevit hæc libertas sub disturbio belli inter Odoacrum Rugum, & Theodericum Gothum annis 489. usque 493.
10. Abinde verò æmulatione inter Gothos & Francos, qui reliquias Imperii Rom. extra Italiam ad se trahere nitentur.
11. Utrorúmque dissimulatione tres illæ Resp. A. 508. fines suos dilatarunt; Bojoarii quoque Francico Imperio A. 527. accesserunt.
12. Charvatæ non item, sed Gothis obstricti manserunt.
13. Usque ad bellum Gothicum A. 535. quo à Gothis liberati, ad Romanos reciderunt, ut & Hunni Norici.
14. Quæ Procopius ad bellum Gothicum de Hunnis, Romanorum castra secutis refert, de Hunnis Noricis, & Slavis Charvatis accipienda sunt, licet hos modò Sclavenos, modò Antas, nominet.
15. Ad finem belli Gothici ditio Romæna in Charvatas à Francis Regibus, per occupatam agri Veneti maximam partem, intercepta fuit.
16. Ab hoc tempore igitur Charvatarum subjectioni per Bojoarios studebant Franci. Illi autem fœdus cum Hunnis Noricis, & postea etiam Avaribus inierunt.
17. Seculo septimo initiante Histriam non Slavi Charvatæ, sed Dalmatæ, qui prius Antæ, occuparunt.
18. Ad idem tempus singularia quædam in Fredegario occurrunt. Sclavi, cognomento Winidi, sunt Charvatæ.
19. Avari, cognomento Chuni, sunt Hunni Norici.
20. Fœdus Charvatarum cum Hunnis pro libertate contra Francos tuenda initum, in dominatum Hunnicum degeneravit, unde Samo Rex à Charvatis seu (ut tunc Germanis dicebantur) Charentanis A. 624. eligitur.
21. Abhinc subjugationi eorum à Francis acrius institum, sed frustra, & clade de A. 629.
22. A. 630. & seqq. Charentani Francos in Provincia Thuringica ultrò in vindictam laceverunt.
23. Mortuo Samone A. 659. in Charentanorum quieta Rep. non Regum sed Optimatum regimen obtinuit.
24. Usque ad Seculum subsequens, & ingruentem novam Hunnorum multitudinem, quo ad Reges reditum. Rex is tum fuit Boruth; & jam demum simul ad protectionem Francici Imperii recursus est.
25. Ab hoc tempore Francis usque ad interitum stirpis Carolingicæ paruit Charentanorum Regio.

CAPUT XXIII.

De Slavis Pannoniæ inferioris, & Dalmatiæ, nec non de Sorabis tum Dalmatiæ tum Thuringiæ.

- §. 1. Qua occasione post A. 469. à Slavis Limigantibus Singidunum, civitas limitanea Pannoniæ inferioris, occupatum fuerit.
2. Slavi alii Trans-Danubiani in Rom. Imperium à Justiniani initiis irruptiones frequentarunt.
4. A. 550. irruptio maxima contigit.

- §. 5. **Eo eventu, ut inde Antæ perpetuas sedes in Dalmatiis fixerint.**
 6. Chaganus Avarum ab A. 567. in Slavos Dalmatas superioritatem exercuit.
 7. Slavi Dalmatæ A. 657. dum jam Avarum potentia concidisset, ab Imperatore Constantinop. subacti sunt.
 8. Seculo nono Dalmatiæ, integraliter per Slavos habitatæ, divisæ erant inter Imperium Orientis & Occidentis.
 9. Slavi Sorabi Dalmatiæ ad historiam Bohemicam faciunt.
 10. A. 567. non antè, pars eorum, ab Avaribus bello in Thuringiam ducta, ibidem sedes fixit.
 11. A. 630. Dux Soraborum Thuringicorum se & populum protectioni Samonis Charentanorum Regis commisit, & Thuringiam reliquam Francicam unà invasit.
 12. Saxonibus A. 631. à Francis tributum remissum, ut cohiberent Sorabos Thuringicos.
 13. Ab A. 632. per Sigebertum Regis Franciæ filium refrænata irruptiones.
 14. Circa A. 741. Sorabi Thuringici dispergebantur in varias Dioceses pro colonis censititiis.
 15. A. 779. Witichindus Rex Saxonum Sorabis imperasse videtur.
 16. A. 789. Sorabi erant in exercitu Caroli M. contra Slavos Boreales,

CAPUT XXIV.

De Hunnis & Avaribus.

- §. 1. **Quatuor sunt epochæ rerum Hunnicarum. Hic de duabus prioribus quæstio est.**
 2. Primam epocham constituunt Hunni Cuturguri. Recensentur relata Scriptorum de Hunnicis Originibus, & Sedibus antiquis.
 3. Orditur epocha hæc ab A. 373. dum Hunni in terras Danubio proximas advenirent.
 4. Gothis instigantibus & Sociis Hunni primum A. 378. Romanum Imperium invadunt, Thraciam quidem iterum derelinquunt, non verò Pannoniam.
 5. **Quieta Pannoniæ possessione ab A. 401. ob recens in Romanos meritum occisi Gainæ Gothi gaudent.**
 6. A. 425. primum fœdus cum Romanis ob derelictum Joannem Tyrannum meruerunt. Attila Rex fuit ab A. 430.
 7. **Quousque Attila cum Romano Imperio amicè egerit.**
 8. Ab A. 441. hand amica moliebatur Attila, quæ tamen pactis pecuniariis reparata.
 9. Ab A. 451. in apertas inimicitias erupit Attila.
 10. Mos Hunnorum in tribus prioribus epochis, cultores terræ indigenas secum pati, & non nisi munitas civitates & castella diruere.
 11. **Qui fuerint socii Attilæ in expeditione Gallica de A. 451.**
 12. **Via, ex Pannonia per terras Trans-Danubianas Germanicas ad Silvam Marcianam & Rhenum.**
 13. **Via diversa fuit in altera expeditione Gallica de A. 453. ex Pannonia per Noricos, Rhætos, & Helvetios.**
 14. **Post mortem Attilæ Hunni recedunt in Scythiam ad Pontum.**
 15. **Quidam Hunnorum, beneficio Marciani Imp. sedem retinuerunt in Romano Imperio.**
 16. **Alii in vicinia Slavorum Charvatarum ad Murum fl. & Cetios montes.**
 17. **Attilæ filii repetitum venerunt Pannoniam à Gothis, sed repulsi sunt.**
 Hic fuit epilogus epochæ Hunnorum primæ.
 18. **Ex hac tamen residui manserunt Hunni Norici.**
 19. **De Hunnis profugis ad Pontum historiæ triplici potissimum tempore, anni 514. de invasione Thraciarum cum Vitaliano Tyranno, Initii Justiniani de invasione Illyrici, & anni 550. quo in auxilium vocati à Gepidis, memorant.**
 20. **Ad epocham Hunnorum secundam quædam de Uturguris, qui partem constituunt, præmittuntur.**
 21. **A. 552. Langobardi non cum Avaribus, sed cum aliis Hunnis, fœdus perpetuum iniierunt.**
 22. **Iis auxiliaribus A. 553. Gepidas everterunt.**
 23. **A. 557. primum ex Asia supervenerunt Hunni, qui se Avars dicebant. Hi sub suam potestatem redegerunt Hunnos Uturguros & Cuturguros, atque etiam Hunnos in Dacia Gepidica commanentes. Ab Avaribus omnes Hunni alii-nomen assumpserunt, & illi dominati sunt in epocha secunda.**
 25. **Hunni, qui A. 561. Thuringiam invaserunt, non fuerunt Avars, sed Norici ex prima epocha.**
 26. **In secunda invasione Thuringiæ A. 567. jam omnino Avars adfuerunt.**

- §. 28. Ab A. 568. Avars, dum Pannoniâ per Langobardos celsâ firmarentur, Imperio Romano instant, prætextu Sirmii, quod, ut antè Gepidarum, ita nunc suum esse contendebant.
29. A. 575. primum fœdus à Tiberio Cæsare cum Avaribus factum.
30. A. 579. ruptum fœdus. A. 580. Sirmium ab Avaribus captum.
31. Gesta reliqua cum Avaribus.
37. A. 601. multiplici clade Avars afficiuntur, & ab inde potentia eorum decrevit.
42. A. 624. Slavi Charentani, electo sibi Rege Samone, Avars & Hunnos Noricos vincunt, & se in libertatem vindicant.
43. Ab hinc fractæ vires Hunnorum Noricorum.
44. Gesta eorum postrema contra Langobardos A. 670.
45. In historia Langobardorum nihil ampliùs de Hunnis occurrit.
46. Hunni Norici jam undique infestis viciniis circumdabantur.
47. Avarum Trans-Danubianorum gesta post A. 601.
48. A. 634. Hunni Cuturguri ad Pontum, & Slavi Bulgari à Chagano Avarum defecerunt.
49. Quod & dicendum de Slavis Antis, saltem A. 679.
50. Nunc ergo epocha quoque Hunnorum secunda finiit.

CAPUT XXV. De Bojoariis.

- §. 1. Per Boicam historiam locus primæ & secundæ migrationis Slavorum Limigantium de A. 334. & 454. certificatur.
2. Brunnerus pleraque relata Aventini, de primordiis gentis Boicæ, ut fabulas traducit, de Slavis autem & Hunnis simpliciter tacet, quod signum est, nihil suppetiisse, quo Aventinum refelleret.
3. Schönleben, & Reiffenstuell apertè negant, Slavos ante Seculum sextum medium Carniolæ incolas fuisse, auctoritate solius Procopii, ut supra; hac autem nullatenus obstante, corrui negatio & sententia utriusque.
4. Aventinus, accommodè intellectus, rectius scripsit Brunnero, in principalioribus positionibus originum Boicarum. Nempe in tempore eversionis Bojorum Pannonicorum per Dacos. In tempore expulsionis Bojorum Bohemicorum per Marcomannos.
5. Aventinus Bojos veteres citra & ultra Danubium dispersos ad novam Remp. de A. 508. recolligit. Explicatur verosimilis mens Aventini.
6. Brunnerus econtra omnes Bojos ex proximo Trans-Danubium agro veterum Nariscorum advocat. Refutatur.
8. Aventinus prælia Bojorum celebrat in obtinenda Vindelicia, Romana provincia. Brunnerus Aventinum solum horum fabulosum testem habet.
9. Discutitur status Vindeliciæ pro illo tempore, & statuitur, incredibile videri, Vindelicos intentatis armis sibi passos dominari.
11. Aventinus Bojos assensu & instinctu Regis Francorum Clodovei ad subjugandam Vindeliciam fultos fuisse refert, & fidem præ Brunnero id indirectè inficiante meretur.
12. Limites Bojariæ, Italia & Danubius, rectè asseruntur ab Aventino, si Italiæ includatur Rhætia.
13. Ex annalibus igitur Aventini Slavicis originibus testimonium perhibetur, dudum ante Seculum sextum medium Slavos & Hunnos circa Noricum sedisse. Assertio Aventini de vagis eorum sedibus explicatur.
14. Porro Boica historia confirmat, Hunnos invasores Thuringiæ A. 561. ex Norico fuisse.
15. Brunnerus S. Ruperti adventum in Bojoariam seculo fermè anticipat.
16. Franciæ jugum à sese amoliri nifus est Garibaldus I. A. 578.
17. Grimoaldus A. 725. Hugibertus A. 728.
18. Demum Thassilo III. A. 763. & 788. ast in irritum, & in derogamen Ducalis dignitatis ceciderunt hæc molimina.

CAPUT XXVI. De Thuringis.

- §. 1. Thuringorum gens ex Ptolemæo. Thuringi A. 428. veteres Francorum sedes à Boda amne usque ad Werram occupant.
2. A. 475. Thuringi Francicas quasdam provincias vastant. Ab A. 476. Thuringia ad Danubium usque extensa fuit.
3. Thuringi A. 491. Francis tributarii fiunt.

§. 4.

- § 4. Effectu tamen clientelæ tantum & comis reverentiæ.
 5. A. 527. tributo nominatim subjiciuntur, parte Thuringiæ adempta, & Saxonibus contradita.
 6. Bella annorum 561. 562. 567. cum Hunnis & Francis.
 9. Sorabi Slavi A. 567. à Francis in Thuringiam collocati, ut Thuringi in officio erga Francos continerentur.
 10. Bellum Hunnorum A. 596. contra Francos in provincia Thuringia.
 11. Seculo septimo Thuringi in majorem libertatem se vindicant.
 12. A. 640. Radulphus Dux apertè deficit à Francis.
 13. A. 704. Franconia hodierna Thuringiæ pars fuit.
 14. A. 717. Saxones Thuringiam invadunt. §. 15. Thuringiæ divisio A. 724.
 16. A. 740. Thuringiæ pars, quæ nunc Franconia audit, à jugo Saxonum liberata Francico Regno incorporatur.

CAPUT XXVII.

De Saxonibus.

- §. 1. Saxones Seculo primo in oris maris Balthici sedebant in Holfatia.
 2. Seculo quarto eadem adhuc sedes.
 3. Seculo quinto extensæ erant sedes per alias oras Oceani usque ad Rhenum.
 4. Seculo sexto A. 534. Saxones à Francis sedes quoque ultra Visurgim usque ad Salam in Northuringia obtinebant.
 5. Bella cum Francis circa Seculum sextum medium. A. 556. Francis tributarii fiunt.
 8. Saxonum partis migratio in Italiam A. 568. cum Langobardis.
 9. Redierunt A. 573. eò quòd suis legibus vivere non permetterentur inter Langobardos.
 10. Seculo Septimo initiante in majorem libertatem se vindicant.
 12. A. 631. tributo liberantur. §. 13. Varia bella Saxonum contra Francos variâ fortunâ,
 19. A. 747. tributum 500. Vaccarum antea remissum reimponitur.
 21. A. 758. tributum constitutum 300. equorum.
 22. A. 772. cœpit bellum Saxonicum Caroli M. quod 33. annis duravit.
 27. A. 803. maxima pars Saxonum pacificata. Saxonia transit in provinciam Francorum;
 28. A. 804. reliqua pars. Saxonibus terræ ablata, & Obotritis Slavis data. Multitudo quoque Saxonum aliò translata.
 29. Saxones distinguebantur in nobiles, liberos, & homines proprios.
 30. Comites & Judices à Francis Saxoniam præpositi non usquequaque Justitiæ & æquitatis sectatores fuisse videntur.

CAPUT XXVIII.

De Regno Moravorum.

- §. 1. Regni Moravici historiam commentariis illustrarunt Pessina, & Stredowsky.
 2. Regni Quadici ad finem vergentis status ex Ammiano Marcellino. A. 358. tota Quadia in plurimos populos sejunctos Quadicos & multas Resp. particulares discerpta erat.
 3. Sub Quadis cis Danubium erant Romanæ adhuc tunc provinciæ, Noricum, & Pannonia: trans Danubium Jazyges, & Slavi Limigantes.
 4. Debilitati hoc jam tempore Regni Quadici origo ex gestis M. Aur. Antonini Imp. Seculo secundo petenda.
 5. Parum formidandam nationem Quadicam dixit Ammianus ob distractam potentiam in plures Resp.
 6. Humiliationem Quadorum adauxit Valentinianus Imp. A. 375.
 7. Et ingens Hunnorum multitudo, quæ tunc terras Danubianas inundavit.
 8. Quadorum terræ, usque ad hodiernæ Moraviæ terminos, certè tunc Hunnis, eorûmq; associatis populis subjacere.
 10. Pro elucidatione hujus asserti examinatur subsequens systema annorum 491. & 493.
 11. Indubium fermè evadit, tempore Hunnorum invalescentiæ plurimos Quados veteres aliò cum popularibus suis Suevis & Alamannis emigrasse; idque tum A. 406. in magna migratione gentium Germanicarum.
 12. Tum A. 451. cum exercitu Attilæ & plurium populorum, inter quos & Quadi fuerunt, in Gallias.
 13. Hic ergo epilogus fuit rerum Quadicarum. Migratio Herulorum ex Quadia A. 493. nondum,

dum, bene autem Langobardorum de A. 526. Quodicas reliquias ad succrescentiam in-
novum Regnum excitabat.

- §. 14. Terris illis replendis Quadi ex se sufficere non poterant. Aliunde ergo vel acciti vel ad-
missi populi, & quidem Slavi Limigantes ex hodierna Temesiensi regione.
15. Nunc igitur, nempe inchoativè A. 526. & de cætero circa A. 548. Slavini Quadiæ im-
migrarunt, & fundamenta novi Regni Slavo-Moravici jacta sunt.
17. Sub initiante secunda epocha Hunnorum ab A. 553. noviter succrescens Resp. Slavo-
Moravica intra terminos Quadiæ antiquæ propriæ sese continere necesse habebat.
18. Hunnorum Avarum depressa potentia est Seculo septimo ineunte; Hunnorum Pannoni-
corum & Noricorum verò per defectionem Slavorum Charentanorum de A. 624.
19. Per migrationem quoque in Orientem de A. 626.
20. Ultima gesta eorum autem sunt de A. 670. cum Langobardis.
21. Cessante potentia Hunnorum ubique, Slavo-Moravis primus Rex fuit circa A. 690. Ma-
roth. Hic jam acceditur Pessinæ.
22. Primus Rex Slavo-Moravicus Babak seu Babai, quem Pessina vult, agnosci nequit. Fuit
ille Primas Slavinarum Limigantium usque ad A. 473.
23. Nec Samo Charvatarum Rex A. 624. pro Rege Moraviæ agnosci potest.
24. Maroth, ut dictum, primus Rex erat.
25. Marotho circa A. 720. successit Suatoss, cui testantur historiæ Hungariæ. Victus is ab
Hunnis tertiæ epochæ, & parte magna regni sui privatus A. 744.
26. Nimium extendit Pessina regnum ejus, ad Pontum usque.
27. Boruth Charentanorum Rex auxiliaris Suatossio contra Hunnos adfuit.
28. Pro Slavicis originibus firmandis faciunt chronica Hungarica de residuis tunc Hunnis
priorum migrationum in exercitu Suatossii inventis.
29. Suatossium aquis Danubii periisse Hungariæ, salvum evasisse & novam Regiam Wele-
hradii condidisse, Moraviæ historiæ volunt.
30. Circa A. 750. Suatossio successit Samomir.
31. A. 791. Regnum Moraviæ Samoslav tenuit. Historia belli cum Carolo M. à Pessina tra-
dita secundum annales Francicos emendatur.
33. Item historia bellorum primorum inter Moravos & Bohemos. de A. 793. & 800.
34. Lechus nullus Moravis Rex, sed is Bohemis Bellidux in bello contra Caroli M. filium
Carolus A. 805. fuit.

CAPUT XXIX.

Corollarium ad origines Slavicas.

- §. 1. Conexio hujus capituli ultimi. Instituti totius quædam generalis explanatio, præfatio-
nis locò.
2. Notio distinctior populorum antiquorum circa Bohemiam, ad origines Slavicas perquam
necessaria est. Fontes, unde hæc notio desumatur. Explicatur idea Plinii & Taciti de
situ populorum Germaniæ antiquorum.
3. Situs populorum antiquorum ad Orientem Bohemiæ, à Vistula usque ad Hercinium ne-
mus, ex Ptolemæo, Tacito, & Plinio.
4. Situs populorum antiquorum ad Septentrionem Bohemiæ à mari Balthico inter fluvios
Vifurgim & Viadrum seu Oderam usque ad Sudetos montes.
5. Situs populorum antiquorum ad Occidentem Bohemiæ à Cattis populis & Rhenicis
Suevis incipiendo usque ad montes Bohemicos Occidentales.
6. Occidentales Germaniæ populi apud Tacitum separantur à Suevis per Chaucos, Catto-
s, Cheruscas. Ptolemæus plures populos, qui suo ævo jam evanuerant, pro integris ex
Marini ævo recenset. Qui populi Ptolemaici pro Taciti Nariscis, qui pro Hermundu-
ris habendi sint?
7. Tacitus nullos certos fines Germaniæ circa Rhenum & Danubium tribuit, minus verò Vi-
stulam pro limite agnoscit. Ptolemæus dubium reliquit, an non Sarmatiam Europæam,
ut Tacitus, & Plinius, pro Germanica habuerit.
8. Tempore M. Aur. Antonini A. 172. Narisci & Hermunduri ad Occidentem Bohemiæ in
eodem statu, ac tempore Taciti, manserant. Ad meridiem Bohemiæ Narisci à Marco-
mannis repressi erant, sed & hi ibidem Vandalis locum facere jussi sunt. In tergo Qua-
dorum non amplius inveniebantur Marsigni & Ofi. Seculo tertio inchoante accolæ su-
deterum montium Albim emittentium non Hermunduri, ut antè, sed Vandali vocabantur.
9. De quinque præcipuis Germaniæ populis Seculo tertio medio. Etymologia Vandalor-
um, Suevorum, & Saxonum.
10. Etymologia Francorum, & qui populi Germaniæ in eorum nomen coaluerint.

- §. 11. Etymologia Alemannorum, & qui in id nomen coferint, nec non in nomen Saxonum.
12. Hermunduri partim in Francorum, partim in Alemannorum nomen transferant, reliqui Thuringorum nomen sortiti sunt, qui Seculo quinto dein in totam viciniam Occidentalem Bohemiæ se extenderunt, Nariscorum & Hermundurorum nomine abolito.
 13. Situs populorum Germanicorum ad Rhenum superiorem & Danubium ex Tabula Probiana circa A. 280. Ad Danubium supra Alemannos tunc sedebant Armalauti Vandali, sub Bohemis Vandali sinè superaddito nomine, sub Moravia Vandali Jurugi.
 14. Situs populorum in Bohemia, Moravia, Austria, & Hungaria superiore, Seculo quarto medio, in pluribus discriptis Rebuspublicis. Populi hi respectu Moraviæ & Hungariæ reuniti non sunt nisi Seculo sexto medio sub Republica Slavo-Moravorum, quæ autem Reip. Slavo-Bohemicæ nihil negotii usque ad finem Seculi octavi fecit.
 15. Eodem anno, quo Czechus cum populo suo Slavico in Bohemiam advenit, nempe A. 374. migrarunt quoque Burgundiones ad Rhenum superiorem. Rarefacti ergo tunc sunt populi Vandali ad Orientem Bohemiæ, & nihil ex ista vicinia Slavo-Bohemiis timendum erat. Neque etiam à populis indigenis meridionalibus Bohemiæ. Nec quoque à populis vicinis ad Occidentem Bohemiæ, utpote qui in Rhetias tendebant.
 16. Seculo quinto initiante vicini Slavo-Bohemiis Vandali & Suevi in multitudine innumera in Gallias & Hispanias emigrarunt, & Slavo-Bohemiis occasionem sese in Bohemia dilatandi dederunt.
 17. Slavo-Bohemiis circa ea tempora nihil officiebant Franci, Alemanni, Suevi, utpote qui in Gallias & Rhetias tendebant. Thuringi quoque hac occasione in amplum Regnum creverunt, ast demum à Francis subacti sunt. Thuringis nihil cum Bohemis, sed Francis, actum.
 18. Nec Saxonum gesta ad Slavo-Bohemicas origines pertinent, nisi quòd illi citiùs, Slavo-Bohemi autem serius Francorum jugo armis obstiterint.
 19. Cum Polonis ad Orientem Bohemiæ quies fuit Slavo-Bohemiis per tempora, quæ ad origines spectant. Sorabi Slavi ad Septentrionem Bohemiæ possederunt utramque Lusatiam & Misniam.
 20. Soraborum synonymia & etymologia. Lusatia nomen à Luzicis Slavis peculiaribus descendit.
 21. Quo tempore Slavi Sorabi in terras Bohemiæ vicinas advenerint. Statuitur annus 567. remissivè ad Caput XXIII. & XXIV.
 22. Sorabi Thuringici Seculo sequente septimo eò potentia jam creverant, ut Francis bellum movere sibi fiderint. Causa fuit, quòd Franci clientelari nexu Soraborum non contenti eos in provinciam redigere voluerint.
 23. Sorabi non fuerunt Colonia ex Slavo-Bohemiis emissa, sed ab Hunnis A. 567. transducta. Impleverunt postea ex se Lusatiam superiorem. Lusatia inferiori Slavorum Borealium Luticiorum pars immigravit. Slavo-Bohemi nihil commune cum Hunnis & Sorabis in irruptione de A. 567. habuerunt; econtrà quoque in sedibus suis infestationem passi non sunt; ast nunc Remp. Aristocraticam in Primatum, & dein Principatum mutandi ansam habuerunt.
 24. Primi motus bellici inter Slavo-Moravos & Slavo-Bohemos exorti sunt A. 793. subsecuta demum pace A. 800.
 25. Inquiritur in nomen Præfecti Drewicensis in veteri Germanico populo Moraviæ, & Ducis Dervani A. 630. in Sorabis. Moravi in dicto bello Bohemiam sibi subicere volebant.
 26. Ex hoc tempore non nisi ter bellicum quid inter Moravos & Bohemos gestum est.
 27. Hunnorum epocha tertia A. 744. cœpta, & A. 799. finita, spectat ad origines Slavicæ, quoniam occasione reliquiarum Hunnicarum, ad fidem Christianam conversarum, Slavo-Moravi & Bohemi in jugum Francicum tributarium inciderunt.
 28. Moravi, si non citiùs, saltem eodem tempore, quo Bohemi, nempe A. 805. sub hoc jugum venerunt, & simul fidei manus dare cœperunt.
 29. A. 828. Brynno, Dux in parte Moraviæ, Baptismum in Austria exul suscepit, ergo antè in Moravia non habuit. Fata ejus. Mogemir tunc Rex Moraviæ Christianitati, aperte saltem, non adhæsit. Non fuerunt duo Mogemiri Reges sibi succedentes, sed unicus. Brynno non fuit Rex universalis, sed Dux particularis.
 30. Radislaus successor Mogemiri, A. 846. à Francis impositus, fidelitatem erga Francos scèpiùs rupit, quoniam Franci ultra pactum nexum tributarium Moraviam ad omnimodam subjectionem reducere nitentur. Suatoplucus successor A. 871. indignè à Francis tractatus æquè resilit.
 31. Ad æqua pacta tamen pronus est, ea A. 874. tandem accipit, & A. 876. affinitatem cum Carolingica familia contrahit. Moravia, præter tributum, sui juris & extra corpus Francicum erat.

- §. 32. Moravia circa A. 884. crevit, & in terras quasdam Pannonicas se extendit. A. 890. Arnulphus eam concessione Bohemiæ inconsultè amplificat. Tantum cessit, quantum habuit, jus scilicet tributarium.
33. A. 892. Arnulphum facti poenituit. Biennale ejus bellum cum Suatoplucio, Suatoplucus A. 894. iterum tributo subiectus, & post mortuus est.
34. A. 889. coepit quarta epocha Hunnorum, seu Hungarorum hodiernorum. Iis auxiliariis usus est Arnulphus A. 892. in Suatoplucio debellando. Hæc fuit occasio, quod Hungari partem Regni Moravici obtinuerint.
35. Epilogus Regni Moravici, & ejus discerptio præcipuè in Hungaros & Bohemos.
36. Dicendis de Bohemia præmittuntur quædam de Sorabia. Tempore Caroli M. Slavis nihil fuit illustrius. Carolingici Franci bellarunt contra Sorabos, sed hi subacti non sunt, nisi ab Henrico demum Aucupe. Antea Aristocraticum suorum regimen & libertatem acriter tuebantur.
37. A. 805. Bohemi triplici exercitu Francorum territi in nexum tributarium concedunt, Duce tunc Provinciæ Neclano impubere, belliduce Lecho. Cauta belli Francici duplex, quod Bohemi Hunnorum reliquias Christianas cum Moravis infestaverint, & quod Sorabis vicinis adjuutores fuerint. A. 806. iterata expeditio in Bohemos, sed alios trans Moldavam, cum priorè anno actum fuerit cis Moldavam. Utroque etiam anno contra Sorabos aliis in locis actum fuit.
38. Ab hoc tempore, sub Carolo M. & Ludovico Pio usque ad A. 840. nihil actum cum Bohemis. Memorabilia horum temporum: divisio Regnorum sub Ludovico Pio A. 817. Optimatum Francicorum conventus A. 822. Slavi legatos miserunt, ut reliqui exteri: A. 829. coepit dissensio in stirpe Carolingica: A. 839. mortuus Neclanus Dux Bohemiæ: A. 841. coepit gravissimum civile bellum inter filios Ludovici Pii mortui: A. 843. divisio Regnorum Francicorum.
39. Conditio Bohemorum sub his temporibus. Franci Germanicos populos à se devictos in provincias redegerunt, non item Slavicos, nec Hunnos, sed his summa rerum apud suos salva mansit. Oratio Legatorum Bohemorum ad Henricum III. Imp. de A. 1040. Bohemos à Caroli M. temporibus nunquam rebelles existisse, tributum annuum solvisse, armis auxiliariis præsto fuisse, ita imposterum facturos, sed novæ legis jugum non laturos. Carolus M. in regnorum divisione inter filios A. 806. Bohemiam, Moraviam, Avariam in Bonis non retulit; Bohemos, Moravos, Sorabos ad fidem Christianam, ut in incorporandis aliis populis fecit, non adegit. Ad Conventus Slavi per legatos tantum accesserunt. Bohemia erat extra fines Francici Regni.
40. Cur Bohemis Carolingici libertatem, salvo tributo & fidelitate generica, indulserint. Hostiviti fœdus cum Ludovico Pio A. 840.
41. Censûs annui aut tributi pensitatio non parit incorporationem vel subditelam. Afferruntur exempla celeberrimorum orbis populorum.
42. Per annales Francicos nihil proditum est, quo constet, Hostivitum, Borzivogium, Duces supremos Bohemiæ, armorum per Sub-Regulos & Toparchas contra Francos motorum participes fuisse. Testimonium Reginonis coevi de fœdere & fidelitate Bohemorum Principum inviolatè conservata.
43. Disquiritur Status Bohemiæ, sub temporibus Carolingorum, in stirpe Principali Przemislea, in stirpe cognata ex Kroco descendente, quæ stirpi Principali non raro litem de summa rerum movit.
44. In collateralibus lineæ Principalis, qui idem tentarunt, ut Wlastislaus Lucensis seu Satecensis, Mstibogius Kurzimensis Sub-Regulus.
45. In Optimatum ordine generico, quorum plures magis suo, quam Principum legitimum arbitrio ferebantur. Unde motus bellici non Principibus, sed cognatis ex Kroco, Collateralibus ex stirpe Principali, & Toparchis particularibus adscribendi sunt.
46. Motus in specie de A. 846. 848. 849. Bohemorum Ethnarchas & Toparchas Bojoariæ finitimos concernunt. Memorabilia: A. 848. Bohemorum Legati inter exteros computantur: A. 849. Bohemi Legatos ad Sorabicum Præfectum Limitaneum, tanquam scientem leges & consuetudines Slavicas, dirigunt: Eodem anno Franci pacis tractationem insultu facto rumpentes cæduntur, & ipsi obsides Bohemis dare coacti sunt.
47. In annalibus Francicis pro Ducibus Bohemiæ venditantur, qui Optimatum tantum loco erant. A. 857. Francis actum cum Sub-Regulo Satecensi.
48. A. 869. 871. 872. cum Toparchis particularibus.
49. Limites Regni Francici circa Sorabos & Bohemos. A. 876. divisioni Regnorum Francicorum insertæ regiones Bohemia & Moravia ob tributi nexum, & ad summum ne nova divisio incunda, si regiones hæc in Provincias Francicas fors redigerentur.

- §. 50. Annus 890. maximè memorabilis est. Ex eo fluit confusio chronologiæ Bohemicæ antiquioris apud Hagecium. Inde causa discerpti Regni Moravici petenda. Christianus antiquissimus Bohemiæ Scriptor titulo Imperatorio maçtat Suatoplucum Moraviæ Regem, eumque Ducem vel Regem Borzivogii Bohemorum Principis vocat. Comem igitur reverentiam habuit Bohemia erga Reges Moraviæ. Causa triplex esse poterat: Primatus Moravicus inter Slavicos Principes: Jus quondam Marcomannicum & Quadicum in Slavo-Moravos translatum: & pax inter Bohemos & Moravos A. 800. composita. Reverentia illa nihil honori Bohemiæ offecit. Eam observarunt Hostivitus, & Borzivogius Duces.
51. Diçto anno 890. Arnulphus Imp. jus suum in Bohemiam cessit Suatoplucò Moraviæ Regi. Non magni id, utpote in solo tributo & comi reverentia consistens, fecit, cum ob affinitatem & cognationem spiritualem eo tam facilè se abdicaverit. Magni autem id existimandum erat Suatoplucò. Pœnitentia Arnulphi brevè subsequuta.
52. Suatopluci successores filii affligunt Bohemiam usque ad A. 897. Orto inter eos A. 898. civili bello, Moravia sequentibus annis à Bojoariis, Bohemis, Hungaris, diripitur, & in partes discerptitur. Bohemi hac occasione in omnimodam libertatem, & à Francis, & à Moravis, pervenerunt.
53. A. 900. Bohemiæ, libertatis communis tuendæ causâ, accessit Sorabia. A. 919. pactum inter Henricum Aucupem, & Wratislaum Bohemiæ Ducem initum super Sorabis. A. 928. Sorabi omnes ab Henrico Aucupe subacti.
54. Eodem A. 928. Henricus Sub-Regulum Satecensem, & Toparcham Bilinensem legi tributariæ subjecit.
55. A. 930. autem etiam S. Wenceslaum, supremum Bohemiæ Ducem. Nulla vis in S. Wenceslaum necessaria erat, sed is obviam factus voluntariè se, regionem, & religionem Henrico commisit. Bohemi sui juris manserunt, salvo tributi & fidelitatis genericæ nexu. Non redacti sunt in Provinciam, ut Sorabi. Marchiæ Lusaticæ nomen extraneitatem Bohemiæ infert.
56. Post S. Wenceslaum Boleslaus frater nec nexum tributarium erga Imperium Saxonicum agnoscere voluit, armis ob id Ottonis Magni petitus, vario successu.
57. A. 950. tandem Boleslaus, nec extrema expectans, nec extrema passus, reverentiam Imperii Saxonici induit, tributo se obligavit, ast de cætero rerum summam apud suos retinuit.
58. Hagecius in hoc anno submissionis ultimum errorem chronologicum commisit, & deinceps ordinatè chronologiam texuit. Laus ejus in materiis antiquitatis Bohemicæ collectis. Confusio chronologiæ anterioris, ex duplici falso supposito, adventus nempe Czechi in Bohemiam de A. 644. & Baptismi Borzivogii de A. 894. orta, demonstratur. Ex Christiano deducitur, Baptismum Borzivogii in annum 877. retrorahi debere. Cosmas Bohemicus Historiographus, Christiani & Reginonis relata haud rectè combinans, erroneam de Baptismo Borzivogii opinionem primus invexit.
59. Cur hucusque in contexendis originibus Slavici Goldasti mentio facta non sit. Libri duo priores Commentariorum ejus, & contenta eorum usque ad Seculum decimum tantum in has origines incurrunt. Ex fontibus Goldasti alia planè de systemate antiquo Marcomannico, Quadico, & Slavico, deducenda fuerunt; nec hæc objectum principale Goldasti constituerunt.
60. In contexendis perpetuis Bohemorum & Moravorum rebellionibus Goldastus notis à Schminckio in eum editis carpitur. Cœterum Schminckio rebellionum nomen defendenti testimonium de causis motuum Slavicorum ex Witichindo opponitur. Testimonium hoc ad casus Moravorum sub Carolingicis applicatur. Motus Bohemici, secundum ipsos Annales Francicos, non supremis, sed subordinatis Bohemiæ Ethnarchis, omnes adscribendi. Quin & particularibus illis Ethnarchis causa motuum, si historiis Bohemicis fides aliqua, ut par est, adhibeatur, potissimum ob fines intra Bohemiam à Bojoariis aliisque vicinis turbatos subministrata fuit. Conclusio hujus operis.

Conspectus Apparatus Chronologici.

Num. SECTIO I.

1. De Romæ Urbis conditu.
 14 Sententiæ diversæ sex.
 20. Oriuntur ex annis controversis totidem.
 23. Varroniana autem justa est.

SECTIO II.

28. De anno consulari Romano.

N. 31. De consulatu primo.

40. Duravit is 19. mensibus.
 42. Primum Systema anni consularis cœpit ab autumno.
 52. Secundum ab Idibus Decembribus.
 71. Tertium à tempore verno.
 84. Quartum à Calendis Januariis.

SECTIO

- Num. SECTIO III.**
 90. Computus annorum Urbis conditæ triplex est, strictus, laxus primus, & laxus secundus.
 99. Computus annorum Olympiadicorum eodem modo triplex est.
 101. Tabula diversi computus Olympiadici ab A. V. C. 245. usque 1002.

- SECTIO IV.**
 102. De Chronologia Systhematica.
 106. Diversitas computus Olympiadici inter Varronem & Halicarnassæum.
 110. Chronologia Halicarnassæi examinatur.
 114. Regimen Decemvirale duravit triennio integro.
 120. Chronologia Polybii.
 124. - - - - Fastorum Capitolinorum.

- SECTIO V.**
 130. Chronologia Diodori Siculi.
 147. De anno per diversitatem initiorum consularium intercepto.
 149. De anno captæ Urbis Romæ.

- SECTIO VI.**
 155. Chronologia Livii.

- SECTIO VII.**
 166. Chronologia Censorini.

- SECTIO VIII.**
 173. De Chronologia vaga Eutropii.
 176. - - - - Orosii.
 177. - - - - Historiæ Miscellæ.
 178. - - - - Cassiodori.

- Num. SECTIO IX.**
 179. De memorabilibus sub Augusto.
SECTIO X.

190. De æra Christiana communi.
 195. Chronologia Eusebii.

- SECTIO XI.**
 201. Chronologiæ Rom. Imperatorum ab Augusto usque ad Carolum M. Synopsis.
 202. - - - - Exegefis.
 216. De anno millesimo conditæ Urbis Romæ.

- SECTIO XII.**
 252. a. Chronologia Græcorum Scriptorum.
 253. a. De methodo Chronologica per Indictiones.
 254. a. Chronologia Theophanis.
 254. l. Tabula computus annorum Mundi secundum Constantinopolitanos.
 254. m. - - - - Secundum Alexandrinos.
 254. n. Tabula initiorum Olympiadicorum.
 254. o. Tabula Calendarii Romani.
 254. p. Tabula Indictionum.

- SECTIO XIII.**
 255. Chronologica series Regum Francicorum usque ad Carolum M.

- SECTIO XIV.**
 264. Chronologica Series Imperatorum Romæ Carolingicorum.
 266. - - - Primorum Judicum, dein Principum Bohemiæ usque ad S. Wenceslaum.

Conspectus Apparatus Geographici.

- SECTIO XV.**
 168. Ptolemaicæ Geographiæ disquisitio, quantum ad usum, pro originibus Slavicis necesse.
 287. De geographica ejus dispositione circa Bohemiam & Moraviam.
 288. - - - circa Poloniam & Hungariam.
 289. - - - circa Danubium.

- SECTIO XVI.**
 302. Itinerariorum antiquorum Romanorum, Antoniniani, Probiani (quod Tabula Peutingeriana vocatur) & Constantiniani (alter Hierosolymitani) disquisitio, cum observationibus ad illorum usum inservientibus.

- SECTIO XVII.**
 315. Disquisitio geographica Rhætiæ utriusque.

- SECTIO XVIII.**
 326. De Carnorum populis antiquis.

- SECTIO XIX.**
 335. De Carnorum, & Italiæ antiquæ finibus.

- SECTIO XX.**
 344. Noricum ex Ptolemæo.
SECTIO XXI.
 348. Noricum Ripense ex Itinerariis.
SECTIO XXII.
 366. Noricum mediterraneum ex Itinerariis.

- SECTIO XXIII.**
 385. Illyris ex Ptolemæo.
SECTIO XXIV.
 386. Pannonia superior ex Ptolemæo.
 392. Deserta quondam Bojorum.

- SECTIO XXV.**
 400. Pannonia prima Ripensis ex Itinerariis.
 403. De Carnunti situ.

- SECTIO XXVI.**
 411. Pannonia Prima interior.
 414. a. De situ Krapinæ in Croatia.
 416. a. - - - Aquarum Rom. intra Cetios montes.
 416. b. - - - Scarabantia.
 416. d. - - - Sabaria.

SECTIO

- Num. **SECTIO XXVII.**
 419. Provincia Valeria.
 421. De situ Bregetionis.
SECTIO XXVIII.
 434. Pannonia Inferior ex Ptolemæo.
SECTIO XXIX.
 435. Pannonia Secunda ex Itinerariis.
SECTIO XXX.
 448. Germania antiqua ex Ptolemæo.
 460. Notæ ad Germaniam antiquam ex aliis
 Scriptoribus.
 465. Civitates Marcomannorum, Quadorum,
 & Lygiorum ex Ptolemæo.
SECTIO XXXI.
 469. Mœsia utraque, & Thraciæ.
SECTIO XXXII.
 472. a. Scythia magna ex Jornande.
 481. a. De patria antiqua Slavorum & Hunnorum.
 483. a. Dacia magna antiqua.
 485. a. De Justiniani ædificiis circa Istrum ex
 Procopio.

- Num.
 486. a. Sarmatia Europæa ex Ptolemæo, & aliis.
 487. c. Sarmatia Asiatica, & fines Colchidis,
 Iberiæ, Albanæ, Scythiæ Asiaticæ intra
 & extra Imaum montem, ex Ptolemæo.
 488. a. Jazyges Meranastæ.
SECTIO XXXIII.
 491. Situs populorum Transdanubianorum ex
 Tabula Peutingeriana seu Probianæ.
 493. Demonstratio: Tabulæ hujus compilatio-
 nem Probi temporibus deberi, circa an-
 num æræ Christianæ 280.
SECTIO XXXIV.
 500. Situs Slavorum antiquorum borealium ex
 Helmoldo & Bangerto.
SECTIO XXXV.
 504. Saxonia antiqua.
SECTIO XXXVI.
 508. Thuringia antiqua.
SECTIO XXXVII.
 512. Thuringia in Seculo octavo.

Conspectus Apparatus Historici.

- SECTIO XXXVIII.** Tempora ante
 Num. Christum natum.
 515. De Bojorum Celticorum migratione in Ita-
 liam, & Germaniam, nec non de fatibus eorum.
 523. a. De Bojis Bohemicis in specie.
SECTIO XXXIX.
 530. De Cimbris, qui Bojos Bohemicos infe-
 starunt.
SECTIO XL.
 536. De Suevis.
SECTIO XLI.
 541. De Illyrico.
SECTIO XLII.
 563. De Gothis.
SECTIO XLIII.
SECULUM CHRISTIANUM I.
 565. De Marcomannis & Quadis.
SECTIO XLIV.
SECULUM II.
 577. De Marcomannis & Quadis.
 601. Situs populorum circa Danubium sub tem-
 pore Imperatoris M. Aur. Antonini.
 604. Marcomannorum & Quadorum depressio
 circa hæc tempora.
SECTIO XLV.
SECULUM III.
 608. Fata Imperii Romani.
SECTIO XLVI.
 624. Res Romanæ reinvalentes post Gallie-
 num.

- SECTIO XLVII.**
 Num. **SECULUM IV.**
 639. Debilitatio Imperii Rom. per bella Civilia.
SECTIO XLVIII.
 644. De Alamannis.
SECTIO XLIX.
 656. a. De Hunnis & Gothis.
 658. c. Tempus primæ eruptionis Hunnicæ.
SECTIO L.
 669. De Sarmatis & Quadis.
SECTIO LI.
 696. Quid denotet vocabulum Barbarus.
 702. Quid Scythia?
 703. Quid Sarmata?
 705. Unde Slavi dicti Venedi?
 707. Unde Antæ?
 708. Unde Slavini?
 712. Unde Croatæ?
 713. Quid denotet vocabulum Nomades?
 718. Quid Latrocinatio in usu bellandi?
 721. a. De moribus Slavorum antiquorum.
 721. b. De migratione Slavorum.
 721. c. De lingua Slavorum.
 721. d. Schemata Grammaticalia triplicis diale-
 cti Slavicæ: Bohemicæ, Hungaro-Sla-
 vicæ, & Croaticæ.
 721. m. Schemata duo dialecti antiquæ Slavi-
 cæ, quæ Glagolitica dicitur.
 721. q. Notæ generales ad Schemata hæc Gram-
 maticalia.
 721. z. Schema vocabulorum vietus, amictus, &
 habitationis, ex quatuor dialectis Slavicis.
SECTIO

Num. **SECTIO LII.**
722. Tradita Historicorum Bohemicorum & Polonicorum de adventu Czechi & Lechi in Bohemiam.

746. Item historiae Croaticae.

SECTIO LIII.

SECVLUM V.

747. a. De bellis & migrationibus variorum populorum.

750. b. Attila Regnum Hunnorum adeptus est circa A. 430.

751. b. Burgundionum diversae fedes usque ad Attilae tempora, & eorundem victoria contra Hunnos post mortem Regis Optraris.

753. b. Attilae Regia erat inter Tibiscum Superiorem & Transylvaniam.

754. a. Attilae expeditio bellica in Galliam A. 451.

757. a. Attilae expeditio in Italiam A. 452.

758. a. Attilae expeditio postrema in Galliam A. 453.

760. a. Chronologia Historiae Hungaricae usque ad Attilae mortem.

761. a. Pannonia post Attilam à Gothis possessa.

769. Ex Pannonia Gothi recedunt A. 474.

772. Ostrogothi intrant Italiam A. 489.

SECTIO LIV.

774. Langobardorum migrationes & fata.

780. Langobardorum Reges usque ad ingressum in Italiam.

782. a. Herulorum migrationes & fata.

SECTIO LV.

786. De Saxonibus.

SECTIO LVI.

792. De Thuringis.

SECTIO LVII.

795. De Rugis.

SECTIO LVIII.

SECVLUM VI. & VII.

799. De Hunnis Avaribus, & Slavis.

SECTIO LIX.

SECVLUM VI.

841. De Langobardis & Gepidis.

SECTIO LX.

852. De Thuringis & Saxonibus.

SECTIO LXI.

857. De Bojoariis.

SECTIO LXII.

SECVLUM VII.

874. De Bojoariis.

879. Historia Juvavensis Ecclesiae de conversione Bojoariorum & Charentanorum.

Num. **SECTIO LXIII.**

885. De Thuringis & Saxonibus.

SECTIO LXIV.

889. De Slavis Charentanis.

SECTIO LXV.

SECVLUM VIII.

901. De Saxonibus.

SECTIO LXVI.

921. De Thuringis.

SECTIO LXVII.

925. De Bojoariis.

SECTIO LXVIII.

930. De Slavis Charentanis.

936. De Slavis Sorabis.

SECTIO LXIX.

945. De Hunnis & Avaribus.

SECTIO LXX.

SECVLUM IX.

952. De Slavis Dalmaticis & Pannonicis.

SECTIO LXXI.

958. De Saxonibus.

SECTIO LXXII.

SECVLUM VIII.

962. De Regno Slavo-Moravico.

SECTIO LXXIII.

SECVLUM IX.

977. De eadem Moravia.

SECTIO LXXIV.

1014. De Bohemia.

SECTIO LXXV.

1035. Memorabilia quaedam ex historia primorum Principum Christianorum Bohemiae.

1041. }
1043. } Baptizatus Borzivogius A. 877.
1054. }

SECVLUM X.

1047. Wratisslaus mortuus A. 921.

1049. S. Lidmila martyrio coronata A. 927.

1052. }
1058. } S. Wenceslaus martyrium adeptus est
1063. } A. 938.

1064. Chronologia gestorum sub Henrico Au-
cupe.

1069. Boleslaus Dux, frater S. Wenceslai, ab
Imp. Ottone M. A. 939. bello petitus, de-
mum A. 950. manus dedit, seque tributo
obstrinxit.

SECTIO LXXVI.

1076. Exemplis multorum, celebriumque po-
pulorum, nec non autoritatibus, osten-
ditur, tributi nexum per se non involve-
re subditelam, nec tollere summum Im-
perium.

OPERIS

OPERIS

De Originibus Slavicis

INDEX

CHRONOLOGICUS.

Notandum : non paginae hic citantur , sed numeri per totum Apparatum divisi , & materiarum quarumlibet segmentis praefixi ; numeri autem diverso typo adjuncti Romani capita Introductionis seu Partis I. & reliqui eodem diverso typo subsequi paragraphos capitum designant.

A.

Acinci creatus Imp. Valentinianus II. seu junior. 241. a.
 Actiaca victoria Augusti Caesaris. 182.
 Adrianus Imp. 208.
 ad Aegos fl. praelium Graecum. 149. 150.
 Aegyptiaci anni vid. Anni.
 Aemilianus Usurpator. 219.
 Alexandri M. Imperium. 128.
 annus emortualis. 61. 62. 146. 169.
 Alexander Imp. 212. a.
 Alexandrinum chronicon vid. chronicon.
 Anarchia Romae A. V. C. 335. fuit. 67. 144. 158. 53. 54.
 ad finem seculi IV. per sexennium. 64. 65.
 A. V. C. 420. aut 421. non fuit. 63.
 Anastasius Imp. 246. 254. c.
 Anastasius II. vid. Artemius.
 ANNI Mundi vid. Mundi anni.
 Urbis conditae vid. Roma.
 Consulares vid. Consulares anni.
 Olympiadi vid. Olympiades.
 Christiani vid. Christiana aera.
 indictionum vid. Indictiones.
 regnorum seu Imperii. 252. g.
 Regum Romanorum. 4. 5.
 Romani initium triplex. 28.
 Annus interceptus per consulatum protrahentes. 20. 147.
 Anni Aegyptiaci initium Thoth vocatum. 9.
 61. 146. 167. 169. 254. a.
 Nabonassari. 167.
 Augustorum. 167.

Philippici. 167. 169. 254. i.
 Juliani. 167. 29.
 Diocletiani. 254. a.
 Annorum laxa quandoque computatio. 242. e. 215.
 completorum usus in historiis. 147.
 apud Antiatem. 166.
 Livium. 117. 155. 156. 161.
 Tacitum. 93.
 Trebellium Pollionem. 220.
 Eutropium. 174.
 Eusebium. 226.
 Anthemius Imp. 244. c.
 Antiochenorum aera. 253. a.
 Antiochiae incendium & terrae motus. 254. d.
 Antoninus Pius Imp. 209.
 M. Antoninus Imp. 209. 580. 584. 600.
 Antoninus Caracalla Imp. 211.
 Antoninus Diadumenus Imp. 211.
 Antoninus Heliogabalus Imp. 211. 212. a.
 ejusdem leges. 212. a.
 Apfimarum Imp. 249. a. b. 254. g. h.
 Arcadius Imp. 242. a. c. 254. b.
 Arnulphus Imp. 264. 265.
 Artorius Imp. 250. a. b. 254. g. h.
 Attilae clades & mors. 254. b.
 AUGUSTI Caesaris nativitas & nomina. 179.
 prehensio Imperii post Julium Caesarem. 180.
 primus consulatus. 180. 181.
 Triumviratus. 181.
 Actiaca victoria 182.
 honores delati. 183.
 nomen inditum. 184.
 d

sum.

I N D E X

summum Imperium delatum. 183. 185.
decennia Imperii. 183. 188.
domini compellatio. 188.
pacificatio cum Parthis. 187.
clausio terna Jani. 183. 186. 188. 189.
ætas & mors. 202.
Imperii diversus computus. 185. 202.

Augustulus Imp. 245.
Augustorum anni. 167.
Augusti mensis compellatio. 29.
Avitus Imp. 244. a.
Aurelianus Imp. 222. 223. 224.

B.

Balbinus & Pupienus Imp. 212. b.
Belisarii mors. 254. d.
Boerebistas quando Getis præfuerit. 521.
522. b.
BOHEMIÆ regimen per Optimates. 266.
per Primates. 266.
per Principes. 266.
Principum primorum chronologia per
Kassæ, Kroci filiæ, genealogiam.
266.
Principum à Borzivogio ad Boleslaum
chronologia secundum Pessinam &
Puczalkam. 1062.
Boji ad Noricum quando evastati. 522. b. c.
Bohemici quando ejeti. 527. 528. 529.
Borzivogius Boh. Dux. 266. 1062.
Borzivogii annus baptismalis. 1041. 1043.
1054. xxix. 53.
Bruti primi consulis cædes. 35. 41.

C.

Calendarii Romani Tabula. 254. o.
Caligula Imp. 205.
CAPITOLINORUM FASTORUM chro-
nologia. 24. 124. seqq.
differt à Varroniana. 119.
differt ab Halicarnassensi. 119. 124. seqq.
Regibus Romanis tantum tribuit 243.
annos. 124.
Decemviris tertium regiminis annum
completum negat. 124. 125. 126.
Anarchiam de A. V. C. 335. negat. 124.
125. 126.
duplicem continuativum consulatum
P. Decii Muris negat. 124. 125.
126.
annos hos 4. per consulatum unum in-

stitium & tres dictaturas aliis scrip-
toribus ignotas resarcit. 124. 126.
refutatur. 126. 127. 128.
Capitolinorum Fastorum quæ sit origo &
authoritas. 129. 167.

Caracalla Imp. 211.
Catinus Imp. 224.
Carnunti creatus Sept. Severus Imp. 210.
Licinius Imp. 231.
Carolus M. Imp. 264. 265.
Carolus Calvus Imp. 264. 265.
Carolus Crassus Imp. 264. 265.
Carolomannus. 264. 265.
Carus Imp. 222. 224.
Cassiodori sententia de nat. Christi. 191. 194.
chronologia. 178. 217.
Caudina pax à Rom. exercitu quando fa-
cta. 80.
Cedreni chronologia circa nat. Christi.
252. c. e.
Cedrenus æram Chr. ex aliis Auctoribus
hausit. 252. f.
sequitur plerumque Theophanem. 254. h.
Censorini chronologia. 146. 166. seqq.
tradita de principibus Varronianis. 167.
170.
de CHRISTI NATIVITATE sententia tri-
plex apud Græcos. 252. c. f. 254. l. n.
diversa apud Latinos. 190. seqq. 194.
sententia Eusebii. 190. 194.
Orosii. 191.
Cassiodori. 191. 194.
Dionysii Exigui. 191. 194.
Reginonis. 191.
Hermanni Contracti. 191.
Mariani Scoti. 191.
Anonymorum ad Petavii Rationar.
Temp. 192.
sententia de A. V. C. 749. verior vide-
tur. 192. 193.
nititur argumento pacis generalis &
clausuræ Jani. 188. 189. 191.
item argumento à morte Herodis. 192.
Christi passio cum defectu solis conjuncta.
190.
anno æræ communis 33. addicenda vi-
detur. 190. 192. 253. e.
Christiana æra communis. 194. 200.
convenit cum Panodori Græci senten-
tia. 252. c. f. 254. m.
antevertitur à CP. rano Græco calculo
3. annis. 252. c. 254. l.
antefior autem est Alexandrino calculo
7. annis. 254. m.
Christianæ æræ combinatoria tabula:
cum annis Mundi CP. rans. 254. l.
cum annis Mundi Alexandrinis. 254. m.
cum annis Olympiadicis. 254. n. 101.
cum

CHRONOLOGICUS.

- cum indictionibus. 254. p.
 cum annis Urbis conditæ. 101.
 cum consulatibus Romanis. 101.
 Christianam æram Theophanes ex regula sua deduxit. 252. f. 254. m.
 Cedrenus ex aliis auctoribus hausit. 252. f.
- CHRONICON PASCHALE & ALEXANDRINUM** ejusdem sunt computus in annis Mundi. 254. l.
 conveniunt æræ communi in consulatibus circa nat. Christi. 252. c.
 committunt parachronismum 7. consulatuum. 252. c. 253. c.
 Olympiades, minus justè supputant. 252. d. 254. n.
 à se ipsis dissident in annis Christi. 252. e.
 ad quemlibet Imperatorem annos colligunt, qui finem Imperii respiciunt. 252. e.
 præcedunt æram Chr. communem secundum diversa principia resp. 2. & 3. annis. 252. e. 254. l.
 differunt in annis Mundi ab Alexandrino computu 16. annis. 254. l.
- CHRONOLOGIA** recta & systematica. 102. seqq.
 fundatur in Varronis principis. 167. 101. 102. 103. 104. 169. 170. 171. 172. vaga. 173. seqq.
 Mundi, Romæ conditæ, consulatuum, olympiadum, Christianæ æræ, Indictionum, nec non Dionysii Halicarnassæi, Diodori Siculi, Polybii, Censorini, Capitolinorum Fastorum, Livii, Eusebii, Hieronymi, Theophanis, Entropii, Orosii, Casiodori, Historiæ Miscellæ, &c. vid. suis locis.
 à Nerone Imp. ad Vespasianum. 207.
 ad tempora M. Aur. Antonini. 580. seqq.
 sub Alexand. Imp. ex LL. Codicis. 212. a.
 sub Valeriano & Gallieno. 614.
 sub Constantino M. 228. seqq.
 sub primordiis Hunnorum. 658. c. 760. a. seqq.
 discrepans seculo quinto. 760. f.
 sub Henrico Aucupe Imp. 1064. seqq.
- Cibalense bellum Constantini & Licinii. 233.
 Claudius Imp. 205.
 Claudius II. Imp. 220. 221. 222.
 Clusum à Gallis obsessum. 56.
 olim Camars dictum. 76.
 Commodus Imp. 209.
 Concilium Nicænum. 254. a.
 Chalcedonense. 254. b.
 VI. CP. tanum. 249. b. 254. f. g.
- Conradus. I. Imp. 264.
 Constantinopolis dedicatio. 235. 252. b.
 Ludi natalitii. 254. h.
 Constantinopoli pestis magna. 254. d.
 Constans I. Imp. 236. 237. 238. 239.
 Constans II. Imp. 249. a. 254. f.
 Constantius Chlorus Imp. 225. 226. 227.
 Constantius II. Imp. 234. 237. 238. 239.
 Constantius III. Imp. 243. b.
 Constantinus M. Imp. 227. 228. 231. 237. 254. a.
 Constantini M. fuga ab infidiis Galerii. 227.
 vicennalia. 234.
 tricennalia. 236.
 Constantinus II. seu Junior. 233. 234. 237. 238.
 Constantinus III. Imp. 248. b. 254. e.
 Constantinus IV. Pogonatus. 249. a. b. 254. f. g.
 Constantinus V. Copronymus. 251. a. 254. i. seqq.
 Constantinus VI. cum matre Irene. 254. b. 254. jii.
 Constantinus VI. solus. 251. b. 254. jii.
- CONSULATUS** Romani primi duratio per 20 menses. 31. seqq. 41. 45.
 Consulatus tres à Livio prætermissi. 158.
 Consulatum post Romam captam interruptorum tempus. 64. seqq.
 Consulatus A. V. C. 420. institutus in Fastis Capitolinis. 124. 125. 126. 127. 128.
 Consulatus P. Decii Muris biennialis ad finem belli Samnitici. 82. 83.
 Consulatus æræ Chr. initiantis confundit Cedrenus. 252. d.
 Consulatum septem parachronismus in chronico Palch. & Alex. 253. c. e.
 Consulatum protractio interceptum annum ferme integrum. 20. 147.
- CONSULARIS ANNI** Romani diversa initia. 31. seqq.
 Systema I. ad tempus autumnale. 42. seqq.
 retrotractio ad Calendas sextiles. 46. 47. ad Idus Majas. 49. seqq.
 systema II. ad Idus Decembres. 52. seqq. 66.
 interruptio ejusdem. 68. 69. 70.
 systemati I. & II. convenit computus A. V. C. latus primus. 42.
 systema III. ad tempus vernum. 71. seqq. 80.
 nominatum ad Idus Martias. 81.
 systema IV. ad Cal. Jan. 84. seqq. 89.
 systemati III. & IV. convenit computus A. V. C. latus secundus. 71. 80.
 Consularis annus ex duplici A. V. C. participat. 90. 171.

INDEX.

quomodo strictè computandus. 171.
laxa ejus computatio. 172.
Cotilo quando Dacis præfuerit. 522. b.
Crispus Cæsar. 233. 234.
Croatarum Christianismi initiantis chronologia. 930. 931. 932. 933. 934. 935.
Crocus Senior, & Junior Primates Boh. 266.
Crzezomislus Boh. Princeps. 266.
Gæchus, primus Dux Bohemix. 266.

D.

Dalmatius Cæsar. 236.
Decemviri Romæ. 49. 50.
 triennio integro tenuerunt Remp. III.
 114. seqq. 139.
Decii Imp. 219.
Diadumenus Imp. 211.
Dictatura infirmitat. falsæ. 124. 125. 126. 127.
 128.
Didius Julianus Imp. 210.
Dio Historicus quando vixerit. 605.
Diocletiani anni. 254. a.
Diocletianus Imp. 225. 226. 231. 233. 254. a.
DIODORUS SICULUS quam chronologiam edat. 124. 128. 130. seqq.
 contrariatur Fastis Capitolinis quoad infirmitatis magistratus. 128.
 regulas chronol. tres in præfatione præmittit. 130. 131.
 tempus primorum gestorum Julii Cæsaris rectè refert. 132.
 usque ad A. V. C. 707. scripsit. 133. 134.
 annos à Troja capta usque ad olympiadem primam 407. numerat. 135. 136.
 ergo usque ad Romæ conditum 431. annos. 142. 145. 148.
 systhema chronol. in reb. Rom. ter mutat. 137. 138. 139.
 in systhemate primo Pictoriani est computatus. 139.
 in systhemate 2do computus anomali. 17. 140.
 in systhemate tertio par fit Halicarnassæ. 140. 141. 142. seqq.
 tempus Imperii Philippi, & mortis Alexandri M. elucidat. 61. 62.
Dionysii tyrannidem in Sicilia temporis eidem, ut Halicarnassæus, alligat. 143.
Anarchiam Romæ de A. 335. confirmat. 144.
Romæ captæ tempus solidat. 149. 150.
nec non triennium integrum decemvirale. 118. 139.

chronologia systhematicæ est quamquam diversorum systhematum. 137. 146. 148.
in Græcis historiis perpetuè systematicæ. 137.
in locis duobus emendatur. 136.
DIONYSIUS HALICARNASSÆUS quam chronologiam edat. 105. seqq.
in Romana chronologia anno minùs computat Varrone & Censorino. 105. 113.
Romam anno posterius conditam statuit. 106.
Regum Rom. annos 244. pariter, ut Varro, numerat. 106.
Consulatum primum præcisè annalem computat. 107.
conformis est Varroni in olympiadibus, difformis in assignando V. C. anno. 108. 110. 111. 112. 113.
præcisè ex consulatu primo aliter computato. 109.
Decemviris triennium integrum rectè dat. 111. 114.
versatur in computu annorum V. C. laxo primo. 113.
laxè pro more suo applicat olympiadem anno Romæ captæ. 152.
contra Petavii inculationem hallucinationis defenditur. 153.
chronologia systhematicæ est. 119.
Dionysii Exigui sententia de nat. Christi. 191.
Dionysius Tyrannus Siciliae. 143.
Domitianus Imp. 208.

E.

Eugenius Tyrannus. 242. b.
EUSEBII chronologia in anno natiuitatis Christi. 190. 194.
in anno passionis Christi. 190.
præfatio. 199.
Eusebius annos Christi suo minùs recto calculo format ex olympiadibus. 195. 200.
ut schema hujus formationis docet. 196.
olympiades non rectè supputat. 197. 198.
vitio ex annis regnorum orto. 197.
quousque scripserit, & quæ ejus propria censenda in chronico. 200.
Eusebianæ chronologiae verus & eximius usus. 198. 200.
in specie in chronologia sub M. Aur. Antonino. 580. seqq.
sub Valeriano & Gallieno. 614.
sub Constantino M. 228. seqq.

Eu

CHRONOLOGICUS.

Eutropii chronologia vaga. 94. 173. 174. 175.
Eutychie Patriarchæ CPtani restitutio. 254. d.

F.

Fasti Consulares. 101.
Fasti Capitolini vid. Capitolini
Februarius mensis olim ultimus. 28. 29. 30.
Februarii mensis festa Romana. 30.
Feralia festa. 30.
Florianus Usurpator. 222. 224.
Francorum Regum usque ad Carolum M.
chronologica series. 255. seqq.

G.

Galba Imp. 206.
Galerius Imp. 225. 226. 227. 232.
Gallienus Imp. 220.
Gallus & Volusianus Imp. 219.
Gallus Constantius Cæsar. 239.
Glycerius Imp. 244. c.
Gordianus Junior Imp. 212. b.
Gratianus Imp. 240. c. 241. b.

H.

Hagecii historiographi Boh. chronologia.
xxix. 51. 1075. 266. xv. 10. 11. 26. seqq.
Halicarnassæus vid. Dionysius Hal.
Hannibalicum bellum vid. Punicum II.
Heliogabalus Imp. 211. 212. a.
Heliogabali Leges. 212. a.
Henrici Aucupis Imperii chronologia. 1064.
1065. 1066.
Heraclius Imp. 248. b. 254. c.
Heracleonas Imp. cum matre Martina. 248. b.
254. c.
Hermannii Contracti sententia de nat. Christi.
191.
Herodis mors. 192.
S. Hieronymus in chronologia conformis est
Eusebio. 199.
chronicon Eusebii transtulit, ordinavit,
& continuavit. 199. 200.
commixtos annos coloribus distinxit
per Librarios neglectis. 200. 228.
229.
Honorius Imp. 242. a. c. 243. a. b.
Hostivitus Boh. Dux. 266.
Hunnorum primordiorum chronologia.
658. c. 760. a. seqq.

I.

Janus clausus à Numa Rege. 188.

A. V. C. 519. à consulibus. 188.
ter ab Augusto. 183. 186. 188. 189. 191.

Imperii anni vid. anni.
INDICTIONUM ÆRA.

originem sumpsit ab A. V. C. 705. à di-
ctatura Cæsaris. 253. a. c. d.
occasione indictionum seu conlationum
Pompejanarum. 253. c. d.
ab Augusto non introducta sed confir-
mata. 253. d.
à quo tempore potissimum invaluerit.
253. c.
Indictio triplex traditur, CPtana, Cæsarea,
& Pontificia. 253. a. b.
Indictio, de qua Leges Codicis agunt, non
habet diversos annos initiales. 253. b.
Legum sensus de ea explicatur. 253. b.
Indictionum series ante æram Christianam.
253. d.
Indictionum ad æram Chr. applicandarum
Tabula. 254. p.
Indictiones à Theophane allatæ non ex ejus
calculo, sed ex traditis majorum
fluunt. 254. a. c.

Interregnum post Aurelianum. 223. 224.
Interregna quinque in Occidente post se-
culum V. medium. 244. 245.
Jovianus Imp. 240. b. 254. a.
Irene cum filio Constantino. 251. b. 254. jii.
Irene sola Imperatrix. 251. b. 254. jii.
Julianus Imp. 239. 240. a. 254. a.
Julii Cæsaris prima gesta. 132.
prima dictatura. 253. c.
cædes. 180.
Julii mensis compellatio. 29.
Juliani anni. 167. 29.
Julius Nepos Imp. 245.
Justinus senior Imp. 246. 254. d.
Justinus junior Imp. 247. 254. d.
Justinianus Imp. 247. 254. d.
Justinianus H. Imp. 249. a. b. 254. g. h.
Justinianus II. restitutus. 249. a. b. 250. a.
254. g. h.

K.

Kassæ, Kroci filiæ, genealogia. 266.
Kroci duo, Bohemiæ Primates. 266.
Krzemisl Boh. Dux. 266.

L.

Langobardorum Regum chronologia. 780.
781.

d 3

Lao.

INDEX

- Laodicensium æra. 253. a.
 Leges Rom. ex Græcia allatæ. 48. 49.
 Leo senior Imp. 244. a. b. 245. 254. c.
 Leo junior Imp. 245.
 Leo III. Isaurus. 251. a. 254. g. h. i.
 Leo IV. Imp. 251. a. 254. j. j.
 Leontius Imp. 249. a. b. 254. g. h.
 Leuætricum prælium Græcorum. 149. 150.
 Libussa Boh. Princeps. 266.
 Licinius Imp. 228. 231. 234.
 Licinius Junior Cæsar. 233. 234.
 LIVII relata evincunt, annum V. C. 335.
 fuisse anarchicum. 53. 54. 67. 158.
 anarchiam sexennem seculo finiente
 IV. obtinuisse. 64. 65.
 consulatum posteriorem P. Decii Muris
 seculo V. medio biennem numeran-
 dum esse. 74. 75. 76. 77. 82.
 83. 159.
 Decemviris triennium regiminis inte-
 grum obtigisse. 115. 116. 117.
 initium consulatum, & tres dictatu-
 ras Factorum Capitol. seculo V.
 agnosci non posse. 126. 127.
 Livius utitur annis completis. 117. 155.
 156. 161.
 consulatus tres fortuito transfiliit. 158.
 emendatur in errore librariorum. 157.
 annos regulativos quatuor conformes
 Halicarnassæi chronologiæ adfert.
 158.
 non ex suo calculo, sed ex traditis ma-
 jorum. 160.
 nec eis insitit, sed in aliud & aliud systhe-
 ma incidit. 159.
 qualia sint hæc systemata. 161.
 unde hæc systematum diversitas. 162.
 163.
 dubia volvit in bello Hannibatico, quæ
 ex Polybio solvuntur. 164.
 non suscepta licet crisi chronologicâ
 princeps historicorum Rom. est. 165.
 Lotharius I. Imp. 264.
 Lucius Verus Imp. 209. 582.
 Ludi seculares Rom. 92. 129. 157. 166. 168.
 216. 217. 218.
 Tarentini. 157.
 natalitii CP.tani. 254. h.
 Ludovicus Pius Imp. 264.
 Ludovicus II. Imp. 264.
 Ludovicus Germanicus. 265.
 Ludovicus Junior. 265.
 Ludovicus Infans Imp. 264. 265.
 Lupercalia festa. 29. 30.

M.

 Macedonici belli finis. 123.
 Macrinus Imp. 211.
 Magnentius Imp. 238. 239.
 Majorianus Imp. 244. b.
 Marcianus Imp. 243. d. 244. a. b. 254. b.
 Marcus Aur. Antoninus Imp. 209.
 Mariani Scoti sententia de nat. Christi. 191.
 Mauritius Imp. 248. a. 254. d.
 Maxentius Imp. 228. 229. 230. 233.
 Maximianus Herculius Imp. 225. 226. 227.
 231.
 Maximini Imp. 212. b.
 Maximinus Cæsar. 225. 226. 228. 233.
 Maximus Tyrannus sub Gratiano. 241. b.
 242. a.
 Maximus Tyrannus post Valentinianum III.
 243. d.
 Menses à quo ordinati & unde dicti. 28. 29.
 Miscellæ historiæ chronologia. 177.
 Mnata Boh. Dux. 266.
 MUNDI annorum computatio. 252. c.
 Romana seu CP.tana. 254. l.
 à chronico Paschali & Cedreno tenetur.
 252. c.
 Alexandrina. 254. m.
 à Syncello & Theophane tenetur. 252. c.
 triplex est: stricta, laxa prima, & laxa
 secunda. 254. g. m.
 à 21. Martii orditur. 252. c.
 annis completis uti solenne est Theo-
 phani. 254. a. seqq.
 annorum collectio in chronico Pasch. &
 Alex. finem, non initium imperio-
 rum, respicit. 252. c.

N.

 Nabonassari anni. 167.
 Neclan Boh. Dux. 266.
 Nero Imp. 206. 207.
 Nerva Imp. 208.
 Nezamisl Boh. Dux. 266.
 Numerianus Imp. 224.

O.

 Olybrius Imp. 244. c.
 OLYMPIADUM ANNI incunt in diebus
 æstivis. 167. 101. 102.
 20 dies post solstitium. 11.
 circa medium Julii. 10. 27.
 Olympiadicorum initiorum Tabula ad an-
 nos V. C. deducta. 101.
 ad annos æræ Christianæ. 254. n. 101.
 Olympiadicè rectè supputat Polybius. 100.
 122. 123. 150.
non

CHRONOLOGICUS.

R.

non chronicon Paschale & Alexandri-
num. 252. d. 254. n.
non Socrates. 252. d.
non Eusebius. 196. 197.
Olympiadicorum annorum computatio tri-
plex: stricta, laxa prima, & laxa
secunda. 99. 100.
Orosii sententia de nat. Christi, 191,
chronologia. 176.
Otho Imp. 206.

P.

Panodori sententia de nat. Christi. 252. e. f.
convenit cum æra communi. 252. e. f.
254. m.
Parilia seu Palilia, natale festum Romæ, 5,
8. 10. 13. 167.
celebrabantur incunte vere. 5. 13.
XI. Cal. Majas. 8. 10. 13. 217.
Paschale chronicon vid. chronicon.
Pertinax Imp. 210.
Petavius immeritò hallucinationis inculsat
Dionysium Halicarnassæum, 153.
Theophanem, & Nicephorum, 254. h.
Petavii merita in chronologiam. 254. h.
Philippi Imp. 213. 214. 215.
Philippicus Imp. 250. a. b. 254. g. h.
Philippici ludi in natali CP. lis. 254. h.
Philippici anni. 167. 254. i.
Philippicorum annorum tabula. 169.
Phocas Imp. 248. a. 254. c.
Polybii chronologia. 120. 121. 122. 123.
in bello Punico primo seu Siculo, 120.
122.
in bello Punico 2do seu Hannibalicò.
121. 123. 1
strictè olympiades supputat. 100. 122.
123. 150.
tempus Romæ captæ solidat. 149. 150.
Posidonius Historicus quando floruerit. 525.
Primislaus, primus Boh. Princeps, 266.
Probus Imp. 222. 224.
Procopius Tyrannus, 240. e.
Punicum bellum I. in Sicilia. 120. 122.
II. seu Hannibalicum. 121. 123. 164.
III. A. V. C. 605. cœptum. 89. 161.
Pupienus & Balbinus Imp. 212. b.

Q.

Quintilius Ufurpator. 221.
Quirinalia festa. 39.

Regum Romanorum anni. 4. 5.
Regifugium. 30. 32. 33. 40.
duplex fuit. 40.
Reginonis sententia de nat. Christi. 191.
Regnorum anni vid. anni.
ROMA vetustior ante Romuleam. 1. 14.
Romæ à Romulo conditæ tempus. 1. seqq.
13. seqq.
de eo sententiæ diversæ sex. 15. seqq.
140.
quia totidem anni Romani controversi.
20. seqq.
à posteriori tantum inducitur. 18. 19.
quot annorum sit post Trojam captam.
2. 6. 7. 26. 131. 142. 145. 148.
à Roma Urbe condita annorum computatio.
90. 167.
stricta. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 171.
laxa prima. 91. 96. 147. 168. 170. 172.
laxa secunda. 91. 97. 122. 147. 168. 170.
172.
laxa secunda frequentior, & minùs of-
ficit. 98.
stricta deducitur ex principiis Varro-
nianis. 101.
laxa utraque cum olympiadibus combi-
nata. 101.
apud Græcos Scriptores minùs justa.
252. b.
computatio scriptoribus familiaris per
annos completos seu elapsos, apud
Livium. 117. 155. 156. 161.
apud Antiatem. 166.
apud Tacitum. 93.
apud Eutropium. 174.
Romæ natalitia festa Parilia seu Palilia. 5.
8. 10. 13. 167.
in vere. 5. 13.
XI. Calendas Majas. 8. 10. 13. 217.
Romana festa Februarii. 30.
Romani anni initium triplex. 28.
Romani Calendarii tabula. 254. o.
Romanorum magistratum series. 124.
Romæ Anarchia A. V. C. 335. sine magi-
stratibus curulibus. 53. 54. 67. 144.
158.
sex annorum ad finem IV. seculi. 64. 65.
A. V. C. 420. aut 421. anarchia non fuit.
63.
Romanarum legum allatio ex Græcia. 48. 49.
Roma à Gallis capta. 3. 149. seqq.
quot anni abhinc usque ad reintrodu-
ctos consulatus. 64. seqq.
Roma à Gothis capta. 252. b.
Romani ludi seculares. 92. 129. 157. 166.
168. 216. 217. 218.

Roma

INDEX CHRONOLOGICUS.

Romæ conditæ millesimus annus celebratus.
216. 217. 218.
inchoatus, non completus, 217. 218.

S.

Sagunti capti tempus. 121. 123. 164.
Samnitici belli duratio. 77. 83. 126. 127.
Seculares ludi Rom. vid. ludi.
Sept. Severus Imp. 210.
Severus Cæsar. 225. 226. 228. 230.
Severus Imp. in Occidente. 244. b.
Socrates minùs justè supputat olympiades.
252. d.
Solis defectus in passione Christi. 190.
Solstitium æstivum quo die. 10. 11.
Spitihnev Boh. Dux. 266.
Strabo Geographus quando scripserit. 522. c.
Syncelli chronologia in nat. Christi. 252. c.

T.

Tacitus Imp. 222. 223.
Tarquini superbi fuga vid. Regifugium,
desertio ab Etruscis. 38. 39.
Terminalia festa. 30.
Theodosius M. Imp. 242. a. b. 254. b.
Theodosius Junior Imp. 242. c. 243. a. c.
254. b.
Theodosius III. Adramytenus. 250. b. c.
254. g. h.
THEOPHANIS chronologia examinatur &
emendatur. 254. a. seqq.
ter in errorem cum sequela incidit : in
Constantio Chloro. 254. a.
in Phoca. 254. e.
in Constantino quinto. 254. i.
systematica alioquin est & fide digna.
254. k.
quam methodum teneat. 254. k.
quas notas directivas dicet. 254. c. c.
annis Mundi completis utitur. 254. a.
seqq.
annos regnorum plerumque ab autumnò
in autumnum dispensat. 254. a. seqq.
æram Christianam 7. annis posteriorem
suo calculo format. 252. f. 254. m.
indictiones non suo calculo formatas
sed à majoribus traditas dicat.
254. a. c.

applicatur in hoc opere ad Historicos
sine chronologia scribentes. 254. k.
Theophanis historica ingenuitas. 254. c.
sequax Cedrenus. 254. h.
Theophanes quando natus. 254. jji.
Thoth, initium anni Ægyptiaci. 9. 61. 146.
167. 254. a.
Thoth in annis Philippicis. 169.
Tiberius Imp. 203. 204.
Tiberius II. Imp. 247. 248. a. 254. d.
Tiberius Apfimarus Imp. 249. a. b. 254. g. h.
Titus Vespasianus Imp. 208.
Trajanus Imp. 208.
Troja capta ante solstitium æstivum. 11.
Trojæ captæ tempus ante I. olympiadem.
131. 136.
ante Romam conditam. 2. 6. 7. 26. 131.

V.

Valentinianus senior Imp. 240. b. c. 241. a.
254. b.
Valentinianus II. seu Junior Imp. 241. a.
242. b.
Valentinianus III. Imp. 243. c. d.
Valens Imp. 240. c. 241. b. 254. b.
Valerianus Imp. 219. 220.
Vespasianus Imp. 206. 207.
Veteranio Usurpator Imperii. 238. 239.
Vitellius Imp. 206.
Volusianus Imp. 219.
Urbs Roma condita vid. Roma.

W.

S. Wenceslaus Boh. Dux. 266.
S. Wenceslai annus martyrii. 1052. 1058.
1063.
Wnislau Boh. Dux. 266.
Wogenus Boh. Dux. 266.
Wratislaus I. Boh. Dux. 266.
Wratislai ætas & mors. 1047. 1048.

Z.

Zeno Imp. 245. 246. 254. c.

OPERIS

De Originibus Slavicis

INDEX

GEOGRAPHICUS.

Notandum : non paginæ hic citantur ; sed numeri per totum Apparatum divisi , & materiarum quarumlibet segmentis præfixi ; numeri autem diverso typo adjuncti Romani capita Introductionis seu Partis I. & reliqui eodem diverso typo subsequi paragraphos capitum designant.

A.

- Abari. vid. Hunni Avars.
- Abii ad Mœsios. 713.
Scythæ extra Imaum montem. 487. h.
- Abnobæi montes. 448. 460.
quousque extensi. 449. 456.
accollæ in tribus ordinibus. 456.
- Acimincum, Acumincum, Acunum. 300.
434. 436. b. 437. 441. 443. 446.
- Acincum, Aquincum, Buda, Ofen. 299.
419. 436. 491. 432. 435. e.
olim Sicambria. 420. 756.
trans- Acincum, contra Acincum, Pest.
432.
- Addua fl. 316. 319. 317.
- Adnammantia vid. Anamatia.
- Adony. vid. Intercisa.
- Adrabæcampi. 448. 458. 463. xxix. f.
- Adrans, Hadrans, Dranberg. 382. 383.
- Adulas mons. 316. 317. 319. 320.
- Adundrina civitas. 931. 370.
- Æduorum & Sequanorum limes Arar fl.
526. b.
- Æmona, Enona, Labach. 305. 326. 339.
340. 345. 382. 399.
- Ænus fl. 290. 292. 298. 344.
- Æquinoctium, Fischament. 402. 409.
- Agathyrri in Scythia inera Imaum montem.
487. h.
in interioribus Sarmatiæ Europæ.
486. b. xiv. 3.
ad Daciam. 487. d.
Alanis connumerati. 658. a.
- Agazyrri. 474. xiv. 3.
- Aguntum. 347.
- Ala Nova vid. Villa Gay.
- Aland vicus an quondam Aquis dicitur.
412. b. e. f. 416. a.
- ALANI in Asia. 487. h. 658. a.
in Europa. 486. b. 658. a. xv. 20.
in Gallis. 749. a. 755. b. 758. a.
in Hispaniis. 749. a. 754. c.
post mortem Attilæ ad Danubium. 759. a.
in Thraciis. 759. b.
- Alanorum species. 658. a. 759. b.
- Alahi montes in Asia. 487. h.
in Europa. 486. b. 658. a.
- Albania vid. Macedonia.
Asiatica. 487. g.
- Albanus mons vid. Albii montes.
- Albii montes ad fontes Colapis fl. 342.
388. 337.
- Albinimum, Vintimiglia. 281.
- Albis ex Vandalicis montibus profluens.
559.
fl. ostium. 281. 282.
fontes. 287. 290. 451. 462. 463.
- Aldenburg Slavorum Boreali. 501.
- ALEMANNI ad Rheum. 645. 648. 651. b.
652.
circa Moguntiacum. 651. b.
ad Palas, Pfalz. 652.
circa Silvam Martianam. 491.
circa lacum Brigantium, Lentienfes
dicti. 646. 647. 655.
inter Quados & Noricum Jutugi. 491.
495.

INDEX

- in Rhætia Juthungi. 650.
 in Rhætia seculo sexto. 767.
 Læti. 648.
Alemannorum pars in Italiam translata.
 654. b.
- Alefca**, Alifca, Tolna. 429. 432. 435. f.
Alexandria. 276.
Alicanum, Halicanum, ad trajectum Muri
 fl. 417. b.
- ALPES Carnicæ** seu **Juliae**. 336. 337. 340.
 377. 552.
 Graiæ. 318. 320. 321.
 Pœninæ. 318. 320. 321.
 Rhæticae. 317. 318. 320. 340.
 Radstattenfes. 369. 370.
 Raurisenses. 369. 370.
 Rotenmannicæ. 435. n.
 Tauriscorum, Taurin dictæ. 331. 337.
- Alpe**, in Alpe, aufm Taurin. 370.
 ad Pirum, summas Alpes. 379. 380.
- Alpis**, Pirn vocata. 435. o.
Alpium summa sub Augusto terminabant
 Italiam. 568.
- Alpinæ** gentes. 319. 320.
- Altenburg Hung.** vid. Flexum.
 Germ. vid. Carnuntum.
- Altinum Pannoniæ**, Bata. 429. 432.
 Venetiæ. 343.
- Aluta fl.** 301. 473. b. c. 483. a. 485. c. 491.
 494.
 ad Alutam Trajani pons. 485. d.
- Alvona**. 286.
- Amadoca palus**, Olha. 486. b.
- Amadoci montes**. 486. a.
 populi. 486. b.
- Amantini** inter Savum & Dravum. 554. 434.
- Amasis fl. ostium**. 281. 282.
- Amaxobii**. 486. b. 492.
- Amazones**. 487. g.
- Ambrones** in Germania. 504.
 seu Ombrones in Sarmatia. 486. b.
- Ambrus fl.** in Comitatu Aldenburgico. 504.
 ibidem provincia vetus Ameri. 504.
- Amfelden** vid. Blaboriciacum.
- Amisus fl.** seu Amasis est Ems. 450.
- Anamatia**, Pentele. 428. 432. 435. c.
- Anarti** in septentrionali Dacia. 483. b. 484. c.
- Anasus fl.** vid. Ænus.
 Civitas vid. Lauriacum.
- Andiantes**. 434.
- S. Andre** vid. Ulcisia Castra.
- Angarii**. 504.
- Angili** ad Albim infer. 448. 452. xxix. 4.
 Saxones vid. Saxones.
- Anglegeve** vid. Thuringi.
- Angli Thuringi** vid. Thuringi.
- Angrivarii**. 448. 452. 908. xxix. 4. 6.
- Ani**, Radstatt. 370.
- Anthabet**, Antharum Regio. 775. 778.
- ANTHÆ** Slavi ad Pontum & Danubium in-
 feriozem. 473. c. 492. 707. 801. 833.
 in Istria. 830.
 in Dalmatia & Slavonia. 806. 952. seqq.
- Antharum Regio** sub Ardagasto Duce. 826.
 sub Musugio Rege. 826.
 sub Peregasto Præfecto. 828.
- Antiana**, vicinia Mohacii. 429. 435. f.
- Aqua Viva**, Margee. 435. h.
- Aquæ Balisæ**. 416. a.
- Aquæ** an in Aland vico. 412. b. e. f. 416. a.
 potius debentur Badenæ Civitati. 416. a.
- Aquileia**. 284.
- Aquileienses** an Carnis accensendi. 335.
- Aquincum** vid. Acincum.
- Aravisci**. 434.
- Ardagasti Slavorum Ducis regio**. 826.
- Argentoratum**, Strasburg. 281.
- Arichi** vid. Bruchi.
- Arimalpi** qui dicti. 702.
- Arlape**, ad fl. Erlapf. 361. 365. 435. s. t.
- Armalausi seculo III.** ad Danubium superio-
 rem. 491. 495. xxix. 13.
- Arnus fl.** prope Pisa civ. 281.
- Arpás**. 435. b. vid. Cannabiaca.
- Arpii** ad Pontum inter Danubium & Borys-
 thenem. 483. b. 486. b.
- Arrabo fl.** Raab. 290. 295. 296. 491. 408.
- Arrabone**, transitus fluvii apud Kerment.
 417. a.
 transitus fluvii apud S. Gotthardum.
 418. d. e.
- Arrabona civitas Valeriæ**, Raab. 408. 409.
- Arsia fl.** 286. 335. 385. b.
- Arciburgius mons**. 448. 453.
- Arcivium**, Cataro. 385. b.
- Astingi Vandali**. 603. 595. 478.
- Atalis** vid. Volga.
- Atel** vid. Volga.
- Attila Regia** in Scythia. 750. b. 753. a. b.
- Attuarii**, Casuarii, Chisuarii, Chattuarii
 circa Cattos. 461. 448. 456. 255.
 xxix. 5. 6.
- Seculo III. Franci dicti. 495.
- Augusta Rauracorum**, Augst. 281. 298.
- Taurinorum**, Torino. 284.
- Vindelicorum**. 290. 291. 298.
- Prætoria**, Avosta. 284.
- Aulon**, Valona. 286.
- Aulziagri** vid. Hunni.
- Aureus mons Pannoniæ**. 430. 442. 446.
 Mœsiæ. 442. 447.
- Austura**, Stockerau. 355. a. 365.
- Avarum patria primæva**. 815.
- Avares**. vid. Hunni.
- Avarpi**. 448. 452. xxix. 4.
- Aviri**. vid. Hunni.

Avo-

GEOGRAPHICUS.

Avosta vid. Augusta Prætoria.
 Axiopolis. 301. 471. c. 483. a.
 Azali. 390.
 Azaum, idem quod Lepavi fl. Tata. 420.
 426. 435. c. d.

B

Bacenis silva pars Herciniæ. 540.
 Badena civitas, vid. Aquæ.
 Bæmi ad Orientem Lunæ silvæ. 448. 459.
 464.
 Ptolemaici an Buri an Boji. 464.
 Bænochæmæ inter Melibocum & Albim. 448.
 453. 457. 463. xxix. 4.
 Baia, vid. Altinum.
 Balaton lacus. 388. 410. 433. 496.
 Baltha fl. & vallis. 373.
 Baranya - Vár vid. Vereis.
 Barcellona vid. Barcinon.
 Barcinon, Barcellona. 280.
 Bardengau. 507. 913.
 Bastarnæ supra Daciã. 486. b. 490. 492.
 Bastarnicæ Alpes. 492.
 Batafzék vid. Lugio.
 Batava Castra, Passau. 344. 420.
 Bateini. 448. 453. 457. 463. xxix. 4.
 Bathaib, Gepidarum regio. 775. 778. 779.
 Bebi montes. 388. 337. 386. 434.
 Belekis vid. Burgenis.
 Belgrad vid. Taurunum.
 Beloio via. 343. 374.
 Belunum. 284. 285. 343.
 Benacus lacus, Lago di Garda. 319.
 Berebis vid. Vereis.
 Bergomum. 284.
 Bessorum sedes ad Hæmum montem. 562.
 550.
 Bihaly vid. Lacus Felicis.
 Bischofshoven vid. Vocarium.
 Bittium vid. Rittium.
 Blaboriciacum, Amfelden. 363.
 Bodini. 486. b.
 Boerde, Borde, Borderes. 507.
 Boetis fl. Guadalquivir. 275.
 Bog fl. vid. Hypanis.
 BOHEMIA quondam sedes Bojorum. 516. b.
 517. a. 523. a.
 Marcomannorum. 565. 566.
 Marcomannorum & Sudinorum. 458.
 vid. quoque Marcomannia.
 Bohemiam quondam proximè & remotiùs
 ambientes populi germanici, xxix.
 2. seqq.
 BOJI in Gallia Celtica. 516. b.
 in Italia. 515.

etiam circa Bononiam, Mutinam, &
 Parniam. 519. f.
 apud Tauriscos circa Pannoniam &
 Noricum. 520. a. 391.
 in Illyrico & Asia. 523. a. b. 524.
 in Hercinia Bohemica. 516. b. 517. a.
 523. a.
 inter Heduos Helvetios. 526. b.
 in Thracia. 470.
 Bojorum deserta. 389. 392.
 Bojoariorum sedes. 858. 871. 877.
 termini. 873. 874.
 Bojodurum, è regione Passavii. 365.
 Bononia, Malata, Milata, Petriveradinum.
 300. 440. 443. 498. c. 446.
 Bononia, contra Bononiam, Cseni. 440.
 446.
 Borow, vid. Crumerum.
 Borusci. 486. b.
 Borysthenes fl., Danapris, Danaprus, Nieper.
 301.
 vocatur Danaprus. 472. c. 475.
 Danapris. 481. b. 839.
 Bosnia. 469.
 Bregætium, Bregetio, Bregitio, vid. Brigantium.
 Brendesium. 280.
 Brentz. fl. 291.
 Breuci. 434.
 Brigantium, Bregætium, Bregetio, Bregitio,
 Virgitio, Szöny. 290. 291. 296.
 497. 421. 422. 432.
 Brigantium, Brigantia, Bregentz. 291. 423.
 Brigantiæ lacus. 316. 646. 305. 317. 491.
 Britolagæ. 483. b. 486. b.
 Brizani Slavi Boreales. 500.
 Bruchi, Arichi, ad Pontum in Asia. 482. a.
 487. g. xiv. 16.
 BRÜCTERI, Busacteri, infimi Germaniæ ad
 Rhenum. 448. 449. xxix. 6.
 extendebantur usque ad Visurgim. 448.
 452.
 seculo III. erant ad Rhenum supra Fran-
 cos. 491.
 Francis juncti. 255.
 Bruna, Robodunum. 467.
 Buchonia silva pars Herciniæ. 516. a.
 Buda, vid. Acincum.
 Budorgis, Wratislavia. 467.
 Buguntæ vid. Burgundiones.
 Bukovar vid. Cornacum.
 Bukoverz ad Dravū nihil Romani fuit. 435. g.
 BULGARIÆ magnæ Descriptio. 481. a.
 xv. 13. seqq.
 Bulgari ad Volgam. 481. a.
 ad Pontum. 474.
 cis Danubium. 837. 1008.

INDEX

- Burgenis, Belekis. 441.
 Burgiones. vid. Burgundiones.
BURGUNDIONUM sedes variæ. 751. b.
 inter Spree & Vistulam. 448. 452. 464.
 xxix. 3.
 ultra Vistulam. 486. b. xv. 24.
 circa Danastrum 477. a. b. 775. 779.
 ad Rhenum in Germania. 631. 652. 684.
 751. a. b. 756.
 in Gallia. 749. a. b. 756. 767.
 ad Danubium, Armalausi dicti. 495.
 à Rheno in Galliam migratio. 773. a.
 Burgundiones Plinio sunt Vandali. xxix. 2.
- Buri, Buri, vid. Lygii.
 Burorum seu Buriorum Lygiorum sedes ad
 Vistulam. 454. xxix. 3.
 ad Granuam & Danubium. 464. 491.
 Bufacteri vid. Bructeri.
 Byzantium, Constantinopolis. 279. 482. d.
- ### C.
- Cænomani Galli in Italia. 515.
 Cæsarea vid. Tingis.
 Gagliari, vid. Caralis.
 Calagorina, Calahorra. 278.
 Calpes mons prope Gibraltar. 275. 276.
 Camavi vid. Chamavi.
 Campi patentes Austriæ, Marchfeld. 448.
 459. 777.
 Campona, in Insula Csepel. 428. 432.
 Candalicæ, Hüttenberg. 373.
 Canini seu cani campi Grisonum. 646.
 Cannabiaca, in vicinia Arpáii. 410. 433.
 Caralis Sardinia, Cagliari. 275.
 Carantanorum provincia etiam Carnuntum
 vocitata. 334.
 Cardabianca vid. Cannabiaca.
 Carlbürg, vid. Gerulata.
CARNI Carnutum Gallorum propago. 329.
 quibus populis post commixti. 326.
 seqq.
 præcipue Slavis. 330.
 Italiae accensebantur. 320. 336.
 Carnis an Aquileienses accensiti. 335.
 Carnorum sedes ad tres montes. 340.
 fines. 335. seqq.
 Carnicæ Alpes vid. Alpes.
 Carnuns urbs olim Illyridis. 333.
 Carnuntum urbs Pannoniæ. 334. 403. 404.
 405. 406. 409. 290. 294.
 Carnuntum provincia. 334.
 Carnutes Galli Celtæ. 515. 329.
- Carpatici montes pars Herciniæ. 516. a.
 484. a. 490.
- Carpatiorum montium fitus. 288. 473. a. c.
 474. 483. a. 484. a. d. 486. a. 489.
 490.
 Carpi, seu Carpiani, in Sarmatia. 486. b.
 in Mœsia inferiore. 656. c.
 Carpis, Vilegrad. 290. 297. 299. 431. 432.
 idem quod Cirpi mansio. 431.
 Carrodunum, Legrad. 398. 434. 435. g.
 in Marcomannia. 466.
 Carusadius mons. 340. 320. 337.
 Carvancas mons. 337. 338. 340. 344. 345.
 383.
 Castra sub Alpibus ad Wipach fl. 378. 379.
 Casuarii vid. Attuarii.
 Casurgis, Glatz. 468.
 Cataro sinus vid. Rizonicus sinus.
 Cataro vid. Ascrivium.
 Catti, Chattæ, Hassi. 448. 456. 855. xxix.
 5. 6.
 Caucasus mons. 487. f.
 Cauchi ab Ems fl. usque ad Albim. 448. 450.
 xxix. 4. 6.
 Celcia. 339. 340. 342. 347. 349.
 Celtæ qui dicti. 702.
 dicti Galli. 485. b.
 Cemandri circa Pannoniam & Noricum.
 759. b.
 Centrones gens Alpina. 321.
CETIORUM MONTIUM extensio. 349.
 350.
 in specie circa Petovium. 344. 345. 386.
 pars Comagenus mons. 350.
 promontorium orientale Kalenberg.
 344. 349. 394.
 septent. Greifenstein, lapis pendens.
 349. 354.
 septent. prope Traismaur, mons Vene-
 ris. 349.
 occidentale, Gallenberg. 344. 345. 349.
 394.
 extremum medium circa Mahrbürg.
 344. 345.
 Cetium itinerarii Ant. Traismaur. 356. seqq.
 seu Citium Tabulæ, Closter Neuburg.
 349. 351.
 Cetensium colonia Ælia, Traismaur. 359.
- Ceuta. vid. Exilissa.
 Chæmæ. 484. 452.
 Chærusci vid. Cherusci.
 Chætuori. 448. 458. 463. xxix. c.
 Chalcedon è regione Byzantii. 831.
 Chalufus fl. est Trave 450.
 Chamavi à Visurgi usque ad Melibocum
 montem. 448. 455. xxix. 4. 6.
 seculo III. dicti Franci. 495. 255.
 Charidæum promontorium, Capo de Ga-
 ta. 278.
 Chauarii, Chattuarii, vid. Attuarii.
 Chattæ

G E O G R A P H I C U S.

Chattæ vid. Catti.
 Chauçi vid. Cauchi.
 Chazari ad Caucasum in Asia. 481. c. 839.
 1008.
 Cherinus fl. Duna. 486. a.
 Cherlburg vid. Gerulata.
 Cherfo civitas ad Pontum. 482. d.
 Chertobalus vid. Gerulata.
 Cherufci ad Visurgim. 559. xxix. 4. 6.
 à Visurgi usque ad Melibocum montem.
 448. 455.
 Cherufcos à Suevis dividebat silva Baçenis.
 540.
 Chinenfes Tartari vid. Seres.
 Chronus fl. apud Braunsberg. 486. a.
 Chunberg, Chumenberg, Cumiberg, ubi
 Hunnorum munimentum. 946. 947.
 Ciabrus, Ciambus, Ciambus fl. 469. 483. a.
 Cibalæ, circa Mikanoftzi. 445.
 CIMBRI populi, & Cimbrica Chersonesus.
 448. 451.
 ad Oceanum. 530. 531. 535.
 ad Pontum in Asia. 482. a. b. 530.
 mediterranei. xxix. 2.
 Cimmerius seu Cimbricus Bosphorus. 530.
 Circipani vid. Luticii.
 Cirpi mansio vid. Carpis.
 Cistoboci, seu Costoboci ad Daciam. 483. b.
 484. c. 486. b. 601. 603.
 Citharistes promont. 280.
 Closter Neuburg vid. Cetii montes.
 Clausen vid. Tutatione.
 Cogeni ex Scanzia sunt. 472. b.
 seu Cogni ad Vistulam. 472. b. 448. 454.
 464. xxix. 3.
 Colapis fl. Culpa. 342. 337. 340. 385. a. 496.
 Colatione, Windischgrätz. 375. 435. k.
 Colchidis fines & populi. 487. g.
 Coletiani. 391.
 Comagenus mons. 354. 946. 947. 1006.
 Comagena Castra, Zeifelmaur. 352. 353.
 354. 365. 946. 947.
 Comensis Lacus. vid. Larius.
 Comorn vid. Mauros.
 Comum. 284. 316.
 Constantinopolis. 279. 482. d.
 Corconti. 448. 453. 457. xxix. 4.
 Corcoras fl. Labach. 342.
 Cornacum, Vukovar. 300. 434. 439. 446.
 Costoboci. 601. 603.
 Cotini. 602.
 in meditullio Germaniæ magnæ veteris.
 593.
 Cotragi ad Volgam. 481. a.
 Craenburg. vid. Santicum.
 Craingebürg vid. Carvacas mons.
 Creta insula. 279.
 Croatarum Slavorum sedes. 712. 330. 858.
 868. 874. 895.

Croatia extensio. 746.
 Crumerum, idem quod Gardelaca, circa
 Borow. 420. 427. 431. 432. 435. d.
 Csakathurn vid. Curta.
 Csenci vid. Bononia.
 Csuruk vid. Cusum.
 Cuccium, Illok. 439. 446.
 Cuculle, Kuchel. 370.
 in Culmbacensi March. Narisci. 457.
 Cumiberg. vid. Chunberg.
 Curia promont. Cypri. 277.
 Curiones. 448. 458. 463. xxix. 5.
 Curta versus Petovionem, Csakathurn. 417. c.
 Neüdorf Hungariæ. 272. 290. 296. 297.
 299. 300. 421. 434.
 Cusum, Csuruk. 308. 436. a. 441. 446. 443.
 Cusus fl. ubi. 571.
 Cuturguri vid. Hunni.
 Cytui populi, ex insula Cytuorum, Schütt.
 390.
 Czechii & fratrum quondam sedes Krapina
 in tribus montibus. 413. d. 414. a.
 Czechii arx in monte Psari ibidem. 414. b.
 414. c.
 Czerna fl. Rabo. 483. a.

D.

DACIA sub Boerebista Rege. 521. 522. b.
 sub Corysone. 522. b.
 Daciæ magnæ fines. 483. a. d. c. 494.
 populi. 483. b. 484. c.
 divisio. 484. b.
 Daciam Gepidicam & magnam confundit
 Jornandes. 476.
 Dacia Gepidica, seu Transylvania. 472. c.
 476.
 sub Augusto arctior. 490.
 ad Danubium seculo III. deserta. 492.
 cis-Danubiana Ripensis. 541. 485. b.
 mediterranea. 469. 471. a.
 Daciæ cis-Danubianæ loca Romana. 471. c.
 Daci à Trajano ad inferiorem Danubium re-
 pressi. 492. 493.
 Dalemincii Slavi, pars Misnensium. 502.
 503.
 Dalmatici Slavi. 952. seqq. 806. 941. 943.
 944.
 Dalmatæ ad Albim vid. Sorabi.
 Dalmatiæ magnæ extensio. 385. a. b. 469.
 759. b. c. 764.
 Dalmatia propria à Scardona usque ad Mace-
 doniam. 385. a. b. 773. b.
 Danapris, Danaprus, vid. Borysthenes.
 Danastrus, Tyras, Niester, Dniester. 279.
 301. 472. c. 473. a. c. 484. d. 486. b.
 492. 493.

I N D E X

Danastris etiam vocatus. 839.
 Dancrigi. 603. 595.
 Danduti supra Cattos. 456. xxix. 5.
 Dani Scanziae populi. 472. b.
 Dani, qui & Nordmanni, in Jutia & Holsatia. 505.
DANUBII fluvii fontes. 291. 298. 484. b. 289.
 Caput. 317.
 conversio prope Posonium. 295. 296.
 conversiones tres inter Dravum & Savum. 300. 434.
 cataractae infra Orsovam. 473. b. 484. c. 833.
 Conversio juxta Axiopolim. 301. 483. a.
 conversio juxta Dinogetiam. 301. 483. a. ostia. 279. 301. 482. d. 486. b. 492.
 ostium Peucinum. 469. 483. b.
 posterioris situs. 301.
 nomen à cataractis lster. 484. c.
 secundum Ptolemæum ab Axiopoli. 483. a.
 trans Danubium loca & munimenta Romana in solo Barbarico. 471. c. 485. a. c.
 cis Danubium loca Romana. 471. c. 485. d. f.
 Danubianarum terrarum magna pars inculta. 485. b.
 Daphnes. 656. c. 485. c.
 Darda vid. Mursella.
 Dardani ad Macedoniam. 469.
 Dena fl. Eyder. 505.
 Diduni vid. Lygii.
 Dina fl. Eyder. 505.
 Dinogetia. 301. 483. a.
 Dniester fl. vid. Danastrus.
 Donatiana, Aureus mons Pannoniae. 430.
 Dranberg, Trojanaberg. 337. 339. 340. 376. 382. 383.
 Dravus, Draus, Dara, Draa fl. 299. 398. 434. 473. a. 496.
 Dravus à Jornande Scarniunga vocatus. 761. a.
 Draufeld ad Petovium. 384. 414. d.
 Drilo fl. Drinus, qui in Adriam exit. 385. a. b.
 Drinus fl. qui ex Dalmatia in Savum fl. decurrit. 303. 385. a.
 Dulgumnii, Dulgibini. 448. xxix. 4. 6.
 Dundelskirchen vid. Mutenum.

E.

Eichstadium quondam in Thuringia. 514.
 Elegium, ad Erlach fl. 362. a. c.
 Elveones, vid. Lygii.
 Emona vid. Amona.
 Ems fl. vid. Amasis.
 Enns fl. vid. Aenus.
 Epidaurum, Ragusi vecchio, 385. b.

Ercuniates. 434.
 Erdöd vid. Teutoburgum.
 Erlach fl. vid. Elegium.
 Erlapf. fl. vid. Arlape.
 Ernolatia, Spitahl. 371. 435. o.
 Eszek vid. Mursa.
 Eulyfia regio. 482. a.
 Europæ civitates. 471. b.
 Exiliffa, Ceuta. 276.

F.

Farødeni vid. Warni.
 Ferri minera in Hungaria superiore. 290. 448. 459. 464. 489.
 Ferri mineris juncti Sarmatae cis-Carpatici. 459.
 Fichtelberg vid. Gabreta silva.
 Fischament vid. Aequinoctium.
 Flanaticus Sinus. 385. a. b.
 Flanona. 286.
 Flexum, Hung. Altenburgum. 290. 295. 296. 407. 408. 409.
 Florentia, contra Florentiam. 432.
 Földvár vid. Luffonium.
 ad Fornulos seu Sontii pons. 378.
 Forum Julium, Cividat de Friuli. 343.
FRANCI ad Rhenum. 255. 482. f. 491. 495. 767.
 Intra Rhenum, Salii dicti. 255.
 in Belgio. 792. xxix. 17.
 ad Mœnum. 793.
 Ad Nicrum. 755. c. 792.
 in agro Veneto. 844.
 in Foro Julio. 945.
 in Gothicis terris Galliae. 843.
 Franconia quondam Thuringiae magnae pars. 509. 510. 512. 513. 923. 924.
 Francorum nomen qui populi assumpserint. xxix. 10.
 Francorum & Saxonum fines. 908.
 & Thuringorum fines. 512.
 Franckenmarck vid. Laciacum.
 Frantz. vid. Medias.
 Frigidus fl. Wipach. 379.
 Fritii. 504. xxix. 6.
 Fritii à Bructeris usque ad Amisium fl. Ems. 448. 450. 504.
 Frugundiones vid. Burgundiones.

G.

Gabreta silva. 516. a. 565. 290. 293. 448. 458.
 Gabromagum, Lietzen. 371. 435. n. o.
 Gallen-

GEOGRAPHICUS.

- Gallenberg. vid. Cetti montes.
GALLIA Belgica. 316.
 Cisalpina seu Togata. 551. 552. 553. 319.
 351. 470.
 Galliae Transalpinæ Romanæ finis sub Julio
 Cæsare Rhodanus fl. 536.
 Gallia tunc non Romana inter Rhodanum &
 Rhenum. 536.
 Galliae Celticæ populi. 515.
 Gallorum primæ sedes in Italia. 515.
 in Germania. 516. a. b.
 Gallorum quondam sedes in Asia. 523. b.
- Gardelaca vid. Crumerum.
 Gata promontorium vid. Charidæmum.
 Gavanodurum vid. Juavum.
 Geloni Alani. 658. a.
 Genua. 280. 281.
 Geographicis chartis haud acquiescendum.
 307.
 earum alia ratio est ac itinerariorū. 307.
 S. Georgii vicus vid. Viscellæ.
GEPIDÆ ad Vistulam. 477. a.
 ad Danastrum. 477. a. b. 779.
 in Dacia. 472. c. 476. 759. b.
 in Dacia cis-Danubiana & Sirmio. 844.
 845.
- Gerasus fl. Hierasus, Pruth. 301. 483. a. b.
 486. b. 484. d.
- GERMANIA** à Ptolemæo describitur præ-
 cipuè ex Marini ævo. xxix. 6.
 à Sarmatia dividitur Vistulâ. 472. b.
 487. c.
 dein lineâ à Sarmaticis montibus usque
 ad Carpim Danubii. 489. 486. a.
 apud Tacitum & Plinium non sic.
 xxix. 7.
- Germaniæ dorsum à meridie Abnobæ mon-
 tes. 460.
 civitates secundum Ptolemæum in 4. cli-
 matibus. 465.
 populi ab ostiis Rheni usque ad Helve-
 tios. 448. 449.
 ad Oceanum usque ad Vistulam. 448.
 450.
 populi interiores à Visurgi ad Vistulam.
 448. 452.
 Inter Vistulam & Bohemicos montes.
 454. xxix. 3. 4.
 à Magdeburg usque ad Bohemiam. 453.
 xxix. 3. 4.
 Inter Albim & Visurgim. 455.
 circa montes Abnobas à Cattis versùs
 Bohemiam. 456. xxix. 5.
 ad Nabim fl. 458. xxix. 8.
 in Bohemia & parte Austriæ. 458. xxix.
 8. 13. 14.
 in Moravia & parte Austriæ. 458. xxix.
 8. 13. 14.
- inter ferri minera, Danubium, & Gra-
 nuam. 459. 464.
 in Polonia usque ad Constantinum M.
 734. b.
 in tota veteri Sarmatia Europea. 747. a.
 xxix. 7.
 populi valdè mutati sub Visurgi ad Rhe-
 num & Oceanum. 461. xxix. 6.
 ad Vistulam. 464.
 populi quondam Bohemiæ circumvicini.
 xxix. 2. seqq.
 populi seculo finiente secundo. xxix. 3.
 seculo III. medio. xxix. 9.
- Gerulata, Chertobalus, Cherlburg, Carl-
 burg. 290. 295. 296. 407. 409. 471. e.
 Gesodunum, Kufftein. 347.
 Getæ vid. Gothi.
 Getarum regio vid. Dacia.
 solitudo. 484. c.
 Gibraltaræ mons vid. Calpes.
 Glacensi Comitatu quæ loca antiqua conve-
 niant. 467. 468.
 Glacensis civitas, Calurgis. 468.
 Golanda Gothorum sedes. 775. 778.
 Göny vid. Quadriburgium, & Statuas.
 Goritia vid. Sontii pons.
 S. Gothard. vid. Arrabone.
 Gothi in diversis sedibus antiquis. 475. 482. c.
 492. 463. 564.
 synopticè recensitis. 493.
 in Dacia. 704.
 in Walachia. 656. c.
 in Crimæa Tetraxitæ. 482. c.
 in Thraciis. 657. c.
 in Pannonia. 759. b. xxii. 3.
 nulli fermè A. 400. cis Danubium. 668.
 748. c.
 quidam translati in Italiam. 663.
 minores in Mœsia inferiore. 759. b.
 divisi in Vesegothos & Ostrogothos. 475.
 Vesegothi migrantes in Italiam & Gal-
 liam. 748. a. b. d.
 consistentes in Gallia. 748. d. 749. a.
 752. a. 758. a.
 Ostrogothi, seu Greuthungi ad Dana-
 strum. 656. c. 657. a. b. 658. a.
 migrantes in Italiam & Galliam. 769.
 reliqui in Orientem. 770.
 ex Oriente in Italiam. 771. 772.
- Gothi, etiam Sauromatæ & Melanchlant
 dicti. 482. b. e.
 etiam Scythæ. 482. b.
- Gothorum nomen latè patens apud Proco-
 pium. 482. c. f.
- Gothini. 602. 464. 490.
 Gothones, Gythones, Guthones, Buthones
 ad inferiorem Vistulam. 460. 464.
 486. b. Go-

INDEX

Gothones Plinio sunt Vandali. xxix. a.
 Grades. vid. Tarnasicum.
 Gradus coelestis cui mensuræ terrestri corre-
 spondeat. 314. a.
 Graiæ Alpes vid. Alpes.
 Gran civitas seu Ad Granuam. 422.
 Item Salva mansio vid. Salva mansio.
 non erat Bregetio. 421. 422.
 Granua fl. 299. 421. 459. 473. c. 422.
 Graviacis, Murau. 370.
 Greifenstein, vid. Cetii montes.
 non fuit Comagena. 352. 354.
 Greuthungi vid. Gothi.
 Grifones. vid. Rhætia.
 Grifonum canini campi. 646.
 Guadalquivir fl. vid. Boetis.
 Gudulcani Slavi Dalmatæ. 953.
 Gurtiana, Palota. 410.
 Gythones vid. Gothones.

H.

Hadrans. vid. Adrans.
 Hadrianopolis olim Uscudama. 550. 471. b.
 Hæmimontus. 471. b.
 Hainburg urbs. 294. 405. 407.
 Halicanum, Alicanum, ad trajectum Muri
 fl. 417. b.
 Hanszabék. vid. Vetusallum.
 Harasit. 432.
 Hassi vid. Catti.
 Hastingau in Comitatu Mansfeldico. 855.
 856. 961.
 Havelæ fl. accolæ Slavi. 500. 503.
 Hebrus fl. ad Adrianopolim. 641.
 Helveconæ vid. Lygii.
 Helveones. vid. Lygii.
 HELVETIORUM olim fines Rhenus, Rho-
 danus, Lacus Lemanus, & Jura mons.
 526. a.
 quondam sedes circum Herciniam.
 516. b.
 situs. 316. 317. 319. 392.
 solitudo. 448. 449.

Heneti Paphlagonæ. 706.
 HERCINIÆ magnæ extensio. 516. a.
 pars Orcinium nemus. 290. 293. 448.
 454.
 Bacenis silva. 540.
 Carpatus. 484. a. 490.
 in Hercinia Bohemica olim Bojorum sedes.
 516. b. 517. a. 523. a.
 circum Herciniam olim Tectosagum & Hel-
 vetiorum sedes. 516. b.
 Hercinia, Hartz, inter Thuringos & Saxo-
 nes. 509.

Herculia castra, seu ad Herculem, in confi-
 niis Pannoniæ primæ & Valeriæ.
 409. 497.
 ad Danubium in Valeria. 431. 432.
 in Pannonia secunda. 446.
 Herculium fretum. 276.
 Hermiones. xxix. 2.
 HERMUNDURI qui Tacito dicantur. 463.
 ad latus Bohemiæ. 601. 602.
 trans Albim. 460. 461. 462. 463.
 usque ad Danubium. 462. 463.
 ad Daciam. 478.
 seculo III. ignoti. 495. xxix. 12.
 post Thuringi disti. 512.

HERULI Slavi Boreales vid. Warnavi.
 Germani ex Scanzia oriundi. 472. b.
 xvi. 1.
 ad Mœotidem sedentes. 479. 782. 624.
 xvi. 2. 5.
 in terris Quadorum. 782. 783. xvi. 4. 6.
 7. 8. 10. xx. 5.
 in Italia. 795.
 inter Gepidas in Dacia. 783.
 in Rom. solo è regione Daciæ. 784.
 ad Singidonem. 844.
 in Marchia Brandenburgica. 852. 773. a.
 Herulorum pars in Scanziam reversa. 785.

Hevelli, Heveldi, Havelani Slavi Bor. ad Ha-
 velam fl. 500. 503.
 Hieracum insula in Sardinia. 277.
 Hierafus fl. vid. Gerafus.
 S. Hieronymi patria vid. Stridonium.
 Hister fl. vid. Danubius.
 HUNGARIÆ ferti minera, seu montanæ
 civitates, vid. Ferri minera.
 silva Luna vid. Luna.
 superioris quondam possessores Rugi.
 781. 783. xvii. 4. 10.
 Sciri, xvii. 4. 5.
 Heruli. 782. 783. xvi. 4. 6. 7. 8. 10. xx. 5.
 Langobardi. 781. xx. 4. 6.
 Hungarorum patria quondam trans Mœoti-
 dem. 1008.

HUNNI quatuor migrationum & epocha-
 rum. 1008. xxiv. 1.
 in antiqua patria trans Mœotidem &
 Pontum. 481. 658. 2. 715. 812. 1008.
 xiv. 17. xv. 13. seqq. xxix. 34.
 in Asia Bosphoro proximi. 800.
 Uturguri inter Pontum & mare Caspium.
 482. a. b. c. 848. 812.
 olim vocati Cimmerii. 482. a. b.
 Onogunduri ad Volgam. 481. a.
 in terra Calmukorum. 481. b.
 in terra Coiakorum. 481. b.

Sar.

GEOGRAPHICUS.

- Sarfelt**, Unnugunni, Sabiri circa Pontum. 820.
Sabiri ad Caspias portas. 799. 800. 811. 816.
Nephtalitæ seu Abdelæ Turcis vicini. 811. 820. 829.
Ogor ad fl. Til seu Nigrum, divisa gens in Var & Chunnos. 820. 829.
Tarniach & Cotzageri Turcis vicini. 820.
Uguri Persis vicini. 818. 816.
Onogori ad Colchidem. 811.
Hunugari. 474.
Persis vicini, Turci vocati. 810. quia à Turcis subacti. 818.
Abares, Avares, Abari ultra Caucasum. 815.
 ex Var & Chunni descendentes. 820.
 à Turcis subacti. 829. 818.
ad Pontum in Europa, Cuturguri. 474. 482. b. 848. 812. 813.
Onogunduri. 836.
Aulciagri, Ulzingures, Aviri. 474. 812. sub Attila circa Danubium. 657. c.
 in Pannonia. 748. c. e. 749. b. 750. b. post Attilam in Dacia cis Danubium. 759. b.
 in Pannonia & Norico. 734. f. 759. b. d. 858. 860. 868. 946. 947. 965. seqq. 968. xxii. 3. 4. 5.
 etiam è regione Norici trans Danubium. 946. 947. 1015.
 in extremo minoris Scythiæ. 759. b.
 reliqui ad Pontum in sedibus quondam Gothicis. 759. b. c. 801. 812.
 Hi Daciam occuparunt. 850.
Avares è regione Thraciarum. 827.
 in Bannatu Temesvariensi. 829. 832. alibi trans Danubium. 831.
 in Pannonia post Langobardos. 851.
Hunorum munimenta, castra, circuli, Hringi. 354. 753. a. 946. 947. 948. 950. 951. 967.

Hütenberg, vid. Candalicæ.
Hypanis fl. Bog. 301. 487. d.
Hyperborei qui dicti. 702. montes. 487. f.
 Sarmatæ. 487. g.
- I.**
- Jadera, Zara**. 286. 385. b.
Japonicum mare Ptolemæo ignotum. 275.
Japydes. 332.
Japydum sedes ad Colapim fl. 342. finis ad Tedanium fl. hodie Zermagna. 385. b.
Jassii. 391.
Jaunthal vid. Juenna.
Jaurinum vid. Arrabona.
Jaxamata. 487. g.
Jazyges ad Mœotidem. 484. c. d. 486. b. Basiliæ seu Regii. 484. c. d. 486. c. ad Danubium seu Metanastæ. 601. 606. Straboni ignoti. 460. 490. Marino ignoti. 299. Plinio noti. 490. Tacito noti. 490. 573. Ptolemæo noti. 299. 488. a. à Tabula Sarmatæ vagi vocantur. 491. eò immigrarunt sub Augusto. 490. seculo III. eundem situm habuerunt. 491. an fuerint Hunnicæ originis. 490.
Jazygum Metanastarum fines. 488. a. 489. 490.

Iberiæ fines. 487. g.
Illingæ vid. Lingæ.
Illok vid. Cuccium.
Illyriorum sedes. 541. 555.
Illyrii veteres proprii inter Epidaurum & Macedoniam. 385. b.
Illyrii, qui synonymicè Dalmatæ, inter Scardonam & Macedoniam. 385. b.
Illyrici in genere, seu Dalmatiæ magnæ extensio. 385. a. b. 469. 759. b. 764.
Illyricum latissimè etiam Noricum & Pannoniam complectitur. 541.
Illyrici munitiones Romanæ. 485. c. d.
Imurio, in Imurio, Tamsweg. 370.
Ingævones. xxix. 2.
Intercisa, Adony. 428. 432. 435. c.
Jovavi vid. Juavum.
Joviacum vid. Juavum.
Jovia ad Dravum, Ludbrin. 433. 435. g. 435. h. 498. b.
 Valeriæ circa lacum Balaton. 433. 497.
Ips Civitas vid. Isis pons.
Ips fl. vid. Isis pons.
Isis fl. pons. 362. a. c. 435. f. g.
Istævones. xxix. 2.
Ister fl. vid. Danubius.
Istrorum sedes. 541.
Italiæ limites in Alpibus. 568. diversi pro tempore diverso. 319. 320.
Italiæ includebantur Carni. 336. 339. 341.
Itemesti. 474.
Itinera Auctoris ad detegendas vias Romanas. 351. 402. 412. a. 412. c. 413. a. 417. e. 435. a. cum seqq.
ITINERARIA ROMANA tria supersunt. 302. ductus habent quandoque dubios. 307. 436. b. non semper ductum viarum rectum tenent. 308. 436. b.

f

inscr.

INDEX.

- inserviebant* militaribus copiis transdu-
 cendis. 308.
sede digna sunt. 305.
Itineratorum loca ex etymologia secure non
deducenda. 311.
nee ex chartis geographicis. 307.
Itinerarium, Tabula dictum, vid. Tabula.
Antoninianum, unde, & quando colle-
ctum. 302. 496.
Hierosolymitanum quando confectum.
 304.
Itinerarii Ant. ductus quandoque longiores
ob commoditatem vel curiositatem.
 309. 377. 418. f. 435. f.
secessiones à Tabula in Valeria. 428.
seqq.
locus emendatus. 306. 363. 416. a.
- Juavum, Juavodurum, Jovavi, Joviacum,*
Saltzburg. 347. 364. 365. 370.
Judenburg. vid. Monate.
Juenna, ad vallem Jaunthal. 378. 435. k.
Juliobona vid. Vindobona.
Julium Carnicum, circa Pontebam. 343. 346.
Jura mons finis Helvetiorum & Sequano-
rum. 526. a.
Juræ seu Jurassi montis situs. 281. 298. 317.
Juthungi, Jutugi in Rhætia. 650.
Juti, Witi Saxones vid. Saxones.
Jutugi seculo III. ad Danubium superiorem,
 491. 495.
- ### K.
- Kalenberg vid. Cetii montes.*
Kalenberg vicus non fuit Cetium. 351.
Karst mons. vid. Carusadius.
Kerka fl. vid. Titius.
Kerment vid. Arrabone.
Kissini, Kizini vid. Luticii.
Krapina quondam sedes Czechii, Lechi, &
Russi fratrum in tribus montibus.
 413. d. 414. a. b. c.
Kuchel, vid. Cuculle.
- ### L.
- Labach vid. Æmona.*
Labach fl. vid. Corcoras,
ad Labores, Szarvás. 430. 435. f. 438.
Laciaceum, Laciaca, Franckenmarck. 364.
Lacus Felicis in Norico. vid. Locus Felicis.
Lacus Felicis in Pannonia, idem quod Lu-
somana, Bihaly. 420. 427. 431.
 435. d.
- Læti vid. Alemanni.*
Lambach vid. Tergolape.
Langenlebern non fuerunt Comagena. 352.
 354.
LANGOBARDI Suevi ad Albim & ad Rhe-
 num. 449.
ad Albim circa Magdeburg. 448. 452.
 507. 462. 777. xxix. 4.
trans Albim. 460.
sub Albi. 461.
Winili, seu Vinovilothe. 472. b.
ex Scandinavia migrant in Scythiam.
 774. 775.
in Rugilandiam ad Jazyges. 781. xx. 4. 6.
in Rugilandiam ad Noricum. 776. 781.
in campos patentes seu Marchfeld. 777.
in Pannoniam. 841. 844.
in Italiam. 851.
Vindobonam possederunt. 846.
- Lapis pendens. vid. Cetii montes.*
Larice, ad Alpes Julias. 374.
Larius Lacus, Comensis. 316. 319.
Latobici. 389. 390.
Latobicorum prætorium. 399.
Larringes. 601.
Lauriacum, ad Lorach seu Lorch fl. & civi-
tatem Enns. 362. a. b. c. 365.
Lazica regio, & Lazi populi. 487. g.
Lebusii Slavi Bor. Brandenburgenses. 500.
Lechi & fratrum quondam sedes Krapina in
tribus montibus. 413. d. 414. a. b. c.
Lechi arx in monte Krapina. 414. a. 414. c.
Legrad. vid. Carrodunum.
Lemanus Lacus Helvetiorum Limes. 526. a.
Lentia, Lintz. 365.
Lentienfes Alamanni. 646. 655.
Lepavi fl. vid. Azaum.
Lepontii, gens Alpina. 319. 320.
Leugæ distantia. 755. b.
Liburnorum sedes. 541.
Liburnia generica Japydes comprehendit.
 385. a. b.
Liburnia propria à Tedanio fl. Zermagna,
usque ad Titium fl. Kerka. 385. b.
Licus fl. 291. 317. 318. 319. 320. 506.
Lietzen vid. Gabromagum.
Ligeris fl. 278.
Lilibæum Siciliæ, Marsala. 275.
Limigantes vid. Slavi.
Lingæ, Illingæ. 448. 453. xxix. 4.
Lingones Slavi Bor. Lini, Linguones, Lü-
neburgenses. 502.
Lisontzo fl. vid. Sontii pons.
Locus Felicis, Nieder Wallsee. 362. a. b. c.
 365.
Logiones vid. Lygii.
Lohitsch vid. Longaticum.
Longaticum, Lohitsch. 381.
- Lorch,

GEOGRAPHICUS.

Lorch, Lorach, vid. Lauriacum.
 Lotodos, circa Seitz. 384.
 Louvia silva, Thuringica. 509.
 Lucones. 448. 453. xxix. 4.
 Ludbrin vid. Jovia ad Dravum.
 Lugio, Lugionum, Batafzék. 299. 419. 429.
 435. f.
 Lugi vid. Lygii.
 Luiti vid. Lygii.
 Luna silva. 290. 294. 448. 459. 464. 489.
 Lufomana vid. Lacus Felicis.
 Luffonium, Luffonium, Lufio, Földvar.
 299. 419. 428. 432. 435. c.
 Luti vid. Lygii.
LUTICII Slavi Boreales, Welatabi, Wladavi, Wilfi, Wilzi, quatuor generum. 500. 501. xxix. 20.
 Circipani, cis Penim fl. 500.
 Kiffini, cis Penim, ad Gützow, & Gryphiswald. 500.
 Redarii trans Penim, Stolpenses, Anclamenses. 500. 501. 503.
 Tollensi trans Penim, ad Tollensee, Neü-Brandenburgenses. 500. 501. 503.
 Luticii Slavi in Lusatia inferiore. xxix. 19.
 Lüvir vid. Sala.
LYGII, Lugi, Luiti, Logiones, fynonima sunt. 454. 460.
 in Mœsia superiore. 575. 576. 607.
 seu Logiones ad Rhenum. 631.
 sub superiore Vistula. 454. 464. xxix. 3.
 Manimi, Omani. 448. 453. 454. 464.
 xv. 24. xxix. 3.
 Elveones, Helveones, Helveconæ. 448.
 452. 454. 464. xxix. 3.
 Diduni. 448. 453. 454. xxix. 3.
 Buri. 448. 453. 454. 464. xv. 24. xxix. 3.
 horum sedes. 601. 602. 603. 606. 491.
 xxix. 3.
 Elyfii. 464. xxix. 3.
 Naharvali. 464. xxix. 3.
 Lygiorum Civitates. 466. 467.

M.

Macedonia, Albania. 385. b.
 Macedoniae provinciae septem. 541.
 Macralla, fl. Magra. 281.
 Magra fl. vid. Macralla.
 Mahrburg, Martena castrum. 759. b. d.
 Malata vid. Bononia.
 Manimi vid. Lygii.
 Mantua. 285.
 Marchfeld, campi patentes. 448. 459.
 Marcianopolis. 471. b. 485. c.

MARCOMANNI migrant in Bohemiam; 565. 566.
 sedent in Bohemia. 290. 448. 458. 462.
 478. 484. c. 491. 495.
 in Regia, ubi nunc est Praga. 565.
 translati ad Daciam trans Danubium;
 511. 575. 576. 478. 490. xv. 30.
 olim extensi in Pannoniam. 567. 554.
 587.
 Seculo II. extensi usque ad Danubium.
 597. 602. 604.
 seculo III. intra Bohemiam, & non ad
 Danubium. 491.
 è Bohemia migrantes. 747. c.
 Marcomannicum Vannii regnum Tibisco finiebatur. 490.
 Marcomanniae civitates. 465. 466. 467. 468.
 seu Bohemiae situs Septentrionalis incultus. 468.
 Margee. vid. Aqua Viva.
 Margus fl. Morava Serviae. 301. 447. 471. c.
 492.
 Margus urbs. 750. a. b.
 Marini Tyrii scala proportionata. 298.
 vid. Ptolemæi Geographia.
 Marinianæ, Marinanæ, Mihalovitz. 433.
 Marifus fl. vid. Marus.
 Marobudum, Praga. 565. 467.
 Marosch fl. vid. Marus.
 Marsala vid. Lilibæum.
 Marfigni. 602. 464. 490.
 Martena castrum, Mahrburg. 759. b. d.
 Martiana silva, pars Herciniæ. 516. a.
 Marvingi. 448. 456. 458. 463.
 ad Radantiam fl. 456. xxix. 5.
 Marus, Marifus fl. Marosch. 571. 484. c.
 487. d. 490. 478.
 Massagetæ qui dicti. 702.
 Matapan prom. vid. Tænarium.
 Matrica, in Insula Csepel. 428. 432.
 Matucaium, Zwischen Waesferen. 370.
 435. m.
 Muringia, Mecklenburgicæ terræ. 774.
 777.
 ad Mauros, Comorn. 409. 424.
 ad Medias, Frantz. 383.
 Melanchlani in Europa, Gothicæ nationis;
 482. b. c.
 in Asia. 487. g.
 Melck. vid. Namare.
 Melibocus mons. 293. 448. 455.
 Menapii ad Rhenum inferiorem. 538. 460.
 Mensuræ viarum. 312. seqq.
 Messina. 283.
 Mihalovitz vid. Marinianæ.
 Milata vid. Bononia.
 Miledorf. vid. Mutenum.
 Milliarium Rom. in quo consistat. 314. a.
 f 2 Mil.

I N D E X

Milliariorum Rom. comparatio cum milliari-
bus germanicis. 314. a.
reductio ad orgyas Viennenses. 314. c.
dimensio an per passus, an per mentu-
ram præcisam facta. 314. b. c.
Mitrowitz vid. Sirmium.
Mœni accolæ Suevi. 506.
Thuringi. 510.
MOESLÆ superioris populi. 469.
infer. civitates. 471. b.
populi. 469.
appertinentes Trans - danubiani,
483. b.
Mœsi in specie circa Nicopolim. 469.

Mogontiacum. 281.
Mohacs. vid. Antiana.
Monate, Judenburg. 373.
Mons Aureus Pannoniæ. 430. 442. 446.
Mœsiæ. 442. 447.
Mons Veneris. vid. Veneris mons.
Morava fl. Serviciæ vid. Margus.
Morava Quadorum. 294. 296. 298.
Moraviæ olim Civitates. vid. Quadi.
Moravia sedes Quadorum. 448. 458.
Moravia usque ad Vagum fl. extensa. 989.
Molchius fl. vid. Margus.
Murau, vid. Graviacis.
Murfa major, Eszek. 299. 410. seqq. 434.
442. 446. 496. seqq.
Murfa minor, Murfella, Darda. 435. g.
Murus fl. etiam Savus dictus. 342. 398.
Muri pons, Viscellis, ad vicum S. Georgii.
371. 435. n.
ad Muros, ad Mures, vid. ad Mauros.
Mulgii Slavorum Regis regio. 826.
Mutenum idem quod mutatio. 417. d.
Mutenum, Miledorf. 418. a. 435. a.
Mutenum, Dundelskirchen. 417. e.
Myfi vid. Mœsi.

N.

Nabis fl. Naab. 293. 458. 510.
Naiffus, Nissa. 301. 421. c. 480.
Namare, Melck. 360. 435. t.
Nantuates. 316.
Narabo fl. vid. Arrabo.
Narenta fl. vid. Naro.
Narisci Ptolemaici in Culmbacensi March.
457. xxix. r.
Nariscorum nomine qui Tacito veniant. 463.
Narisci seculo II. ad latus Bohemiæ. 601. 602.
seculo III. ignoti. 495.
Narø. fl. Narenta. 286. 485. b.
Navari vid. Neuri.
Nauportum, Ober-Labach. 342. 377. 378.

Neapolis. 280.
Nephtalitæ. vid. Hunni.
Nertereani, Neccareani ad Nicrum. 456.
xxix. r.
Nesactium, Nesactum, Nesattium, Castel
nuovo in Arsiæ fl. ostio. 286. 385. b.
544.
Neudorf Hungariæ vid. Curta.
Neumarck vid. Noreia & Tarnantone.
Neünkirchen non fuit quondam Scaraban-
tia. 412. a. d. 416. c.
Romani tamen quid esse poterat. 416. c.
Neuri Alani. 658. a.
Neuri, fors Navari Ptolemæo. 486. b.
Neusidler See vid. Peiso.
Nicer fl. limes quondam Suevorum & Thurin-
gorum. 506.
Nici accolæ, Nertereanes, Neccareanes,
448. 456.
Nicopolis. 469. 471. b. 485. c.
Nieder-Wallsee vid. Locus Felicis.
Nieper fl. vid. Borysthenes.
Niester fl. vid. Danastrus.
Nissa vid. Naiffus.
Noarus. fl. idem qui Savus. 342.
ad Nonum. 381.
Nordmanni, Dani. 505.
Nord. Suavi vid. Suevi.
Noreia, Neumarck. 372. 435. n.
NORICUM pars Illyrici magni. 541.
ex Ptolemæi Geographia. 344.
Ripense. 348. seqq.
mediterraneum. 346. 347. 366.
Norici fines. 344. 345.
præfidiaria loca. 365.
Noricum seculo VI. non amplius Romanum.
485. b.

Northuringia vid. Thuringia.
Novæ ad Mœsiam superiorem circa Orso-
vam. 473. b. 485. c. 829.
in Mœsia inferiore. 301.
in Pannonia prope Taurunum. 430. 446.
Noviodunum. 301. 485. c. 656. c.

O.

Ober-Labach vid. Nauportum.
Obotriti Slavi Boreales, Meklenburgenses,
Schwerinenses. 501. 920.
Obotriti Slavi Dalmatæ. 953. 957.
Odra mons pars Alpium Carnicarum seu Ju-
liarum. 336. 337.
Ostar Hunnorum Rex resedit cis Danubium.
751. a. b. c. 753. b.
Odenwald. vid. Odoniana silva.
Oderæ fl. seu Viadri ostium. 281. 282.
Oderæ

GEOGRAPHICUS.

Oderæ fl. compellatio Slavica. 500.
 Odoniana silva pars Herciniæ. 516. a.
 Oescus. 301.
 Ofen vid. Acincum.
 Oldeburg olim terminus Slavorum Boreali-
 um. 501.
 Olomucium, Philecia. 467.
 Omani vid. Lygii.
 Ombrones vid. Ambrones.
 Onogunduri ad Volgam. 481. a.
 Opitergium. 343.
 Optar vid. Ostar.
 Orcinium nemus, pars Herciniæ. 448. 454.
 Orgya quid. 312.
 Oleriates. 391.
 Ofi, Ofii. 464. 486. b. 490.
 Osterwitz. 435. k.
 Ostrogothi vid. Gothi.
 Ovilaba, Ovilia, Wells. 363. 371. 435. p. q.

P.

Pachinus Siciliæ, Capo Passaro. 275. 277.
 Padi fl. ostium. 285.
 Paks vid. Ripa Alta.
 Palas, Pfaltz. 652.
 Palmus quid. 312.
 Palota vid. Gurtiana.
 Pamportum vid. Nauportum.
 Panis fl. accolæ Slavi. 500.
 PANNONIA pars Illyrici magni. 541.
 in eam olim extensi Marcomanni. 567.
 587. 554. 621.
 Pannoniæ divisio ab Arrabone in Colapim,
 & econtra Dravo fl. 388. 496.
 superioris Ptolemaicæ fines. 338. 386.
 387. 388. 389.
 populi. 390. 391.
 inferioris Ptolemaicæ fines. 434.
 populi. 434.
 Pannonia prima ripensis. 400. seqq.
 interior. 411. seqq.
 Pannoniæ primæ loca præsiaria. 409. 410.
 Pannonia Valeria vid. Valeria.
 Pannonia secunda. 436. seqq.
 loca ejus præsiaria. 446.
 limes Singidunum. 447.
 Pannonia Savia. 761. a.
 Pannonia seculo VI. non ampliùs Romana.
 485. b.
 Parentium. 286.
 Parmæcampi ad inferiorem Nabim & Danu-
 bium. 448. 458. 463. xxix. 5.
 Passaro promontorium Siciliæ vid. Pachinus.
 Passau vid. Batava Castra.
 Passus Rom. habet 5. pedes. 312.

Græcus seu Orgyia 6. pedes. 312.
 triplex est, ambulatorius 4. pedum, geo-
 metricus 5. pedum, extensus seu
 Orgya 6. pedum. 312
 communis quantum spatium occupet.
 314. d.
 Pechlarn vid. Arlape.
 Peiso lacus, Neisidler See. 390. 392. 417. d.
 à Jornande Lacus Pelsodis dicitur. 761. a.
 764.
 Penis fl. accolæ Slavi. 500.
 Pentele vid. Anamatia.
 Perierbidi. 487. g.
 Pes Romanus cujus quantiratis sit. 312.
 Pedis Rom. comparatio cum pede Græco.
 313.
 cum pede Viennensi. 314. e.
 Pesst vid. Acincum.
 Petavio, Patavium, Petovium, Pettau. 344.
 345. 386. 397. 414. d. 415. a. 417. c.
 435. h. i.
 Petrivaradinum. vid. Bononia.
 Petronell. vid. Carnuntum.
 Pettenbach vid. Vetonianis.
 Peucini populi ad ostium Danubii. 469. 470.
 in Sarmatia supra Daciam, circa Poku-
 tiam hodiernam. 486. b.
 montes. 486. a. b.
 Pezinati Turci, qui Hungaros pepulerunt.
 1008.
 Phasis fl. 487. g.
 Philecia, Olomucium. 467.
 Philippopolis olim Eumolpiades. 550. 471. b.
 Piave fl. 320. 343.
 Picenses, medii inter Tricornesios & Mæfos.
 469.
 Picenses Slavi è regione trans Danubium.
 469. 680. xiv. 30.
 Pirn Alpis vid. Alpes.
 Pirum Tortum. 355. b.
 Pizenaci, qui Hungaros pepulerunt. 1008.
 Podpetsch vid. ad Publicanos.
 Pokutia vid. Peucini.
 Pola. 286. 385. b.
 Polabi Slavi Bor. Polavi, Raceburgenses. 501.
 Pomerani. 500. 733. c.
 Populos, Szemovetz. 435. h.
 Praga olim Marcomannorum Regia. 565.
 467.
 Prætorium Latovicorum. vid. Latobici.
 Pruth fl. vid. Hierasus.
 Pfar montes, arx quondam Czechi. 414. b.
 PTOLEMÆI GEOGRAPHIA :
 cum MSto Codice Viennensi collata 269.
 cum quibus chartis geographicis collata
 sit. 270. 280. 284. 288. 301.
 cur negligatur ab Auctoribus. 268. seqq.
 situs circa Danubium medium ambigui-
 tatibus liberat. 268. 296. 299. seqq.
 circa

I N D E X

circa Danubium superiorem commixtione graduum laborat. 268. 289.
 ibi partim Marino partim Ptolemæo attribuenta. 289. seqq.
 latitudinem minuit ad oras Italiæ, 271. 280.
 ad fines sept. Italiæ. 271. 280. 281. 284.
 ad Danubium superiorem. 271.
 latitudinem auget ad oras Oceani Germ. 271. 281.
 in mediterraneis Germaniæ. 453.
 est in falsa idea de parallelo inter Æmonam & Sisciam. 335. 338. 387.
 nec non circa latitudinem Tanais fl. 486. c. 487. i.
 Longitudinem contrahit in Italia orientaliore à Neapoli incipiendo. 271. 283.
 longitudinem dilatat ad oras Italiæ usque Neapolim. 271. 283.
 inter fretum Herculeum & Alexandriam. 276.
 inter Gibraltar & Sardiniam. 277.
 in Hispaniæ & Galliæ interioribus, & ad oras Oceani occid. 278.
 ad meridianum ultimum Europæ. 279.
 ad oras Oceani germ. 282. 451.
 ad mare Adriaticum. 285.
 longitudinem quasi luxat inter Barcelonam & Rhodanum fl. 271. 282. 283.
 inter Tergestum & Scardonam. 271. 286.
 Vindobonam & Raab. 271. 272. 294.
 unde commixtionem & turbationem traxerit. 272. 298.
 hoc non obstante proportionem aliquam, & eximium usum habet. 272. 282.
 Triplex ævum in locis & populis respicit, ante Marimum, sub Marino, & sub Ptolemæo. 274.
 Initium longitudinis unde desumat. 275.
 longitudinem hæmisphærii in 177½ gradus dispensat. 275.
 gradus autem 140. tantum hodiernorum Geographorum adæquat. 275.
 in interioribus Italiæ Septent. nec non Rhætiæ, ac Norici in diversas scalas incidit. 315. 321. 322. 323. 387.
 & quidem scala ea triplex est. 284. 285. 321. 322. 323.
 In Sarmatia Europea quoque in duplicem scalam incidit. 486. a. c. 487. i.
 Ptolemæus situm Æni fl. ignoravit. 324.
 item Japonicum mare. 275.
 Sarmaticarum gentium situs unde hauserit. 486. c. 487. i.
 Acumincum improprie pro civitate facit. 300.

Ptolemæi error in fontibus Nabis fl. 293.
 circa Danubium superiorem. 289.
 circa situm Brigantii. 296.
 circa fines Pannoniæ. 387.
 circa Sudetos montes. 287.
 Ptolemæi locus emendatus. 295.
 ad Publicanos, Podpetsch. 382.
 Pultovia, ad fl. Pulska. 384.

Q.

QUADI usque ad Granuam fl. 601. 491.
 sub Orcinio nemore. 448. 458.
 seculo III. permixti Iutugis Vandalis. 491. 495.
 Quados tunc Buri subsequebantur ad Danubium. 491.
 Quadorum Civitates. 466. 467.
 sedes seculo quarto. xxviii. 2. seqq.
 Quadi Transjugitani in Moravia, & parte Silesiæ ac Austriæ. vi. 20.
 Gisjugitani in Hungaria superiore. vi. 26.
 in Moravia & parte Silesiæ coarctati. xxviii. 9.
 Quadorum migratio. xxviii. 11. 12.
 Quadrata. 408. 409.
 Quadriburgium, seu ad Statuas, Göny. 409. 425. 433.

R.

Raab fl. vid. Arrabo.
 Raab Civitas vid. Arrabona.
 Rabo fl. Czerna. 483. a.
 Racatæ inter Ferri minera & Danubium. 448. 459.
 Radantiæ, Rednitz fl. accolæ Marvingi. 456.
 Radantiæ accolæ Thuringi. 510.
 Radstatt. vid. Ani.
 Ragando, Ragindo, ad montem Studenitz. 384.
 Ragatetz seu Rohitsch non fuit Ragando. 384.
 Ragindo, Ragondo, vid. Ragandò.
 Ragusa, vid. Epidaurum.
 Rakaspurg non fuit quondam Alicanum. 417.
 Rakaspurg fuit Ad vicesimum. 418. d.
 Ramista vid. Remista.
 Rani Slavi Bor. Rugiani. 502.
 Ravenna. 285. 481. b.
 Rednitz fl. vid. Radantia.
 Regium Calabriae. 280.
 Regium Lepidium. 285.

Remi-

GEOGRAPHICUS.

Remista, Saurics. 435. h.
 Rethre, Stargard. 501.
 Rha vid. Volga.
 RHÆTIA prima seu propria. 393.
 interior. 325.
 secunda vid. Vindelicia.
 Rhætiae fines ad Occidentem. 316.
 ad meridiem. 318.
 ad Sept. & Orientem. 324.
 campi Canini, Grifones. 646.
 insidebant Juthungi Alemanni. 650.
 confines Lentenses Alemanni. 655.
 Rhætorum situs ad Alpes. 558.

Rhedarii vid. Luticii.
 Rhenus fl. Helvetiorum limes. 526. a.
 Rheni initiantis descriptio. 646.
 Rheni fontes in Adula monte. 316. 317.
 caput. 323. 646.
 ostium. 281. 282.
 Rhodanus Helvetiorum limes. 526. a.
 Rhodani fl. ostium. 280. 281.
 Rhodopæ civitates. 471. b.
 Rhodus insula. 277.
 Riētium vid. Ritium.
 Ridarii, Riaduri vid. Luticii.
 Riefengebürg vid. Sudeti montes.
 Ripa Alta, Paks. 428. 432. 435. c.
 Riphæi montes. 472. d. 486. a.
 Tanaïm emittere dicuntur. 475. 472. d.
 commentum sunt. 487. a. 327.
 Risine vid. Rizinium.
 Rittium, Bittium, Riētium, Titel. 300. 434.
 441. 491. 443. 444. 446.
 Rizinium, Risine. 385. b.
 Rizonicus sinus, Golfo di Cataro. 286.
 Roas Hunnorum Rex resedit in Scythia.
 750. b. 751. c. 753. b.
 Robodunum, Bruna. 467.
 Rohitich, Ragatz, non fuit Ragando. 384.
 Roma. 280.
 Romunazi vid. Rumunense.
 Rotenmannicæ Alpes vid. Alpes.
 Roua vid. Roas.
 Roxolani ad Mæotidem & Borysthenem in-
 feriorem. 486. b. 487. b.
 Rubo fl. apud Königsberg. 486. a.
 RUGI, Rugii, Rutilii inter Oderam & Vi-
 stulam fl. 448. 450. 464. xxix. 3.
 inter Alanos & dein Hunnos. xvii. 2. 3.
 4. 5. 10. seqq.
 in Hungaria superiore. 781. 783. xvii. 4. 10.
 in Thraciis. 759. b.
 Rugilandia apud Jazyges. 781. 783.
 ad Noricum. 776. 781. 796. 797. 798.
 Rugiani Slavi Bor. Rani. 502.

Rumunense Slavinum, Romunazzi, unde
 Slavorum sedes. 473. a. b.

Ruffi & fratrum quondam sedes Krapina in
 tribus montibus. 413. d. 414. a. seqq.
 Russorum situs. 1008.

S.

Sabaria, Stein - am - Anger. 309. 334. 391.
 397. 413. a. 416. d. e.
 Sabaria unde dicta. 342.
 Sabatinca, circa Kraubar. 373.
 Sabiri vid. Hunni.
 Sacæ qui dicti. 702.
 Sacrum promontorium Hispaniæ, S. Vincen-
 zo. 275. 276.
 Sala, Sale, prope Lüvir. 397. 418. b.
 Salassi, gens Alpina. 319.
 Salinum vid. Vetusalium.
 Salisburgensis Archiepiscopus erat in No-
 rico. 344.
 Salisburgum. vid. Juavum.
 Salmonium promont. Salomo Candiæ. 277.
 279.
 Salomo vid. Salmonium.
 Salona, Spalatum. 385. b.
 Salva mansio, Solva, Gran. 299. 431. 432.
 Salvii Galli in Italia. 515.
 Samonium promont. vid. Salmonium.
 Sanctio, Seckingen ad Rhenum. 653.
 Santicum, Crainburg. 347.
 Sardinia insula Hieracum vid. Hieracum.
 SARMATIÆ & Germaniæ terminus Vistu-
 la. 472. b. 487. c. vid. Germania.
 Sarmatia secundum Melam usque ad Istrum
 & Vistulam. 715.
 secundum Ptolemæum extensa in ho-
 diernam Hungariam super. 486. a.
 489. vi. 21. 22. 23.
 Sarmatiæ Europæ fines. 486. a. seqq.
 populi. 486. b. c. 487. a. b.
 olim Germani. 747. a. xiv. 6. usque 14.
 vid. conspectus.
 Asiaticæ fines. 487. e. f.
 populi. 487. g. xiv. 18. 19.
 Sarmatarum sedes. 579. 703.
 mediæ inter Scythas. 703. 704.
 Sarmatæ hyperborci ad Oceanum Septentr.
 487. g. xiv. 18. 19.
 Perierbidi, qui Slavi. 487. g. xiv. 18. 19.
 Jaxamatæ, qui Hunni. 487. g. xiv. 18. 19.
 Sarmatarum nomen junius Homero. 703.
 Sarmatarum & Scytharum nomen apud
 quosdam synonyma. 703.
 Sarmatici montes pars Herciniæ. 516. a.
 emittunt Vistulam. 472. b.
 Sarmaticorum montium situs. 287. 288. 459.
 472. b. 473. a. c. 474. 486. a. 488. a.
 489.

Sar-

INDEX

- Sarvar non fuit quondam Sabaria. 309. 416. d.
 Sarväs, vid. Labores.
 Sarunetes. 316.
 Satagæ in interiore Pannonia. 763.
 Satagarii in Thraciis. 759. b.
 Saurics, vid. Remista.
 Sauromatæ qui dicti. 702.
 SAVUS fl. 300. 473. a. 496. 434.
 etiam Noarus dictus. 342.
 à Jornande Aqua nigra. 761. a.
 Savus pro Muro fl. vid. Murus.
 Savi transitus. 382.
 Savo influentes fluvii corruptis nominibus
 à Strabone allati. 342.
- SAXONES** ab Albi usque ad Trave fl. 448.
 450. xxix. 4.
 in Dania veteri id est in Jutia & Holsatia.
 505.
 Transalbini. 505. 920.
 Angili. 504. 508. 790.
 Witi, seu Juti. 504. 790.
 Ambrones. 504.
 Westphali. 504. 908.
 ad Rhenum usque. 504. xxix. 11. xxvii. 3.
 ultra Visurgim in Northuringia. 852.
 xxvii. 4.
 in Anglia. 790. 791.
 Saxones olim diffiti longè à Bohemia. 451.
 Saxonum fines seculo VIII. 908. 913.
 Scandinavia seu Scanzia. 774. 777.
 ejus populi. 472. b.
 Scapring non fuit quondam Scarabantia.
 309. 416. b. 412. d.
 Scarabantia, Edenburg. 309. 391. 396. 416. b.
 417. c. 435. a.
 Scardona. 286. 385. a. b.
 Scardus mons. 385. a. 470.
 Schabatz mons ad Krapinam fl. 414. b.
 Schönbühel vid. Pirum Tortum.
 Schütt insula vid. Cytuorum insula.
 Schwartzwald vid. Martiana silva.
SCIRI in primitiva fede. 774. 777.
 inter Alanos dein Hunnos. xvii. 2. 3. 4. 5.
 10.
 in Hungaria superiore. xvii. 4. 9.
 in Thraciis. 759. b.
 ad Noricum. 765. 795.
- Scodra, Scutari. 385. b.
SCORDISCI ubi olim federint. 524.
 in Thracia. 546. 547. 470. 471. a.
 in Macedonia. 547.
 in Pannonia. 434.
 inter Savum & Margum. 470. 558.
 ultra Margum usque ad Mælos & Tri-
 ballos. 470.
 Scoringia Scirorum primitiva sedes. 774.
 777.
- Scutari vid. Scodra.
SCYTHIÆ divisio & populi. xiv. 1. usque 14.
 vid. conspectus.
 Scythia magna vid. quoque Sarmatia.
 dirimitur à germania Vistulâ fl. 472. b.
 487. c. vid. Germania.
 fines ejus. 472. c. seqq. 487. c.
 civitates à græcis ad litora Ponti condi-
 tæ. 472. d. 815.
 populi ex Jornande. 474.
 Scythia intra Imaum montem. 487. h.
 extra. 487. h.
 Scythiæ specialis civitates. 471. b.
 munimenta. 485. f.
 paludes. 470.
 Scythatum nomen Junius Homero. 703.
 septentrionalibus populis commune. 702.
 Sarmatarum synonymon. 703.
 Scythæ Abii. 713.
- Secsö. 435. f.
 Seitz vid. Lotodos.
 Semana silva pars Herciniæ. 516. a.
 Semanæ silvæ situs. 290. 293. 457.
 Semnones inter Albim & Spreë fl. 448. 450.
 452. 461. xxix. 4.
 Semovetz vid. Populos.
 Senia. 286.
 Senones Galli in Italia. 515.
 Sequanorum & Helvetiorum limes Jura
 mons. 526. a.
 & Æduorum limes Arar fl. 526. b.
 Seres, Tartari Chineses. 275. 472. c. d.
 Servia. 469.
 Sexard vid. Statuas.
 Sianticum vid. Santicum.
 Sibini vid. Sidones.
 Sicambria olim, post Acincum, Buda, Ofen.
 420.
 Sicambri ad Rhenum infer. 448. 449. 460.
 seculo III. dicti Franci. 495. 255.
 Sicobotes. 601.
 Sidini in Pomerania cis Oderam fl. 448. 450.
 xxix. 4.
 Sidini Slavi Bor. Stetinenses. 500.
 Sidones sub Vistula. 448. 454. 464. xxix. 3.
 Sidones iidem, qui Sibini. 460.
 Sigindunum vid. Singidunum.
 Silesiæ olim incolæ. 454.
 civitates vid. Lygii.
 Singidunum, Singidon. 300. 301. 441. 444.
 471. c. 496.
 limes Pannoniæ inf. 447. 485. b.
 Sirbi in Sarmatia Asiatica. 487. g.
 Sirmium, Mitrovitz. 444. 446.
 Siscia, Szifzek. 337. 386. 399. 446.
 Siscii. 773. b.
 Sitzenberg arx. 350.

SLAVI

GEOGRAPHICUS.

SLAVI vid. quoque Anthæ, Bulgari, Wini-
 di, Croatæ, Sorabi.
 antiquitus omnes inter Tanaim & Vol-
 gam supra Hunnos. 482. a. xiv. 19.
 Perierbidi Ptolemæo vocati. 487. g.
 inde migrant. 721.
 ad Alpes Bastarnicas & Pontum. 492. 630.
 in Bannatu Temesiensi. 678. 679. 768.
 xiv. 30. 31. 32.
 in Walachia cis-Alutenfi. 469. 473. a. b. c.
 680. xiv. 30.
 ad Tibiscum superiorem. 681.
 cis montes Carpaticos & Sarmaticos.
 473. a.
 in terris Quadorum veterum. 473. a.
 derelicta Temesiensi regione. 473. a.
 in Carnis ad Italiam. 330. 712. 773. b.
 ubi se post extendunt. 858. 868. 874. 895.
 in Bohemia. 721.
 in tota Polonia, à quo tempore. 734. c.
 735. a.
 in Istria. 830. 874. 889. 890.
 in Dalmatia & Slavonia. 806. 941. 943.
 944. 952. seqq.
 in multis sedibus seculo sexto. 473. a.
 479.
 Slavorum sedes in silvosis & pascuosis. 473. c.
 Slavi Boreales. 500. seqq. 824.
 usque Oldeburg, ubi eorum terminus.
 501.
 in terris Saxonum transalbinis. 920. 959.
 longè distabant à Bohemia. 503.
 Solva vid. Salva mansio.
 Sontii pons, ad Fornulos, Goritia ad Lison-
 zo fl. 378.
 Söny, vid. Brigantium.
 Sorabi in Dalmatia. 940. 941. 942. 943. 956.
 inter Salam & Albim. 502. 503. 511. 941.
 944. 1017. xxiv. 25. 26. xxix. 19. 21.
 ad Albim quidam Dalmatæ dicti. 1025.
 1031. 1065. 1068.
 Sosibes. 601.
 Speffart silva pars Herciniæ. 516. a.
 Spitahl vid. Ernolatia.
 Stadium in quo consistat. 313.
 Stadium Græcum & Rom. an differant. 313.
 Stadia quot contineantur in gradu cœlesti.
 314. a.
 Stadiorum comparatio cum milliariis. 314. a.
 Strailuco. 408.
 Stärgard, Rethre. 501.
 ad Statuas, seu Quadriburgium, Göny. 409.
 425.
 ad Statuas, Szexard. 429. 435. f. 432.
 Stein - am - Anger vid. Sabaria.
 Stiriæ, Strecha. 371. 435. n.
 Stockerau vid. Austura.
 Stoderani Slavi Bor. Brandenburgenses. 500.

Stoni, gens Alpina. 319. 320.
 Strasburg vid. Argentoratum.
 Strasburg in Norico, vid. Beliandrum.
 Strecha vid. Stiriæ.
 Stridonum S. Hieronymi patria, Strigowo.
 413. c. xiv. 34. 35. xxii. 5.
 Strigonium vid. Salva mansio.
 etiam vocatur ad Granuam. 422.
 non erat quondam Bregerio. 421. 422.
 Studenitz mons vid. Ragando.
 Sturni. 486. b.
 Suabigau in Halberstadiensi dicecesi. 855.
 856. 904. 961.
 Succi ad mediterraneam Daciam. 471. a.
 Sudeti montes Bohemiæ. 287. 290. 293. 448.
 457. 463. 465.
 Sudini in Bohemia. 290. 458.
 Suphtar vid. Oëtar.
 Surontium, ad Alpem Rotenmannicam. 371.
 435. n.
 SUEVI ad Rhenum supra Sicambros usque
 ad Helvetios. 448. 449. 460.
 à Rheno usque ad Cheruscos & silvam
 Bacenis. 540.
 ad totam Herciniam magnam. 464.
 à Danubio usque ad Albim. 452. 455.
 seqq. 460. 463.
 trans Albim. 453. 460. 462.
 ad Vistulam, qui & Vandali. 453. 454.
 460. 464.
 ad Getas usque. 460. 484. a.
 quidam seculo I. ad Daciam antiquam &
 Marum fl. 575. 576. 490.
 seculo II. ad fontes Danubii. 601.
 seculo III. in Tabula ad Rhenum inter
 Bruëteros & Alemannos. 491.
 Suevi meridionales circa Nicrum, Mœnum,
 & Rhenum. 506. 904.
 Nord-Suavi quondam circa Halberstadt.
 506. 855. 856.
 Suevorum regio seculo sexto. 767.
 Suevus fl. duplex, Semnonum, & Warino-
 rum. 448. 450. xxix. 3.
 Suevi in Hispaniis. 749. a. 754. c.
 Szarväs vid. Labores.
 Szecsö. 435. f.
 Szekszard vid. Statuas.
 Szemovetz. vid. Populos.
 Szöny vid. Brigantium.

T.

TABULA Peutingeriana quando compilata.
 303. 493. seqq. 440.
 ad exactitudinem geographicam non
 examinanda. 303.

g

vias

INDEX

- vias brevissimas sectatur. 310. 498.
 vias præcipuè militares monstrat. 310.
 parca est in mensuris. 310.
 Tabulæ error in Arrabonis transitu. 418. d. c.
 ingeminatione Norciæ. 372.
- Tænarium promont. Laconia, Capo Mata-
 pan in Morea. 275. 277.
- Taifali ad Transylvaniam. 642. 657. b. 680.
- Tambswæeg. vid. Imurio.
- Tanais fl. 486. a. b. c. 487. e. i.
- Tanaim cum Volga confundit Jornandes.
 475.
 nec non Græci quidam scriptores. 481. a.
 xv. 13.
- Tanais accolæ intra sinum. 486. c. 487. i.
- Tanais Volgæ non jungitur sed approximât.
 xv. 13.
- Tanger vid. Tingis.
- Tarnantone, Neumarck. 364.
- Tarnaticum, Gradès. 370.
- Tarfatica, Terfato. 286.
- Tartursana, Mauthen, unter-Zauring. 371.
 435. n.
- Tata vid. Azaum.
- Tauber fl. vid. Tubera.
- Taurica chersonesus, Crimæa. 486. b.
- Taurica regio cis Pontum. 482. d. 486. b.
- Taurinum vid. Augusta Taurinorum.
- Taurisci à Taurin montibus dicti. 331. 393.
- Tauriscorum sedes Noricæ. 331. 337. 393.
 deserta. 392. 393.
 post à Slavis occupata. 394.
- Taurisci in Thracia. 470.
- Tauroëntium, Toulon. 280.
- Taurunum, Belgrad. 300. 436. a. 441. 446.
- Taurus mons alius Asia, alius Scythiæ. 472. c.
- Tautantum, contra-Tautantum. 432.
- Tectosagum quondam sedes circum Herci-
 niam. 516. b.
 in Asia. 523. b.
- Tedanius fl. Zermagna. 385. b.
- Tenchteri ad Rhenum inferiorem. 538. 448.
 xxix. 6.
- Teracatriæ inter Bamos, Danubium, &
 Granuam. 448. 459.
- Tergestum, Trieste. 284. 285. 286. 335. 337.
- Tergestinus sinus. 285.
- Tergolape, Lambach. 363.
- Terfato vid. Tarfatica.
- Teuriochamæ vid. Thuringi.
- Teurisci in Dacia septent. 483. b. 484. c.
- Teurnia, Villach. 346. 370. 368. 369.
- Teutoburgum, Tittoburgum, Erdöd. 300.
 439. 446.
- Teutones. 448. 452. xxix. 4.
- Teutonoari. 448. 452. xxix. 4.
- Theys fl. vid. Tibiscus.
- Tholenzi vid. Luticii.
- Thraciæ populi. 470.
- Thraciarum sex provinciæ. 541. 471. b.
 fines. 472. a.
 munitiones. 485. e.
- Thracia specialis. 471. b.
- THURINGI, Ptolemæo Teuriochamæ.
 448. 457. 463. xxix. 5.
 ex Hermunduris orti. xxix. 12.
- Thuringia magna usque ad Danubium. 509.
 510. 512. 767. 873. 923. 793. xxix.
 17.
- & Nicrum. 904. 923.
 usque ad Albim. 511.
- in Franconia quoque hodierna. 512. 513.
 767. 923.
- itaque in Hermundurorum veterum ter-
 ra. 512.
- in Hassiam usque extensa. 513. 923.
 comprehendebat quondam Eichstadium
 & Heidenheim. 514.
- Thuringorum Ducalis sedes quondam Wir-
 zeburgum. 512. 921.
- pagus Anglegeve. 508.
- Thuringeve. 508.
- Werringeve. 508.
- Northuringia. 508. 509.
- Thuringi Angli. 508.
- Werrini. 508.
- Thuringos à Saxonibus quondam silva Hartz
 dividebat. 509.
- Thuringia post usque ad Salam. 511.
- occidentalis à Francia Rhenensium usque ad
 Visurgim. 513.
- orientalis inter Visurgim & Salam. 513.
- propria, inter Hartz & Thuringicam sil-
 vam, Salam & Visurgim fl. 509.
- Thuringica silva pars Herciniæ. 516. a. 509.
- Tibisci fl. divertigium. 288. 483. a. 488. a.
- Tiburnia vid. Teurnia.
- Timotiani Slavi Dalmatæ. 953.
- Tingis, Tanger. 276.
- Titel vid. Rittium.
- Titius fl. Kerka. 385. b.
- Tittoburgum vid. Teutoburgum.
- Tollensi, Tollensee vid. Luticii.
- Tollistoboji in Asia. 523. b.
- Tolna vid. Alesca.
- Tonus fluvius. 641.
- Toulon vid. Tauroëntium.
- Trajani pons ad Alutam. 485. d.
- Traisen, Traisma, Traisam, Treisen vid.
 Trigisamum.
- Traismaur vid. Cetium & Trigisamum.
- Transylvania vid. Dacia.
- Trafarisca. 485. e. f. 471. c.
- Trave fl. vid. Chalufus.
- Triballi inter Mœsos & Dardanos. 469. 470.
- Tricornesii. 469.

Tri-

GEOGRAPHICUS.

- Tricornaium, Tricornæ castra. 301. 447.
469. 471. c.
Tridentini. 319. 320.
Tridentum. 284.
Trieste vid. Tergestum.
Trigifamum, Traismaur. 356. seqq.
Trocmi Galli in Asia. 523. b.
Trogloditæ supra ostium Danubii. 469. 470.
Trojanaberg. vid. Adrans.
Tschakathurn vid. Curta.
Tubanti ad fines Thuringiæ & Franconiæ.
456. 457. 448. 463. xxix. c.
Tuberæ, Tauber fl. accolæ Turoni. 456.
accolæ Thuringi. 510.
Tullnæ non fuerunt Comagena. 352. 354.
Tullner feld. 350.
Turcorum, qui Hungaros pepulerunt, sedes.
1008.
Turoni, Tuberoni, ad Tuberam fl. 456. 448.
xxix. c.
Turuntus fl. Ruffe. 486. a.
Tutatione, Tutastione, Clausen. 371. 435. o. p.
Tyragetæ, Tyrigetæ. 483. b. 484. a. c. d.
486. b.
Tyras fl. vid. Danastrus.
Tyrolensis comitatus in Rhætia extra Noricum.
344.
- V.**
- Vacorium vid. Vocarium.
VALERIA provincia. 419. seqq.
sub Diocletiano instituta. 496. 681.
inter Dravum & Danubium. 554.
loca ejus præsiidiaria. 432. 433.
interiora. 497.
- Valona vid. Aulon.
VANDALI ad Vistulam. 607. xv. 30. xxix. 2.
sub Bohemia. 597. 604. 605. 606. 607.
491. xxix. 13.
ad fontes Danubii. 601.
ad Rhenum. 631. 482. f.
in Pannonia. 330. 478. 587.
in Dacia Asdingi. 478. 595. 603.
ad Mœotidem. 482. f.
in Galliis. 749. a.
in Hispaniis. 749. a. 754. c.
in Africa. 749. b.
Vandali Gothis adnumerati. 482. b. c.
Vandalos Suevis adnumerat Tacitus. xxix. s.
Vandalici montes Albim emittentes. 559.
606.
- Vannianum regnum Tibisco finiebatur. 490.
Varciani. 390.
Vari fl. ostium. 280. 281.
- Varini vid. Warini.
Varisti vid. Narisci.
Varunum vid. Virunum.
Ubii ad Rhenum in E. 537. 538.
Ucri Slavi Bor. Uchri, in Marchia Ucrana.
502. 503.
Veltæ ad Balthicum mare. 486. b.
VENEDI trans Danubium vid. Slavi.
in Gallia. 705.
ad Adriam. 705.
ad mare Balthicum. 705. 474. 477. a.
486. b. xiv. 3.
Jornandi incogniti. 477. a.
Venedicus sinus. 486. a. b.
Venedici montes, Windische-Bühel. 415. x.
- Veneris mons apud Traismaur. 350. 359.
Venones, Vennonetes. 316. 319.
Verbanus lacus, Lago maggiore. 319.
Vercellæ. 284.
Vereis, Berebis, Baranya - Vár. 435. g.
Vesegothi vid. Gothi.
Vetera, ubi olim Legio trigesima. 306.
Vetonianis, Pettenbach. 371. 435. p.
Vetusalium, Vetusalinum, Vetusalina, Salinum, circa Hanszabék. 299. 428.
432. 435. c.
Viadri fl. ostium. 281. 282.
VIARUM diligens cura apud Romanos. 302.
305.
ductus quandoque dubii. 307. 436. b.
structura. 305. 314. b.
mensuræ. 312. seqq.
an instrumentaliter, an per passus peractæ? 314. b. c.
- Via Romana trans Danubium infer. 471. c.
cis Danubium. 471. d.
in Daciam cisdanubianam. 471. c.
Peravione Mursam. 435. g. h. 498. b.
ad lacum Peisonem. 417. d. c.
ad lacum Brigantia. 646.
Beloio dicta. 343. 374.
- Vicentia. 285.
ad Viceinum, Rackaspurg. 418. d.
Victovalorum sedes. 601. 603. 676. xiv. 30.
Vidini Alani. 658. a.
Vidivarii vid. Vividarii.
Vienna vid. Vindobona.
Viliobona vid. Vindobona.
Villach vid. Teurnia.
Villa Gay, Aia Nova, prope Manswerth.
401. 402. 409.
Viminacium prope Uipalankam. 301. 447.
471. c. 488. b. c. 832.
Vincenzo promont. Hisp. vid. Sacrum promont.
- Vindeliciæ fines. 292. 324.
Vindelici. 316. seqq. 335. 392.

INDEX GEOGRAPHICUS.

Vindelici ultra Licum fl. 317.
 Vindelicia seculo VI. non amplius Roma-
 na. 485. b.
 Vindobona. 290. 294. 411. 491. 401. 409.
 Vindomana, Vindomina, vid. Vindobona.
 Vintimiglia vid. Albinimium.
 Uipalanka vid. Viminacium.
 Virunum, Zollfeld. 366. 368. 369. 370.
 435. k. l.
 Viruni populi. 448. 452. xxix. 4.
 Visburgii. 448. 454. 464. xxix. 3.
 Viscellæ, Muri pons, S. Georg. 371. 435. n.
 Visegrad vid. Carpis.
 Visigothi, vid. Gothi.
VISTULÆ fl. ostium. 281. 282. 451. 464.
 486. a. b.
 caput. 287. 288. 486. b.
 fontes. 287. 473. a. c. 474.
 in Sarmaticis montibus. 472. b.
 Vistula à Jornande æquæ ac Ptolemæo habe-
 tur pro termino Germaniæ. 472. b.
 Item à Mela. 487. c.
 non autem à Plinio. xxix. 2.
 Visurgis fl. ostium. 281. 282. 451.
 Vividarii Jornandis sunt Vinidarii seu Ve-
 nedi veteres. 474. 477. a.
 Ulcisia Castra, S. Andre. 431.
 Ulmum, inter Winden & Braitenbrunn.
 418. c.
 Vocarium, Bischofshoven. 347. 370. 367.
 Vocastrum, Voitsberg. 895. 896.
 Volcæ Tectosages ad Herciniam. 516. b.
 Volga fl. Atalis, Atel, Rha. 481. a. 487. f.
 Volgam cum Tanai confundit Jornandes.
 475.
 nec non Græci quidam scriptores. 481. a.
 xv. 13.
 Volga Tanai non jungitur sed approximat.
 xv. 13.
 Upellis, Weitenstein. 375. 435. k.
 Uspetes, Uspii, ad Rhenum inferiorem.
 538. xxix. 6.
 Uturguri vid. Hunni.
 Vukovar, vid. Cornacum.
 Vurgundaib, Burgundionum regio. 775.
 778. 779.

W.

Wagrii Slavi Bqr. Lubecenses, Aldenbur-
 genses. 501.

Wallachiæ cis - Alutensis incolæ quondam
 Slavi. 469. 473. a. b. c. 680.
 Warini Plinio sunt Vandali. xxix. 2.
 Warnavi Slavi, Warini, Heruli, Werli,
 Wendi, ad Warne fl. 501.
 Warni, Warini, Farodeni ad Warne fl.
 450. 462. 508. 852. xxix. 4.
 Weichsel fl. vid. Vistula.
 Weitenstein. vid. Upellis.
 Welatabi, vid. Luticii.
 Wells, vid. Ovilaba.
 Wendi per antonomasiam, Warnavi. 501.
 Werli, vid. Warnavi.
 Wernitz fl. 291.
 Werra, Visurgis vid. Visurgis.
 Werringeve Thuringorum pagus ad Wer-
 ram Moeno influentem. 508.
 Werrini Thuringi distincti à Variis. 508.
 Weser fl. vid. Visurgis.
 Westphali vid. Saxones.
 Wigmodia Saxonica. 913. 918. 959.
 Wilisi Slavi Bor. Brandenburgenses. 500.
 Wilsi, Wilzi, vid. Luticii.
 Windische Bühel. 415. a.
 Windischgrätz vid. Colatione.
 Winid ad Moenum & Radantiam. 710.
 Wipach. vid. Frigidus fluvius.
 Wirzeburgum quondam in Thuringia. 512.
 514.
 Witi, Juti, Saxones. vid. Saxones.
 Wladavi, vid. Luticii.
 Wratislavia, Budorgis. 467.

Z.

Zara vid. Jadera.
 Zäuring vid. Surontium & Tartufana.
 Zechi vid. Zinchi.
 Zeiselmair vid. Comagena Castra.
 Zermagna fl. vid. Tedanius.
 Zinchi, Zechi ad Pontum in Asia. 482. a.
 487. g. xiv. 16.
 Zollfeld. S. Maria in folio. 931.
 Zollfeld vid. Virunum.
 Zwischen Wasserren vid. Matucium.

OPERIS

De Originibus Slavicis

INDEX

HISTORICUS.

Notandum : non paginæ hîc citantur , sed numeri per totum Apparatum divisi , & materiarum quarumlibet segmentis præfixi ; numeri autem diverso typo adjuncti Romani capita Introductionis seu Partis I. & reliqui eodem diverso typo subsequi paragraphos capitum designant.

A.

Achilleus Ægypti dominationem usurpat. 636.
Acum Hunnus Christianus Romanarum copiarum dux cædit Bulgaros. 802.
Adalbertus Bohemîæ Episcopus. 722. 1635.
Adalogero Aventini , Hungaris Aladarius vocatur. 759. d. 857.
Æmilianus à militibus Imp. dictus. 612. 613. 622.
Agathyrsi unde dicti. xiv. 3.
Agazirri unde dicti. 474. xiv. 3.
Aladarius Attilæ filius ex matre Germanica in Pannonia mansit. 759. d. xxii. 3. is Adalogero Aventini censendus. 857.
ALAMANNI unde dicti. 644. xxix. 11. à quo tempore sic dicti. vii. 7. in quos populos nomen extenderint. xxix. 11. & Marcomanni sub Aureliano mixtim accepti. 628. sub Probo adhuc Germani dicebantur. 634. vii. 7. sub Gallieno invadunt Rom. Imperium. 615. 620. attriti à Claudio II. 625. ab Aureliano. 626. à Probo ferme subjugantur. 632. à Procuro Tyranno in Galliis attriti. 624. sub Diocletiano à Constantio Cæsare cæsi. 638. à Constantio II. circa Basileam invasi pacem precantur & obtinent. 645.

Lentienses circa lacum Brigantium primum victores, dein victi. 646. circa decem Pagos à Juliano Cæsare fugantur. 647. variis præliis affliguntur in Galliis. 648. 649. a. b. c. exercitu petiti in terris suis pacem obtinent. 649. d. 650. Juthungi circa Rhatias profligantur. 650. hostiles adhuc circa Moguntiacum invasi pacem obtinent. 651. a. b. c. 652. sub Valentiniano Gallias & Rhatias populantur. 654. a. 684. asperè tractati & despecti deficiunt à Romanis. 654. a. Gallias invadunt , Romanos fundunt. 654. a. in Rhatias compescuntur per Theodosium. 654. b. partim in Italiam ad Padum transferuntur. 654. b. qui suberant Regi Macriano pacificantur. 654. b. Lentienses cum XL. millibus invadentes Galliam à Gratiano ibidem, & dein quoque in patria cæsi pacem obtinent. 655. seculo V. à Gothis invaduntur & vastantur. 767. cum Suevis Galliam invadunt , sed à Clodoveo Rege Francorum vincuntur & subjugantur. 773. a. ad Theodericum Gothorum Regem confu-

INDEX.

- fugientes in Tyroli collocantur. 773. a. 852.
à Procopio Suabi, nomine generico, vocantur. 773. b. kix. 18.
& Suevi promiscuè vocati. 796. 855.
Noricum incurfant. 796. 797.
Francici seculo VII. Francis auxiliarij sunt contra Samonem Slavorum Regem. 893. 895.
- ALANI** vocati plures populi. xiv. 6. 10. 15. unde dicti. xiv. 11. 15.
& Vandalum diversæ nomenclaturæ sed ejusdem significatûs sunt. xiv. 10. 11.
ab Adriano pacificati solatis stipendijs. 579.
sub Diocletiano jugum subierunt. 638.
ab Hunnis ingruentibus partim perimuntur, partim in societatem assumuntur. 657. a. 658. a.
alii se Gothis sociant contra Hunnos. 657. a.
Neuri & Geloni Hunnis se sociarunt. 658. a.
Hunnis & Gothis sociati, & Romanum solum prædantes variis præliis affliguntur. 666.
seculo V. transeunt in Gallias & Hispanias. 749. a.
Hispanici possident Lusitaniam, & Carthaginensem provinciam. 749. a.
Vandalis & Suevis potentabantur. 754. c. aded cæsi à Gothis, ut se Vandalis adjungerent, & subderent. 754. c.
Gallici auxiliares sunt Romanis contra Attilam. 755. b.
ab Attila in 2do bello Gallico armis petuntur, sed à Gothis defenduntur. 758. a.
Alanicis populis accenseri possunt, cum Sciris & Satagariis, Heruli, & Rugi. 759. c.
Alaricus Rex Gothorum. 748. b. d. 749. a.
Alatheus Greuthingorum Regis pueri tutor. 657. a.
Alavivus Thervingorum seu Vesegothorum dux. 657. c.
Alcidzuri synonymon græcum Scirorum. xiv. 9.
ab Hunnis rapti. 658. a.
Alexandri expeditio in Getas. 563.
Alipzuri synonymon græcum Scirorum. xiv. 9.
ab Hunnis rapti seu sociati. 658. a.
Alpes Carnicæ seu Juliæ olim Venetæ dictæ. xiv. 34.
Alpinæ gentes à Romanis subactæ. 551. 554. 557. 558.
Amaldsuri unde dicti. xiv. 9.
- Amantini Pannonæ à Romanis prostrati 554.
Amazonum viros Jorjandes pro Gothis habet. 563.
Amaxobiorum etymologia. xiv. 12.
Ambrones Cimbris in Gallias se sociant. 532. 535.
à C. Mario vincuntur. 533.
Bohemiam cum Cimbris non infestârunt. 535.
- ANTHÆ** unde quidam Slavi dicti. 707.
à Gothis vastantur, occiso Rege Booz. 658. b.
à Constantino M. per plures annos armis petuntur. 669. 670. ix. 6. 7. 8. 9. sub Justiniani inijsis sæpe Danubium cum exercitu transeunt. 801. 806. xxi. 11.
populares subd Slavos Limigantes invadunt, sed vincuntur. 801.
posthac à Procopio nomine Sclavenorum generico compellantur. 801. 806. xxi. 12.
posthac soli aggressores Romani Imperii. xxi. 11. 12. 14. 15. seqq. 24. seqq.
ab Herulis Romanorum sociis funduntur. 803.
à Justiniano pro sedibus oblatae terræ transdanubianæ olim Romanæ non acquiescunt. 803. xv. 7. xxiii. 3.
Illyricum & Thracias invadunt. 804. 805. xxi. 14.
parva manu numerosiores Romanos disjiciunt. 805.
cum magnis copiis impetunt Illyricum. 806.
Dalmatiam mediterraneam intrant, ibique sedes figunt. 806. xxi. 15. 25. xxiii. 4. 5.
multâ pecuniâ ad id pellecti à Totila Rege Gothorum. 806.
alii Thracias vastant, Romanos fundunt, repelluntur. 807. xxi. 16.
cum Hunnis Thracias intrant, saluum reditum obtinent. 809.
sub Tiberio II. Thracias deprædantur. 819.
dein sub Mauritio, sed cæduntur. 822. 828.
suberant Chagano Avarum. 825. 832. 835.
grassantes cis Danubium à Romanis trans Danubium invaduntur & vastantur. 826. 828.
has grassationes soli sine Slavis Limiganibus patrârunt. xxi. 18. 24. 26.
- in Antharum regione Romanos hyberna agere jubet Mauritius. 827. 833.
Antharum pars maxima à Romanis intercepta. 832.
pars in Asiam transit. 836.

reli-

HISTORICUS.

- reliqui Bulgaris subiecti. 837. 838. 839.
XXI. 32. XXIV. 49.
 immensus numerus à Justiniano II. in A-
 siam transfertur. 838.
 XXX. millia in exercitum peculiarem
 feliguntur. 838.
 multi ad Arabes deficiunt. 838.
- Antoninus (M. Aur.)** 580. seqq.
 barbaros in Rom. solum suscepit. 587.
 594. 598.
 Marcomanniam & Scythiam provincias
 Romanas facere intendit. 590. 600.
 pro Christianis tolerandis ad Senatum
 scribit. 593.
 Quados à migratione impedit. 599. 604.
 Aprilis mensis unde dictus. 28. 29.
 Aquileiam à Romanis colonia ducta. 542.
 543.
 Arcaragantes dicti Slavi ad Carnos seculo
 IV. recepti, id est, Antes vi expul-
 si. XIV. 32.
 Arcaragantium ex genere fuit S. Hierony-
 mus. XIV. 34. 35.
 Ariovistus Rex Germ. in Gallias exercitum
 ducit. 536.
 clade à Julio Cæsare affectus fugit. 537.
 duas uxores habuit, Suevam, & Nori-
 cam Vocionis Regis sororem. 537.
- Armaturarum rectores Romani.** 646.
Arminius Cheruscus Maroboduum cædit.
 569.
 dolo demum propinquorum cecidit.
 572.
Arpii unde dicti. XIV. 11.
Asdingi à M. Aur. Antonino in Daciam sus-
 cepti. 595. XIV. 27.
Ataulfus Rex Gothorum. 749. a.
Athanicus Gothus cum Valente Imp. pacif-
 icitur in navibus supra Danubium.
 656. b. 660.
 ab Hunnis fugatur ad montes Transyl-
 vanicos. 657. b.
 desperans de receptione in Rom. solum
 ad Caucalegendensem locum recedit.
 660.
 post nihilominus cum suis recipitur. 667.
 Constantinopoli moritur. 667.
- ATTILA** Rex Hunnorum cum Bleda fratre.
 750. a. b.
 ubi Regiam habuerit. 750. b. 753. a. b.
XXIV. 8.
 Romanis auxiliariis est contra Gothos in
 Gallia. 752. a. XXIV. 7.
 primum bellum movet contra Roma-
 nos. 752. b. 753. b. XXIV. 8.
 secundum bellum. 752. c. 753. b.
- fratrem Bledam perimit. 752. c. 753. b.
 Monarcha Hunnorum. 752. a. c. d.
 primus verus Rex Hunnorum. 753. b.
 in Gallis à Romanis & Gothis vincitur.
 754. a.
 tertiam partem exercitus à se diviserat
 ad Hispanias invadendas. 754. a. b.
Attilæ ansa & simulatio in bello Gallico.
 755. a.
 auxiliares populi in bello Gallico. 755.
 b. c. XXIV. 11.
 via in Galliam in primo bello. 756. XXIV.
12.
 in secundo bello. 758. a. 757. c. XXIV. 13.
 via ad Italicum bellum. 757. b.
Attila post Gallicum primum bellum Ita-
 liam invasit. 757. a.
 altero anno iterum Galliam. 757. b. c.
 758. a.
 moritur. 758. b. 760. f.
 ante mortem nuptias appetiit Honoriz
 Valentiniani Imp. sororis. 760. f.
Attilæ filii de regno inter se contendunt.
 759. a. c.
 à gentibus contra eos insurgentibus ad
 litora Ponti fugantur, occiso natu
 majore Ellac. 759. a. XXIV. 14.
 filius Junior Hernac in Scythia minore
 sedes accipit. 759. b.
 Aladarius ex matre Germanica mansit ad
 Noricum. 759. d. XXIV. 2. 3.
 filii à Gothis profligantur. 761. a.
 nec non Dintzic filius alius Attilæ. 763.
XXIV. 17.
 consanguinei Emmedzur & Ultzindur in
 Dacia Ripensi sedes accipiunt.
 759. b.
 quando inde recesserint. 761. a. XIX. 6.
- Attuarii** Franci. 653.
AVARES unde dicti. 814.
 veri gentes omnes Scythicas ingenio an-
 tecellebant. 820.
 qui in Europa & Pannonia federunt, non
 erant veri Avars, sed Pseudabares.
 820.
 pars erant ex Var & Chunni; nomen A-
 varum unde assumpserint. 820.
 Jugi Turcorum evadendi causâ recesserunt
 ex sedibus pristinis. 818. XXIV.
21.
 transeunt in Europam. 815. 816.
 Procopio nondum noti erant. XXIV. 24.
 sub finem Justiniani primum cogniti.
 808. XXIV. 21. 23.
 suscipi petunt in Rom. Imperium. 808.
 815. 816.
 fœdus à Justiniano obtinent. 816.
 vi fœderis alios Hunnos evertunt. 816.
 h 2 Heru-

I N D E X

- Herulorum quondam sedes, circa Sirmium, occupant. 817. xxiv. 23.
 alteram legationem ad Justinianum mittunt. 817. xxiv. 23.
 Avarum legatis arma cōempta adimuntur in finibus, unde inimicitiae ortae. 817. xxiv. 23.
 Avaribus sub Justino II. denegantur consueta munera. 818.
 Avars à Justino II. repulsi Francorum regionem, id est Thuringiam, invadunt. 818. 854. xxiv. 25. 26. 27.
 grassantur in Rom. Imperio & Romanos cædunt. 818. 818. xxiv. 29.
 petunt Sirmium sibi tradi tanquam possessionem quondam Gepidarum à se devictorum. 818. 819. xxiv. 29.
 fœdus iterum cum Romanis ineunt. 819. xxiv. 29.
 fœdus rumpunt, castra prope Sirmium moventes, illædque insidiis capere volentes. 819. xxiv. 30.
 in Slavos Dalmaticos superioritatem exercuerunt. 819. 831. 889. xxiii. 6. xxiv. 29. 30.
 fœdus tertium Sirmio occupato extorquent & tributum. 819. 821. xxiv. 30.
 fributi augmento denegato sub Mauritio grassantur. 821. 822. 823.
 vario Marte pugnantes demum fugiunt, uti & Romani. 823.
 cum Langobardis pacem & fœdus ineunt. 823.
 à Slavis borealibus societatem armorum petunt, sed frustra. 824.
 tributi augmento denegato iterum vario Marte bellant contra Romanos, pacem componunt, & rumpunt. 825. 827. 828. 829. 830. 831. xxiv. 35. 36.
 Romanis hostibus tempore induciarum comœdium præbent. 831.
 CP. lim usque progrediuntur, peste attriti pacem renovant, aucto tributo. 831.
 Avatum cum Romanis limes constituitur Danubius. 831.
 pacem Romani solvunt, & Avars multis præliis atterunt. 832. 833. xxiv. 37.
 Chaganus cum Heracio pacem se componitur simulat, serio dein componit, aucto tributo. 834. 835. xxiv. 47.
 Hetælii filii tutor constituitur. 834.
 Persarum Regi arma in Romanos sociat, sed à Cpli. rejicitur. 835.
 potestatem excutiunt Hunni ad Pontum, Bulgari, & Anthæ. 836. xxiv. 48. 49.
 Avars à Langobardis in auxilium vocati
 Forum Julium sibi appropriare tentant. 836.
 detriti à Grimoaldo excedunt Foro Julio. 836. xxiv. 44.
 sub Constantino IV. cum Romanis pacem faciunt. 836.
 Avarum potentia seculo VII. concidit. xxiv. 43. seqq. xxviii. 18.
 Chaganus, magnus olim dominator, nunc inter cæterarum gentium Castaldos, Duces, & Reges, Principis modici locum venit. 836. xxiv. 48.
 Avaria nunc, quasi modica quædam provincia, & signum tantum antiquæ potentiae, ab historicis refertur. 837. xxiv. 49.
 Avars funditus eversi sunt, primùm mutuis inter se cladibus. 816. 813.
 dein à Bulgariis. xv. 12.
 cur vires & potentiam amiserint. xv. 12.
 Avars veros nullos Hunni tertiæ epochæ A. 744. sed Hunnos tantùm ab Attila residuos & primùm in Pannonia invenerunt. 968. xxiv. 50.
 Augustus mensis unde dictus. 28. 29.
 Augustus Imp. totum Illyricum subegit. 554.
 Dacos vicit & submovit. 554. 555.
 Marcōmannos & Quados à Pannonia submovit. 554. 567.
 Sarmatas ultra Danubium submovit. 555. 561.
 in Germaniam exercitum misit. 554. 555. 559.
 Maroboduum invadere statuit. 568.
 Aurelianus Romanum Imperium restituit. 625. 626. 627. 628.
 Daciam provinciam dereliquit translatis Romanis. 628.
 Aureolus Tyrannus. 623. xv. 1. 2.

B

- Babai Dux Slavorum Limigantium. 766. 768.
 an fuerit Rex Slavo-Moravorum. 962. xxviii. 22.
 Bagaudæ Gallici prædones rustici. 636.
 Balamir Rex Hunnorum ingruentium 658. b.
 Waladamarcam neptem Winitharii Regis Gothorum ducit. 658. b.
 Barbari vocabulum quid denotet. 699. 700. 701.
 omnibus populis datum à Græcis, qui non Græci. 698.
 à Romanis, qui non Romani. 698. 700.
 Bastarnæ erant Germanicus populus. xiv. 3. 27.
 à Pro-

HISTORICUS.

à Probo in Thracias positi. 633.
 sub Diocletiano jugum subierunt. 638.
 Bellovesus Gallorum Dux in Italiam. 515.
 Bessi prædones. 562.
 Reuga Dux Slavorum Limigantium. 766.
 Bleda Rex Hunnorum eum Attila fratre. 750.
 a. b. 752. b. 753. b.
 ab Attila necatur. 752. c.
 Bledæ vidua in Scythia residens. 753. a.
 Bodini unde dicti. xiv. 4.
 Boerebistas Dacorum Rex. 522. b. 563. 564.
 Bojos & Tauriscos in Norico evertit.
 521.
 antè per seditionem oppressus est, quàm
 à Romanis armis peteretur. 521.
BOHEMIÆ quondam incolæ Boji. vid. Boji.
 invasores Cimbri, non simul Ambro-
 nes & Teutones. 530. 535.
 quondam incolæ Marcomanni. vid.
 Marcomanni.
 quando Slavi immigraverint. vid. Cze-
 chus.
 pars, quam Czechus intravit, vacua erat.
 724. 726. b. 728. c. viii. 18. 19. xiv.
 4. xv. 24.
BOHEMI SLAVI à Czecho Czechii dicti.
 726. a. 728. d. 746.
 non præveniunt à Roxolanis. 696. 697.
 698.
 non à Paphlagonibus Eneitis, seu Hene-
 tis. 706.
 ejusdem sunt originis cum Croatis Sla-
 vis, & Hungaris Slavis. 721. u.
 à remotissima antiquitate in liberos
 & servos distinguebantur. 670.
 1071.
 post Czechum multis temporibus abs-
 que Principe sub optimatibus erant.
 xv. 29.
 dein sub Croci Primatu. xv. 37.
 primum Principem nacti Przemislum.
 xv. 33.
 an vitam Nomadicam duxerint? xv. 34.
 35. 36. 37. 38.
 quæ castra, urbes, villas, vicos, ad pri-
 mordiam in Bohemia excitaverint.
 xv. 37.
 quem morem in habitaculis figendis ha-
 buerint. xv. 38.
 quousque primitus Bohemiam incolue-
 rint, & ut se postmodum extende-
 rint. xv. 37. 39. 40.
 quos Principes primos gentiles habue-
 rint. 1053. 266 xv. 28.
 ab ingressu Czechii usque ad seculum
 VIII. non inquietabantur à populis
 circumvicinis, xxix. 15. usque 23. vid.
 conspectus.

seculo VII. nondum tentabantur à Fran-
 cis. 899. 900. xxix. 17.
 nulli inveniebantur inter Sorabos Bar-
 gildos seu censuales parochorum
 ad Mœnum & Radantium fluvios.
 936. 938.
 à Moravis Slavis seculo VIII. finiente
 impetuntur. 974. 975. 976. xxix. 24.
 25.
 A. 800. pacem cum Moravis componunt.
 976.
 quam infringere voluit Hormidor Rex
 Moraviæ, sed morte prævenitur. 977.
 ab hoc tempore non nisi ter bellicum
 quid cum Moravis habent. xxix. 26.
 unà cum Moravis Hunnos Noricos jam
 Christianos infestant. 1014. 1015.
 1016. xxix. 27.
 Sorabis pro communi libertate auxilia
 præstant. 1015. 1017.
 à Carolo M. A. 805. tribus exercitibus
 impetuntur. 1014. xxix. 37.
 A. 806. iterum armis petuntur. 1017.
 xxix. 37.
 tunc Ducei exercitûs habuerunt Le-
 chum, non Ducem provinciæ. 977.
 1014. 1015. xxviii. 34. xxix. 37.
 Ducem exercitûs Sorabis auxiliaris ha-
 bebant Milidruhum. 1017.
Bohemia in chartam Regnorum divisoriam
 à Carolo M. factam non venit. xxix.
 39.
 econtra in chartam divisoriam Ludovici
 Pii, & filiorum ejus venit. 1018.
 1031. xxix. 38. 49.
Bohemi per legatos accedunt conventus
 Francicos. 1019. 1024. xxix. 38. 39.
 1031.
 sub Duce Hostivito cum Ludovico Pio
 fœdus renovant. 1020.
 non recensentur inter populos Ludovi-
 co Germ. subjectos. 1020.
Bohemiæ optimates, Toparchæ, & Exar-
 chæ, etiam Tyranni & Duces vo-
 cantur ab Annalibus Francicis. 986.
 1025. 1026. 1028. xxix. 47.
 hi à Ducis legitimi potestate se emanci-
 pant. 1032. xxix. 47. 43. 44. 45.
 Sorabis, Silesiis, aliisque vicinis se jun-
 gunt. 1027. 1030. 1031.
 Francicorum Regum dissidio usi, bella
 miscnt. 1023. 1024. 1025. 1027. 991.
 992. 1028. 999. 1000. 1031. xxix. 38.
 46. 47. 48.
 & pacem. 1024. 1025. 1027. 992. 1001.
 1031.
 in pace ferienda tamen consuetudines
 Slaviciæ gentis sibi reservant. 1024.
 xxix. 46.

INDEX

- Bohemis aliis Ducem legitimum respicientibus testimonium dant annales de inviolata fidelitate.** 1033. 1032. XXIX. 39.
- Bohemiæ status & conditio sub Francis.** XXIX. 39. usque 50. vid. conspectus.
- Status quippe tributarius, sed cætera liber.** XXIX. 39. 40. 41. 49.
- Bohemia quondam Reges Moraviæ aliquatenus respiciebat.** 1037. 1039. XXIX. 50. 52.
- Moraviæ ab Arnolpho Imp. quasi incorporanda ceditur.** 1033. XXIX. 51.
- à Moravis dein compressa defenditur.** 1010. XXIX. 52.
- Bohemi exin Moraviam unà cum Bavaris & Francis bello petunt.** 1012. 1034. XXIX. 52.
- collapsi Regni Moravici partem magnam sibi incorporant.** 1013. XXIX. 52.
- A. 911.** Hungaris se sociant contra Bavaros. 1046.
- A. 919.** sub Duce Wratislao cum Henrico Aucupe bellum gerunt, dein transigunt de Misnia. 1062. XXIX. 53.
- A. 928.** ab Henrico Aucupe pro parte, nempe Toparchæ quidam, bello petuntur. 1066. 1067. 1068. XXIX. 54.
- A. 930.** tributo, ut quondam apud Francos, subjiciuntur. 1059. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. XXIX. 52. 55.
- A. 935.** ab Henrico Aucupe ob singularem affectum erga S. Wenceslaum iterum à tributo absolvuntur. 1061.
- Bohemiæ Rectrix Drahomira, vid. Drahomira.**
- Dux S. Wenceslaus. vid. Wenceslaus.**
- Dux Boleslaus, frater S. Wenceslai,** A. 939. seqq. ab Ottone M. armis petitur. 1069. 1070. 1071. 1072. XXIX. 56.
- pace demum A. 950. secuta.** 1074. 1075. XXIX. 57.
- Bohemorum, aliorumque Slavorum, causa, Francis, & dein Saxonibus sese opponendi.** 1072. 1073. XXIX. 60.
- Bohemia contra Goldastum defensa.** XXIX. 59. 60.
- BOJI Celtæ seu Galli A. V. C. 160. migrant in Italiam.** 515.
- A. V. C. 557. seqq. à Romanis fermè excinduntur.** 519.
- ductis in eorum agrum coloniis Romanis.** 519. e. f.
- quidam Romanis se dedunt.** 519. d.
- reliqui A. V. C. 566. migrant ad Tauriscos.** 520. a.
- A. V. C. 700. evertuntur per Dacos.** 520. b. 521. 522. a. b. c. XXV. 4. 5.
- Celtæ alii A. V. C. 160. migrant in Herciniam Bohemicam.** 516. b.
- A. V. C. 471. partim inde in Illyricum & Asiam.** 523. a. b. 524.
- A. V. C. 640. in Bohemia infestantur à Cimbris.** 523. a.
- A. V. C. 690. expelluntur à Marcomannis.** 525. seqq. XXV. 4.
- in Noricum transeunt, Norciam oppugnant, Helvetiis post ad Gallias invadendas se sociant.** 526. a. 527.
- inter Hæduos Helvetios confident.** 526. b.
- oppidum eorum Gergovia.** 526. b.
- BOJOARIÆ primordia secundum Aventinum.** 857. 858. 859. 860. 861. XXV. 1. 4. 5. 8. 11. 12.
- secundum Brunnerum.** 862. 863. 864. XXV. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 11.
- faciunt ad primordia Slavorum Charvatarum, & Hunnorum Noricorum.** 865. 866. XXV. 1. 13.
- quæ anfa excrefcendi tribus his Rebuspublicis exstiterit.** 866. 867. 868. XXV. 11.
- Bojoaricus populus unde coierit.** 869. 870. 871. XXV. 5. 6.
- Bojoariorum Princeps Adalgerio, ut Aventinus vocat, ab Hungaris Aladarius vocatur.** 759. d.
- Bojoariæ Reip. sedes principalis, & limites.** 872. 873. XXV. 12.
- Bojoarii seculo VI. erant sub protectione Theoderici Gothi.** 852.
- seculo VII. à Slavis Croatis in Agunto superantur, hostes dein à finibus pellunt.** 874. 890.
- à Francis leges suscipiunt.** 875.
- Francos instigant ad Slavos & Hunnos subigendos.** 892.
- contra Samonem Croatarum Regem bellant.** 876. 878. 879. 893. 895.
- Croatas contra Hunnos defendunt.** 876. 880. 883. 884.
- provinciam in Tetrarchias dividunt.** 877.
- Christianam doctrinam suscipiunt.** 875. 879.
- seculo VI. & VIII. Francicum jugum à se amoliri nituntur.** 861. 925. seqq. XXV. 16. 17.
- antiquatâ tetrarchiâ sub uno sunt Principe.** 925.
- Bojoariorum ultimus, ex propria gente Princeps Thassilo se & Ducatum Carolo M. submittit.** 928.

infi-

HISTORICUS.

- infidelitatis iterum convictus regimine destituitur, & in monachum tonsuratur. 929. xxv. 18.
- Bojoaria** impostero Comitibus Francicis committitur, & Leges Francicas suscipit. 929.
- Boisci** synonymon græcum Herulorum. xiv. 9.
- Boleslaus** sævus, Dux Bohemiæ, fratrem S. Wenceslaum Ducem perimit. 1052. 1058. 1063. 1069. 1071.
- ab Ottone M. armis petitus vario Marte. 1069. 1070. 1071. 1072.
- sub Regulum Satecensem Dobromirum vincit, urbemque ejus diruit. 1069. 1071.
- Ottone M. se dedit. 1074. 1075.
- Boleslavia** civitas Bohemiæ duplex. 1075.
- Bonosus** Tyrannus. 634.
- Borani** synonymon græcum Herulorum. xiv. 9.
- Boruth** Rex Charentanorum. 930. 935. 969. xxviii. 27.
- Borzivogius** Bohemiæ Dux primus Christianus. 1039. 1041. 1043. 1054. 1055. 1062. xxix. 98.
- ob fidem Ducatu pellitur. 1039. 1040. restituitur. 1040.
- quot proles habuerit. 1042. 1043.
- Ducatu se abdicat, & moritur. 1042. 1043. 1062.
- Brandeburgi** nominis etymologia Slavica. 1068.
- Breuci** Pannonæ rebellant. 560. 568.
- Brynnonis** Ducis particularis Moravici, dein exulis, & à Francis inter Carantanos locati historia. 979. 981. 982. 983. 985. xxx. 29.
- BULGARI** dicti à sedibus ad Volgam fl. xiv. 26.
- Græcis quibusdam scriptoribus sic vocati Volgæ accolæ tum Slavi tum Hunni. xv. 12.
- historia eorum inde migrantium. xv. 13. 14. 15. 16.
- Slavi erant vicinissimi Bulgaris Hunnis & fœderati. xv. 12.
- seculo VI. primùm Rom. Imperio innotuerunt. 799
- excurrunt in Illyricum & Thraciam. 799.
- Vitaliano** Tyranno se jungunt, prædas agunt. 799.
- sub Justiniano in Mœsia & Scythia funduntur. 802.
- A. 559. cum Slavis excurrerent in Thraciam, non Hunni. 809. xxiv. 23.
- sub Mauritio suberant Chagano Avarum. 828.
- excutiunt jugum Avarum. xxiv. 49. xv. 12. 16.
- sub Constantino IV. cis Danubium Romanas terras occupant, Bulgariam nunc dictam eundem, Romanos tributarios sibi efficiunt. 837.
- Slavos partim antè, partim tunc sibi subiectos ibi quoque collocant. 837.
- Bulgaricam pacem Justinianus II. solvit. 838.
- Bulgari postea Justinianum in Imperium restitunt. 839. 840.
- Bulgaricam pacem Justinianus iterum solvens, eosque in regione sua invadens cæditur, & fugatur. 840.
- Bulgari seculo IX. subigunt Slavones. 979.
- à Francis bello imperantur. 979.
- invadunt Pannonæ, & Croatas Francis subiectos, sed iterum repelluntur. 981. 984.
- auxilia præstant Radislao Regi Moravia contra Francos. 988.
- BURGUNDIONES** à Maroboduo subacti. 565. 566.
- invadunt Rom. Imperium sub Gallieno. 612. 617.
- ad Rhenum à Probo victi. 631.
- sub Valentiniano ad Rhenum migrant. 684.
- seculo V. partem Galliæ obtinent. 749. a.
- ab Aëtio bello obteruntur pace deindata. 749. b.
- ad Rhenum in Germania Christiani fiunt, & Hunnos cædunt. 751. a.
- Burgundionum fata synopticè. 751. b. 756.
- Burgundiones in bello Gallico partim Atti- læ, partim Romanis adherent. 755. c. 756.
- posthac nulli in Germania. 773. a.
- Burgundos in Gallia Franci sibi tributarios faciunt. 773. a.
- Buri** Germanica gens. 603.
- Dacorum focii. 577.
- sub M. Aur. Antonino societatem cum Romanis ineunt. 598.

C.

- Caligula** Imp. contra Germanos ignavè bel- lat. 572.
- Canini** seu cani campi Grifonum. 646.
- Carantani** vid. Croata.
- Carni** Romanorum amici audiunt. 545.
- Carnii** seculo VI. suberant Gothis. 773. b.
- Carnutes** populus Galliæ Celticæ. 539.

mi-

INDEX

- migrant in Italiam. 515.
Carpi unde dicti. xiv. 4.
 invadunt Rom. Imperium sub Gallieno.
 617.
 universi à Diocletiano in Rom. solum re-
 cipiuntur. 637. 638.
 in Mœsia inferiore. 656. b. c.
Carus Imp. 635.
Cassius sub M. Aur. Antonino Imperium in-
 vadit, sed cæditur. 584. 590. 597.
 600.
Catti sub Domitiano Romanos vincunt, fal-
 sò triumphantur. 574. 575. 576.
 sub Diocletiano jugum subierunt. 638.
Catualda Maroboduum regno pellit. 570.
 ipse à Vibilio Hermunduro pellitur. 571.
Celtæ circa Thracias seculo III. invaserunt
 Rom. Imperium. 624.
Celtarum nominis etymologia. 702.
Cemandri & Saragæ in Pannonia post Attilam
 idem populus fuisse videntur. xxii. 3.
Chagani nominis etymologia. 814.
Chalcedonense bellum inter Constantinum
 M. & Licinium. 641.
Chamavi Franci. 650.
Charvatæ vid. Croatæ.
Charentani vid. Croatæ.
Christianus, conscriptor vitæ S. Wenceslai
 & S. Ludmilæ, frater Boleslai Pii
 Ducis Boh. & avunculus S. Adalber-
 ti. 722. 1039. seqq.
 præmisit quædam de origine Bohemo-
 rum. 722.
 nec non Moravorum. 1035. seqq.
 minùs rectè tradidit historiam Suato-
 pluci Regis Mòraviæ. 1038.
Chuni unde dicti. xiv. 13. xv. 16.
Cibalense bellum inter Constantinum M. &
 Licinium. 640.
CIMBRI erant Germanicus populus. xiv. 8.
 peninsulam ad oceanum Germ. inhabi-
 tabant. 530. 531.
 in Jutia nempe & Hollætia. 535.
 ad Mœotim vagantur. 530. 531.
 Bosphoro Cimmerico nomen relinquunt.
 530.
 Bojos in Bojohemia infestant. 530.
 repulsi ad Scordiscos recedunt. 530.
 535.
 ad Tauriscos in Noricum. 530. 535.
 ad Helverios. 530.
 sociant sibi Tigurinos ac Tugenos. 530.
 535.
 nec non Ambrones & Teutones. 532.
 535.
 à Romanis sedes petunt sed non obti-
 nent. 531.
 A. V. C. 641. seqq. Romanos vincunt.
 530. 531. 532.
 Hispaniam populantur. 531.
 A. V. C. 652. 653. à Romanis vincuntur.
 533. 534.
Gimbrorum mulieres bellicosæ. 534.
Cincibilus Gallorum Rex. 545.
Claudius II. Barbaros invasores Rom. Imperii
 devicit. 624. 625.
 Aureolum Tyrannum pellit. 623.
Commodus A. 166. Cæsar factus. 582.
 A. 172. Germanicus appellatus. 582.
 A. 176. Imperator ab exercitu appella-
 tus. 584.
 A. 178. consors Imperii. 583.
 A. 179. Augustus à Senatu appellatus.
 583.
 Romæ cum patre triumphat. 584.
 solus regnans. 605.
Constantius Chlorus Cæsar factus. 636.
 Alamannos cædit. 638.
Constantius II. Magnentium debellavit. 643.
Constantii II. reliqua gesta. 638. 645. 646.
 647. 671. 672. 679. 680. 683.
Constantinus M. Barbaros in copiis habuit.
 639.
 Maxentium vincit. 639.
 Licinium vincit & perimit. 640. 641.
 munitiones limitaneas abolet. 642.
Constantini M. reliqua gesta. 669. 670.
Corausius Britannia Imperium invasit. 636.
Cosmæ Pragensis relata de primis Bohemicis
 principibus. 1053. 1054. 1055. 1057.
 1088.
Cotini perierunt tempore M. Aur. Antonini.
 595.
Gotiso Rex Dacorum sub Augusto. 522. b.
 555.
Critasirus Rex in Norico. 521.
CROATÆ SLAVI, qui antea Limigantes
 dicti, immigrarunt Croatia sub Con-
 stantino M. xi. 11. xiv. 31. 32. 33.
 & iterum alii post Attilam. 759. b. xxii.
 12.
 unde se Croatas dixerint. 712.
 excreverunt seculo VI. in Remp. specia-
 lem, quâ occasione. 866. 867. 868.
 xxii. 11. xxiv. 18.
 testes primordiorum suorum habent an-
 nales Boicos. 865. 866. xxv. 1. 13.
 Hunnicos. 759. d. xxiv. 16. 18.
 Francicos. 891. xxii. 18.
 Gothicos. 759. b. xxii. 1. 2.
 cujus conditionis & statûs fuerint usque
 in seculum septimum. xxii. 6. usque
 19. vid. conspectus.
 seculo VII. Bojoarios in Agunto supe-
 rant, sed repelluntur. 874. 890.
 suberant Hunnis Noricis. 891. xxii. 20.
 in Celejensi Comitatu verò Langobar-
 dicis Foro-Julianis Ducibus. 889.
 jugum

HISTORICUS.

jugum Hunnorum excutiunt creato Samone Rege. 891. xxii. 20.
 subjugari tentantur à Francis. 892. xxii.
 bello impetuntur à Francis haud prospero eventu. 876. 878. 879. 893. 895.
 in vindictam incursant Thuringiam. 894. 896. 898. 899. xxii. 22.
 ante Samonem Regem, & dein post Samonem in seculum alterum, usque ad Boruthum Regem, optimatibus regebantur. 935. xxii. 23. 24.
 sec. VIII. Boruthum Regem creârunt contra ingruentes novos Hunnos epochæ tertiæ. 935.
 cum Borutho Rege auxiliares sunt Slavomoravis contra hos Hunnos. 969.
 ab Hunnis iisdem impetiti defenduntur à Francis & Bojoariis. 876. 880. 883. 884. 930.
 nunc demum Francis se subdunt. 930. xxii. 24. 25.
 nunc quoque Christianæ fidei manus dare incipiunt. 930. 931. 932. 933.
 seculo IX. Duces adhuc habebant ex propria gente, dein autem Comites Francicos ex Bavaris optimatibus, 978. 988.
 cujus jurisdictioni spirituali subfuerint. 978. 980.
 Ludovico Germanico in partem hæreditatis cedunt. 1018.
 Croatiae extensio. 746.
 Cutriguri, Cuturguri Hunni unde dicti. xv. 16.
CZECHUS & Lechus quando advenerint in Bohemiam, sunt diversæ sententiæ:
 Cosmæ Pragenis. 724. xiii. 2.
 Pulkavæ. 726. a. b. xiii. 3.
 Æneæ Sylvii. 727. a. b. c. xiii. 4.
 Dubravii. 728. a. b. c. xiii. 5.
 Kutheni. 729. xiii. 6.
 Hagecii. 730. xiii. 7.
 Lupacii. 731. xiii. 8.
 Codicilli & Wleslavini. 732. a. xiii. 9.
 Stranskii. xiii. 10.
 Michovii. 733. a. xiii. 11.
 Cromeri. 734. 735. xiii. 12.
 Herburti. 736. xiii. 13.
 Decii. 737. xiii. 14.
 Guagnini. 738. 739. xiii. 15.
 Balbini. 740. seqq. xiii. 16.
 Ratkaii. 746.
 verosimillima sententia de anno 374. xiv. 40. xv. 17. 24. 40.
 contra hanc sententiæ solvuntur. xv. vid. conspectus.

Czechi causa migrandi ex Croatia. xiv. 39. 40. xi. 26. seqq.
 ingressus in Bohemiam ab Occidente. xiv. 41. xv. 40.
 vacuum pro sedibus capiendis, quod & scire antè poterat. xiv. 42. xv. 24.
 Czechus paterno Imperio præerat Bohemis Slavis. xv. 30.
 an junior fuerit fratre Lecho. xv. 17.

S. Cyrillus Slavorum & Moraviæ Apostolus. 1036. 1037. 1062.

D.

DACI ab Augusto victi & submoti. 554. 555.
 Pannoniam prædantur. 559.
 sub Tiberio Mæsiam diripiunt. 572.
 sub Domitiano Romanos vincunt, falsò triumphantur. 574. 575. 576.
 annuam pecuniam à Romanis percipiebant. 577.
 à Trajano cæsi pacem obtinent cessa parte regionis. 577.
 contra fœdus agentes debellantur. 578.
 in provinciam Rom. rediguntur. 578.
 bellant contra M. Aur. Antoninum. 582.
DACIA antiqua Gothicè Ovim dicta. 704.
 post Boerebistam Regem divisa. 521.
 ab Augusto restricta & submota. 554. 555.
 à Tiberio partim, ad Marum usque, Marcomannis exulibus in sedem data. 571. 576.
 à Decabalo Rege iterum dilatata. 577.
 à Trajano restricta. 578.
 in provinciam Rom. redacta. 578.
 amissa sub Gallieno. 615. 620.
 derelicta retractis præfidiis & coloniis ab Aureliano. 628.
 ab Hunnis occupatur. 657. c.
 post Attilam à Gepidis. 759. b.
 Aureliana seu Ripensis inter duas Mæsiæ. 628.
 ab Hunnis invaditur. 752. c.
 pro parte conceditur consanguineis Attilæ à Romanis. 759. b.
 evacuata iterum ab eis. 761. a.
 seculo VI. Gothis parebat. 773. b.
 Gepidis à Justiniano conceditur. 844.
 & circa Singidonem Herulis. 844.
 Dacpetoporiani unde dicti. xiv. 11.
DALMATÆ Romanos vincunt. 546.
 victi. 546. 549. 555. 556.
 rebellant. 559. 560. 568.
 subacti. 554.

Dal-

I N D E X

Dalmatiæ extensio seculo sexto. 759. c. 764.
 Dalmatiam Romani à Gothis recipiunt. 773. b.
 Dalmatiam mediterraneam Anthæ occupant. 806. XXI. 15. 25. XXIII. 4. 5.
 Dalmatiam Avars devastant. 830.
 Dancrigi populi. XIV. 27.
 Dardani subacti à Romanis. 549.
 Decaneus vid. Diceneus.
 Decabalus Rex Dacorum Domitiani exercitum cædit. 574.
 pacem cum Domitiano init. 575.
 annuam pecuniam à Romanis accepit. 577.
 à Trajano cæsus pacem precatur. 577.
 obtinet cæsa parte regionis. 577.
 contra fœdus agens debellatur. 578.
 se ipsum perimit. 578.
 December mensis unde dictus. 28. 29.
 Decius Imp. cum filio in conflictu cum Gothis perit. 611.
 Diceneus Philosophus, Legislator Gothorum. 521. 564.
 Dintzic vid. Attila.
 Dio Historicus. 605.
 Diocletianus Jovius dictus. 636.
 Imperium Romanum perpacavit. 638.
 limitanea præsidia bene instruxit. 642.
 Marcomannos cædit. 669.
 Domitiani Imp. clades à Dacis, Sarmatis, Quadis, Marcomannis, Cattis, & falsi triumphi. 574. 575. 576.
 Drahomira mater S. Wenceslai. 1042. 1055.
 pro filio administrat Bohemiæ Ducatum. 1044.
 à filio regimine privatur. 1045.

E.

Enetorum nominis derivatio. 706.
 Eneti Paphlagonæ non præbuerunt originem Slavis. 706.
 Equitius exactionibus erasit Illyricum. 684.
 à Quadis quæritur occidendus. 687.
 Ermanaricus Greuthingorum Rex ab Hunnis victus se ipsum occidit. 657. a. 658. b.
 Eulyfia regio unde dicta. XIV. 16.
 Exobygitæ, Getarum seu Gothorum species, unde dicti. XIV. 3.

F.

Farnobius cum manu Gothorum & Taifalorum Thracias populatur. 663.

Februarius mensis unde dictus. 28. 29.
 FRANCI unde dicti. XXIX. 10.
 in quos populos nomen suum extendunt. XXIX. 10.
 sub Gallieno Gallias & Hispanias invadunt. 620. 623.
 in Africam trajiciunt. 620.
 ad Rhenum à Probo victi. 631.
 post Aurelianum Gallias possident. 632.
 à Probo repelluntur. 632.
 sedes certas in Gallia obtinent. 633.
 pars per totum orbem vagatur. 633.
 Salii & Chamavi à Constantio II. pacem obtinent. 650.
 Attuarii armis petuntur. 653.
 seculo V. possederunt partem Galliæ propinquam Rheno. 749. b.
 auxiliares fuerunt Romanis contra Attilam. 755. b.
 ad Nicrum habitantes autem Attilæ. 755. c.
 seculo VI. Alamannos & Suevos sibi subjiciunt. 773. a. b.
 Burgundos tributarios sibi faciunt. 773. a.
 sub Justiniano potiuntur tota Galliæ parte Gothis subdita. 843.
 maxima agri Veneti parte, seu Foro-Julio. 844.
 cum Hunnis Thuringiam invadentibus pacem componunt. 854. 856.
 cum Avaribus pacem perpetuam ineunt. 830. 889.
 Franci Majores domus seculo VII. invalescentes ansa majoris libertatis à gentibus subjectis capeffendæ fuerunt. 259. 885.
 Francis bellum inferunt Saxones, & Reges sibi creant Sighardum, dein Disericum. 886. 888.
 Francos quoque superant Thuringi, & comiter tantum verbis non factis colunt, regalem potestatem usurpantes; 887. 888.
 Franci Samonem Regem Slavorum bello petunt haud prospero eventu. 893. 895.
 Francorum provincia Thuringica à Slavis invaditur. 894. 896. 898.
 Franci nondum tunc cogitaverant de Moravia & Bohemis Slavis subigendis. 899. 900.
 seculo VIII. contra Saxones bellant. vid. Saxones.
 Nordsuavos in Saxonia sibi subjiciunt. 904.
 Francicum Imperium seculo IX. per civilia bella valde debilitatum. 1020. 1021. 1023.

uti

HISTORICUS.

uti & per divisionem. 1022.
 Franconia, quondam Thuringiæ pars, seculo VIII. à jugo Saxonum liberata, Franciæ incorporata, & S. Burchardo Episcopo tradita. 923. 924.

Fritigernus Thervingorum seu Vesegothorum Dux. 657. c.

Fritigil Regina Marcomannorum Christiana esse desideravit. 722.

Furta in bello. vid. Latrocinatio.

G.

Gabinus Quadorum Rex proditorie à Rom. Duce Pannoniæ occisus. 685.

Gainas Gothus Imperium ad se rapere tentans cum suis cæditur. 748. a. b.

Galerius Imp. 636. 656.

GALLIA inter Rhodanum & Rhenum olim non Romana. 536.

Romana sub Julio Cæsare ab Helvetiis invasa. 526.

Celtica principes habebat ex Biturigi-
 bus. 515.

GALLI Celtæ A. V. C. 160. migrant in Italiam. 515. 516. a. 517. a.

confident inter Appenninum & Alpes. 515.

Mediolanum condunt. 515.

Clusium A. V. C. 366. obsident. 515. 516. a. 517. a.

Romanos ad Alliam fundunt. 517. a.

Roman capiunt. 515. 516. a. 517. b. 520. b.

à Camillo cæsi recedunt. 517. b.

variis dein temporibus à Romanis cæduntur & atteruntur. 518. 519.

partim se Romanis subdunt. 519. d.

partim, nempe Boji, inde migrant. vid. Boji.

in eorum agrum coloniæ Romanæ ducuntur. 519. e. f.

Galli Celtæ alii migrant A. V. C. 160. in & ad Herciniam. 515. 516. b.

Galli in Hercinia. vid. Boji.

ad Herciniam. vid. Tectosages, & Helvetii.

Gallorum Rex Cincibilus. 545.

Galliarum Imperium sub Gallieno invadit Postumus. 614. 615.

Galliæ post Aurelianum à Francis possessæ. 632.

à Probo recuperatæ. 632.

à Bonoso & Proculo invasæ. 634.

à Bagaudis turbatæ, à Maximiano pacantur. 636.

sub Diocletiano liberatæ. 638.

sub Constantio II. à Barbaris possessæ, sed liberatæ. 647. 648. 649. 651. a.

sub Valentiniano direptæ. 654. a. 684.

Galliam Lenticenses Alamanni invadunt, sed à Gratiano cæsi repelluntur. 655.

Galliæ immigrant Gothi. vid. Gothi.

Galliæ à Saxonibus invasæ. vid. Saxones.

Gallienus pessumdedit Rom. Imperium. 614. seqq.

partem Pannoniæ cæssi patri concubinæ suæ Germanorum seu Quadorum Regi. 620. 621.

triginta Tyrannos passus est. 622.

Galogræcia regio. 523. a. 524.

Gallus Imp. 612. 613.

Gentius Illyriorum Rex. 543. 545.

GEPIDÆ unde dicti. 778. xviii. 1.

erant species Gothorum. 563. xiv. 3. xviii. 1.

seculo III. invaserunt Rom. Imperium. 624.

à Probo recepti fidem fregerunt. 633.

auxiliares Attilæ contra Romanos in bello Gallico. 755. b. c.

post mortem Attilæ vincunt & fugant filios ejus. 759. a.

Daciam ab Hunnis possessam pro sede capiunt. 759. b. c.

à Romanis annuam pensationem paciscuntur. 759. b. 844. 845.

contra Gothos pugnant, sed superantur. 766.

Gothis vestigales erant in Dacia. 845. xviii. 4. 5.

sub initium belli Gothici Sirmium & Daciam cis-Danubianam à Justiniano acceperunt. 844. xviii. 7.

grassantur alibi in Imperio Romano. 844. 845.

à Justiniano stipendiis privantur. 844. universam Daciâ cis-danubianam se potiri jactant. 845.

cum Langobardis vicinis bella gerunt. vid. Langobardi.

tempore hujus belli Hunnos ad Pontum in auxilium vocant. 848.

præproperè advenientes Hunnos Romano solo vastando immitrunt. 848.

everuntur à Langobardis & Hunnis. 849. 850.

Ab hoc tempore Regem non habuerunt, sed reliquiæ partim Langobardis suberant. 850.

partim Hunnis seu Avaribus. 850. 832. 835.

partim Hunnis seu Avaribus. 850. 832. 835.

GERMANI unde dicti. 644.

i 2

olim

INDEX

- olim quoque in Sarmatiam European
extensi. xiv. 3. 6. seqq. vid. conspectus.
qui appellati seculo secundo. 589.
Seculo tertio sub Probo adhuc Alaman-
nos comprehendebant. 634.
ab Augusto armis petiti. 554. 555. 559.
à Caligula. 572.
ab Alexandro, qui pacem & pecuniam
eis obtulit. 609.
à Maximino. 610.
sub Gallieno Hispanias invadunt. 615.
& Gallias. 617.
post Aurelianum iterum Gallias. 632.
à Probo repelluntur. 632.
transRhenani quoque quasi subjegan-
tur. 632.
affliguntur sub Diocletiano. 638.
erant in copiis Constantini M. 639.
- Getica** expeditio Alexandri M. 563.
Getarum Rex Dromichætes. 563.
Getæ iidem qui Gothi. xiv. s.
Getæ vid. Gothi.
Goldasti detorsio primordiorum Slavicorum
perstringitur. xxix. 59. 60.
GOTHI olim ex Scanzia egressi. 563.
nempe ex tota Suecia, Dania, & Jutia.
564.
Ulmerugos seu **Rugos** sedibus pellunt,
Vandalos vincunt, in Scythiam mi-
grant. 563.
in **Asiam** & **Ægyptum** provolvuntur.
563.
Gothorum nomen commune pluribus po-
pulis. xiv. s. 9.
antiquæ sedes diversæ. 563. 564.
migratio duplex: primæva. 563.
secunda ad regnum Boerebistæ. 564.
populares **Gepidæ**. 563.
Reges: **Sitalcus**, **Boerebistas**, **Comoli-**
cus, **Corillus**, **Dorpaneus**. 563.
legislator **Diceneus Philosophus**. 564.
Gothi Imperium Rom. affligunt sub **Decio**.
611.
sub **Gallo** & **Volusiano**. 612. 613.
sub **Valeriano** & **Gallieno**. 616. 617.
620. 622.
Ostrogothi sub **Claudio** invaserunt Ro-
manum Imperium. 624.
attriti à **Claudio II.** 624.
à **Probo** aut in deditionem aut in amici-
tiam recipiuntur. 633.
Gautunni dicti à **Probo** recepti fidem
fregerunt. 633.
sub **Valentiniano** amici & fœderati Ro-
manorum vocantur. 656. a.
tunc autem contra fœdus **Procopio Ty-**
ranno auxilia miserunt. 656. a.
diripiunt quoque **Thracias**. 684.
- à **Valente** armis impetuntur & vastan-
tur. 656. a.
pacem dein à **Valente**, colloquio in
navibus supra **Danubium** factò, ac-
cipiunt. 656. b.
Greuthungi ab **Hunnis** ingruentibus
evastantur sub **Ermanarico** Rege, &
dein filio ejus **Vithimiro**. 657. a.
Thervingi sub **Athararico** ad montes
Transylvanicos fugere compulsi.
657. b.
Thervingi plurimi **Athararicum** dese-
rentes à **Romanis** in **Thraciam** sus-
cipi petunt, & obtinent duce **Ala-**
vivo. 657. c.
qui **Greuthungi** **Ammiano**, sunt **Ostro-**
gothi **Jornandi**. 657. a. 658. b.
qui **Thervingi** **Ammiano**, sunt **Vesego-**
thi **Jornandi**. 657. b. 658. b.
Ostrogothi **Hunnis** subditi manserunt in
regione sua. 658. b.
Thervingi in **Thracias** recepti, fame
pressi, fœdissimo victus commercio
tractantur. 659.
tumultuantur, **Romanos** invadunt, &
victores ad **Danubium** usque gras-
santur. 661.
alii longè antè suscepti, in **Helleston-**
tum migrare jussi, & viaticum non
obtinentes, etiam rebellant, **Ro-**
manos fundunt, **Fritigerno** **Ther-**
vingo se jungunt, cæpra sed relicta
obsidione **Hadrianopolis** æquè gras-
santur. 662.
Greuthungi interim quoque suscipi pe-
tentes, sed repudiati, sua autori-
tate **Romanum** solum intrant, &
grassantur. 660.
alii sub **Farnobio** cum **Taifalis** æquè in-
trant **Thracias** & grassantur. 663.
sub **Farnobio** funduntur superstitibus in
Italiam translatis. 663.
sub **Fritigerno** primùm cum legatis **Va-**
lentis ancipiti prælio dimicant. 663.
dein **Valentem** ipsum vincunt acerrimo
prælio, & **Valens** brevè post perit.
664.
Constantinopolim tentant, repulsi au-
tem usque ad **Alpes** **Julias** grassan-
tur. 665.
Hunnis in societatem tractis. 665.
variis præliis afflicti per **Theodosium**
ultra **Danubium** recedunt. 666.
748. c.
multi verò pace donantur, & in **Rom.**
solo servantur. 667.
Thervingi sub **Athararico** antea repul-
sam metuentes longè recesserant.
660.

nunc

HISTORICUS.

nunc autem cum Rege suo recipiuntur à Romanis. 667.
 Greuthungi clade repelluntur. 667.
 Thervingi seu Vefegothi Gainæ Duci Gotho. ad Imperium invadendum assistunt, sed à Theodosii copiis cæduntur. 748. a. b. 668.
 migrant ex Oriente in Italiam duce Alarico. 748. a. b.
 ab Honorio diriguntur ad Gallias possidendas cum popularibus ibidem suis. 748. d.
 in via Stiliconis exercitum contra se directum fundunt. 748. c. d.
 Romani reaccedunt & spoliant. 748. d. 749. a.
 demum Gallias petunt duce Ataulfo Rege. 749. a.
 sub Wallia Rege Aquitaniam, dein & confinia obtinent. 749. a.
 Gothi collectitii sub duce Rhadagaiso æquæ ex Oriente in Italiam migrant. 748. a. 789.
 in Thracia à Stilicone, auxiliariis quoque Hunnis, delentur. 748. d. e.
 Gothi reliqui in Thraciis ad occultum mandatum uno die interficiuntur. 668. 748. e.
 posthac nulli in Thraciis & Illyrico, sed trans Danubium. 748. e.
 Vefegothi, in Gallia fœdus rumpunt, cum Romanis vario Marte bellant, victores evadunt, ita ut Romani pacem petierint. 752. a.
 Gothorum Rex Wallia Romani nominis causâ strages Barbarorum efficit in Hispaniis. 754. c.
 Vefegothi auxiliares Romanis contra Attilam. 755. b.
 Ostrogothi auxiliares Attilæ. 755. b. c. post mortem Attilæ filios ejus cum aliis gentibus cædunt & fugant. 759. a.
 Pannoniam à Romanis pro sede obtinent. 759. b. c.
 Gothi, minores dicti, sedes accipiunt in Mœsia inf. 759. b.
 Ostrogothorum Reges Pannoniam inter se dividunt. 761. a.
 à reducibus Attilæ filiis impetuntur, sed vincunt. 761. a.
 Ostrogothi tardatis à Leone Imp. stipendiis Illyricum vastant. 762.
 Satagas in Pannonia invadunt. 763.
 Dintzic filium Attilæ profligant. 763.
 Suevos ex Dalmatia directa redeuntes cædunt. 764.
 à Sciris cæduntur. 765.
 Sciros dein fundunt. 765.

à plerisque vicinis invasi victores evadunt. 766.
 Suevos adoriuntur & cædunt. 767.
 Slavos trans Danubium invadunt & cædunt. 768.
 Ostrogothorum Rex Vidimir migrat cum populo suo in Italiam & dein in Gallias. 769.
 Theodemir verò versùs Constantinopolim. 770.
 successor Theodericus postea cum populo ad Italiam occupandam recedit. 771. xix. 17.
 Odoacrum ter vincit & perimit. 772.
 Gothi Italiâ potiti quibus aliis gentibus imperaverint usque ad bellum Gothicum. 773. b.
 Gothones à Maroboduo subacti. 565. 566.
 Gratianus Imp. 653. 655. 666. 667.
 Greuthungi vid. Gothi.
 Grifones à campis caninis seu canis dicti. 646.

H.

Hadrianopolitanum bellum inter Constantinum M. & Licinium. 641.
 Harudes in Galliam translati. 536.
 Helvetii A. V. C. 160. partim migrant ad Herciniam Germ. 516. b.
 partim iterum inde A. V. C. 471. migrant in Illyricum & Asiam. 523. a. b. 524.
 A. V. C. 693. seqq. Galliam Romanam occupare moluntur, sed à Julio Cæsare repelluntur. 526.
 Henetorum nominis derivatio. 706.
 Heneri Paphlagonum non præbuerunt originem Slavis. 706.
 Henrici Aucupis gesta. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068.
 Hermunduri suberant Maroboduo. 566.
 defecerunt à Vannio & contra eum pugnarunt. 573.
 seculo III. inter Basternas inveniebantur. xiv. 27.
 Hermundurorum nomen quando abolitum. xxix. 12.
 HERULI etiam Borani & Boisci vocati. xiv. 9.
 Boisci ab Hunnis rapti, id est sociati. 658. a.
 affigunt Rom. Imperium sub Gallo & Volusiano. 612.
 sub Gallieno. 617. 624. 782.
 hoc tempore quidam cum Duce Naulobato sese Romanis dedunt. xvi. 2.
 abhinc

I N D E X.

- abhiac** reliqui sub nomine Scytharum & Gothorum delitefcunt. xiv. 9. xvi. 2. 3. tempore Attilæ in terris **Quadicis** sedebant. 782. xvi. 5.
- Attilam** fequuntur in Gallias. 755. c.
- Attilæ filios** cum aliis gentibus vincunt & fugant. 759. a.
- partim cum Odoacro tranfeunt in Italiam. 795. xvi. 8.
- refidui vicinos fibi populos, Rugos, Sciros, Langobardos sub iugum tributarium mittunt. 782. xvi. 4. 6. 7. xx. 5.
- Langobardos** bello petunt, fed graviter cæsi fedibus illis excedunt. 783. xvi. 9.
- Rugorum** quondam fedes intrant, dein Gepidiam feu Daciam. 783. xvi. 9.
- asperè à Gepidis tractati partim in Thulen infulam recedunt. 785. xvi. 11.
- partim ab Anastasio Imp. in Rom. folum fufcipiuntur. 784. xvi. 11.
- infolenter agentes à Romanis cæduntur. 784.
- reliqui à clade in Rom. foleo fervantur. 784. 844.
- hi sub Iuftiniano ftipendia, & loca quædam Daciæ circa Singidonem confequebantur. 844.
- Romanis auxiliares clade afficiunt Slavos. 803.
- in bello Langobardico partim Romanis adherent. 846.
- partim defecerant ad Gepidas. 846.
- Heruli** quidam feculo VI. initiante interfederatos Theoderici Gothi, Regis Italiæ, erant. 773. a. 852.
- S. Hieronymus** fuit ex genere Slavorum, qui Arcaragantes dicti. xiv. 32. 34. 35.
- Hildechis** feu Ildisgi Langobardi hiftoria. 841. xx. 8. feqq. XXI. 13. 23.
- Hippophagi** unde dicti. xiv. 19.
- Hiftorici Romani feculo fepto & feptimo.** 810.
- Hormidor** Rex Moraviæ. 977.
- Huldes** Hunnorum Dux Gainam Gothum Romanis rebellem occidit. 748. b. c.
- Romanis auxiliatur contra Rhadagaisum. 748. d. e.
- HUNGARI** unde dicti. xv. 16.
- funt Hunni quartæ epochæ, à Turcis Pizenacis ex Asia feculo nono finiente pulsi. 1008. xxiv. 1. xiv. 17. 18.
- diffincti fpecie ab Hunnis anterioribus. xiv. 17. xxiv. 1.
- ab Arnolpho Imp. contra Moravos in auxilium vocantur. 1007. 1008. xxix. 34.
- feculo X. inchoante jure hujus auxilii Moraviam præterdunt. 1011. xxix. 34.
- Moravos** bello impetunt, & ad ceflionem partis Regni compellunt. 1013.
- Imperium Germanicum tributarium fibi redigunt. 1080.
- A. 924.** cum Henrico Aucupe pacifcuntur inducias. 1064. 1065.
- A. 933. & 934.** ab Henrico Aucupe vincuntur. 1064. 1065. 1066.
- HUNNORUM** etymologia & divifio. xv. 16. xxiv. 2. 20.
- nomen olim commune Scythis intra Imaum montem. 812. xxiv. 2.
- Burgundis æquè dabatur. 812. xxiv. 2.
- apud Ptolemæum non eft fed Jaxamatarum, quid denotet. xiv. 18.
- genus Ogor, quos populos ediderit. 820. xxiv. 2.
- mos habitandi Hringos feu castra quafi perpetua. 354. 753. a. 946. 1699. xxiv. 10.
- mos alias gentes circa fe pati. 753. b. xxiv. 10.
- mores alii. 658. a. 715. xxiv. 10. 485. a.
- Epochæ quatuor. xxiv. 1. 2.
- HUNNI PRIMÆ EPOCHÆ** erant Cuturguri. xxiv. 2. 3.
- ex Asia tranfeunt in Europam. 658. a. c. 812. xxiv. 2.
- rapiunt, id eft fibi fociant Alipzuros & Alcizuros, qui Sciri, nec non Itamaros & Boifcos, qui Heruli, atque Tuncaffos, ad Mæotim & Pontum. 658. a. xiv. 9.
- Alanos** partim perimunt, partim, nempe Neuros & Gelonos, fibi fociant. 657. a. 658. a.
- Gothos Greuchungos** feu Oitrogothos vafiant, & fedibus pellunt. 657. a.
- Thervingos** ad montes Tranfylvanicos fugant. 657. b.
- trans Danubium montana, ufque ad Quados, id eft tranfylvanica, occupant. 657. c.
- an ab ingreffu ftatim habuerint Reges. 658. c.
- à Gothis in focietatem pellecti in Rom. Imperium, ufque ad Alpes, julias graffantur. 665. xxiv. 4.
- variis præliis à Theodofio M. Imp. affliguntur. 666.
- Thraciis** excedunt, non autem Pannoniis. xxiv. 4.
- poft Romanis fe infnuant cæde Gainæ Gothi rebellis. 748. b. e. xxiv. 5.
- nec non auxilio contra Rhadagaisum. 748. d. e. xxiv. 5.
- quieta

HISTORICUS.

quieta abhinc Pannoniæ possessione fruuntur. 748. c. 749. b. xxiv. 4. 5. 6.

A. 422. Thraciam invadunt. 749. b.

A. 425. à Joanne Tyranno Ravennam in auxilium vocati eum iterum suafu Aëtii deserunt, & ad propria revertuntur. 749. b.

foederati Romanorum vocantur. 750. a.

A. 427. foedus primum inierunt pacta annua pensatione. 750. b. xxiv. 6.

A. 430. alterum foedus sub duplicata pensatione. 750. a. b.

Scythas seu Sarmatas sibi subjugant. 750. a. b.

qui Optari Regi suberant, à Burgundionibus cæduntur. 751. a. b.

Regnum in duos Reges divisum habebant. 750. a. b. 751. c. 752. b. 759. c.

Romanis auxiliares sunt contra Gothos in Gallia, haud prospero eventu. 752. a.

sub Attila & Bleda Thracias & Illyricum invadunt. 752. b.

Tributi augmentum à Romanis extorquent. 752. b.

gentibus subactis formam proprii regiminis reliquerunt. 753. b.

primum verum Regem habuerunt Attilam. 753. b.

quæ gesserint sub Attila. vid. Attila: post Attilam multi in Rom. Imperio sedes accipiunt. 759. b. d. xxviii. 28. xxii. 2.

reliqui ad Pontum profugi in Gothos redeunt, sed bis cæsi quiescunt. 761. a. 763. 764.

sec. VI. Vitaliano Tyranno adhærent, incurrunt Thracias. 799. xxiv. 19.

sub Justiniano Danubium sæpe prædatoriè transeunt. 801. xxiv. 19.

à Gepidis contra Langobardos in auxilium vocantur. 848. xxiv. 19.

præproperè advenientes Romano solo prædando immittuntur. 848.

ab excitatione contra eos à Justiniano Hunnis Asiaticis in patria sua vastantur. 848.

qui interim prædæ vacabant, pace facta ad sedes suas recedunt. 848.

qui autem ex patria ab Asiaticis Hunnis fugati, ad duo millia, in Thraciis locantur. 848.

ad Pontum rehdui cum Langobardis societatem armorum ineunt, Gepidas evertunt. 849. xxiv. 21. 22.

subiguntur ab Avaribus seu Hunnis 2dæ epochæ. 816. xxiv. 23.

A. 559. cum Slavis non invaserunt Thraciam, sed Bulgari. 809. xxiv. 23.

intestinis motibus atteruntur. 813. 816. Avarum Jugum domum excutiunt. 836.

xxiv. 48.

Hunnus quidam Christianus factus, Acum nomine, sub Justiniano Dux fuit Romanarum copiarum. 802.

Hunnorum 2dæ epochæ gesta. vid. Avars.

HUNNI TERTIÆ EPOCHÆ A. 744. ex Asia venerunt. 965. 967. 968.

in Transylvania castra locant. 965. 967. vincunt Suatossium Regem Slavomorum. 966. 968. 969. 970.

Pannoniam occupant. 966. 968.

cum Hunnis, qui ab Attila ibi remanserant, se conjungunt. 968.

Hunnorum tertiæ epochæ gesta. vid. Hunni ad Noricum & Pannoniam.

Hunni 4tæ epochæ vid. Hungari.

HUNNI ASIATICI:

Turcis partim subjecti. 820.

Asiaticas provincias Romanorum incurrunt. 799.

Romanis auxiliares contra Persas. 799. 800.

alii Persis contra Romanos. 800.

Bosphoro proximi, Justiniano foederatum Regem suum, Christianaum factum, occidunt. 800.

Sabiri modò Persis modò Romanis socii. 811.

sub Duce Sandilcho Romanis foederati. 813. 848.

sub Duce Zabergan grassantur in Rom. Imperio. 813.

à Justiniano excitati contra Europeos ad Pontum hos vastant. 848.

sefe invicem atterunt. 813. 816. xxiv. 20.

HUNNI AD NORICUM ET PANNONIAM post Attilam residui:

de iis testantur historiæ Hungariæ. 759. d. 968. xxiv. 15. 16. 50. xxii. 2. xxviii. 28.

Boicæ. 857. 858. xxv. 1. 13.

Francicæ. 891. xxii. 19.

Gothicæ. 759. b. xxii. 1. 2.

sedes acceperunt à Romanis. 759. b. d. cum eis mansit Aladarius filius Attilæ.

759. d. xxii. 2. 3.

seculo VI. Reip. specialis erigendæ quam ansam habuerint. 866. 867. 868.

xxiv. 18. xxii. 11.

Thuringiam Francicam invadunt. 854. 856. xxiv. 25. 26.

foedus cum Francis & Langobardis ineunt. 830. 889. 823.

cum Langobardis & Slavis Istriam vastant. 889. 830.

secu-

I N D E X

- seculo VII. Langobardos in Foro Julio
 cædunt. 889.
 superioritatem exercebant in Slavos
 Croatas. 891.
 amittunt hanc superioritatem & cædun-
 tur. 891.
 à Fredegario vocantur Avari cognomen-
 to Chuni. 891. xxii. 19.
 labuntur potentiâ. xxiv. 43. 46. xxviii.
 18. 19. 20.
 resumunt vires per immigrationem Hun-
 norum tertiæ epochæ. xxviii. 25. 26.
 27. 28.
 seculo VIII. cum Francis bellant sed vin-
 cuntur. 945.
 excitati erant à Thassilone Duce Bojoa-
 riæ. 945. 929.
 ab A. 791. bello à Carolo M. petuntur,
 vastantur, opibus congestis spolian-
 tur. 946. 947. 948. 950. 951. xxviii.
 31.
 orto civili bello Principes suos duos oc-
 cidunt. 948.
 partim Carolo M. se dedunt, Christia-
 nam fidem suscipiente eorum novo
 Chagano Thudun. 918. 948. 949.
 A. 799. plenè subiguntur. 951.
 postulant alias sedes ob infestationem
 Slavorum. 1014.
 seculo IX. initiante jam episcopos habe-
 bant. 977.
 Summam Imperii retinent, non obsta-
 te deditione Carolo M. facta. 1014.
 1016.
 licèt quoque in chartam Regnorum di-
 visoriam Ludovici, Pii venissent,
 1018.
 Hyperboreorum nomen generale est. 702.
 xiv. 12.
- I.**
- Januarius mensis unde dictus. 28. 29.
 Japydes Romanorum amici audiunt. 545.
 subacti. 546. 556.
 Jaxamatarum nomen ex Ptolemæo Hunnis
 convenit, quid denotet. xiv. 13.
JAZYGES unde dicti. xiv. 13.
 à Mœotide oriundi ad Danubium vene-
 runt sub Augusto Imp. 488. 489.
 490. xiv. 20.
 hi extra patriam habitantes Metanastæ
 dicti. xiv. 21.
 equitatum præstabant Vannio Quado-
 rum Regi. 573.
 sub Tiberio Pannoniam diripiunt. 572.
 sub Domitiano invasionem parant. 575.
 parte regionis à Decebalo Dacorum Re-
 ge privantur. 578.
 à Trajano recuperatam non recipiunt.
 578.
 à M. Aur. Antonino Pannoniâ ejiciun-
 tur. 587.
 prælio funduntur. 589. 591.
 pacem, licèt denegatam, tandem obti-
 nent. 596. 597.
 conditionum quoque aliquarum re-
 missionem. 598.
 sub Gallieno Pannoniam occupant. 614.
 sub Probo Illyrico exterminantur. 633.
 sub Caro non tantùm Illyrico sed & Thra-
 ciis minabantur. 635.
 à Caro cæsi. 635.
 sub Constantio II. prædantes Rom. Im-
 perium bello petiti. 671.
 sub Valentiniano Pannonias incursant,
 & pacificantur. 684. xi. 39. 41. 42.
 seculo V. Attilæ adhærebant. xxi. 2.
 xxiv. 11.
 Ildigfal. vid. Hildechis.
 Ildisgus vid. Hildechis.
ILLYRII à Romanis vincuntur, sub Teuca
 Regina. 541.
 sub Rege Gentio. 543. 545. 1076.
 non obstante deditione & tributo liberi
 & sui juris manserunt. 1076.
 Romanorum socii audiunt. 545. 546.
 urbs eorum primaria Scodra. 1076. 545.
 in Illyrico nihil novi acquisivit Julius Cæsar.
 551. 552. 553.
 Illyricum totum ab Augusto acquiitum. 554.
 habuit 17. provincias. 541.
 Illyrici vastitas, & quæ gentes olim ibi perie-
 rint. 562.
 vastitas sub Aureliano. 628.
 Illyricum Probus totum recuperat. 633.
 exactioibus erasum per Equitium. 684.
 ab Hunnis invasum. vid. Hunni.
 sub Justiniano valde vastatum. xv. 7.
 à quibus gentibus tunc possessum fue-
 rit. 843. 844.
 Ingenuus Tyrannus. 620. 615.
 Ister à Romanis victi. 542. 544.
 Romanorum amici. 545.
 seculo VI. Gothis subjecti. 773. b.
 Isteria ab Hunnis, Langobardis, & Slavis va-
 statur. 889. 830.
 iteratò à Slavis. 890. 874.
 Itamari unde dicti. xiv. 9.
 Itamari ab Hunnis rapti seu sociati. 658. a.
 Itemesti unde dicti. 474.
 Junius mensis unde dictus. 28. 29.
 Juliatus Imp. 647. usque 654.
 Julius mensis unde dictus. 28. 29.

Ju-

HISTORICUS.

Julius Cæsar per Illyricum iter fecit. 551.
 552.
 in Illyrico nihil novi acquisivit. 551.
 552. 553.
 in Boerebistam Dacorum Regem expeditionem paravit. 521.
 Justinianus II. in Imperium restituitur per Bulgarios. 839. 840.
 pacem cum Bulgaris violat, sed cæditur & fugatur. 840.
 Juthungi circa Rhætias sub Constantio II. profligantur. 650.
 Juvavensis historia ecclesiastica ab Anonymo conscripta. 882.

K.

Kassæ Kroisi filia genealogia. 266.
 Krocus Senior non excessit optimatum Bohemiarum ordinem, sed Junior seu filius Primatum adeptus est, XIII. 2.
 XV. 32.

L.

Latini Barbari. 648. a. b.
 LANGOBARDI Suevi. vid. Ind. geogr.
 suberant Maroboduo Martomannorum Regi. 569. 566.
 defecerunt ab eo ad Arminium. 569.
 migrarunt versus Rhenum. 565. 449.
 Winuli origine Germani ex Scandinavia. 774. 780. 777.
 à longis barbis denominati. 774.
 migrant A. 379. ex patria in Scoringam. 774. 780. 777.
 Vandalos jugum intentantes vincunt. 774. 780.
 in Mauringam transire volentes ab Assipitis impediuntur. 774. 777.
 singulari certamine victores transfunt obtinent. 774.
 in Golandam veniunt, & ad tempus manent. 775. 778.
 inde migrant in Antharum, Gepidarum, & Burgundionum sedes. 775. 778. 779.
 primum Regem A. 389. creant Agelmundum. 775. 780.
 in bello cum Bulgaris primum victi, perempto Rege, dein sub novo Rege Lamissione victores. 775.
 sub Rege V. Gudehoc A. 476. migrant in Rugorum sedes Sarmaticas derelictas. 776. 781.

sub Rege VII. Tatone A. 487. migrant in Rugorum alteras sedes Germanicas vacuas. 781.
 sub eodem Rege A. 491. migrant in campos patentes, seu Marchfeld. 777. 781.
 fœdus habebant cum Herulis vicinis, id est eorum tributarii erant. 777. 782.
 cum Herulis bellant, eosque fundunt, & ex sedibus pellunt. 783.
 sub Wachone Rege super Suevos, id est Quados, irruunt, eosque dominio suo subjugant. 841.
 sub Audoin Rege sedes deserunt, & Pannoniam intrant. 841. 846.
 confirmationem possessionis Pannoniæ à Justiniano accipiunt. 844.
 prædas in Dalmatia & Illyrico agebant. 844.
 Langobardorum epocha à bello cum Herulis usque ad bellum cum Gepidibus manente tractata à Paulo Diacono. 842. xx. 14.
 Reges. 780. 842.
 bellum cum Gepidibus inde natum. 845. 846.
 Langobardi Romanis armis juvantur. 846.
 causa parte Gepidarum invitatis Romanis pacem ineunt. 846.
 pace rupta bellum repetunt, Gepidas occiso Regis filio cædunt & fugant. 847.
 inducias biennales paciscuntur. 847.
 Gepidas acerrimo prælio fundunt. 849.
 eodem tempore in Romanorum copiis contra Gothos militaverant. 849. 850. xx. 18.
 cum Hunnis cis Pontum fœdus perpetuum ineunt. 850.
 iis auxiliariis Gepidas plane evertunt. 850.
 A. 568. Pannonicas sedes suas Hunnis amicis cedunt, Italiam intrant. 851. xx. 19.
 tempore Autumnali hujus anni grassantur, ab autumno sequente vero dominantur in Italia. 851.
 Langobardi Italiæ possessores A. 590. fœdus ineunt cum Hunnis, qui Avars dicitur. 823.
 in perpetuum id firmant. 830. 889.
 Histriam cum Avaribus & Slavis vastant. 830. 889.
 seculo VII. ab Hunnis in Foro Julio caduntur. 889.
 Slavos in Celeiensi Comitatu sibi censitios habent. 889.
 Francis contra Samonem Slavorum Regem auxiliarii fant. 893. 895.

Lan-

INDEX

Langobardorum Rex Grimoaldus foedus cum Hunnis dissolvit. 836.
 Langobardorum Regis Rothari edictum. 842.
 Latrocinatio in bello & furta seu discursiones repentinæ extra aciem, non iusto seu solenni bello. 646. 654. a. 663. 671. 686. 718. 719. 720.
 Lechi adventus in Bohemiam. vid. Czechus. migratio in Poloniam. xv. 10. 17. 19. 20. 21. 23.
 Lechus an senior fuerit Czecho. xv. 17.
 Lechus quidam seculo IX. inchoante non Bohemica, aut Moravica provincia, sed Bohemici exercitus dux fuit. 977. 1014. 1015. xxviii. 34. xxix. 37.
 Legio christiana Melitena fulminatrix. 583. 591. 592. 593.
 Lemovii à Maroboduo subjugati. 565. 566.
 Lentienses Alamanni sub Constantio II. primum victores, dein victi. 646.
 sub Valentiniano per Gratianum cæsi in Gallia, dein propria patria, pacem accipiunt. 655.
 Liburniam Romani à Gothis recipiunt. 773. b.
 Libussa reatrix Bohemica. 725. 726. c. d.
 Licinius Imp. 639. 640. 641.
 S. Lidmila uxor Borzivogii Bohemica Ducis. 1042. 1043.
 nepotem S. Wenceslaum educandum accipit. 1044. 1045.
 Ducatus administrationem nurui Drahomiræ cedit, & Tetinum se recipit. 1044. martyrio coronatur. 1045. 1049. 1062.
 corpus ejus Pragam transfertur. 1045. 1049.
 Linones Slavi seculo IX. Francis tributarii. 1030.
 Logiones. vid. Lygii.
 Ludmila, vid. Lidmila.
 Lusatia. xxix. 23.
 Lygii à Maroboduo subjugati. 565. 566.
 à Vannio defecerunt. 573. v. 6.
 in Mœsia à Suevis vexati. 575. 576.
 ad Rhenum à Probo Imp. victi. 631.

M.

Macedones victi à Romanis. 542.
 rebellant. 545.
 Macedonici belli finis. 123. 545.
 Macrianus Imp. cum filiis. 618.
 Magnentius Tyrannus à Constantio II. superatus. 643.
 Majus mensis unde dictus. 28. 29.
 MARCOMANNI (vid. etiam Maroboduus) unde dicti sint. iv. 2. 7.

à Maroboduo primitus in Bohemiam non inducti, sed antè in statu adhuc populari Suevorum. 522. b. c. 523. a. 525. 529. 567. iv. 2. 5.
 erant in copiis Ariovisti in Gallica expeditione. 537.
 & quidem ex Bohemia. iv. 4.
 Pannoniæ partem quoque occupaverant. 567.
 Inde ob metum Augusti se retraxerunt. 554. 565. 566. 567. iv. 5.
 in Bohemia sedes principales habebant. 565. 566. 568.
 labuntur potentia. v. 1. 2. 3. iv. 9. 10. 11. 12. 13.
 exules sub Tiberio ad Marum fl. collocantur. 571. 576.
 sub Domitiano Romanos vincunt, falso triumphantur. 575. 576.
 bellant contra M. Aur. Antoninum. 582. 584. 588. 489. 590. 591. v. 12. 13. 14. 15.
 valde depressi circa hæc tempora. 604. seqq. v. 20. seqq.
 Pannoniâ ejiciuntur. 587.
 pace donantur gravibus conditionibus. 597. 604.
 in Italiam partim transferuntur. 587. 590. parte regionis circa Danubium multentur. 597.
 sub Commodò graviter itidem habebantur. 605. 606.
 præsiidiis tamen Romanis liberantur. 605.
 Marcomanniam M. Aur. Antoninus provinciam Rom. facere voluit. 590. 600.
 Marcomannicam pacem Heliogabalus dissipare intendit. 608.
 Marcomanni sub Gallieno invadunt Rom. Imperium. 616.
 cum Aureliano vario Marte præliantur. 627. vi. 6.
 Marcomannorum & Alamannorum nomen sub Aureliano mixtim accipitur. 628.
 Marcomannorum posthac rara mentio. 629. vi. 8. 9.
 Marcomanni sub Diocletiano cæsi. 637. 669. vi. 11.
 Marcomannici populi, hoc nomen non amplius ferentes, cum Constantio II. paciscuntur. 675.
 Marcomanni circa finem seculi IV. jam sub Alamannis veniunt. 747. b. c. vi. 28. 29. 34. 35.
 partim in potestatem Hunnorum venerunt. 751. c.
 seculo V. Attilam sequuntur in Gallias. 755. c.

plu-

HISTORICUS.

- plurimi horum ex Gallis in Hispanias transeunt, ibique manent. 754. b. celebritate popularium ibidem suorum allekti. 754. c. in Bohemia qualiter successivè attenuati sint. VIII. 1. usque 10.
- Marcomannorum reliquiæ in Bohemia post Attilæ tempora. VIII. 11. sedes ibidem vacuas populi circumvicini non repleverunt. VIII. 12. seqq.
- Marha vocabulum Slavicum. XI. 23.
- MAROBODUUS juvenis Romæ degerat. 528. 565. redux in gente sua regnum arripit. 529. 565. 566.
- Marcomannos primus non induxit in Bohemiam. 529. populares suos ex Pannonia in Bohemiam retrahit. 565. 566. 567. 529. subjugat sibi populos usque ad Vistulam. 565. 566. 606. IV. 6. 7. quam Regiam habuerit. 565. exercitum magnum aluit. 566. ab Augusto invadendus. 568. à Tiberio per Drusum callidè circumventus. 570. 572. V. 1. 2. 3. IV. 10. II. 17.
- ab Arminio Cheruscorum cæsus, pace secuta. 569.
- à Catualda Regno pulsus. 570. consenscit & moritur Ravennæ exul & inglorius. 570. IV. 14.
- A Maroboduo defecerunt Semnones & Langobardi. 569.
- Maroth Rex Slavo - Moravorum. 964. XXVIII. 21. 24.
- Martena castrum, ubi Slavi confederunt, unde derivetur. XXII. 2.
- Martius mensis unde dictus. 28. 29.
- Mauri milites ab Alexandro & Maximino ex Oriente transducti. 609. 610.
- Maxentius à Constantino M. victus. 639.
- Maximianus Herculus dictus. 636.
- Maximinus Imp. 610.
- Maximinus Tyrannus. 639.
- Mediolanum à Gallis conditum. 515.
- Melanchlænorum etymologia. XIV. 12.
- Mensium ordinatio Romana & compellatio. 28. 29.
- S. Methudius Moraviæ Apostolus. 1037. 1062.
- Milidruh dux exercitus Bohemiæ. 1017.
- Mœsi à Romanis subacti. 549. 555. 557.
- Mœsia sub Tiberio à Dacis diripitur. 572.
- Mogemiri seculo IX. inchoante Moravorum Regis, unici non duplicis, historia. 977. 980. 982. 983. 985. XXIX. 29.
- Mogemir deinde alter Moravorum Rex pro parte fuit seculo IX. finiente. 1009. 1011. 1013.
- Moldava fluvius unde dictus. 1029.
- MORAVIA antiqua. vid. Quadi. Slavica, seu primordia Moravo-Slavici Regni vera seculo VI. ab immigratione Slavorum Limigantium. XXI. 19. 20. 22. 23. XXVIII. 14. usque 21. vid. conspectus.
- quomodo ea Pessina disponat. 962. 963. 964.
- an Regem habuerit Babaim seu Babak. 962. XXVIII. 22.
- an Samonem. 963. XXVIII. 23.
- seculo VII. nunquam tentata à Francis. 899. 900.
- seculo VII. Marothum primum Regem nacta. 964. XXVIII. 21. 24.
- seculo VIII. Suatossium. 964. 966. 967. 968. 969. 970. XXVIII. 27. 26. 29.
- sub Suatossio quousque se extenderit. XXVIII. 26.
- quousque decreverit. 966. 968. 969. 970.
- sub Samomiro & Samoslao extensa iterum usque ad Granuam fluvium. 971.
- extensio in Poloniam frustra tentata. 971.
- quando christianitati se addicere cœperit. 1036. 1037.
- quando sub jugum Francicum venerit. XXIX. 28.
- secundum Pessinam A. 791. à Carolo M. devicta & ad fidem christianam adacta dicitur. 972. 973.
- quid de his sentiendum. XXVIII. 31.
- Moravorum primum bellum cum Bohemis ad finem VIII. seculi. 974. 975. 976. XXVIII. 33. XXIX. 24. 25.
- Præfectus limitaneus Drzevicensis, qui hoc bellum orsus est. 974. XXIX. 25.
- Pax cum Bohemis. 976.
- Rex Lechus seculo IX. inchoante fuisse dicitur. 976.
- non fuit is Rex Moraviæ, sed Bohemici exercitus Dux. 1014. 1015. XXVIII. 34. XXIX. 37.
- Rex Hormidor Bohemos invadere cupiens moritur. 977.
- Rex Mogemir cum Ludovico Pio foedus init, Christianitatem promovet. 977.
- Rex quoque Brynno fuisse perhibetur. 979. 981. 982.
- Dux is in parte Moraviæ & Mogemiro subordinatus fuit. 983. 984. 985. XXIX. 29.
- Rex Mogemir unicus tantum, non duplex, fuit. 982. 983. 984. 985. XXIX. 29.
- proceres XIV. fidem Christianam amplectuntur. 986. 987.

I N D E X

- Dux primùm particularis Radislaus fuit, 982. 987. 993.
 dein Rex universalis à Francis impositus, 987.
 refragatur jugo Francico, Francicorum Regum diffidio usus, & Bulgarorum ope fretus, 988. 1023.
 obsessus in Dovina atque gravibus conditionibus pacem accipit, Francis se dedit, 989. xxix. 30. 31.
 à Werinhario Comite Francico incitatur ad defectionem, 990.
 duplici prælio vincitur, 991.
 Cundacharum Francum rebellem copiis quibusdam præfecerat, 991.
 iterum vincitur, & regio ejus devastatur, 992.
 nepotem suum Suatoplucum, parti Regni Præfectum, necare parat, 995.
 capitur ipse, Francis traditur, & excæcatur, 995.
 Dux particularis sub Radislao Suatoplucum fuit, 992. 993.
 cum patruo Radislao contra Francos bellat, 992.
 se cum ducatu suo particulari Francis dedit, 995.
 ob suspicionem levem à Francis captivatur, sed insons repertus dimittitur, 996. 997. 998.
 Slavimirum interim à Moravis ducem creatum depellere simulans à Francis deficit, Bojoarios cædit, 996. 997.
 Moravorum jam Regis Suatopluci ipsam Franci intercipiunt, 999.
 Rex Suatoplucus Francicas copias fundit, 1000.
 pacem init, fidelitatem & tributum promittit, 1001.
 affinitatem cum domo Francica contrahit, 1002.
 iterum à Francis deficit, 1003. 1004.
 Pannoniam vastat, 1005.
 Pannoniæ partem possidet, xxix. 32.
 pacificatur, & vasallus fit Arnolphi Imp. 1006.
 ab Arnolpho concessione Bohemiæ augetur, 1033. xxix. 32. 31.
 rebellat, sed victus, filio obside dato, pacem obtinet, 1033.
 denuo deficiens ab Arnolpho, Hungaris auxiliaribus debellatur, 1033. 1007. 1008. 1009.
 pacem renovat, & moritur, 1033. 1009.
 Moravi ab Arnolpho Imp. petunt, ut pro pace colenda exules ab eo non reciperentur, 1010.
 Bohemis infesti, quapropter Arnolphus Bohemis auxilia pollicetur, 1010.
 Moravorum Regnum post Suatoplucum à filiis Mogemir & Suatoboy tenetur, 1009. 1011.
 civili bello inter fratres Reges orto convellitur, 1011.
 à Bojoariis, quibus Bohemi aderant, vastatur, 1011. 1012.
 ab Hungaris jure auxilii Arnolpho præstiti, prætenditur, 1012.
 Moravi sub Ludovico infante Francis se dedunt, 1012.
 Moravorum Rex Mogemir ab Hungaris vincitur & occiditur, 1013.
 Rex alter Suatoboy cum Hungaris pacem facit, eisque partem Regni usque ad hodiernæ Moraviæ fines cedit, 1013.
 malè administrat Regnum, & in S. Methudium impius est, 1013.
 in cremum abit, 1013.
 Moraviæ Regnū A. 908. inter Hungaros, Francos, & Bohemos discerpitur, & Regnum esse desit, 1013. xxix. 35.
 Moravia quondam chartæ Regnorum divisiſſiæ Francicorum Regum inserta, 1018. 1031.
 Moravorum legati conventus Francicos accedebant, 1019.
 Moraviæ quondam primatum inter Slavicos Principes tenebant, 1037. 1039.
 Mursense prælium inter Constantium II. & Magnentium, 643.

N.

- Natiscorum nomen quando abolitum, xxix. 12.
 Nomadum etymologia, xiv. 12.
 Nomades clari olim & justissimi populi, 713.
 Nomadicæ vitæ genus quoddam apud plebrosque populos olim vigeat, 714. 715. 716. 717.
 Nortia à Bojis Bohemicis oppugnata, 526. a. 527.
 ad Noreiam Romani à Cimbris victi, 530.
 Norici à Romanis subacti, 554. 555. 558. seculo VI. Gothi suberant, 773. b.
 Norici limites sine præfidiis, 796.
 November mensis unde dictus, 28. 29.

O.

- October mensis unde dictus, 28. 29.
 Odenatus Persas cædit, 614.
 Imperium orientis obtinet, 614. 622.
 Odo-

HISTORICUS.

Odoacer cum Herulis & Sciris Italiam intrat & occupat. 795.
 Odoacer à Gothis ter victus perimitur. 772. 796.
 Ogor genus Hunnorum. xv. 16.
 Optar Rex Hunnorum. 751. a. b. c. 753. b.
 Orgetorix Helvetiorum Dux. 526. a.
 Ostrogothi vid. Gothi.

P.

PANNONII à Romanis subacti. 554. 555. 556. 558. 559.
 rebellant. 558. 560. 568.
 translati. 558.
 Pannoniæ pars post evastationem Dacicam à Marcomannis & Quadis occupata. 529.
 sub Augusto liberata. 565. 566. 567. 554.
 sub Tiberio exules clientes Vannii ibi locati. 573.
 Pannonia dein à Sarmatis diripitur. 572.
 sub Domitiano partim à Lygiis, Quadis, & Jazygibus tenetur. v. s. 9. 10. 11.
 à M. Aur. Antonino servitio liberatur. 587. 600.
 sub Gallieno à Quadis & Jazygibus occupatur. 614.
 pro parte à Gallieno ceditur concubinæ suæ patri, Germano Marcomanno, seu rectius Quado. 620. 621. vi. 4.
 sub Valentiniano à Jazygibus & Quadis diripitur. 684.
 ab Hunnis possessa, vid. Hunni.
 post Attilam à Gothis. 759. b. c. 761. a.
 à Gothis evacuata. 769.
 nec ab Hunnis nec à Gothis tota possidebatur. xxii. 3. 4. 5.
 post Gothos à Langobardis possessa. 841. 844. 846.
 post Langobardos iterum ab Hunnis. 851.
 Pannonia abhinc, vid. Hunni ad Pannoniam.
 Pannoniæ partem Moravi possidebant. xxix. 32.
 Parthorum Rex Vologesus. 581.
 Parthicum bellum sub M. Aur. Antonino. 581.
 Parthi affligunt Rom. Imperium sub Gallieno. 614. 615. 620.
 Perierbidorum nomen ex Prolemæo Slavis convenit, quid denotet. xiv. 18.
 Persarum Rex Sapor. 614.
 Persæ affligunt Rom. Imperium sub Valeriano. 614. 616. 618.

cum Persis Probus pacem fecit. 633.
 Persæ sub Diocletiano Orientem affligunt. 636.
 sub Valentiniano Armeniam. 684.
 pace dein subsecuta. 663.
 sub Theodosio Juniore. 752. b.
 Persis sub Justino II. tributum antea datum denegatur. 810.
 Persarum bellum cum Heraclio. 834. 835.
 Perseus Macedonum Rex. 545.
 Pestilentia in Rom. Imperio sub M. Aur. Antonino. 582.
 sub Gallo & Volusiano. 612. 613.
 sub Gallieno. 620.
 sub Claudio II. 624.
 Peucini, Germanicus populus, unde dicti. xiv. 4.
 Peucini sæculo III. invaserunt Rom. Imperium. 624.
 Pipa, Pipara, Gallieni concubina. 620. 621. 622.
 POLONIÆ Lechus cum populo suo immigrat. xv. 10. 17. 19. 20. 21.
 sæculo V. jam possessores erant Slavi. 733. b. xv. 9. xvi. 11.
 Poloni à Lecho Lechitæ seu Polachi dicti. 728. d. 733. c. 734. a. 736. 746.
 à planitie secundum quosdam. 733. c. 736.
 quâ formâ regiminis circa primordia usi sunt. xv. 31.
 Moravos invasores reprimunt. 971.
 Postumus Tyrannus. 614. 615.
 Prædas agere ex vicinis populis olim bellicæ laudi accensebatur apud Suevos. 529. 538. 644.
 apud Gothos. 763. xix. s. 768. 769.
 Probus Imperator Imperium Rom. restituit. 630. seqq. xiv. 27.
 Barbaros plurimos in Britanniam transtulit. 631.
 Probi reliqua gesta. 631. 632. 633. 634.
 Probus P.P. taxatur. 686. 691.
 Proculus Tyrannus. 634.
 Punicum bellum I. in Sicilia. 120. 122.
 II. seu Hannibalicum. 121. 123.

Q.

QUADI gens olim bellatrix & potens. 685.
 ab Augusto è Pannonia submoti. 554. 567.
 sub Rege Vannio, vid. Vannius.
 Dacis contermini. 565.
 usque ad Tibiscum. 490.

INDEX

Domitiani Imp. exercitum cædunt. 575.
576.
bellant contra M. Aur. Antoninum. 582.
seqq. v. 11. seqq.
clade & fulmine proteruntur. 583. 584.
590. 591. 592.
Pannoniâ ejiciuntur. 587.
Regis sui confirmationem à Marco petunt. 588.
pace donati gravibus conditionibus. 594. 604.
ejurare coacti Marcomannos. 594.
præsidia Romana in terris suis ferre nolentes ad Semnones migrare invaderunt. 599.
valde depressi circa hæc tempora. 604. 605. 606. 607. v. 20. 21. 23.
sub Gallieno reinvalescentes Pannoniam occupant. 614. vi. 2. 3.
ejus quoque pars à Gallieno ceditur. 620. 621. vi. 4.
à tempore Aureliani repressi. 625. vi. 5.
sub Diocletiano jugum subierunt, id est, pensione annua pacificati sunt. 638. vi. 12. 33.
sub Constantino M. reinvaluerunt. vi. 13.
sub Constantio II. prædantes Rom. Imperium bello petiti. 671. 672. vi. 14. seqq.
pacem precantur & obtinent. 673. 674. 677.
sub disceptis tunc Rebus publicis erant. 673. 675. 677. vi. 20. seqq.
Quadia Regnum tunc esse desierat. vi. 27.
Quadi sub Valentiniano Pannoniam diripiunt. 684.
graviter grassantur. 686.
ob impatientiam præsidiorum Rom. & cædem proditoriam Regis sui Gabinii. 685.
Legiones Rom. duas penè delent. 687.
bello aliquantum dilato impetuntur. 689. 690. 693.
pacem precantur, inducias obtinent. 694.
à Romanis annua donaria, ut aliæ gentes, accipiebant. vi. 12. 33.
seculo V. partim Hunnis subjacebant. 751. c.
Attilam sequuntur in Gallias. 755. c.
Quadorum pars sub Attila in Hispanias ivit, & non rediit. 754. b.
celebritate popularium ibidem suorum allecti. 754. c.
Quadi, qui in patria remanserant, à Langobardis seculo V. finiente subacti. 841.
Quadorum res sub Valentiniano ad finem

vergebant, temporibus Attilæ verò corruerant. xxviii. 1. usque 12. vid. conspectus.
non erectæ emigratione Herulorum, sed demum seculo VI. Langobardorum. xxviii. 13.
& immigratione Slavorum Limigantium. xxviii. 14. 15.
Quado-Slavica Reip. vid. Moravia.

R.

Racalani unde dicti. xiv. 11.
erant populus Germanicus. xiv. 10.
Radislaus Dux, dein Rex Moravorum, vid. Moravi.
Regillianus Tyrannus. 620.
Rhadagailus Gothos ex Oriente ducens in Italiam unâ cum suis cæditur. 748. a. d.
RHÆTI à Romanis subacti. 554. 558. 559. partim translati. 558.
Rhætiâs perpacat. Probus. 632.
invadunt Alamanni Lenticenses sub Constantio II. 646.
alii Alamanni sub eodem. 647.
dein Juthangi. 650.
Alamanni iterum sub Valentiniano. 654. a. 684.
in Rhætiis cæsi Alamanni per Theodosium. 654. b.
circa Rhætiâs cæsi Lenticenses à Gratiano pacem accipiunt. 655.
Rhæti Gallias populantur. 558.
Rhætiæ seculo VI. dominabantur Franci. 248.
Roas Rex Hunnorum. 750. a. b. 751. c. 753. b.
ROMANI colonias ducunt in agrum Bojorum. 519. e. f.
Aquileiam. 542. 543.
Romanos provinciam recepisse, quid denotet. xxiv. 6. 750. b.
Romanorum in potestatem populos redigi, quid denotet. 561. 682. 700. 844. vi. 12. 33.
Romani populis receptis concedebant, pro diversitate, jus civitatis, vel immunitatem, vel annonas. 598. 682.
in barbarico solo contiguo munitiones & præsidia disponebant. 599.
Romani Imperii debilitatio seculo III. 611. seqq. xiv. 23.
reinvalescencia post Gallienum. 624. seqq. xiv. 24.
debilitatio sub Constantino M. & Constantio II. 639. seqq.

Ro.

HISTORICUS.

- Romanorum limites Constantinus M. præfidiis denudavit, eaque in mediterraneis collocavit. 642.
 Præfecti duri in receptos populos. 654. a. 659. 684. 685. 691. 692. xi. 26. seqq.
 mos Principes aliarum gentium Regis titulo honorandi. xi. 24.
 Rom. Imperium collabescens seculo V. inchoante. 747. b.
 tributum pendebat Attilæ Hunnorum Regi. 750. a. b.
 eodem tempore à pluribus nationibus bello petium. 752. b.
 seculo V. medio ad occasum vergebat. 752. d.
 Romanorum auxiliares populi in bello Gallico contra Attilam. 755. b.
 Romano totius Occidentis Imperio sub Justiniano Barbari palam potiuntur. 843. 844. 485. b.
 Romanum Illyricum valde vastatum erat sub Justiniano. xv. 7.
 Romani jus vetus sibi appropriabant in partes transdanubianas. 803. xv. 7.
 Romani Historici seculo sexto & septimo. 810.
 Romanum Orientis Imperium sub Phoca valde labefactatum. 833. 834.
 Romani dicebantur etiam populi alii Romanum Imperium recognoscentes. 796. 952.
 Roxolani unde dicti. xiv. 11.
 erant populus Germanicus. xiv. 10.
 Principibus regebantur. xiv. 10.
 Rugi seu Ulmerugi à Gothis pulsi. 563.
 Rugi Attilam sequuntur in Gallias. 755. c.
 Rugi circa Pannoniam sedentes, contra Gothos bellant, sed superantur. 766.
 Rugorum ex gente fuit Odoacer Rex. 795. 776.
 Rugorum Rex Feletheus. 796. 776.
 Rugi ad Noricum delentur ab Odoacro. 798. 776.
 Rus conditor gentis Russicæ. 733. c. xv. 22.
 Rzip mons Bohemiæ, quem Czechus inscendit. xiv. 41.
- S.**
- Salassi pecuniam Romanorum diripuerunt. 553.
 à Romanis circa Alpes victi. 554. 557.
 Salii Franci. 650.
 Salonæ in Dalmatia captæ. 549.
 Saloninus Gallienus. 622.
- Samo Rex Charentanorum. 891. 893. 894. 935.
 an fuerit simul Rex Slavo-Moravorum. 963. xxviii. 23.
 Samomir Rex Slavo-Moravorum. 971. xxviii. 30.
 Samoslav Rex Slavo-Moravorum. 972. 973.
 an bello petitus à Carolo M. 972. 973. xxviii. 31.
 bellum ejus contra Bohemos, & pax. 974. seqq. xxviii. 33. xxix. 24. 25.
 Saphrax Greuthingorum Regis pueri tutor. 657. a.
 SARMATÆ unde dicti. 704.
 nomen id junius est Homero. 703.
 commune multis nationibus. 703.
 diversis origine & lingua. 704.
 Asiatici, Slavi, vid. Slavi.
 Europei olim Germanicæ originis erant. xiv. 7. 14. xxix. 2.
 dicebantur quoque Scythæ. x. 1. 2.
 mores eorum. 747. a.
 facta illustria antiqua. 747. a.
 gesta usque ad seculum Christianum tertium Sarmatas Slavos non concernunt. x. 2. 3. 4.
 Romanis armis jam petiti sub consulibus per Lucillum Proconsulem. 550.
 ab Augusto ultra Danubium submoti. 555. 561.
 à Tiberio in potestatem redacti, quomodo. 561. vi. 12.
 sub Domitiano Romanos vincunt. 574. 575.
 à Trajano in fidem recepti. 578.
 ab Adriano armis petiti. 579.
 bellant contra M. Aur. Antoninum. 582.
 à Maximino morte prævento illacessiti manserunt. 610.
 affigunt Imperium Rom. sub Decio. 611.
 sub Gallo & Volusiano. 612. 613.
 sub Valeriano & Gallieno. 619. 616.
 sub Claudio II. victi. 625.
 cum Aureliano ancipiti prælio congruunt. 626.
 sub Tacito transjecta palude Mæotide Asiam vastant. 630.
 à Probo aut in deditionem aut in amicitiam recipiuntur. 633.
 sub Diocletiano jugum subierunt, quomodo. 638. vi. 12.
 cis montes Sarmaticos Quadis parentes à Quadorum imperio per Constantium II. absolvuntur. 673. 674. vi. 21. 22. 23.
 Satagæ & Cemandri in Pannonia post Attilam idem populus fuisse videntur. xxii. 3.
 Saturninus Tyrannus. 634.
 Sauromatæ unde à Græcis dicti. 704. xiv. 12.
 Sau-

INDEX.

Sauromatarum nomen generale est. 702.

xiv. 12.

SAXONES unde dicti. xxix. 9.
in quos populos se extenderint, xxx. 11.

xxvii. 3.

ad Oceanum Germ. olim sedebant. 786.

789. xxvii. 1. 2.

Gallias seculo IV. invadunt, reprimuntur à Valentiniano. 787. xxvii. 2.

à Theodosio & Honorio. 787. 788.

Theodosio in bello contra Maximum Tyrannum auxilia præstant. 788.

fuerunt in exercitu Rhadagasti Gothorum Regis. 789.

Angili & Witi seculo V. in Britanniam migrant. 790.

ibidem speciale Regnum Cantianorum condunt. 791.

alii sunt auxiliares Romanis contra Attilam. 755. b. 791.

Andegavum in Gallia sibi subjiciunt. 791.

seculo VI. Northuringiam à Francis in præmium societatis armorum accipiunt. 509. 852. xxvii. 4.

variè configunt cum Clothario Francorum Rege, demum superantur & tributo subjiciuntur. 853. xxvii. 5. 6.

instigant Hunnos ad invadendam Franciam. 854.

ad XX. millia cum Langobardis in Italiam migrant. 855. xxvii. 8.

reduces ad proprias sedes à Suevis & Hassis ibi collocatis repelluntur. 856. 506. 904.

seculo VII. cum Francis pro libertate bellant. 886.

tributo liberantur. 886.

promittunt Sorabos cohibere, nullo effectu. 886. 898.

Reges Sighardum, dein Ditericum sibi creant, & fortiter Francorum jugo obnituntur. 886. 888.

nondum tunc magnâ potentiâ pollebant. 899.

seculo VIII. Regni Francorum dissidio usi pro libertate contra Francos pugnant. 901. seqq.

Hassia & Thuringiæ partem incursant. 991.

Thuringiam invadunt, iterum ab ea abstinent. 922. 901. xxvii. 16.

contra Carolum Martellum, majore tamen suo damno, bellant. 991. 992.

sub Edelhardo Rege quinquies arma movent contra Carolomanum, & Pipinum Caroli Martelli filios. 902. 903. 904. 905.

tributo resubjiciuntur. 904. 906.

contra Carolum M. tricentali bello libertatem tueri nituntur. 907. seqq.
Saxonum seditiosi extraditi & interfecti. 914.

multitudo alias in terras translata. 919.

920. 959.

terræ quædam à Carolo M. distribuuntur. 920. 959.

Saxones transalbins seculo IX. initiante vastantur. 958.

Saxonici belli finis: pacis conditiones 958.

Saxonibus Lotharius Imp. leges gentiles restituit, unde Stellingæ dicti. 960.

Saxones Stellingæ contra Dominos insurgunt, sed gravibus suppliciis domantur. 960.

Saxones distinguebantur in nobiles, ingenuiles, & serviles. 960.

Saxonum judicia Francica haud rectè administrabantur. 961.

Saxonum causa vicinos Slavos seculo X. bello impetendi. 1072. 1073.

Saxones tunc extenderunt imperium suum usque ad Oderam fluvium. 1072. 1073.

Saxonum historia cur Slavicis originibus necessaria. xxvii. 1. 2. xxix. 18.

Scanzia quas regiones comprehendat. 563. 564.

SCIRI unde dicti. 777.

erant Germanicus populus. xiv. 9.

etiam Alipzuri, Alcidzuri, & Turcilingi vocati. xiv. 9. xvii. 2.

Alipzuri & Alcidzuri ab Hunnis rapti seu sociati. 658. a.

Attilam sequuntur in Gallias. 755. c.

pro parte cum Odoacro transeunt in Italiam. 795.

ad Noricum & Pannoniam sedentes, contra Gothos bellant, sed vincuntur & delentur. 765. 766.

Scordisci Romanos vincunt. 547.

victi. 546. 547.

rebellant. 547.

subacti. 547.

ad Scordiscos Cimbri migrarunt. 530. 535.

Scyri. vid. Sciri.

Scythæ. vid. Sarmatæ.

Scytharum nominis etymologia. 702.

Scytharum nomen junius est Homero. 703.

commune pluribus nationibus. 703.

Scythæ intra Imaum montem etiam vocabantur Hunni. 812.

Semnones à Maroboduo subacti. 565. 566.

ab eo deficiunt ad Arminium. 569.

Senones Galli in Italiam migrant, Clusium expost obfident, Romam capiunt. 515. 517. a. b. 520. b.

Seno.

HISTORICUS.

Senonum fata in Italia. vid. Galli.
 September mensis unde dictus. 28. 29.
 Servorum conditio inter Slavos ab antiquis-
 simo tempore fuit. 670. 1051.
 Sibini à Maroboduo subacti. 565. 566.
 Sido partis Quadorum Rex. 573.
 Sigovesus Dux Gallorum in Germaniam.
 515.
 Silesii, seu Siusli, Bohemis & Sorabis jun-
 cti contra Francos bellant. 991.
 1027. 1030. 1031.
 Siscii seculo VI. suberant Gothis. 773. b.
SLAVI jam olim potentes & nobiles. 676.
 XXIX. 36. XIV. 32. XI. 24.
 in liberos & servos distincti. 670. 1051.
 XI. 11. XIV. 32.
 quorsum migrârint, synopticè. 721. b.
 in specie ex Asia. XIV. 20. seqq. 26. XI.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. XV. 14. 15. 16. 22.
 ad Danubium. XIV. 28. 29. 31. XI. 9. 10.
 15. 21.
 ad Carnos. XIV. 31. 32. 33. XI. 11. 12.
 XXII. 1. 2.
 ob perfidiam servorum, regimen Aristo-
 craticum in Democraticum conver-
 tere affectantium. XIV. 37.
 in Bohemiam. XIV. 39. 40. 41. 42. vid.
 quoque Czechus.
 ob asperam tractationem à Præfectis
 Romanis. XI. 26. seqq. XIV. 40.
 in Poloniam. XV. 17.
 in Quadiam. XXVIII. 14. 15. XXI. 19. 20.
 22.
Slavorum antiquum regimen Optimatum.
 721. a. 824. 502. XI. 24. XV. 31.
 mores. 721. a. 1072.
 hospitalitas. XXI. 13.
 domus & habitationes. 679. 721. a. z.
 vestitus. 721. z.
 victus. 721. a. z. 1072.
 lingua. 683. 721. a. c. seqq. XI. 23. XV.
 25.
 lingua hæc ubi hodie circa Noricum vi-
 geat. 415. a. XIV. 36.
 armatura. 671.
 modus bellandi discursorius. 671. 686.
 virtus bellica. XXII. 14.
 mulieres inter cadavera prælio caesorum
 repertæ. 835.
 nomen ex Ptolemæo Perierbidorum,
 quid denotet. XIV. 18.
 apud Germanicas gentes Venedorum.
 705. XIV. 26.
 apud Romanos græcisantes Arcaragan-
 tium, qui nempe inter Carnos re-
 cepti erant. XIV. 32.
 domesticum à laude & celebritate na-
 tum. 708. 709. 1036. XI. 22. XIV.
 26.

perperam in Slavos & Sclavinos ab ex-
 teris transformatum. 709.
 perperam ad servos detortum occasio-
 ne Slavorum borealium. 710. 711.
 Slavorum ex gente fuit S. Hieronymus. XIV.
 32. 34. 35.
Slavi Anthæ, vid. Anthæ.
 Anicenses. vid. Geogr.
 Picenses. vid. Geogr.
 Croatæ. vid. Croatæ.
 Carantani seu Charentani, vid. Cro-
 atæ.
 Bohemi. vid. Bohemi.
 Moravi. vid. Moravi.
 Poloni. vid. Poloni.
 Sorabi. vid. Sorabi.
 Bulgari. vid. Bulgari.
Slavi Rom. Imperio sub Tacito innotuerunt
 nomine Mœotidarum. 630. X. 5.
 XI. 6. 7. XIV. 25. 26.
 genere verè Slavico. XI. 23.
 à Tacito non recipiuntur. 630. XIV. 26.
 à Probo autem recepti ad limites Rom.
 Imperii seu ad Danubium in Dacia
 antiqua. XIV. 27. 28. 29.
LIMIGANTES inde dicti x. 6. XI. 9.
 XIV. 27. 28. 29.
 quousque in terra ea se extenderint.
 XIV. 30.
 à Gothis invaduntur. 670.
 à Constantino M. proteguntur caesis Go-
 this. 670. XI. 10.
 Domini seu liberi à servis suis rebelli-
 bus expelluntur. 670. XI. 11.
 partim à Constantino in Rom. solum re-
 ciipiuntur. 670. XI. 11. 12. XIV. 31.
 32. 33.
 partim à Victofalis. 676. XI. 14. 16.
 hi sub Constantino II. Quadis contra
 Romanos se associaverunt. 671. 678.
 XV. 6. VI. 14.
 attamen per globos tantum voluntarios.
 XI. 25.
 veniam admissorum precantur & facile
 obtinent. 672. XI. 25. XV. 6.
 Rege sibi dato, à Victofalorum Impe-
 rio absolvuntur. 676. XI. 24.
 in clientelam Rom. suscipiuntur. 672.
 676.
 in terras proprias & dominium servo-
 rum restituntur. 672. 680.
 fidelitatem erga Romanos servant. 676.
 servi separatim quoque Rom. Imperium
 incurfaverant. 678. XI. 19. 18. 19. 20.
 pacem precantes tributum & servitium
 offerunt. 678.
 transferri renuentes in arma ruunt, fun-
 duntur, evastantur. 678. 679.

auxi-

INDEX

- auxiliantibus quoque Slavis dominis, & Taifalis. 680.
translationi suæ, & jugo dominorum assentientes per annum quiescunt. 680.
dein sedes novas aspernantes circa Danubium vagantur. 681.
sedes in Rom. Imperio petunt, tributarios se offerunt. 682.
ad colloquium admissi insultum faciunt, funduntur. 683.
liberi & servi sub finem Valentiniani imperii iterum Rom. Imperium incurrentes vincuntur & pacificantur. 686. 687. 688. xi. 26. 34. 37. 42. xv. 6.
seculo V. Attilæ non erant focii in expeditione Gallica, sed Romanis. xxi. 7. 3.
non percipiebant stipendia à Romanis. xxi. 4.
sedibus moti non sunt per Hunnos. xxi. 9.
post Attilam Gothis non subfuerunt. xxi. 10.
cum aliis gentibus Gothos invadunt, sed superantur. 766.
à Gothis vastantur. 768. xix. 14.
possederant Singidonum cis Danubium. 768. xv. 5. xxiii. 1.
seculo VI. sub Justiniani initiis sæpe Danubium prædatoriè transeunt. 801. xv. 3. 7.
ante Justinianum verò nunquam Danubium cum exercitu gentis totius nœmiæ emisso transierunt. xv. 3. 4. 5. 6.
ab Anthiis invasi victores existunt. 801. xxi. 21.
Langobardis & Gepidis non subfuerunt. xxi. 13. 23.
Slavi Limigantes, Amicenses saltem, circa seculum sextum medium emigrarunt in Quadiam veterem, ibique condiderunt novum Regnum Moravicum. xxi. 19. 20. 21. 22. 23. xxviii. 14. 15.
Slavorum nomen generale posthæc in invasionibus Rom. Imperii Procopius usurpat pro Slavis Anthiis. 801. 806. xxi. 12.
similiter & alii scriptores. xxi. 26.
Slavorum gesta contra Romanos à Justiniani Imperio non ad Slavinos, sed Anthas pertinent. xxi. 11. 12. 14. 15. 18. 24. vid. quoque Anthæ.
SLAVI DALMATÆ & SLAVONES:
Slavi Anthæ Dalmatiam mediterraneam occuparunt. 806. 941. xxi. 15. 25. xxiii. 3. 4. 5.
unde dicti sint postea Sorabi & Slavones. 942. 943.
Slavi Dalmatici Chagano Avarum suberant. 819. 831. 889. xxiii. 6. xxiv. 29. 30.
Istriam cum Avaribus & Langobardis vastant. 889.
Cremonam cum Langobardis capiunt. 889.
iteratò Istriam vastant. 890. 874.
à Constante II. Imp. subiguntur ad Imperium CP. tanum 836. xxiii. 7.
seculo IX. partim Imperio CP. tanio, partim Francis Imperatoribus parentabant. 952. 953. 955. xxiii. 8.
à Francis subacti partim jugum amoliri nitebantur, præsertim Liudevitus Slavoniæ Dux. 954.
partim Francis addicti erant, inter quos Borna Dux Dalmatiæ & Liburniæ. 953. 954. 955.
Slavones à Bulgaris subiguntur. 979.
iterum à jugo liberantur. 979.
ad Slavorum Soraborum Dalmaticorum Ducem Liudemislium fugit Liudevitus, sed occiditur. 956. 957.
Slavi, Dalmatici Græcis parentes sese unà cum Serviis in libertatem asseruerunt. 957.
Slavorum Rex seculo IX. finiente Wratislaus. 1011.
SLAVI BOREALES:
seculo sexto sedes ad mare Balthicum jam tenebant. 824. xv. 9.
olim Optimatibus regebantur. 824. 502.
bellum ignorabant. 824.
Rani seu Rugiani postea Reges habebant. 502.
Heveldis tempore Ottonis Magni principes hæreditarii erant. 1072. 1073.
seculo VI. finiente ab Avaribus ad societatem armorum pelliciuntur, sed frustra. 824.
seculo VIII. Abotriti adhærebant Carolo M. 918. 920. 939.
partem Saxonie ad Albim ab eo obtinent. 920.
Wilzi bello impetebantur à Carolo M. 939.
Obotriti Saxonum Transalbinorum terrâ à Carolo M. donantur. 959.
seculo X. ab Henrico Aucupe vincuntur. 1064. 1067. 1068.
contra Ottonem M. pro libertate bellant. 1072. 1073.

tri-

HISTORICUS.

- tributo subijciuntur. 1072.
- SLAVI SORABI** unde dicti. 942. 943. XXIX. 20.
partem Dalmatiæ obtinebant. 940. 956. XXIII. 9.
Dalmatici seculo VI. Thuringiam cum Hunnis Avaribus invadunt, pace facta ibi sedes accipiunt. 854. 897. 944. XXIV. 25. 26. XXIX. 21. 23. XXIII. 9. 10.
Thuringici etiam quandoque Dalmatæ à Francis annalibus vocati. 1025. 1031.
seculo VII. invadunt Francicas provincias. 886. 894. seqq. XXIX. 22. 25.
Thuringis Germanicis contra Francos pro libertate tuenda se jungunt. 887.
adhærent Samoni Croatarum Regi contra Francos, & Thuringiam vastant. 894. 896. 897. 898. 899. XXIII. 11.
cohibiti demum per Sigebertum Austrasiæ regno præsentem. 898. 899. XXIII. 12. 13.
seculo VIII. Francis auxiliares sunt contra Saxones. 904.
adhæsisse dein videntur Witechindo Regi Saxonum, à quo filium Magistrum domus impositum acceperunt. 912.
ejus quoque socii in prædanda Thuringia fuerunt. 940.
Carolo M. post iterum auxiliares erant contra Wilzos Slavos Boreales. 939. XXIII. 16.
quidam ex patria ad Mœnum & Radantiam fluvios translati Bargildi seu censuales parochorum facti sunt. 936. 937. 938.
sub Rege Samela A. 805. à Carolo M. subijciuntur. 1014. 1015.
alii sub Rege Misitone anno sequente. 1017.
deficientes dein compescuntur. 1018.
Conventus Francicos per legatos accedunt. 1019. 1024.
non recensentur inter populos Ludovico Germ. subjectos. 1020.
Francicorum Regum dissidio usi bella miscunt. 1025. 992. 1027. 1030. 1031.
& pacem. 1030. 1031. 1010.
Bohemis, Siuslis seu Silestis, aliisque juncti erant. 1027. 1030. 1031.
tributarii erant Francis. 1030.
qui ad Salam fl. sedebant, Francis vocantur fideles. 1031.
- A. 900. se sociant Bohemis pro libertate tuenda. XXIX. 53.
A. 919. adhuc adhæserunt Bohemis. 1062. XXIX. 53.
A. 928. subiguntur, & in provinciam reducuntur ab Henrico Aucupe. 1064. 1065. 1066. 1067. XXIX. 36. 53.
- Spitihneus Bohemiæ Dux.** 1042. 1043. 1055. 1062.
Stilico causa subruentis Imperii Rom. 747. b. c.
causa deletorum Gothorum in Oriente fuit. 748. c.
Alaricum cum Vefegothis invasit. 748. c. d.
Rhadagaisum Gothum in Thuscia cecidit. 748. d.
Strido seu Stridonium, patria S. Hieronymi ab Hunnis everta. XIV. 35.
Suatobogius Rex Moravorum. 1009. 1011. 1012. 1013.
Suatoplucus unde nomen traxerit. 994.
Suatopluci Ducis, dein Regis Moravorum gesta. vid. Moravi.
Suatopluci historiam minus rectè tradidit. Christianus Bohemiæ Historiographus. 1038.
uti & Cosmas Pragensis. 1053. 1054.
Suatofs Rex Slavo-Moravorum. 964. 966. 967. 968. 969. 970. XXVIII. 25. 26. 29.
- SUEVI** unde dicti. 644. XXIX. 9. IV. 1.
in copiis Ariovisti Gallias invadentis. 537.
cum exercitu peculiari ad Rhenum. 536. IV. 3.
Treviris auxilia mittunt. 540.
Suevorum potentia, victus, vestitus, mores. 538.
centum pagi seu districtus. 536. 538.
mos vastos circa se fines habere. 538. 539.
mos quotannis partem populi bellatum emittere. 529. 538. 644.
Magistratus in bello & pace. 539.
& Sicambrorum XI. millia. A. V. C. 745.
in Gallias translata. 540.
- Suevi** à Claudio II. victi. 625.
seculo V. transeunt partim in Gallias & dein in Hispanias. 749. a.
Galloeci cum Vandalis occupant. 749. a.
ab Alanis subijciuntur. 754. c.
à Vandalis impetuntur. 754. c.
Regem habent Hermericum. 754. c.

INDEX

- sub Rege Rechila Boeticam & Carthaginensem provincias subigunt. 754. c.
tres igitur provincias sub se habent. 754. c.
Suevorum in Hispaniis Rex Catholicus Recharius. 754. c.
Suevi alii ex Germania Artilam sequuntur in Gallias. 755. c.
partim ad populares suos transeunt in Hispanias. 754. b.
sedebant seculo V. & VI. in hodierno circulo Suevico. 767.
Dalmatias deprædantur. 764.
reduces in latere Norici à Gothis cæduntur. 764.
Sciros contra Gothos concitant. 765.
Sciros iterum & plerosque alios vicinos concitant, sed omnes à Gothis superantur. 766.
à Gothis à tergo invaduntur & vastantur. 767.
cum Alamannis Galliam impetentes à Clodoveo Rege Francorum vincuntur & subjunguntur. 773. a.
Francis itaque abhinc parent. 773. b.
Suevos Procopius vocat Suabos, illósque distinguit in eos, qui Francis parebant, & qui Gothis. 773. b. xix. 18.
Suevorum & Alamannorum nomen promiscuè usurpabatur. 764. 773. b. 796. 855. xix. 18.

T.

- Tacitus Slavos Sarmatas non recepit. 630.
Taifali sub Constantino M. invadunt Rom. Imperium. 642.
sub Valente Thraciam prædantes funduntur. 663.
post alii quoque Hunnis & Gothis sociati variis præliis cæduntur. 666.
sub Constantio II. auxiliares se præstant Romanis in Slavis servis debellandis. 680.
Tauriscos in Norico Cimbri accedunt. 530. 535.
Taurisci à Bœrebiga excissi. 521.
Tectosages Galli A. V. C. 160. migrant ad Herciniam. 516. b.
A. V. C. 471. partim inde migrant in Illyricum & Asiam. 523. a. b. 524. ad Herciniam tamen pars mansit usque ad Julii Cæsaris tempora. 516. b. 529.
Tetraxitæ, Getarum seu Gothorum species, unde dicti. xiv. 8.
Teuca Illyriorum Regina. 541.
Teutoni se sociant Cimbris in Gallias. 532. 535.
à C. Mario victi & funditus sublati. 533. 534.
Bohemiæ cum Cimbris non infestantur. 535.
Theodericus Rex Gothorum nascitur. 761. b.
Imperatori CP. tano obses datur. 762.
Slavos Limigantes vastat. 768.
post patrem Rex fit. 770.
populum suum ex Oriente in Italiam ducit. 771.
Odoacrum vincit & perimit. 772.
Alamannos in Rhatiam recipit. 773. a.
Herulos & Wamos foederatos habet. 773. a.
Theodosius senior Imp. 654. 666.
Theodosius junior Imp. 688.
Thervingi seu Vesegothi. vid. Gothi.
Thraciarum 6. provinciæ. 541.
Thracæ Romanos vincunt. 548.
victi. 548. 549. 555. 557.
rebellant. 551.
subacti. 549.
in Thraciis quæ gentes olim perierint. 562.
Thracæ Macedonum quondam tributarii. 547.
in Thracias admittuntur Gothi. vid. Gothi.
Thracias diripiunt Gothi. vid. Gothi.
Thracias diripiunt Hunni. vid. Hunni.
THURINGI orti ex Hermunduris. xxix. 12.
seculo V. medio innotescunt sub hoc nomine. 792. 755. c.
Attilam sequuntur in Gallias. 755. c.
Francorum pristinas sedes occupant consensu Augustuli Imp. 792. 793.
alias quoque Francorum sedes vastant. 793.
ad Danubium usque sedes promovent, ultra Danubium grassantur. 793. 796. 797. xxix. 12. xxvi. 3.
sub protectione erant Odoacri Italiæ Regis. 793.
nec non Eurici Vesegothorum Regis. 793.
sub bello Theoderici & Odoacri à Francis subiguntur, & fiunt tributarii. 794.
comiter tamen tantum colebant Francos ob novam protectionem Theode-

HISTORICUS.

dèrici Regis Italiæ. 794. 852. xxvi.
^{4.} mortuo Theoderico Gotho, à Theoderico Franco impetuntur & subiguntur. 852.
 tributo subjiuntur. 852. xxvi. 5.
 Northuringiam perdunt, quæ cedit Saxonibus. 852.
 à Clothario Rege Fr. ob suppetias Saxonibus latas vastantur. 853.
 instigant Hunnos ad invadendam Franciam. 854.
 seculo VII. Francos comiter tantùm verbis non factis colunt, regiam potestatem usurpant, Slavis adhærent. 887. 888. xxvi. 11. 12.
 seculo VIII. sub Duce Hedeno Würzburgi in Franconia, tunc Thuringiæ annumerata, residente partes Caroli Martelli susceperunt. 921.
 Thuringia invaditur ab Hunnis Noricis. 854. xxiv. 25. xxv. 14.
 ab Hunnis Avaribus. 854. 856. xxiv. 26.
 in Thuringia locantur Sorabi Slavi. 854. 897. 944. xxiii. 10. xxvi. 9. xxix. 21. 23.
 Northuringiam Saxones accipiunt. 852. xxvi. 5.
 Thuringiam hodiernam seculo VIII. invadunt Saxones. 922. 991.
 Thuringiâ iterum abstinent Saxones. 922.
 Thuringiæ pars, quæ nunc Franconia, à jugo Saxonum liberata, Franciæ incorporata, & S Burchardo Episcopo tradita. 923. 924.
 Tiberius Maroboduum per Drusum callidè circumvenit. 570. 572.
 Tollistobôji in Gallogræcia Asiæ. 523. a. b. 524.
 Traditiones historicæ quatenus fide dignæ sint. xiv. 33.
 Trajanus Dacis annuam pecuniam solvit. 577.
 Dacos armis petit, adempta parte regionis pacem tribuens. 577.
 Dacos debellat, in provinciam redigit. 578.
 partem Jazygum terræ retinuit. 578.
 pontem lapideum in Danubio struxit. 578.
 de Dacis & Scythis triumphat. 577.
 Sarmatas in fidem accipit. 578.
TRIBUTUM pendebant:
 Illyrii & Mæcedones Romanis. 1076.
 Asia Gallogræcis. 523. b.
 Ubii Sævis. 538.
 Galli & Britanni Romanis. 1077.

Off Sarmatis & Quadis. 1077.
 vicini populi Herulis. 782.
 Gepidæ Gothis. 845.
 Romani Gothis. 613. 1077.
 Romani Hunnis. 750. a. b. 752. b. 1077.
 Romani Persis. 810. 1078.
 Romani Avaribus. 819. 821. 831. 835. 1078.
 Romani Bulgaris. 837. 1078.
 Franci Normannis. 1079.
 Germani Hungaris. 1080.
 Thuringi Francis. 852. 1078.
 Saxones Francis. 853. 904. 906. 1078.
 Sorabi Francis. 1030.
 Bohemi Francis. xxxix. 39.
 Moravi Francis. 1001.
 Bohemi Saxonibus. 1059. 1065. 1067. 1068.
 Tributi pensitatio non tollit sumptum Imperium. 1080.
 Trocmi in Gallogræcia Asiæ. 523. a. b. 524.
 Tuncassi ab Hunnis rapti seu sociati. 658. a.
 Turci, qui & Hunni dicti, legationem mittunt ad Justinum II. Imp. 810. 816. 818.
 Hunnos Nephthalitas, & Avars, sibi subjecerant, nec non totam gentem Ogor. 820. 829.
 Turcorum jugo se eripuerunt Avars. 818.
 Turcilingi erant Sciri. xiv. 9. xvii. 2.
 Tursko ante Czechum Bohemiæ Rex fors Primatem populi Marcomannici denotat. xv. 1. 2.
 Tyrigetæ erant Getæ seu Gothi ad Tyram seu Danastrum fl. xiv. 8.

V.

Valens Imp. copias Gratiani non expectans funestè cum Gothis configit & perit. 664.
 Valentis gesta. 656. a. b. 658. b.
 Valentinianus senior Imp. 653. 654. 685. 689. 693. 694. 695.
 Valerianus in Persas movet exercitum. 614. 616. 618.
 captivus retinetur. 618.
VANDALI unde dicti. 606. xxix. 9.
 & Alani diversæ nomenclaturæ sed eisdem significatûs sunt. xiv. 10. 11.
 quos populos comprehendant. xiv. 14.
 à Gothis victi. 563.

à M.

INDEX

- à M. Aur. Antonino Pannoniâ ejiciuntur. 587.
 à Tacitò cur Suevi vocati. 606.
 ad Rhenum à Probo victi. 631.
 à Probo recepti fidem fregerunt. 633.
 à Probo in Rom. Imperium suscepti, non à Constantino. xiv. 27.
 transeunt seculo V. in Gallias & dein in Hispanias. 749. a.
 possident Galloëciam & Bœticam. 749. a.
 in Bœtica per Gothos extinguuntur. 754. c.
 in Galloëcia dein Alanis suberant, 754. c.
 mox Alanos à Gothis cæsos sub sua potestate habent. 754. c.
 Galloëciam deserunt, & in Bœticam transeunt. 754. c.
 exercitu Romano impetuntur. 749. a. exclusi à Gothis in Africam transcunt. 749. b.
 sedes obtinent ad Hipponem. 749. b.
 Vangio partis Quadorum Rex. 573.
 Vannius Rex ex gente Quadorum. 571. equitatum ex Jazygibus habuit. 573. regno pellitur. 573.
 Vannii regnum in multos populos extensum. 573. v. 5.
 Tibisco finitum. 490.
 iterum collapsum. 573. v. 4. 5. 6. 7.
 inter Vangionem & Sidouem, sororis filios, divisum. 573.
 Vannii clientes exules in Pannonia locati. 573.
 Ubii Suevis vestigales. 538.
 Suevorum magnum numerum cædunt. 537.
VENEDI Slavi. vid. Slavi.
 Celtæ ex Gallia Celtica. 705.
 Sarmatici ad mare Balthicum. 705.
 Adriatici seu Veneti ad Adriam. 705.
 Slavi unde in Celtica lingua dicti. 705.
 Sarmatici Germani erant. 705. xiv. 3.
 Venedorum seu Winidorum nomen hæsit Slavis Croatis. xxii. 18.
 Venetorum terra seculo VI. Gothis subiecta. 773. b.
 Vercingetorix Helvetiorum Dux. 526. b.
 Vefegothi. vid. Gothi.
 Uguri, Uiguri Hunni, unde dicti. xv. 16.
 Vibilius Hermundurum Catualdam Marcomannorum Regem regno pellit. 571.
 nec non Vannium successorem. 573.
 Vistovalii unde dicti. xiv. 30.
 Marcomannicus populus erant. 571. xiv. 30.
 Viderichus Rex puer Greuthungorum, nepos Ermanarici. 657. a.
 à Jornande prætermittitur. 658. b.
 Vindelici à Romanis subacti. 554. 559.
 Vithimirus Greuthungorum Rex ab Hunnis in prælio occiditur. 657. a.
 à Jornande vocatur Winitharius. 658. b.
 Vocio Rex Norici sub Julio Cæsare. 537.
 Volcæ Tectosages. vid. Tectosages.
 Vologesus Parthorum Rex. 581.
 Utiguri seu Uturguri Hunni unde dicti. xv. 16.

W.

- Warni in Wagria & Mecklenburgico tractu Theoderico Gotho Italiæ Regi fœderati. 773. a. 852.
 S. WENCESLAI vita à Christiano, nepote ejus ex fratre, descripta. 1035. 1042. 1044. seqq. 1055.
 S. Wenceslaus A. 908. natus est. 1048. 1052. 1062.
 patri Wratislao in Ducatu A. 921. successit. 1044. 1046.
 aviæ S. Lidmillæ educandus traditur. 1044.
 matrem Drahomiram post A. 927. expellit, dein recipit, sed dominationis expertem. 1045. 1047. 1059. 1062.
 A. 930. ab Henrico Aucupe armis petitus se submittit. 1059. 1064. 1065. 1066. 1067.
 A. 931. aviæ corpus Pragam transfert. 1045.
 A. 935. ab Henrico Aucupe honoribus afficitur, & reliquiis sacris donatur. 1060. 1061. 1063.
 A. 936. Ecclesiam S. Viti ædificat. 1050. 1060. 1063.
 A. 937. Drslauum Principem Kurzimenscm miraculo ad obedientiam reducit. 1063.
 Ecclesiam SS. Petri & Pauli ædificat, legatos pro indulgentiis Romam mittit, & recipit. 1063.
 A. 938. à matre Drahomira veneno, absque effectu mortis, tentatur. 1063.
 A. eod. à fratre martyrium suscipit. 1052. 1058. 1063. 1069. 1071.

Wini-

HISTORICUS.

Winidorum nomen Slavis Croatis datum.

xxii. 18.

Winitharius Otkrothorum Rex Anthas
Slavos vastat. 658. b.

à Balambro seu Balamiro Hunnorum
Rege occiditur. 658. b.

ab Ammiano vocatur Vithimirus. 657.
a.

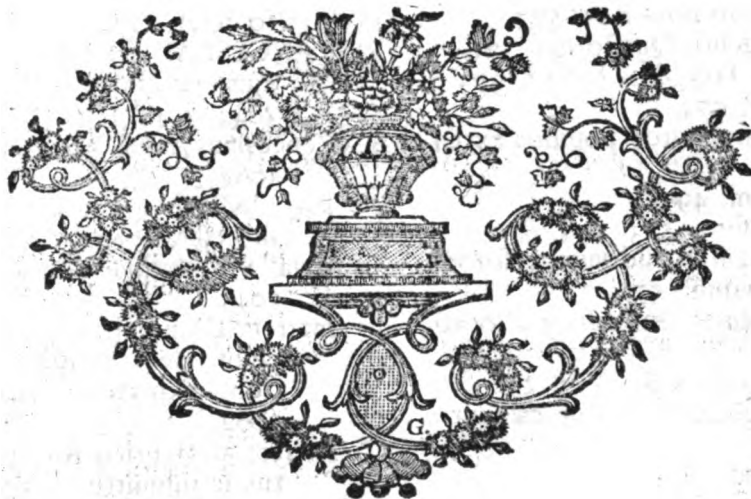
Wratislaus Bohemiæ Dux, pater S. Wenceslai. 1042. 1044. 1046. 1047.
1048. 1055.

Z.

Zalmaninus ante Czechum Bohemiæ Rex
fors Primatem populi Marcoman-
nici denotat. xv. 1. 2.

Zizais Slavorum Limigantium Primas Regis
titulo à Constantio II, honoratur.
xi. 24.

F I N I S.

2 Bde

PE

2 Bde

